

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

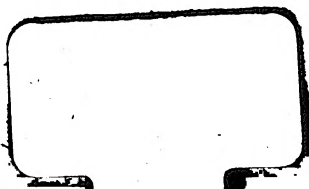
- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

X 42 G Hermann

יהודה

107 68

GODOFREDI HERMANNI

DE

EMENDANDA RATIONE

GRAECAE GRAMMATICAE

PARS PRIMA

ACCEDVNT HERODIANI ALIORVMQVE
LIBELLI NVNC PRIMVM EDITI

LIPSIÆ APVD GERHÁRDVM FLEISCHERVM

MDCCCXCI.

27

Quid expectare debeant, qui hunc librum legere instituunt, hoc magis opus est ut exponam, quo magis verendum mihi est, ne quis ea me dedisse speret, quae nec volui dare, nec potui. Graecae grammaticae rationem non emendare, sed, quo pacto emendari posset, ostendere studui. Itaque non omnes grammaticae partes disputatione consequutus sum, sed ea tantum, quae summa sunt huius doctrinae capita, ac ne illa quidem integra, attigi. Etenim quis tam sit temerarius, ut universam Graecae linguae doctrinam, quae vix coniunctis multorum studiis illustrari potest, sua unius opera explicatum iri existimet? Immo, qui huius rei difficultatem recte perspexerit, aut aliquem e multis locum eliget, in quo pertractando operam ponat suam, aut, si universam grammaticam comprehendere volet, in eo consistere satius putabit, ut viam indicet, quae in cuiusque loci explicatione videatur aptissima. In qua re multum refert meminisse, quae causae sint obscuritatis Graecae grammaticae. Origine enim obscuritatis cognita aut tolli obscuritas poterit, aut, si tolli non potest, prohibebi-

mur certe, ne quid ultra, quam licet, conemur. Equidem illius obscuritatis has potissimum quatuor causas esse arbitror: perfectionem linguae e coniuncto diversarum aetatum usu enatam; sermonis apud diversas gentes discrepantiam; interitum plurimorum scriptorum, maximeque eorum, qui Dorica atque Aeolica lingua scripserant; grammaticorum denique artem ac disciplinam. Ex his illud tantum, quod postremo loco attuli, defensione indiget. Atque equidem tantum abest ut grammaticorum libros arti grammaticae multum profuisse credam, eos ut magis, si a quibusdam partibus discedatur, insigni ad eam rem impedimento fuisse censeam. Nam ut omnium artium tenuia sunt nec satis firma initia, sic idem in grammaticorum doctrina evenit: quae quum inclinatio iam Graecae linguae flore ab hominibus non sane ad eam rem omnino idoneis et inventa et quodammodo etiam perfecta esset, fieri non potuit, quin hi ipsi postea, deperditis antiquiorum plerisque scriptis, auctoritatem longe, ac debebant, maiorem adipiscerentur. Quae quidem auctoritas aliquanto minor foret, si aut omnia grammaticorum scripta ad nostram aetatem pervenissent, aut ea certe, quae adhuc exstant, e bibliothecarum latebris in lucem essent protracta. Sic enim, id quod nunc divinare magis quam perspicere licet, facilius pateret, quid fictum a grammaticis, quid ab antiquis acceptum esset. Nunc quae est harum ratio litte-

rarum, maxima dubitatio in eo versatur, utrum sequi nos grammaticorum doctrinam, an contemnere oporteat. Utraque opinio suos nacta fautores est. Sed qui grammaticos unice probant, non solum, ubi pugnantés inter se auctores suos vident, magno sunt in discrimine, sed in maiore etiam, ubi isti tacent: qui autem grammaticorum libros inspicere dedignantur, ad coniecturas confugiunt, quas quo iure a quocumque probari postulabunt, si neque grammaticos aliter sentientes refellant, et fontem cognoscendae antiquitatis negligant uberrimum? Quae quum ita sint, neutrum horum fieri par est, sed media tenenda est via, ut nec fastidiose spernamus grammaticos, neque in eorum decretis consistamus. Sed in hac quoque via duplex occurrit dubitatio, altera de eo, quid in grammaticorum doctrinam probare nos oporteat, altera de ratione, qua sit in hoc genere amplius progrediendum. De utraque re dicam, quae mea sit sententia.

Grammaticorum libros legentibus sponte se offert insignis rerum, quas isti tradunt, differentia, quum alia ut usu et auctoritate veterum scriptorum firmata proferunt, alia autem ut artis suae quadam necessitate stabilita tradunt. Quorum illa, quae antiquis scriptoribus debent, nemo tam erit temerarius, qui in dubitationem vocare velit; illa autem, quae ipsorum sunt grammaticorum inventa, quid tandem est, quod

magis putemus vera esse, quam quae nostrum quispiam excogitaverit? Non sum nescius in hoc quoque genere quaedam esse, in quibus merito maior sit veterum grammaticorum, quam recentiorum, auctoritas, quoniam illis maior certe exemplorum copia, unde decreta sua colligerent, suppetebat. Verum haec nec multa sunt, nec summa. Quamobrem qui veteres grammaticos tractant, hoc maxime operam dare decet, ut quae horum reperta sunt, probe fercernant ab iis, quae consuetudine Graeci sermonis priscorumque usu auctorum firmata erant. Quae qui cognoverit, non modo grammaticorum inter se multas dissensiones, sed ipsius etiam artis miram perturbationem ac repugnantiam animadvertet. Quamobrem si nunc quaedam ars ac disciplina grammaticae constituenda est, cuinam e tot grammaticis maxime fidem habebimus? aut omnino eamne artem probabimus, quam sua ipsam fundamenta videmus labefactare? Scilicet quod antiquis grammaticis licuit, ut grammaticae rationem ad iustae disciplinae formam reducerent, id nobis quoque, et magis etiam, licere par est. Non enim haec res auctoritatis et experientiae, sed rationis humanae et peruestigationis opus est. Quare quod illi fecerunt, qui nondum eo, quo nos utimur, philosophiae lumine fruebantur, quidni idem nobis, qui ab hac re longe illis sumus instructiores, faciendum censeamus? Arbitror ego me huius rei luculentum

exemplum proposuisse in eo grammaticae loco, qui est de metris: in quo si quis grammaticis sese addicat, omnia ei impedita, perturbata, obscura erunt; sin autem rem ipsam sequatur ducem, facilia omnia, perspicua, clara esse intelliget. Eadem vero inepta diligentia et perversa subtilitate, quam in metris adhibuerunt grammatici, etiam in reliquis usi sunt grammaticae partibus. Quare in his quoque, nisi maiorem etiam, quam grammatici, culpam admittere volumus, amplius progrediendum est, et ars quaedam invenienda nostris viribus nostroque apparatu digna.

Sed proposita est in hoc genere altera illa dubitatio, cuius supra mentionem feci, quo pacto corrigenda sint grammaticorum praecepta. Nimirum ut in omnium explicatione artium, ita etiam in grammaticae expositione nihil egeris, ubi in iis rebus constiteris, quae non sunt prima artis elementa. Ex his enim ut e communi fonte, quidquid universus artis ambitus comprehendat, prodierit necesse est. Quare fundamentis rite positis, si quis modo deinceps non ab recta via aberraverit, certam firmamque licebit artis descriptionem exhibere: quam amplificare deinceps aliis, non labefacere licebit. Atque hoc in genere maxime peccatum videmus ab iis, qui recentiori aetate artem Graecae grammaticae attigerunt. Qui quum ea possissent huius doctrinae fundamenta, quae aut experientia tantum, neque ea satis explicata, continerentur,

aut e ratiocinationibus male institutis essent profecta, fieri non potuit, quin magis obessent emendationi artis grammaticae, quam prodes- sent. Sed pro diversa partium grammaticae natura diversa est artis ac disciplinae ratio. Alia enim fontem habent rationem humanam, adiutricem autem experientiam, in aliis contra fons est experientia, ratio autem adiutrix. Ex qua partitione facile poterit intelligi, qua via in quoque grammaticae loco explicando progredi oporteat. Ac Graecae quidem grammaticae partes sunt septem, quas eo ordine, quo debent tractari, non quo vulgo tradi solent, enumerabo; prima de litteris, secunda de mensura syllabarum, tertia de accentu, quarta de metris, quinta de partibus orationis, sexta de constructione, septima denique de dialectis. Ex his partes prima et secunda, quae sunt de litteris et mensura syllabarum, e copiis experientiae hauriri debent. Tertia pars, quae est de accentu, et quarta, quae de metris est, fontem habent rationem, quoniam utraque numeri legibus nititur. Sed bene multa in his sola veterum auctoritate cognoscuntur, quae quidem omnia eiusmodi esse intelligitur, ut nec numeri legibus repugnare queant, neque ea tollere, quae antiquorum constanti consuetudine ut fundamenta quaedam stabilita sunt, cuiusmodi est in accentu illud, quod tertia a fine syllaba non notatur accentu, si ultima longa est. Sequitur quinta pars, qua

partes orationis tractantur. Ea quum in exprimendis cogitationum notis versetur, non potest non folius rationis peruestigatione explicari, ad quam deinde ea, quae experientia in cuiusque populi sermone suppeditat, accommodanda sunt. Sexta pars, quae est de constructione, quod ad summa capita attinet, ratiocinando e natura partium orationis prope tota colligitur. Sed plurima tamen in hoc genere occurrunt, in quibus ab eo, quod usu et consuetudine firmatum est, ordiri debeat disputatio. Sic illud, quod multa verba in Graeco sermone genitivum regunt, quae in aliis linguis alios casus habent, non potest sane nisi exemplorum auxilio cognosci: sed unde ista nata sit linguarum diversitas, amplius est explicandum: quod qui facere instituerit, eandem rem a diversis populis diversa ratione cogitari solitam animadvertet. Septimam denique grammaticae partem dialectis dedi, non quod haec sint quasi separata quaedam pars huius doctrinae, sed quod, si seorsim pertractantur, merito videantur ultimo loco collocari. Nam quum in sex prioribus grammaticae partibus nulla sit, quin a diversis Graeciae gentibus aliquantum fuerit immutata, consentaneum videtur, in quaque grammaticae parte has discrepantias diligentius exponere. Eaque res in quorundam locorum explicatione etiam utilitatem habet permagnam, ut in declinationibus et coniugationibus. Quo-

niam enim permultae formae, quae postea per universam Graeciam usurpabantur, ex antiquioribus, iisque aut minus frequentatis aut prope modum oblitteratis ortae sunt, multo maior harum explicationi accedet perspicuitas, si ubique earum origines indicantur. Id ego in verbi Graeci expositione sequutus sum.

Sed dicam nunc de iis, quae a me de Graeca grammatica tum in hoc volumine disputata sunt, tum postea tractabuntur.

Quos nunc edidi de emendanda ratione Graecae grammaticae duos libros, eorum primus de elementis est, qui duas complectitur disputationes, alteram de litteris, alteram de accentibus. Ac de litteris ea tantum attingere placuit, quae aut neglecta a superioribus grammaticis essent, cuiusmodi sunt duae diphthongi, aut in memoriam viderentur plurimis revocari debere, aliena temere sectantibus. De accentibus autem quae adnotavi, ea in delineatione quadam huius doctrinae consistunt, neque ad universum, qui de accentibus est, locum pertinent. Nolebam enim ea, quae sola veterum auctoritate constant, coacervare, quamquam in his quoque sunt, quae diligentiori explicatione digna videantur. Itaque ea maxime persequutus sum, quae plurimis et maximis obnoxia sunt dubitationibus, vocabula enclitica et ea, quae proclitica nominavi. Sed est alius etiam in elementorum Graecae linguae expositione locus, quem quidem pror-

ius intactum reliqui, non qui eum parvi momenti esse arbitrarer, sed quod ad eius illuminationem me hoc minus paratum esse intelligebam, quo magis eum locum a superioribus grammaticis omnibus neglectum animadvertēbam. Est ea, quam dico, disputatio de spiritibus, de quibus perpauca, eaque nullo ordine, nulla disciplinae via recentiores ex antiquis scriptoribus collegerunt. At hanc quoque rem accurate cognoscere oportet grammaticum: quo magis optandum est, ut ei doctus ac diligens interpres contingat.

In secundo libro de partibus orationis disputavi: qui locus explicationem requirere videbatur eo diligentiorē, quod omnium maxime in partibus orationis posita est natura linguarum. Sunt enim partes orationis signa, quibus notitiarum partes in sermone exprimimus. Quare uti his nulla lingua carere potest, ita ex earum diversa conformatione diversoque usu plurimae maximaeque nascuntur linguarum differentiae. Videbantur autem partes orationis neque ab iis, qui Graecam grammaticam scriptis exposuerunt, neque ab illis, qui caeterarum persequuti sunt rationem linguarum, ita esse explanatae, ut vel, quae communia sunt omnium linguarum, vel quae propria Graeci sermonis, clare possent intelligi. Quamobrem sic de hac re disputandum existimavi, ut quum illa persequeretur, quae in cuiuscumque linguae explicatione deberent tractari,

tum vero maxime Graecae linguae rationem haberem. Sed quoniam in partibus Graecae orationis quidam loci facillimi sunt, ut is, qui est de declinationibus, eos praetermittendos putavi, ne aut vulgata repetere, aut in emendandis erroribus, quos quivis corrigere posset, operam consumere cogerer. Verumtamen de coniugatione non poteram non dicere accuratius. Cuius rationes quum viderentur in Graeca quidem lingua obscurissimae esse, operam dedi, ut ad eas expediendas et veriolem, quam superiores grammatici, et faciliorem viam ostenderem. In qua quidem re ea tantum, quae summa sunt, tetigi, temporum derivationem, et formarum cuiusque verbi origines. Caetera, quae his quasi fundamentis nituntur, ii debebunt explicare, qui universam persequuntur Graecae grammaticae doctrinam. In illis autem, quae potissima sunt in hoc genere, quum index verborum non de more tempora sua formantium numeretur, adnotationes ad hunc indicem adieci, breviores illas quidem, quam plena grammaticae expositio exigit, sed satis tamen, nisi fallor, idoneas ad rationem demonstrandam, qua procedere grammaticum in hac re oporteat. Nam ne Buttmannus quidem, qui primus videtur tritam in hoc indice viam reliquisse, ea attulit, quae ubique aut cum veterum testimoniis, aut cum analogiae probabilitate consentirent.

Tertius liber syntaxin complectetur, partem Graecae grammatices longe omnium difficillimam. Quam qui variarum observationum coacervatione confici posse existimant, hac ipsa re omnem artis disciplinam abiici volunt. Atque omnino huiusmodi observationes, quibus nunc fere constat Graeca syntaxis, aptiores lexicis, quam doctrinae grammaticae sunt. Nam quae vere syntaxis dici mereatur, ea in quosdam locos describenda est, ut tamquam e fontibus suis singula constructionum genera repeti possint. Quamquam in hoc quoque genere magna cautio adhibenda erit, ne usus diversarum aetatum gentiumque, immo etiam diversorum scriptorum unius gentis aetatisque confundatur.

Supereff denique alius doctrinae grammaticae locus, quem aliquando pertractare in animo est, prosodia Graecorum metrica. Eius rei nunc propterea tantum mentionem facio, quia plurimi, quam late ea pateat, adeo ignorare videntur, ut satis habeant tritas et pervulgatas prosodiae regulas in emendando sequi, ad ea autem, quae paullo magis recondita sunt, ne animum quidem advertant. Nam non solum Atticorum poetarum alius est, atque Ionicorum vel Doricorum usus, nec tragici tantum a comicis et lyricis, epici autem ab his omnibus discedunt: verum maxima etiam reperitur prosodiae diversitas inter epicos antiquiores et recentiores, inter Homerum

et Hesiodum, inter Euripidem et reliquos tragicos. Neque satis est in hoc genere syllabarum mensuram notare, sed, quod equidem nondum a quoquam observatum vidi, etiam accentuum habenda ratio est. Ita, ut hoc utar, vocabulum καλός nusquam ab Aeschilo et Sophocle, in diverbiis certe, sic collocatur, ut prima syllaba in arsin incidat. Contra Euripides et hoc et alia multa in accentibus sibi indulgit, quae caeteri summo studio vitanda censuerunt.

Addidi huic volumini quatuor libellos Graecorum grammaticorum antea non editos. Eos descripsi e duobus codicibus Augustanis, quos venia sapientissimorum inclitae reip. Augustanae Septem virorum utendos nactus eram. Augustana enim bibliotheca uti copiis veterum codicum insignis est, ita non minus propter humanitatem eorum, qui ei praesunt, celebratur. Qui quoties quantumque litterarum studia opibus illis adiuverint, quum plurimae antiquorum editiones scriptorum testantur, tum ad haec egregium documentum accedit appendice huius voluminis. Appendix ea hisce libellis constat.

Primum locum tenet Herodiani fragmentum *περὶ ἡμαρτημένων λέξεων*. Id descriptum est e codice eo, qui in Reiseri catalogo p. 64. n. 78. memoratur. Sed Reiserus ut saepius aut omisit aliquid, aut negligentius indicavit, ita huic libello indicem fecit *de formatione casuum in qui-*

budam nominibus. Atqui codex indicem habet minio scriptum, quem ego posui, Αιλίῃ Ἡρωδιανῆ περὶ ἡμαρτημένων λέξεων: sed nomen Aelii Herodiani ita humore et vetustate obscuratum est, ut non nisi contentissima oculorum acie legi possit. Arbitror autem non ingratum fore hoc Herodiani fragmentum doctis hominibus. Est enim pars eius libelli, ex quo excerpta habemus Phrynicho et Moeridi adiecta, quorum comparatione facile intelligitur, id, quod nunc in lucem prodit fragmentum, non collectum ex Herodiani scriptis, sed partem ipsius Herodiani libelli esse.

Sequitur proxime Herodianum praecedens in eodem codice fragmentum lexici Graeci. Eum indicem feci eo permotus, quod Brunckius in lexico Sophocleo v. *λαγός* et *σύαγρος* eadem, quae noster grammaticus habet, e lexico Regio MS. affert. Nescio tamen an verius hic libellus sit Nicephori Gregorae technologia grammatica, quem indicem habet Reiserus. Nam in codice ea, quae hic ut lexici Graeci fragmentum edita sunt, nullum titulum habent, sed praecedunt tres paginae, quae praefationis instar haberi possunt, quamvis eas ad sequentia spectare nullo possit certo colligi argumento. Huic autem praefationi praefixus est hic titulus: τῆ σοφωτάτῃ Νικηφόρῃ τῆ Γρηγορᾶ τεχνολογία περὶ γραμματικῆς.

Libellum de constructione verborum descripsi e codice, quem Reiserus habet p. 24. n. 19.

Cuius ille scriptoris sit, eo magis obscurum est, quo plures huiusmodi libelli in catalogis bibliothecarum memorantur. Conf. Fabricii biblioth. Gr. vol. VI. p. 339. 343. 348. Dignus videbatur, qui ederetur, tum quod plurima in eo afferantur veterum scriptorum loca, tum quod verba quaedam rariora continet.

Denique ex eodem codice sumptae sunt regulae de prosodia, in quibus ut multa falsa occurrunt, ita haud pauca optimae frugis sunt. Libellus hic videri possit Herodiani esse, e cuius scripto *περὶ διχρόνων* Brunkius in Lexico Sophocleo v. *Φάρος* eadem ferme, quae sectione 104, leguntur, affert. Quamquam veri similis est, eum quum ex Herodiano, tum ex aliorum scriptis grammaticorum haustum esse.

Caeterum in hac appendice grammaticorum curavi, ut codicum lectio diligentissime conservaretur, nisi in accentibus, quos multis in locis mutavi, ibi autem, ubi sermo esset de accentibus, etiam pravissime positos conservavi. In ipsis verbis ubi aliquid mutavi, id in adnotationibus commemoratum est, nisi perpaucis in locis, quos non correxisse piaculum fuisset.

INDEX CAPITVM.

LIBER I.

De elementis.

Cap. I. De partibus doctrinae grammaticae	p. 1
Cap. II. De pronuntiatione generatim	4
Cap. III. De prosodia	8
Cap. IV. De littera finali	10
Cap. V. De littera paragógica	13
Cap. VI. De syllabis mutis	24
Cap. VII. De muta	32

**

Cap. VIII. De muta <i>i</i>	P. 33
Cap. IX. De muta <i>e</i>	41
Cap. X. De muta <i>u</i>	46
Cap. XI. De diphthongis	49
Cap. XII. De consonantibus	53
Cap. XIII. De accentu generatim	60
Cap. XIV. De accentu confopito	65
Cap. XV. De inclinatione accentus	67
Cap. XVI. De accentu pronominum <i>ἡμῶν, ἡμῖν, ἡμῶς,</i> <i>ὑμῶν, ὑμῖν, ὑμῶς</i>	78
Cap. XVII. De enclitico <i>αὐτόν</i>	82
Cap. XVIII. De enclitico <i>ἑστί</i>	84
Cap. XIX. De accentu interrogationis	90
Cap. XX. De dictionibus procliticis	96
Cap. XXI. De anastrophe	101
Cap. XXII. De mutatione accentus in dictionibus procliticis propter significationem	109

LIBER II.

De partibus orationis.

Cap. I. De ratione explicandae grammaticae	p. 112
Cap. II. De partibus orationis	117

Cap. III. De pronomine	p. 129
Cap. IV. De nomine	131
Cap. V. De numero, genere, casu, et personis generatim	139
Cap. VI. De numero	139
Cap. VII. De genere	139
Cap. VIII. De casibus	137
Cap. IX. De personis	148
Cap. X. De particulis generatim	149
Cap. XI. De adverbis	152
Cap. XII. De gradibus comparationis	157
Cap. XIII. De praepositionibus	161
Cap. XIV. De coniunctionibus	164
Cap. XV. De verbo generatim	173
Cap. XVI. De coniugatione	175
Cap. XVII. De personis et numero	176
Cap. XVIII. De generibus verbi	177
Cap. XIX. De temporibus	180
Cap. XX. De modis	204
Cap. XXI. De coniunctivo et optativo	206
Cap. XXII. De imperativo	214
Cap. XXIII. De participio	220

Cap. XXIV. De infinitivo	p. 225
Cap. XXV. De Graeca coniugatione generatim	227
Cap. XXVI. De prima coniugatione	230
Cap. XXVII. De secunda coniugatione	237
Cap. XXVIII. De seriore coniugationum conforma- tione	240
Cap. XXIX. Descriptio utriusque coniugationis	250
Cap. XXX. De verbis irregularibus	253
Cap. XXXI. De investigatione primarum formarum	254
Cap. XXXII. De indice verborum irregularium	260

DE EMENDANDA RATIONE GRAE-
CAE GRAMMATICAE.

LIBER I.

DE ELEMENTIS.

CAP. I.

De partibus doctrinae grammaticae.

Sermonis usus, quo nulla res ab hominibus re-
perta est admirabilior, iisdem, quibus rationis
humanae cultura, natus initiis est, eadem habet
incrementa, iisdem denique damnis afficitur. Est
enim sermo quasi imago quaedam humanae ratio-
nis, cuius quum exprimendis cogitationibus in-
serviat, eadem notitiarum genera, easdem for-
mas, differentias, rationes complectatur necesse
est, quibus cogitationum multiplex distinguitur
varietas. Quamobrem si nunc, postquam mentis
humanae naturam clarius perspicere coepimus,
aliqua lingua non e diuturno sermonis usu paula-
tim colligenda, sed de integro tota et invenienda et

perficienda esset, credibile est, eam, etiam absque aliarum exemplis linguarum, in quae quis intueretur, omnes perfectionis numeros impleturam esse. Quo magis mirari oportet, quod in omnibus linguis, quae ubique per latum orbem terrarum fortuitis auctae incrementis aut olim florere, aut nunc in usu sunt, pro cuiusque populi indole et cultura tam clara reperiuntur atque luculenta rationis vestigia, ac si linguarum origo acutissimis potius ingeniis, quam temere dominantis fortunae deberetur. Scilicet adeo magna quaedam ac praepotens vis est humanae rationis, eam ut etiam nescientes in omnibus rebus agendis ducem habeamus atque gubernatricem. Cuius si vestigia ubique diligenter persequimur, plurima, quae aliter ignorata atque neglecta iacebunt, eruantur necesse est claraque in luce collocentur, quod denique ordo ille et nexus elucescat, quo omnis rerum humanarum continetur universitas. Atque in hoc genere eorum quoque, qui vocantur grammatici, insigne munus est: qui si id agunt, quod debent, ut ex ipsa ratione humana, veluti fonte omnis sermonis, linguarum naturam constitutionemque explicent, tantum abest, ut contemnendi sint, tamquam qui rem levem parvique pretii tractent, ut paucis eorum, qui in rebus elaborant, quae merito praestantissimae habentur, vel utilitate studiorum suorum vel dignitate cedant. Nam si apte et perspicue dicere, si, quae ab aliis dicta fuerint, recte intelligere doceant, quid agunt aliud, quam ut recte cogitandi praecepta tradant? Quamobrem non solum ipsarum peritia linguarum, in grammatico requiritur, sed idem philosophiae quoque idoneam cognitionem, cauto iunctam subtilique iudicio, habeat necesse est.

Etenim duplex omnino grammatici officium est, alterum, ut, quae necessariae sint cuiuscumque linguae, et ab ipsa natura constitutae partes, bene intelligat, alterum, ut, qua ratione ea, quam explicandam sibi sumpsit, lingua istis partibus usa sit, easque conformarit, probe habeat perspectum. In utraque re a plerisque videmus vehementer erratum esse, quum nunc ea, quae in linguarum explicatione ad philosophiam pertinent, non satis callerent, nunc ea, quae experientia diuturnoque usu colligenda sunt, parum cognovissent, nunc denique simul in utroque genere male essent versati. Quorum errores sine immodestia ab nobis reprehendi arbitramur, siquidem eorum partim illis temporibus vixerunt, quibus hoc philosophiae lumen, quo nunc utimur, nondum erat litteris admotum, partim autem levitate atque inertia sua iustam reprehensionem meriti sunt. Nam ut parcendum debilitati sit, adversus seignitiem et levitatem male fueris clemens, quae non naturae sunt, sed animi vitia. Ac pleraeque res multo minus sunt, quam putantur, difficiles, si quis ad eas patefaciendas strenue accedat, neque aut deterri se specie difficultatis patiatur, aut mirum quantum se egisse censeat, si aliquid lucis hic illic attulerit. Nam ii demum litteris vere profunt, qui non ante desistunt, quam penitus unamquamque rem exhaustisse se intelligant.

Atque doctrinae grammaticae omnem ambitum facile licet dimetiri. Nam quum universa sermonis natura posita sit in animi cogitationibus vocis auxilio declarandis, in promptu est, omnem grammaticam tribus contineri partibus, quarum prima de elementis, secunda de partibus orationis, tertia de constructione est, quam σύνταξις

Graeci vocant. Nam et signa novisse oportet, quae animi cogitationibus exprimendis inserviant, et ipsae rerum notitiae quas habeant diversitates, scire convenit; tum denique modos rationesque explicatas esse necessarium est, quibus cogitationes inter se vel coniungi vel distingui possint.

Ex his, quas dixi grammaticae partes esse, secunda pars, quae de partibus orationis agit, primum locum obtinet. Hac enim conformatio ipsa cuiusque linguae et quasi corpus continetur: cuius quae ratio sit, maximam partem sine experientiae auxilio e communi linguarum natura explicari potest. Quae autem reliquae sunt partes grammaticae, longe sunt dignitate inferiores, quarum altera, quae de elementis est, tota e copiis experientiae est haurienda, altera, quae syntaxis vocatur, partim ratiocinando e primaria illa grammaticae parte elicitur, partim non minus, quam quae ad elementa pertinent, usu et experientia debet cognosci.

CAP. II.

De pronunciatione generatim,

Sed ad elementa quod attinet, quorum signa litterae sunt, de iis duplex disputatio est, prima, qua, quis cuiusque elementi sonus sit, quaeritur, altera, quae de vi illa agit, qua elementa in vocalibus coniuncta pronuncianda sint, quae vis accentus vocatur. Litterarum autem aliae vocales sunt, aliae consonantes. Atque de vocalibus, quae

vocum quasi fundamenta sunt, primo dicendum videtur.

Sed antequam ad hanc rem explicandam accedamus, generatim exponendum est de elementorum Graecae linguae pronunciatione, quae, ut in lingua pridem emortua, multis visa est plurimum ambiguitatis habere. Qui quum in duas maxime partes discesserint, quarum altera Reuchlinum, altera Erasmmum sequitur auctorem, illorum quidem sententia, qui cum hodierna Graecae linguae pronunciatione veterem conspirasse putant, merito ita iam a viris doctis contempta est, ut, si quis hodie eam defendere auderet, ridendum se ac despiciendum praebere videretur. Erasmi autem secta, saniore usa iudicio, etsi haud dubie veram ingressa viam est, tamen, ne sit inutilis, et correctione indiget nonnullarum rerum, et tersum requirit cultumque os eorum, qui ista pronunciatione utuntur. Quam pauci vero sunt, qui vel aliqua polleant aurium subtilitate, ut vocum discrimina celeriter notare apteque exprimere possint, nec crassos planeque rusticos effundant sonos. Nec mirum: quippe isti nec sciunt, quomodo quaeque vox pronunciana sit, neque ut sciant, exercitatione idonea pronunciationem adiuvant. Dicam de utraque re, quod sentio.

Ac veterem Graecae linguae pronunciationem qui explicare studuerunt, Latinae imprimis linguae usi exemplo sunt, quae quum magnam partem Graecae origines habeat, aptissima ad eam rem visa est. Nec sane dubitari potest, quin ista harum linguarum comparatio plurimum lucis attulerit. Verum tamen mihi quidem aliud esse videtur ad eruendam veterem Graecae linguae pronunciationem et certius multo et uberius adiumentum, quod

miror a plerisque omnibus longe minus, quam par erat, adhibitum esse, comparationem dialectorum Graecae linguae. Etenim tantum abest, ut haec disputatio, quod fortasse quis opinetur, in circulum redeat, quia nulla aliunde nota pronunciationis regula adhibeatur, ut ipsa illa variarum vocum permutatio, quo certius cognationem fonorum indicat, eo apertius videatur singularum litterarum vim et naturam ostendere. Est enim hoc in ea re ingens et incomparabile commodum, quod Graeci, secus atque hodie in plerisque linguis fieri videmus, in scribendo litterarum vim, quam vocabulorum scripturam, constanter servare maluerunt. Nam in quibus linguis eadem litterae diversos sonos notant, eae linguae postquam labentibus saeculis interierunt, earum pronuntiatio nulla ratione potest restitui. Graeci autem, ut in omnibus rebus mira ac prope divina simplicitate fuerunt, ita etiam in scribendo parum curarunt, iisdemne litteris an aliis eadem vocabula ubique scriberentur, dummodo, quae cuiusque vocabuli diversis in locis pronuntiatio esset, litterarum constans usus indicaret. Qua re hoc sunt consequuti, ut posteri, donec scripta Graeca exstarent, quasi vitalem vim his scriptis addere, ipsosque priscos homines, quos tantopere admirantur, coram audire loquentes possint. Hoc autem, quod dixi, in litterarum usu, non in vocabulorum scriptura, constantes fuisse Graecos, quam late pateat, ex eo cognoscitur, quod alia omnia potius in scribendo negligenda censuerunt, dum veram pronuntiationem notarent. Sic, quamquam omnes diphthongi natura longae sunt, non dubitaverunt tamen etiam breves vocales, quae quidem diphthongorum pronuntiationem haberent, diphthongis exprimere. Quod factum videmus in lingua Boeotorum

omninoque Aeolensium, qui quum litteram *υ* ut Latinum *u* pronunciarent, *ου* scribebant non solum ubi longa esset ista littera, ut in *Φούσα* pro *Φύσα*, *κῆμα* pro *κῦμα*, sed etiam ubi corriperebatur, ut in *λιγυρός* pro *λιγυρός*, *θυγάτηρ* pro *θυγάτηρ*, *κῆνες* pro *κύνες*. Ita enim scribendum in Etym. M. p. 632. l. 53. non *κῆνες*. Vide Koenium ad Gregor. Cor. p. 179. Scholiasten Hephaestionis p. 62. et Priscianum lib. I. p. 554. allatum a Bentleio ad fragm. Callim. CCLVIII. Viollifoni proleg. ad Hom. p. 49. Idem Boeoti quum *αι* ut *η* pronunciarent, dixere *λεγόμενη*, *ποιέμενη*, teste Eustathio p. 365, 28. nihil mutato propter longam vocalem accentu. Contra perpauca sunt exempla, in quibus pronuntiatio earundem litterarum diversa fuerit: quod eundem in his tantummodo factum arbitror, in diphthongo *αι* et in litteris *γγ*, de quibus infra dicetur.

Quae quum ita sint, poterit dialectorum comparatione facillime singularum pronuntiatio litterarum definiri. Nam quo cuiusque litterae vis per universam Graeciam servata constantius fuit, eo clarius e permutatione litterarum colligere licebit, quae litterae inter se cognatae fuerint, cognatarum autem quae fuerit diversitas. Sunt enim quaedam genera litterarum, quae quas litteras continent, eae propter soni similitudinem in omnibus linguis permutari solent, ut litterae labiales, aut gutturales, aut illae, quarum principatum tenet *S*, multoque magis litterae vocales, quarum admodum multiplex variatio est. Inde etiam aliarum exemplum linguarum magna cum utilitate adhiberi potest ad veterem Graeci sermonis pronuntiationem explicandam, propterea quod eadem in aliis quoque linguis si non litterarum, at sonorum tamen permutationes occurrunt.

Praeterea vero non est consistendum in sola veteris pronuntiationis cognitione, sed usus etiam adhibendus est atque accurata exercitatio, ut ad cultissimam ac politissimam linguam os quoque cultum atque eruditum afferatur. Nam sicut in omnibus linguis, ita etiam in lingua Graeca multa sunt, in quibus doctrinae exigua utilitas est, nisi usus et vocis apta quaedam conformatio accedat. Ex quo genere in Graeca lingua haec quinque sunt, mensurae syllabarum iusta notatio, accentuum cum mensura syllabarum apta conciliatio, litterarum finalium mutatio, litterae *v* paragogicae usus, perita denique syllabarum mutarum pronuntiatio. Quae res quum hoc minus praeter-eundae sint, quo maiorem sermoni elegantiam addunt, vulgo tamen eo magis negliguntur, quo subtilior ad eas recte exprimendas et eruditior oris exercitatio requiritur.

CAP. III.

De prosodia.

Ac primum quidem quod ad mensurae syllabarum notationem attinet, plerique in eo peccant, quod nunc vocales natura longas, maxime sequente duplici consonante, ut breves proferunt, nunc autem vocales natura breves, quae aut accentum habent, aut positione consonantium syllabam longam constituunt, aut in versibus numeri auxilio producuntur, aut denique extremae in vocabulis sunt, ita pronuntiant, ac si natura longae essent. Sic μάλλον multi proferunt, α brevi, ut

vix differat a *μαλλον*. Contra *μαλα* dicunt, et *ληγω*, vocalibus longis, ut aliquis Doricum *μαλα* et diversissimae significationis verbum *ληγω* audire sibi videatur. Eodem modo,

Ἀτρείωνα δ' ἔπειτα χόλος λάβεν,
et,

Βοαγρῆς ἀμφὶ ῥέεθρα,

tamquam si *α* in *Ἀτρείωνα* et *Βοαγρῆς* longa esset, pronunciant. Porro

αἰδοῖός τε μοι ἔσσι, Φίλε ἔκυρέ, δεινός τε,
ita proferunt, ac si femininum esset, *Φίλη ἔκυρή*. Eiusdemque generis illa sunt in versuum heroicorum initiis,

διὰ μὲν αἰσπίδος ἦλθε Φαιωνῆς ὄμβριμον ἔγχοσ,
Φίλε κασίγνητε, θάνατόν νύ τοι ὄρεκ' ἔταμνον,
ἐπειδὴ νηῆς τε καὶ Ἑλλήσποντον ἴκοντο,

nec minus haec,

αἰθάνατος ὤσ,
αἰκάματον πῦρ,
θυγατέρα ἦν,
πρὸτ' Ἴλιον ἀπονέοντο,

μὴ μιν ἀποέρσαι,

τὰς δὲ διαμελῆσι ταμῶν ὠπλίσσατε δόρπον.

Denique in vocalibus brevibus, quibus vocabula finiuntur, multi correptionem negligunt, ita ut v. c. *ἐμέ, ὦ καίσις' ἀπολέμενε*, neutrum pluralis numeri *κακῆ*, et alia plurima, confundantur cum *ἐμή, ὦ καίσις' ἀπολεμένη, κακῆ* feminino Dorico.

Deinde autem in accentibus cum syllabarum mensura rite coniungendis vulgo vehementer peccatur, quos quidam plane negligunt, plerique autem solos pronunciant, syllabarum pondus fusque, deque habentes. At vero duplex in Graeca,

ut in omnibus linguis, pronuntiatio est, altera vitae communis solutaeque orationis propria, altera poetica. Atque in carminibus legendis sane omnis accentuum notatio, quae metro nocere possit, abesse debet, nisi in antiquissimis poetis, quos accentuum nonnumquam magis quam syllabarum mensuram sequutos esse in libro I. de metris demonstravimus. Quae autem soluta oratione scripta sunt, in his legendis et accentus notari, nec mensura syllabarum praetermitti debet, ut simul utrumque exaudiatur. De hac re eodem in libro copiosius explicatum est.

CAP. IV.

De littera finali.

Tertium, quod in Graecae linguae pronuntiatione diligenter observandum est, in mutatione positum est litterae *v* finalis. Huius enim pronuntiatione quum pendeat e prima sequentis vocabuli consona, curandum est, ut pro sequentis litterae natura pronuncietur. Quippe recentior scriptura originem verborum, non pronuntiationem, sequuta est, nisi in paucis vocabulis, ut *ἀμ πόλιν, καὶ π Φάλαρα, καὶ γ γόνυ*: sed istam pronuntiationis rationem multo latius patuisse documento sunt veterrima monumenta, in quibus prisco more, quomodo quidque pronuncietur, ita etiam scriptum exstat, ut in marmore apud Koenium ad Gregor. Corinth. p. 83. *ΤΗΡΑΧΕΙΝ ΔΕ ΤΩ ΔΙΚΑΣΤΑ ΚΑΙ ΠΡΟΞΕΝΙΑΜ ΠΑΡΑ ΤΑ ΠΟΛΕΙ ΚΑΙ ΕΦΟΔΟΝ ΕΠΙ ΤΑΜ ΒΟΛΑΑΝ ΚΑΙ ΔΑΜΟΜ ΜΕΤΑ ΤΟΓ ΧΡΗΜΑΤΙ-*

ΣΜΟΝ·ΤΟΜ ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΙΕΡΩΝ. Et in eodem marmore apud eundem p. 292: ΤΑΜ ΠΑΣΑΝ ΕΠΗΜΕΛΕΙΑΓ ΚΑΙ ΣΠΟΥΔΑΝ, et ΑΝΔΡΑ ΚΑΛΟΓ ΚΑΓΑΘΟΝ. Sunt autem litterae γ finalis duae tantum mutationes, prima ut tamquam μ pronuncietur ante litteras labiales, β , μ , π , ϕ , ψ ; altera ut in γ abeat ante gutturales, γ , κ , ξ , χ . Ante alias vero consonas omnes immutata manet litterae γ finalis pronuntiatio. Ita v. c. hi versus in Hecubae Euripidis prologo:

*ὄς τὴν ἀρίστην Χερσονησίαν πλάκα
σπέρες, Φίλιππον λαὸν εὐθύνων δορί,*

sic legendi sunt, veluti si scriptum esset ἀρίστην Χερσονησίαν μ πλάκα, non autem etiam Φίλιππον λαόν. Praeterea illud quoque meminisse oportet, istam litterae γ mutationem non posse admitti, ubi maior quaedam orationis intercapedo aliquam pronuntiationi pausam affert, cuiusmodi apud profae orationis scriptores maiores interpunctiones, apud poetas autem fines versuum sunt, ut in Persis Aeschyli,

*ἀλλὰ μὴν ἴμερ' ἐμὸς πᾶς τήνδε θηρᾶσαι πόλιν.
πᾶσαι γὰρ γένοιτ' ἂν Ἑλλάς βασιλέως ὑπήκοος.*

Nam apud poetas in mediis versibus nihil impediet interpunctio, quo minus γ in aliam litteram mutetur, ut in Phoenissis v. 40.

*ὁ δ' εἶπ' ἀναυδος, μέγα φρονῶν. πῶλοι δὲ νιν
χηλαῖς τένοντας ἐξεφαίνισσον ποδῶν.*

Continuari enim versuum numeri postulant, nec longiori pronuntiationis morae copiam faciunt.

Sed haec veteris pronuntiationis elegantia recentiori aetate paulatim videtur interiisse. Cuius rei auctorem habemus Dionysium Halicarnassensem. Is enim in libro de structura orationis cap.

XXII. p. 186. ed. Vpton. de Pindari versu in principio secundi dithyrambi, quod pro exemplo austeræ harmoniæ affert,

ἐπί τε κλυτὰν πέμπετε Χάριν, Θεοί,

haec scribit: πάλιν τῷ κλυτὰν προσηγορικῷ τὸ πέμπετε ῥηματικὸν ἐπικείμενον οὐκ ἔχει συνωδὸν οὐδ' εὐκέραιον τὸν ἦχον ἀλλ' ἀνάγκη σφριχθῆναι τὸ ν, καὶ πιεσθῆναι ἰκανῶς τούτῃ ἀκρῶν γενέσθαι τὸ π. οὐ γὰρ ὑποτακτικὸν τῶ ν τὸ π. τῆς δὲ αἰτίας ὁ τῆ σόματος σχηματισμὸς, ἔτε κατὰ τὸν αὐτὸν τόπον, ἔτε τῷ αὐτῷ τρόπῳ τῶν γραμμάτων ἐκφέρων ἐκάτερον, τὸ π καὶ τὸ ν. τῆ μὲν γὰρ περὶ τὸν οὐρανὸν τε γίνεται ἦχος, καὶ τῆς γλώσσης ἀκροῖς τοῖς ὀδοῦσι προσηνισαμένης, καὶ τῆ πνεύματος διὰ τῶν ῥαθύνων μεριζομένης· τῆ δὲ π, μύσαντός τε τῆ σόματος, καὶ ἔδεν τῆς γλώσσης ἐνεργέσης, τῆ τε πνεύματος κατὰ τὴν ἀνοιξίν τῶν χειλῶν στὸν ψόφον λαμβάνοντος ἀθροῦν, ὡς δὴ καὶ πρότερον εἴρητά μοι. ἐν δὴ τῷ μεταλαμβάνειν τὸ στόμα σχηματισμὸν ἕτερον ἐξ ἑτέρου μήτε συγγενῆ μήτε παρόμοιον ἐμπεριλαμβάνεται τις χρόνος, δι' ἃ συνίσταται τὸ λεῖον καὶ εὐπέτες τῆς ἀρμονίας, καὶ ἅμα ἔτε ἡ προσηγμένη τῆ πέμπετε συλλαβῆ μαλακὸν ἔχει τὸν ἦχον, ἀλλ' ὑπατραχύνει τὴν ἀκοήν, ἀρχεσά τε ἐξ ἀφώνος, καὶ λήγεσαι εἰς ἡμίφωνον. Eodem modo idem p. 196. de proœmio Thucydidis disputans ita scribit: ἔπειθ' αἱ μετὰ τῆτο γινόμενα συγκοπὰ τῶν ἦχων, τῆ τε ν καὶ τοῦ τ, καὶ τῆ π, καὶ τῆ κ, τετρακίς ἐξῆς ἀλλήλαις παρακείμενα χαράττεσιν εἰ μάλα τὴν ἀκοήν, καὶ διασαλεύουσιν ἀξιολόγως τὰς ἀρμονίας, ὅταν Φῆ, τὸν πόλεμον τῶν Πελοποννησίων καὶ Ἀθηναίων. At et Pindarus et Thucydides mirati, puto, forent Dionysium, si ita ab eo sua scripta explicari vidissent: quorum alter pronunciabat,

ἐπί τε κλυτὰμ πέμπετε Χάριν, Θεοί,

alter autem τὸν πόλεμον τῶν Πελοποννησίων καὶ Ἀθηναίων.

CAP. V.

De littera ν paragoga.

Porro alia eaque eximia pronunciationis elegantia in iusto usu litterae ν paragogicae posita est. Eius litterae quadruplex utilitas est: prima, quam omnes norunt, ut hiatus vocalium emolliendo inserviat; secunda, de qua quidam dubitant, ut in versibus syllabam longam efficiat; tertia, quam unus animadvertit Porsonus, ut in productione syllabarum etiam sequente duplici consonante adhibeatur; quarta denique, quam nemo dum videtur observasse, ut in versuum omninoque orationis sine aptam iustamque pausam constituat.

Atque fuerunt, qui in versibus syllabarum producendarum causa litteram istam addi nollent, quia scilicet istae syllabae etiam sine litterae ν accessione produci posse viderentur, ut in hoc exemplo,

ὡς δ' ὅτ' ἀπὸ σκοπιῆς εἶδε νέφος αἰπόλος ἀνής,
quod simile est illi,

ἄμα δὲ νέφος εἶπετο πεζῶν.

Quam opinionem quum in priore Homeri editione sequutus esset Wolfius, in praefatione ad secundam editionem Odyssaeae p. XXVIII seq. mutavit sententiam, nimis oneratam caesuram non esse novo onere premendam ratus. Neque enim similem

versum placere Graecis auribus potuisse, ut ille est Odyss. II. 166.

πάντεσσι. πολέσι δὲ καὶ ἄλλοισι κακὸν ἔσαι.

Quod sane verissime iudicavit. Nimirum si extra caesuram, ut loquuntur, i. e. in thesi producenda est istiusmodi syllaba, omnes addunt *ν*, ut in hoc versu:

τοῖσιν δ' ἴκμενον ἔρον ἴει ἐκάεργος Ἀπόλλων.

Quidni vero idem faciamus in caesura, quam vocant, i. e. in arsi? Haec scilicet, inquit, suapte quadam vi syllabam brevem gravat. At, quamquam istam arseos praerogativam esse constat, tamen, si in thesi recte additur *ν*, quidni eodem iure poterit in arsi apponi? Immo hoc magis istam litteram arsis sibi vindicat, quod syllaba non solum producenda, sed etiam acuenda est. Ac quis non sentiat, quam incommode atque inepte eiusmodi syllabae acuantur, quae in communi sermonis usu propemodum breviores brevibus syllabis sunt? Nam aut additamenta sunt vocabulorum minime necessaria, ut, dativorum pluralis, aut propter ipsam illam brevitatem frequentissime eliduntur, ut in verbis *ε* tertiae personae singularis, et *ι* pluralis. Hinc patet, multo magis absonum perversumque nasci sonum, si istae syllabae sine ullō positionis litterarum auxilio in arsi, quam si in thesi producuntur. Quis enim non facilius ferat hoc,

τοῖσι δ' ἴκμενον ἔρον ἴει ἐκάεργος Ἀπόλλων,

quam,

τοῖσι δὲ θεοὶ γάμον ἐξετέλειον,

acuta ea syllaba, quae quam maxime obscurari debebat. Quam pronunciationis asperitatem ut vitarent Graeci, credibile est, eos litteram addidisse, cuius auxilio syllabae istae legitimo modo

produci possent. Idque eo minus dubium est, quod metrorum ratio in iis versibus, qui multas longarum breviumque syllabarum permutaciones admittunt, omittenda ista littera magnis obnoxia fuisset difficultatibus. Quis enim comicorum iam-bos, quis versus Ionicos a maiore, quis lyrica et melica carmina legere sine offensione posset, nisi additum, et producendas, omissum corripendas syllabas ostenderet? Copiose de hac re differuit contra Wakefieldii temeritatem censor Britannus Hecuba Porsonianae. (*Monthly Review* 1799. mense Iulio.)

Tantum vero abest, ut, et paragogicum sola metri necessitate Graeci ante consonantem adhibuerint, ut non videatur dubitandum esse, quin etiam duplici sequente consonante productionis asperitatem accessione huius litterae emollierint. Observat quidem Wolfius in praefatione ad Odyseam p. XXIX. litteram istam a veteribus omissam esse, si duae consonantes finem praecedentis vocabuli producerent; eamque consuetudinem in Homeri certe scholiastis, melioribus codicibus, ipso denique vulgato textu fere semper servari. Ac testimonii causa affert scholiastae Veneti adnotationem ad illud in Catalogo v. 178.

Νηρεὺς δ' αὖ Σύμηθεν ἄγε τρεῖς νῆας εἰσας,

ὅτε δύο σύμφωνα ἢ συλλαβὴ ἐπάγεται, περιγραπτέον αὐτῇ τῆς προτέρας τὸ σύμφωνον. Ibidem alius scholiastes: χωρὶς τῆς ν τὸ ἄγε. καὶ ὅλως ἐφ' ὧν τὰ ἐπιφερόμενα σύμφωνα (scribendum videtur δύο σύμφωνα) ἐστὶ, τὸ ἐκ τῆς προτέρας λέξεως σύμφωνόν περιαιρετέον. Eiusmodi plures hic illic scholiastarum observationes reperiuntur. Verum sicuti multa ad grammaticorum libidinem efficta constantiter servata reperiuntur, ita hoc quoque magnopere vereor ne longissime a Graecorum veterum

consuetudine abhorreat. Grammatici scilicet quum syllabas, quas duae consonantes sequerentur, etiam line litterae *v* accessione produci posse intelligerent, pro nimia subtilitate sua et curiositate inutilem putarunt istam litteram, omittendamque decreverunt. Merito igitur Porsonus ad Oresten v. 64. etiam ante duplicem consonantem *v* addendum censuit. Qui quae e tragicorum prosodia repetiit argumenta, sane magnam vim habent, ubi de tragicis quaeratur. Verum equidem hunc litterae *v* ante duplicem consonantem addendae morem non Atticis tragicis propriam, sed communem poetis omnium Graecarum gentium fuisse arbitror. Quid enim sit, quare asperitatem prosodiae, quam ommissio istius litterae gignit, soli tragici senserint, vitarintque, quum eadem remedii facilitas omnibus Graece loquentibus pateret? Quin aliud, idque haud leve, argumentum hanc sententiam confirmat. Nam cur v. c. Homerum existimemus in III. Iliadis v. 223. sic maluisse dicere,

ὄνκ ἄν ἐπειτ' Ὀδυσῆϊ γ' ἐρίσσειε βροτὸς ἄλλος,

quam *ἐρίσσειεν βροτὸς*, quod pronunciabatur *ἐρίσσειεμ βροτὸς*, quum Graeci *ἄμβροτος*, *Φαεσίμβροτος*, *ὀπιθόμβροτος*, *Κλεόμβροτος*, et alia plurima, potius quam *ἄβροτος*, *Φαεσίβροτος*, *ὀπιθόβροτος*, *Κλεόβροτος*, dicenda putaverint? Non aliena est ab hac re Eustathii adnotatio ad I. Odyss. p. 1382. l. 34. τὸ δὲ, ὡς ἐρρέθη, ἐπλάγχθη ἀπὸ τῆ πλάζω γενόμενον, πλεονασμὸν ἔπαθε τῆ νῦ διὰ καλλιφωνίαν καὶ ὄγκον ἤχε, ὡς καὶ ἐπὶ τῆ ἀμφασία ἐγένετο, καὶ ἐπὶ τῆ ἄμβροτος, καὶ τερψίμβροτος καὶ τύμπανον, καὶ πῖμπλημι, καὶ χρίμπτω, καὶ Φαεσίμβροτος, καὶ λῖγξε βίος, καὶ ἐπὶ τῆ λαγχάνω, καὶ λέλογχε, καὶ Φυγγάνω, θιγγάνω, ἐρυγγάνω, τυγγάνω, καὶ ἐπὶ ἄλλων πολλῶν. In his illa tantum, *Φυγγάνω*,

Ἐρυγγάνω, ἐρυγγάνω, videtur omittere debuisse, de quibus infra dicetur. Igitur quum Graeci veteres in mediis vocabulis litteram ν, vel illas, in quas mutari ν, solet, adhibuerint, quidni magis etiam idem factum putabimus in ultimis verborum syllabis, quae in arsin inciderent? Nam ut recte produci istae syllabae propter duplicis consonantis consequutionem possint, nemo tamen negabit, duriolem esse eam productionem, quae primam ex istis consonantibus avelli a suo verbo et ad praecedens vocabulum in pronuntiatione apponi postulat, quam quum additum ν syllabam finalem et pronuntiationis aliqua mora et commodiore consonantium positione producit. Certe quaecumque in vocabuli sequentis initio consonantes occurrant, non poterit placere ultima praecedentis vocabuli syllaba ictu acuta, si ea syllaba ex eo genere est, cuius insolens est productio. Nam quum istiusmodi vocabulorum duplex omnino ratio fit, altera, ut omisso ν ultimam brevem audiamus, velut τοῖσι, ἔλεγε, κέ, altera, ut addito ν eadem syllaba productior fit, velut τοῖσιν, ἔλεγεν, κέν, consentaneum est, eam formam ad productionem in versibus faciendam adhiberi, quae natura sua ad eum finem aptior est atque commodior.

Similem cautionem Latinos poetas adhibuisse adnotavi in eo libro, quem Germanice de metris scripsi, p. 143. Aegre enim in fine pentametri elegiaci verba collocant, quorum ultima syllaba produci nullo pacto possit, ut Catullus LXVII. 2.

salve, teque bona Juppiter auctet ope,
et LXVIII. 52.

scitis, et in quo me corruerit genere.

Haec enim verba eo molesta sunt in hac versus sede,

B

quod syllabae, quas numquam longas audire consuevimus, producendae sunt. Contra nihil offensionis habent versus eitismodi, ut hic est,

dum meus assiduo luceat igne focus,

Nam etsi vocabulum *focus* non magis longam habet ultimam, quam haec verba, *ope* et *genere*, tamen, quoniam frequentissime eius ultimam syllabam productam animadvertimus, facile eam etiam ibi produci patimur, ubi nulla sequitur littera consonans.

Atque ut hoc obiter dicam, magnopere vereor, ne non magis cognata littera μ in medio quorundam verborum, sequente duplici consonante, quam in fine vocabulorum, paragogicum omittenda sit. Eiusmodi est ἀπλακῆω et ἀπλακῆμα, quod Porfono nuper ubique pro ἀμπλακῆω et ἀμπλάκημα restituere placuit: quum ista forma primam syllabam brevem faciat, quae ubi longa est, additum habet μ . Atticis certe scriptoribus istam litterae μ detractio nem hoc minus assignare licebit, quo magis hī productionem brevis syllabae ante mutam cum liquida fugere solent. Litteram μ in his vocabulis agnoscunt grammatici, Etymologus Magnus p. 86, et Phavorinus, atque Hesychius, apud quem haec exstant: ἀμβλακῆν, ἀμβλάκημα, ἀμπλακῆν, ἀμπλάκημα, ἀμπλακίησιν, ἀμπλακῆματα. ἀμπλακῶν, ἀπήμπλακον, ἤμπλακεν, ἤμπλακες. Etymologus MS. ἀμπλάκημα, τὸ ἀμάρτημα, παρὰ τὸ ἀναπλέεσθαι τῷ ἀνθρώπῳ, ὡς σειρά. σειρά δὲ τὸ σχοινίον. Lexicon MS. Augustanum: ἀπλακῆμα, ἀμάρτημα. ἐκ τῆς πλέω, πλακῶ, πλάκημα, καὶ ἀμπλάκημα. ἢ παρὰ τὸ ἀναπλέεσθαι ἡμᾶς. Nimirum ubi prima syllaba brevis est, μ omittitur, ubi producitur ea syllaba, additur μ , quod vel ex eo clarum est, quod nusquam occurrunt

ἠπλακον, ἠπλακῆται, et similia. Itaque Aeschylus in Eumenidibus v. 923.

τὰ γὰρ ἐν προτέρων ἠπλακῆματα ἰν
πρὸς τὰς ἀπάγει.

Sophocles in Oedipo Rege v. 471.

δεινὰ δ' ἄμ' ἔπονται
Κῆρες ἀναπλακῆτοι.

Sic recte ibi Triclinius: eamque lectionem firmat ordo litterarum apud Suidam, in quo, ut vulgo apud Sophoclem, ἀναμπλάκῆται legitur. Alter eodd. Augustanorum Sophoclis ἀνάμπλακῆτοι habet: in altero scholiastes sic scribit: τὸ δὲ ἀναπλακῆτος ἀντὶ τῆ κακαμπλάκῆτοι. τίς γὰρ χείρων ἀμαρτία Φόνε πατρικῆ καὶ μητρικῆς μίσεως; ἢ τὸ ἀνάμπλάκῆτοι ἀντὶ τῆ, ὡς εἶδες ἡμαρτε. εἶδες γὰρ λέγεται ἄμφω ταῦτα ποιήσας. Lexicon MS. Augustanum: ἀναμπλάκῆτοι, αἱ εἰς μηδὲν ἀμαρτάνουσαι, ἀλλὰ πάντων κρατῆσαι. Brunkius vero incredibilem fœcordia et hic ἀπλακῆτοι edidit, et in Trachiniis v. 120. ἀπλακῆτον, inepta adductus Abreschii adnotatione ad Hesychium v. ἀπλακῆτον, quod vocabulum iste idem quod ἀναμαρτήτον esse sibi persuaserat e corrupto Hesychii πλακίησιν. At plane contraria esse debet verbi ἀπλακῆτον significatio. Neque Hesychii πλακίησιν aliud quidquam est, quam error librariorum, litteram initialem, quae minio postea scriberetur, omittentium. In versu Trachiniarum male libri habent ἀμπλάκῆτον. Id et sensu postulante, et metro antistrophici versus iubente, in quo recte Aldina κυκλῆσιν habet, in ἀναμπλάκῆτον mutandum est, atque inde etiam corrigendus Hesychius. De Hercule loquitur choros:

αἰδᾶ τις θεῶν
αἰὲν ἀναμπλάκητον Αἰδα
σφε ὁμών ἐρύκοι.

Aliud idque magis controversum exemplum in vocabulo ὄβριμος exstat, quod sine littera μ scribendum putant Toupius ad Suidam vol. III. p. 251. Villoisonus ad Apollonii Lex. Hom. p. 589. et Brunkius ad Apoll. Rhod. III. 1286. et ad Aeschyli S. c. Theb. 796. Sed huius scripturae non afferunt aliam auctoritatem, quam veterrimorum librorum et grammaticorum, Apollonii sophistae, et Hesychii. Rectius commemorassent Etymologum M. p. 613. qui, ὄβριμος, inquit, ἰσχυρός, γενναῖος, ἀπειλητικός, δυνατός. παρὰ τὸ βρι ἐπιτακτικὸν μόριον, ὃ (male ὀ abest) δηλοῖ τὸ ἄγαν ἢ τὸ μεγάλως καὶ ἰσχυρῶς, γίνεται βριμος, καὶ πλεονασμῶ τῷ ο ὄβριμος καὶ ὄβριμοεργός, ὁ μέγας ἐργοῖς ἐπιτιθέμενος, καὶ ἰσχυρῶς διαπραττόμενος. Et statim idem de simili vocabulo: ὄβριζος, παρὰ τὸ αἰβρῶν, ὃ σημαίνει τὸ τρυφερόν. Sic de his etiam Phavorinus. At nec librorum veterum scriptura, neque grammaticorum auctoritas eam vim habet, ut litteram μ damnandam esse statuamus. Nam libris quidem nihil in hoc genere inconstantius est, ita ut inde par ferme auctoritas pro addenda littera μ afferri queat: grammaticorum autem derivatio tantum abest, ut μ abiici postulet, ut, si quid analogiae tribuendum sit, huius litterae accessionem etiam commendare videatur. Ὀβριμος enim simillimam originem habet, ut ἄβριτος. Quare si ἄμβριτος dixere Graeci, quidni eos etiam ὄμβριμος pronunciaffe censeamus? Idque eò est etiam veri similius, quod huius verbi prima syllaba semper producitur, ita ut numquam veterrimam quidem ὄβριμος sine littera μ dixisse videantur.

Omnino enim quod supra de verbo ἀμπλάκημα et ἀπλάκημος adnotavi, in plerisque similibus verbis videtur obtinuisse, additum fuisse μ, ubi syllaba producenda esset, omissum, ubi corripienda. Inde facile licebit coniecturam facere, quare et ὄμβριμος et ὄβριμος recte se habeant. Ὀμβριμος enim proprium videtur poetarum fuisse, qui primam syllabam producere consueverint; ὄβριμος autem a prosae orationis scriptoribus adhibitum credibile est, quibus producendae primae syllabae nulla erat necessitas. Quo factum est, ut grammatici maximam partem ὄβριμος, ut magis vulgare usuque tritum, commemoraverint. Utraque scriptura apud Phavorinum exstat: nescio an non item apud Suidam, apud quem in Kusteri quidem editione suis locis ὄβριμοεργός et ὄβριμος; atque infra ὄμβριμοεργός et ὄμβριμος occurrunt. Sed Kusterus pro insigni negligentia sua, scripturae diversitate adductus, glossam, quam semel ponere debebat, bis edidit locis diversis. Nam in Mediolanensi editione eo loco, ubi litterarum ordo ὄβριμοεργός et ὄβριμος poni postulabat, haec leguntur: ὄμβριμοεργός, ὁ μεγάλαι ἔργα ποιῶν. ὄμβριμος, ἰσχυρός: infra autem in litteris ομ vocabula haec prorsus omissa sunt. Contra in Basileensi editione eadem eodem modo scripta in litteris ομ leguntur, absunt autem ὄβριμοεργός et ὄβριμος in litteris οβ. Idem accidit in Ὀμβρων, et ὄμβρον χρυσοῦν, quae Mediolanensis tantummodo in litteris οβ, Basileensis non nisi in litteris ομ, Kusterus autem utroque in loco habet. Ac nescio an etiam ὄβρικαλα, adhibitum in Aeschyli Agamemnone vocabulum, et ἰβρικαλοι, quod apud Hesychium exstat, rectius scribantur ὄμβρικαλα et ἰμβρικαλοι. Certe id probabile sit propter vocabula ἰμβρις vel rectius ἰμβρις, et ἰμβρος, quae idem Hesychius explicat.

Denique mihi quidem litterae *v* paragogicae usus eo usque patere videtur, eam ut omnino ibi, ubi vox loquentis requiescit, addendam existimem. Atque in poetis quidem, quorum omnis oratio ad aurium aestimationem composita est, non dubito, quin in fine cuiusque versus, qui quidem ultimam syllabam ancipitem habeat, addendum sit *v*, quo facilius in ea syllaba vox consistere et pausam facere possit, antequam ad sequentem versum pergat. Id in iis versibus faciendum esse, quorum ultima syllaba metri lege longa esse debet, vix, puto, erit, qui neget. Ita quis est, quin sentiat, longe asperius ad aures accidere illud, quod vulgo legitur in Aeschyli Prometheo,

σήμενον, ὅστις ἐν Φαίραγγί σ' ὤχμασεν,

quam quod scribi debebat,

σήμενον, ὅστις ἐν Φαίραγγί σ' ὤχμασεν.

Ad hanc quoque rem advocari ea poterunt, quae supra dixi de simili cautione Latinorum poetarum, syllabas, quas nulla ratione producere liceat, aegre in fine pentametri elegiaci collocantium. Illud autem difficilius fortasse a multis concedetur, etiam ubi in thesin, eamque brevem, dummodo non sit ab ancipitis syllabae usu aliena, versus exeat, addendum esse *v* paragogicum. Dicent enim consentaneum esse, ut, si metri ratio ultimam syllabam brevem esse iubeat, nihil morae obiiciatur, quominus corripere ea syllaba possit. Nihilo tamen minus, si quis aures consuluerit, fateatur necesse est, in cuiusque versus extrema syllaba diutius morari vocem debere, quo is versus ab sequente versu iusto intervallo dirimatur. Nam si quis non pateretur in ista syllaba vocem parumper consistere, subito intercipienda foret, ne duorum versuum

numeri coalescerent. Quod patet non sine magna prononciationis molestia fieri posse. Quae qui reputaverit, mecum, spero, sibi in animum inducet, Homerum sic prononciare maluisse,

ἔλομένην, ἢ μυρί 'Αχαιοῖς ἄλγε' ἔθηκεν,

aut Aristophanem,

αἶπερ γνώμην, καὶ διάλεξιν, καὶ νῦν ἡμῖν
παρέχουσιν,

quam omiſſa littera ν, etiamſi ſequatur littera conſonans.

Eadem regula obſervanda videtur in proſae orationis ſcriptoribus; quibus dialectus, qua ſcripſerunt, non interdixit litterae paragogicae uſu. In his quidem non omnium periodorum fines iſta littera augendae ſunt: quippe id repugnaturum eſſet amplius progredienti orationis perpetuitati: ſed ibi tantum eam litteram addere oportebit, ubi quum inſignior aliqua pars argumenti finiatur, vox recitantis diutius debet conſiſtere. In Thucydidiſ libri II. ſine nunc quidem legitur: καὶ τρίτον ἔτος τῷ πολέμῳ ἐτελεύτα τῷδε, ὃν Θουκυδίδης ζυνέγραψε. Et in fine libri III. καὶ ἕκτον ἔτος τῷ πολέμῳ ἐτελεύτα τῷδε, ὃν Θουκυδίδης ζυνέγραψε. Recte vero, mea ſententia, quidam codices in fine libri IV. habent, καὶ ἑννατον ἔτος τῷ πολέμῳ ἐτελεύτα τῷδε, ὃν Θουκυδίδης ζυνέγραψεν. Id igitur etiam in II. et III. libro reponendum puto.

CAP. VI.

De syllabis mutis.

Denique de syllabis mutis dicam. Eo nomine illas intelligi syllabas volo, quae non sunt integrorum syllabarum loco. Sic Attici genitivi tertiae declinationis in *εως* non possunt duabus integris syllabis pronunciari. Id et accentus in barytonis docet, et metrum arguit, quod plerumque istas syllabas unius loco esse iubet. Nec tamen litteras *εω* in his genitivis prorsus in unam coalescere posse patet. Nam et saepe in versibus duabus syllabis pronunciantur, et scriptura sigillatim exprinuntur. Atqui, ut supra notatum fuit, Graeci, ut pronunciabant, ita scribere solebant. In his igitur syllabis cavendum est, si quis recte eas pronunciare vult, ne alteram vocalem prorsus omitat. Ambae enim audiri debent, sed in unam syllabam coniunctae, ita ut ea vocalis, quae mutam syllabam constituit, minus audiatur.

Sed erunt, qui hoc argumentum, quod ab accentu repetii, nullam vim habere contendant, propterea quod Attici perhibeantur in multis vocabulis, quorum ultima syllaba longa est, accentum in tertia a fine syllaba collocare. Cuiusmodi sunt non solum *εὐγεως*, *αξιόχρεως*, *Μενέλεως*, *εὐκέρως*, in quibus syllaba ultimae proxima brevis est, sed etiam *βαθύγηως*, *καλλιγηως*, *ὑπέργηως*, in quibus haec syllaba pariter atque ultima producitur. Atqui productarum syllabarum nulla potest pro muta haberi. Ergo accentus quidem, inquit, non poterit argumento esse, quo quis in proparoxytonis, quae ultimam longam, eam au-

tem, quae ante ultimam est, brevem habeant, hanc brevem syllabam mutam esse contendat. Enimvero, si quidem Attici dixerent βαθύγηρος, καλίγηρος, υπέργηρος, et si quae sunt horum similia, recte contra nostram sententiam rationem isti concluderint. Verum id ipsum, etiam in nominibus, quorum ambae finales syllabae longae sunt, accentum ab Atticis in tertia a fine syllaba collocatum fuisse, tantopere ab omni abhorret veri similitudine, ut, si id factum credamus, omnem accentuum rite collocandorum doctrinam evertere oporteat. Afferam primo, quas equidem notavi, grammaticorum de hac re sententias, quoniam id ab iis, qui recentiori aetate de his rebus scripserunt, neglectum video. Igitur Athenaeus lib. IX. p. 400. sic scribit: Τρύφων δὲ φησι· τὸν λαγῶν ἐπ' αἰτιατικῆς ἐν Δαναΐσιν Ἀριστοφάνης ὀξύτωνος καὶ μετὰ τῷ ν λέγει,

λύσας ἴσως ἂν τὸν λαγῶν ξυναρπάσειεν ἡμῶν.
καὶ ἐν Δαιταλεῦσιν,

ἀπόλωλα· τίλλων τὸν λαγῶν ἰφθήσομαι.

Ξενοφῶν δ' ἐν Κυνηγητικῷ χωρὶς τῷ ν καὶ περισπωμένως, ἐπεὶ τὸ καθ' ἡμᾶς ἐστὶ λαγός, ὡς περὶ δὲ ναὸν λεγόντων ἡμῶν ἐκεῖνοί φησι ναὸν, καὶ λαὸν λεῶν, ἔτω λαγὸν ὀνομαζόντων ἐκεῖνοί λαγῶν ἐρῶσι. τῇ δὲ τὸν λαγὸν ἐνικῇ αἰτιατικῇ ἀκόλουθος ἐστὶν ἡ παρά Σοφοκλεῖ ἐν Ἀμύκῳ σατυρικῷ πληθυντικῇ ὀνομαστικῇ

γέρανοι, κορῶνας, γλαῦκες, ἰκτινοί, λαγοί.

τῇ δὲ λαγῶν ἢ διὰ τῷ ω παρακλήσιως προσαγορευομένη λαγαί παρ' Εὐπόλιδι ἐν Κόλαξιν, ἵνα μὴ παρὰ μὲν βατίδας καὶ λαγῶ καὶ γυναῖκες εἰλίποδες. εἰσὶ δ' οἱ καὶ ταῦτ' αἰσγῶς κατὰ τὴν τελευ-

τῶσαν συλλαβὴν περισπωμένως προφέρονται. δὲ δὲ ὄξυτονεὶν τὴν λέξιν, ἐπειδὴ τὰ εἰς ος λήγοντα τῶν ὀνομάτων ὁμότονα ἔστι, καὶ μεταληφθῆ εἰς τὸ ὦ παρ' Ἀττικῆς, ναός, κάλος, νεός, κάλως. ἔτασ δ' ἐχρήσατο τῷ ὀνόματι καὶ Ἐπίχαρμος, καὶ Ἡρόδοτος, καὶ ὁ τῆς Εἰλωτας ποιήσας. εἶτα ἔστι τὸ μὲν Ἰακὸν λαγός,

λαγὸν ταραξίας πῖθι τὴν θαλάσσιον,

(v. Athen. p. 446. D.) τὸ δὲ λαγὸς Ἀττικόν. λέγεται δὲ καὶ Ἀττικοὶ λαγός, ὡς Σοφοκλῆς,

γέρανοι, κορώναι, γλαῦκες, ἰκτινοί, λαγοί.

τὸ μέντοι πῶκα λαγῶν, εἰ μὲν ἔστιν Ἰωνικόν, πλεονάζει τὸ ὦ, εἰ δ' Ἀττικόν, τὸ ο. Summam horum ex Athenaeo Eustathius refert p. 1534, 14. Sed, ut hoc obiter addam, in Sophoclis versu Athenaei lectionem, quam Brunkius in lexico Sophocleo v. λαγός e lectione Lexici MS. bibl. Reg. corrigendam putat, firmat grammaticus MS. August. his verbis: τὸ μὲν λαγός κοινὸν ὃν εὑρηται παρὰ Σοφοκλεῖ, γλαῦκες, ἰκτινοί, καὶ λαγοί. ὡς περ δὲ ναὸν καὶ λαὸν λεγόντων τῶν κοινῶν οἱ Ἀττικοὶ νεὸν καὶ λαὸν φασίν, οὕτω καὶ τὸν λαγὸν λαγῶν φασί. καὶ Εὐπολῖς, βατίδες καὶ λαγῶ καὶ γυναῖκες εἰλίποδες. τὸ δὲ λαγὸς Ἰωνικόν ἔστιν. Eupolidis versus ex Athenaei lib. VII. p. 286. sic restituenti videntur,

πολλὴ θυμήδει, ἵνα
πάρα μὲν κέρασαι, πάρα καὶ βατίδες [εἰσί,
καὶ λαγῶ,
καὶ γυναῖκες εἰλίποδες.

Nam quae praecedunt ibi apud Athenaeum παρὰ τῷδε Καλλία, Athenaei, non Eupolidis verba sunt, sic scribenda, παρὰ τῷ Καλλία. Sed red

eo, unde digressus sum. Succedat Athenaeo Theodorus Gaza lib. III. p. 144. μακρᾶς γὰρ ἔσης ἐπὶ τέλους εἰ δυνατόν προπαροξυνθῆναι λέξις κοινή. Κοινή dicit propter Atticorum contrariam consuetudinem. Idem p. 148. τῶν δὲ τεταρτσκλίτων Ἀττικῶν ὑπερδισυλλάβων προπαροξυτινῶς αἰεὶ ἢ εὐθεῖα, καίτοι μακροκατάρληκτος ἔσα. Ἀττικῶν δὲ τὸ τοῦτο, Μενέλεως, ἔγγων. Etymologicum M. p. 220, 19. γαλαῶ. οἱ μὲν λέγουσιν, ὅτι ἔστι γάλως· ἔτα διαλύσει τῆ ω γάλως, ὡς τὸ ἐξ Ἀθῶω δ' ἐπὶ πάντων ἔβη. ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ περὶ παθῶν λέγει, ὅτι ἔστιν εὐθεῖα ἢ γάλως. ἔστι δὲ ἢ ἀνδρὸς ἀδελφῆ. κλίνεται τῆς γάλω. ὁ κανὼν τὰ δὲ βαρύτερα κατὰ ἀποβολὴν τῆ σ κλίνονται, τῆς Κέω. ἢ δοτικῆ τῇ γάλω, καὶ πλεονασμῶ τῆ α γαλώω. διὰ τῆτο περιβιβάσει τὸν τόνον, ἐπειδὴ ἐδέποτε ἐπὶ τέλους κειμένε τῆ ω τρίτη ἀπὸ τέλους τίθεται ἢ ὄξεια, χωρὶς τῶν Ἀττικῶν. κλίνεται δὲ καὶ γάλως γάλωτος, ὡς γέλως γέλωτος. Locum hunc, qui in edito Etymologico non ab omni parte sanus est, ita exhibet MS. August. οἱ μὲν λέγουσιν, ὅτι γάλως ἐστὶ, καὶ διαλύσει τῆ ω γάλως, ὡς τὸ ἐξ Ἀθῶω δ' ἐπὶ πάντων. ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς ἢ εὐθεῖα ἢ γάλως. ἔστι δὲ ἢ ἀνδρὸς ἀδελφῆ. καὶ κλίνεται τῆς γάλω. τὰ γὰρ εἰς ὡς θηλυκᾶ βαρύτερα κατὰ ἀποβολὴν τῆ σ κλίνεται, τῆς Κέω. ἢ δοτικῆ γάλω, καὶ πλεονασμῶ τῆ α γαλώω. κλίνεται δὲ καὶ γάλω, γάλωτος, ὡς γέλωτος. Canonem hunc, quo γαλώω barytonum est, e Tryphonem memorant Eustathius p. 391. extrema, et scholia Veneta ad Iliad III. 122. quae videnda etiam ad XXII. 473. Porro Etymologus M. sic scribit p. 635, 32. ὀρθῶς. περὶ δὲ τῆ ὀρθῶς ἔστιν εἰπεῖν, ὡς λέγει ὁ αὐτὸς Χοιροβοσκός, ὅτι τὰ εἰς ὡς Ἀττικᾶ τῆς κοινῆς εὐθεῖας ἔχουσι τὸν τόνον καὶ φθάσει προπαροξυνθῆναι ἢ εὐθεῖα, πᾶσα πῶσαι προπα-

ροζύνεται. σσημείωται τὸ ὄρφως καὶ τὸ λαγῶς. ταῦτα γὰρ ἐκ ἐφύλαξε τὸν τόνον τῶν κοινῶν. τῆ μὲν γὰρ ὄρφως ὁ τόνος ὄρφος ἐστί, βαρύτονος, τῆ δὲ λαγῶς λαγός ὀξύτονος, ὡς Ἡρωδιανὸς Φησιν, ὅτι ἐν τοῖς εἰς ὡς ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν εἶδεν περισπᾶται, πλὴν τῆ ὄρφως καὶ λαγῶς. Eandem rem tangit Eustathius ad XII. Odyss. p. 1720, 47. Porro Etymologicum M. p. 116, 7. τοῦ ἀξιοχρεως καὶ ἀνάπλεως καὶ ἀγῆρας τὰ εἰδότερα διὰ τοῦ ω μεγάλης γράφεται. δεῖ γινώσκεν, ὅτι πᾶν εἰδότερον εἰς ν λήγον ἀπαθὲς βραχυκαταληκτεῖν θέλει, ξύλον, πτερόν, λιστρόν χωρὶς τῆ πᾶν καὶ τῶν παρὰ τὸ πῆς, οἶον δίπες, τρίπες. πρόσκειται ἀπαθὲς διὰ τὸ ποιῶν, καὶ χρυσῶν, καὶ ὄσων, καὶ χαλκῶν. ταῦτα γὰρ ἀπὸ κράσεως γέγονε. καὶ τὸ διπλῶν ἀπὸ τῆ διπλόον, καὶ τὸ ευγῆρων ἀπὸ τῆ ευγήραον τὸ καρχαρόδου καὶ τιμήεν ἀπὸ τῆ καρχαρόδου καὶ τιμήεν γέγονε, τὸ μὲν πλεονασμῶ τῆ ι, τὸ δὲ τῆ ο. τὸ ἀνάπλεων καὶ ἀξιοχρεων τῆ Ἀττικῇ ἐκτάσσει ἐπαθόν, ἀπὸ τῆ ἀξιοχρεον καὶ ἀνάπλεον τῶν διὰ τῆ ο. οὕτως ὁ Χοιροβασκὸς εἰς τὸν τέταρτον κανόνα τῶν εἰδότερων. Haec quoque lubet adscribere, ut in Etymologico MS. leguntur: δεῖ γινώσκεν, ὅτι πᾶν εἰδότερον εἰς ν ἀπαθὲς βραχυκαταληκτεῖ. ξύλον, πτερόν. πλὴν τῆ πᾶν καὶ τῶν παρὰ τὸ πῆς. δίπεν. ἀπαθῆ ἔειπε διὰ τὸ ποιῶν, ὄσων. ταῦ κράσεως. ὁμοίως καὶ τὸ διπλῶν ῶν, ευγήραον. τὸ καρχαρόδου ὁ τῆ καρχαρόδου, τιμήεν γέγονε πρῶτω τῆ ι, ἐν δὲ τῶ δευτέρω καὶ ἀνάπλεων Ἀττικῇ ὡς ὁ Χοιροβασκός. Etymologici πλανώμενοι τινες ἀναγινώσκουσι δύναται τρίτη ἀπὸ τῆ ω πῆσιν ἔχει πρὸ τῆ ω τὸ ε, ὡς τὸ εἶ γὰρ παρὰ τὸ Ἄθως Ἄθως.

ἔστι πλεονασμῶ τῆ ο' ἐς δὲ ἔρηται Ἄθως (scribendum Ἄθως) Ἄθως, Ἀθῶω, ἐκ ἔτι πλεονάζει. Ἡρωδιανὸς περὶ παθῶν. Eustathius ad Iliad. XIV. p. 980, 49. Ἄθωω προπαροξύουσι οἱ παλαιοί, τὸν φυσικὸν τόνον Φυλάσσοντες. γέγονε γὰρ ἐκ τῆ Ἄθω, πλεονάσαντος τῆ ἐν τῇ παραληγῆσθι ο μικρῆ, ὡς ἐν τῷ Φῶς, Φῶως, καὶ Κῶς, ἢ νῆσος, Κῶς, οἶον Κῶων εὐνοιαμένην, καὶ ἔστι πῶς Ἀττικῆ καὶ ἢ τῆ Ἄθωω προπαροξύτόνησι. Ἀθηναῖοι γὰρ ἐν παλαιῖς ὀκνήσι μετατιθέμενοι ὑπερβιβατικῶς τὰς τῶν εὐθειῶν ὀξείας. ἐν γέν τῶ πόλεως, ἔφρεως, σιγῆπως ἐκ ἐταπένωσεν ἢ μακροκαταληξία τῆς γενικῆς τὴν προπαροξύτόνησιν. Scholiastes Venetus ad XIV. Iliad. v. 229. de hoc vocabulo: προπαροξύουται δὲ. πλεονασμὸς γὰρ ἔστι τῆ ο. His locis adde, quod quum apud Etymologum M. p. 230. 48. καλόγηρος, (ita ex Etymologico MS. et Phavorino pro καλόγηρος legendum) et βαθύγηρος, et ὑπέργηρος, tum apud alios quosvis scriptores eadem verba eodem modo constanter scribi solent.

Grammaticorum de hac re sententias ipsis eorum verbis protuli, quo rectius omnis posset procedere disceptatio. Etenim regula ista, quae nomina proparoxytona communi lingua in *os* et *on* exeuntia, etiam quum Atticam productionem ultimae syllabae passa sunt, in tertia a fine syllaba accentu notari iubet, ab iisne ducta nominibus censetur, quae proximam ultimae syllabam brevem, an ab iis, quae eandem syllabam longam habent? Ab illis ductam crediderim, in quibus proxima ultimae syllaba brevis est. Horum enim ingens exstat multitudo: illorum autem, quae alteram a fine syllabam productam habent, tanta paucitas est, ut magis excipiendae ac segregandae ab ista lege, quam ad eam accommodanda videantur.

At, inquit fortasse aliquis, communes accentuum regulæ, siue corripitur syllaba, quæ ante ultimam est, siue producat, tertiam a fine acui-ventant ultima producta: quare si semel ab his legibus discedere placuit Atticis, quid est, quare eos αἰγόκερας dixisse, ac non etiam καλόγηρας, cen-
 seamus? At id ipsum nego, discessisse omnino Atticos a communi accentuum usu. Primum enim quis omnino pronunciare potest ista eo quidem, quo notantur, accentu, καλόγηρας, βαθύγηρας, ὑπεργήρας? Nemo profecto ita dicamne culto an rudi ore reperietur, qui servato duarum, quæ ultimæ sunt, syllabarum pondere tertiam a fine acuire sciat. Hac enim acuta fieri non potest, quin vox aut alterutram ultimarum corripiat, aut extremam quasi prorsus a præcedentibus disiunctam seorsim pronunciet. Atqui nec correptioni locus est, neque discerpere vocabula dici pronunciare potest. Quare equidem non dubito, quin ista Attici traducto in alteram ab ultima syllabam accentu pronunciaverint καλογήρας, βαθυγήρας, ὑπεργήρας. Μεσόγαιων autem, quod Suidas in hac dictione et in αἰνώγειον habet, scribendum est μεσόγαιον, ut Kusterus in αἰνώγειον edidit. In edd. Basileensi et Mediolanensi utrobique scriptum est μεσόγαιων. Deinde vero illa, εὔγειων, εὔκερας, et reliqua horum multitudo specie tantum, non re, communibus accentuum regulis repugnant. Nam propter hanc ipsam causam, quia proxima ultimæ syllaba corripitur, accentum in tertia a fine reliquerunt Attici. Videntur enim hanc syllabam, quæ ante ultimam est, tanta celeritate in his vocabulis pronunciasse, ea ut propemodum obscuraretur ac vix integræ syllabæ vicem sustineret. Hinc nihil mirum, si tertiam a fine syllabam accentu notarunt, quasi extrita pæne ea, quæ ante ulti-

nam est, secundam liceret numerare. Id ut a poetis saepe fit in vocali vocalem praecedente, ut in his, *Μενέλεως*, *Ἀμφιάρεως*, ita idem factum reperitur in vocalibus, quae sunt ante consonantes, ut *ἀγλακτός*, *ὄρμενος*, *σκινδαλμός*, aliisque innumeris. Quae si vera sunt, sponte consequetur, haec, *εὔκερως*, *εὔγεων*, et reliqua, accentuum regulis non esse contraria, illa autem, *καλόγηρος*, *βαθύγηρος*, *ὑπέργηρος*. pravo accentu scribi. Nimirum grammatici, qui regulam istam de proparoxytonis Atticis in *ως* et *ων* exeuntibus immensa copia exemplorum secundam a fine syllabam brevem habentium confirmari viderent, haec quoque per pauca, in quibus ea syllaba longa est, eadem regula complexi sunt. Quamquam haud scio an non omnes hunc errorem erraverint. Certe aliquant dubitationem faciunt, quae supra ex Etymologico M. p. 347. attuli: *πλανώμενοί τινες ἀναγινώσκουσιν ἐξ Ἀθῶν. εἰ γὰρ δύναται τρίτη ἀπὸ τῆς ω πιπτεῖν ἢ ὀξεῖα. οὐ γὰρ ἔχει πρὸς τῆς ω τὸ ε, ὡς τὸ πόλεων.* Quae siue Herodiani, ut ea, quae sequuntur, siue alius grammatici observatio est, omnium certe, quas de hac re protuli, adnotationum optima est. Indicat enim grammaticus, hanc esse istorum proparoxytonorum legem, ut syllaba quae ante ultimam est, habeat vocalem *ε*. Quod ille si sic voluit intelligi, ut etiam illud *ε*, quod ante consonantem esset, comprehendere putaretur, verissima eius sententia est. Nam idcirco Attici hanc maxime vocalem reliquis in hac re praetulērunt, quod ea et celerrime omnium pronunciari, et ad incredibilem tenuitatem obscurari potest.

CAP. VII.

D o m u t a u.

Sed ut clarius explicem de mutis syllabis, quatuor omnino vocales sunt, in quibus mutae syllabae occurrant, ε, ι, ο, υ. E quibus ε in Atticis quidem nominibus etiam ante consonantem collocata mutam syllabam facit, ut supra ostendimus, veluti εὐκέρως. Sed communi lingua haec vocalis nonnisi ante vocalem muta est: id quod etiam in vocali ο fieri videmus. De reliquis duabus, nunc praecedit eam vocalem, cum qua in unam syllabam coniungitur, nunc sequitur; υ denique semper sequitur.

Atque ε quidem ubi tam correpte pronunciat, ut mutam syllabam constituat, nunc ante longam vocalem est, ut in his, πόλεως, χρεῶν, χρεῶν, ἔα, ἔατε, Πηλέα, ut in Ranis Aristophanis v. 863. Πηληϊάδεω,

χρυσέω ἀνά σκήπτρῳ,
Θέτις δ' εἰλήθεται ἐφ' ἑταίρων,

nunc ante brevem vocalem, ut in his,

χάλκεον δὲ μοι ἦτορ ἐπέη,
χρύσειον σκήπτρον ἔχων,
κείκεα καὶ δῆριν ὀφέλλοις.

Attici poetae hoc in solo nomine θεός, et in nominibus propriis faciunt, ut in Νεοπτόλεμος apud Sophoclem in Philoct. v. 241. et apud Euripidem in Androm. v. 14. et in Troad. v. 1126. Illud in hac re observandum, ε mutum ante brevem syllabam efficere, ut ea syllaba producat.

Praeterea autem memorabile est, ε mutum cum sequente vocali non aliter a poetis corripi, nisi si aut consonans, aut longa vocalis vel diphthongus praecedat. Etenim si brevis vocalis praecederet, ut in Ἀσίῳ, Βορέῳ, haesitatura esset vox in pronuntiatione, dum vocalem istam, corripere, et tamen ε quoque, sed multo brevius, pronuntiare deberet. Itaque in hoc casu Graeci ε prorsus neglexerunt, ut in his,

εὐμμελίῳ Πριάμοιο,

Ἀσίῳ ἐν Λειμῶνι;

Iliad. II. 461. ubi vid. schol. Ven. Id igitur male Gregorius Corinthius p. 177. scripsit Ἀσίῳ. Iliad. XIV. 395. XXIII. 692. Odyss. XIV. 533. Βορέῳ. Vide Etym. M. p. 154, 43. In Homero quidem Ἀσίῳ, si quidem hic genitivus, non dativus est, hoc verior scriptura videtur, quia hic, si bene memini, nusquam genitivum, qui ε mutum habet, corripit, ut in iisdem litteris factum in hoc exemplo,

Χρυσείῳ ἀνὰ σκήπτρῳ.

C A P. VIII.

D e m u t a .

Littera ε, ante aliam vocalem, sed post consonantem, rarissime, nec nisi metri necessitate cogente mutum est, ut apud Dionysium Periegetam v. 38.

ἄγχι δ' Ἐρυθραῖόν τε καὶ Αἰθιοπίον καλέεσιν.

Atque haec quidem littera quum propemodum consonantis vice fungatur, facile patitur, ut se-

C

quens vocalis corripī queat. Alia exempla, quae Brunkius ad Aeschylī Persas v. 35. protulit, nihil minus, quam litteram, mutam habent. Primum in ipso Aeschylī versu,

Πηγασταγῶν Αἰγυπτιογενής,

mirum est male formatum vocabulum Brunkio placere potuisse, praesertim quum veteres libri exhibeant Αἰγυπτιογενής, quod vel sine libris reponendum erat. Deinde ex Euripidis Phoenissis v. 684. affert:

αἵματος δ' ἔδευσε γαῖαν,
 ἃ νιν εὐηλίοισι
 δεῖξεν αἰθέρος πνοαῖς,

in quo loco εὐηλίοισι quadrissyllabum putat, quia strophica haec sint:

Βάκχιον χόρευμα παρθέ-
 νοισι Θηβαίαισι,
 καὶ γυναῖξιν εὐίοις.

Nimis profecto imperitus fuisset Euripides, si tantam asperitatem evitare nescisset. Scribendum:

αἵματος δ' ἔδευσε γαῖαν, ἃ νιν εὐεί-
 λοισι δεῖξεν αἰθέρος πνοαῖς.

Etymologicum M. p. 390, 31. εὐελος, ὁ εὐάερος τόπος, παρὰ τὸ εἶλη, ὃ σημαίνει τὴν θερμασίαν. Lexicon MS. August. εὐελος, ὁ θερμὸς τόπος. Rem conficit Hesychius: εὐελος, εὐήλιος. Vide ibi interpretes. Iam praeclare respondent strophica:

Βάκχιον χόρευμα παρθένοισι Θηβαί-
 αῖσι καὶ γυναῖξιν εὐίοις.

Denique quem affert Hippolyti v. 129,

εὐαλίε κατέβαλ' ἔνθεν ἀμῖν,

in eo non minus fallitur. Nam quod in antistrophico,

κρυπτῶ τε πένθει θανάτῃ θέλυσαν,

τὲ dicit et metrum iugulare, et phrasi nocere, suspensio et imperfecto relicto ultimo membro, id utrumque falsissimum esse, nemo non videbit, qui vel metrum dochmiacum cognitum habeat, vel meminerit *κλύειν* pariter cum participio atque cum infinitivo coniungi posse. Verba enim haec sunt:

τριτάταν δὲ νιν κλύω

τάνδε κατ' ἀμβροσίῃς

στόματος αἰμέραν

Δάματρος ἀκτῆς δέμας ἀγνὸν ἴσχειν,

κρυπτῶ τε πένθει θανάτῃ θέλυσαν

κέλευσά ποτὶ τέρμα δύσανον.

Quare tantum abest ut *εὐαλίς* trisyllabum sit metri causa, ut ob eandem causam necessario debeat quadrisyllabum esse. Sed versus iste, ut a Brunkio editus est, numeros minime habet elegantes; nec meliores in vulgata lectione:

εὐαλίς κατέβαλεν, ὄθεν μοι.

Versus foede corruptus est, verbi, nisi fallor, omissione, quae causa fuit, ut *κατέβαλεν* scriberetur, quod participium esse debebat. In tanta lectionis perturbatione venia erit audaciori coniecturae, quae quidem Brunkiana mutatione et probabilior et ad metrum aptior, tum denique etiam ad sensum loci accommodatior sit. Igitur sic videtur scripsisse Euripides:

ὄθι μοι τις ἦν φίλα,

πορφύρεα φάρακα

πταμίᾳ δρέσω

τέγγουσα, θερμῶς δ' ἐπὶ νῶτα πέτραις

εὐάλι' αὐδασε βαλῆσ' ὄθεν μοι
πρῶτα Φάτις ἦλθε.

Multo frequentius littera *i*, muta est post aliam, eamque longam, vocalem. Atque hoc quidem ipsa scriptura exprimitur, quandoquidem subscribitur *i*. Sed de hac re magna est virorum doctorum dissensio. Alii enim etiam ibi, subscribunt, ubi eius litterae accessio analogiae repugnat, ut in *καίν*, *κάτι*, *κάπι* et similibus, in quibus omittendum esse, vir doctus, cuius quaedam observationes Vigeri libro de idiotismis Graecae linguae insertae sunt, hoc argumento docuit, quod, in diphthongis semper ultimum locum teneat. Itaque recte scribi *κάτα*, quippe contracta diphthongo ex *αιε*; male autem *καίν* et similia, quia in his contrahantur *αιε*. Poterat addere, qui *καίν* scriberent, scribere debere etiam *χύνιπό*, *χύνιπεροπλία*, et quae his similia sunt. Neque rectius foret *χύνδε*, *χύνδε*. Alii autem, ut Pierfonus ad Mœrin aliquot locis, et Brunkius ad Aeschyli Prometheum v. 12. lubenter *σφῶν*, *πρῶ* et similia scriberent. His equidem nullo pacto assentior. Non sane reiicio, quam isti afferunt, monumentorum veterum auctoritatem. Quin confirmat eam Gregorii Corinthii testimonium, qui p. 41. et seq. nunc adscribi istam litteram, nunc non adscribi observat. Sed ea, qua nunc utimur in Graeco sermone, scripturae ratio tantum abest ut monumentorum fide labefactetur, ea ut magis corroborari videatur, Ponam primum hoc, quod facile quemque mihi daturum spero, grammaticorum in hoc genere haud levem auctoritatem esse. Hi enim primi sermonem Graecum ad disciplinae quamdam rationem revocarunt, et quae vocum pronuntiationis discrimina in quaque dialecto reperissent, litterarum apto usu, id-

que non sine veterum librorum exemplo, exprimere docuerunt. Hi igitur consensu tradunt, in quibusdam vocabulis, subscriptum omitti, ut in Atticis κάω, κλάω, αἰτός, quod etiam in Ἀχαιῶς ab Atticis factum esse veri simillimum videtur; in aliis autem vocabulis eam litteram adscribi, ut in κῶνος Etymologus -M. p. 551, 26. in Κῶος idem ibidem l. 29. in κῶν, σφῶν idem p. 610, 3. in λῶων et λῶστος idem p. 676, 13. in χῶ idem p. 816, 33. ex ὄρο; in φῶς et δῶς idem p. 803, 37. in πεφωσμένος, φῶζω, χρωζω idem p. 667, 25. vide p. 803, 47. in κλήζω et χρεζω, i. e. δέομαι, idem p. 485, 46. in κλήθεα idem p. 518, 12. in ληστής idem p. 563, 23. in χρεζω, τὸ δέομαι, idem p. 815, 4. non item in χρήζω, τὸ χρησημῶδῶ, quamquam, ut ipse fatetur, analogia litteram, requirente; in Νηρηΐδες et similibus idem p. 604, 54. et Eustathius p. 840. l. 33. in Μηονίς Eustathius p. 365, 27. quod nomen idem eodem in loco apud Boeotos carere littera, dicit. Technologiae MS. τὸ σῶος προσγεγραμμένον ἔχει τὸ, καὶ ὁμοίότητα τῷ πατρῶος, ὅπερ οἱ ποιητὰὶ πατρῷος Φασι. μητρῶος, μητρῷος, λῶος, λῳίος, ἐῶος, ἐῳίος, παπῶος, παπῳίος. ἔτω καὶ σῶος. ἐκ τῆς καὶ σῶζω, ἧ δὴ καὶ προσγράφεται, τὴν τῷ ὀνόματος προσγεγραμμένην τηρεῖν. Vide Eustathium p. 1409, 47. Scholiastes Venetus ad Iliad. XII. 473. μετὰ τῷ, γραπτέον γαλῶ, ἔστι γὰρ πληθυντικὴ εὐθεῖα Ἀττικὴ, ὡς τὸ οἱ Μενέλεω. Eustathius p. 173. extrema: σημείωσαι δὲ ὡς τὸ μὲν ἢ ἀντὶ τῷ ὅπερ σὺν τῷ, γράφουσιν οἱ τεχνικοί, καὶ δὲ καὶ τὸ πῆ καὶ ὅπη καὶ ἄλλη, ἧ ἔστιν ἀλλαχῆ. τὸ δὲ ἢ θέμις ἔστι δίχα προσγραφῆς τῷ, τιθέασι, καὶ δὲ καὶ τὸ ἢ νέος ἐκ ἀπάλαμνος, ἧγεν ὡς νέος οὐκ ἀνάλκις, καὶ τὸ μή, οἷον μὴ τύψης, καὶ τὸ νῆ, οἷον νῆ τὴν Ἀθηναῖν, καὶ τὸ ἢ σχετλιαστικόν, καὶ θαυμαστικόν, καὶ τὸ ὠὴ ἀνακλητικόν, οἷον,

ὦή, τίς ἐν πύλαισι δαμάτων κυρεῖ.

ἔτι δὲ καὶ τὸ ἤδη χρονικόν, καὶ νύνη ἀντὶ τῆ ἀρ-
τίας, ἐν ἐνὶ τόνῳ, ὃ καὶ Φασι μόνῳ παρωχημένῳ
συντάσσεται.

His addi possunt quaedam rariora, ut Λαῖον,
Laium, patrem Oedipi, dixit Pindarus Olymp.
II. 70. (vide scholion metricum MS. Ciz. in com-
mentatione mea de metris Pindari p. 207.) et πά-
τρῳ Pyth. VI. 46. μάτρῳ Nem. IV. 130. Suidas in v.
ἤρωσ: δισυλλάβως δὲ κέχρηται Ὅμηρος ἤρω, ἀπαξ
ἐν Ἰλιάδι καὶ ἀπαξ ἐν Ὀδυσσεΐα. Iliadis versus
est in VII. 453.

ἤρω Λαομέδοντι πολίσσαμεν ἀθλήσαντε.

Odyssaeae versus, est in VIII. 483.

ἤρω Δημοδόκῳ· ὃ δ' ἐδέξατο, χαῖρε δὲ θυμῷ.

Itaque in Suida ἤρω scribendum, non solum ana-
logia postulante, sed Etymologi quoque auctori-
tate, qui haec habet p. 437, 54. ἤρω Δημοδόκῳ δο-
τική ἐστὶν ἀντὶ τῆ ἤρωι κλίσις, καὶ ἐκ ἀποκοπῆ.
Aprocopen statuēbat Moeris p. 176. ἤρω, χωρὶς
τοῦ ι, Ἀττικῶς· ὡς Ὅμηρος, ἤρω Δημοδόκῳ· ἤρωι
δὲ μετὰ τοῦ ι, Ἑλληνικῶς. Probavit hoc, ut so-
let, Pierfonus. Vide Oudendorp. ad Thom.
M. p. 425. Caeterum Suidae adnotationem ex ve-
tere quodam critico petitam esse quum res ipsa,
tum scholiastes Venetus ad Iliadis versum arguit.
Nec temere ad hanc rem animum advertere gram-
matici. Quippe uterque locus in iis est, qui
Wolfii opinionem de carminibus Homericis egre-
gie confirmant. Non enim ista contractio antiquis-
simae illius aetatis est, cui maxima pars Iliadis as-
signari debet. Ac septimus quidem atque octavus
Iliadis liber plurimas ob causas recentiori nec sa-
ne summo poetae tribuendi videntur. Odyssaeam,

atque ipsum quidem octavum librum etiam μορ-
 Φη v. 170. quod in XI. quoque v. 366. est, recen-
 tiorē esse arguit. Id vocabulum nusquam in
 Iliade occurrit; composita autem ex eo in neutro
 carmine. Quis minus probo Ruhnkenii coniectu-
 ram πολύμορφοι in hymno Cereris v. 23. Iste lo-
 cus, nisi fallor, ita scribendus est:

ἔδ' εἰς αἰθανάτων, ἔτε θνητῶν ἀνθρώπων
 ἤκεσεν Φωνῆς, τῶν τ' ἀγλαϊκάαρποι ἀλωαί.

Nec deum quisquam, inquit, neque accolarum
 audivit vocem Proserpinae. Sed redeo, unde dis-
 cessi. Aliud rarius mutae, exemplum est ἡρώσσα,
 de quo dixit Valkenarius ad fragm. Callimachi p.
 287. seq. Simile habetur ἡρώνα, quocum Suidas
 et scholiastes Aristophanis ad Nubes v. 314. com-
 parant ἡθεος. Verum equidem vehementer vereor,
 ne hoc vocabulum eximendum sit ex eorum
 numero, quae, subscriptum habent. Etenim,
 subscriptum semper natura breve est, idque neces-
 sario, quia longa vocalis quo pacto possit tanto-
 pere debilitari, ut vix audiatur, non sane licet
 intelligere. Atqui in ἡρώνη, unde ἡρώνη factum
 putant, longa est. Dionysius Periegetes v. 1022.

Αἰήταο θυγατρός, ἀμύμονος ἡρώνης.

Sic Εὐπηνῆ, Ὀκεανίνῃ, et alia, et Catulli Neptu-
 pine. Quamobrem equidem ἡρώνη, detracta ista
 vocali, scribendum arbitror, idque nomen adnu-
 merandum esse formis femininis in ώνη, ut Ἀμυ-
 μώνῃ, Ἡλεκτροώνῃ. Errare enim Etymologum,
 qui p. 87, 35. Ἀμυμώνῃ ex genitivo Ἀμύμονος de-
 rivet, alia nomina ostendunt, ut εἰρεσιώνῃ, Ἀπρυ-
 τώνῃ, Ἀκρισιώνῃ, Ἰκαριώνῃ, Τυνδαρεώνῃ, quo uti-
 tur Christodorus in Anthologia carm. I. v. 167.
 Quae quippe sint diversissimae originis, dubitari
 non potest, quin haec sit peculiaris quaedam atque

arbitraria forma. Ex ἥρωσ igitur tria habebimus feminina, ἥρωϊς, ἥρωϊνή, ἥρωνη.

Ex iis, quae hactenus de *i* subscripto commemoravi, hanc mihi merito videor rationem posse concludere, alium addita ista littera, alium detracta fuisse sonum. Primum enim omnia vocabula, quae *i* subscriptum habent, initio syllabæ auctiora fuerunt, ut λῳίων, πατρῳϊός, Νηρηίδες: quae quis non videt si correptius pronuntiato *i* propemodum integra syllaba priventur, clare tamen adhuc aures istius litteræ sonum percipere? Deinde quid est, quod grammatici in χερῳζῳ, τὸ δέομαι, et in Homericō

Μηονίς ἢ Κάερα,

adesse *i*, in χερῳζῳ, τὸ χερσωιδῳ et in Bœotico Μηοίς atque aliis vocabulis in eiusdem gentis lingua abesse dicunt, nisi si ea re pronuntiationis diversitatem indicare voluerunt? Denique quis credat Pindari Λῳιον de Laio, Thebarum rege, intelligi a quoquam potuisse, nisi litteræ *i* sua vis et potestas mansisset? Quare equidem non dubito, quin in istis omnibus vocabulis audiri debeat *i*: quod quidem sine ulla vocis molestia fieri potest, maxime ubi vocalis sequitur. Ibi enim *i* propemodum consonae vicem praestitisse videtur, ut Λῳιος, λῳίων sonuerint *Lajos*, *lojon*. Eodem modo pronuntiari debet Θυῳίς, quippe *υ* longum habens. Vide quae de hoc vocabulo commemoravit Bentleius ad Horat. carm. II. 19, 9. Inde observat Etymologus M. p. 72, 24. et 775, 23. diphthongum *υ*, non nisi ante vocalem adhiberi, ob eamque rem verba ἀλυῳία et ὀπυῳία quibusdam temporibus destitui. Hinc etiam scripturae ratio, quae in monumentis antiquis usitata est, explicari poterit. Etenim quum *i* subscriptum non esset in

tegrae syllabae loco, consentaneum videbatur eam litteram prorsus omittere, quamquam, qui istas inscriptiones legerent, voce eam essent expressuri. Sic prononciationis in ista littera tenuitas scripturae inconstantiam peperit. Quin ea ipsa vocabula, quae littera, carent, quamquam analogia eam addi postulante, ut κᾰίω, κλάω, αἰτός, Ἀχαιῖκός, χρέζω, (τὸ χρεσημωδῶ) et Boeoticum Μηονίς, non dubito, quin initio prononciata fuerint κᾰίω, κλάω, αἰτός, Ἀχαιῖκός, χρέζω, Μηονίς: sed consuetudo tenuia illa litterae, vestigia paullatim penitus expulit, ut postremo prorsus sine hac littera prononciarentur. Ideoque omisso litterae, a grammaticis adnotata in his quidem verbis legitima est.

CAP. IX.

De muta o.

Supra inter mutas litteras etiam o retuli. Sed eam litteram equidem in uno tantum nomine Οἰλεύς, et quae ex eo derivantur, mutam inveni. Duplex olim huius nominis scriptura exstitit Οἰλεύς, et Ἰλεύς. Vide interpretes ad Hesychium in v. Ἰλιάδης, et Ruhnkenium in Epist. crit. I. p. 108. qui omisit locum Eustathii p. 218. 20. quem autem profert locum ex Etymol. M. p. 346, 41. is emendari debet ex Eustathio p. 101, 19. Auctor scripturae Ἰλεύς a grammaticis citatur Hesiodus, cui Eustathius ad Iliad. II. p. 277, 1. et ad XV. p. 1018, 58. addit Stesichorum. Hos in priore loco dicit utraque scriptura usos; Ἰλεύς autem etiam apud multos recentiorum occurrere. Hesiodi locum in

lucem produxit Ruhnkenius. Inter recentiores illos, quos commemorat Eustathius, Lycophron est v. 1150.

καὶ πᾶς Ὀδοιδόκειος Ἰλέως δῆμος.

Sic MS. Viteb. in cuius margine hoc scholion est: Ὀδοιδόκειος, πατήρ Ἰλέως πάππος Αἴαντος. Scribendum Ὀδοιδόκος. Vide Eustathium ad Iliad. II. p. 277, 17. Homerus ubique Ὀϊλεύς et Ὀϊλιάδης habet, quamquam in eo Zenodotus alteram scripturam reponi volebat. Vide Wolfii prolegomena p. CCVII. et schol. Ven. ad Catalog. v. 34. ad XII. 365. ad XIII. 203. 694. 712. XIV. 442. XV. 333. XXIII. 759. ubi scriptura Zenodoti male notata est. Emendat ille, ni fallor, ἐκθαρὲν Ἰλιάδης. Apud Pindarum Olymp. IX. 167. et Ἰλιάδα et Ὀϊλιάδα libri exhibent. Vt cumque ibi scribatur, quadri-syllabum vocabulum est. In Atticis denique poetis Ὀϊλεύς et Ὀϊλιάδης scribitur, sed eodem numero syllabarum, qui est in Ἰλεύς et Ἰλιάδης. Vide Eurip. Iphig. in Aul. 193. 263. Rhesium v. 157. Aristotelem in epitaphiis heroum Homericorum, epigr. 3. Quod si in his vera scriptura est Ὀϊλεύς et Ὀϊλιάδης, equidem non dubitaverim, quin prima syllaba aliquanto aliter, quam vulgo diphthongus *oi* pronunciata fuerit. Etenim in Ὀϊλεύς et Ὀϊλιάδης *i* longa est, quae brevis est in caeteris, ut in οἰστός, Οἰκλείδης. Quin omnes diphthongi litteram, quae ultima est, brevem habent, quod perspicue indicant diphthongorum solutiones. Quamobrem Ὀϊλεύς et quae hinc ducta vocabula sunt, sic pronunciata fuisse probabile est, ut maxime *i* audiretur, *o* autem propemodum delitesceret. Sed erunt fortasse, qui aut hoc ita esse negent propter familia *οἶω*, *οἶομαι*, *οἶμα*, aut haec ipsa verba eodem modo proferenda existiment. Nam *οἶω* et *οἶομαι* *i* longum habent. Verum praeterquam quod frequens

usus huius verbi in communi sermone paullatim puram diphthongum introducere potuit, duae etiam aliae caussae accedunt, quae, in οἶω, οἶομαι, οἶμαι, correptum censere suadeant. Primum enim quod facilius corripiatur, sequens vocalis efficit: unde οἶω media brevi saepius apud poetas invenitur, ut in Odyssaeae II. 255. XIII. 427. XV. 31. Deinde videndum est, ne productio litterae, in οἶω et οἶομαι soli accentui, ut alia multa apud Homerum, debeatur. Ab Homero enim hoc cum aliis similibus ad recentiores permanavit. Etenim in omnibus Homeri locis, in quibus hoc verbum longam, habet, aut accentus in ea syllaba est, ut in οἶω, οἶομαι, οἶσαι, οἶεται, aut concursus multarum brevium syllabarum productionem adiuvat, ut in οἶόμενος et reliquis casibus participii, et in οἶμεθ' in Odyss. XXI. 322. XXII. 165. quod simile est isti in Odyss. X. 106.

Συγατέε' ἰφθίμη Λαιστρυγάνος Ἀντιφάτω,

de quo dixi in lib. I. de metris p. 69. Quando semel huius verbi mentio facta est, tres alias de eo observationes addam.

Οἶω cum diphthongo aliquoties in Iliade est, nusquam in Odyssaeae: passiva autem forma in neutro carmine diphthongum habet, si quatuor locos exceperis, qui propter hanc ipsam rem corrigendi videntur. Horum duo punctis tantum diaereseos indigent: Odyss. XVII. 580.

μυθεῖται κατὰ μοῖραν, ἅπερ κ' οἶοιτο κρη
ἄλλος.

et XXII. 12.

μέμβλετο τίς κ' οἶοιτο μετ' ἀνδράσι δαυτο
μόνεσσι.

Tertius est eiusdem libri v. 210.

ὡς ἔφαστ', οἰόμενος λαοσσόον ἔμμεν' Ἀθήνην.

Tres codd. Vindob. habent φάστ'. Scribendum:

ὡς φάτ', οἰόμενος λαοσσόον ἔμμεν' Ἀθήνην.

Quartus denique est in lib. X. v. 193.

εἴ τις ἔτ' ἔσται μῆτις, ἐγὼ δ' ἐκ οἴομαι εἶναι.

Scribendum puto:

εἴ τις ἔτ' ἔσται μῆτις, ἐγὼ δ' ἐκ εἶναι οἴω.

Non sum equidem nescius longe aliam Homerū emendationis, quam aliorum scriptorum, esse rationem, quando in Homero magis veterum grammaticorum recensiones, quam ipsa verba illorum poetarum, quorum Ilias et Odyssæa sunt, restituere licet: sed eo usque tamen iure suo progredi posse criticum arbitror, ut diligenti sermonis Homericī exploratione, quid quoque in loco poetæ isti posuerint, eruere conetur. Etenim quis dubitet, quin in carminibus illis, quæ ore hominum circumferebantur, multa, prout quisque aut memoria aberraverit, aut alium sequutus sit morem loquendi, mutata fuerint, atque ad aliam accommodata sermonis speciem? Quod nullo in genere fieri potuit facilius, quam in permutandis iis formulis, quæ quod et verbis et sensu simillimæ sunt, facillime fugiunt animadversionem.

Deinde οἴω quum trisyllabum est, οἴομαι autem quum quadrisyllabum est, ubique scribuntur soluta diphthongo οἴω et οἴομαι. Idque disertim testantur grammatici. Etymologicum M. p. 115, 49, ἀνώϊστον, τὸ ἀπροσδόκητον καὶ ἀνυπονόητον. παρὰ τὸ οἴω, τὸ ὑπονοῶ ὅπερ ἐν διατρέσει γίνεται οἴω. ἐκ τετρε οἴστος, καὶ ἀνώϊστος κατ' ἑκτασιν τῆ θ

εἰς ω . καὶ πάλιν εἰστί, καὶ ἐκτάσσει τῷ ο εἰς ω
ἀνωίστί, σύνθετον καί,

ὃ δ' ὁμιλον ἀνωίστως ἀφίκανεν,

Ἀπολλώνιος. Etymologicum MS. ἀνώϊσον, τὸ ἀ-
προσδόκητον καὶ ἀνυπονόητον. παρὰ τὸ οἶω τὸ
ὑπονοῶ, ἐν διαίρεσει οἶω, οἷός· φερητικῶς καὶ κατ'
ἐκτασιν τῷ ο καὶ ἀνωίστί, καὶ ἀνωίστως, ἐπίβρῃμα.
Lexicon MS. Augustanum: ἀνωίστί, λάθρα, ἀ-
προσδοκῆτως, παρὰ τὸ ἴω, (sic scriptum) τὸ ὑπο-
νοῶ, ὅπερ καὶ οἶω γέγονεν, οἰόμενον (scribendum
οἰόμενον) θανεσθαι, καί, οἶσατο θεὸν εἶναι, γίνεται
οἰστί, καὶ ἐκ τῷ ο εἰς ω οἰστί, καὶ ἐν συνθέσει
ἀνωίστί. Eustathius p. 54, 32. τὸ δὲ οἰομαι ὅτι
ἐκ τῷ οἶσμαι διαλέλυται, καὶ ὅτι καὶ οἶω λέγεται
τὸ αὐτὸ ἐνεργητικῶς, ἐκδηλωτάτον ἐστίν. Idem p.
997, 23. ὅρα δὲ καὶ νῦν ὅτι τὸ οἶσμαι εἰ μόνον τρι-
συλλάβως οἶω, ἀλλὰ καὶ δισυλλάβως οἶω λέγεται
κατ' ἐνεργεσίαν. Idem p. 1171, 42. ἀλλὰ τιν' αἶω ἢ
οἶω δισυλλάβως, ἢ γὰρ νομίζω, ἀσπασίως γόνυ κάμ-
ψεν. Sed alia scriptura exstat in grammatico MS.
de syntaxi: quae scriptura si vera est, difficultas
illa prosodiae, de qua supra dictum est, nulla re-
manebit. Sic igitur ille: οἶω ποιητικῶς καὶ οἶω.
οἶμαι τὸ αὐτὸ κοινῶς, καὶ οἶομαι. ὤμην παρατά-
τικῶς, καὶ ὠόμην, καὶ ὠοίμην ποιητικῶς. ὠήθη
ἀόριστος. Poterit enim οἶω istis verbis adnumerari,
in quibus ο pleonasticum accessit, ut κέλλω, ὀκέλλω,
ἴσσομαι, ὀδύσομαι. Alia Eustathius p. 218, 17. alii-
que grammatici commemorant.

Denique Laconum lingua dicebatur οἶω, testibus
scholiasta Aristophanis ad Lyfistratam v. 997. et
Suida, apud quem in Mediolanensi quidem edi-
tione sic legitur: οἶω ἀντὶ τῷ οἶομαι. ἀλλ' ἀρχαί
μὲν οἶον λαμπιτὰ ἀντὶ τῷ ὡς οἶομαι ἀρχή τῆς

μάχης ἢ λαμπιτά. Postea locum correxere, etiam H. Stephanus e veteri codice in Thesaurο vol. II. p. 1259. Brunkius horum, ut videtur, auctorum immemor in Aristophanis versu contra omnes libros οἶα pro οἶῶ scripsit, quum verbum dubitandi οἶῶ hic non aptum putaret. Postea vero in addendis ad v. 1256. οἶῶ multo aptius, quam οἶα, adhiberi fassus est. Sed numeri laborantes sic corrigendi videntur:

ἀπὸ Πανός; ἐκ' ἀλλ' ἄρχε μὲν, οἶῶ, Λαμπιτά.

CAP. X.

D o m u t a u.

Postremo dicendum est de muta u. Eam semper post eam vocalem, cum qua in unam syllabam coalescit, poni supra indicatum est. Etenim etsi non sum nescius, quaedam exempla proferri posse, in quibus praecedere videatur, ea tamen exempla non dubito quin corrupta sint. Equidem tria tantum novi; primum Homeri in Odyssaeae XI. v. 568.

χρῦσεον σκῆπτρον ἔχοντα, θεμιστεύοντα νε-
κῦσσιν.

Sed veram lectionem νεκῦσσιν habent tres codd. Vindobonenses et Strabo III. p. 224. Simile foret, quod Clarkius ad Iliad. XVI. 321. apud tragicos exstare dicit νεκῦσος bisyllabum. Verum id nusquam exstat. Secundus locus Pindari est in Pyth. IV. 400.

καὶ βόας, οἱ φλόγ' ἀπὸ ξαν-
θῶν γενῶν πνέον κμομένοιο πυρός.

Horum versuum secundus a dipodia trochaica debet incipere. In commentatione de metris Pindari sic emendandum dixi:

καὶ βίας, οἱ γένυων ξαν-
θῶν φλόγα πνεῦν καιομένοιο πυρός.

Nec muto sententiam, nisi quod scribi malim φλόγ' ἔπνευ. Si vera lectio in scholiasta est, αἴτινες ἀνέπνεον τῶν ξανθῶν γένυων καιομένης πυρός, videri poterit hic non habuisse praepositionem in Pindaro. Quamquam nescio an scripserit ἀπέπνεον. Tertius denique locus est Sophoclis in Oed. Rege v. 640.

δραῖσαι δικαιοῖ, δύοῖν ἀποκρίνας κακοῖν.

Brunkius observare iubet raram synaloephen: rectius puto exfulare iussisset. Sic enim scribendum videtur:

ὄμαιμο, δεινά μ' Οἰδίπυς ὁ σὸς πόσις
δραῖσαι δικαιοῖ, δύο γ' ἀποκρίνας κακοῖν,
ἢ γῆς ἀπάσαι πατρίδος, ἢ κτεῖναι λαβῶν.

Reliquum igitur est, ut de muto υ post aliam vocalem videamus. Id in diphthongis ηυ et ου oculi currit, in quibus υ eodem modo mutum est ut ι in η et ω. Sed contrario modo in pronuncianda υ muta, quam in ι, vulgo peccatur. Nam η et ω pronunciant ut η et ω, ηυ et ου autem duabus syllabis ηῡ et οῡ. Quin θάυμα scribi solet, tribus syllabis, et accentu male notato. At verò diphthongus est ου, et una tantum syllaba pronunciatur. Aristophanes in Acharnensibus v. 790.

ὁμοματρία γάρ ἐστι, κῆκ τούτῳ πατρός.

Atque Iones cur θάυμα dixerint, qui simillimas litteras ηυ in ηυδα, νῆυς, νηυσίν, coniunctim protulere? aut quo argumento θάυμα pronunciatur

tribus syllabis, *ὡτὸς* autem duabus? Vide Etymologicum M. p. 826, 1. Nec quidquam de soluta diphthongo tradunt grammatici. Gregorius de dial. p. 196. τῷ ω ἀντὶ τῆ φ ἐν τῇ αὐ διφθόγγῳ χερῶνται, ὡτὸς λέγοντες ἀντὶ τῆ αὐτὸς, καὶ θῶμασας ἀντὶ τῆ θῶμασας. Quin aliud exstat haud leve argumentum, quo litteras *ωυ* unam syllabam etiam in Ionica dialecto constituisse appareat. Nam diphthongum *αυ* isti non solum in *ωυ*, verum etiam in *ω* nudum mutarunt. Ioannes grammaticus in II. tractatu de dialectis p. 322. τὸ ω μέγα ἀντὶ τῆς αὐ διφθόγγῳ ἐκφέρει, οἶον καῦμα κῶμα, θᾶμα θῶμα. Hinc recte Koenius ad Gregorium p. 196. θῶμα in Hesychio non sollicitandum iudicat. Nimirum quum *ωυ* obscurius pronunciaretur, ut magis perciperent aures litteram *ω*, atque *υ* propemodum delitesceret, levi discrimine pronunciationis factum est, ut *υ* profus abesse videretur, scribique solum *ω* posset. Id secus est in diphthongo *ηυ*, in qua quoniam diversissimae vocales coniunguntur, difficilius altera obliterari potuit, quamquam tenuius audiretur. Ac respondet ista diphthongus Germanico *äu*, quod obscurius profertur a peritioribus, quam *eu*, quod est Graecum *ευ*. *Ωυ* autem propter ipsam duarum vocalium similitudinem et cognationem non potest non facillime in eam vocalem abire, quae principatum tenet. Quae quum ita sint, patet non solum punctis diaereseos Ionicam diphthongum *ωυ* liberari debere, sed veterem etiam accentum restituendum esse, ut ex θᾶμα non θῶμα, sed θῶμα fiat. Quare sic velim accentum collocari, infra dicetur.

CAP. XI.

De diphthongis.

Litteras vocales constat in Graeca lingua omnino quinque esse: quae quum omnes natura breves sint, ex diversis earum consociationibus nunc longae vocales, nunc diphthongi nascuntur. Nam ex eiusdem vocalis duplicatione longae vocales fiunt, ut *δηλος* ex *δέλος*, quod exstat in Iliad. X. 466. Ex hoc vocabulo videtur ductum *δείλος*, cuius originem male explicavit Etymol. M. p. 261, 20. Sic *μήτι* ultima longa ex *μήτι* est in Iliad. XXIII. 315. 316. 318. Ac quod vulgo, qui de Graeca grammatica scripsere; tradunt, duplex, in dativis nominum monosyllaborum non coalescere, falsum esse ex Pindaro cognoscitur, in quo *Δι* ex *Δι* invenitur in Olymp. XIII. 149. Pyth. VIII. 142. Nem. I. III. IV. 15. X. 105.

Ex diversarum autem vocalium coniunctione diphthongi oriuntur. Earum grammatici recentiores iuxta cum veteribus duodecim tantum numerant, quarum sex vocant proprias, *αι, αυ, ει, ευ, οι, ου*, sex autem improprias, *α, η, ηυ, υ, ω, ωυ*. Verum si accuratius diphthongorum naturam considerassent, neque oculis se passi essent decipi, quatuordecim exstare diphthongos animadvertissent. Scilicet diphthongorum, quas proprias vocant, haec natura est, ut ex duabus constent brevibus vocalibus. Eae diphthongi numero septem sunt, *αι, αυ, ει, ευ, οι, ου, υι*. Quas autem improprias diphthongos nominant, eae priorem vocalem longam habent. Atque harum quoque septem sunt, *α, αυ, η, ηυ, υ, ω, ωυ*. Sed quum *αυ* et

ut iisdem litteris diversas voces exprimant, discrimen grammatici neglexere. Quod si is, qui litteras η et ω invenit, quo longam vocalem a brevi discerneret, etiam caeteris vocalibus, quum longae sunt, alias tribuisset formas, non incidissent in istum errorem grammatici. Sed, ut sententiam nostram exemplis confirmemus, quis non videt longe aliam potestatem esse litterarum αυ et υι in αὐξω et νέκυι, quam in ναῦς et Θυιάς? Αὐξω enim, ut ex αἰέξω natum, α breve habet; nec minus νέκυι in his Homeri Iliad. XVI. 526. 565. XXIV. 108.

αὐτός τ' ἀμφὶ νέκυι κατατεθνηῶτι μάχωμαι,
 σύμβαλον ἀμφὶ νέκυι κατατεθνηῶτι μάχεσθαι,
 Ἔκτορος ἀμφὶ νέκυι καὶ Ἀχιλλῆϊ πτολιπόρῳ,

quoniam et nominativus et reliqui casus huius nominis υ habent correptum. Contra ναῦς et Θυιάς α et υ producant: quod in altero tum ex genitivo ναός, in quo α longum est, tum ex Ionica forma νῆς cognoscitur; in altero autem υ longum esse origo prodit, quandoquidem θύω primam syllabam producit. Atque ii, qui nuper scripturae compendia ex typhothetarum officinis eiecerunt, male fecere, quum etiam hanc formam υ emigrare iusserunt. Hac enim percommode uti poteramus ad improprium diphthongum a propria distinguendam. Similiter αὐταί pro αἰ αὐταί, impuram diphthongum habet. Ista contractio invenitur in Sophoclis Antigona v. 929.

ἔτι τῶν αὐτῶν ἀνέμων αὐταί
 ψυχῆς ῥιπαί τήνδε γ' ἔχουσιν.

Quos versus quum uno spiritu addito corrigere deberet Brunkius, non solum magnam, sed ab sensu etiam alienam mutationem fecit.

Caeterum longa vocalis impropriadum diphthongorum sicut in pronuntiatione primas partes habet, ita eandem praerogativam videtur in spiritu et accentuum appositione debere consequi. Etenim proprias diphthongos recte scribi *αι*, *αυ*, *ει*, *ευ*, *οι*, *ου*, *υι*, inde clarum est, quod spiritus atque accentus ad utriusque vocalis consociationem pertinent: qui propterea secundae vocali apponuntur, quia ea re significatur, primam vocalem non debere solam pronuntiaci. Id aliter se habet in impropriadis diphthongis. Nam quoniam in his prior vocalis maxime auditur, posterior autem non modo tenuius, sed etiam serius pronuntiaci, par esse videtur, ut prior vocalis spiritum atque accentum accipiat. Quod quum in his, *αι*, *η*, *ω*, necessario fiat, hoc minus puto dubitabitur, quin idem faciendum sit in reliquis. Scribendum ergo erit, *ναυς*, *αυγε* Doricum, *νηυς*, *ηυδα*, *θωυμα*, *ουτος*, *υιος*. Vere enim videtur Etymolog. M. originem huius vocabuli a *φωω* repetere p. 775, 19. apteque Schneiderus in lexico Graeco Hispanicum *hijo* e Latino *filius* ortum commemorat.

Sed praeterea de duarum diphthongorum pronuntiacione breviter dicendum videtur. Eae sunt *ai* et *ei*, quas vulgo, qui Erasmi sectam sequuntur, tam plena voce proferunt, ut et *ai* et *ei* eodem sono sint, quo Germanorum *ei*, vel *ai* in nomine *Kaiser*, aut Britannorum *i* longum. Eam veterum Graecorum pronuntiacionem fuisse vel propterea parum probabile est, quia sic nihil inter has diphthongos discriminis fuisset. Mihi quidem *ai* recte videtur ab Reuchlinianis ita pronuntiaci, ut media sit inter *a* et *e*, qui sonus propius accedit ad *e* productum, nisi quod clarior est, quam *η*, cuius sonus est obscurior. Id non solum Latinum *ae*

arguit, sed dialectorum quoque Graecarum comparatio reddit verisimile. Hinc enim Dorica illa et Aeolica originem habent, *τιμάσαις, δρέψαισαι*, in quibus *αι* in *αι* abiit, ut factum in Anglorum lingua; et *θναίσκω, μιμναίσκω*, atque Ionica *τιμῆς, θεῆσι*, et Boeotica *λεγόμενη, ποιόμενη*, quae cognatam vocalem *η* cum *αι* commutant eadem diversitate, quae in Germanicae linguae dialectis reperitur. Alia ex hoc genere plura colligi poterunt. Aliud idque infigne argumentum pro hac sententia exstat in Callimachi epigr. XXX.

Λυσανίη, σύ γε ναίχῃ καλός, καλός ἄλλῃ,
πρὶν εἰπεῖν
 τῆτο σαφῶς, ἢ χῶ φησί τις, ἄλλος ἔχει.

Videndus de hoc loco Valkenarius ad fragm. Callim. p. 20. Porro elegantia pronunciationis accedit, quae admodum nulla est, si Erasmi sententiam sequimur. Etenim quis credat, ut alia omit- tam, in coniunctione *καί*, quae non solum frequentissime adhibetur, sed etiam saepissime, vocali quidem sequente, corripitur, plenam istam duarum vocalium, crassamque copulationem Graecis auribus placere potuisse? Denique nescio an nostra opinio confirmetur accentu, qui in nominativis primae declinationis, et in infinitivis verborum hanc diphthongum brevis vocalis loco habendam indicat. Nam quo pacto id commode fieri possit, si crassiore sono proferatur, non satis intelligo. Quin etiam *οι* nominativorum secundae declinationis, quod itidem brevis syllabae instar est, propius accessisse ad Latinorum *oe* videtur.

Sunt tamen quaedam verba, in quibus diphthongum *αι* non dubitem plenius pronunciatam fuisse, ita ut utraque vocalis audiretur. Id factum

videtur in iis verbis, in quibus diphthongus *ae* ex vocalibus *a* et *e* divisim pronunciatis orta est. In his enim vocabulis si *ae* ut Latinorum *ae* pronunciaretur, verba ista non possent intelligi. Talia sunt *δαδαυμένοι* apud Pindarum Pyth. VIII. 125. *δαίξω* apud Aeschylum in Agam. v. 216. *αἴστος* apud eundem in Eumenid. v. 552. quod accentum in prima littera habere debet, ne, si de more *αἴστος* scribatur, circumflexus aut originem vocabuli occultet, aut alteram diphthongi pronunciationem adhibere suadeat.

Diphthongum *ae* male pronunciari plena voce, ut Germanicum *ei* aut Britannorum *i* longum, vel Latina lingua docere potest, quae istam diphthongum nunc in *e* nunc in *i* mutat. Quin inter ipsos Graecos *es* cum *i* et *e* atque *η* permutari solitum fuit. Hinc illa sunt, *εκελος*, *ικελος*, *εδον*, *ιδον*, *αποδειξις*, *αποδειξις*, *γινωσκειν*, *γινωσκειν*, *Θηβαδεν*, *Θειβαδεν*, *ηρωες*, *ειρωες*, vid. Maittair. dialect. p. 158. Ex quibus merito colligi videtur, diphthongi *ae* sonum fuisse medium inter *e* et *i*, eodem modo ut in quibusdam Germaniae regionibus *ei* pronunciatur. Eamque sententiam egregie confirmat epigramma Callimachi, quod supra commemoratum est. In quo, nisi *es* propius ad *i* accederet, non potuisset echo dici ad *ναιχι* respondere *εχα*.

CAP. XII.

De consonantibus.

Digna hodierno Graeciae servitio ea lingua est, quam nunc in illis regionibus loquuntur, in qui-

bus olim, florentibus rebus Graecorum, ad summum fermo humanus pervenerat fastigium. Non potuere tamen omnia veteris linguae monumenta, ne in pronuntiatione quidem, funditus extirpari: sed, quod merito quis miretur, etsi in vocalium usu omnia innovata sunt, consonantium tamen vim, secus atque in aliis linguis accidisse videmus, integram ac genuinam usque ad hunc diem Graecia conservavit. Ita quaedam certe in hodierna Graecorum lingua melioris aevi ruinae, sed hoc tristiores, existant, quo foedioribus obrutae sunt barbariei fordibus. Pro temporum vicissitudinem, quae non contenta regias arces deiicere et urbium delere vestigia, in ipso hominum ore divinam sermonis vim frangit, ut, quemadmodum univfersus terrarum orbis eorum, quae antea fuere, sepulcrum est, ita hominum quoque infantia pristinam testetur conticuiffe linguarum magnificentiam.

Quod dixi consonantium hodie apud Graecos eandem vim esse, quae olim fuerit, haec potissimum exempla demonstrant, ζ, θ, σχ.

Ex his θ nullam habet controversiam. Id hodierni Graeci, pariter ac Britannj suum *th*, lingua ad dentes appellente pronunciant, ut medium sit inter *t* et *s*. Eundemque huius litterae sonum etiam apud antiquos obtinuisse, multa documento sunt, Dorica mutatio huius litterae in cognatam σ, ut Ἀσωναίσα, αἶσος; omisso ante eandem cognatam in futuris et aoristis verborum, ut πείσω, ἔπεισα; omisso post eandem Dorienſium propria, ut ἔσλος; mutatio denique litterae τ ante spiritum asperum in θ, qui sonus sponte se offert, quum litteram *t* sequitur *h*.

Sed transeo ad ζ, quae littera magnae videtur obnoxia esse dubitationi. Id hodierni Graeci in

in iis vocabulorum atque inter duas vocales ut Galli suum z proferunt; id est propemodum ut Iene s . Simon Portius in Grammatica linguae Graecae vulgaris: ζ *suavius effertur Latinorum s , aequivaletque simplici s ; eum in medio dictionis ponitur, ut in hac voce, *Musa*. ζ *in super post σ sonat σ , ut in hac voce, *ἔρζει*, constat, et in aliis pluribus.* Germani ζ ut suum z , id est ut *ts*, pronunciant. Contra grammatici Graeci et quicumque veterum huius rei mentionem fecere, ad unum omnes ζ esse dicunt $\sigma\delta$, atque sic ab Aeolensibus et Doriensibus scribi testantur, ut *σδούγλας, μελίσδετα*. Vide Koenium ad Gregorium Corinthium p. 281. et Fischeri animadversiones ad Wellerum spec. I. p. 145. qui quem affert Ioannis grammatici locum, ut ostendat fuisse, qui ζ ut $\delta\sigma$ pronunciatum traderent, in eo iam Aldus in Hortis Adonidis p. 244. a. edidit σ καὶ δ , *Σδεύς, σδούγα, μελίσθεν*. Paulo probabilius id colligi poterat e verbis Gregorii Corinthii p. 281. *πλανηθέντες δὲ κατὰ τινα (scribe κατὰ τὴν) προφορὰν λέγουσι τὸν ζυγὸν σδύγόν, καὶ τὸ ξίφος σκίφος, καὶ τὸ ψέλιον σπέλιον*. Verum meliores lectiones praebet liber MS. Augustanus, in quo haec ita leguntur: *πλανηθέντες δὲ κατὰ τινα προφορὰν λέγουσι τὸν ζυγὸν δυγόν, καὶ τὸ ξίφος σκίφος, καὶ τὸ ψέλιον σπάλιον*. Ac maxime omnium adverbia illa, *Ἀθήναζε*, et similia, veterum scriptorum sententiam confirmant; tum etiam *ἔζομαι*, dictum pro *ἔδομαι*, similiter ut *ἔσκομαι* pro *ἔπομαι*, *ἐνίσπω* pro *ἐνέπω*, *ἴσχω* pro *ἔχω*. At neque ut $\delta\sigma$ neque ut $\sigma\delta$ sonare potuisse ζ , id argumento est, quod veteres eam litteram ante β et μ loco litterae σ collocabant, ut *ζβενύουσι, Ζμύουσι*. Vide Eustathium p. 217. et quae praeterea affert Hemsterhusius ad Lucianum T. I. p. 94. Quae littera quum in his*

suavitatis causa adhibita dicatur, asperiore videtur sono esse, si ut $\delta\sigma$ vel $\sigma\delta$ pronunciatur, quam σ simplex.

In hac perturbatione haec maxima videtur difficultas esse, quod haec duo sibi repugnare videntur, ζ tam lenem sonum habuisse, ut etiam ante consonantes β et μ pro σ poneretur, simul autem duplicis litterae sustinuisse vicem, ut breves vocales, quae praecederent, etiam si ultimae essent in vocabulis, produceret: adeo ut in raris exceptionibus numerentur illa,

*οἱ δὲ Ζάικυνθον ἔχον,
ἱερῆς εἰς ἄστυ Ζελεΐης.*

Atque haec repugnantia etiam Hemsterhusio in eo, quem indicavi, loco magnae offensionis fuit. At, nisi fallor, haec omnia ita componi atque explanari poterunt, nihil ut usquam obscuritatis relinquantur. Illud primum omnes concessuros spero, ζ non potuisse non lenem et suavem sonum habere, quippe quod ante β et μ collocatum fuerit. Et ita Dionysius Halicarnassensis de structura verborum XIV. p. 102. ed. Vpton. *τριῶν δὲ τῶν ἄλλων γραμμάτων, ὃ δὴ διπλᾶ καλεῖται, τὸ ζ μάλλον ἡδύνει τὴν αἰσθὴν τῶν ἑτέρων.* Vide Vossium ad Catullum p. 321. Quod si hunc lenem sonum habuit ζ , qui idem est, quem etiamnum apud Graecos habet, productio quoque praecedentium vocalium ex hoc sono explicanda erit. In ea vero re viam monstrat consentiens veterum scriptorum adnotatio, litteram ζ ut $\sigma\delta$ pronunciatam testantium. At enim vero ista observatio recte intelligenda est. Etenim qui ζ esse $\sigma\delta$ tradiderunt, non has litteras σ et δ sigillatim voce exprimendas indicare voluerunt, verum id tantum egerunt, ut

ostenderent, e quibusnam litteris conflatus esset litterae ζ sonus. Etenim vere ζ has litteras complectitur, sed ita ut a leni σ initium fiat, deinde autem vox ad δ transitura in ipso propemodum huius litterae pronunciandae conatu consistat. Ea re fit, ut δ paene obscuretur, et vox tamen diutius in leni illo litterae ζ sibilo retardetur. Eaque caussa est productionis praecedentium vocalium. Quis enim, qui quidem genuinam vim litterae ζ aut voce perite exprimere, aut auribus notare sciat, non sentiat, quantumnis breviter brevis vocalis ante ζ posita pronuncietur, totius syllabae tamen, quae ante ζ est, moram hoc sibilo ad productae syllabae mensuram extendi? Aeolenses igitur ac Dorienses quum σδ pro ζ adhibuerunt, aut in scribendo tantum existimandi sunt antiquum morem praetulisse, aut, si quid etiam in pronuntiatione mutarunt, id in eo constituisse credibile est, quod paullo magis, quam aliae Graecorum gentes, utramque litteram, σ et δ, voce exprimerent.

Sequuntur, de quibus dicendum puto, litterae σχ. Eas in Germania vulgo ut Germanicum *sch*, aut Britannorum *sh*, aut Gallorum *ch* pronunciant. At veteribus Graecis hunc sonum non minus, quam hodiernis, inauditum fuisse, vel eo cognoscitur, quod nullus antiquorum de ea re quidquam adnotavit. Neque enim, qui de litterarum vi et pronuntiatione scripserunt, id poterant omittere, quoniam iste, de quo dixi, sonus plane diversus ab reliquis omnibus est, neque conservari propriam vim litterarum σ et χ patitur. Deinde si iste sonus in Graeca lingua existisset, vix potest dubitari, quin ut in Germanorum lingua cum cognatis permutari debuerit: quod nullo

in vocabulo factum reperitur. Porro duo alia in hanc rem, eaque magis etiam perspicua argumenta suppeditat lingua Graecorum. Primum enim $\sigma\chi$ interdum cum $\sigma\kappa$ permutatur, ut in his, $\sigma\chi\mu\delta\alpha\lambda\mu\acute{o}\varsigma$, $\sigma\kappa\iota\mu\delta\alpha\lambda\mu\acute{o}\varsigma$. Ex quo genere etiam $\epsilon\sigma\chi\omicron\nu$ Ionicum foret pro $\epsilon\sigma\chi\omicron\nu$, commemoratum a Gellio VI. 13. Sed recte videtur iam Wesselingius ad Herodotum VI. 36. $\epsilon\sigma\kappa\epsilon$ ex isto loco, et ex capite 47. expulisse, suffragantibus etiam libris MSS. Deinde hoc ipsum vocabulum $\epsilon\sigma\chi\omicron\nu$, iubente finitium comparatione verborum, et propriam sibi litteram χ conservare debet, et distincte litteram σ pronunciari postulat. Est enim eodem modo $\epsilon\sigma\chi\omicron\nu$ ab $\epsilon\chi\omega$ formatum, quo ab $\epsilon\pi\omicron\mu\alpha\iota$ $\epsilon\sigma\pi\omicron\mu\alpha\iota$, ab $\epsilon\delta\omicron\mu\alpha\iota$ $\epsilon\zeta\omicron\mu\alpha\iota$, ab $\epsilon\nu\epsilon\pi\omega$ $\epsilon\nu\iota\sigma\pi\omega$, deducitur. Atque aoristus $\sigma\chi\epsilon\nu$ ommissa littera ϵ dicitur, ut $\sigma\pi\epsilon\sigma\theta\alpha\iota$, ab $\epsilon\pi\omicron\mu\alpha\iota$ ductum. Quae quum ita sint, dubitari non poterit, quin $\sigma\chi$ sic debeat pronunciari, ut utrique litterae propria sua vis constet.

Denique paucis explicabo de duplicatis litteris $\tau\theta$, $\pi\phi$, $\kappa\chi$, quas notum est pronunciari debere ut $\theta\theta$, $\phi\phi$, $\chi\chi$. Id quum multi soleant negligere, in promptu sunt, quae istos facile refellant. Nam ex his litteris $\tau\theta$ ita comparatae sunt, ut vix cultissimum atque exercitatissimum os propriam cuiusque litterae vim sine insigni molestia possit exprimere; illas autem $\pi\phi$, et $\kappa\chi$ non aliter quam $\phi\phi$ et $\chi\chi$ sonuisse ex eo patet, quod verba unum ϕ aut χ post brevem vocalem habentia duplicatione harum litterarum praecedentem syllabam producunt, ut $\theta\pi\phi\iota\varsigma$ Iliad. XII. 208. quod duplicata littera legendum pridem monuit doctior grammaticis Iosephus Scaliger ad Eusebium p. 119. $\delta\kappa\chi\epsilon\omicron\nu$ τ , apud Pindarum Olymp. II. 122. $\delta\kappa\chi\omicron\varsigma$ Olymp. VI. 40. $\iota\alpha\iota\kappa\chi\omega\iota$, et alia saepius apud alios. Ea enim

prorfus fimilia funt his, ἐννέπω, ἔλαβεν, ἀμμορος. Atque ut κάββαλε, κάππεσον, κάπ πεδίον, κάρ ῥόν, et alia, quae Maittairius in dialectis p. 330. et feq. congeffit, dici confueverunt, eodem modo κάτθεμεν et κάπ Φάλαρα, quafi duplicatis ϑ et φ, pronunciari debebunt. Eam rem clarius etiam ex illis exemplis licet cognofcere, in quibus altera ex his litteris prorfus excidit, ut brevi fyllabæ locus effet. Eiusmodi haec funt: κάπετον apud Pindarum Olymp. VIII. 50. καπυραί apud Theocritum II. 85. καβαίνων Alcmanis apud Hephaeftionem p. 44. Ex his exemplis colligi poteft, etiam litterarum γγ in Homerico κάγ γόνυ longe aliam vim effe, quam in ἐγγύς, ἐγγεγάασι, et aliis fimilibus verbis. Nam in his quidem dubitari non poteft quin iftae litterae ut ng pronunciari debeant; κάγ γόνυ autem fonabit gg, eadem comparatione, qua τθ, πφ, κχ, ut thth, ff, chch pronunciantur. Ac quis fibi perfuadeat κατὰ γόνυ fic poffe pronunciando mutari, ut proferatur tamquam cangony? Immo, nifi fallor, γγ etiam aliis in verbis ut gg fonuit. Cuiusmodi funt productiores formae verborum in γω finientium, ut θιγγάνω, ἐρυγγάνω, Φυγγάνω. Nam etfi non fum nescius in his quoque prius γ ut γ pronunciari potuiffe, quum haec littera in plurimorum verborum derivatis formis recepta fuerit, ut in λανθάνω ex λήθω, in λαγχάνω ex λήχω, τυγχάνω ex τεύχω; eaque fit etiam Eufthathii opinio ad Odyff. I. p. 1382, 34. alia tamen eaque propius accedens comparatio litteram γ in pronunciando duplicare fuadet. Nam in λαγχάνω, τυγχάνω, et fimilibus non littera horum verborum propria, χ, duplicatur, fed ante eam collocatur alia littera γ. In θιγγάνω autem, et ἐρυγγάνω, et Φυγγάνω, quum propria horum verborum littera duplicetur, vi-

dentur ea ad comparationem verbi *κίχάνω*, quod duplicatam habet litteram sibi propriam *χ*, exigenda esse. Nam ut ex *θίγω θίγγάνω*, ita ex *κίχω κίχάνω* fit. Quod verbum quum apud Homerum, et qui hunc sequuntur, primam syllabam brevem, secundam autem longam habeat, Attici contrariam adhibuerunt mensuram, quod non videtur fieri potuisse, nisi duplicata littera *χ*, ut in *θίγγάνω*. Itaque scribendum erit apud Atticos *κίχάνω*, ut in Aeschyli Choephoris v. 618. in Sophoclis Oed. Col. v. 1450. In Euripidis Hippolyto v. 1444. in Alcestide v. 480. in Helena v. 603.

CAP. XIII.

De accentu generatim.

Sequitur tertia de elementis disputatio, quae ad accentum spectat. In qua re insignem mirari licet multorum temeritatem, qui eos, quos a grammaticis accepimus, accentus, ut recens quoddam inuentum, prorsus omittendos existimant. Quam quidem opinionem si opus esset refellere, nec vetustissimorum scriptorum auctoritas, neque alia etiam graviora argumenta deessent. Etenim nulla omnino lingua cogitari potest, quae careat accentu: nec qui accentus a grammaticis servatos improbant, sine accentibus Graeca scripta legere possunt, sed aliis utuntur, iisque, quod perabsurdum est, aut ex Latina lingua, aut ex ea, quae cuique vernacula est, petitis. Deinde hos ipsos accentus, quos grammatici servarunt, antiquissimos esse, Homericæ aetatis monumenta ostendunt, in qui-

huc frequentissime is, qui nunc apicibus exprimitur accentus, mensuram syllabarum regit atque definit. Quam rem ego mihi videor certissimis argumentis demonstrasse in libro I. de metris cap. XXII. XXIII. Ibi quae dicta sunt, nolo hic repetere. Neque omnino nunc mihi hoc consilium est, ut omnem accentuum doctrinam explicem: ad quam rem non eae, quibus opus est, mihi paratae sunt copiae. Id unum agam, ut ea, quae fundamenta sunt huius doctrinae, exponam, simulque indicem, quae in hac parte grammaticae aliqua emendatione videantur indigere.

Atque in hoc genere illud in primis meminisse oportet, summi faciendam esse grammaticorum auctoritatem. Hi enim quum ferme soli veterem pronunciationem notatione accentuum conservarint, quo tandem confugiemus in re, quae unice testimoniorum fide cognoscitur, nisi ad eos, a quibus solis petere ista testimonia licet? Id vero hoc facere poterimus confidentius, quo maiore cura hunc omnem locum a grammaticis explicatum animadvertimus. Aliquot tamen exempla occurrunt, in quibus a grammaticorum sententia discedendum videatur. Eorum duplex ratio est exemplorum. In aliis enim auctoritas veterrimorum poetarum alium olim accentum, quam quem grammatici notarunt, obtinuisse docet, ut in *ἀνεψίος*. Cuius nominis genitivus quum in Iliad. XV. 554. producta syllaba, quae ante ultimam est, reperiat, non est dubitandum, quin illud Homero fuerit proparoxytonon: id quod simillimo nominis *Ἀσκληπίος* exemplo in lib. I. de metris cap. XXIII. ostendimus. Atque in Porphyrii commentario de prosodia in Villoisoni Anecdotis Gr. p. 113. ista Homeri verba sic scripta leguntur,

ἀνεψία κταμένοιο. Alia exempla eo dubitationem excitant, quod grammaticorum doctrinae plane contraria sunt, ut οὐτινος, ὄντινων et similia. Haec igitur videndum erit quo pacto cum regulis grammaticorum conciliari possint.

Sed explicemus iam leges accentuum, quas a grammaticis accepimus. Hi accentus dicunt duos esse, alterum acutum, qui unus in quoque vocabulo fit, alterum gravem, qui fit in omnibus syllabis, quae acutum non habeant. Ex utriusque coniunctione autem circumflexum nasci tradunt. Haec subtilius quam verius disputata esse, in libro I. de metris ostendi. Est enim unus tantum accentus, is, quem acutum vocant grammatici: isque ictum arseos indicat, quae est in cuiusque vocabuli numero ultima. Etenim quod unum dumtaxat accentum cuique vocabulo tribuunt grammatici, id quivis falsum esse animadvertat necesse est, quandoquidem quae ante hunc acutum syllabae sunt, omnes in anacrusin computandae forent. Id autem ne pronuntiatio ipsa incommodum esse arguat, eo quoque poterit refelli, quod syllabarum anacrusaeos omnium par esse mensura debet. Atque ipsae dictiones encliticae contrarium evincunt, quarum quum haec sit natura, ut praecedenti verbo tamquam pars eius adiungantur, duplicem ei verbo, si proparoxytonon aut properispomenon est, addunt accentum, ut ἀνδρωπός τις, σῶμά μς. Regula igitur acuti accentus adhibendi haec est: earum arsum, quae cuiusque vocabuli propriae sunt, ultimam tantum accentu notari. Id autem propterea fit, quia, quum omnium numerorum fines subtilius exaudiantur, plurimum refert, ultimam arsin recte notari.

Porro tres omnino sunt loci, in quibus accentus collocari potest, primus in ultima syllaba, se-

cundus in ea, quae ante ultimam est, tertius in tertia a fine syllaba. Longius a fine vocabulorum non placuit Graecis remove accentum, ne nimia inde existeret numerorum in sermone inaequalitas. Romani saepius quartam a fine syllabam acceperunt, aliarum gentium linguae etiam quintam et amplius. Sed quoniam numerus, ut in libro I. de metris demonstratum est, necessario mensuram sonorum definit, facile intelligitur, non in quacumque trium ultimarum syllabarum mensura parem accentuum rationem esse. Atque in vocabulis quidem quum syllabarum mensura iam sine accentu suum modum habeat, necesse est, ut pro mensurae ratione constituatur muteturve accentus. Ea res omnis hac continetur regula, ut morae, quae vocantur a grammaticis, i. e. brevium syllabarum pondera, omnis accentuum doctrinae fundamentum habeantur. Itaque aut in ultima mora, aut in ea, quae ante ultimam est, aut in tertia a fine collocatur accentus, hoc modo:

υυύ πολιτικός,
 υυύ ξενόδοκος,
 υυυ πολύφατος.

Eadem est accentuum in longis syllabis ratio, quippe quae e contractione brevium nascantur. Igitur ex hac forma,

υυύ

haec oritur alia,

υυ — τετυφώς, i. e. τετυφός;

ex hac autem,

υυύ

duae fiunt,

υυ — άγαθώς, i. e. άγαθός;

ῡ—υ νάιχι, i. e. νάιχι;

totidemque ex hac,

ύυυ

nascuntur,

ῡ— Φιλέω, i. e. Φιλέω,

ῡ—υ ὁμοῖος, i. e. ὁμοῖος.

Vnus dumtaxat casus est, in quo quarta a fine mora accentum habet. Nam si penultima longa est, dum ultima modo corripitur, non dubitarunt Graeci in tertia a fine syllaba accentum collocare; ut in ἀνδρωπος. Id etiam proprie, si quis syllabarum mensuram spectet, huiusmodi est,

ύυυυ ἀνδρωπος,

insignem tamen habet excusationem. Quoniam enim syllabarum mensura ἀνδρωπος pronunciari postulat, necesse est, ut, si tertia a fine syllaba acuenda est, ea hoc vehementius acuatur, quo minus aut anacruseos loco haberi, aut, ut finis alicuius sonorum ordinis ante aliam arsin, quae novi ordinis initium sit, pausa quadam numerum vocabuli intercipere queat. Hinc fit ut istam syllabam acuenda ea, quae praecedit, correptius pronunciantur, eodem modo, qui in Germanica lingua obtinet, ut in his, *unschuldig*, *unrichtig*, *vorsehen*, et similibus. Id clare intelligitur ex Homericis illis, ἴωμεν, εἶδετε, μίσγεαι, pro ἴωμεν, εἶδητε, μίσγηαι, quorum plurima exempla attuli in lib. I. de metris p. 85. 86. Itaque ἀνδρωπος parum recedit ab eo, quod esset ἀνδρωπος, sed mediam tamen productiorem ultima habet.

Quae praeterea a grammaticis adnotantur proparoxytona ultimam syllabam productam habentia,

de iis supra copiosius disputatum est, ubi de mutuis syllabis explicabatur.

Haec quidem generatim accentuum in omnibus verbis Graecae linguae ratio est.

CAP. XIV.

De accentu consopito.

Nunc autem dicendum est de mutatione accentuum. In quo genere pleraque docte atque erudite explicarunt grammatici; quaedam autem non videntur satis ad illas, quae generatim sunt accentuum leges, accommodasse. Accentus mutatur propter tres causas: propter dialectum, ut γυναῖ-
 κές, quod Aeoles dicunt γυναῖκες; propter significationem, ut πόνηρος et πονηρός; denique propter continuationem et perpetuitatem orationis. De hac quidem sola nunc explicandum videtur, quandoquidem reliquae usu tantum grammaticorumque testimoniis cognoscendae sunt. Ac perpetuitas orationis tribus modis mutat accentum. Nunc enim eum consopit, nunc inclinat in praecedentes syllabas, nunc promovet ad sequentes.

Consopiri dicitur accentus in vocabulis oxytonis, quae sunt in media oratione, ut in his exemplis, τὸ πρᾶγμα, καλὸς καὶ γαῖθός. Grammatici enim quum animadverterent, vocabula oxytona in media oratione minus posse, quam in fine orationis, acui, quia vehementius acuendis numerum, quo universa oratio continetur, interrumpi necesse esset, ea vocabula gravi, quem vocant, ac-

centu notanda existimarunt. Id recte sane factum est, modo ne male intelligatur. Etenim si ista exempla sic pronunciarentur, τὸ πρᾶγμα, καλὸς κάγαθός, in utroque exemplo duo forent membra, τὸ, i. e. τῆτο, et πρᾶγμα, καλός, et deinde ab hoc seiunctum κάγαθός. Gravis igitur accentus percommode hanc utilitatem affert, ex eo ut cognoscamus, vocabula oxytona minus acienda esse, quo facilius eodem numero cum sequentibus verbis coniungi queant. Sed illud non est verum, gravem huncce accentum, qui acuti loco ponitur, eundem esse, qui in omnibus syllabis acuto accentu destitutis reperiatur. Haec enim syllabae nullum accentum habent: ultimae autem verborum oxytonorum syllabae, si ea verba in media oratione sunt, habent quidem accentum, sed minus acutum. Recte ergo scribitur, τὸ πρᾶγμα, καλὸς κάγαθός, male autem, quod quidam olim grammatici fecere, Θεόδωρός. Caeterum ob eandem causam, ob quam oxytona in media oratione gravi accentu scribuntur, acuto scribenda esse patet non solum ante maiores interpunctiones, sed ubique, ubi aliquam orationis intercapedinem vel comma, vel alia quaevis causa affert. Id quod Reizius docte iam pridem demonstravit.

Quin apud poetas si versus dictione oxytona finiuntur, eam recte quidam recentiorum, ut Posselius, etiam si amplius procedat constructio, acuto accentu notandam iudicarunt. In qua re duces habent haud paucos e veteribus codicibus. Sic in Theocrito XXII. 30.

ἔνθα μιᾶς πολλοὶ κατὰ κλίμακος ἀμφοτέρων ἕξ
 τείχων ἄνδρες ἔβαινον Ἰησονίης ἀπὸ νῆος.

Immo vero etiam eae dictiones oxytonae, quae in media oratione sic ponuntur, ut constructionis expertes sint, acuendae erunt, τὸ Ἀχιλλεύς ἄνμα, ἢ ἀπό πρόθεσις, ἢ νῖν ἀντωνυμία, ὁ εἰ σύνδεσμος. Quam pronunciandi rationem uti sponte sequitur vox, ita eam ipsa rei natura veram esse docet. Nam orationis perpetuitate sublata, quae unice in constructionis continuatione posita est, erigi etiam accentum, quem constructio consopiverat, necesse est.

CAP. XV.

De inclinatione accentus.

Sequitur inclinatio accentuum. Eius haec natura est, ut dictio acuta propter cohaerentiam sensumque verborum retrahendo accentu gravetur.

Retrahitur autem accentus propter duas causas, primum propter apostrophum, ut Φήμ' ἐγώ, ne vox destituta accentu numerum omnem amittat.

Lexicon MS. πᾶν ὄνομα μονοσύλλαβον ἢ ὀξύνηται ἢ περιεπάται, πλὴν τῶν τῆς ἀορίστου ἐγκληνομένων. ἐκλείψαντος ἔν τῶν αἰ ἐν τῶν τίν' ἡμερον, καὶ τοῖς ὁμοίοις, ἐπανεβίβασε τὸν τόνον. Verba ista, τίν' ἡμερον, deprompta sunt ex Sophoclis Electra v. 542.

ἢ τῶν ἡμῶν Ἄιδης τίν' ἡμερον τέκνων,
ἢ τῶν ἐκείνης, ἔσχε δαίσασθαι πλέον;

Vbi scholiastes MS. ἰστέον, ὅτι τὸ τίν' ἡμερον ἐκ ἑστὶ τίνος ἡμερον, εἰ διαλελυμένως εἶποις, ἀλλὰ τι-

γὰ ἡμερον. διὰ δὲ τὸ κέφισμα μετετέθη ὁ ῥένος.
Sic in Choephoris Aeschyli v. 112.

τὴν ἐν ἑτ' ἄλλον τῆδε προστιθῶ στάσεις;

Sed in hoc genere peccare ferme solent libri MSS, τὰ δὲν ἔπη πρὸ τὰ δέν' ἔπη, et alia similiter exhibentes. Nam si talia circumflecterentur, id indicio foret, tertiam a fine syllabam ultimam, quae accentum habebat, elisa acui: ita ut in illo versu,

ἐκ τῶν πόνων τοι τὰγάθ' αὐξεται βροτοῖς,

τὰγάθ' αὐξεται scribendum esset. Id quod non habet idoneam rationem.

Altera causa, propter quam accentus retrahitur, posita est in significatione verborum aucta imminutave, aut alio modo mutata, ut in his,

ἔσι μέγας ἔραυνῶ Ζεὺς.

ἢ ξῆνοι, τίτες ἴστε; πόθεν πλεῖθ' ὑγρὰ κέλευθα;

Atque ad hoc genus eae quoque dictiones pertinent, quae accentum suum solent in praecedente vocabulo deponere. Nulla enim usquam dictio exstat, quae natura careat accentu. Nec potest profecto. Exempta enim omni numero foret, quo nulla non continetur oratio. Harum ergo dictionum ea natura est, ut, dum coalescunt cum praecedentis vocabuli numero, quasi pro parte aliqua huius vocabuli habeantur. Id grammatici ὁμαλισμὸν dixere.

Sed haec res multis est magnisque obnoxia dubitationibus. Nam neque grammaticis fidem abrogare, neque eorum praecepta satis tuto ubique sequi licet. Fidem iis abrogare periculosum est, propterea quod eos videmus summa diligentia ve-

terem prononciationem conservasse. Vbique autem eorum praecepta sequi nimia videtur superstitio esse, quandoquidem ista praecepta haud raro ipsa sibi repugnant. Videndum ergo erit, quo pacto ea, quae inter se pugnant, ita componi atque explanari possint, ut neque auctoritas grammaticorum nimis labefactetur, nec relinquatur quidquam, quod iis, quae fundamenta sunt accentuum doctrinae, contrarium sit.

Igitur iste ὀμαλισμός si hanc vim habet, ut dictio enclitica cum praecedente vocabulo in unam dictionem coalescat, consentaneum fortasse videatur, ut duae ita coniunctae dictiones iisdem accentuum regulis obnoxiae sint, quae in una singula dictione observantur. Itaque quemadmodum σῶμα, σώματα, σωμάτων scribitur, scribi deberet etiam σῶμα, σώμα. μοι, σωμά μου, ὅστις, οὗτις, ὄντων. E quibus exemplis certe illa, quae vulgo scribi solent, ἔστις, ὄντων, ferri nullo pacto possunt. Prorsus enim repugnant regulae illi, quae circumflexum ultra tertiam syllabam a fine removeri vetat, atque id quoque non nisi si ultima brevis sit. Sed quantumvis male scribatur οὗτις, ὄντων, quis tamen ausit haec sic scribenda pronunciare, ἔστις, ὄντων? Nam si eo accentu usi fuissent veteres, non tacuissent id grammatici. Contra ubicumque dictiones encliticae aliis vocabulis adnectuntur, ea vocabula accentum, quem sine dictionum encliticarum accessione habebant, servare, eoque accentu notari, a grammaticis videmus, ut αἰνή τις, ἄνδρα μοι, σώμά μου, αἰστέ με. Itaque haec regula certo poterit constitui, nullius vocabuli accentum mutari accessione dictionis encliticae.

Igitur si manet accentus vocabulorum dictionem encliticam praecedentium, videndum est,

quo pacto cum isto accentu inclinatio sequentis accentus apte conciliari queat. Atque id quidem in his verbis, cum quorum accentu accentus dictionis encliticæ coalescit, nullam habet difficultatem, ut in his, ἀνὴρ τις, ὅτι τε, πῶς τις. In quibus autem verbis coniunctio ista utriusque accentus in unum tenorem admitti non potest, ea duplici accentu notantur, ut ἔσωσά σε, σῶμά μου. Atque obtinuit ferme, ut duo accentus sic tantum in uno verbo notentur, si vacua accentu syllaba inter utrumque accentum interponatur, ut in exemplis, quæ attuli. Nam σῶμά μου est σόομά μου. Sed grammatici etiam duos continuos accentus tolerabant, si verbum, quod præcederet dictionem encliticam, trochæo terminaretur, ut λάμπέ τε, ὅττι μοι, ἄλλός μοι, ἐνθά μοι; non item, si spondeo, aut iambo, aut pyrrhichio, nisi sequentibus litteris σφ, ut ἐνθά σφρασ, ἴνά σφιν, τόξέ σφραίν τις. Vide Herodianum in Aldi Hortis Adonidis p. 224. a. et Characem ibidem p. 226. b. Verum eodem in loco Charax hunc morem ab accuratio-ribus, et in his ab Aristarcho ad initium Odyssææ, improbatum refert, propterea quod veteres non putaverint commode duos continuos in uno verbo accentus collocari posse. Itaque in paroxytonis sic demum inclinatio accentus locum habere poterit, si is in eandem cum proprio verbi paroxytoni accentu syllabam incidere potest, ut ἀνδρα μοι.

Hæc si vera sunt, non poterunt dictiones encliticæ accentum suum deponere in iis vocabulis, in quibus accentus encliticarum aut non potest coalescere cum accentu præcedentis vocabuli, aut ab eo non separatur unius syllabæ moræve interpositione. Recte igitur scribitur, ἀνὴρ τις, ἀνδρα μοι, πῶς μοι, ἀρετέ μου, σῶμά μου. Quibus autem

exemplis haec regula non convenit, in iis dictiones encliticae accentum suum servabunt. Atque haec grammaticorum quoque sententia est. Sic *Φύλας ἐστὶ*, *Ἀγαμέμνων ἐστὶ*, dicendum tradunt. Quamquam non omnia, quae praecipiunt in hoc genere, vera sunt. Vide quae Herodianus in *Hor-dis Adon.* p. 226. b. et seq. et Eustathius ad *Odyss.* VIII. p. 1600. l. 13. de *ἐστὶ* habent. Eodem modo *ἐν εἰμὶ* scribendum docet Charax p. 227. b. Neque alio pertinet, quod Herodianus l. l. et incertus auctor p. 230. a. commemorant, *Φωνίξ ἐστὶ*, *κῆρυξ ἐστὶ*: qui dumtaxat in ratione reddenda falluntur. Non enim, ut isti putant, syllaba positione longa inclinari accentum prohibere potest, quia nulla hic est positione longa syllaba. Id ex genitivis *Φωνίος*, *κῆρυκος*, mediam natura longam habentibus, intelligitur. Quare nominativi non circumflexum, sed acutum habere debent. Ad hunc igitur modum reliqua omnia exempla conformari debebunt. Sunt autem ea huiusmodi.

Primum accentus dictionum bisyllabarum, quarum ultima brevis est, et e monosyllabis earum, quae longa syllaba constant, non poterit inclinari post vocabula paroxytona et perispomena. Scribendum ergo *ἄνδρες τινές*, *ἄνδρα μὲ*. *Μὲ* enim, ut circumflexus indicat, non potest non longam syllabam habere. Contra *ἄνδρα μοι* recte scribitur, quia in hoc casu diphthongus pro brevi habetur, ut eadem in nominativis pluralibus secundae declinationis. Nec minus *οἱ* longum est, ut scribendum sit *ἐστὶν οἱ*. Porro ob easdem rationes scribi debet *οὐ τινός*, *ὅπως μὲ*. Enimvero negari non potest, ex hac scribendi ratione interdum aliquid difficultatis oriri, ut in Sophoclis *Trachiniis* v. 669.

ὥστε μή ποτ' ἂν προθυμίων
 ἀόηλον ἔργον τῷ παρανόμῳ λαβῆν.

Vbi τῷ quum significet τινί, vulgo scribitur sine accentu. Verum huiusmodi difficultates non possunt eam vim habere, ut eas accentibus contra omnem analogiam ponendis vitandas esse existemus, praesertim quum et in vulgari accentuum ratione, et in aliis plurimis rebus ambiguitates reperiuntur, quas non nisi sensu verborum considerando expedire licet. Atque in accuratioribus libris, ut in Romana editione Eustathii, in talibus exemplis recte collocatos accentus inveneris. Sic in eo loco, quo supra usi sumus, p. 980, 51. καὶ ἔστι πῶς Ἀττικὴ ἢ τῆ Ἀθῶν προπαροξύτονησις.

Deinde si qua dictio enclitica duabus syllabis constat, quarum ultima longa est, ut τινῶν, ea numquam potest inclinari. Quamquam id quoque factum a grammaticis, hoc exemplum afferentibus, ἤκαστά τινων, ut a Choerobosco in Hortis Adonidis p. 229. b. et Charace p. 226. b. καὶ πρὸς σαφῆνειαν δὲ δεῖ εἰπεῖν, ὅτι τὰ ἐγκλινόμενα ἢ μονοχρονῶσιν, ὕβρισέ με, ἢ διχρονῶσιν, ἤκαστά τινος, ἢ τριχρονῶσιν, ἤκαστά τινων, (sic patet, non τινος, scribendum esse) καὶ τότε τῇ πρώτῃ λέξει ἀναβιβάζουσι τὸν τόνον, ὡς ἐλαφρὰ ὄντα. Eustathius ad Odyss. I. p. 1407, 42. μονόχρονος μὲν ἐν ποτὲ λέξις ἐγκλιθῆσεται, οἷον τὸ τίς, καὶ δίχρονος, οἷον τὸ τίγες, καὶ τρίχρονος, οἷον τὸ Φημί, καὶ τὸ τινῶν. τετραχρονος δὲ λέξις ἐκ ἂν ἀπαλλαγεῖται παντελῶς τῆ οἰκείῃ τόνῳ, ἅς διὰ τὸ βριθὺ τῆς τετραχρονίας κωλυομένης τῆς προπαροξύτονησεως. Eodem modo grammatici Ἑρμῆς ἔστι, Θωμᾶς ἐστὶ scribendum censuere: vide Herodianum p. 226. a. Eustathium p. 1600. l. l.

Sed non satis est, quid grammatici errasse videntur, indicare. Quaerendum est etiam, qui factum

fit, ut in istos errores inciderent. Non enim temere recedendum ab eorum sententia est, quum eos in hoc genere accuratissimos fuisse videamus. Facile autem patet, pleraque omnia, quae aliter nos putamus, quam grammatici, scribenda esse, aliquam habere prononciationis ambiguitatem, ut mirum non sit, si grammatici a vera ratione deflexerint. Sunt illa, quae dico, haec: *ἄνδρα μὲ, Φῶς μὲ, οὐ τινός, ὧν τινῶν, ἤκιστα τινῶν*. His simile fit necesse est, quidquid amplius exemplorum afferatur. Atqui illa, *ἄνδρα μὲ, Φῶς μὲ, οὐ τινός, ὧν τινῶν* adeo levi prononciationis discrimine distant ab his, quae vulgo scribuntur, *ἄνδρα με, Φῶς με, οὐτινος, ὧντινων*, ut errare admodum proclive fuerit. Non enim syllabae, quae accentum alias nullum habent, acuuntur. Hoc enim si fieret, difficilior error latuisset. Id in illo tantum exemplo usu venit *ἤκιστα τινῶν*. Verum hoc non magnam vim habet. Est enim inter omnes dictiones, quae accentum suum in praecedenti vocabulo deponere solent, unum *τινῶν*, cuius ultima syllaba longa sit. Id igitur quum neque aliis similibus exemplis tueri sese possit, et ipsum rarius occurrat, analogiae causa videtur a grammaticis inter istas dictiones relatum esse. Nam quum caeteros casus huius pronominis accentum suum deponere viderent, idem fieri debere in genitivo plurali existimarunt. Ac fieret id sane in hoc quoque casu, nisi ultimae syllabae mensura depositionem accentus impediret. Quamobrem in isto exemplo, *ἤκιστα τινῶν*, ultimam prioris verbi acutam non veteri prononciationi, sed opinioni grammaticorum assignandam esse existimo. Antiquos enim verior analogia *ἤκιστα τινῶν* dixisse ostendit.

Quum plures continuae dictiones encliticae adhibentur, earum unaquaeque notanda est accentu

sequentis. In quo genere multi nunc peccant; *ἔ τι μοι, ὃν κέ τις*, scribentes. Ista in accuratis codicibus sic ferme scribuntur, *ἔ τι μοι, ὃν κέ τις, εἴτε τις*. Quod recte factum et grammaticorum auctoritas demonstrat, ut Theodori Gazae lib. III. p. 178. Herodiani p. 223. b. incerti auctoris p. 231. b. l. ult. alius incerti p. 234. a. quorum duo hoc exemplo utuntur, *εἴπερ τις σέ μοι Φησί ποτε*, et, quod multo gravius est, Homericā prosodia docet. Producit enim ille saepius dictiones synencliticas, quae nisi accentum haberent, produci nullo modo possent, ut Iliad. XV. 403.

τίς δ' οἶδ', εἰ κέν οἱ σὺν δαίμονι θυμὸν ὄρινα.
Odyss. II. 249.

ἔ κέν οἱ κεχάροίτο γυνή, μάλα περ χατέσσα.
X. 434.

οἱ κέν οἱ μέγα δῶμα φυλάσσοιμεν καὶ ἀνάγκη.
Nam ne quis etiam absque accentus auxilio istas dictiones produci posse ex Iliad. IX. 392. demonstrare velit,

ὅστις οἱ τ' ἐπέοικε, καὶ ὅς βασιλεύτερός ἐστιν,
in eo versu non dubito quin scribendum sit *εἴ*. *Οἱ* enim pro *αὐτῷ* positum, encliticum est; pro *ἑαυτῷ*, non est encliticum. Et sic alia familia. Vide Apollonium de Syntaxi p. 141. seq. 147. seqq. et Etymologum M. p. 124, 8. Herodianum p. 225. a.

Dictiones encliticas interdum servare accentum, licet per praecedentis vocabuli accentum commode deponi possit, a grammaticis accepimus. Vide scholia Veneta ad Iliad. I. 368. grammaticum incertum in Hortis Adonidis p. 229. b. et Characem p. 228. b. Hic quoniam et copiosius et accuratius, quam reliqui, de hac re praecepit, verba eius sic,

ut emendanda puto, adscribam. Πολλοὶ δὲ τρόποι εἰσὶν ὀρθοτονῶντες, καὶ προηγουμένης τῆς ὀφειλάσης δέξασθαι τὴν ἔγκλισιν. οἷον αἱ προθέσεις ὀξυτονῶνται, καὶ ὁμοῦ αἱ μετὰ τῶν ἀντωνυμῶν ὀρθοτονῶνται· περὶ μὲ, κατὰ σὲ, μετὰ μὲ, σὺν μοί, ὑπὲρ μὲ. ὅθεν παρὰ Μενάνδρῳ σημειῖται τὸ πρὸς μὲ ἔγκλιθῆν· οἱ δὲ ἐξηγηταὶ ἀστερίσκον προσφέρουσι ἀντὶ τῶ πρὸς ἐμέ. Αἱ μετὰ συμπλεκτικῶν καὶ διαζευκτικῶν ὀρθοτονῶνται. τὸ γὰρ ἢ μὲ ἀναιερα (Iliad. XXIII. 724.) τὸ ε συνεκράθη μετὰ τῶ ἢ, ἢ ἐμέ, ἢ μέ. ἀστερίσκος. καὶ τὴν ὀξείαν εἰς τὸ μέ φυλάττομεν. τὸ δὲ ὑπερστήτω μοι ὑπερβατόν ἐστι, καὶ ὑποστήτω μοι, (Iliad. IX. 160.

καὶ μοι ὑποστήτω, ὅσον βασιλεύτερός εἰμι.)

ὡς δείκνυμεν ἐν τῇ ἀντωνυμίᾳ. καὶ εὐλόγως ὀρθοτονῶνται, ἐπειδὴ ἀντιδιαστολὴν πάντῃ εἰσφέρουσιν αὐταὶ αἱ συντάξεις. Καὶ αἱ μετὰ τῶ ἕνεκα καὶ ἕνεκα ὀρθοτονέμεναι, ἕνεκα σὲ, ἕνεκα σὲ, ἕνεκεν σὲ ἂ κακῶς ἔγκλινεσσι τινες. Haec si quis ad veram rationem revocare vult, dicendum est ita, pronomina praepositionibus subiuncta, et coniunctionibus iis, quae confociationem disiunctionemve expriment, propterea servare accentum, quia praepositiones coniunctionesque illae pronominum causa, non pronomina causa praepositionum et coniunctionum adhibentur. Nam quae potior dictio est, ea non potest accentu carere. Recte ergo dicitur κατὰ σὲ, ἕνεκα σὲ, ἐμέ ἢ σέ, ἐμέ καὶ σέ. Neque solum si pronomina, sed etiam si aliae dictiones encliticae sequuntur, quarum quidem ea conditio fit, ut potiore locum teneant. Vt in Odyss. VII. 69.

ὡς κείνη περὶ κῆρι τετίμηται τε καὶ ἐστὶν

Sed ex hac ipsa re consequitur, nec praepositionibus, neque coniunctionibus istis eas pronominum

formas, quae unice sunt encliticae, subiungi posse, ut $\mu\tilde{\epsilon}$, $\mu\tilde{o}\iota$, $\mu\tilde{\epsilon}$. Igitur quae commemorat Charax, $\pi\epsilon\rho\iota\ \mu\tilde{\epsilon}$, $\mu\epsilon\tau\alpha\ \mu\tilde{\epsilon}$, $\sigma\upsilon\tilde{n}\ \mu\tilde{o}\iota$, $\upsilon\pi\epsilon\rho\ \mu\tilde{\epsilon}$, omnia falsa sunt. Dicit enim debet $\pi\epsilon\rho\iota\ \epsilon\mu\tilde{\epsilon}$, $\mu\epsilon\tau\ \epsilon\mu\tilde{\epsilon}$, $\sigma\upsilon\tilde{n}\ \epsilon\mu\tilde{o}\iota$, $\upsilon\pi\epsilon\rho\ \epsilon\mu\tilde{\epsilon}$. Id vel inde colligi potest, quod $\pi\rho\acute{o}s\ \mu\epsilon$ in Menandro notari dicit Charax, $\eta\ \mu\epsilon$ autem apud Homerum esse $\eta\ \epsilon\mu\tilde{\epsilon}$. Tum ita etiam Apollonius passim praecipit in lib. II. cap. 13 — 22. Etenim ubi illae pronominum formae subiunguntur, quae necessario encliticae sunt, non reguntur a praepositionibus, nec, si coniunctio praecedit, ad ipsas pertinet confociatio vel disiunctio, sed aliunde pendent, atque deponunt in praepositione vel coniunctione accentum suum, ut $\upsilon\pi\epsilon\rho\ \mu\epsilon\ \pi\alpha\tau\rho\acute{\iota}\delta\omicron>s$. Quod in Odyssaea est, lib. VIII. v. 488.

$\eta\ \sigma\acute{\epsilon}\gamma\omicron\ \mu\tilde{\epsilon}\sigma\ \epsilon\delta\acute{\iota}\delta\alpha\acute{\xi}\epsilon\iota$, $\Delta\iota\omicron>s\ \pi\alpha\tilde{\iota}\varsigma$, $\eta\ \sigma\acute{\epsilon}\gamma\ \text{Ἀπόλλων.}$

in eo $\sigma\acute{\epsilon}$ non acuitur propter praecedens η , sed quia adiuncto $\gamma\acute{\epsilon}$ numquam encliticum est. Quod si $\sigma\acute{\epsilon}$ sine $\gamma\acute{\epsilon}$ dixisset, deposuisset accentum, quia η non ad pronomem, sed ad Musam et Apollinem referretur. Sic in Iliad. X. 388.

$\eta\ \sigma\ \text{Ἐκτωρ προέηκε διασκοπιῶσθαι ἕκαστα νῆας ἐπὶ γλαφυράς; ἢ σ\ αὐτὸν θυμὸς ἀνῆκε;}$

Nam etiam in altero versu $\eta\ \sigma\epsilon$, non ut vulgo $\eta\ \sigma\acute{\epsilon}$, scribendum videtur, quia $\alphaὐτὸν$ redundat. Vide Apollonium de syntaxi p. 141. et Herodianum p. 225. a. Contra in illo loco, quem Charax affert, $\eta\ \mu\ \alpha\tilde{n}\alpha\acute{\alpha}\epsilon\rho\epsilon$, η pertinet ad pronomem. Verba enim haec sunt:

$\eta\ \mu\ \alpha\tilde{n}\alpha\acute{\alpha}\epsilon\rho\ \eta\ \epsilon\gamma\omega\ \sigma\acute{\epsilon}$.

Sic in notissimo scolio recte scribitur,

$\alpha\tilde{\upsilon}\tilde{n}\ \mu\alpha\iota\ \pi\acute{\iota}\nu\epsilon$, $\sigma\upsilon\tilde{n}\eta\beta\acute{\alpha}$, $\sigma\upsilon\tilde{n}\epsilon\rho\alpha$, $\sigma\upsilon\tilde{n}\sigma\tau\epsilon\phi\alpha\tilde{n}\eta\ \text{Φόρες.}$

σύν μοι μαινομένω μαινέω, σύν σώφρονι σωφρόνεις.

Nam σύν μοι non est *mecum*, quod dici debet σύν ἐμοί, ut in prologo Hecubae,

πολύν δὲ σύν ἐμοί χρυσὸν ἐκπέμπει λάθρᾳ πατῆρ,

sed μοι pendet ex verbis σύμπινε, συνήβα, συνστει-
Φανηφόρες μοι, συμμαίνεό μοι. Hinc coniecturam
facere licet, cuiusmodi fuerit πρὸς με apud Menan-
dram. Quod quum grammatici apposita asterisci
nota iuxta cum Homericis ἢ μ' ἀνάειρε comproba-
verint, recte dictum fuisse necesse est, quamquam
alia ratione, quam Homericum exemplum. Nam
in Homero ἢ μὲ propterea probarunt, quod
μὲ non esset encliticum monosyllabum, sed per cra-
sin factum ex ἐμέ. Quam vere ita statuunt, nunc
non quaeram. Ab Homeri enim sermone ista
crasis abhorret, de qua re bene differuit scholiastes
Venetus ad Iliad. VI. 355. In Menandro autem fa-
tetur Charax deponi accentum, sed probantibus
grammaticis. Id igitur isti non potuerunt aliter
probare, nisi si μὲ non pependit e praepositione
πρὸς. Quare πρὸς in illo Menandri loco necesse
est aut per tmesin, quam vocant, a verbo suo dis-
iunctum fuerit, aut adverbii vim habuerit, et
significaverit *insuper*, veluti si Menander scripsit,
καὶ πρὸς μ' ἔπαισεν, et *insuper me verberavit*.

Denique Choeroboscus p. 229. b. male adnume-
rat dictionibus encliticis μέν, δέ, γάρ, quas ipsa
earum significatio docet non posse encliticas esse.
Verba Choerobosci haec sunt: σύνδεσμοι δὲ ἐγκλι-
νόνται, μέν, δέ, τέ, γάρ, οἶον, ἐγώ μεν, σύ δε,
αὐτός τε, ἄλλοι γάρ, καὶ τὰ τοιαῦτα. In quibus
fortasse aut ἄλλοι γάρ, aut ἄλλοι γάρ scribendum

Gazae quidem, disertim hoc, ut videtur, contentis, non est tanta auctoritas, ei ut soli credatur, si alii dissentiant; Charax autem illud dumtaxat dicit, accentum servari in priore syllaba etiam si posterior corripiatur. Is igitur accentus potest etiam circumflexus intelligi. Eamque Characis mentem fuisse, si quidem ille sibi constitit, ex iis colligi potest, quae p. 228. a. extrema et seq. de pronomine αὐτόν dicit. Id enim ubi inclinatur, quoniam deponat accentum in praegressa dictione, nec retrahat in priorem syllabam, non eandem formam, quam Aeolicum αὐτόν, habere ait. Ex quo consequitur, si in primam syllabam retraheretur accentus, pronomen istud properispomenon futurum fuisse. Atqui hoc ipsum in pronomina ἡμῖν et ὑμῖν expetit. Et sic scriptum legimus apud Eustathium ad I. Odysf. p. 1407, 40. ὅτι τὸ ἡμῖν καὶ ἡμῶν καὶ ἡμᾶς ἐγκλίνονται μὲν παρὰ τοῖς παλαιοῖς. οὐκ ἀνακλίνουσι δὲ ἑτέροι λέξαι τὸν τόνον, ἀλλ' ἀναπέμψουσιν εἰς τὴν οἰκείαν παραλήγουσαν, οἷον ἡμῖν, ἡμῶν, ἡμᾶς. ὡς περ καὶ ἐν ταῦθα πολλὰ τῶν ἀντιγράφων ἔχουσιν, εἰδὲ τις ἡμῖν θαλπωρή. Sed certius hanc scripturam confirmare licet duobis locis excerptorum ex Apollonii Dyscoli grammatica, quae Maittarius libro suo de dialectis Graecorum addidit. Uterque locus legitur p. 430. Prior hic est: ἡ ἁμῖν Δωρικὴ ἐγκλινομένη συστέλλει τὸ ἰ ἐν οἷς προπερισπᾶται· αἱ γὰρ ἁμῖν τῶν μέλων ὄξυναμέν τε τὸ, ἁμῖν δ' ὑπαυλῆσαι μέλος. Ἀλεκμάν. Alter: ἡ ὑμῖν πάλιν παρ' Ἴωσι προπερισπᾶται ἐγκλινομένη, καθὸ συστέλλει τὸ ἰ καὶ ἐπὶ παρὰ Δωριεῦσιν ὅσαισιν ὑμῖν αἰνέσω. Σώφρων. καὶ ἐν ὀρθῇ τάσει εἰ μάντοι διφρον ἐπημμένον ὑμῖν. Quae corrupta in his erant, emendavi, in quibus quare ὅσαισιν pro ὅσαις scribendum fuerit, locus Aelii, quem supra attuli, docere potest.

* Ἄμιν reponendum in Aristophanis *Lysistrata* v. 1080.

ἀλλ' ὅσα σέλες
παντᾶ τις ἔλσων ἄμιν εἰράναν σέτω.

Et sic etiam v. 1298. *πρεπτόν ἄμιν κλεῶα τὸν Ἄμύ-
βλαις σίον.* Idem olim existisse apud Theocritum
VII. 2. colligi potest ex adnotatione quadam, quam
Portus e veteri codice in Apollonio de Syntaxi II.
15. p. 131. inferuit: τὸ παρὰ Θεοκρίτω,

σὺν καὶ τρίτος ἄμμιν Ἀμύντας,

δέοντως ἠξιώσαν τινες ὀρθοτονεῖν. Ἄμμιν enim Aeoli-
cum natura habet accentum in priore syllaba: quare
de eo hic agi non potuit. Sed qui ἄμιν scribebant,
inclinato tenore, reprehendi potuere ab eo, cuius
ista est adnotatio, quod post praepositiones non
essent inclinanda pronomina. Quamquam hoc
quidem in loco etiam absque praepositione non
ἄμιν, sed ἀμίν scribendum esset, quia praecedit
vocabulum paroxytonon.

Satis iam arbitror clarum esse, ἡμιν et ὕμιν scri-
ptum fuisse, ubi ultima corriperebatur. Sed, ut re-
deam ad Reizii opinionem, circumflexum ibi de-
mum adhibitum fuisse, ubi praegressa dictio non
posset accentum pronominis recipere, ad eam ille
opinionem comparatione similibus dictionum vi-
detur adductus esse. Nam quum videret dictiones
encliticas duarum syllabarum, quae ultimam bre-
vem habent, omnes deponere accentum in prae-
gressa dictione, si ea esset aut oxytona, aut pro-
paroxytona, aut properispomena, idem etiam in
pronomibus ἡμιν et ὕμιν fieri debere existimavit.
At horum alia ratio est. Quoniam enim natura

sua τετρασχερον, sunt, inclinatio sic tantum fieri potest, ut accentum retrahant in priorem syllabam, ἡμιν, ὑμιν, ultima syllaba producta. Eam vero poetae corripunt. Quae correptio quia licentiae poetarum, non communis consuetudinis propria est, videtur institutum mansisse, ut maneret inclinatio, qualem communis usus adhibebat, id est, in priore syllaba ipsius pronominis. Sed quoniam ultima iam corripiebatur, circumflexum adhiberi par erat. Itaque tantum abest, ut pronomina ἡμιν et ὑμιν, ultima correpta, si accentum reciperet praecedens dictio, eum amiserint; si autem non reciperet, circumflexum habuerint; ut magis, ubi bisyllabae encliticae accentum praegressa dictio reciperet, ἡμιν et ὑμιν scriptum fuerit, ubi autem eum non reciperet, non inclinari omnino ista pronomina, sed scribi ἡμιν et ὑμιν consueverint.

CAP. XVII.

De enclitico αὐτόν.

Multo magis negligi solet encliticum αὐτόν. Id in solo accusativo inclinari et accentum suum praecedenti vocabulo tradere auctores sunt Charax p. 228. a. b. et Aelius p. 233. a. allato hoc exemplo, κόψου γὰρ αὐτόν ἔχοντα. Reliqui casus accentum conservant. Nec sane alii casus ad depositionem tenoris apti sunt, quam qui ultimam brevem habent. Sed nominativus quare non deponat accentum, manifestum est. Hic enim semper ad personae distinctionem adhibetur, neque is, sed ipse significat.

In reliquos casus, autem, utraque significatio cadit. Equibus quoniam solus accusativus ad depositionem tenoris accommodatus est, in hoc solo deponitur accentus. Sed facile intelligitur, αὐτόν non posse encliticum esse, nisi quum eum significat. Sicubi enim notat *ipsum* vel *solum*, ipsa significatio verbi accentum requirit. Id ita esse, vel ex pronomine εαυτόν intelligitur, quod, nisi αὐτόν *resumpt* significans accentum suum servaret, diceretur εἰρηυτόν. Quae accusativi singularis numeri ratio est, eandem etiam in reliquis casibus singularis et pluralis numeri, solo nominativo excepto, obtinere probabile est. Isti enim casus omnes significationem pronominis admittunt. Nec dubito sane, quin hoc totum pronomen cum omnibus casibus suis, praeter nominativos, inter dictiones encliticas referri debeat. Quorum casuum solus accusativus singularis deposuit accentum, reliqui retraxisse in priorem syllabam videntur iisdem conditionibus, quibus ἡμῶν, ἡμῖν, ἡμᾶς. Enimvero quos supra commemoravi auctores inclinandi pronominis αὐτόν, ex iis Aelius p. 233. a. haec tantummodo habet: τῶν δὲ καλεσμένων μονοπροσώπων μόνη ἡ αἰτιατικὴ αὐτόν ἐγκλίνεται. κόψαι γὰρ αὐτόν ἔχοντα. Neque alia est Characis sententia p. 228. a. sed hic tamen fuisse ostendit, qui etiam reliquos casus inclinato accentu pronunciarı vellent. Verba Characis haec sunt: Φασὶ δὲ τὰς ἐχέσας χαρακτηρισ καταλήξεως μὴ ἐγκλίνεσθαι, ὡς ἢ ἐκεῖνος καὶ ἔπος, ἀλλὰ μόνον ἢ αὐτὸς κατὰ αἰτιατικὴν παρέβη· κόψαι γὰρ αὐτὸν. ἔ· καλὸς δὲ τοι ὁ λόγος. ὡς γὰρ βαρύτενοι ἔσαι οὐκ ἐγκλίνονται ἐκεῖνος, ἐκεῖνος, ἔπος, τέττε. τὸ δὲ (δὲ abest) αὐτόν ὀξύνεται. ἀλλὰ πρὸς τέτοις (legitur τέττες) Φασίν, ὅτι ἢ αὐτῷ, αὐτῶ, ἐκ ἐγκλίνονται, ἀλλ' ὡς τετέττενοι εἰς τὴν ἰδίαν ἀρχὴν τὸν τόνον ἀναπέμ-

πρὸς οὓς Φαμέν, ὅτι διὰ τὸ μὴ συνεμπεσεῖν τοῖς Αἰολεῦσι βαρυτόνως λέγουσι αὐτὰ καὶ αὐτῶ. ἢ δὲ αἰτιατικῇ ἔ συνεμπεσεῖ. (legitur συνεμπεσεῖν) ἐγκλινομένη γὰρ εἰς τὴν πρὸ αὐτῆς λέξιν τὸν τόνον ἀναπέμπει, κόψαι γὰρ αὐτὸν ἔχοντα τὸ δὲ (δὲ abest) Αἰολικὸν εἰς τὴν ἀρχὴν, αὐτὸν. Nihil profecto ineptius est istis grammaticorum cautionibus, quibus ubique ambiguitates evitare allaborant. Quid enim Atticorum intererat aut Ionum, cavere, ne non satis intelligerentur ab Aeolensibus?

CAP. XVIII.

De enclitico ἔστιν.

Porro ἔστι et ἔστι, quando scribendum sit, copiose est a grammaticis expositum: vide Herodianum p. 225. seq. b. et alium incertum auctorem p. 231. a. et Etymologum M. p. 301, 2. atque Eustathium ad Odyss. VIII. p. 1600, 13. Sed de hoc quoque verbo quum alii alia addiderunt, quae refert Fischerus ad Wellerum vol. I. p. 265. tum nos quoque aliquid poterimus adiicere. Scilicet ea, quae seu veteres seu recentiores de isto verbo adnotarunt, haec sunt: ἔστι, retracto accentu dici in his casibus: quum sententiam inchoat; in interrogatione; post dictiones αἰδᾶ, εἰ, καὶ, μή, ἔκ, ὡς, τῆτο, μέν, ὅτι, πᾶ; denique in formulis, ἔστιν ὅς, ἔστιν ὅτε, ἔστιν ὅπως, ἔστιν ὡς, et similibus. Haec omnia ad unam possunt eandemque causam referri, unde ea multo latius patere apparebit. Verbum ἔστιν enim duas habet significationes, unam, quae simpliciter

copulae, quam logici vocant, munere fungitur, et praedicati alicuius accessionem requirit, ut τῷ το *ἔστιν ἀληθές*; alteram, quae ipsum in se conclusum habet praedicatum, ut *ἔστι θεός*. Harum significationum prior ubi obtinet, ultima syllaba acuitur, quo fit, ut minus audiatur verbum. Non enim ea syllaba principalis est, sed terminatio tantum verbi. Ac potest hac significatione verbum omitti, ut τῷ το *ἀληθές*. Altera significatione simul praedicatum contineri dixi. *Ἔστιν* enim est *ἔστιν ὄν*. Sic *ἔστι θεός* est *θεός ἔστιν ὄν*. Haec igitur significatio quoties huic verbo inest, necessario prima syllaba, ut principalis, acui debet, quo intelligamus propriam verbi vim spectandam esse. Atque hac significatione omitti *ἔστι* non potest. Nam si quis putet, hoc, *ἔστι τις λόγος*, etiam sic dici posse, *λόγος τις*, magnopere erraverit. Diversissima enim utriusque formulae ratio est. Illud, *ἔστι τις λόγος, τῶν ἀρετῶν καίεν δυσамβάτοις ἐπὶ πέτραις*, hanc vere exflare famam significat. Hoc autem, *λόγος τις, τῶν ἀρετῶν καίεν δυσамβάτοις ἐπὶ πέτραις*, perinde est ac si dicatur, *τὸ τῶν ἀρετῶν καίεν δυσамβάτοις ἐπὶ πέτραις ἔστι λόγος τις*. Sic *θεός*, si sine verbo dicitur, non potest significare *ἔστι θεός*. Quod si praedicatum aliquod addatur, ut *θεός ὁ πάντα κυβερνῶν*, id significabit *θεός ἔστιν ὁ πάντα κυβερνῶν*. A quo multum differt hoc, *ἔστι θεός, ὁ πάντα κυβερνῶν*. In hoc enim exemplo ista, *ὁ πάντα κυβερνῶν*, omitti possunt, quae a superiore abesse nequeunt. Persequar nunc illas formulas, in quibus *ἔστι*, grammatici scribendum docent.

Earum prima haec est, quum *ἔστι* sententiam inchoat. Atqui hic non aliam ob causam retrahitur accentus, quam quod *ἔστι* simul praedicatum continet, ut,

ἔστι πόλις Ἐφύρη,

id est, ἑσά ἔστιν. Atque obtinuit ferme, ut ἔστι hac significatione primo loco collocaretur, qui maximam in omni oratione vim habet. Itaque ἔστι retracto accentu non loco, sed significationi debetur. Nam neque diceret quisquam πόλις ἔστιν Ἐφύρη, si hoc vellet, exstare eam urbem, neque ἔστι πόλις Ἐφύρη, si Ephyram urbem esse, non regionem, vellet dicere.

Deinde in interrogatione dicitur ἔστι. Sed hoc quoque non aliter, nisi si per ἔστιν ὄν, aut simile praedicatum explicari potest, ut τί δ' ἔστι; Id est, τί δ' ἔστιν ὄν. Itaque male in Electra Sophoclis v. 1346. scribitur

τίς ἔτος ἔστ', ἀδελφέ;

quod scribi debet,

τίς ἔτός ἐστ', ἀδελφέ;

Poterat enim interrogare, τίς ἔτος; Contra v. 1353. quod legitur,

ὄδ' ἔστί;

scribendum est, ὄδ' ἔστι. Hoc enim dicit, *vero is ille est; ipse est.* Nec poterat omitti verbum, nisi si diceret ὄδ' αὐτός. Ex quo clarum est, illud αὐτός in verbi significatione inesse. In Oedipo Rege v. 739. male Brunkius edidit,

τί δ' ἔστι σοι τῆσ', Οἰδίπυς, ἐνδύμιον;

et in Aiaçe v. 740.

τί δ' ἔστι χρέιας τῆσδ' ὑπεσπανισμένον;

Recte utroque in loco codd. et edd. vett. ἔστι prae-
bent. Nihil enim nisi copula est, et poterat omitti.

Sequuntur haec, ἀλλ' ἔστι, εἰ ἔστι, καὶ ἔστι, μὴ ἔστιν, ἐκ ἔστιν, ὡς ἔστι, τετέστιν, ὅτι ἔστι,

ἢ ἔστιν. Horum omnium par ratio est. Nequaquam enim particulae istae causam continent, quare ἔστι, non ἐστὶ, dicatur: sed causa haec est, quod ἔστι sententiam inchoat, nec simpliciter copulae officio fungitur, sed simul aliud complectitur praedicatum. Sophocles in Electra v. 1204.

ἀλλ' ἔστιν εὐνεν.

Id est, *vere favet*. Respondetur enim Orestī, qui hoc dixerat,

ἐγὼ Φραῶσαιμ' ἄν, εἰ τὸ τῶνδ' εὐνεν πάρα.

Ἄλλ' εὐνεν ἐστὶ si diceret Electra, id simpliciter foret *favet*. Ei ἔστιν ἔτος significat, *si hic vere est, neque non est*. Quod si diceretur εἰ ἔτος ἐστὶ, significaretur, *si hic, non alius, est*. Καὶ ἔστιν ἔτος significat, *ac revera est, nec non est, ita; καὶ ἔτως ἐστὶν, atque ita, non aliter est*. Atque καὶ ἔστι non semper, sed tum demum pronunciari, quum ἔστι sententiam inchoat, ideoque auctam habet significationem, patet ex Odyssae VII. v. 69. ubi recte sic legitur:

ὡς κείνη περὶ κῆρι τετὶμηταί τε καὶ ἐστὶν.

Grammatici hic et in aliis locis scribendum censent *πέρι κῆρι*. Quod falsum esse, ἐστὶν arguit. Nam nisi iungas *πέρι κῆρι ἐστὶν*, quid tandem significabit ἐστὶν? Δέδοικα μὴ ἔστιν ἔτος, *vereor, ne non videatur hic esse, sed vere sit; δέδοικα, μὴ ἔτος ἔστι, vereor, ne hic, non alius, sit*.

Οὐκ ἔστι τῆργον τλητόν.

in Aiace Sophoclis v. 466. nullo pacto est illud tolerabile. οὐ τλητόν ἐστι τῆργον, *intolerabile est*. Ὡς ἔστι δεινὸν τῆτο, *quam hoc est revera, nec specie tantum, grave*. ὡς δεινὸν ἐστὶ τῆτο, *quam hoc grave*. Et sic, quidquid praeterea ὡς significet:

Τὸ δεινόν, τῆτ' ἔστι κακόν, grave, id est, seu significat, malum. Quod si τὸ δεινόν τῆτ' ἔστι κακόν diceretur, id esset, grave haec res mala est. Praeterea autem τῆτ' ἔστι, etiam hoc revera est significat, ut in Nubibus Aristophanis v. 26.

τῆτ' ἔστι τῆτο τὸ κακόν, ὃ μ' ἀπολώλεκεν.

Sic recte Aldus edidit. Id est: ecce tibi praesens illud malum, quod me perdidit. Quod Brunk. edidit,

τῆτ' ἔστι τῆτο τὸ κακόν, ὃ μ' ἀπολώλεκεν,

id significat, hoc illud malum est, quod me perdidit. Ὅτι ἔστιν ἐκεῖ τις est, revera adeste ibi aliquem; ὅτι ἐκεῖ ἔστι τις, ibi, non alibi, aliquem esse. Πῶ ἔστιν ἕτος, ubinam est ille, quae est vox dubitantis, an is, qui quaeritur, non reperitur; πῶ ἕτος ἔστιν, ubinam ille est, quod dicit is, qui de loco magis, quam de absentia eius, qui quaeritur, sollicitus est. Atque qui hisce particulis, post quas ἔστι, accentum retrahat, μὲν addunt, eodem modo suam debent sententiam corrigere. Recte enim dicitur, εἰ μὲν ἔστι θεός, ἔστι καὶ εὐσεβεία. Ἐστίν enim hic est exstat. Sic εἰ μὲν ἔστι ταῦτα, id est, si haec ita sunt. Contra, καλὸς μὲν ἔστιν ἕτος, ἄφρων δέ, dicendum esse, vel ex eo patet, quod ἔστιν in his omitti potest. Tale illud est:

λόγος μὲν ἔστ' ἀρχαῖος ἀνθρώπων φανείς.

Omnino enim vereor, ne grammatici exemplis iis, quae frequentissime occurrunt, adducti, rariora, in quibus non acuitur prima syllaba, praeterierint. Sic quod Sophocles in Oedipo Rege v. 296. dicit,

ὃ μὴ ἔστι δρώντι τάριχος, ἐδ' ἔπος φοβῆ,

recte sic scriptum in MSS. et edd. non μὴ ἔστι. Nam inepte diceretur, ὡ μὴ ἔστι δρῶντι τάρβος, ἢ ἔπος φοβεῖ. Contrario modo peccatum videtur in Aiace v. 778.

ἀλλ' ἔπερ ἔστι τῆδε θήμερα, τάχ' ἂν
γείοιμεθ' αὐτῆ σὺν θεῷ σωτήριοι.

Ἔστιν enim hic vivit significat, ut necessario maiore quadam cum vi pronuntiandum sit.

Porro illa, ἔστιν ὅς, ἔστιν ὅτε, ὅπου, ὡς, ἔστι μὲν, ἔστι δέ, et similia, eiusdem conditionis sunt, ut superiora. In his omnibus enim formulis ἔστι non est simpliciter copula, sed adiunctum habet praedicatum, et significat nunc *exfiat*, nunc *revera est*, nunc *licet*.

Etenim quum haec omnia, quae hactenus commemorata fuerunt, exempla ἔστι propterea in prima syllaba acutum habeant, quia non sola copula eo verbo, sed aliquod aliud insuper praedicatum contineatur, quis non putabit consentaneum esse, ut, ubi hoc verbum pro ἔξἔστιν adhibetur, eodem modo debeat accentum retrahere? Neque enim minus absorbum videtur, aucta verbi significatione debilem manere tenorem, quam si μου, μοι, μέ encliticae ad oppositionem personarum adhiberentur. Equidem, quantumvis taceant grammatici, numquam de hac re mihi persuasibo: sed sicut in Aiace v. 470. legitur,

ἐκ ἔστι ταῦτα,

ita in Homero Iliad. XIV. 313. scribendum puto,

Ἦση. κῆσε μὲν ἔστι καὶ ὕστερον ὀρηθηῖαι,

et in Iliad. XV. 556.

ἀλλ' ἔπει εἰ γὰρ ἔτ' ἔστιν ἀποσταδὸν Ἀργείοισι
μάρνασθαι,

atque eodem modo in aliis innumeris veterum scriptorum locis.

Possit fortasse aliquis etiam in hanc suspensionem incidere, reliquas verbi *εἰμι* personas encliticas, quas enumerant Apollonius de Syntaxi p. 261. Herodianus p. 224. b. Charax p. 227. b. Choeroboscus p. 229. b. incertus grammaticus p. 230. b. 231. a. Aelius p. 232. a. b. Eustathius ad Odyss. III. p. 1457, 43. et ad VIII. p. 1600, 13. iisdem omnibus regulis, quae in tertia persona singularis numeri observantur, obnoxias esse. Sed quum neque grammatici de ea re quidquam praeeperint, nec satis idoneae videantur causae ad eam suspensionem firmandam afferri posse, tutius esse arbitror, in his pariter atque in verbo *ἔστιν* nunc depositionem accentus, ubi ea locum habet, adhibere, nunc, ubi verbi significatio depositionem accentus prohibet, eum retinere in ultima syllaba. Neque enim mirum est, si tertia persona singularis numeri *ἔστιν* aliquantum a caeteris personis pronuntiatione differt, quia tam frequens eius et multiplex usus est, ut non potuerit non maiorem quamdam sibi libertatem vindicare.

CAP. XIX.

De accentu interrogationis.

Dictiones encliticae, ut in verbo *ἔστιν* vidimus, non deponunt accentum aucta vi significationis. Itaque quae encliticae interrogationis significationem recipiunt, ea significatione retinent accentum, reiciuntque in priorem syllabam, si bisyllabae sunt, ut *πόρε*, *πόδι*, *πόθεν*, *τινες*, cuius pronominis

nominativus hactenus quidem unica dictio fuit, quae etiam in continuatione orationis acutum in ultima syllaba fervaret. In quam rem tria tantum grammaticorum testimonia sibi reperta dicit Reizius, Apollonii de Synt. lib. II. p. 139. Characis p. 227. a. extrema et incerti auctoris p. 230. a. extrema et seq. His ego alium locum addam grammatici MS. *περὶ τόνων*, qui haec habet: τὸ ἰνατί, διατί καὶ ἐν τῇ συνεπείᾳ ὀξύνοται. Apollonii locus mea quidem sententia de obliquis casibus huius pronominis intelligi debet. Verba Apollonii haec sunt: καὶ ἐνθεν δείκνυται, ὅτι τὸ τίς ἀοριστέμενον μᾶλλον ὀξύτονόν ἐστι· πευστικόν δὲ καθεστώς, τῷ λόγῳ τῆς ἀρχέσης βαρύνεται. In his Reizius pro *βαρύνεται* legi volebat *ὀξύνεται* ex Charace, qui haec habet: καὶ τὸ τίς τῷ λόγῳ τῆς ἀρχέσης ἔχει τὴν ὀξείαν, ἐθεν ἔ κοιμίζεται ἐν τῇ συνεχείᾳ. τίς ἦλθε. Sed quantumvis docta atque subtilis Reizii disputatio sit, non puto tamen ea hoc effici, ut *βαρύνεται* mutari debeat. Nam quod ait, nolle Apollonium ostendere, cur casus obliqui pronominis τίς nunc acuantur, nunc graventur, quia id iam pro regula posuerit, interrogativa gravari, infinita autem acui, in eo videtur Apollonii mentem non satis assequutus esse. Apollonius τίς exempli causa commemorat, ut regulam istam illustret. Sic enim loquitur: τὰ πύσματα ἐκ ἔσιν ἐγκλιτικά, διατὸ βαρύνεσθαι τὰ γε μὴν παρακείμενα αὐτοῖς ἀόριστα. ἐπεὶ μᾶλλον ἐν τῷ τέλει ἔσχε τὴν ὀξείαν. Οὐ τῆτο δὲ φημι, ὅτι τὰ ἀόριστα μόνως ἐγκλιτικά ἐστίν· ἀλλ' εἴ τι τῶν τοιούτων μορίων ἐγκλιτικόν ἐστι, τῆτο καὶ ἀόριστόν ἐστιν, ὡς τό, ἦλθέ τίς, ἦλθέ ποτε. καὶ ἐνθεν δείκνυται, ὅτι τὸ τίς ἀοριστέμενον μᾶλλον ὀξύτονόν ἐστι· πευστικόν δὲ καθεστώς, τῷ λόγῳ τῆς ἀρχέσης βαρύνεται. Haec ergo videtur Apollonii ratiocinatio esse: interroga-

tiva non esse enclitica, quia graventur: sed cognata illis infinita esse enclitica, quia acuuntur; inde autem non consequi, quaecumque infinita sint, enclitica esse; sed contra, quae enclitica sint, necessario esse infinita; ex his apparere, quare *τίς* infinitum acuatur. Nimirum si encliticum est, est etiam infinitum; si autem infinitum est, ultima syllaba accentum habere debet. Vide p. 138. extrema et p. 261. l. 8. Contra *τίς* interrogativum gravari, et quidem τῷ λόγῳ τῆς ἀρχῆς, -i. e. quia praeire solet in constructione. Is λόγος τῆς ἀρχῆς idem est, quo εἶς in principio constructionis gravatur. Minime omnium autem in his haerere debebat Reizius, μάλλον ὀξύτονόν ἐστι. Neque enim μάλλον ad ὀξύτονον pertinet, sed ad universam sententiam. Sic paullo ante dixerat, ἐπεὶ μάλλον ἐν τῷ τέλει ἔσχε τὴν ὀξείαν. Atque illa ipsa verba, μάλλον ὀξύτονόν ἐστι, requirunt, ut deinde non ὀξύνεται, sed βαρύνεται sequatur, clareque ostendunt de obliquis casibus loqui Apollonium. Nec possunt impedimento esse Characis verba: καὶ τὸ τίς τῷ λόγῳ τῆς ἀρχῆς ἔχει τὴν ὀξείαν ὅθεν ἔ κοιμίζεται ἐν τῇ συνεχείᾳ. Vere sane Reizius, non satis video, inquit, ut ex principatu, quem illud in construendo tenet, ipsius acuendi necessitas existat: sed consuetudo linguae potuit hanc necessitatem inducere. Scilicet Charax aliquanto negligentior fuit Apollonio. Quem enim hic λόγον τῆς ἀρχῆς vocat, is eo tantum spectat, ut ne amittat accentum dictio enclitica, si in principio collocetur. Vide Apollonium p. 149. Sed quod addit Charax, ὅθεν ἔ κοιμίζεται ἐν τῇ συνεχείᾳ, nullo pacto inde poterit colligi. Immo si iste λόγος τῆς ἀρχῆς acuendi τίς necessitatem afferret, τίς ἦλθε scribendum foret, ut σὲ λέγω dicitur. Vtcumque ista se habeant, verissime

equidem a grammaticis traditum arbitror, τῖς interrogativum etiam in continuata oratione acuto, non gravi accentu scribendum esse, in quam sententiam Reizius inclinabat. Nam quum gravis in ultimis verborum syllabis, ubi continuatur constructio, eo sine collocetur, ut fracta debilitataque vi acuti, qui in istis locis proprie est, commodius et lenius decurrant orationis numeri: facile patet, si interrogativum τῖς gravi accentu pronuncietur, quidvis aliud magis, quam interrogationem eo expressum iri. Proprium enim hoc est interrogationis, ut vehementius vocem impellat, quod ubi non potest fieri, nisi ultima syllaba acuenda, acui ea debet. Scilicet est quidam peculiaris accentus, quo interrogamus, qui ab eo accentu, quo extra interrogationem utimur, est diversissimus. Id ex eo cognoscitur, quod etiam mediae verborum syllabae, quae acutum habent absque interrogatione, in interrogatione vehementius pronunciantur, ut quum λέγω dicentem interrogamus λέγεις; Itaque in omni interrogatione ad eum, qui cuiusque verbi proprius accentus est, alius accedit accentus interrogationis, qui ubi incidit in syllabas etiam sine interrogatione acuto notari solitas, non exprimitur peculiari signo; sin autem in dictiones incidit aut carentes accentu communi, aut eum consopitum habentes, merito obtinuit, ut accentus interrogationis, quippe qui potior sit, scriptura exprimat. Quod si, ut par est, accurate accentus notare volumus, non in solo pronomine τῖς, sed in aliis omnibus oxytonis acutum scribemus, ubi ea sunt in interrogatione. Cauendum est autem in hoc genere, ne quis aliud vocabulum, quam quod in quoque loco accentum istum interrogationis habet, acuendum esse censeat. Etenim in unaquaque interrogatione unum dumtaxat verbum est, in

quo iste accentus, qui ad interrogationem significandam adhibetur, collocari queat. Est enim in eo verbo, quod rem, de qua interrogatur, indicat. Sic in his, *σὺ Πλῆτος εἶ;* triplex potest interrogatio esse; prima, *σὺ Πλῆτος εἶ;* *tunc Plutus es, an alius est Plutus?* ubi acui *σὺ* oportet; secunda, *σὺ Πλῆτος εἶ;* *Plutusne, an alius es?* ubi *Πλῆτος* accentum interrogationis habet; tertia, *σὺ Πλῆτος εἶ;* *esne tu Plutus, an videris esse, neque es?* ubi *εἶ* accentu interrogationis erigitur. Illud in hoc genere non est praetereundum, ubi particulae addantur natura sua interrogationem exprimentes, interrogationis accentum ab reliquis verbis abesse, atque in solis his particulis collocari, ut quod apud Sophoclem Electra Oresten interrogat,

ἦ γὰρ σὺ κείνος;

Ibi si *ἦ* abesset, *σὺ* accentum interrogationis habiturum foret, *σὺ γὰρ κείνος;* Sed redeo ad pronomen *τις*. Id si in interrogatione notaretur gravi accentu, *aliquis*, non *quis*, significaturum esset; ut in his exemplis, *τί τέτων λέγεις;* *an aliquid horum dicis?* *τίς ἦλθε;* *quisquamne venit?* Sed per raro *τις* ita collocatur. Nam Graeci sermonis consuetudo postulat, ut in talibus formulis non pronomen *τις*, sed verbum ei additum pronuncietur cum accentu interrogationis. Sic in extremo Oedipo Regé Oedipus interrogat, *λέγω τί;* Quod si *τί* accentum interrogationis haberet, Creon deberet respondere *λέγεις τί.* Atqui respondet ille, *εἰς.* Non est hic praetereundus Pindari locus principio Pyth. X.

*ὀλβία Λακεδαιμόν,
μάκαιρα Θεσσαλία
πατρὸς δ' ἀμφοτέρων εἰς ἑνὸς*

ἀριστομάχε γένος Ἡρακλέος βασιλεύει.
 τί κομπέω παρὰ καιρόν; ἀλλά με Πυ-
 θῶ τε καὶ τὸ Πελοπόννησον ἀπύει,
 Ἄλευα τε παῖδες. Ἰσχυρέα θελοντες
 ἀγαγεῖν ἐπικωμίαν
 ἀνδρῶν κλυτὰν ὄπασα.

In his verba, τί κομπέω παρὰ καιρόν, quoniam cum reliquis quodammodo pugnare videntur, magnam creaverunt interpretibus molestiam. Quod si Pindarum insolentiore constructione, τί κομπέω παρὰ καιρόν; scripsisse censeamus, liberabitur locus illa obscuritate. Hoc enim dicitur: *quidquamne temere praedico?* Eodem modo loquitur Sophocles in Trachiniis v. 865.

τί Φημι;

Quae verba male vertuntur, *quid dicam?* Quod dicendum fuisset τί Φῶ; Τι, quod hic propter sequentem dictionem encliticam acuitur, non est *quidnam*, sed *aliquid*. Id enim interrogat chorus, verumne dixerit, ut in Oedipode Rege v. 1475.

λέγω τις;

Aliud exemplum in Choephoris Aeschyli est, v. 112.

τιν' ἔν' ἔτ' ἄλλον τῆδε προστιθῶ εἰσεις;

ubi quae praecedunt, *aliquem*, non *quemnam*, intelligi ostendunt. Idque si solutis numeris diceretur, sic foret dicendum, *τινα' ἔν' ἔτι ἄλλον προστιθῶ;* In eadem fabula v. 630.

τις ἔνδον, ὦ παῖ, παῖ, μάλ' αὐθις, ἐν δόμοις;

Ibi manifesto interrogat Orestes, an aliquis intus sit, non quis sit intus,

CAP. XX.

De dictionibus procliticis.

Sed praeter encliticas aliud genus dictionum existat accentum suum deponentium, quas procliticas nominare placet, quia accentum non in praecedente, sed in sequente vocabulo deponunt. Non sum nescius, me rem novam ac prorsus inauditam proferre: sed intelligentes harum rerum iudices facile in meam transituros sententiam spero, si eam non solum universae accentuum rationi, sed veterum etiam, ac nominatim Aristotelis atque Apollonii Dyscoli testimoniis consentaneam esse ostendero. Dictiones illae, de quibus loquor, hae sunt; *ὀ, ἦ, οἰ, αἰ, εἰς, ἐξ, ἐν, ἔ, ὠς, αἰ*, quibus deinde alias quasdam addi debere demonstrabo. Hae quidem, quas enumeravi, quare sine accentu scriberentur, Reizius, diligentissimus istarum rerum perscrutator, hanc rationem esse censebat, quod natura sua gravem accentum haberent, is autem adscribi non soleret, nisi ubi depositi acuti loco esset. Atqui supra iam ostendimus, gravem istum, quem vocant, accentum nullum esse. Itaque hunc si istae dictiones haberent, carent accentu, quod ipse Reizius fieri posse negat. Nulla enim vox accentu destitui potest, quo si vacua esset, ex omni numero orationis eximeretur. Quare quae dictiones nullo accentu notantur, eae accentum suum tradunt aliis finitimis dictionibus, quo facto cum iis quasi in unam vocem coalescunt. Atqui istae dictiones, quas enumeravi, non deponunt accentum suum in praecedente vocabulo. Nam neque erigitur praecedentium vocabulorum tenor, et saepe ne praecedat quidem omnino quidquam. Necesse est

ergo, ut accentum suum ad sequentia vocabula transmittant, qui quidem in his non adscribitur, propterea quod fines tantummodo vocabulorum notari accentu solent. Hoc ita esse, uti dixi, etiam aliis argumentis cognoscitur. Primum enim quemadmodum dictiones encliticae sequi alias voces et cum iis quasi coalescere solent, ita hae dictiones, quas procliticas vocamus, natura sua praecedunt, ut ὁ ἀνήρ, et ἡ καὺς, et quasi in unam vocem cum sequente coniunguntur. Quod clarius etiam ex iis ditionibus apparet, in quibus coniunctionem istam scriptura exprimere mos est. Nam ut in encliticis ὄστις, καίπερ et similia scribuntur, ita in procliticis occurrunt, ὡσεύ, ὡσαν, ὡσανεύ, εἰσαεί. Deinde sicuti dictiones encliticae, quum inchoant constructionem, accentum recuperant, quia nulla dictio, in qua eum deponant, praecedat, ita etiam procliticae dictiones, si finiunt orationem, accentu notantur, quia nullum sequitur vocabulum, quod accentum earum possit recipere, ut in his:

Τρῶες μὲν κλαγγῆ τ' ἐρηπῆ τ' ἴσαν, ὄρσι-
Des ὡς.

Aut in media etiam oratione, si eiusmodi dictio non cohaeret cum sequente, ut καὶ ἔφησιν, quod non est *non dicit* seu *negat*, sed *dicit non*. Denique encliticae dictiones, aucta mutataque earum significatione, retinent accentum: quod ipsum etiam in procliticis cernere licet. Sic ὡς dicitur, quum significat *sic*. Alia exempla infra commemorabo.

Quod si hoc vere contendimus, vuculas istas, quae sine accentu scribi solent, non destitui accentu; sed eum deponere in sequenti ditione: lucem accipient loci illi veterum, in quibus vel gravari istae dictiones, vel acui dicuntur. Atque gravari quidem praepositiones et coniunctionem ἀλλὰ con-

tendit Gaza, quum aliis in locis, tum maxime in eo, ubi de accentu praepositionum agit, lib. III. p. 181. Rationem autem his verbis reddit: *ἄλλον δὲ τὸ τὰς προθέσεις βαρύνεσθαι ἐκ τῆ ἐπ' ἐμοί· εἰ γὰρ ὠξυτονεῖτο, μεταφέρειτ' ἂν ἐπὶ τὸ ἐ ἢ ὀξεῖαι, ὡς περ καὶ πὶ τῆ, ἐπ', αἰτὰρ ὀγδοάτην.* Cui si respondeamus, praepositiones, quae vocali finiuntur eamque abiiciant per apostrophum, aut eiusdem conditionis coniunctiones, veluti *αἰδέα, εἰδέ, μηδέ*, ea vocali abiecta fieri procliticas, propterea quod ipsa natura sua ad sequentia verba pertineant, satis puto argumenti dixerimus ad opinionem, quae per se inepta est, refellendam. Etenim si istae dictiones, ut Gazae placet, gravarentur, id est, si non alium, quam gravem, quem grammatici vocant, accentum haberent, nullo omnino erigerentur accentu, quod fieri non posse per se patet. Quae quum ita sint, necessario vera erit illorum sententia, qui istas dictiones omnes, quae sine accentu scribuntur, acutas esse dicunt. Atque in hanc rem magnos testes advocavit Reizius, Aristotelem, qui *de Soph. El.* c. 4. §. 8. sic scribit. *οἷον καὶ τὸν Ὀμηρον ἐνιοὶ διορθέονται πρὸς τὰς ἐλέγχοντας, ὡς ἀτόπως εἰρηκότα, τὸ μὲν ε̄ καταπύθεται ὀμβρω. λύσει γὰρ αὐτὸ τῆ προσωδία, λέγοντες τὸ ε̄ ὀξύτερον; et c. 21. §. 2. ὡς δὲ λυτέον, ἄλλον. ε̄ γὰρ ταῦτὸ σημαίνει, τὸ μὲν, (ε̄ καταλύει) ὀξύτερον, τὸ δέ, (ε̄ καταλύει) βαρύτερον ῥηθέν: et Apollonium Dyscolum, qui in lib. IV. c. 2. p. 303, 30. de praepositionibus disputans, *ἀπάσαις*, inquit, *παρεπόμενόν ἐστὶ τὸ ὀξύνεσθαι τῶν ἄλλων μερῶν τῆ λόγῳ ποικιλωτέρων ὄντων. ε̄ γὰρ τὸ μεταπίπτει τῆς τάσεως εἰς τὸν αὐτὸν εὐθετισμὸν ὑπῆρχεν, ὅς γε καὶ παρεκτρέθει ταῖς προθέσει. διὰ τῆτο καὶ ἐπεκτεινόμενα συνέλκεισι κατὰ τὸ τέλος τὴν ὀξεῖαν, ὡς ἔχει ἢ ἐνί, καὶ ἢ**

περὶ. διὰ τῆτο οὐδ' οἱ περὶ τὸν Ἀριστοφάνην ἠξίω-
 σαν βαρύνεσθαι τὰ μόρια κατὰ τὴν Λιολίδα διά-
 λεκτον, ἵνα τῇ μὲ ἴδιον τῆς προθέσεως ἀποστήσω-
 σι, λέγω τὴν ἀναστροφὴν. Idem tradere Apollo-
 nium alio in loco, ad Reizium adnotavit Wolfius.
 De eo loco mox dicam. Grammaticus MS. περὶ
 τόνων: πᾶσα πρόθεσις ὀξύνεται. ἐν δὲ τῇ συνε-
 πεείᾳ βαρύνονται αἱ δισύλλαβοι, οἶον, ἀνά τὴν πό-
 λιν, κατὰ τὴν πόλιν καὶ τῶν μονοσυλλάβων αἱ
 ἀπὸ συμφώνων ἀρχόμεναι, οἶον, πρὸς τὴν πόλιν
 ἐπέρχομαι, πρὸ τῶν ἄλλων πορεύομαι. ἐν δὲ ταῖς
 συνθέσεσι πᾶσαι αἱ προθέσεις ἀποβάλλουσι τὸν τό-
 νον. σύνθεσις δὲ ἐστίν, ὅταν ἡ πρόθεσις μεθ' ἑτέ-
 ρας λέξεως ἐν μέρος λόγῳ γένηται, οἶον, περιβολή,
 ἀναβαίνω, καταβαίνω. ἐὰν δὲ ἐπάγονται τοῖς
 ὀνόμασιν αἱ δισύλλαβοι, ἀναβιβάζουσι τὸν τόνον,
 οἶον, τῆ θεῶ μῆ ὑπο εὐεργετῆμαι, τῆ φίλῃ μῆ
 πέρι λαλῶ, καὶ τὰ τοιαῦτα. Idem: ὁ μὲν, δέ,
 τέ, καί, ἐπεὶ, ἐπειδή, καὶ ὁ ἄλλὰ ὀξύνονται, καὶ
 ἐν τῇ συνεπεείᾳ βαρύνονται. Idem: τὸ εἰ τε πα-
 ροξύνεται: ἐν δὲ τῇ συνεπεείᾳ τόνον εἰ δέχεται, εἰ
 θέλεις, εἰ βέλεις. Afferam nunc locum Apollo-
 nii, cuius paullo ante facta est mentio. Nam quae
 hactenus commemoravi, illustrant rem; hic, spe-
 ro, conficiet. Sic igitur Apollonius p. 327, 8. de
 adverbio εἰς ὃ disputans: ἀμεινον ἐκδέξασθαι, ὡς
 ἐκ τῆς παραθέσεως προθετικῆς καὶ ἀρθρικῆς συν-
 τάξεως παρυσίστατο χρονικὴ σύνταξις τῶν λέξεων
 κατὰ τὴν ἔσαν παράθεσιν τὰ παρεπόμενα αὐ-
 ταῖς ἀνάδεξάμενων. ἐνεκλίνετο γὰρ ἡ πρόθεσις ἐξ
 ὀξείας τάξεως εἰς παράθεσιν παραλαμβάνομένη,
 ὅπερ παρεπόμενον ἐστὶ πᾶση προθέσει· μόριόν τῃ
 τὸ ὀξύνετο μετὰ τῆ συνόντος πνεύματος· ὃ πα-
 ρεπόμενον ἦν πᾶση λέξει ἐκ ἐχέσῃ μετ' αὐτῆς
 (male legitur πρὸ αὐτῆς) ἑτέραν λέξιν. τῆτο δὲ
 φημι, ἐπεὶ πᾶσαι αἱ ὀξύτονοι ἐκφοραί, ἐν παραθέ-

σει ἕσαι ἑτέρων λέξεων, εἰς βαρῆσαν μετατιθένται, ὡς ἐν τῷ, ἢ μὴ μητρική, καὶ τοῖς ὁμοίοις. Nimirum quid hic dicit aliud, quam praepositiones, natura sua acutas, inclinare accentum, ac deponere in sequente vocabulo? Nec sane est, quod quis miretur, negligentiores ferme in hac re adnotanda fuisse grammaticos. Etenim de dictionibus encliticis ut copiosius praeciperent, eo cogebantur, quod istae dictiones plerumque in praecedentibus verbis aut novos inducerent accentus, aut consopitos excitarent. De his autem dictionibus, quae accentum suum ad sequentia vocabula transmittunt, praeter hoc ipsum, transmitti ad ea accentum, nihil habebant, quod adnotare possent, quandoquidem depositus accentus non soleret scriptura exprimi.

Quod supra dixi, praepositiones, quae in vocalem exeant, eamque per apostrophum soleant abiicere, et quaedam adverbia, quorum eadem conditio sit, abiecta ista vocali adnumerari debere dictionibus procliticis, id ita esse quum ex ipsa istorum vocabulorum natura potest intelligi, tum etiam encliticarum dictionum comparatione confirmatur. Primum enim quoniam praepositiones atque adverbia ista necessario ad sequentia vocabula pertinent, consentaneum est, si ea syllaba, quae accentum habet, propter sequens vocabulum elidatur, ipsum quoque accentum perire: qui si non periret, id indicio foret, praepositionem vel adverbium, ut alias orationis partes, per se constare, nec cohaerere cum sequentibus. Quare miror Reizium ἀλλ' ἐγώ, non ἄλλ' ἐγώ, propterea dici existimasse, quia ἀλλ' ἐγώ ambiguum futurum esset. Nam quum omnino temere iactantur istae ambiguitates, quippe facile ex ipsa sententia sol-

vendae, ut in ὄρι, et Latino *quod*, in ἀνα, quod et *surgere* est et *rex*, tum vero, si ambiguitatis vitandae causa non scribitur ἀλλ' ἐγώ, quid tandem est, quare ἄδ' ἐγώ, μηδ' ἐγώ, et alia scribantur? Manifeste hoc fit propterea, quia dictio accentum amittens natura sua cum sequentibus arctissime cohaeret. Eoque simile est hoc genus dictionum procliticarum encliticis iis, quae breviores factae accentum deponunt, ut ἔα, et αὐτόν. Nam in hoc quoque pronomine, ut supra observatum est, Charax eos casus, qui ultimam syllabam producunt, inepte contendit accentum propterea non retrahere, ne isti casus cum Aeolicis formis conspirent.

CAP. XXI.

De anastrophe.

Sed dicam nunc breviter de conditionibus, quibus dictiones procliticae accentum recuperant. Eae conditiones, ut in encliticis, duae sunt, ordo, quo in constructione collocantur, et significatio-
nis mutatio.

Atque ad ordinem quod attinet, clarum est, dictiones, quae natura sua ad sequentia verba pertinent, ideoque his accentum suum tradunt, si quando post ea verba collocantur, accentum recuperare debere, quia iam eum ad sequentia transmitti nequeunt. Sic in illo est,

Θεὸς ὡς τίστο δῆμων.

Et apud Pindarum Olymp. VII. 86.

καὶ τοὶ γὰρ αἰθῆσας ἔχοντες
σπέρμ' ἀνέβαιν φλογὸς ἔ.

In quibusdam exemplis hoc grammaticorum negligentia praeteriit, ut in hoc Iliad. V. 64.

ἐπεὶ ἔτι θεῶν ἐκ θεοφάτα ἤδη.

IX. 641.

πληθύος ἐκ Δαναῶν,

XXIV. 743.

ἔ γάρ μοι θνήσκων λεχέων ἐπ χεῖρας ὄρεξας.

Odyss. I. 220.

τῷ μ' ἐκ φασὶ γεγέσθαι.

Recte vero ex quorumdam sententia Brunkius in Theocrito XXII. 30. scripsit,

ἐνθα μιάς πολλοὶ κατὰ κλίμακος ἀμφοτέρων ἔξ
τοίχων ἄνδρες ἔβανον Ἰηδονίης ἀπὸ νηός.

et XXV. 38.

ἐπεὶ ἔ σέ γέ φημι κακῶν ἔξ

ἔμμεναι.

Melius etiam acutum pro gravi scripsisset, ut in fine versus. Solent quidem in huiusmodi exemplis omissioni tenoris excusationem a tmesi repetere grammatici: sed id quo iure faciant, infra disputabitur.

Sequuntur dictiones procliticae duabus syllabis constantes, quae quidem possint post id verbum poni, quocum construuntur. Hae autem sunt praepositiones. Quae quum de more ante id verbum, quocum coniungendae sunt, collocari soleant, consentaneum est, ut, si quando post id verbum collocentur, accentum in priorem syllabam retrahant, quo ipsa pronuntiatio ostendat, ad quodnam referendae vocabulum sint. Eam grammatici anastrophe dixerunt. Iliad. V. 824.

γινώσκω γὰρ Ἄρηα μάχην ἀνα κοιρα-
νέοντα.

Aeschylus In Choephoris v. 653.

τρίτον τὸδ' ἐκπέραμα δωμαίων καλῶ,
εἴπερ Φιλόξεν' ἴστιν Αἰγίσθε δια.

Ita hic locus, cuius veram lectionem non assequutus est Porsonus in praefatione ad Hecubam, e cod. Guelferbytano scribendus est.

At ἀνά et δια anastrophen admittere vulgo negant. Audio: sed causam requiro. At enim tanta est grammaticorum in hoc genere inconstantia, ut, si in quibusdam rebus ipsi decreta sua evertunt, omnino iis nulla fides haberi posse videatur. Supra e grammatico MS. *περὶ τόνων* locum attuli, in quo is nulla notata exceptione praepositionibus bisyllabis anastrophen tribuit: εἰάν δὲ ἐπάγωνται τοῖς ὀνόμασιν αἱ δυσῆλαβοι, ἀναβιβάζουσι τὸν τόνον, οἶον, τῆ θεῆ μὲ ὑπο εὐεργετοῦμαι, τῆ φίλε μὲ πέρυ λαλῶ, καὶ τὰ τοιαῦτα. Contra Apollonius de Syntaxi p. 304. 22. αἰλλ' εἰ πᾶσαι, inquit, ἀναστρέφονται. (εὐδὲ γὰρ πᾶσαι ἀντωνυμία καὶ ἐγκλίνεται, καὶ ὀρθοτονεῖται) αἰλλ' ἐπὶ τὸ πλεον ταύταις παρέπεται. Etymologus M. p. 123. 24. ἴστέον, inquit, ὅτι ἐκ τῶν δυσῆλαβων προθέσεων πέντε εἰ ἀναστρέφονται αἱ δὲ λοιπαὶ ἀναστρέφονται. εἰ ἀναστρέφονται ἢ ἀνά, ἢ διά, ἢ κατὰ, ἢ ἀμφὶ καὶ ἢ περὶ. At mox eodem in loco duae commemorantur ex his, περὶ et κατὰ, admittentes anastrophen, quam in iisdem agnoscit Apollonius Dyscolus p. 303. In Etymologico quae leguntur, haec sunt: αἰλλως. ἠνίκα μεταξὺ δύο ὀνομάτων κυρίων ἢ προσηγορικῶν εὐρεθῶσι, συνδεσμῶ περιλαμβανόμενα, τότε ἀναστρέφονται αἱ προθέσεις; ὡς τὸ, νεῶν ἀπο καὶ κλισιάων.

ἡνίκα δὲ μεταξύ δύο ὀνομάτων, τὸ μὲν κύριον ὄν-
 τός, τὸ δὲ προσηγορικόν, ἐν τέτοις πᾶσιν ἀναστρέ-
 φεται δὲ τὴν πρόθεσιν. ἢ δὲ κατὰ πρόθεσιν ἀ-
 ναστρέφεται, ἡνίκα ὑποτάσσεται λέξει, μεθ' ἧς τι-
 νὸς ὀφείλει συντάττεσθαι, μὴ παρατιθεμένης ἐν
 τῷ μέσῳ οἰασθήποτε λέξεως, ὡς ἐν τῷ,

ἔυλοχον κατὰ βασιλομενάων.

Αἱ ἀναστρέφόμεναι πρόθεσις, ὅτε μεταξύ β' κυ-
 ρίων ἢ προσηγορικῶν εὔρεθῶσι, συνδεσμῷ παραλή-
 γουσι μετὰ τὴν πρόθεσιν. (male hunc locum inter-
 polavit Sylburgius: hoc dicit grammaticus, quae
 praepositiones inter duo nomina collocatae anastro-
 phen patiantur, praecedere conjunctioni.) οἶον,

νεῶν ἀπο καὶ κλισιάων.

Ἀγαμέμνονος περί καὶ Ἀχιλλῆος καὶ ἑὸν μεταξύ
 δύο ὀνομάτων πρόθεσις ἢ, οἶον,

μάχη ἐνι κυδανείρῃ.

ἀπὸ ἧς ἀλόχε, ἐκ ἀναστρέφεται, ἐπειδὴ ἢ ἀπὸ
 πρόθεσις συντασσομένη μετὰγεται, καὶ τὸν οἰκείον
 τόνον τηρεῖ ὡς ἐν τῷ.

Φίλης ἀπὸ πατρίδας αἰης.

Afferam hunc quoque locum, uti in libro MS. le-
 gitur: ἰστέον ὅτι ἀναστρέφονται αἱ δισύνταξις πρό-
 θεσις, μεταξύ κυρίων, ἢ προσηγορικῶν, ἢ κυρίων
 καὶ προσηγορικῶν εὔρισκομένης συνδεσμῷ.

νεῶν ἀπο καὶ κλισιάων.

ἢ δὲ κατὰ, ἡνίκα ὑποτάσσεται λέξει, μεθ' ἧς
 ὀφείλει συντάττεσθαι ἐκ ἐν τῷ μέσῳ, οἶον,

ἔυλοχον κατὰ βασιλομενάων.

ἢ ἀπὸ φυλάσσει τὸν τόνον,

Φίλης ἀπὸ πατρίδας

καὶ ἐν τῷ μέσῳ οἶμαι. In margine eiusdem libri

adnotatum: ἐν ἀναστρέφονται. ἢ διὰ καὶ αἰνὰ ἐκ ἀναστρέφονται.

Ἄμφι scribitur in Etymologico p. 406, 14. in his verbis Apollonii Rhodii e II. 811.

ἄμφι πάνημεροι ἐψάωντο.

Sed facile credam hunc accentum imperitis librariis deberi. Nam scholiastes Venetus ad Iliad, XVII. 322. ἐκ ἀναστρέφεται δὲ ἡ διὰ, ὥς μὴ συνεπέση τῇ Διᾷ αἰτιατικῇ. ἢ δὲ ἀντὶ καὶ ἀμφι. ὡς τρεῖς χρόνοι. Apollonius de syntaxi lib. IV. cap. 2. p. 304. διὰ τῆτο εἰς οἱ περὶ τῶν Ἀριστοφάνην ἤξιωσαν βαρύνεσθαι τὰ μέρη κατὰ τὴν Διολίδα διαλεκτον, ἵνα μὴ τὸ ἴδιον τῆς προθέσεως ἀποστήσῃσι, λέγω τὴν ἀναστροφὴν, εἰ γὰρ ἐβαρύνθησαν ἀνδελκόμενοι ὑπὸ τῆς τῆ ῥήματος συντάξεως ἢ τῆ ἑνόςματος, ἐξήτησαν τὸ ἀμείψαι τὸν τόνον κατ' αἰσῶμεν αἰτίας. διὰ τῆτο καὶ κατ' ἀρχὴν καὶ κατὰ τέλος βραχέως. ὁ γὰρ βραχὺς χρόνος εὐμετάθετος κατὰ τασιν ὅπερ γε καὶ ἡ Διολίς, μετατιθεῖσα τῆς τόνους τῆς κατὰ τὸ τέλος, εἰς βραχέως συλλαβὰς μετατιθῆσι κατὰ τὸ πλεον. πλεονάσασα ἐν χρόνῳ, ἐλείπεσι καὶ τῇ ἀναστροφῇ ὡς ἡ κατὰς ὑπαί, καὶ αἱ τοιαῦται. Haec quidem satis idonea causa est, quare praepositiones trium morarum non patiantur anastrophen. Itaque in Apollonii Rhodii versu ἀμφι restitui debet. Neque in supra allato Aeschyli versu recte scriptum in cod. Guelf. διὰ, quod διὰ scribi debebat, si hac forma ibi usus est Aeschylus. Sed illud tamen iure mihi videor contendere posse, si quando praepositiones ἀντὶ et ἀμφι, ubi vel per anastrophem post suum verbum collocantur, vel eo verbo omnino destituuntur, ultimam vocalem per apostrophum amittant, eas retracto in primam syllabam accentu ἀντ' et ἀμφ' oportere scribi. Etenim omissio

accentus sic demum posset excusari, si cohaerent cum sequentibus verbis. Atqui ubi verbum illud, cui praerire debebant, non sequitur, iudicandae sunt secundum eas leges, quae propriae sunt partium orationis tenorem suum aliis vocabulis non tradentium. Id observandum esset in his quoque, *ἀνά* et *διά*, ut,

νύκτα δὲ ὀφθαλίην,

etiam si illae non admitterent anastrophen. Sed cur tandem eam non admittant? Nam illa quidem ratio, propter quam *ἀντί* et *ἀμφί* et *ὑπάρ*, ac similia non retrahant accentum, in eas non cadit, quia duas tantummodo moras complectuntur. Sed nimirum, quod vel coniectura assequi licebat, grammaticorum inepta subtilitas ambiguitatem vitandam censuit, ne aut *ἀνά* cum vocativo nominis *ἀνάξ*, aut *διά* cum accusativo nominis *Ζεὺς* confunderetur. De praepositione *διά* modo protuli locum scholiastae Veneti ad *Iliad.* XVII. 322. De *ἀνά* in iisdem scholiis ad V. 824. haec leguntur: *εἰ μὲν ἀνάστρεψαν, ἵνα γένηται, ἀνά τὴν μάχην. Ἀριστάρχος δὲ παρετήσατο τὴν ἀνά ἀνάστρεψαι, ὅποτε μὴ σημαντικὴ εἴη τῆ ἀνάστηθι, ἵνα μὴ συνεμπέσῃ τῷ,*

Ζεῦ ἀνά, Δαδωναίε.

ἔστι δὲ καὶ νῦν ἐκείνον πρόσθετον τὸν λόγον, ὅτι, ὅταν πρόθεσις ἀντὶ ἑτέρας πρόσθετος παραλαμβάνηται, ἐκ ἀναστρέφεται,

ἀλλ' ὅδ' ἀνὴρ ἐθέλει περὶ πάντων ἔμμεναι, θεῖναι Ἀθηναίης ἐπὶ γούνασι.

ἔτιως ἔν καὶθάδε δύναται ἢ ἀνά ἀντὶ τῆς κατὰ. Aristarchi ratio hoc magis absurda est, quod anastrophe in hac ipsa praepositione aliquo certe in casu ab eo conceditur. Igitur si in isto casu fera-

tur, quidni etiam in aliis? Altera ratio, quam scholiastes addit, prolata illa etiam ad Iliad. I. 258: et ab Etymologo tum edito p. 194, 1. tum inedito, prorsus nihili est. Primum enim, id quod maxime requirebatur, non redditur ratio, cur praepositio alius praepositionis vicem sustineat, non admittat anastrophen. Deinde vero illud ipsum, praepositionem pro alia praepositione poni, absurdum est et sibi repugnat. Nam si praepositio, quae pro alia praepositione poni dicitur, aliud quid significat, quam ea, pro qua ponitur, non potest pro ea poni. Sin autem idem significat, non pro illa ponitur, sed suo iure adhibetur. Quae quum ita sint, non vicerint grammatici, ut *ἀνά* et *διά* ab anastrophae necessitate liberentur, sed et *μάχην ἀνά*, et *Ἀργίῳ θε διά* scribendum erit. Atque eodem modo in praepositionibus bisyllabis omnibus, quae quidem utramque syllabam brevem habeant,

Sed placuit grammaticis anastrophen non admittere, si inter id nomen, ad quod praepositio referretur, et ipsam praepositionem aliud vocabulum interpositum esset, ut, *τῷ δ' ἐπὶ Τυδείδης*. De qua re dixit Fr. Aug. Wolfius in praefatione ad Odyssaeam p. XXVI. Eoque pertinent illa in loco Etymologi M. supra allato: *ἡ δὲ κατὰ πρόθεσιν ἀναστρέφεται, ἠνίκαι ὑποτάττεται λέξεις, μεθ' ἧς τινὸς ὀφείλει συντάττεσθαι, μὴ παρῶσι θεμένης ἐν τῷ μέσῳ ὀιασδήποτε λέξεως*. Scholiastes Venetus ad illa Iliad. VII. 163.

τῷ δ' ἐπὶ Τυδείδης ἄρτο κρατερός Διομήδης. ἐκ ἀναστρεπτέον τὴν πρόθεσιν μεταξύ γὰρ πέπτωκεν ὁ δὲ συνδεσμός. Et ad V. 308.

ὥσε δ' αἰπὸ ῥινὸν τρηχὺς λίθος.

ἐχ, ὡς οἶεται ὁ Ἀσκαλωνίτης, ἀναστρεφῆσεται ἡ πρόθεσις, ἐπεὶ (legitur ἐπὶ) τὸ ἐξῆς ἐστὶν ἀπῶσε.

μεταξὺ γὰρ πέπταται ὁ δὲ. Haec vero quid censeamus aliud, quam ineptam grammaticorum subtilitatem esse? Nam isti quum anastropheν sic definiissent, ut proxime praecedere praepositioni deberet nomen, ad quod ea pertineret, non videntur anastropheν admittere voluisse, ubi aliud proxime ante praepositionem esset vocabulum, quocum ea non posset construi. Non arbitror audentiae nos accusari posse, si a grammaticorum opinionibus discedendum putamus, ubi isti aut non idoneas, aut falsas etiam rationes afferunt. Ac quid tandem sit, quare veteres Graeci pronunciarint,

τῶ ἐπὶ ποταμῷ ἐμβόησα,

non autem etiam,

τῶ δ' ἐπὶ Τυδεΐδης ὄρητα.

Etenim num minus in altero, quam in priore exemplo, praepositio ad praecedens pronomen pertinet? Aut quid est, quod in altero exemplo voce indicari debeat constructionis ratio, in altero autem non debeat? Atqui illa,

τῶ δ' ἐπὶ Τυδεΐδης ὄρητα,

ne intelligi quidem possunt, nisi pronuncietur ἐπὶ. In hoc disputationum genere, quid rei natura, non quid grammatici praecipiant, et quaerendum est, et verò etiam sequendum. Nam sequere, si ita videtur, grammaticos: quid lucri facies, nisi ut nescias, quo te veritas, quippe aliis alia, probabilia nullis praecipientibus?

Fuit autem dubitatum a grammaticis, scribendumne esset, Ζάνθε ἀπὸ διήεντος, ἐμοῖς ἐπὶ γένεσι, ποταμῷ ἀπὸ Σελήεντος, an Ζάνθε ἀπὸ διήεντος, ἐμοῖς ἐπὶ γένεσι, ποταμῷ ἀπὸ Σελήεν-

tos. De qua re copiosius exposuere Reizius in suis, quae scripsit de inclinatione tenoris p. 122. seqq. et Wolfius in praefatione ad Odyssæam. Vide scholia Veneta ad finem catalogi, ad VI. 357. ad XXIII. 561. 718. Hanc quoque litem ipsa rei natura et ratio facile dirimere videtur. Haec enim quid aliud, quam praepositionem etiam vocis pronuntiatione ei verbo iungere praecipit, quod a praepositione regitur. Ista igitur exempla, quae commemoravi, sic pronuntiaci debebunt: *Ξάνθῃ ἀπὸ δινήεντος, ἐμοῖς ἐπὶ γένεσιν, ποταμῷ ἀπὸ Σελλήεντος.* Quae si aliter pronuntiacerentur, praepositiones iungerentur iis verbis, quae non ipsa e praepositionibus pendent, sed ad nomina illa, quae reguntur a praepositionibus, explicationis vel ornatus causa apposita sunt. Quamobrem omnis constructio et sensus perturbaretur, si pronuntiaceretur, *Ξάνθῃ ἀπὸ δινήεντος, ἐμοῖς ἐπὶ γένεσιν, ποταμῷ ἀπὸ Σελλήεντος.* Haec enim nomina, *Ξάνθῃ, γένεσιν, Σελλήεντος* pro appositis forent, non illa, quae vere sunt apposita, *δινήεντος, ἐμοῖς, ποταμῷ.* Atque haec ratio etiam Aristarcho probata fuit. Scholiastes Venetus ad finem catalogi: *πᾶσα πρόθεσις μεταξὺ κυρίῃ καὶ ἐπιθετικῆ τῷ κυρίῳ ἔπεται κατὰ Ἀριστάρχον.*

CAP. XXII.

De mutatione accentus in dictionibus procliticis propter significationem.

Altera causa, quare dictiones procliticae accentum aut recuperant, aut in priorem syllabam re-

trahunt, in significationis mutatione posita est. Nam significatio quum eiusmodi est, ut dictio non referatur necessario ad sequentia verba, propter eandem causam dictio proclitica aut notabitur accentu, aut retrahet eum, propter quam accentum aut amiserat, aut in ultima syllaba habebat.

Ac primum qui in dictionibus procliticis sunt articulorum casus, *ὁ, ἡ, οἱ, αἱ*, hi propterea deponunt accentum, quod ad sequens substantivum pertinent. Quod si quando non referuntur ad sequentia, id est, si quando pronominum instar sunt, fieri non potest, quin servare accentum debeant, ut,

σύν τε δὴ ἐρχομένω, καί τε πρὸ ὃ τῆ ἐνόησεν.

De qua re nota est Reizii disputatio, in qua is magna cum eruditione formulas enumeravit, in quibus articulus pronominis munere fungitur. Atque omnino articulum natura sua pronomen esse, infra copiosius demonstrabitur.

Οὐ ἀποφατικὸν accentum suum deponit in sequente vocabulo. Οὐ ἀρνητικὸν eum recuperare, iam a grammaticis observatum est. Οὐ λέγω, *non dico*. Οὐ λέγω, *dico non*. Sed in particula & aliud praeterea observandum est. Vidimus supra, encliticum *τις*, quum interrogationi inservit, etiam in continuata oratione acuto accentu scribendum esse. Eadem ratio est procliticae dictionis οὐ. Nam pro duplici, quem habere potest, accentu duplicem sensum praebet. Οὐ λέγεις; *nonne dicis?* quum dicenti opponitur is, qui aliquid aliud facit, ut responderi possit, λέγω, ἀλλ' ἐκ ἀληθῆς εἶναι νομίζω, aut, εἰ λέγω, ἀλλ' οἶμαι μόνον. Οὐ λέγεις; *non dicis?* quum non dicenti opponitur vere dicens, ut responderi debeat, λέγω, aut εἰ λέγω. Quoniam enim in hoc loquendi modo non perti-

net oppositio ad rei, de qua quis loquitur, naturam, sed ad id, utrum ea res sit, an non sit, negatio acuenda est, ut quae primarium locum teneat, et sola comprehendat oppositionem. His tertium addi potest, accentu eodem, significatione diversa. Nam ἔ λέγεις; si οὐ non est ἀποφατικόν, sed ἀρνητικόν, significabit, *dicisne non?* Ibi opponitur γαί, ut respondendum sit, λέγω ἔ, aut λέγω γαί.

Sequitur ὡς, quam particulam, ubi *sic* significat, cum acuto accentu scribunt. Verum Etymologus M. p. 824, 48. hunc significatum circumflexo indicari tradit: περισπᾶται δὲ καὶ ὅτε σημαίνει τὸ οὕτως,

χρηὴ μὲν σφωίτερον,
καὶ ἐξῆς,
ὡς γὰρ ἄμεινον.

Grammaticus MS. περὶ τόνων, postquam de huius particulae significationibus eadem ferme, quae Etymologus M. commemoravit, πάντα δὲ ταῦτα, inquit, ὀξύνονται, (id est, sic quidem, ut deponant accentum in sequente vocabulo) χωρὶς δύο, τῷ σημαίνοντος τὸ ὅπως, καὶ τῷ σημαίνοντος τὸ ὅμως. ταῦτα γὰρ περισπᾶται. Exempla attulerat eadem, quae Etymologus, de ὡς pro ὅπως hoc,

ὡς σπέισης Διὶ πατρει.

Sic sine accentu in codice scriptum. De ὡς pro ὅμως hoc:

ἀλλ' ἔδ' ὡς ἐτάρευσ ἐρρῦσατο, ἰέμενός περ.

Ita codex ὡς cum circumflexo. Atque ὡς pro ὅμως circumflecti volunt etiam Apollonius in lexico Homero p. 870. et scholiastes Venetus ad Iliad. I. 116.

et Eustathius ad Iliad. I. p. 61. extrema, cuius verba haec sunt: ὅτι ἐν τῷ,

ἀλλὰ καὶ ὡς ἐθέλω δομεναὶ πάλιν,

περισπᾶται παρὰ τοῖς παλαιοῖς τὸ ὡς. Φέρεται γὰρ ἐν τοῖς Ἡροδότῃ καὶ Ἀπίανῃ, ὅτι τὸ ὡς, ὅτε ἀηλοῖ τὸ ἔμως, περισπᾶται. Scholiastes Walfenberghii ad Iliad. I. 116. τὸ ὡς περισπᾶται. σημαίνει γὰρ τὸ ἔμως. καὶ ὅτι μετὰ τῆ ε ἐπάγεται. Ἰδιῶ καὶ ὀξύνεται. Scripsit hic, nisi fallor, ὅτε μέντοι τὸ τ ἐπάγεται. Deinde quaedam exciderunt. Grammaticus ille MS. quem paullo ante commemoravi, alio in loco: τὸ καθὼς καὶ τὸ ὡς ἀντὶ τῆ οὕτως ὀξύνονται. Eustathius ad Iliad. III. p. 429, 33. ἰστέον δὲ, ὅτι τῆ τῶς, ἤγεθ' ἔτως, κρησῖς καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν τῷ,

τῶς αὐτοσφραγεῖς ὀλοίατο.

ἐκ δὲ τῆς ἀποβολῆς τῆ τ γίνεται τὸ ὡς, ὀξύνόμενον καὶ αὐτὸ, ὁμοίως τῷ καθὼς. Quae repetiit Phavorinus.

Dissensum hunc grammaticorum frustra puto componere studeas. Dirimendus est, quippe ex parum accurata observatione ortus. Significationes ista particula omnino habet octo: *sicut, quod, ut* finem significans, *quum, ad, ubi, sic, quum*. Harum sex priores, *sicut, quod, ut, quum, ad, ubi*, ita sunt comparatae, ut natura sua ad sequentia verba trahantur, neque vocis contentionem requirant. Hae igitur ubi locum habent, semper deponetur accentus, nisi ubi per anastrophen post id verbum, ad quod referuntur, collocatae fuerint, ut ὄρνιθες ὡς. Quae autem reliquae sunt duae significationes, earum prior, *sic*, natura sua non postulat, ut quidquam sequatur. Potest enim

per se intelligi, et nudum collocari ὡς. Eaque more adverbiorum videtur circumflectenda esse:

ὡς ἐπὶ τῶν πυλέων ἐξέσσυτο Φαίδιμος Ἐπίτωρ.
ἀλλὰ καὶ ὡς ἐθέλω δάμνασαι πάλιν.
ἀλλ' εὖ ὡς ἐταίρους ἐρύσασατο.

Sic enim et πῶς dicitur, nec dubito quin τῶς, quod quidem sic significet, eodem modo scribendum sit:

τῶς δὲ σ' ἀπεχθήρω, ὡς νῦν ἔκπαυλ' ἐφίλησα.
τῶς αὐτοσφαγῆς ὀλοίατο.

Nam quid tandem est, quare hoc grammaticæ acui velint? Eustathius quidem ὡς pro ἔτως propterea acuum tradit, quia τῶς, unde abiecta τ nascatur ὡς, acutum habeat. Eademque, nisi fallor, Wassenberghiani Scholiastæ sententia fuit. Nam hic sic ferme videtur scripsisse in eo loco, quem supra attuli: ὅτε μέντοι τὸ τ ἐπάγεται, γίνεται τῶς ὀξυνόμενον, καὶ ἀποβολῇ τῆ τ ὡς· διὸ καὶ ὀξύνεται. Verum, nisi fallor, horum plane contraria ratio est. Nam quoniam ὡς pro ἔτως cum acuto scribendum censuere, etiam τῶς ita scribere visum est, ut ortum ex ὡς. Ὡς autem scribebant, quia id fieret e pronomine ὅς. Etymologus M. p. 643, 35. τὸ δὲ ὡς ὀξύνεται, ἐπεὶ ἀπὸ τῆ ὅς γέγονε. Sed, ut diximus, τῶς pro ἔτως positum repugnat analogiæ, quæ, ut πῶς scribitur, ita τῶς scribi postulat. Atque sic edd. veteres Hesychii, Theocríti, aliorumque scriptorum. At enim vero eadem comparatione τῶς scribendum est, tibi hoc adverbium non sic significat, sed pro ὡς, quemadmodum vel ubi significante, ponitur, ut apud Aristophanem in Acharnensibus v. 761.

ὕμεις ὦν αἰεῖ,
 ὄκκ' ἐσβάλητε, τῶς ἀρωραῖοι μύες,
 παύσσακι τὰς ἀγλίδας ἐξορύσσετε.

Et apud Theocritum epigr. IV.

τήναν τὰν λαύραν, τῶς αἰ δρύες, αἰπόλε,
 κάμψας.

Hic enim τῶς est ubi, ut ὡς in primo idyllio:

λῆς, ποτὶ τῶν νυμφῶν, λῆς, αἰπόλε, τᾶδ'
 καθίζας.

ὡς τὸ κάταντες τῆτο γεῶλοφον, αἰ τε μυ-
 ρίκα,

συρίσθεν;

Denique ὡς, quam significans, cum acuto ac-
 centu scribendum videtur. Nam neque ad prae-
 cedentia refertur, ut scribi possit ὡς cum circum-
 flexo, neque sic ad sequentia trahitur, ut eodem
 modo, quo quum *ut*, i. e. *quomodo*, significat,
 quae cognata significatio est, pronunciari possit.
 Vehementius enim voce exprimitur, pariter ac La-
 tinum *ut*, quam significans:

ut vidī, ut perī; ut me malus abstulit error,
 ὡς ἰδεν, ὡς ἐμάνη, ὡς ἐς βαθὺν ἀλλεπ'
 ἔρωτα.

ὡς ἀγαθαὶ φρένες ἦσαν ἐχέφρονι Πηνελοπέη.

Eodem modo θαυμασίως ὡς scribi debet; non
 item ὡς τάχιστα, et similia. Quamquam enim
 hoc fortasse simile videatur, ut ὅσον τάχιστα, est
 tamen hic ὡς *sicut*, quemadmodum ἢ τάχιστα.

Transgredior ad alium locum, qui est de ac-
 centu praepositionum a verbis, quibuscum coniun-
 gi debebant, per tmesin separatarum. Etymolo-
 gus M. p. 123, 49.

ἡμῖν ἀπὸ λογὸν ἀμῦναι.

τὸ ἐξῆς, ἀπαμῦναι. διὸ φυλάσσει τὸν ἴδιον τόνον. ὅτε γὰρ ἡ πρόθεσις τὴν σύνταξιν ἐλλιπῆ ἔχει πρὸς τὸ (sic codex MS.) ἐπιφερόμενον, τὸν ἴδιον τόνον φυλάσσει, ὡς τό,

νήπιοι, οἱ κατὰ βῆε ὑπερίανος Ἡελίου
ἠσθιον.

παρ' ἔμοιγε καὶ ἄλλοι

τὴν παρὰ πρόθεσιν κατὰ τὴν ἀρχὴν ὀξύνουσι. καὶ καθόλου, ὅτε σημαντικαὶ εἰσι τῶν ρημάτων αἱ προθέσεις, τῆτον τὸν τόνον ἀντέχοντα, οἷον,

ἐπεὶ ἔ τοι ἔπι δέος.

οὐνεκα καλόν

εἶδοα ἔπ', ἀλλ' ἐκ ἔστιν.

οὐ γὰρ ἔπ' ἀνήρ,

οἶος Ὀδυσσεύς.

οἱ περὶ μὲν βελῆ Δαναῶν, περὶ δ' ἐστὲ μα-
χηταί.

ἢ περὶ ἀντὶ ἐτέρας κέεται τῆς ὑπὲρ τὸν ἴδιον ἔν τόνον φυλάττει. πρόθεσις γὰρ ἀντὶ ἐτέρας προθέσεως λαμβανομένη τὸν ἴδιον τόνον φυλάσσει. οὕτως ἔχει τό,

ἀλλ' ὄδ' ἀνήρ ἐθέλει περὶ πάντων ἔμμεναι
ἄλλων.

καὶ αἱ προθέσεις καθ' ἑαυτὰς ἔσαι ὀξύνονται· ἀναστροφῆς δὲ ἐστὶν ἴδιον τὸ τὸν ἴδιον ἀναπέμπειν τόνον. ἀναστροφή ἐστὶ μετάθεσις τόνου. His adde, quod alii, si praepositio ante verbum collocata esset, omittebant accentum, ut,

πρὶν γ' ἀπο πατρὶ φίλω δόμεναι ἐλικώπιδας
κέρην,

quo ostenderent, coniungendam esse praepositionem cum verbo, ἀποδόμεναι. Vide Villoisoni Anecdota Graeca P. II. p. 130. Denique, si sequere,

tur praepositio, nec dictio inter eam et verbum, ad quod pertineret, intermedia esset, anastrophen adhibebant:

ὀλέσας ἀπο πάντας ἑταίρους.

Vide scholiasten Venetum ad Iliad. V. 308. VII. 163. Quid horum verum dicamus? Mea quidem sententia deferemus grammaticos, nihil nisi aut inepta, aut repugnantia tradentes. Nam hic quoque locus ipsa duce rei natura multo melius poterit explicari.

Sed repetenda est omnis disputatio ab ea re, quae fundus est harum dissensionum. Etenim ante omnia quaerendum est, quid sit tmesis, vel, ut rectius dicam, an aliqua omnino esse tmesis possit. Equidem non aliam novi tmesin, quam illam Q. Ennii:

saxo cere comminuit brum.

Nam quid tandem sit tmesis, nisi verbi in duas partes distractio, interposita alia dictione? Sumitur enim, verbum, quod per tmesin in duas partes disiungitur, unum esse, ideoque non debere disiungi. Atqui si verbum unum est, non potest disiungi, ut quod dici debebat *cerebrum*, non *cere* et *brum*; si disiunctum est, non est unum, ut *ἀπό* et *δομεναι*, sed duo verba. At, inquit, tmesis in iis tantum verbis locum habet, quae quia facta sunt e duobus verbis, distrahi possunt in ea verba, e quibus facta sunt, ut *ἀποδομεναι*, factum ex *ἀπό* et *δομεναι*: est ergo tmesis distractio verbi compositi in ea verba, e quibus compositum est. Verum haec quoque definitio subindicat, eiusmodi verbum non debere distrahi. Nam nisi ita esset, ne foret quidem ulla usquam tmesis. Quod si non debet distrahi, qui fit, ut distrahatur? si autem distrahitur, quid est, quare distrahi non debeat?

Scilicet *debere* illud nihil est aliud, quam usitatus esse. Ex quo consequitur, tmesin nihil esse, nisi inanem grammaticorum fictionem. Nam duo vocabula si coniuncta sunt, unum; si disiuncta, duo sunt. Quae si alia dictione in medio posita separantur, difficilius ea quis in unam vocem coniungat, quam olim duas continentes a Xerxe coniunctas accepimus. Atque omnino nescio, utrum tmesis, ἀπὸ πατρὶ δόμεναι, an magis σύνθεσις, ἀποδόμεναι πατρὶ, adnotanda fuerit. Quam enim tmesin vocant grammatici, ea et natura et usu prior fuit, quam σύνθεσις. Sed nimirum, quoniam recentior consuetudo, ad quam omnia exigebant, σύνθεσιν usurpabat, tmesin istam ut discessionem a communi usu animadvertere iubebant. Oportebat autem contrarium facere. Nec quidquam verius atque aptius de hac re dici potuit, quam quod Wolfius scripsit in praefatione ad Odyssaeam p. XXV: *universe autem de tmesi verborum aliter apud Homerum, aliter in lingua regulis adstrictiore statuendum censeo, quoniam multa eorum, quae posterior usus composita usurpat, prisco aevo nondum plane coaluisse frequentissimae et liberrimae distractiones ostendunt.* Enimvero Homero tmesin tribuere absurdum est: in recentioribus autem eam adnotare, id est observare, ubi prisco more σύνθεσιν spreverint. Quod si in hoc, ἀπὸ πατρὶ φίλω δόμεναι, et in similibus exemplis (sunt autem omnia huius similia) nulla est tmesis, quomodo explicandus erit iste loquendi modus, ἀπὸ πατρὶ φίλω δόμεναι? Ex ea re, puto, in qua posita est natura praepositionum, Atqui praepositiones natura sua casum requirunt, quem regant. Qui quum ommitteretur, ubi sensus ea omissione nihil detrimere caperet, remansit nuda praepositio, adverb. ingens munere:

σύν τε δὴ ἐρχομένω, καί τε πρὸ ὃ τῆ ἐνόησεν.
 id est, σύν ἀλλήλοις:

ἐν μὲν γαῖαν ἔτευξ', ἐν δ' ἕρανόν, ἐν δὲ Θαλάσσαν,

id est ἐν τῷ σάκει. Sic igitur etiam ἀπὸ πατρὶ δόμενα dicebatur, quod plene dici debuisset, ἀφ' ἑαυτῆ πατρὶ δόμενα. Eademque caeterorum, quotquot afferri possunt, exemplorum ratio est.

Sed dicatur nunc de accentu praepositionum adverbii vicem sustinentium. Ac patet primum,

πρὶν γ' ἀπο πατρὶ φίλω δόμενα ἐλικώπιδα κέρην,

omisso accentu scribi non posse, quia tmesin reieci-
 mus. Quod si sic scribamus,

πρὶν γ' ἀπὸ πατρὶ φίλω δόμενα ἐλικώπιδα κέρην,

haud rectius fecerimus. Nam ἀπό cum accentu in ultima scribitur, ubi praepositio est, quo ipse accentus praepositionem cum sequentibus iungendam esse indicet. Quod si nihil sequitur, quo referatur praepositio, anastrophen patitur necesse est. Accedit quod significatio mutatur, quam supra in aliis exemplis causam anastrophes esse ostendimus.

Clarius haec res patebit in monosyllabis praepositionibus, quae sine accentu scribuntur, ut ἐν et εἰς et ἐξ. Hae carent accentu, quia eum transmittunt ad sequentia: quod si nihil sequitur, quo referantur, recuperare debent accentum. Ac, quidquid obloquantur grammatici, vel inviti cogimur has praepositiones, ubi adverbiorum loco sunt, cum quadam vocis contentione proferre:

ἐν δ' ὁ πυρφόρος θεός
 σκήψας ἐλαύνει, λοιμός ἐχθιστός, πόλιν.
 ἐν μὲν γαῖαν ἔταυξ', ἐν δ' ἕβρονόν, ἐν δὲ θά-
 λασσαν.
 ἐς δ' ἐρέτας ἔκρινεν ἑικόσιν, ἐς δ' ἑκατόμβην
 βῆσε θεῶν.
 ἐν δὲ τρήσανος πέλειαν
 λεπτῇ μηρίνθῳ ἔησεν πρόσ.

Redeo ad praepositiones bisyllabas. Has supra dixi simili comparatione, ut ἔστιν et alia, quum adverbia factae sunt, quae mutatam significationem anastrophe pati debere:

ἄνα δὲ χρυσήϊδα καλλιπάρην
 εἶπεν ἄγων.
 πέρι δ' ἄντυγα βάλλε φαεινήν.
 μέλαινας δ' ἄνα βότρυσς ἦσαν.

Nunc ostendam, id etiam grammaticorum decretis consentaneum esse, qui quum in quibusdam exemplis anastrophe admittant, eo tantum nomine reprehendendi sunt, quod non constantes fuere. Et fuissent, arbitror, si causam suorum decretorum ipsi perspexissent. Supra ex Etymologo M. haec attuli:

παρ' ἔμοιγε καὶ ἄλλαι.
 τὴν παρὰ πράξεις κατὰ τὴν ἀρχὴν ἀξύνουσι. καὶ
 καθόλου, ὅτε σημαντικαὶ εἰσι τῶν δημάτων αἱ προ-
 θέσεις, τῆτον τὸν τόνον ἀντέχονται, οἷον,

ἐπεὶ ἔ τοι ἐπι θεός.
 ἔνεκα καλῶν
 ἔδος ἴπ', ἀλλ' ἐκ ἔστιν.
 ἔ γὰρ ἐπ' αἰθήρ.
 οἷος Ὀδυσσεύς.

At umquamne praepositionem pro verbo quisquam adhibuerit? Id quidem tam absurdum foret, quam quod maxime. Immo omissum est verbum in his omnibus, et quidem *ἔστι*, quod saepissime omititur. Itaque praepositio non pro verbo posita est. Cur ergo anastrophe adhibetur? Propterea quidem, quod, ubi nihil sequitur, quod praepositio regat, adverbii instar est. Hoc si animadvertissent grammatici, non tradidissent in aliis exemplis contraria. Scholiastes Venetus ad illa Iliad. XXIII. 718.

τρίποδος πέρα ποιητοῖο,

δύναται μέντοι ἐνθάδε ἢ περὶ ἰσοδυναμεῖν τῷ περισπῶς; τέρεστιν ἔχαιρέτως, πεποιημένου. διὸ οὐκ ἀναστρεπτόν. Sic grammatici scribunt,

πέρα δὲ χρυσόθρονος Ἡφα,

non,

πέρα δὲ χρυσόθρονος Ἡφα,

ut,

πὰρ ἔμοιγε καὶ ἄλλοι,

Scilicet praepositio ista, inquit, in altero exemplo pro *πέραστι* posita est, in altero non est pro *πέραστι* posita. Quasi vero quidquam interfit, utrum *ἔστιν*, an *ἐκαθεν* omittatur. Quamobrem absurdum est, si scribas,

πὰρ ἔμοιγε καὶ ἄλλοι,

idem nolle facere in altero exemplo, atque in similibus omnibus.

Satis arbitror clarum esse, grammaticos in reddenda ratione erravisse. Quod si anastrophe adhibetur propterea, quod adverbii significationem induunt praepositiones, perhidae est, utrum

omittatur verbum, an adiciatur. Scribi ergo
debebit,

πρὶν γ' ἀπο πατρὶ φίλων δόμεναι ἐλικώπιδας
κέρην,

si quidem, ut supra ostendi, hic quoque ἀπο
adverbium est, non praepositio.

LIBER II.

CAP. I.

De ratione explicandae grammaticae.

Nulla re magis arbitror levitatem huius aetatis cognosci, quam eo, quod etiam grammatici, severissima alias hominum natio, istam elegantis cuiusdam culturae speciem, quae nunc reliquas disciplinas omnes occupavit, non dubitarunt induere. Quod hominum genus quum olim plurimarum rerum scientiam memoriter comprehendere summam eruditionem putaret, nunc, postquam philosophiae lumen omnibus artibus ac disciplinis admo- veri coepit, in eam traducti sunt sententiam, ut sola cogitationis perinvestigatione omnia perfici posse existiment. At vero quamquam contemnendi sunt isti, qui nihil sciunt aut credunt, nisi quod ab antiquis auctoribus confirmatum intellexerint: multo magis tamen spernendi videntur hi, qui quum probabiliter disputare summam laudem putent, id ipsum, de quo disputant, cognoscere negligunt. Nempe nihil facilius est, quam discendi molestias levitate coniecturarum evitare: multoque magis commodum inertibus est, quid esse debeat, suo arbitrio definire, quam, quid sit, e multiplici

rerum varietate ingentique experientiae apparatus erueret. In qua re illud inprimis dolendum est, quod, simulatque aliquis eorum, quorum magna apud omnes auctoritas est, aliquid novi protulit, continuo ingens accurrere solet imitatorum, ostentatorumque multitudo, qui ut vetustatis reprehensionem ab se arceant, quae ille dixit, avide arripiunt, repetunt, divulgant, ac, dum ipsi aliquid addere cupiunt, saepenumero rem corrumpunt. Haec omnia planissime evenerunt in iis, quae inde ab aliquot annis multi de Graecae grammaticae ratione disputarunt. Nam quum magnus ille Tib. Hemsterhusius novam indicasset viam ad origines Graecae linguae investigandas, eamque rationem amplius persequutus esset Valkenarius, Hemsterhusii discipulus: novitate rei atque admirabili specie captus Lennepius ita coniecturis indulgit, ut, in quas ipse se difficultates implicaret, ne animadvertisse quidem videatur. Dum enim totum se ad persequendam analogiae probabilitatem dederet, oblitus est ea conquirere, quae isti analogiae repugnarent, eamque aut labefactarent, aut everterent. Quae quidem plurima sunt. Nihil tamen harum rerum animadvertit editor atque interpret Lennepii, Everardus Scheidius: in quo homine si quid esset dicacitatis, facilius putaretur iis, quae ad Lennepium adnotavit, traducere sectam Hemsterhusii, quam se eius affectam profiteri voluisse. Commota deinde inter Germanos studia sunt emendandae Graecae grammaticae tanta quidem vehementia, ut intra paucos annos plurimi existerent, qui in hoc genere elaborandum putarent. Quorum quidam, Hemsterhusii disciplinam sequuti, eo maiore usi sunt coniecturarum audacia, quo minorem habebant Graecae linguae peritiam. Caeteri, quibus etiam audacia deerat, nihil egerunt, nisi

ut, si quas grammaticae particulas paullo commodius, quam ante, tradi posse existimarent, continuo omnem grammaticae doctrinam, repetitis plerisque omnibus superiorum erroribus; exponerent. Equidem duos tantummodo novi excellentes viros, quorum longe alia, quam caeterorum omnium, mens fuit ac disciplina; unum Ioannem Primisserum, qui quum insignem Graecae linguae peritiam magno cum ingenii acumine coniungeret, tam docte ac subtiliter Trendelenburgii commenta impugnavit, ut maxime dolendum videatur, quod ille vir non sit etiam alias Graecae grammaticae partes persequutus. Alter est Frider. Volg. Reizius, praeceptor meus, qui si, quod instituerat, grammaticam Marchicam ab se emendatam edidisset, tantum accessisset Graecae linguae lumen, ut vix optare quidquam melius; necdum sperare, licuisset. Quanta enim Reizii in hisce rebus exponendis vel doctrinae ubertas, vel cogitationis subtilitas, vel denique explicationis perspicuitas fuerit, documento sunt ea, quae de inclinatione accentus et de modis ac temporibus verbi Graeci scripsit: quibus scriptis nescio an ille omnes omnium temporum grammaticos longe superaverit. Sed hunc quidem virum doctis omnibus et bonis iustocius mors eripuit. Vna vero supererat, sed ea admodum ambigua, spes refingendae Graecae grammatices. Etenim quum recentissima philosophiae commutatione factum esset, ut, qui Kantii sectae se addixissent, prope omnium artium ac disciplinarum rationem immutare conarentur, facile licebat coniecere, fore, qui etiam Graecam grammaticam ad suae regulam philosophiae conformare institterent. Idque factum est. Edidit enim in ipsa natali sede istius philosophiae a. MDCCLXXII. Graecam et Latinam grammatologicam

cam Hassius: cuius etsi non nego laudabile studium
 esse, accidit tamen ei idem, quod Kantianis prope
 omnibus, ut male intellecta summi magistri disci-
 plina male abuteretur. Quo magis miror fuisse,
 qui hunc librum multis laudibus ornarent, quem
 ego arbitror admodum incogitanter scriptum esse,
 minimeque ita, ut quis vel levissima verae in eo phi-
 losophiae vestigia invenire possit. Nam, ut exem-
 plis sententiam meam comprobem: quod Hassius
 dicit, quae necessariae notionum formae animo hu-
 mano inditae sint, eas etiam in linguarum confor-
 matione cerni, id, quamquam verissimum est, lon-
 ge aliter tamen istae linguarum formae ab eo descri-
 bi debebant. Earum hunc ponit ordinem et hanc
 rationem. Primum, quod ad relationem notio-
 num attineat, substantiam, quam dicunt philoso-
 phi, exprimi nomine; actionem verbo, eoque
 activo, si causa, passivo, si effectus designetur;
 communionem denique coniunctione nominis et
 verbi per personas et particulas. Deinde si quan-
 titas notionum spectetur, unum numero singulari,
 plura plurali, omnia infinitivo notari. Porro mo-
 dos notionum sic declarari, ut veritatem indicati-
 vus, possibilitatem coniunctivus, necessitatem im-
 perativus indicet. Denique quod attineat ad qua-
 litatem notionum, affirmationem gradu positivo,
 negationem et limitationem gradibus comparatio-
 nis designari. In hac descriptione partium, qui-
 bus linguae constant, ut de innumeris erroribus
 aliquos tantum commemorem, quid hoc est, quod
 numero singulari et plurali adiungit infinitivum,
 tamquam quo multa in unum, quod deinde omne
 dicitur, consociata sint? Eane vero infinitivi vis est?
 Immo hic nihil aliud, quam conditionem alicui-
 us rei cum temporis notitia coniunctam notat, ne-
 que aut unitatis aut multitudinis additam habet

significationem, sed de una, de multis, de omnibus rebus aequè usurpatur, atque adverbia, quorum eadem, quae infinitivorum, ratio est, ut, quoniam numeri significationem non habent adiunctam, promiscue de omni numero adhiberi queant. Denique quomodo tandem illud sibi potuit in animum inducere, negationem exprimi gradu comparationis? Nam quae haec negatio est, quae maiore vel minore gradu contineatur? Ea vero limitatio est, non negatio, in quam ne potest quidem cadere gradus. Multo etiam imperitius deinde addidit hoc, ad illas notionum formas linguarum notis expressas accedere etiam spatii ac temporis animadversionem: ac spatii quidem indicia ubique in linguis reperiri, ut in locorum notatione, in verbis *mittere*, *ire*, et similibus; tempus autem temporibus verbi designari. Adeone igitur ille praecepta magistri oblitus fuit, ut non meminisset, temporis tantummodo animadversionem omnibus animi cogitationibus necessario adhaerere, quia, quidquid cogitur, non cogitur nisi in tempore; spatium autem ad res externas solum pertinere, cuius accessio ad animi cogitationes quia fortuita est, praeteriri hinc quidem debebat ab eo, qui se vellet philosophum praebere. Sed alia multa in isto libro sunt, quae minime prodant philosophum, ut quod generis nominum diversitatem inde ortam putat, quod linguarum repertores alias res validiores, alias debiliores esse animadvertissent. Ex eodem genere illud quoque est satis memorabile vitium, quod partium orationis expositionem a verbo orditur, quia non solum nomina pleraque e verbis orta sunt, et verbi naturam explanata melius explicari nomina queant, sed etiam verborum origo prior fuerit caeteris orationis partibus. Quasi vero hoc philosophi sit, temporis ordinem malle,

quam naturae, sequi, et ea ponere rerum elementa, quae non sint prima, sed prima apparuerint.

Dixi de Hassii libro copiosius, ne mirarentur, qui hunc probant, quod ego longe aliam in sententiam abiissem. Idem enim, quod illi fuit, mihi quoque consilium est, ut Graecae linguae rationem ex iis, quae omnium linguarum elementa sunt ac fundamenta, repetam atque explanem. In qua re est sane philologia opus, sed absint a nobis partium studia, unde nihil, nisi dissensiones contentionesque de rebus inutilibus nasci solent. Illud unum iure nostro postulare nobis videtur, ut categoriarum, quae vocantur, partitionibus ut liceat, quibus informatae animo ante omnem experientiam leges formaeque notionum intelliguntur.

CAP. II.

De partibus orationis.

Ordienda est autem naturae linguarum explicatio a partibus orationis. Earum antiquiores grammatici magnum numerum posuerant, quem deinde, qui rem clarius perspexissent, ad tres partes orationis revocarunt. Scilicet quum omne linguarum officium eo contineatur, ut animi cogitationes signis quibusdam declarentur, totidem quaeque lingua signorum formas habeat necesse est, quot sunt partes cogitationum. Atque unaquaeque cogitatio, quae nunc iudicium, nunc enunciatio, nunc aliis nominibus vocatur, tribus omnino constat hisque necessariis partibus: prima, quam subiectum philosophi vocant, quo significatur res, de qua quid dicitur; secunda, quam praedicatum

appellant, quo indicatur id, quod de aliqua re dicitur; tertia denique, quae copulae nomen habet, quo praedicati et subiecti exprimitur con-fociatio. Quae quum ita sint, tres etiam erunt orationis partes, quae illis cogitationum parti-bus respondeant. Ac subiecti nota dicitur NO-MEN, quo significatur res, de qua aliquid enunciari queat; praedicati nota PARTICVLA est, qua indicatur conditio, quae per se nulla est, nisi si rei alicui assignetur; copulae denique nota VER-BVM vocatur, cuius ope praedicatum tribuitur subiecto, conditioque intelligitur esse rei alicuius conditio. Itaque nulla reperiri potest enunciatio, qua non contineantur tres istae orationis cogitatio-numque partes. Nam si quae sunt enunciationes, quae duabus tantum, aut una etiam orationis parte videantur constare, ut, *sol oritur, vivo*, iis vide-tur tantum aliquid deesse, non vere deest. Signifi-cantur enim istis exemplis haec, *sol oriens est, ego vivens sum*. Neque vero hoc debet offensioni esse, quod in hisce atque aliis plurimis exemplis, si Graeca Latinaque lingua exprimuntur, particu-lae loco nomen adiectivum occurrit. Id enim vi-tio istarum linguarum, non rei necessitate fit. Id quod clarissime e Germanica lingua cognoscitur, cuius in hac quidem re admirabilis veritas est at-que simplicitas. Nos enim non nomen adiectivum iungimus substantivo, sed adverbium, ut in his, *das pferd ist gut, besser, am besten*, plane, ut rei natura postulat, simplici conditionis nota cum sub-iecto copulata. Quanto operosius Latini et Graeci, *equus bonus est, melior, optimus*, ο ἵππος ἀγαθός ἐστι, κρείσσων, βέλτιστος. Quo quid aliud significant, quam hoc, *equus est equus bonus, equus melior, equus optimus?*

CAP. III.

De pronomine.

Sed ut ad ipsam singularum orationis partium explanationem aggrediamur, primo loco de nomine dicemus. Ac nomine quum illud, quod subiectum vocatur, significari debeat, debet id tamen aliquam habere notam, quo cognosci possit. Potest autem omne subiectum quatuor modis considerari, pro quantitate sua, pro qualitate, pro relatione, pro modalitate. Quantitatem autem intelligimus, qua quid sit id, de quo loquimur, constet; qualitatem, qua cognoscamus, utrum sit, an non sit; relationem, qua discamus, an aliunde eius natura pendeat; modalitatem denique, qua vere illud animadvertimus, aut ut possibile ponimus, aut ut necessarium agnoscimus. Sed ad harum rerum investigationem non sunt nomina propria, aut appellativa, aut adiectiva adhibenda, ut *Alexander, rex, magnus*. Continent enim illa remotiores notas. Quare quaeri potest, quis sit Alexander, quis rex, quis magnus. Quod si, ut par est, eas tantum notas spectamus, quae primae sunt et necessariae, ea inveniemus, quae pronomina non satis recte dicuntur. Sunt enim multo magis nomina, quam quae nominum appellationem habent, quia his semper ut fundamenta subiecta sunt. Quippe nullum nomen cogitari potest, nisi quod et unius pluriumve nomen sit, et aut in aliquem aut in neminem expetat, et habeat, quod de eo praedicari possit, et denique vel primae vel secundae vel tertiae personae sit.

Atque ad quantitatem quod attinet, ea continentur pronominebus numeralibus, ut *unus, duo, tres*.

Qualitatem ea pronomina indicant, quibus esse aliquis, aut non esse dicitur, ut *aliquis, nemo*.

Relationem significant illa pronomina, quae ut intelligi possint, alius notae accessionem requirunt, ut *idem, qui, ipse*.

Modalitatem denique pronomina ea exprimunt, quibus personae distinguuntur, ut *hic, tu, ego*. Nimirum tertia persona si utimur, ut *hic*, neque in nobis eam ponimus, neque ad nos referimus, sed extra nosmet ipsos collocamus, tamquam quae sit et exstet per se, neque e nobis pendeat. Secundam autem personam, *tu*, non possumus cogitare nisi relatam ad nosmet ipsos. Eo igitur eam personam non ponimus ut per se exstantem, sed ut quae possit exstare. Nam quatenus secunda persona est, unice per nos nostramque cogitationem exstat. Atqui quae cogitantur esse, quatenus cogitantur, possibilia tantum sunt. Vere enim exstantia etiam absque nostra cogitatione exstant. Prima denique persona quae vocatur, licet numero tertia sit, eo ut necessaria ponitur, quod hoc ipso, quia cogitatur, etiam exstat. Necessaria enim sunt, quae propter ipsam possibilitatem suam exstant, id est, quae ab ipsa cogitatione veritatem accipiunt. Veluti bis quatuor esse octo eo ipso, quod hanc rationem cogitamus, verum esse facimus. Quamobrem *ego* necessaria est persona: quippe est illa eo, quod ab se ipsa cogitatur, nec posset sese cogitare, nisi esset.

CAP. IV.

De nomine.

Nominum diversitates grammatici et multas posuere valde inutiles, neque eae, quae merito adhibendae erant, quo discrimine diiudicarentur, factis explicarunt. Nam quale hoc est, quod nomine substantivo res ipsas, nomine adiectivo adiunctam aliquam conditionem indicari aiunt? Num minus expressa conditio aliqua est in his, *vir, mulier, virgo*, quam in illis, *virilis, muliebris, virgineus*? Discrimen sane inter utrumque genus nominum est, sed longe aliud, quam quod isti nimis leviter tetigere. Scilicet tria tantum proprie sunt nominum genera, prout aut una certa res, aut multae, aut multae in unum genus coniunctae designantur. Nam quum nomen subiecti signum sit, subiecto autem id contineatur, quod quantitatem cogitationum philosophi vocant, id est, rem et materiam ipsam, de qua quid dicitur: facile patet, nominis naturam divisionesque e quantitatis ratione petendam esse. Non sum nescius fore, quibus haec initio aut falsa, aut mira certe videantur. At nimirum non est hic de numero cogitandum, qui quidem in omni nominum genere locum habet, sed sola spectanda est notio, quae cuiusque generis nominum propria est. Hoc enim contendo, aliorum nominum notionem eiusmodi esse, ut non nisi de una possint ac certa definitaque re intelligi, quod genus vocatur NOMINA PROPRIA, ut *Cicero, Cicerones*; aliorum porro nominum eam esse notionem, quae quia incertum ambitum habet, natura sua ad multas res pertinet, quarum non est definita multitudo; eaque sunt NOMINA ADIECTIVA, ut

utile, utilia. Intelligitur enim aliquid utile, aliqua utilia, sed, nisi aliud nomen accesserit, non constat, utrum una tantum res utilis, an quaedam, an omnes isto nomine notentur. Alia denique nomina hanc habere dico notionem, quae multas res in unum genus collectas significet: quae NOMINA APPELLATIVA sunt, ut *scriptor, scriptores.* His enim nominibus neque una quaedam singula res, neque incerta rerum multitudo, sed finita et ab omni parte absoluta notio significatur, quae quum e pluribus rebus collecta sit, eas res, unde collecta est, comprehendit omnes.

Hae vero nominum differentiae non prohibent, quo minus aliud nominis genus pro alio adhibeatur. Nam in hac nominum permutatione unumquodque nomen significationem induit eius nominis, cuius locum sustinet, ut in his: *hic est Cicero, utilia sunt exoptanda, Cicero fuit scriptor.* In quorum exemplorum primo et tertio nomen substantivum *Cicero* et appellativum *scriptor* conditionem tantummodo indicant, quae possit alicuius hominis, vel aliquorum hominum esse conditio, quae est nominum adiectivorum vis. In secundo autem exemplo nomen adiectivum *utilia* appellativi vice fungitur, eoque non incertam rerum multitudinem, sed certam definitamque complectitur. Quare Graecorum lingua in tali permutatione nominum, ut Germanorum aliorumque populorum linguae, adiectivo nomini addit articulum: τὰ ὠφέλιμα αἰρετά.

Nominibus adnumerari debent participia, quae quum notionem conditionis alicuius contineant, quae quarum rerum conditio sit, per se non intelligatur, in nominibus adiectivis ponenda sunt, sic quidem, ut a caetera adiectivorum multitudine eo differant, quod significationem adiunctam habe-

ant temporis, quo, quid aliqua conditione sit praeditum.

CAP. V.

De numero, genere, casu et personis generatim.

Non est obscurum, multa in linguarum conformatione originem debere subtili hominum animadversioni, quae etiam illa, quae minus necessaria sunt, commoditatis causa formis quibusdam et flexionibus vocum studuerit exprimere. Ex eo genere in nominibus quidem quatuor maxime res sunt, numerus, genus, casus, personae. Scilicet haec quoque formarum nominis divisio quamdam habet idoneam rationem. Nam quum in omni notione haec quatuor spectentur, quantitas, qualitas, relatio, modus cogitandi, unicuique harum rerum sagax mentis indagatio suas destinavit formas, quantitati numerum, qualitati genus, relationi casum, modis personas.

CAP. VI.

De numero.

Ac numerus quidem quantumvis videatur necessarius esse, quis tamen negare ausit, carere eo linguas potuisse, si numeri nota peculiari vocabulo comprehensa cuique nomini adderetur? Sed com-

modius fore atque aptius visum est, si ipsa nominum forma numerum indicaret. In ea re autem hoc merito quaeri potest, quid sit, quod, quum numerus triplex sit, unius, plurium, et omnium, duae tantum in plerisque linguis reperiantur numeri notae, singularis et pluralis. Eius rei duae potissimum videntur causae existisse: prima, quod, quae sint omnia, pro multiplici rerum cogitandarum ratione, admodum incertum est atque ambiguum. Nunc enim omnia intelligimus cuncta, quae sunt in aliquo rerum genere; nunc horum, quaedam tantummodo, quae certa quadam ratione spectentur; nunc ea solum, de quibus loquimur; et sic alia aliter. Quae quum non viderentur satis commode una quadam et constante nominum forma exprimi, factum puto, ut malent linguarum inventores ipsum hoc nomen *omnia* addere, cui si deinde alia quaedam adicerentur vocabula, facillime poterat et aptissime intelligi, quae quoque in loco omnia dicerentur. Alteram causam omitti numeri omnium hanc fuisse arbitror, quod etiam sine isto additamento *omnia* plures reperiebantur atque aptissimae rationes istius exprimendi numeri. Ex quo genere sunt nomina, quae collectiva vocantur, ut quum pro hoc, *omnes homines*, dicitur *genus humanum*; deinde apud Graecos quidem et Germanos aliasque gentes usus articuli, ut *οἱ ἄλλοι* et *οἱ ἄνθρωποι* *alios aliquos* et *homines aliquos* significat, *οἱ ἄλλοι* autem et *οἱ ἄνθρωποι* caeteros omnes atque homines omnes notat.

Graeci tamen aliquod certe genus formae nominum habent, quo numerus omnium indicetur: isque dualis est. Nam numerus dualis quum et plurium sit quam unius, nec possit plura recipere quam duo, absolutam quamdam continet et unitate

quadam comprehensam multitudinem, quae ipsa est notio numeri omnium. Omnia enim dicuntur multa in unum coniuncta, ita ut plura esse nequeant. Sed sane iste numerus dualis mancus quidam numerus omnium est, quia non quamcumque, sed definitam tantum multitudinem complectitur. Eodemque modo aliae effingi formae potuissent, quae tria, quatuor, et quamcumque certam multitudinem unitate quadam comprehenderent.

CAP. VII.

De genere.

Multo minus, quam numeri formas, necessarium esse genus nominum vel ex eo patet, quod nulla in re magis non solum diversae linguae, quam in genere nominum, dissentiunt, sed una etiam eademque lingua fluctuat. Quin quaedam linguae, ut Lapponica et Hungarica, generis discrimine omnino carere dicuntur. Est autem generis nominum origo minime, ut Hassius existimat, in valentiae rerum ac debilitatis observatione quaerenda: quod vel eo clarum est, quod haec ipsa valentiae, virum, fortitudinis et similibus rerum nomina in plerisque linguis eo genere sunt, quo istarum rerum omisso detractioque, si vera esset illius sententia, significari debuissent. Immo haud dubie primam causam generis nominum distinguendi hominum sexus praebuere caeterorumque animantium. Quorum quum mares alia nominum forma ac feminae notari coepissent, fieri non potuit, quin deinde caetera nomina omnia aut iisdem for-

mis insignirentur, aut, si alias formas haberent, hae ipsae formae quum nec marem nec feminam significarent, neutrius generis haberentur. Sed ista nomina, quae masculini sunt et feminini generis, quum sexus non cadat in res istis nominibus notatas, quis tam sit inficetus, ut putet consilio et quadam subtili cogitatione potius hac quam illa generis forma praedita esse? Immo credibile est, initio omnes nominum formas generis significatione caruisse, quam serius demum, sexuum observata diversitate et in linguas introducta, accessisse probabile est. Id certe arguere videntur tum ea nomina, quae formam eandem, genus autem diversum habent, tum illa, in quibus forma alii generis destinata cum diverso genere coniuncta est, ut ἡ ὀδός, tum denique multae nominum diversi generis consociationes, in quibus alterum genus susque deque habetur, ut τύχη σωτήρ, πικρὰ τελευσθέντες, θεαὶ ἔχοντες, et alia huiuscemodi. Ac quis negabit genus nominum prope superfluum esse, quandoquidem iis rebus, in quibus sexuum diversitas nulla cernitur, genere non est opus, iis autem, in quibus cernitur, non magis opus est, quia, vir sit an femina, de quo quis loquitur, ex ipsa nominis vi et significatione, etiam absque notatione generis, pateat necesse est?

Sed, quod supra dictum est, qualitati notandae inservire genus, id est huiusmodi. Qualitatem notionum dicunt philosophi consociationis praedicatorum cum subiectis vel affirmationem, vel negationem, vel limitationem. Itaque nominum qualitas posita est vel in accessione, vel in detractione, vel in limitatione praedicati alicuius. Id quidem quale praedicatum esse debeat, ex ipsa nominum notione non potest intelligi. Sed sup-

peditavit hoc experientia. Itaque masculinam genus quum ubique primum locum teneat, nomina masculina accessionem huius praedicati significabunt; feminina autem, ut masculino generi contraria, detractionem eius; neutra denique, ut quae neutrum horum sint, limitationem generis indicabunt.

CAP. VIII.

De casibus.

Declinationem nominum quaedam linguae per additas particulas faciunt: magnum documentum, flexionibus verborum non esse opus, nisi ad commoditatem. Sed hae quoque linguae quosdam certe casus ipsa nominum forma designant. Graecorum vero Romanorumque linguae omnem declinationem casibus faciunt: in qua re hoc merito mirum est, dignumque subtiliori peruestigatione, quid sit, quod casus reperiantur omnino sex, si quidem sextum casum recentior Latinorum sermo adiecit. Etenim ne hoc quidem videtur sine ratione evenisse, ut, quum utraque lingua initio quinque tantum casus habuisset, numerus tamen non cresceret ultra sextum casum. Sed in appellationes quidem istorum casuum intuenti vix quidquam apparebit, unde, quae vera eorum ratio sit atque natura, liceat colligere. Quippe nomina rudis observatione indita fuere ex eo, quod in quoque casu aut frequentissimum videretur esse aut primum; exempla quoque significationum continentur istis appellationibus, non causae atque originis. Servanda tamen sunt nomina, multarum

aetatum usu trita et confirmata, dum veram casuum vim potestatemque clare liceat perspicere. Atque equidem arbitror, obscuram illam veri praefagationem, cuius ubique in linguarum conformatione vestigia apparent; vel maxime etiam in casuum inventionem esse conspicuam, quandoquidem nec plures esse, quam sex casus, possunt, nec pauciores esse debent. Id quod ex accurata naturae casuum peruestigatione manifestum fore arbitror. Nam casibus, ut supra dictum est, relatio indicatur notionis eius, quae nomine comprehensa est. Relationem autem philosophi vocant eam rationem, qua notiones inter se copulatae sunt atque consociatae. Eaque triplex est, prout aut inhaerentia continetur, aut consequutione, aut communione. Inhaerentia dicitur, qua quid aut substantia est; aut accidens; consequutio, qua quid aut causa est; aut effectus; communio denique, qua partes mutuo efficientiae nexu coniunctae sunt. Hae igitur relationum diversitates quam essent casibus exprimendae, duo tamen praeterea modi erant, quibus quaeque notio relationis habita ratione spectari possit. Qui modi quia primi sunt maximeque omnium simplices, ab iis ordiendi videtur casuum explicatio. Quare autem tres modi sint, qui in casibus spectari debeant, causa similis est, ut quam supra in personarum ratione indicavimus. Nam quaedam res aut ut per se existans cogitatur, aut ut possibilis, id est, ut eo existans, quod cogitatur ab aliquo, aut ut necessaria. Talis igitur etiam relatio notionum est. Nam quatenus aliquid non ad alias res refertur, tamquam per se constans cogitatur; quatenus autem ad cogitantem aliquem refertur, cogitatur ut pendens ex huius cogitatione; quatenus denique refertur ad alias res, necessitas

quaedam cogitatur, qua ab aliis rebus quamdam conditionem accipiat.

Igitur primum quaeque notio, quae aliquo nomine comprehensa est, nuda per se cogitari potest. Isque modus exprimitur casu NOMINATIVO, quo nihil nisi ipsa nominis notio, eaque omnis relationis expers, indicatur.

Deinde quaevis notitia referri potest ad mentem sensumque eius, qui de ea cogitat loquiturve: quam subiectivam relationem philosophi vocant. Ea vero exprimitur casu VOCATIVO, quo nihil significatur praeter sensum quemdam loquentis notione aliqua cogitanda commotum.

Tertio denique loco sequuntur illae, de quibus supra diximus, ipsarum notionum inter se relationes: quod genus obiectivam relationem appellant philosophi. Huic assignati sunt reliqui casus hoc ordine.

Primum substantia designatur casu GENITIVO, ut quum dicimus, *Atheniensium respublica*. In quibus verbis genitivus *Atheniensium* Athenienses ut substantiam cogitare iubet, cuius, quod deinde additur, *respublica*, accidens est. Illud vero in hac re magnopere cavendum est, ne quis obscura quadam et morosa subtilitate adhibenda ad inutiles disputatiunculas delabatur; ut si quis ex nostra genitivi explicatione non recte dici putaret hoc, *Philippi filius Alexander*, quia Philippus pro causa quidem, qua natus esset Alexander, haberi posset, pro substantia autem, cuius quasi accidens esset filius, non posset. Enim vero in sermone non semper spectanda est rei ipsius, de qua loquimur, natura atque conditio, sed illud in primis videndum est, qua ratione quaeque notio quoque in loco

et sermone considerari debeat. Nam sane re ipsa nihil interest utrum Alexandrum Philippi filium, an creatum Philippo dicas. Verum qui Philippo creatum dicit, causam existisse Philippum significat, quare nasceretur Alexander; qui autem Philippi filium vocat, hoc tantum indicat, in iis rebus, quae Philippi sint, atque ad Philippum tamquam accidentes pertineant, esse Alexandrum. Quamobrem qui genitivi casus vim recte perspicere vult, ad hoc potissimum debet animum advertere, quod, quotiescumque aliquod nomen genitivo casu adhibetur, semper res ita cogitatur, ut ex ea pendeat alia res tamquam aliquid accessorium, ipsa autem ex nulla re pendeat, sed sola per se constet.

Plane contraria ratio cernitur in eo casu, quo accidentia, quae dici solent, notantur. Isque est ACCUSATIVVS. Ut in hoc exemplo, *teneo librum*. Quo significatur, librum esse accidens eius, qui tenet. Est autem in hoc quoque casu, ut in caeteris omnibus, eadem illa cautio adhibenda, de qua diximus in genitivi explicatione. Neque enim res ipsa, de qua quis loquitur, qualis sit, quaerimus, sed quo pacto cogitetur. Atque accusativum consideranti pateat necesse est, quotiescumque hic casus adhibetur, rem ita cogitari, ut nulla sui parte libera sit et suapte quadam vi ac potestate constet, sed penitus atque omnino pendeat ex alia re. Sic etsi re ipsa nihil differunt, *donare alicui aliquid*, et, *donare aliquem aliqua re*, longe diversa tamen ratione utrumque cogitatur. Nam cui aliquis aliquid donat, is etsi, quatenus ei aliquid donatur, quodammodo pendet ex donante, simul tamen in ipso illo donandi negotio ut liber ab alieno arbitrio cogitatur. Quem vero ali-

quis aliqua re donat, is, quatenus eum aliquis donat, penitus fingitur huius arbitrio et voluntati subiectus.

Sequitur ordine casus ABLATIVVS, cuius hæc vis est, ut causam notet. Sic in hoc exemplo, *occidere ferro*, quo significatur, ferrum causam esse atque instrumentum, cuius vi aliquis occidatur. Atque huius quidem casus significatio adeo videtur clara esse, ut uberiore explicatione non indigeat.

Simillima est DATIVI casus ratio, qui postremum locum tenet. Hic quidem casus effectum notat, ita ut rem designet, in qua cernatur effectus: ut in hoc exemplo, *scribere alicui*. Nam ei, cui scribitur, accidit aliquid, quod ille patitur necesse est, eoque is effici in se aliquid sentit. Atque ita se res habet in omnibus dativi casus exemplis. Sed fortasse mirum videbitur, quod neque ablativus casus causam ipsam, nec dativus ipsum effectum notet, sed uterque casus rem tantum significet, qua aliquid fiat, aut in qua aliquid fiat. At vero hoc quare ita sit, facile potest demonstrari. Nam ipsa causæ atque effectus nomina quum nihil aliud, quam mutationem, significant, quæ neque oritur, nisi ex re aliqua, neque cernitur, nisi in re aliqua: id ipsum necessario exigunt, ut verborum formæ, quibus causa atque effectus indicantur, non nisi rem, cuius vi aliquid fiat, et rem, cuius conditio mutetur, designent.

Iam verò etiam intelligere licet, qui factum sit, ut ablativus casus et dativus in Graeca lingua et vetere Latina nullum formæ discrimen habeant. Nam vim quidem isti formæ, quæ utriusque casus communis est, diversissimam inesse facile

patet. Nimirum quia uterque casus ad efficientiæ rationem pertinet, manserat hoc ex rudiore necdum satis culto sermone, ut et efficientia et effecta eadem nominum flexione exprimerentur. Quorum rerum discrimen quum sero tandem Romani animadvertissent, in quartamdam declinationum numero singulari casum restituerunt eum, qui antea desiderabatur. Ita culturæ incrementa brevi antecessere totius linguæ interitum.

Deinde hoc quoque iam clarum est, quare hi quatuor casus, genitivus, accusativus, ablativus, dativus, regi dicantur; nominativus autem et vocativus non possint regi. Etenim regi dicuntur ea nomina, quae certa quadam ratione ex aliorum verborum vi et significatione pendent. Ista autem ratio, qua ad alia verba referuntur, quum indicetur casibus, regi dicuntur casus ii, quorum adhibendorum necessitas in aliis verbis posita est. Id vero facile intelligitur in his tantum casibus locum habere, quibus notionum ipsarum mutua inter se necessitudo atque coniunctio exprimitur, non in illis casibus, qui quia ad alias notiones aliatque verba non referuntur, non habent, unde pendere ac regi possint. In his igitur casibus primo nominativus est, qui quia nudam tantummodo continet nominis notionem omni vacuam relatione, regi nullo pacto potest. Deinde autem etiam vocativus casus ex hoc genere est. Qui quidem etsi refertur ad animum sensumque loquentis, non magis tamen, quam nominativus, regi potest, idque propter hoc ipsum, quod ad sensum loquentis animique affectionem, non ad notitias cogitationesque, et verba, quibus hæc comprehendi possint, refertur, ex iisque pendet. Quod si is, qui loquitur, quem subiectum philosophi vocant, sui

ipſus ſibi notitiã animo informat, ea re ſibi ipſe obiectum fit. Quare qui ante ad eum, ut ad ſubiectum, referebatur vocativus, nunc, ubi obiectum factus eſt loquens, non poteſt amplius vocativus eſſe, ſed debet in aliquem eorum caſum transformari, qui obiectivam relationem indicant. Id autem denique eſt regi.

Porro ex noſtra caſuum explicatione intelligi poteſt, quare eorum caſuum, qui notionem ipſarum inter ſe relationem indicant, tres tantum poſſint cum nominibus conſtrui, genitivum dico, et ablativum, et dativum; quartus autem, accuſativus, non poſſit. Nam tres illi caſus, quos dixi, eiuſmodi ſunt, ut ſubſtantiae notionem aut integram habeant, ut genitivus; aut eius partem certe aliquam conſervent, ut ablativus, quo ſubſtantiam, quatenus eius vi aliquid efficitur, et dativus, quo ſubſtantiam, quatenus aliquid perpetitur, indicamus. Quo fit, ut hi caſus per ſe conſtent, et, ſi aliud iis nomen addatur, cum eo unam notionem etiam abſque copulae acceſſione conſtituant, ut *Athenienſium civitas*; *bello clarus*; *alicui auctor*. In hiſ exemplis genitivus, ut ſubſtantiam ſignificans, rem eo caſu expreſſam per ſe conſtare poſtulat, ita quidem ut ei aliquid aliud tamquam accidens adiunctum ſignificatur: *Athenienſium civitas*; ablativus autem quum vim notet ſubſtantiae, efficientem aliquid, non minus patitur rem hoc caſu expreſſam, ut quae ſubſtantia fit, per ſe conſtare, ita quidem ut eius vi aliquid effici indicetur: *bello clarus*; denique dativus, qui mutationem notat accidentium ſubſtantiae, ipſe quoque rem hoc caſu expreſſam per ſe conſtare patitur, ita quidem ut accidentia eius aliena vi deſiniantur: *alicui auctor*. Accuſativus contra, quo unice accidentia

significantur, non potest cum nomine solo constructi, quia, quum substantiae notione destituatur, per se constare non potest, sed verbi accessione indiget. Nam quum accidentia rerum nihil nisi praedicata sint, praedicatum autem non nisi copulae, i. e. verbi auxilio cum subiecto coniungi queat, clarum est, accusativum ab solo verbo regi posse. Cum quo casu si quando nomen coniunctum reperitur, ut apud Plautum, *celatum indagator*, et apud Graecos etiam frequentius, facile intelligitur, ea accusativo adiecta nomina non fungi nominum, sed participiorum officio. Nec sane possunt cum hoc casu ea nomina coniungi, in quibus non est aliqua faciendi significatio.

Sed redeo ad tres reliquos casus. Ex iis genitivus non nisi cum nominibus appellativis coniungi potest. Id quod intelligitur ex iis, quae supra de nominum divisione disputavimus. Nam quum id nomen, quod genitivo additur, accidens aliquod significare debeat, id primo debet definitum esse. Pars enim est eius rei, cui adhaeret. Definitus autem ambitus est nominum propriorum et appellativorum. Sed debet etiam indefinitum esse, quia, ut accidens, conditionem aliquam notare debet, quae esse potest etiam aliarum rerum conditio. At qui nomina propria nullam notant conditionem. Nam etsi plerumque ducta sunt ab aliqua conditione, simulatque tamen nomina propria fiunt, continuo eam significationem deponunt: quippe nihil iis indicatur, quam hunc esse aliquem, non alium. Itaque sola nomina appellativa remanent, quae addi possunt genitivo. Nam haec et conditionem indicant, quia infinita significatione sunt, et partem notant, quia infinitam istam significationem in unam notionem collectam habent, ut *Atheniense*.

sum civitas. *Civitas* enim et civile aliquid notat, ideoque infinitae significationis est, et illud civile una notione comprehendit, quo definitum fit, et partem significare potest. Quare nec dici potest *Atheniensium civilis*, nec *Spartanorum Lycurgus*, sed addendum est aliquid, quo aut infinitae significationis nomen certis finibus includatur, *Atheniensium civilis conditio*, aut definito nomini aliquid indefiniti, quod accidens significetur, accedat, *Spartanorum legislator Lycurgus.* Hinc patet illa, *artium peritus*, *animi impotens*, et similia eodem abusu nominum dici, ut *celatum indagator.* Proprie enim sic dicenda sunt, *artium peritiam habens*, *animi potentia destitutus.*

Ablativus autem et dativus necessario nomen adiectivum requirunt. Nam uterque casus quum ad solam accidentium mutationem spectet, fieri non potest, quin ad sola nomina adiectiva referatur. Haec enim quia infinitae significationis sunt, nihil nisi conditionem notant, nec per se constare possunt, nisi addito nomine proprio aut appellativo. Conditio autem est accidentium. Itaque ablativus causam significat, unde aliqua orta sit conditio, ut *bello clarus.* Dativus autem rem indicat, in qua effecta sit aliqua conditio, ut, *alicui benignus.* Illud autem in hac re meminisse oportet, quod supra iam observatum est, nominum, de quibus loquimur, vim et significationem spectandam esse, non formas. Patet enim in huiusmodi exemplis, *indole rex*, *afflictis adiutor*, *eloquentia mihi Cicero*, nomina appellativa et propria *rex*, *adiutor*, *Cicero* vim habere adiectivorum.

Denique ex illa, quam exposuimus, casuum natura explicari potest etiam accusativi cum infini-

tivo usus. Nam in illa constructione res ea, quae accusativo casu exprimitur, semper aliquod accidens, i. e. conditionem aliquam notat, ut, *bonum esse, consulem esse, Ciceronem esse*. Atque hic accusativus neque ex infinitivo pendet, quod ex his ipsis exemplis patet, in quibus verbum *esse*, nullum casum regens, additum est; neque pendet aliunde, quia tota formula nominativo casu exprimi potest, ut, *laus est, fortem esse*;

ὡς ἀργαλέον πρᾶγμα ἐστίν, ὃ Ζεῦ καὶ θεοί,
δῆλον γενέσθαι παραφρονέντος δεσπότης.

Hinc licet intelligere, casum accusativum propterea ad hanc loquutionem adhiberi, quia hic solus ex reliquis casibus facit, ut res eo casu expressa tamquam accidens cogitetur. Illud nemo puto obiiciet, quod in illa formula etiam subiectum accusativo casu nominetur, ut *hunc esse bonum, fuisse Troianos*. Manifestum est enim, accusativum praedicationi causa, non causa subiecti adhiberi, quia dici potest etiam hoc modo, *opinio est de hoc, bonum esse; fama est de Troianis, fuisse*, i. e. *exstantes fuisse*. Verbo enim continetur praedicatum. Igitur concinnitatis causa obtinuit, ut subiectum eodem casu proferretur, quo praedicatum. Similiter reliqui modi, quibus ista formula variari solet, usu paulatim ab sua origine deflexerunt: λέγεται καλὸς εἶναι; αὐτὸς ποιῆσαι φησιν;

ὃ φίλτατ' ἀνδρῶν προσπόλων, ὡς μοι σαφῆ
σημεῖα φαίνεις ἐσθλὸς εἰς ἡμᾶς γεγώς.

Quorum Latini primum ubique, reliquos non nisi in verbis sequuti sunt: *dicitur pulcher esse; ipse fecisse dicit*;

sensit medios delapsus in hostes.

Quae si ad originem suam reuocentur, hanc vim habebunt: ὁ καλὸς λέγεται εἶναι καλόν; αὐτός φησι, ποιῆσαι αὐτόν; ἐσθλὸς εἰς ἡμᾶς γεγώς σαφῆ σημεῖα φαίνεται, ἐσθλὸν εἰς ἡμᾶς γεγονέναι; pulcer dicitur pulcrum esse; ipse dicit, ipsum fecisse; medius delapsus in hostes sensit, delapsum in hostes esse.

Sed tres posuimus supra relationis notionum modos; primum inhaerentiae, cuius sunt partes substantia et accidens, casusque genitivus et accusativus; secundum consequutionis, ad quam causa et effectus pertinent, et casus ablativus ac dativus; tertium denique communionis, quae continetur mutua partium in unum quiddam totumque conspiratione et coniunctione. Huic vero nullum casum linguae assignarunt. Quod tantum abest ut mirum videri cuiquam debeat, ut, qui causam eius rei indagare voluerit, recte ac necessario factum fateri cogatur. Nam si plures notiones in unam coguntur, clarum est, facta coniunctione istas notiones unius vicem notionis sustinere. Ea vero quum per casus illos, quos supra commemoravimus, et possit et debeat flecti, fieri non posset, si communio aliquo casu exprimeretur, quin hic ipse communionis casus simul etiam reliquis casibus esset flectendus, casusque in casu reperirentur. Recte igitur tantae causae evitandae incommoditatis particulas eas, quae coniunctiones vocantur, ad communionem designandam linguae adhibuerunt. Quarum coniunctionum usu hoc efficitur, ut plures notiones in unam coactae sine ulla difficultate eodem modo, quo singula quaeque notio, tractari queant. Sic quum dicitur *senatus populusque Romanus*, nuda indicatur et relationis experta notio coniuncta e duabus aliis notitiis: cuius si aliae relationes significandae sunt, ca-

fus adhibentur alii, ut, *senatum populumque Romanum*, *senatui populoque Romano*.

CAP. IX.

De personis

Denique si modalitatem nominum spectamus, personae in iis conspiciuntur: quae tantum abest ut verbis potissimum tribuendae sint, in his ut non nisi propterea reperiantur, quod nominum, quae simul verbis continentur, propriae sunt. Ac supra, quum de pronomibus diceretur, demonstratum est, hanc esse propriam personarum vim, ut subiectum, de quo quis loquitur, aut ut vere existens ponant, quae tertiae personae natura est, aut, tamquam quod possit existere, sumant, quod secundae personae est officium, aut denique ut necessario existens cogitare iubeant, quae primae personae ratio est. Sed Apollonius Dyscolus in lib. III. de syntaxi p. 219. ea, quae proprie nomina vocantur, omnia dicit per se tertiae personae esse. Id ille et vere et docte adnotavit. Nam quum omnia nomina praeter alicuius conditionis notationem simul subiectum aliquod significant, non potest illud subiectum non aliquam habere rationem ad animum cogitantis. Ea vero ratio nihil est aliud nisi personae notatio, aut vere existantis, aut possibilis, aut necessariae. Atqui quomodo prima aut secunda persona nominibus per se contineri poterit? Prima quidem propterea non poterit, quia nihil causae est, quare omnino aliquod subiectum praedicati alicuius accessione praeditum necessario cogi-

tempus. Secunda autem persona non magis poterit adhiberi, quia nihil potest antea tamquam possibile cogitari, quam vere aliqua eius notitia animo impressa fuerit. Remanet igitur necessario tertia persona, qua aliquid vere cogitari indicatur. Nam cuiuscumque nominis notitiam animo concipiamus, id quum facimus, vere facimus. Atqui id proprium est tertiae personae, ut vere ponatur. Quamobrem in unoquoque nomine intelligitur pronomen tertiae personae, ut *Alexander, rex, magnus*, id est, *aliquis Alexander, aliquis rex, aliquis magnus*. Quod si dicimus *tu Alexander, ego Alexander*, id nihil est tamen aliud, quam *tu aliquis Alexander, ego aliquis Alexander*. Hanc enim notitiam, *Alexander*, ponimus ita, ut ea sit aliquid etiam sine cogitatione nostra. Personam autem non ita ponimus: nam quem *tu* vocamus, is *tu* dici non posset, nisi esset aliquis, qui eum appellaret. Quare quatenus *tu* dicitur, non exstat sine cogitatione alterius, sed huius cogitationi illud debet, ut exstet, id est, possibilis est. Possibilia enim sunt, quae exstant tantum in cogitatione nostra. Quem autem vocamus *ego*, is pariter non, ut quem dicimus *Alexandrum*, sine cogitatione nostra exstat, sed quia eum cogitamus, eo ipso exstat, qui cogitare se non posset, nisi exstaret. Id est, necessario exstat.

C A P. X.

De particulis generatim.

Secundum genus partium orationis particulae sunt, de quibus obscurius etiam et perverius

expofuerunt grammatici, quam de nomine. Etenim hoc quidem intellexerunt, quatuor elle particularum genera, aduerbia interiectiones, praepositiones, coniunctiones: verum quae cuiusque horum generum natura, quodque discrimen effet, adeo videntur ignoraffe, ut non modo definitiones proferrent minime claras aptasque, fed etiam multas particulas in aliis, quam in quibus debebant, generibus numerarent. Quo magis operae pretium facturus mihi videor, fi hunc locum omnem clare ac perfpicue pertractavero.

Ac fupra dictum eft, particulas figna effe praedicatorum, ob eamque rem conditionem tantummodo exprimere. Poterunt autem voces, quibus rerum conditiones indicantur, quatuor modis confiderari, prout aut conditionem quantitatis notitarum, aut qualitatis, aut relationis, aut modalitatis significant.

Ac primum quam diximus quantitatis conditionem, ea fortaffe notio ipfa fecum pugnare videbitur, quandoquidem quantitatis conditio aut nihil eft, aut ipfa quantitas. Enimvero fi ita haec conditio quantitatis intelligeretur, perabfurda exiret fententia. Verum longe aliud eft, quod volumus. Nam fi qua vocabula conditionem alicuius quantitatis significant, id patet non poffe aliam vim habere, nifi hanc, ut conditione indicanda fimul res ipfa indicetur, cuius ea conditio fit. Atqui id non poteft aliter fieri, nifi fi ea res ipfa fit aliqua conditio. Et fane occurrit hoc genus conditionis in ipsis animi humani affectionibus, quibus commoti quum in vocem aliquam certa notione carentem erumpimus, fimul et modum affectionis, et ipfam affectionem indicamus, ut *ô*, *Qeü*, *is*. Quo fit, ut huiuscemodi voces

sine aliorum auxilio vocabulorum intelligi queant, quod non ita est in reliquis particularum generibus, quae quia non inclusam in se habent notitiam quantitatis, id est rei, cuius sit illa, quam significant, conditio, non possunt intelligi, nisi alicuius rei nomen adiungatur. Istae igitur voces, quae animi affectiones sine explicata quapiam notione indicant, **INTERIECTIONES** appellantur.

Deinde quod ad qualitatis conditionem attinet, haec in eo posita est, ut earum notionum conditio esse censeatur, quae solam qualitatis significationem habent. Hae autem sunt, quae praedicata rerum appellantur. Ac praedicatorum conditionem quae particulae significant, eae vocantur **ADVERBIA**.

Porro relationis notitiarum inter se conditio quibus particulis indicatur, eae rationem significare debent, qua diversae notitiae inter se cohaereant, ita quidem, ut iste notitiarum nexus rebus ipsis, non animo notitias coniungenti, tribuatur. Eae vero particulae **PRAEPOSITIONES** appellantur.

Denique modalitatis cogitationum conditionem particulae exprimunt illae, quibus ratio indicatur inter cogitationes et animum cogitantis intercedens. Neque enim pertinent ad nexum rerum ipsarum inter se, sed ad consociationem notionum eam, quam mens cogitando instituit, alia ut vera, alia ut probabilia, alia ut necessaria ponens. Atque hunc usum quae praestant particulae, **CONIUNCTIONES** nominantur.

CAP. XI.

De adverbiiis.

Dicam nunc de singulis particularum generibus. Atque interiectiones quum nihil difficultatis habeant, statim ad adverbia transgrediendum videtur. Horum plurimas diversitates poni videmus ab iis, qui de Graeca grammatica exposuerunt. Quarum diversitatum prorsus temere et sine consilio facta est collectio atque enumeratio. Nam non solum causa divisionum nulla ab istis allata reperitur, sed etiam quae unius generis adverbia sunt, diversorum, quae diversorum sunt, unius fecerunt. Ea vero perturbatio sic videtur tollenda esse, ut, si quidem omnino aliqua opus est adverbiorum divisione, primum eam, quam materiam cogitationum philosophi vocant, a forma distingua-
mus. Materiam enim cogitationum intelligimus res ipsas, quae cogitantur, formam autem modum, quo cogitantur. Itaque alia adverbia, ad conditionem rerum ipsarum, alia ad conditionem iudiciorum enunciationumque spectabunt.

Atque illa quidem adverbia, quae conditionem rerum ipsarum continent, duorum sunt generum. Quoniam enim omnis experientia colligitur loci ac temporis notatione, alterum genus horum adverbiorum ad ipsas loci ac temporis descriptiones spectabit, alterum autem conditiones rerum complectetur, quarum notitias in spatio ac tempore accipimus.

Igitur primum genus est adverbiorum loci ac temporis, in quo mira cernitur grammaticorum inconstantia ac perversitas. Nam quum adverbia

ἐνταῦθα, ἐκεῖ, atque alia, merito adverbii loci adnumerarent, alia temere aliis titulis donarunt, ut ὧδε, ἐνθάδε, quae vocant adverbia demonstrandi, vel πότεθεν, πῶ, ποῖ, πῆ, quae interrogandi adverbia dixerunt. Quasi vero aliquid ad significationem naturamque adverbiorum conferat interrogationis accessio detractiove. Nam qui minus adverbium loci sit ἐνταῦθα, sive eo demonstres locum simpliciter, sive interrogas, hiccine locus sit? Eodem modo πότε, πηνίκα, atque alia inter adverbia temporis numerari debent. Contra ex his alia deleri debent, quae pessime sunt inter temporis adverbia collocata, quum non tempus, sed longe aliam conditionem indicent, ut ἀκαίρως, εἰκαίρως, quae sunt qualitatis adverbia.

Alterum genus ea complectitur adverbia, quae rerum aliquam in tempore ac spatio occurrentium conditionem indicant. Eaque adverbia qualitatis vocantur, ut εὖ, καλῶς. Horum quoque ingens copia a grammaticis alieno loco collocata est, ut πολλαχῶς, ποσαχῶς, μοναχῶς, διχῆ, ἀνδιχα, διάνδιχα et similia, quae isti vocant adverbia numeri; porro πανοικί, πανοστρατί, quibus etfi collectio quaedam significatur, unde ab istis dicuntur adverbia congregandi, tamen qualitatis adverbia existimari debent, quia non simpliciter aliquam collectionem, sed certarum rerum consociationem ortam conditionem notant. Eodem modo, quae similitudinis adverbia a grammaticis dicuntur, ὡς, ὧς, καθῶς, ὡσπερ, καθάπερ, τῶς, ἕτως, οἷον, πῶς, et alia, manifesto qualitatis adverbia sunt. Denique ad idem genus adverbiorum referendae sunt, quae perperam a quibusdam dicuntur praepositiones inseparabiles, ἀρι, ἐρι, βε, βρι, δα, ζα, λα, λι, νε, νη, δυς, αἰ: e quibus λα et λι

tolli vult Ruhnkenius in epist. crit. p. 86. seqq. Has quidem isti particulas a praeponendo praepositiones dixere, quod nomen servandum erat tertio generi particularum, quod relationis conditionem notat, casumque regit. Ab aliis vero hae voces merito adverbia inseparabilia dicta sunt. Eandem enim prorsus, quam adverbia, vim habent, ut conditionem aliquam rebus adhaerentem significent.

Sequitur illud genus adverbiorum, quod pertinet ad formam cogitationum. Eiusque quadripartita divisio est pro quatuor partibus cuiusque cogitationis atque enunciationis, quantitate, qualitate, relatione, modalitate. Haec igitur adverbia, quae ipsarum cogitationum rationem et formam declarant, hanc vim habebunt, ut eorum ope intelligatur, quae singulares enunciationes sint, quae particulares, quae universales, deinde quae affirmantes, quae negantes, quae limitantes, tum quae declarantes, quae conditionales, quae copulativae ac disiunctivae, denique quae asserentes, quae dubitantes, quae cogentes ac vincentes.

Ac primum quod ad quantitatem attinet, ea declaratur adverbis numeri, ut ἀπαξ, δις, τρις, πολλαίς, πάντως.

Deinde quae qualitatem enunciationum adverbia definiunt, eorum, quod affirmationem notet, unum tantummodo Graeca lingua habet, ναι, quod quidem ea vi non nisi in responsionibus praeditum est. Nam si μαι additur, iam non simpliciter affirmat, verum fortius asserit, atque in coniunctionibus numeratur, de qua re dicetur suo loco. Negandi porro adverbia sunt εἰ et εἰς, quae simpliciter negant, non ἕδαμως et alia, quibus asserendi vis inest. Denique adverbia limitandi, quorum

magna copia est, ut, *μόλις*, *λίαν*, *ἀγαν*, *σφόδρα*, *μᾶλλον*, *ἤσσον*, *μάλιστα*, *ἥκιστα*, *ὥς*, quod quidem *quam* significet. Nam omnia adverbia, quae gradum aliquem notant, limitationem continent, quia omnis gradus ex affirmatione et negatione constat. Quae vis etiam in superlativo gradu, ut in *μάλιστα*, *ἥκιστα*, inest, qui quia semper ad aliquid refertur, quod minus sit, non est sine negatione. Etenim ut re ipsa multis in locis perinde sit, utrum *maxime*, an *omnino* dicatur: longe diversa tamen utriusque vocabuli vis et potestas est. Nam *omnino* quum dicimus, gradum omnem excludimus; *maxime* autem qui dicit, gradum significat, maiorem quidem caeteris gradibus cunctis, sed gradum tamen. Inde fit, ut, quod omnino est, non possit magis omnino esse; quod autem maxime est, id, si quid hoc maximo maius accedat, minus iam esse existimetur. Fluxum enim est et vagum, neque aliam ob causam maximum putatur, quam quod alia omnia minora sunt.

Sequuntur adverbia relationem, quae in cogitationibus atque enunciationibus inest, indicantia. Horum quoque tria genera sunt pro triplici relationis diversitate. Ac primum quidem genus, quod pertinet ad enunciationes eas, quae categoriae a philosophis vocantur, declarandi adverbia continet. Scilicet harum enunciationum haec vis est, ut significant aliquid in aliqua re inesse eique inhaerere, ut, quum hac nota, quae rei alicui inhaeret, natura conditioque rei contineatur, nota possit rei vicem sustinere. Id igitur exprimitur declarandi adverbis, ut *ἔγαν*, *δηλαδῆ*. Porro alterum genus spectat enunciationes hypotheticas, quae dicuntur, id est, conditionales, atque ad-

verbia complectitur consequutiva, ut *πρῶτον, ἔτα, ἔπειτα, ἐξῆς, ἰσοεξῆς, ἄψ, πάλιν*. Horum enim omnium adverbiorum ea ratio est, ut adhiberi non possint, nisi si aliquid aut praecessisse, aut successurum esse sumatur, quo id, de quo quis loquitur, aut ut ad causam suam, aut ut ad consequentiam, referatur. Denique tertium genus spectat ad consociationem disiunctionemque, quae in aliqua enunciatione insit. Atque hoc genus adverbia congregandi et separandi, quae dicuntur, comprehendit, ut *ἀμα, ὁμῶς, ὁμῶς, συλλήβδην, ἀνευ, ἄτερ, χωρίς, δίχα, πλὴν*. Nam perinde esse, utrum de coniunctione hic an de disiunctione cogitemus, iam supra adnotatum fuit, quia quaecumque disiunguntur, separari non possent, nisi essent una quadam communi notione comprehensa.

Postremo loco numerantur adverbia ea, quae ad modalitatem spectant, id est, quibus ratio ea indicatur, quae cuiusque cogitationis atque enunciationis est ad mentem ipsam persuasionemque cogitantis. Est enim omnium cogitationum enunciationumque haec ad cogitantis mentem ratio, ut aut verae habeantur, aut possibiles, aut necessariae. Ac veritas exprimitur adverbiiis asserendi, ut *ὄντως, πάνυ, πάντως, ἀληθῶς, κομιδῆ, ἔδαμῶς*. Haec quidem adverbia probe discernenda sunt ab affirmandi adverbiiis. Nam quae affirmant, iis nihil praeter negationis detractionem continetur; illud autem minime spectatur, utrum vera sit enunciatio, an possibilis, an denique necessaria. Asserendi vero adverbia veritatem tantummodo enunciationum declarant, sive affirmatio, seu negatio, seu limitatio insit. Inde *ἔδαμῶς* non minus asserendi adverbium est, quam *πάντως*. Enunciatio-

num possibilitas nullam habet difficultatem, quae exprimitur adverbis dubitandi, ut ἴσως, τάχα, ὡς, quum quidem ὡς *circiter* significat. Denique vero necessitas enunciationum cogendi vincendique adverbis designatur, ut πάντως, cuius adverbii varia et multiplex vis est. Nam et numerum indicat, et veritatem, et necessitatem, unde ter a nobis est diversis in locis commemoratum. Ad idem genus adverbiorum etiam adhortandi prohibendique adverbia referenda sunt, quibus necessitas non sane ex argumentis orta, sed voluntatis decreto constituta significatur, ut μάλιστα, μηδαμῶς.

Illud praeterea adnotandum est, quaedam verba, quae adverbis vulgo adnumerantur, consulto ab nobis praetermissa esse, propterea quod non sunt adverbia, sed coniunctiones, ut ἢ, καὶ μά, ἔμά, νή, δήπε, δήπεθεν, ἢ μὴν, εἶθε, μῶν, ἄρα, ἢ: de qua re dicetur in disputatione de coniunctionibus.

CAP. XII.

De gradibus comparationis,

Sed antequam ad reliqua particularum genera accedamus, breviter dicendum videtur de gradibus comparationis. Hi enim proprii sunt adverbiorum. Nam quum adverbia conditionem qualitatis rerum notent, qualitatis autem sit gradibus distingui, in adverbis quoque graduum comparationes reperiri necesse est. Nimirum gradus continetur limitatione praedicati, magis minusve in aliquam rem expetentis. Sunt autem merito tres tantum gradus,

primus positivus, ita dictus propterea, quod pro arbitrio cuiusque ponatur; secundus comparativus, eo, qui ante positus erat, maior; tertius denique superlativus, coniunctus ille e positivo et comparativo. Comparativus enim est, quoniam maior est aliis gradibus; positivus autem, quia cuiusque arbitrio ponitur, dum ne inferius ponatur. Quo fit, ut non plane supremum, sed omnino magnum aliquem gradum significet. Scilicet qualitas enunciationum in eo posita est, ut aut affirmatio alicuius rei ponatur, aut negatio, aut id, quod compositum est ex affirmatione et negatione, id est, limitatio. Sed erunt fortasse, qui hanc explicationem qualitatis non putent congruere cum significatione graduum comparationis, quandoquidem comparativus gradus non negationem, sed limitationem, superlativus autem affirmationem vel maxime continere videatur. At vero facile patet negationem et limitationem, quae in adverbis est, non posse ad ipsam conditionem, quam adverbia significant, spectare. Nam haec si negaretur, periret vis et significatio adverbiorum, et alia essent substituenda adverbia. Quare necesse est, ut ad modum dumtaxat, quo aliqua conditio ponatur, spectent negatio et limitatio. Igitur positivus modus, quo aliqua conditio cum affirmatione ponitur, erit is, quo eam conditionem totam sine ulla detractatione intelligimus, ut quum dicimus *bene*. Comparativus modus autem, quo conditio aliqua ponitur cum negatione, eam conditionem non debere totam intelligi indicat, ut quum dicimus *melius*. Nam quod melius se habet, id bene se habet, si ad alia minus bona, non item, si ad magis bona comparetur. Superlativus denique modus, qui et affirmationem et negationem continet, simul aliquam conditionem ut totam, simul ut non to-

tam ponit; non totam, quia refertur ad alia inferiora, totam autem, quia simul expers est relationis, ut quum dicimus *optime*. Optima enim sunt, quae quum sint meliora aliis, tum etiam sine comparatione aliarum rerum bona sunt. Inest ergo optimis limitatio, quia bona sunt eo, quod alia omnia minus bona sunt: quae si nulla essent, optima illa non essent optima; sin meliora, optima ne recte quidem bona forent. Quamobrem saepe multo maior vis positivo, quam superlativo inest. Sic in illo Odyssaeae XXIV. 39.

σὺ δὲ στροφάλλῃσι κούρῃσι
κείσο μέγας μεγαλωστί, λελασμένος ἵππο-
συναών.

Vbi nemo non sentiet, *μέγιστος* pro *μέγας* non potuisse sine magna sententiae debilitatione dici.

Sed supra diximus, Germanorum linguam saepe adverbis uti, ubi Graeci Romanique nomina adiectiva usurpant. Hanc permutationem diversarum orationis partium patet e significationis affinitate nasci. Etenim nomina adiectiva eo tantum ab adverbis differunt, quod praeter conditionis alicuius notationem simul rem aliquam, cuius ea conditio sit, indicant. Quamobrem sicuti in adverbis comparationes graduum esse videmus, ita similis est nominum adiectivorum ratio.

Sed neque omnia adverbia, neque omnia adiectiva graduum comparationem admittunt. Quod quidem an temere et sine idonea ratione fieri putabimus? Minime vero. Etenim diligentius rem considerantibus perspicuum erit, quae adverbia et adiectiva comparationem graduum possint recipere, quae non possint. Erit autem haec quoque

disputatio ad ordinem illum quantitatis, qualitatis, relationis, et modalitatis instituénda.

Alia enim adverbia propterea nullam habent graduum comparationem, quia ipsa conditio, cuius notionem comprehendunt, expers est graduum. Cuiusmodi sunt numeralia, *semel, bis, ter, unice.*

Alia adverbia quia nihil nisi aut praesentiam aut absentiam alicuius conditionis significant, non magis possunt graduum notationem habere, ut haec duo, *vaí* et *é*.

Aliis porro adverbis conditio quidem aliqua exprimitur, sed quae non possit aliter, qualis sit, intelligi, nisi si ad aliam referatur conditionem. Quare quum prorsus incerta sit, non potest gradibus distingui. Talia sunt haec adverbia, *ois, pas, stas*, et alia similia.

Denique ea adverbia, quae veritatis, possibilitatis, et necessitatis signa sunt, si comparationem graduum admitterent, non possent non suam naturam, quae omnem gradum ab se segregat, excludere. Eiusmodi haec sunt, *óntos, ísos, pás, stas, mhdamós.*

Adverbiorum rationem sequuntur nomina adiectiva. Nam ea tantum adiectiva graduum comparatione carent, quae formata sunt e pronomibus. Pronomina enim ab his adverbis, quae modo enumeravimus, eo tantum differunt, quod ad notas illas, quae his adverbis continentur, subiectum aliquod addunt. Quare quae hinc derivantur adiectiva, quum easdem notas significant, pariter carebunt comparatione graduum.

Huiusmodi igitur sunt primum adiectiva e pronomibus quantitatis formata, ut *primus, unicus, secundus, secundarius, multesimus.*

Deinde adiectiva, quae nascuntur e pronominibus qualitatis, ut *πείος*, quum dicitur *πείος τις*, quasi Latine dicas *aliqualis*.

Porro adiectiva, quae fiunt e pronomibus relationis, ut *qualis*, *talis*.

Denique adiectiva e pronomibus modalitatis orta, ut *suus*, *tuus*, *meus*.

CAP. XIII.

De praepositionibus.

Supra dictum est, praepositiones eo differre ab adverbis, quod non conditionem rebus inhaerentem, sed rationem eam, qua quid ex alio pendeat, significant: quam rem relationem notitiarum appellamus. Igitur praepositiones quum relationem notionum indicent, facile intelligetur, quare casum regant. Etenim casuum vis et virtus similem usum, ut praepositiones, habet: quippe casus diversas notionum inter se relationes indicant, quarum ratio quum accuratius definiatur praepositionum accessione, clarum est, quare praepositiones non possint casu carere. Idque sic debet verum existimari, ut etiam adverbia, si quando casum regant, veluti *πρόθεν*, *ὀπίσθεν*, *καθής*, praepositionum loco, non adverbiorum, habenda sint; praepositiones autem ubi sine casu sunt, veluti *ἐν*, *σύν*, *πρός*, *intus* et *simul* et *praeterea* significantes, adverbia, non praepositiones, censere oporteat. Neque enim adverbiorum praepositionumque vis ac potestas forma verbi, sed usu et significatione,

continetur, ut idem verbum nunc adverbium existimari, nunc praepositio debeat.

Divisio autem praepositionum necessario triparsita est, propter tres modos relationis, quibus significandis inferviunt. Nam aut aliquid cum aliquo re: accidens nexum esse ex eaque pendere indicant, quae vis est verbi causa praepositionum, *ἐν*, *ἐπί* dativo iunctae, *ἀνά*, *ἀμφί*, *περί* dativo iunctae et accusativo; aut causae significant vel effecti consequentiam, ut *ἀπό*, *ἐξ*, *ὑπό* et *πρός* cum genitivo, *ἐνεκα*, *ἐπί* et *μετά* cum accusativo; aut denique communionem notant disiunctionemue, ut *σύν*, *μετά* cum genitivo et dativo, *ἀμφί*, *περί*, *παρά* et *πρός* cum dativo, *παρά* cum accusativo, quum significat *praeter*, *πλήν*, *ἀνευ*, et alia simili significatione casibus iuncta adverbia.

Caeterum in hac re non est obscurum, quare praepositiones non possint pro casuum, quos regunt, diversitatibus dividi. Quamquam enim casus eidem notitiarum relationi indicandae inferviunt, ad quam praepositiones adhibentur, praepositionum tamen vis non e casibus, quos regunt, sed e verbis, e quibus ipsae praepositiones pendunt, explicanda est. Pertinet enim proprie praepositionum significatio ad conditionem relationis, quae est inter praedicatum et subiectum, id est ad copulam, quae verbum vocatur. Rem exemplo illustrabo.

Πολλά δ' ὄγ' ἐν πόντῳ πάθεν ἄλγιστα ὄν κατὰ θυμόν.

In his *ἐν πόντῳ* praepositio pertinet ad *πάθεν*: *πάθεν ἐν πόντῳ*. Ergo is, qui mala in mari perpessus est, cogitatur propter eam rem ut accidens aliquid maris, quae est vis praepositionis *ἐν*. Πόντος.

autem, siue is dativus siue ablativus est, non potest mare ut substantiam describere, quia haec nec dativi neque ablativi vis est. Ergo hic casus aliter erit explicandus. Ac patet, et dativum adhiberi potuisse, et, ut in Latino sermone fit, ablativum. Nam si dativus est, mare cogitatur, ut cui aliquid accidat: accidit autem ei hoc, ut aliquis de eo laetetur; si est ablativus, causa significabitur, qua aliquid fiat: fit autem hoc maris ope, ut in ed aliquis esse, iactarique possit. Similis ratio illorum est: *ἐν κατὰ θυμόν*. Nam *κατὰ* proprie de loco dicitur, ut, quod ad summam sententiae attinet, perinde fit *κατὰ θυμόν* et *ἐν θυμῷ*: sed cogitatur tamen aliter. Nam quum accusativus accidentibus indicandis destinatus sit, *κατὰ* ita dicitur cum accusativo, ut hic casus descriptionem alicuius spatii locique, tamquam accidens aliquid, adiungat. Ita ergo *κατὰ θυμόν ἐν κατὰ θυμόν* animum ut accidentem notam eius, qui aliquid perpetitur, cogitare postulabit.

Non sum nescius, huiuscemodi explanationes non posse non subtiliores, quam veriores videri. At aut nihil omnino est casus, aut obscura animadversione continetur relationis cuiusdam notitiarum. Quae animadversio recte ubique processerit, an fecus, id quidem nunc non quaero: sed hoc tamen certum habere licebit, qui primi auctores extiterunt, ut aliis verbis vel praepositionibus alii casus, aut iisdem verbis et praepositionibus diversi casus adiungerentur, id non facturos fuisse, nisi aliquid ad sensum interesse existimassent. Id igitur quale fuerit, eruendum est, etiam si, ut fit, non satis vere discrimina notata reperias.

CAP. XIV.

De coniunctionibus.

Postremum inter particulas locum tenent coniunctiones, quarum ea natura est, ut modos, quibus quaeque notitiae cogitentur, significare debeant. Modi autem sunt tres, veritatis, possibilitatis, necessitatis. Sed cavendum est in hoc genere, ne coniunctiones confundantur cum adverbis iis, quae simili indicando discrimini inserviunt. Nam adverbiorum, quae veritatis, possibilitatis, et necessitatis notiones complectantur, ea ratio est, ut conditionem aliquam ipsarum enunciationum significent, ut ὄντως, ἴσως, πάντως. Quo fit, ut intelligamus, qualis quaeque enuntiatio sit, utrum affirmans, an dubitans, an vincens: sed illud his adverbis non continetur, quo pacto quaeque enuntiatio ab eo, qui eam proloquitur, cogitata fuerit, utrumne is id, quod dicit, affirmet, an ambigat, an necessarium esse velit. Huic vero rei coniunctiones destinatae sunt, quae, qualiscumque proferatur enuntiatio, id tantum indicant, utrum quis ea, quae dicit, affirmet, an dubitet, an spondeat. Quamobrem diversae significationis adverbia et coniunctiones uno orationis membro recte coniunguntur, ut in Hecuba Euripidis v. 805.

καὶ μὴν ἴσως μὲν τὸ λόγῳ κενὸν τόδε
 Κύπριον προβαλεῖν· ἀλλ' ὅμως εἰρήσεται.

Ἰσως in his ad ipsam sententiam spectat, a quo-
 cumque ea, et quomodocumque cogitur: *fortasse*
vanum sit Venerem commemorare: καὶ μὴν autem
 rem nunc vere et serio ab Hecuba dici ostendit.
 Itaque sententiam, quam adverbium docet dubi-

tantem esse, eam coniunctio vere cogitari ab aliquo affirmat.

Praeterea vero in ipsis coniunctionibus differentia quaedam reperitur, qua aliae orationis partes carent. Etenim quum coniunctiones modos cogitationum significant, pro duplici genere cogitationum, quarum aliae ad intellectum, aliae ad rationem pertinent, duo sint necesse est coniunctionum genera. Ac primum genus, quod proprium est intellectus, ad singularum enunciatorum sive iudiciorum naturam spectat. Intellectus enim est, coniungere subiectis praedicata, eoque enunciationes efficere. Alterum genus, quod ad rationem pertinet, vim suam et usum habet in ratiocinationibus, quandoquidem rationis est concludere sententias ex aliis praemissis sententiis.

Primo igitur loco dicetur de iis coniunctionibus, quae intellectus propriae sunt. His continetur simplex significatio affirmationis, dubitationis, et decreti, ita ut non spectentur aliae sententiae, quae aut ut rationes praegressae sint, aut ut conclusiones consequantur.

Igitur in hoc genere primum locum tenent eae coniunctiones, quae simpliciter indicant, vere aliquid dici. Eiusmodi sunt hae: *δή*, *δήτοι*, *μή*, *οὐ* *μή*, *ἢ μή*. Sic *δή* plerumque additur particulis *εἰ*, *ἴτε*, *ἐπεὶ*, non *τοί*, quod destinatum est necessitati significandae. Quod si additur his *τοί*, aliam vim habet. Nimirum rebus e conditione aliqua pendentibus, quam particulae *εἰ*, *ἴτε*, *ἐπεὶ* designant, veritatis nota recte addi potest, necessitatis non potest, quia conditione destituta est necessitas. Eodem modo coniunctiones *μή*, *οὐ μή*, *ἢ μή*, veritatis esse, non necessitatis signa, ex eo cognoscitur, quod proprie testimonii causa istae formulae

usurpantur, non promittendi gratia, cui usui μὴ μὴν inservit. Quod si quando etiam in sponsonibus ἢ, καὶ μὴ, ἢ μὴ adhibentur, veritatem magis perficiendae sponsonis, quam necessitatem videntur significare.

Sequuntur coniunctiones eae, quae posse aliquid cogitari indicant, id est, quae vim habent dubitandi. Huiusmodi coniunctiones sunt ἄν, κέν, ἄρα, quod quidem fortasse notet, δήπε, δήπεθεν, εἶθε, μῶν, ἄρα, ἢ interrogativae. Atque harum quidem coniunctionum tam plana atque aperta natura est, ut vix quidquam de iis admonere necesse sit, nisi quod interrogandi coniunctiones propterea sunt in hoc genere numerandae, quia quaeque interrogatio cogitationem continet incertam, dubitationique obnoxiam.

Denique de iis dicendum est coniunctionibus, quae necessitatis significationem continent. Ac facile intelligitur, necessitatem, quae in animi cogitationibus insit, omnino duplicem esse, alteram, quae rationum conclusione efficiatur, alteram, quae voluntatis constituatur decreto. Quarum necessitatum eam, quam priore loco commemoravi, hic omittendam esse patet, ubi de iis coniunctionibus sermo est, quae ad intellectum spectant. Est enim illa necessitas, quae ratiocinando efficitur, rationis, non intellectus, propria. Intellectus autem ipse per se nullam habet adiunctam necessitatem, quia omne eius officium in eo positum est, ut ex quacumque oblata materia notiones conficiat. Quae notiones aut verae sunt, si eae res, quarum eae notiones sunt, quas res obiecta philosophi vocant, vere existant; aut probabiles sunt, si res, quarum notiones sunt, possunt quidem existare, sed utrum existent necne, incertum est. Necessitas autem no-

tionibus intellectus non potest aliter comparari, nisi si eo ipso, quod cogitantur, fit, ut res, quae notionibus respondeant, incipiant existere. At id sponte patet non posse cogitando fieri, sed voluntatis ad eam rem decreto opus esse. Nihil aliud enim voluntatis decreta sibi volunt, quam ut animo necessitatem imponant, rem, quae alicui cogitationi respondeat, ratam habendi. Haec ipsa definitio ostendit, id fieri posse dupliciter. Nam aut faciendae alicuius rei, aut cogitandae necessitatem nobis imponimus; faciendae, quum spondemus aliquid; cogitandae, quum aliquid decernimus et ut ratum probamus. Atque sponsonibus maxime interserviunt coniunctiones ἢ, ἢ μὴν; decretis autem τοί.

Sed de illa τοί explicatius dicendum arbitror, quia paullo obscurior eius ratio est. Dixi supra, δὴ veritatis, τοί necessitatis signum esse. Ac τοί quidem, vel si originem eius spectemus, (putatur enim ex τῶ, igitur, ortum) necessitatis quamdam significationem adiunctam habet. Sed oblitterata propria significatione mansit tamen ea vis huic coniunctioni, ut indicet necessitatem alicuius rei cogitandae vel non cogitandae, quam nobismet ipsi imponimus. Sic in hoc versu:

οἶμοι. τί δ' οἶμοι; θνητὰ τοί πεπόνθαμεν.

Quae si quis sic exprimeret, θνητὰ δὴ πεπόνθαμεν, is diceret, vere, quae perpeffi sumus, mortalia sunt mala. Sed qui θνητὰ τοί πεπόνθαμεν dicit, hoc sibi vult: non est conquerendum: nam mortalia perpeffi sumus mala. Perinde enim est, ac si diceret: πάντοθι τοί τὸ οἰμώζεν. θνητὰ γὰρ πεπόνθαμεν. Sic Prometheus Aeschyli in fabula, quum queri sortem suam coepisset, ita se revocat:

καὶ τοὶ τὶ Φημὶς.

Id est, si sensum spectes, qui his verbis subest, *ne haec amplius a me dicuntur*. Causam statim addit, quia, quae in fatis sunt, clare praevideat. Similis interdum videtur particularum ἢ μὴν ratio esse, ut in illo Iliad. II. 291.

ἢ μὴν καὶ πόνοσ ἐστὶν ἀνιηθέντα νέσοθαι.

Quod equidem sic explicaverim: *ἔγω τῆτο, πόνοσ εἶναι, ἀνιηθέντα νέσοθαι*.

Sed supra dixi, duplicem esse cogitationum necessitatem, unam, quae voluntatis decreto constituitur, quae quibus coniunctionibus indicetur, modo expositum est; alteram, quae ratiocinando efficiatur, eoque propria sit rationis. Haec quas sibi coniunctiones postulet, nunc explicabo. Etenim quum duo supra posita fuerint coniunctionum genera, alterum quod esset intellectus proprium, alterum quod ad rationem pertineret, facile intelligetur, qualis esse debeat earum coniunctionum conditio, quae ratiocinationibus inserviant. Nam quum rationis officium sit, ex aliis praemissis sententis alias colligere, quae ex illis necessitate quadam quasi prodeant, necesse est, ut quidquid coniunctionum ad haec ratiocinationum negotia adhibeatur, necessitatis quadam significatione praeditum sit. Quamobrem hoc quidem genus coniunctionum si quam partitionem admittit, ea non poterit non longe alia esse, quam qua usi sumus in his coniunctionibus, quibus notionum, quas intellectus format, conditio exprimitur. Ac quoniam omnis ratiocinatio e diversis notionum inter se relationibus efficitur, patet differentias coniunctionum, quae ad hanc rem adhibentur, e relationis diversitatibus deprendendam esse. Est autem tri-

plex relationis natura, nunc, ut aliquid tamquam accidens alii rei inhaereat, nunc ut tamquam caussa praegrediatur, aut tamquam effectus consequatur aliam rem, nunc denique ut mutuo nexu aliae res cum aliis tamquam partes unius rei coniunctae sint.

Primum igitur coniunctionibus opus est, quibus aliquam cogitationem alia cogitatione comprehensam esse indicetur. Id in primis fit coniunctionibus ὅπερ et ὅτε, ut apud Latinos coniunctionibus *quum* et *tum*, *ubi*, *quando*, *quandoquidem*. Ita Aristophanes in Nubiis v. 33.

ἄλλ', ὦ μέλ', ἐξήλικας ἐμέ γ' ἐκ τῶν ἐμῶν,
ὅτε καὶ δίκας ὠφληκα, χαῖτεροι τόκῃ
ἐνεχυρασεσθαι Φασιν.

Nam in hac ipsa notione aeris alieni hoc inest, non habere aliquem, quod suum sit. Sic in illo Ciceronis pro domo sua: *quum multa divinitus, pontifices, a maioribus nostris inventa atque instituta sunt, tum nihil praeclarius, quam quod vos eodem et religionibus deorum immortalium, et summae reipublicae praeesse voluerunt.* Nam in his multis praeclare inventis hoc quoque est, quod pertinet ad officia pontificum.

Deinde aliae coniunctiones pertinent ad rationes reddendas et consequutiones colligendas. Eius generis plurimae coniunctiones exstant, ut ἐπεὶ, ἵνα, ὡς. i. e. *ut*, ὅφρα, ἔνεκα, γάρ, εἰ, εἰάν εἰπερ, ἄρα, i. e. *igitur*, τένεκα, τοίνυν, ἔν, τοιγαρῶν, τοίγαρτοι, εἰ καί, καίπερ, ὁμως, ἔμπας, πέρ. Earum nonnullae rationis conclusionisque significationem aperte prae se ferunt; quaedam autem obscurius indicant, ut εἰ καί, καίπερ, ὁμως, ἔμπας, πέρ. Sed nihilominus eadem his quoque vis inest. Nam haec coniunctiones, εἰ καί, καίπερ,

ὄμως, ἔμπας, πέρ, et si quae sunt eiusdem significationis, sane quidem rationem consequentiamque exprimunt, sed repugnantes inter se. Sic in hoc Sophoclis in Oedipo Rege v. 302.

πόλιν μὲν, εἰ καὶ μὴ βλέπεις, Φρονεῖς δ' ὄμως
οἷα νόσῳ ζύνεστιν.

Caecitas enim Tiresiae causa et ratio idonea est, quare mala civitatis ignorare videatur. Consequitur tamen contrarium: quippe novit ille civitatis calamitatem. Eam igitur rationem non respondentem consequutioni designat coniunctio εἰ καὶ. Contra, ut sciret Tiresias, quibus malis conflictaretur civitas, id integro videbatur oculorum usui deberi. Atqui caecus ille est. Igitur consequutio effectusque exponitur minime respondens rationi causaeque, quae requiri videbatur. Idque indicatur coniunctione ὄμως.

Tertium denique genus coniunctionum eam partem relationis complectitur, quae in consociatione et disiunctione cogitationum posita est. Ea pertinent hae coniunctiones, καί, τέ, ἠδέ, ἰδέ, quae simpliciter consociationem cogitationum notant; deinde μὲν et δέ, quibus collectio simul et segregatio indicatur; porro ἢ, ἀλλά, et γέ, quae solum disiunctionem significant. Nam coniunctioni γέ vim inesse separandi, facile licet perspicere. Sic in illo Homeri in Iliadis libro V. v. 288,

ἄταρ εἰ μὲν σφῶϊ γ' οἷα
πρὶν γ' ἀποκαύσεσθαι, πρὶν γ' ἢ ἕτερόν γε
πεσοντα
αἵματος ἄσαι Ἄρηα, ταλαύρινον πολεμιστήν.

Nam σφῶϊ γε quum dicit, hos indicat tam pertinaces esse, alii utrum eodem animo sint, necne,

id sese nescire; ἢ πρὶν γὰρ et πρὶν γ' ἢ quum addit, nunquam omissuros, si fieri possit, certamen significat; sed, id quum fieri nequeat, non nisi alterutro caeso discessuros; denique ἔτι πρὶν γὰρ quum ait, aut utrumque caesum iri, aut certe alterutrum, ostendit. Hinc patet coniunctionis γὰρ hanc vim esse, ut de aliquo rerum numero aliquam rem eximat, deque ea re pro certo affirmet id, quod de reliquis in dubio relinquit,

Haec quidem de coniunctionibus. Sed duas praeterea adiciemus observationes, quarum prima de iis est coniunctionibus, quas nonnulli adverbiis adnumerarunt, ut ἢ, καὶ μὰ, ἔ μὰ, νῆ, δῆπε, δῆπεθεν, ἢ μὴν, εἴθε, μῶν, ἄρα, ἢ. Hic enim error inde ortus est, quod hisce particulis non minus, quam adverbiis, quaedam cogitationum conditiones exprimi videbantur. Verum ex iis, quae ab nobis de natura adverbiorum coniunctionumque disputata sunt, clarum fit necesse est, quo indicio adverbia a coniunctionibus discerni possint. Etenim quum adverbia conditionem aliquam rebus inhaerentem designent, necesse est, ut unumquodque adverbium non modo solum per se intelligi, sed etiam in oratione ac sermone hominum solum disiunctumque ab aliis verbis adhiberi possit, dummodo sit aliquid, quo referatur. Sic in responsionibus uti εὖ, καλῶς, et alia, recte ponuntur sine aliorum vocabulorum societate, ita etiam καὶ, ἔ sola per se intelliguntur. Excipienda sunt ea tantummodo, quae quia natura sua incertam et aliunde definiendam conditionem notant, alius vocabuli societatem requirunt, ut ὅς, sive illud quomodo, seu circiter significet. Coniunctionum vero haec ratio est, ut solae per se intelligi nullo pacto queant, sed necessario consociatione

aliquā cogitationum indigeant, qua vis earum et potestas eluceat. Quis enim *καί* aut *αλλά* aut *γάρ*, et alia, intelligat, quorum verborum nulla prorsus significatio est, nisi in compositione et coniunctione cogitationum, unde ipsa est coniunctionum ducta appellatio?

Deinde autem hoc quoque observandum est, quas grammatici coniunctiones expletivas vocant, quasque a poetis maxime nullo ad sententiam usu adhiberi aiunt, nihil esse nisi commenta eorum, qui veram vim potestatemque harum coniunctionum ignorabant. De qua re quum iam olim a viris doctis saepe admonitum sit, mirum tamen est, non modò infimae eruditionis homines, ut Heathium istum, qui magnam auctoritatem eo consequutus est, quod, quae caeteri nescire se ingenue faterentur, is scire se non dubitabat, sed etiam viros ingenii pariter ac doctrinae laude celeberrimos, ut Valkenarium, isti opinioni sic fuisse deditos, ut importuno quarumdam coniunctionum usu, dum labantia poetarum metra fulcire sibi videbantur, praeclarissimos locos, vi, pulcritudine, immo saepe omni sensu privarent. In quibus viris hanc negligentiam hoc aegrius toleramus, quo maius damnum antiquis scriptoribus ab imitatorum opprobriosa natione imminet, quidvis impune tantis auctoribus se aufuros sperantium.

Tertia pars orationis verbum est, quod in cogitationibus fungitur vice eius, quam philosophi copulam dicunt. Est enim haec verbi vis, ut praedicatum subiecto tribuat atque adiungat. Hinc facile colligitur, proprie unum tantummodo esse verbum: idque est verbum *esse*. Caetera enim, quaecumque praeter hoc verbum verba reperiuntur, hanc naturam habent, ut, praeterquam quod illud *esse* contineant, quo fit, ut verba sint, adiunctam habeant etiam praedicati alicuius notationem. Sic *ire, stare*, ut aliqua certe exempla afferamus, significant *euntem, stantem esse*. Eo fit, ut enunciationes reperiantur e duobus aut uno etiam verbo constantes, quum nihilominus, ut par est, tres notiones complectantur subiecti, praedicati, et copulae, ut quum dicimus, *currit equus*, quod est, *equus currens est*, vel quum dicimus *scribo*, in quo verbo quia personae notatio inest, significatur *ego scribens sum*. Quamobrem haud absurde quidam in eam opinionem adducti sunt, ut formas Graeci verbi omnes e verbo illo, quod *esse* significat, repeterent, ita ut exempli causa *ἔστιν* factum putarent ex *ἐστί*, quod est *sum*, primis autem litteris conditionem, quae cuiusque rei esset, indicari censerent.

Verbi autem tres partes sunt, quas non satis accurate distinxerunt grammatici, participium, infinitivus, conjugatio. Nam qui infinitivum inter modos verbi retulerunt, non intellexerunt, quid esset modus. De qua re infra, quum de

modis loquemur, explicabimus. Eius vero, quam nunc adhibuimus, divisionis verborum haec causa est. Ea notio, quae quoque verbo continetur, triplici modo considerari potest, prout aut cum aliqua re, quae subiectum vocatur, coniuncta est, aut praedicati, quod alicui subiecto tribui possit, vices gerit, aut denique rationibus iis continetur, quibus subiectum praedicatumque inter se consociari queant.

Igitur PARTICIPIUM natura sua nomen est, cui praedicatum tale accessit, quale proprium verborum est, id est, et agendi patiendique, et temporis significatione praeditum. Nomen autem est participium, quia subiectum aliquod indicat, quae propria est nominum vis.

INFINITIVUS ipsam continet ac solam verbi notionem, nihilque aliud notat, quam ipsum illud agendi patiendique et temporum significatione instructum praedicatum, quod possit nominibus adiungi. Vnde clarum est, infinitivum natura sua inter particulas, in iisque inter adverbia numerandum esse. Fallitur ergo Apollonius Dyscolus de syntaxi I. 8. infinitivum nomen esse dictans. Differt autem a caeteris adverbis eo, quod haec nudam tantummodo conditionem indicant, infinitivus autem praeter hanc conditionem, quae verbi cuiusque significatione continetur, etiam conditionem habendi illam alteram conditionem complectitur. Nam quoniam in infinitivo etiam copula inest, qua aliquid aliqua ratione comparatum esse indicatur, non potest non duplex conditio infinitivis exprimi. Sic εὐτυχῆν unam conditionem indicat εὖ, alteram τυχεῖν, quae est conditio habendi priorem conditionem. Atque ipse infinitivus εὐτυχῆν, non habens additum adiectivum.

aut adverbium, est *αὐτὰρ ἐπεὶ*. Alterum enim, quod in hoc infinitivo inest, conditionem hanc, esse, notat, quae possit esse alicuius rei conditio; alterum conditionem significat vere habendi illud prius esse.

CONIUGATIONIS denique vocabulo eas verbi partes intelligimus, quibus ipsa coniunctio consociatioque subiecti et praedicati continetur. Vnde ei et personarum notatio, et numerus, et modi proprii sunt, quibus rebus cunctis infinitivus, ex parte participium caret.

CAP. XVI.

De coniugatione.

Sed discedendum hic nobis est ab eo ordine, qui in rebus ipsis inest: dicendumque primo loco de coniugatione putamus, propterea quod in huius expositione multa uberius explicanda sunt, quorum quum aliqua tantum pars in participio atque infinitivo occurrat, hae verbi partes facilius intelligantur coniugationis explicatione praegressa.

.Coniugationis vocabulo omnia, quae praeter participium atque infinitivum in verbis occurrunt, comprehendimus. Quorum quum ea natura sit, ut consociationem subiecti praedicatique contineant, eaque re compleant enunciationes, ratio in iis habenda erit et subiecti, et praedicati, et consociationis horum, et totius inde confectae enunciationis. Quamobrem coniugationis quadripartita divisio est, pro quantitate subiectorum, de quibus verbum adhibetur; pro

qualitate praedicati, quod ei inest; pro relatione inter subiectum praedicatumque, quae eo exprimitur; denique pro modo et gradu necessitudinis, qua subiectum praedicatumque coniuncta sunt.

CAP. XVII.

De personis et numero.

Primum omnium in coniugatione spectandae personae sunt, quibus coniugatio propterea carere non potest, quia aliquid in ea inesse debet, quod ad subiectum, de quo adhibetur verbum, referri queat. Nam si coniunctio subiecti praedicatique exprimenda est coniugatione, ex utroque aliquid in eam transierit necesse est, quo possit ad utrumque referri. Illud vero, quod linguarum repertores trium personarum, primae, secundae, tertiae, notationem verbis addiderunt, commoditate rei magis quam necessitate adducti fecere. Namque, ut in sermone infantium puerorum videmus, tertia persona etiam primae secundaeque designandae inservire poterat. Vnde fuere, qui tertiam personam putarent primam existisse verborum formam. Quorum quidem sententia si de personarum origine intelligatur, non magnopere repugnaverim; sed vero omnino de verborum primordiis hoc contendunt, nullam ego quidem antiquiorem formam infinitivo esse arbitror. Eaque videtur etiam opinio fuisse doctissimi grammatici, Apollonii Dyscoli, in lib. III. de Syntaxi cap. 13. p. 230. Nam illa necesse est prima linguarum rudimenta fuisse, quae notionem aliquam simpliciter atque

omni destitutam accuratiore definitione exprimerent, quod quidem est in infinitivo. Eoque pueri quum loqui incipiunt, ut par est, primo utuntur. Personae enim accessio cuiuscumque iam maiorem quamdam cogitandi subtilitatem requirit.

Personae autem quoniam ad subiecta, vel quae horum signa sunt, ad nomina referuntur, ac saepius horum omissorum vices gerunt, numerum habere non minus, quam nomina, debent. Est igitur numeri eadem prorsus in verbis, quae in nominibus, ratio. Quare, quae supra de nominum numero dicta sunt, quum eodem modo in verbis se habeant, nihil attinet ea hic repetere.

C A P. XVIII.

De generibus verbi.

Alia verborum conditio e praedicti accessione nascitur, quam rem grammatici genus verborum dixere, quo activum intelligunt, et passivum, et medium. Nimirum quum verbis omnibus, praeter verbum *esse*, aliquod praedicatum insit, ut supra demonstravimus, pro huius praedicti ratione diversa constituentur verborum genera necesse est. A quibus quidem exemptum est verbum *esse*, quod quia praedicato caret, neque activum est, neque passivum, neque medium. Praedicatorum vero conditio triplex est, prout aut affirmationem aliquam, aut negationem, aut limitationem continent. Facile enim patet, quam hic affirmationem, negationem, ac limitationem dicimus, eas non posse in ea parte verbi, quae proprie verbum est, id est, qua *esse* significatur, reperiri, sed in ipsa

M

praedicati, quod quoque in verbo inest, natura positam esse debere. Nam si ad ipsum verbum pertinerent, non verbi diversa genera, sed enunciationes nascerentur aut affirmantes, aut negantes, aut limitantes, ut si verbo *τὸν* negatio accederet, quae ipsius praedicati non esset, non *verberor* significaretur, sed *non verbero*. Quamobrem quum affirmationem, negationem, limitationemque ad ipsam praedicati naturam spectare dicimus, hoc intelligimus, praedicati notionem esse, ut philosophi loquuntur, aut positivam, aut negativam, aut limitatam. Nimirum quaeque conditio necessario cogitanda est aut ut propria vi eius rei, cuius conditio est, orta, aut ut alius rei vi atque efficientia nata. Inde quo praedicato eiusmodi conditio, quae propria cuiusque rei vi orta est, significatur, id praedicatum positivum, notioque eius praedicati affirmans dicitur. Itaque verba ea, quae huiuscemodi praedicatum continent, quia vim quandam rerum efficientem aliquid significant, **ACTIVA** dicuntur. Sic quum aliquid *album esse* dicimus, non indicamus, unde natus color iste sit; sed idem quum dicimus *albicare*, colorem ostendimus rei, cuius est color, vi et efficientia ortum esse.

Alterum genus praedicatorum complectitur conditiones aliena vi ortas, id est effectus. Ac quaecumque res aliena vi mutatur, hoc ipso arguit, non esse sibi tantum virium, ut alienam vim ab se propulsare possit. Quapropter hoc totum, pati, detractionem continet et negationem virium eius rei, quae aliquid patitur. Illud igitur genus praedicatorum, quod conditionem aliena vi natam significat, negativum est. Cui designando quae verba inserviunt, **PASSIVA** dicuntur.

Limitatorum denique praedicatorum facillima intellectu ratio est. Haec enim conditionem signi-

ficant, propria quidem rei vi ortam, sed ita ut effectus in ipsam rem redeant, eoque res simul et efficiat aliquid et patiat, ut *ἐστεφανάσαστο*, coronavit se, quo idem ostenditur et coronans esse et coronatus. Eaque verba vocantur MEDIA.

Praeterea vero commemorari solent verba NEUTRALIA. Sed haec natura sua nihil nisi aut activa, aut passiva sunt, hoc tantum discrimine, quod, si activa sunt, vim per se agentem indicant, ideoque nullam rem, in qua huius actionis effectus cernatur, admittunt, ut *sto*, eo; si passiva sunt, perpeffionem aliquam per se spectari postulant, non etiam vim, unde illa nascatur perpeffio, ut *gaudeo*, *doleo*. Illud quidem in his exemplis nihil interest, utrum forma activa an passiva sit, dum sit significatio. Haec verba patet inverti non posse, ut simul et activum et passivum habeant. Neque enim aut *stor*, *eor*, dici potest, aut *gaudeo aliquem*, *doleo aliquem*, id quidem ut sit *facio*, ut *quis gaudeat*, *doleatve*. Sunt tamen quaedam horum verborum ex verbis transitivis, quae vocantur, orta, ut *laetor*, quod recentior Latinorum sermo tamquam neutrale usurpat, quum antiquitus passivum fuerit a *laeto*, quo quidam veterum usi sunt, ut Livius Andronicus in Aegistho,

iamne oculos specie laetavisti optabili?

et Attius in Pelopidis,

et te ut triplici laetarem bono.

Sponte autem intelligitur, in verbis neutralibus nulla inveniri, quae significationem mediam habeant. Media enim significatio quum ex activae et passivae significationi coniunctione nascatur, non potest locum habere in iis verbis, quae non nisi alterutram horum significationem recipiunt.

CAP. XIX.

De temporibus.

Propria soli e partibus orationis verbo tempora sunt. Nam quum verbi natura imprimis in eo posita sit, ut relatio, quae est inter subiectum et praedicatum, indicetur, id ea re fieri necesse est, in qua maxime posita est relatio. Atque quum verbum *esse* caeterorum verborum omnium, ut supra docuimus, fundamentum sit, fieri non potest, quin, quae in eo relatio occurrit, eius longe alia ratio sit, quam illius, quae est in nominibus et particulis. Nomina enim et particulae quum subiecti praedicati que signa sint, si quae in iis relationis notae sunt, eae hanc vim habent, ut rem substantiam vel accidens, causam vel effectum, partes confociatas vel disiunctas esse significant. In hoc autem verbo *esse*, quod solius copulae signum est, nec per se quidem ullam aut subiecti aut praedicati cuiuspiam notionem complectitur, relatio sic tantum potest cogitari, ut ad solum esse, non ad ea, quae sunt, spectet. Atqui hoc esse nullas habet, nisi temporis notas, quia, quidquid est, aliquo tempore esse cogitatur. Quamobrem omnis verbi relatio ad temporum inter se rationem comparisonemque pertineat necesse est.

In ea temporum comparatione nonnihil discedemus a Stoicorum sententia, quam docte ac subtiliter persequutus est Reizius in scripto eo, quod Lipsiae a. MDCCCLXVI. de temporibus et modis verbi Graeci et Latini edidit. Quamquam enim ita probabilis est Stoicorum ratio, ut verear ne plurimis satisfaciat, tamen comparanti eam cum

nostra temporum expositione spero clarum fore, quaedam tempora, quorum peculiare formas nulle existant, omnia ab illis esse, aliis autem non esse eum, quem par erat, locum atque ordinem assignatum.

Ante omnia igitur hoc est observandum, tria omnino esse tempora, praeteritum, praesens, futurum, sed ex ea differentia nullam peti posse relationis temporum divisionem. Nihil enim interest, utrum praeterierit aliquod tempus, an praesens sit, an futurum, quia, nisi unum ex his tribus esset, (quodnam autem sit, in quaque re experientia docet) non foret omnino tempus. Atqui non quaerimus, ut sit tempus, sed, seu praeteritum, seu praesens, seu futurum sit, quale sit, i. e. quo pacto ad alia tempora referatur. Est autem unius cuiusque temporis triplex relatio. Nam aut per se constans definitumque est, aut ex alio tempore pendet, aut denique utrumque simul est, ita ut et certum per se sit ac definitum, et simul consequutionem complectatur aliorum temporum, id est, ut aut omne aut quodvis tempus sit. Dicitur de singulis ordine.

Primum igitur genus relationis, quod in temporibus cernitur, in eo positum est, ut aliquod tempus certum sit ac definitum, id est, ut a continua temporum perpetuitate seiungatur, certoque in loco constituatur, ac per se constet. Id hisce formis exprimitur, PRAETERITO PERFECTO, PRAESENTI, FUTURO, ut γέγραφα, γράφω, γράψω, scripsi, scribo, scripturus sum. His enim verbi formis tempus certum definitumque notatur, ut non sit alius temporis commemoratione opus, unde, quando quid factum sit, fiat, futurum sit, cognoscatur.

Secundum genus temporum relationis illud est, quo tempus aliquod ex alio tempore pendere indicatur, ita ut in isto alio tempore causa posita sit, qua ei tempori, quod ex hoc pendet, locus suus destinatur. Ac quum omne tempus aut praeteritum sit, aut praesens, aut futurum, alia tempora e praeterito, alia e praesenti, alia e futuro pendent necesse est. Sunt autem non solum haec tempora, e quibus alia pendent, triplicia, sed illa quoque, quae ex aliis pendent, tripartitam habent divisionem. Nam aut praecedunt illi tempori, unde pendent, aut una sunt cum eo, aut sequuntur. Quibus quartum accedit hoc genus, in quo et antecedendi et consequendi significatio coniuncta est, ita quidem ut ista tempora praecedant tamquam futura. Nam contraria ratio, ut tamquam praegressa sequantur, cogitari non potest, quia praecedere quidem aliquid tamquam futurum potest, si deinde etiam non evenit, sequi autem nihil potest tamquam praegressum, quia, si praegressum est, non potest sequi, si autem sequitur, non potest praegressum esse. Iam haec videbimus in singulis temporibus qualia sint.

Igitur e PRAETERITO tempore quod tempus ut praegressum pendet, PLUSQUAMPERFECTVM dicitur, ut *ἔγραψάμεν*, scripseram. Nam hoc tempore quae facta dicuntur, non potest, quando facta sint, intelligi, nisi definiantur ex alio eoque perfecto tempore, cui praecesserint, ut *ὄτε ἔγραψάμεν, παραγέγονέ τις*, quum scripseram, advenit aliquis. Nunc enim intelligitur, quando quis scripserat, quod aliter mansisset incertum.

Deinde e praeterito tempore aliud tempus, tamquam quod una cum illo sit, pendet, idque IMPERFECTVM vocatur, ut *ἔγραφεον*, scribebam.

Quo tempore quae fieri dicuntur, ea sic fieri intelliguntur, ut praesentia sint tempore perfecto, veluti, ὅτε ἔγραψον, παραγέγονέ τις, *quum scribebam, advenit aliquis*. Nam, quo tempore aliquis advenit, eo is, qui scribebat, neque absolverat scribendi negotium, neque nondum inceperat, sed in eo erat occupatus.

Porro e praeterito tempore tempus etiam pendet, quod isto tempore futurum sit. Id vocatur FVTVRVM IMPERFECTI, ut ἔμελλον γράψεν, *scripturus eram*. Hoc tempore significatur aliquid futurum fuisse praeterito tempore, ut ὅτε ἔμελλον γράψεν, παραγέγονέ τις, *quum scripturus eram, advenit aliquis*. Ex quo exemplo colligitur, ut aliquis scriberet, tum fuisse futurum, quum aliud quid fiebat.

Denique tempus etiam, in quo coniuncta praeteriti et futuri significatio est, e praeterito tempore pendet. Id tempus dicitur FVTVRVM PLVSQVAMPERFECTI, ut γράψων ἐπιτυχῆκεν, *scripturus fueram*. Hoc tempore significatur, rem futuram ante aliquod praeteritum tempus iam praeteriisse, ita ut, quum illud praeteritum tempus advenisset, non esset amplius futura, veluti, ὅτε γράψων ἐπιτυχῆκεν, παραγέγονέ τις, *quum scripturus fueram, advenit aliquis*. Quod qui dicit, non erat scripturus, quum quis advenit, sed praeterlapsum iam erat hoc tempus, quo ille scripturus erat.

Eadem illorum temporum ratio est, quae e PRAESENTI tempore pendet. Ac primum pendere aliquod tempus e praesenti potest tamquam perfectum. Idque exprimitur PERFECTO definito, propterea quod ante praesens tempus nullum antecedit tempus, nisi praeteritum definitum. Recte

igitur praeteritum definitum hic fungitur officio
relativi temporis, quoniam propter hanc ipsam
rem praeteritum definitum est, quia praesentis
successione finitur. Veluti ὅτε γέγραφα, παραγι-
νεταιί τις, *quum scripsit, advenit aliquis.*

Deinde e praesenti tempore aliud tempus, ut
quod simul cum illo fit, pendet. Idque PRAE-
SENS est definitum. Nam quum praesens defini-
tum significet continuationem temporis, fieri non
potest, quin, quae hoc continuato tempore con-
tinuari dicantur, eodem exprimantur tempore,
ut, ὅτε γράφω, παραγίνεταιί τις, *quum scribo, ad-
venit aliquis.*

Tum vero aliud tempus ut futurum pendet e
praesenti tempore. Atque hoc quoque est defini-
tum tempus illud, quod FUTURVM vocatur, pro-
pter eandem causam, quae allata est in perfecto,
quod e praesenti pendeat. Nam quum praesenti
tempori quod tempus succedit, non aliis, quam
definiti praesentis, finibus terminetur, fieri non
potest, quin, quae e praesenti tempore ut, futura
pendent, futuro exprimantur definito, ut ὅτε μέ-
λω γράφειν, παραγίνεταιί τις, *quum scripturus sum,
advenit aliquis.*

Denique vero etiam istiusmodi tempus, quod
e futuro atque praeterito coniunctum fit, e prae-
senti tempore pendet, idque est FUTURVM PER-
FECTI, ut γράψων τετόχηκα, *scripturus fui.* Hoc
enim tempore indicatur aliquid, quod futurum
fuerit, ita praeteriisse, ut non praeterito aut futu-
ro, sed praesenti tempore praeterierit, veluti, ὅτε
γράψων τετόχηκα, παραγίνεταιί τις, *quum scriptu-
rus fui, advenit aliquis.*

Postremo e FUTURO tempore tempus aliquod
pendere, ut praeteritum, potest, quod vocatur

FVTVRVM EXACTVM, ut *γεγραφῶς ἔσομαι*, *scripsero*. Hoc tempore significatur aliquid neque praeterito nec praesenti, sed futuro tempore praeteriisse, ut *ὄτε γεγραφῶς ἔσομαι, παραγενήσεται τις*, *quum scripsero, adueniet aliquis*.

Deîndè aliud tempus e futuro tempore ut tum quidem praesens pendet, idque **FVTVRVM INFECTVM** dicitur, ut *γράψω*, *scribam*. Qua forma, ut infra dicetur, etiam aoristus futuri significatur. Huius igitur futuri infecti haec vis est, ut futuro tempore aliquam rem praesentem esse continuarique notet, veluti, *ὄτε γράψω, παραγενήσεται τις*, *quum scribam, adueniet aliquis*.

Porro e futuro tempore aliud tempus ut futurum succedensque pendere potest, quod **INSTANS FVTVRVM** appellabimus, ut *γράψων ἔσομαι*, *scripturus ero*. Hoc tempus significat futuro tempori definito aliud successurum esse tempus, quod quando fit futurum, ex isto definito futuro cognosci debet, ut, *ὄτε γράψων ἔσομαι, παραγενήσεται τις*, *quum scripturus ero, adueniet aliquis*. Quod qui dicit, non erit scribendo occupatus, quum quis adueniet, sed parabit et componet se eo tempore ad scribendum.

Denique e futuro tempore etiam tempus coniunctum e praeterito futuroque pendet, quod **FVTVRI EXACTI FVTVRVM** dicendum est, ut *γράψων τετυχηκῶς ἔσομαι*, *scripturus fuero*. Huius temporis ea vis est, ut aliquam rem significet futuro tempore non esse amplius, sed ante illud tempus fuisse futuram, veluti, *ὄτε γράψων τετυχηκῶς ἔσομαι, παραγενήσεται τις*, *quum scripturus fuero, adueniet aliquis*, id est, adueniet aliquis eo tempore, quo hoc, ut scripturus essem, iam erit praeterlapsum.

Postremum genus relationis temporum illud est, quo nec per se definitum, neque ex alio tempore pendens tempus, sed aut universa temporis cuiusque series, aut quaecumque temporis cuiusque pars significatur. His temporibus AORISTORVM nomen est, quia indefinita sunt. Sed nondum quisquam de his satis perspicue ac plene exposuit. Quin omnes, quum unam tantum reperirent aoristis destinatum verbi formam, quae ad praeteritum tempus spectat, ne animadverterunt quidem, etiam praesenti futuroque suos esse aoristos.

Atque omnium aoristorum duplex, ut diximus, vis est. Nam illud genus relationis, quod communionem disiunctionemque temporum complectitur, hanc vim habet, ut eo aut conjunctae cuiusque temporis partes omnes, aut ex omnibus cuiusque temporis partibus aliqua certa pars, quaecumque demum illa sit, significetur. Hanc significationem, quam posteriore loco posuimus, in unoquoque tempore explicando primam facere placet, quia frequentior ferme in hac est ac notior aoristorum usus.

Igitur PRAETERITVM TEMPVS quum AORISTO exprimitur, primo significatur aliqua certa praeteriti temporis pars, quaecumque illa sit, ut $\epsilon\gamma\epsilon\alpha\psi\alpha$, quod Latini perfecto notant, *scripsi*, Itali recentiores autem et Galli, pariter ac Graeci, peculiari forma indicant, *scrissi*, *j' écrivis*. Ac nos quoque Germani unum habemus aoristum, *ich ward*, quum in caeteris verbis aoristi vim tribuamus imperfecto. Interest autem hoc inter aoristum $\epsilon\gamma\epsilon\alpha\psi\alpha$ et perfectum $\gamma\epsilon\gamma\epsilon\alpha\Phi\alpha$, quod $\gamma\epsilon\gamma\epsilon\alpha\Phi\alpha$ tempus significat praeteritum terminatum praesenti tempore, ita ut res, quae perfecto exprimitur, nunc peracta dicatur, illudque iam, peractam rem esse, praesens sit; aoristus

autem ἔργα ψα. tempus notat aliqua, quaecumque illa sit, praeteriti temporis parte comprehensum, ita ut, quod aoristo tempore factum dicitur, aequae nunc possit atque olim aliquando peractum esse, illudque tempus, quo peractum sit, incertum indefinitumque relinquatur. Aperte ad hoc discrimen explicandum Primisserus haec exempla attulit, ἐκτίσθη ἡ πόλις, et ἔκτισται ἡ πόλις: quorum hoc, ἔκτισται ἡ πόλις, condendae urbis laborem nunc absolutum esse, urbemque existere indicat; illud autem ἐκτίσθη ἡ πόλις, aliquando, quocumque demum tempore, conditam esse urbem significat, sive ea existet nunc, sive iam pridem diruta fuerit.

Altera significatio huius aoristi ea est, quae omnes praeteriti temporis partes complectitur, quod quidem facile intelligitur aliter fieri non posse, quam ut aliquid significetur promiscue quacumque parte praeteriti temporis factum esse. Id autem nihil aliud est, quam fieri aliquid solitum esse. Hinc aoristorum secunda significatio est iterationis, frequentationis, moris, consuetudinis. Ut apud Pindarum Olymp. XII. 14.

πολλὰ δ' ἀνθρώποις παρὰ γνώμαν ἔπεσεν
 ἔμπαλιν μὲν τέρψιος· εἰ δ' ἀνιαιραῖς
 ἀντικύρσαντες ζάλαις
 ἔσλον βαδὺ πῆματος ἐν μι-
 κρῷ πεδάμεψαν χερόνῳ.

Vide Valkenarij diatribam p. 163. et Fischerum ad Welleri grammaticam spec. II. p. 261.

Ex hac vero significatione oritur alia, qua posse aliquid fieri indicatur. Nam quae saepius variis temporibus evenisse dicuntur, ea facile patet in simili causa rerumque conditione rursus eventura

existimari, ita ut inter illud, folere aliquid fieri, et hoc, posse aliquid fieri, nihil interfit, quam quod posse aliquid fieri ex eo, quod quid fieri soleat, probabili ratiocinatione concludimus. Haec igitur vis aoristorum, qua posse aliquid fieri indicatur, tertius quidam significatus est, ex secunda ortus significatione, cuius quodammodo pars est: Est autem hic in aoristo quidem praeterito paullo rarior significatus. Exemplum habet Homerus Iliad. IX. 318.

ἴση μοῖρα μένοντι, καὶ εἰ μάλ' αἰ τις πολεμίζῃ·
 ἐν δὲ ἰῆ τιμῇ ἡμὲν κακός, ἠδὲ καὶ εὐθλός·
 καὶ τθαν' ὁμῶς ὃ τ' ἀεργὸς ἀνὴρ, ὃ τε πολλὰ
 ἐργῶς.

Quorum versuum postremo si Achilles diceret pariter ignavos ac strenuos mori folere, sententia nasceretur prorsus inepta, iisque, quae dici debebant, contraria. Nam quum Achilles causas exponat, quare a bello abstinere malit, excitari magis ad pugnam debebit, si segnes et inertes pariter ac fortes bellicososque mori folere reputat, quam a pugnando deterreri. Quis enim, si semel moriendum est, inglorius mori, quam nobili leto occumbere malit? Notum est illud:

αἰδ', ἔμπης γὰρ κῆρες ἐφροσῶσιν θανάτοιο,
 ἴομεν, ἢ τῷ εὐχῶς ὀρέζομεν ἢ τῆς ἡμῖν.

Inde factum est, ut Koeppenius, qui vim aoristi non perspexisset, interpolatione locum corruptum arbitraretur. At vero καὶ τθανεῖν hic est *mori potest*. Ergo hoc dicit Achilles: eadem cessantis est et fortiter pugnantis fors; idem ignavi honor et strenui; nec minus mori potest, qui bello abstinet, quam qui in praeliis versatur. Id vero longe aliud quid est, quam si mori folere inertes pariter ac bellicosos

sed diceret. Nam si solent mori, mors certa ponitur, ut sane pugnandum magis, quam bello abstinendum videatur; sin vero posse dumtaxat mori dicuntur, incerta est mors, ut consultius videatur moriendi periculum evitare. Quamobrem haec est Achillis mens: si praemium pugnae mors est, quid dimicare attinet, siquidem vel abstinens praeliis satis mature mortem oppetere poterò? Id breviter sic expressit: potest segnis pariter mori ac bellicosus, nimirum, ut stultum sit, pugnae se immiscere, quo citius quis pereat, quam obire etiam sine pugna satis mature queat.

Praeterea vero paucis dicendum est de illorum opinione, qui aoristum, id est, aoristum praeteriti temporis, de quocumque tempore adhiberi contendunt. Qui si hoc tantum intelligerent, aoristum praeteriti, quatenus solere aliquid fieri significet, quodammodo omnia tempora complecti, aliquid certe dicerent, quamquam nec perspicue neque accurate. Sin autem modos intelligunt aoristi alios, quam indicativum, peius etiam et negligentius loquuntur, quia in Graeco quidem verbo ad significationem cuiusque temporis propriam indicativus tantum adhiberi potest. Reliquorum enim modorum admodum varia est ac multiplex significatio, quae quoniam constructione verborum constituitur, in syntaxi est explananda. Quod si denique, ut videtur, ipsum aoristi praeteriti indicativum, etiam quatenus fieri aliquid solere non significat, de quocumque tempore putant usurpari, prorsus falluntur, nec quisquam potest gravior in hoc genere error reperiri. Mihi quidem fateor unum tantummodo notum esse exemplum, de quo merito dubitari queat, an aoristus habeat significationem futuri. Nam ineptas quorundam gram-

maticorum adnotationes, ut scholiastae Thucydidis ad I. 23. quem copiose refutavit H. Stephanus, hoc magis praetereundas arbitror, quo minus refutatione indigent. Illud autem, quod dixi, exemplum Homeri est in quarto libro Iliadis v. 161. Sed quo rectius de eo iudicari queat, integrum locum adscribam. Sic igitur Agamemno Menelaum alloquitur, quem rupto foedere vulneraverat Pandarus:

Φίλε κασίγνητε, θάνατον γῡ τρῑ ῥεκῑ ἑταμὸν
οἶον προστήσας πρὸ Ἀχαιῶν Τρωσὶ μάχεσθαι
ὡς σ' ἔβαλον Τρῶες, κατὰ δ' ὄρκια πιστὰ πα-
τήσαν.

Ἐ μὲν πως ἄλιον πέλει ὄρκιον, αἶμα τε ἀργῶν,
σπονδαὶ τ' ἀκρητοὶ καὶ δεξιά, ἧς ἐπέπιθμεν.
Ἐπερ γάρ τε καὶ αὐτὶκ' Ὀλύμπιος ἔκ ἐτέλεσσαν,
ἔκ τε καὶ ὄψε τέλει· σὺν τε μεγάλῳ ἀπέτισαν
σὺν σφῆσιν κεφαλῆσι γυναιξὶ τε καὶ τεκέεσσιν.
εὐ γὰρ ἐγὼ τότε οἶδα κατὰ φρένα καὶ κατὰ
θυμὸν,

ἔσσεται ἡμᾶρ, ὅταν ποτ' ὀλώλη Ἴλιος ἱερή,
καὶ Πριάμος καὶ λαὸς εὐμμελίῳ Πριάμοιο,
Ζεὺς δὲ σφιν Κρονίδης, ὑψίζυγος, αἰθέρι ναιῶν,
αὐτὸς ἐπισσείησιν ἑρεμνὴν αἰγίδα πᾶσιν,
τῆσδ' ἀπάτης κοτέων.

In quo loco quis non haereat in aoristo ἀπέτισαν, quo manifestum est rem futuram designari? Atque Eustathius quidem p. 458. l. 37. ὄρα δὲ καί, inquit, ὅτι ἐν τῷ, ἔκ τε καὶ ὄψε τέλει, καὶ ἐν τῷ, σὺν τε μεγάλῳ ἀπέτισαν, χρόνοι ἀντὶ χρόνων συνήθως λαμβάνονται, ἦγεν ἐνεστῶς καὶ παρωχημένος ἀντὶ ἀληθῆς μέλλοντος. τὸ γὰρ ἐκτελεῖ ἀντὶ τῆς πάντως ἐκτελέσει, καὶ τὸ ἀπέτισαν ὁμοίως ἀντὶ τῆς ἐξ ἀπᾶντος ἀποτίσσειν. At quod ille συνήθως dicit, de praesente quidem ἐκτελεῖ recte monet. Nam quoniam

Nullum sit tempus quim possit fingi praesens esse, factum est, ut praesente tempore nunc praeterita nunc futura exprimi solerent. Verum aoristi praeteriti significationem quod futuri temporis notatione augeri solere existimat, id quidem non nisi idoneam exemplorum copiam afferenti credemus. Aptiorem huius difficultatis explicandae viam, sed non meliore successu, alios ingressos esse grammaticos e scholiis Veneris cognoscitur: in quibus leguntur haec: ἡ διπλή, ὅτι Ζηνοδοτος γράφει τέλει, καὶ, σὺν τε μεγάλῳ τίσσῳ, ἐπὶ τῶν Τρωῶν δεχόμενος τὸν λόγον. ἐκ ἔχει δὲ ἕτως, ἀλλὰ καθολικῶς ἐπὶ τῶν παραβοαινόντων τὰ ὄρκια. Zenodotus quidem quare τέλει scriberet, nulla erat, ut supra ostendimus, idonea ratio: quin omnino qualis haec emendatio sit, non satis perspicio, quandoquidem, nisi etiam ὄψε mutetur, metrum ea periri necesse est. Illud vero etsi audacius, aptius certe, quam Eustathius, fecit, quod ἀπέτισαν in τίσσῳ mutavit. Scholiastes denique quantum propterea laudandus est, quod aoristi significationem violari noluit, male tamen difficultatem loci sic explicavit, ut non de Troianis, sed de quibusvis foederum ruptoribus loqui Agamemnonem putaret. Etenim quoniam non solum omnia, quae praecedunt, maximeque illa, quae proxima sunt,

ἔπερ γάρ τε καὶ αὐτὴ Ὀλύμπιος ἐκ ἑτέ-
λεσσῶν,

ἐκ τε καὶ ὄψε τέλει,

sed etiam haec ipsa,

σὺν εὐφῆσιν κεφαλήσι γυναιξί τε καὶ τεκείσσι,

et quae deinceps sequuntur, manifesto ad Troianos pertinet, fieri non potest, quim de iisdem etiam ἀπέτισαν intelligi debeat. Quod si genera-

sim de omnibus loqueretur Agamemno, qui foedus aliquod violassent, nominis accessione carere verbum ἀπέτισαν non poterat. Quae quum ita sint, videtur mihi locus hic sic esse explicandus, ut ἀπέτισαν et ad Troianos referatur, et vim aoristi retineat. Id autem facile consequemur tollenda maiore interpunctione post τελεί. Sic enim interpungendum arbitror:

ὅτι περὶ γὰρ τε καὶ αὐτίκ' Ὀλύμπιος ἐκ ἐπέ-
λεσσεν,

ἐκ τε καὶ ὄψε τελεί, σὺν τε μεγάλῳ ἀπέ-
τισαν,

σὺν σφῆσιν κεφαλήσι γυναιξί τε καὶ τελέ-
εσσιν.

Nam respondent sibi haec, ἐκ τε τελεί, et, σὺν τε μεγάλῳ ἀπέτισαν, ita ut utraque sententia per has copulas coniungatur, et posterior consequutio sit prioris. Hoc enim dicit Agamemno: si non statim Troianos punivit Iuppiter, at et puniet eos postea, et illi tum poenas dederint eo graviores. Id igitur aoristo exprimit, quod rem futuram non ut futuram, sed ut praeteritam narrat: nimirum postquam Troianos punierit Iuppiter, tum illi poenas dederunt. Quae quidem dicendi ratio eo est aptior, quo magis in commotum animum cadit, qui futura ut acta iam cernere sibi videtur.

Hoogeveenius, qui pariter ac Vigerus et Zeu-
nius, andabatarum more de Graecae linguae legi-
bus digladiari solet, p. 210. aoristi praeteriti pro fu-
turo positi locum protulit, ex Epicteto cap. 59. αὖ
ὑπὲρ δύναμιν ἀναλάβης τὶ πρόσωπον, καὶ ἐν τέτῳ
ἡσχημόνησας, καὶ ὃ ἠδύνασο ἐκπληρώσω, παρέλι-
πες. Ibidemque aliud ex euang. Iohannis XV. 6.
affert: εἰ μὴ τις μείνη ἐν ἐμοί, ἐβλήθη ἔξω, ὡς

το κλήμα, καὶ ἔξηράνθη. Qui aoristi quia Latine optime possunt futuro transferri, putat iste vim eos habere futurorum. Vtrumque exemplum simile est Homérico, cui inde aliquantum lucis accedet, si modo Epictetus Ioannesque recte explicentur. Nimirum nec futuri vim aoristus in horum scriptorum locis habet, nec solere aliquid fieri significat, sed de uno eoque singulo eventu adhibitus est, qui quidem cui tempori tribuendus sit, non est definitum. Eaque est, quam primam posuimus aoristorum significationem. Rem autem ita esse, uti dixi, ex eo cognoscitur, quod, quum utroque in loco addita sit lex quaedam et conditio eiusmodi, ex qua quid non probabiliter, sed necessario consequi dicatur, debet id, quod consequitur, unum dumtaxat certumque esse. Nam duplex omnino genus conditionum est, unum, e quo quid probabiliter consequitur, ut, *si per hiemem magnum frigus fuit, aestate erit ingens calor*, quod recte sic dicetur, *si per hiemem magnum frigus fuit, aestate calor ingens esse solet*, quia evenire etiam contrarium potest. Alterum genus hoc est, e quo quid necessario consequi dicitur, ut, *si quis sapiens est, mortem contemnit*: quod non potest recte sic dici, *si quis sapiens est, is mortem solet contemnere*, quia, si solet mortem contemnere, fieri potest, ut aliquis tamen aliquando id non faciat: atqui qui mortem non contemnit, is non est sapiens. Ex hoc autem genere ista duo exempla sunt, Ioannis propterea, quia interdictum continet; Epicteti, quia hic loquitur de iis, quae quis ultra vires suas esse sentiat. Atqui quod vires alicuius excedit, id necessarium est recte ab illo geri non posse. Igitur utriusque scriptoris locus unum tantummodo certum casum continet. Nam siue dicas, *quum quis maiorem conditione sua personam in se*

*suscipit, tum male eam agit, sive dicas, quoties quis maiorem conditione sua personam in se suscipit, toties eam male agit, utroque modo tamen unum tantummodo factum ponitur et commemoratur. Illud autem factum quum non sit definitum quando fiat, facile patet collocari posse quocumque in tempore, dum ne collocetur in tempore aut per se aut aliunde definito. Itaque si modo res aoristo exprimitur, pariter et praeterito poterit et praesente et futuro aoristo designari, quia, dum aliquo in tempore ponatur conditio cum consequitione sua, perinde est utrum, in praeterito, an in praesente, an denique in futuro tempore ponatur. Ergo haec omnia idem significant: *personam non congruentem conditioni tuae si indues, male eam ages; si induis, male agis; si induisti, male egisti.* Eodem igitur modo in Homeri versibus ἀπέρισσεν e conditione pendet, quae quum posset in quocumque tempore collocari, ab Homero collocata est in praeterito tempore. Quae res propterea tantum aliquid offensionis habet, quia reliqua omnia in isto loco futuri temporis sunt. Sed placuit Homero, hoc, vindicem periurii esse Iovem, tanquam conditionem, quam poenae Troianorum consequantur, ponere in tempore praeterito: *si vindex fuit periurii Iuppiter, scelus luerunt Troiani.* Idem vero sic dici poterat: *si vindex est periurii Iuppiter, scelus luunt Troiani; aut, si vindex erit, scelus luunt.**

Denique alius est aoristi praeteriti usus, quo videtur praesentis loco adhiberi, ut apud Sophoclem in Aiace v. 536.

ἐπήνεσ' ἔργον καὶ πρόνοιαν, ἢ ἔθες.

Scholiasfes: ἀντὶ τῆς ἐπαινοῦ. Sed his proprie manet vis aoristi, quamquam vix commode potest

in aliam linguam transferri. Nam quod notarunt grammatici, ut Apollonius de syntaxi p. 251. imperativis aoristorum praeteritorum significari ea, quae celeriter absolvi velimus, id etiam in reliquis modis ita se habet: qua quidem observatione male usus est Eustathius ad Iliad. I. 3. p. 19; 25. Igitur qui ἐπὴνθεσα dicit; ubi de re praesente loquitur, hoc vult; probare se sane ea; quae alter dixerit vel fecerit; sed nolle his laudibus tempus terere; immo esse alia potiora; de quibus dicendum sibi fit. Propterea respondet Tecmessa sic, ut quaerat ab Aiace, quid illud sit, quod magis curae habeat:

τί δῆτ' αἰ δρῶσ' ἐκ τῶνδ' αἶν ὠφελοῖμι σε.

Similis est apud Latinos futuri perfecti usus; ut quum dicunt; *id ego videro, tu istuc feceris.*

Sequitur PRÆSENTIS TEMPORIS AORISTVS, qui quia peculiarem verbi formam non habet, praesenti exprimitur. Vnde factum est, ut grammatici; cuius temporis formam nullam reperirent, id ipsum ne exstare quidem animadverterent. At multum interest inter eam; quae definiti praesentis est, et utriusque aoristi praesentis significationem. Nam definitum praesens indicat aliquid eo ipso tempore agi; quo dicitur agi, ut quum quis; dum scribit; dicit *scribo*. Aoristi autem praesentis, ut omnium aoristorum, duplex vis est; prima, quae aliquam certam partem praesentis temporis; quaecumque illa sit; indicat; altera; quae promiscue omnes complectitur praesentis temporis partes.

Prioris significationis satis perspicua illa exempla sunt, quae vulgo dici solent, *dicunt, ferunt, perhibent, dicitur, fertur, perhibetur.* Quibus verbis minime significatur aliquid perhiberi hoc

ipſo tempore, quo quis hoc verbo *perhibent* utitur, ſed omnino indicatur aliqua eaque certa quidem praesentis temporis pars, ſed una tamen de multis, neque ita, ut, quae illa pars ſit, conſtet.

Altera ſignificatio praesentis aoristi quoniam omnes praesentis temporis partes complectitur, eodem modo, quo aoristus praeteriti, frequentationem et conſuetudinem ac morem indicat, ut illud Homeri,

ἐπιμιῖξ' δὲ τε μαινεται Ἄρης,

quo non definitum praesens indicatur, ſed quocumque tempore praesens eiusdem rei iteratio ac repetitio.

Ex hac autem ſignificatione eodem modo, ut ſupra in praeterito aoristo vidimus, derivatur ea praesentis aoristi potestas, qua aliquid poſſe fieri indicatur. In quo ſignificatu quum nihil ſit difficultatis, fatiſ habeo, unum ex ingenti, quae ubique occurrunt, exemplorum copia depromere:

valet ima ſummis

*mutare, et inſignem attenuat deus,
obſcura promens.*

In quo loco *attenuat* idem eſſe, quod *attenuare poſteſt*, vel ea, quae praecedunt, docent, *valet mutare.*

Tertius denique FUTVRI AORISTVS eſt, quem a grammaticis neglectum eſſe hoc magis mirum eſt, quod futurorum duae in verbo Graeco et Latino formae exſtant, quarum altera futuro definito, altera proprie futuro aoristo deſtinata eſt. Nam *μέλω γράφειν*, *ſcripturus ſum*, quum dicimus, definito utimur futuro, quippe cuius initium fiat ſine praesentis temporis. Quare in iſtis futuri definiti notis ineſt praesentis ſignificatio *μέλω* et *ſum*,

quo clarius indicetur, hinc statim futuri fore initium. Aoristus autem futuri his formis exprimitur, *γράφω*, *scribam*, quarum, ut praeteriti et praesentis aoristorum, duplex vis et potestas est.

Nam primum aoristus futuri omnino aliquam designat certam futuri temporis partem, quaecumque illa sit, ut qui dicit *γράφω*, *scribam*, non nunc se scripturam demonstrat, quod dici deberet *μέλλω γράφειν*, *scripturus sum*, sed omnino aliquando fore, ut scribat, ostendit. Eiusmodi est illud Homeri, Africani minoris voce repetitum,

*ἔσεται ἡμᾶρ, ὅτ' ἂν ποτ' ὀλώλη Ἴλιος ἱεή,
καὶ Πριάμος καὶ λαὸς εὐμμελίω Πριάμοιο.*

Quorum verborum non est hic sensus, ut nunc interitura dicatur urbs, sed ut aliqua, eaque certa quidem, sed non definita, futuri temporis parte fore, ut urbs cadat, significetur.

Deinde etiam illa vis inest futuri aoristo, quae quoniam ad omnes promiscue futuri temporis partes spectat, iterationem consuetudinemque designat. Ut apud Homerum,

ὡς δ' ὅτε κινήσει Ζεφύρος βαθὺ λήϊον.

Vide Fischerum ad Welleri grammaticam spec. II. p. 263.

Quae denique ex hac significatione eius, quod fieri soleat, nascitur significatio eius, quod fieri possit, ea merito apud Graecos aliquanto est in futuri aoristo, quam in reliquis aoristis, frequentior. Etenim quae promiscue in quacumque parte alicuius temporis collocari possunt, si id tempus futurum est, longe incertiora sint necesse est, quam quae aut praesenti aut praeterito tempore quantumvis indefinito notentur. Nam quum nec facta

nec fieri dicantur, ea non, ante constabit contingere, quam quum reipsa evenerint. Quod quia incertum est quando futurum sit, perinde est, utrum, quae sic futura sunt, futura esse, an fieri posse dicantur. Barchylides de ebrio:

αὐτὸς μὲν πόλεω
κηδεμένος λυεῖ,
πᾶσι δ' ἀνθρώποις μοναρχήσῃ δοκεῖ.

Vide Fischerum l. l. et, quem hic commemoravit, Abreschium in auctario dilucid. Thucyd. p. 331.

Sed ne forte videamur aoristis tantummodo tribuisse, quae etiam aliorum temporum sunt, dicendum est de iis temporibus, quae quum non sint aorista, tamen iterationis et consuetudinis significatione praedita putantur.

Ac primo quidem praeteritum perfectum ista significatione frequenter occurrere constat, ut in illo notissimo,

ὃς χεύσῃ ἀμφιβέβηκας.

Cuiusmodi alia attulit Fischerus p. 259. Verum sponte quisque intelligit, in hisce exemplis omnibus perfecti non esse aliam vim, quam praesentis, atque ut praesens tempus definitum ad aoristi praesentis indicandam significationem adhibetur, ita eundem esse etiam perfecti usum. Quamobrem perfectum quidem non videtur repugnare iis, quae de repetitionis consuetudinisque significatione, quae proprie aoristis insit, supra ab nobis dicta sunt.

At vero eandem significationem etiam imperfecto tribuunt grammatici. Quorum si vera sententia est, vereor ne omnis temporum ratio in magnas atque inextricabiles difficultates incidat. Nam et si fortasse merito videatur imperfecto tempori con-

fuetudinis significatio tribui posse, propterea quod, quum imperfectum referatur ad aliud tum quidem praesens tempus, natura sua aliquam continuationem ac perpetuitatem notet: tamen ex eadem re magnam nasci de isto significato dubitationem necesse est, quia, si imperfectum semper ad aliquod aliud tempus refertur, ita tantum aliquam frequentationis notationem continere poterit, ut non omnino, sed certo quodam tempore aliquid fieri consueuisse dicatur. Id vero sic est. Quare facillime diiudicari potest, quid sit discriminis, utrum aliquid fieri solere aoristo praeterito, an imperfecto dicatur. Nam quae aoristo praeterito fieri consueuisse dicuntur, ea quocumque praeterito tempore fieri solita indicantur, unde merito colligitur, et etiamnum fieri solere, et posthac fieri posse; quae autem imperfecto tempore fieri consueuisse significantur, ea ad certam tantummodo partem praeteriti temporis, quae quidem ex alio tempore pendeat, pertinent, neque illa, quae ante aut post istam temporis partem fieri consueverint, comprehendunt. Exemplis res declarabitur. Pindarus in principio secundi carminis Isthmici sic scribit:

οἱ μὲν πάλαι, ὦ Θεράσινβηλε,
 Φῶτες, οἱ χρυσαμπύκων
 εἰς δίφρον Μοισᾶν ἔβαι-
 νον κλυτὰ φρέμιγγι συναγτόμενοι,
 ῥίμφα παιδεῖς ἐτόξευ-
 ον μελιγάρυας ὕμνεσ,
 ἔστις ἔων καλὸς εἶχεν Ἀφροδίτας
 εὐθρόνε μνάστειραν ἀδίσταν ὀπώραν.

In hoc loco ἔβαινον et εἶχεν communem habent et vulgatam imperfectorum vim, quoniam simpliciter continuationem significant tempore quodam, quod ex alio tempore pendeat, durantem. Ἐτόξευον au-

tem adiunctam habet consuetudinis significationem, sed non omnino per omnem praeteriti temporis ambitum extensam, verum in quoddam certum tempus coangustatam, cuius termini alio tempore definiuntur. Nam quum hoc dicat Pindarus, qui olim carminibus faciendis operam dabant, si quem formosum puerum nossent, eum carmine celebrare solebant, aut hoc significat, quando carmina faciebant, canere solebant formosos pueros, aut omnino, quo tempore isti poetae vivebant, formosos pueros solebant canere. Nam illud ipsum, *dum aliquis vivebat*, in plerisque huius generis locis intelligi debere ex eo clarum est, quod imperfectum consuetudinis notione adiuncta, de certis personis adhibetur, quarum vita quum sit certis circumscripta limitibus, nunquam imperfecto deest tempus, ex quo pendere possit. Ita Aeschylus in Prometheus de hominum genere:

οἱ πρῶτα μὲν βλέποντες ἔβλεπον μάτην,
κλύοντες ἐκ ἠέρον, ἀλλ' ὄνειράτων
ἀλλυγιοὶ μορφαῖσι τὸν μακρὸν χρόνον
ἔφουρον εἰκῆ πάντα.

Et sic saepius in iis, quae sequuntur, imperfecto usus est, quod quidem ubique in isto loco refertur ad illud tempus, quo nondum Prometheus culturam hominibus adhibuerat. Contra ubi non significatur tempus ex alio pendens tempore, imperfectum, quantumvis consuetudinis significatione praeditum, adhiberi nullo pacto potest, ut in iis, quae Euripides in Phoenissis v. 543. de aemulatione dicit:

πολλὰς δ' ἐς οἴκους καὶ πόλεις εὐδαίμονας
ἔσῃλθε, καὶ ἔσῃλθε ἐπ' ὀλέθρῳ τῶν χρωμένων

et paullo post de mediocritate:

καὶ γὰρ μέτε' ἀνθρώποισι καὶ μέρη σταδμῶν
 ἰσότης ἐταξε καὶ ῥυθμὸν διώρισεν.

In quibus locis neque ἐσήχετο et ἐξήχετο, neque ἔτασεν et διώριζε dici poterat, quae imperfecta rem ad certum tempus relatura fuissent, ita ut neque ante illud tempus, nec postea idem evenire potuissent significarent. Similiter quum Latini praeteritum perfectum pro aoristo adhibent, non potest illud permutari cum imperfecto, ut in hoc Horatii,

secundi calices quem non fecere disertum?

Vbi quis dicere vellet faciebant?

Illud vero in hoc aoristi praeteriti imperfectique usu diligenter observandum est, ne quis aoristos secundos cum imperfectis confundat, quod accidit Fischero p. 258. ubi in his versibus Homeri,

ὅς κε θεῶν ἐπιπέδηται, μάλα τ' ἔκλυον
 αὐτῶ,

et,

ἦντε βῆς ἀγέληφι μέγ' ἔξοχος ἔπλετο πάντων
 ταῦρος,

imperfecta putat adhibita esse, qui sunt aoristi secundi. Quamquam enim hoc genus aoristorum nihil videatur aliud esse, quod quidem ad originem et formam attinet, quam imperfectum, diversam tamen ab imperfectorum potestate significationem usu, paullatim et consuetudine sermonis adeptum est. Recte vero Fischerus attulit Iliad. XXIV. 340. et Odyss. I. 96. in quibus locis haec leguntur:

ὑπὸ ποσσὶν ἐδήσατο καλαὶ πέδιλα,
 ἀμβρόσια, χρύσια, τὰ μιν φέρον ἡμῶν ἐφ'
 ὕγρην,
 εἰδ' ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν, ἅμα πνοιῆς ἀνέμωι.

Hic sane *Φέρον* est imperfectum, significatque rem fieri solitam, sed sic demum, ut aliquem portare solitae dicantur soleae tum, quum eas pedibus subligatas gereret.

Denique addidit Fischerus p. 258. plusquamperfectum, quo aliquid fieri solere indicetur. Id tempus quum sit ex eo genere temporum, quae ex alio tempore pendent, eandem prorsus significationem consuetudinis habeat necesse est, quae reperitur in imperfecto. Quamobrem male attulit Fischerus locum Platonis in Cratylo, cap. 5. vol. III, p. 237. ed. Bip. Ibi Socrates ita loquitur: *ἐκὼν καὶ*

*χειρήσωμεν, ἔ κατὰ πᾶσαν δόξαν
κατὰ τὴν ὀρθήν; αὕτη δ' ἐστίν, ἢ
ν κάεσθαι τε καὶ κάεω, καὶ αἰ*
his tandem p̄tabit hic plusquam-

perfecto consuetudinem indicari, quum id non solum perfecto recte fieri possit, sed per temporum necessariam consequutionem ne locus quidem sit plusquamperfecto, aut imperfecto, cuius vice plusquamperfectum positum videtur Fischeri. Immo

, quam scribi hic bis debere π̄φω-
more Plato ante et post saepius, ut
nusquam plusquamperfecto. Quae
i corruptionis origo in ν paragogico
o, quod quum semel receptum esse
le coepit augmentum: Huiusce cor-
plorum aliquot millia ex antiquis
ligi possent.

Caeterum, ne quis forte haesitet, si qua occurrere tempora videat definita aut indefinita, quae ab nobis non sunt commemorata, operae pretium facturi nobis videmur, si paucis viam rationemque indicaverimus, quae tempora quaeque quo referenda

sint, intelligi queat. Vtemur autem aoristis tantum ad hanc rem: nam definitorum temporum eadem plane ratio est.

Atque ut a praesenti initium faciamus, facile colligitur, hoc quidem nullis augeri temporibus posse. Omnes enim praesentis temporis partes praesentes sunt, neque ulla est, quae tamquam praeterita possit aut futura cogitari. Quod si quid praeteritum aut futurum tamquam praesens cogitatur, id ipsum patet praeteritum futurumque definitum esse. In praeterito autem futuroque tempore nihil obstat quo minus alia tamquam praeterita aut futura aut ex utroque hoc genere coniuncta cogitentur.

Igitur sicut aoristus praeteriti is, quo aliquid certa quadam sed indefinita praeteriti temporis parte ut perfectum, atque idcirco ipsa absolutio et perfectio rei ut praesens ponitur, veluti ἔγραψα, praesens dici poterit aoristi praeteriti, ita aliud ut praeteritum praeteriisse dicetur, velut γεγραφώς ἔτυχον; aliud ut futurum, velut, γράψων ἔτυχον; aliud ut praeteritum futuri, velut, γράψων γεγραφώς ἔτυχον; aliud denique ut futurum praeteriti, velut, γεγραφέναι μέλλων ἔτυχον. Dabitur enim hoc nobis in huiuscemodi disputatione, ut formulis verborum uti liceat, quae etsi nusquam occurrant, rem tamen claram et perspicuam reddunt.

Eodem modo aoristus futuri simplex γράψω, hoc, scripturum aliquem esse, ut praesens ponitur in aliqua parte futuri temporis. Sed eadem illa scribendi actio poni poterit in futuro tempore ut praeterita, velut γεγραφώς ἔσομαι; vel ut futura, γράψεν μέλλω, vel ut quae tamquam futura praeterierit, γράψων τετυχηκώς ἔσομαι; vel denique

ut quam perfectam esse futurum sit, *γεγεαθεύει*, *μελλήσω*.

Hac igitur via temporum diversitates multimo-
dis inter se coniungi consociarique possunt. Sed
cuiusque horum compositorum temporum ea natu-
ra est, quae est illius temporis, in quo coniuncta
ista tempora collocantur. Quod si formae verbo-
rum satis commodae interdum desint, id ipsi tem-
porum naturae nihil detrahit, quae debet ex signi-
ficatione, non e forma verborum iudicari. Qua-
re easdem formas saepius adhiberi necesse est, nunc
ad definita, nunc ad relativa, nunc ad indefinita
tempora indicanda. Ita futurum *γείψω* nunc de-
finiti temporis vim habet, quae proprie sic ex-
primitur, *μέλω γείψεν*, nunc relativum tempus
continuatumque alio futuro tempore significat,
nunc denique futurum notat indefinitum sive
aoristum.

CAP. XX.

De modis.

Postremo loco in coniugatione spectandi sunt mo-
di, quibus indicatur, utrum aliquid vere fiat, an
fieri possit, an denique fieri debeat. Vnde quum
tres omnino modi sint, indicativus, subiunctivus,
imperativus, mirum fortasse videbitur, quod
omnium gentium grammatici quartum addide-
rint, infinitivum, Graeci etiam quintum, optati-
vum. Ac de optativo quidem infra dicetur. In-
finitivus vero, quo nihil nisi nudam verbi cuius-

que significationem contineri supra adnotavimus, propterea videtur a grammaticis inter modos numerari, quia, quum praeter infinitivum nulla sit verborum in universa coniugatione pars, quae flexione sua et terminatione modum indicet, infinitivorum formae eatenus certe ad modorum notationem trahi poterant, quatenus detractionem significant modorum. Idem factum videmus in casibus, inter quos quum nominativus, qui nullam relationem notet, iniuria referatur, tamen propterea casibus adnumerari solet, quia, quum caeteri casus terminatione sua aliquam relationem indicent, huius terminatio certe omissionem contineat relationis. Infinitivus quidem utrum modis verborum adnumerandus esset, necne, iam dubitavit Apollonius Dyscolus, grammaticus admodum subtilis atque eruditus, cuius de ea re disputatio legitur in lib. III. de Syntaxi cap. 13.

Qui igitur veri sunt in verbis modi, eorum primus pertinet ad veritatis significationem, isque *ῥησιτικός* a Graecis, **INDICATIVVS** a Latinis vocatur. Eius quidem tam plana est atque aperta ratio, ut explicatione nulla indigeat.

Alter modus est is, quo fieri aliquid posse indicatur, isque **CONIUNCTIVVS** a Latinis vel **SUBIUNCTIVVS** dicitur. Graeci autem hunc modum in duos distribuerunt modos, quorum unum *ὑποτακτικόν* vocarunt, cui designando Latini sua coniunctivi vel subiunctivi nomina adhibent; alterum dixerunt *εὐκτικόν*, quem **OPTATIVVM** Latini appellant. Atque admodum subtilis et erudita in hoc constituendo discrimine cernitur Graecorum observatio et sagacitas. Nam duplex omnino ratio est, qua quid fieri posse dicatur, altera, quam

objectivam philosophi vocant, quum quid per ipsarum rerum conditionem fieri potest; altera, quam subiectivam dicunt, quum sola rei alicuius cogitatio sibi ipsa non repugnat, sive reipsa fieri possit id; quod cogitatur, sive non possit. Igitur modo coniunctivo ea, quae per ipsam cuiusque rei naturam fieri possent; Graeci notarunt, optativo autem, quae possent cogitari.

Ultimum denique locum tenet modus IMPERATIVVS, quo necessitatis continetur significatio, in quo idem discrimen, quod inter coniunctivum et optativum est, infra declarabimus.

CAP. XXI.

De coniunctivo et optativo.

Igitur ut ordine procedat disputatio nostra, omisso indicativo, in quo nihil difficultatis est, primo loco de coniunctivi et optativi ratione dicatur. Ex illo modi coniunctivi atque optativi discrimine, quod supra indicavimus, multa possunt explicari, quae aliter obscura forent. Ac primum hinc intelligitur, quare coniunctivus non nisi ita, ut ex alio verbo pendeat, optativus autem etiam nudus et sine aliorum societate verborum adhibeatur. Nam si coniunctivi haec propria vis est, ut, quae per ipsam rei naturam fieri possint, indicet, necessarium erit, ut, quare quid fieri possit, in unaquaque enunciatione expressum sit. Hoc enim nisi fiat, non poterit diiudicari, utrum aliquid ipsa rei natura fieri possit, an cogitetur dumtaxat fieri

posse. Itaque pleraeque loquutiones, in quibus abest verbum, e quo pendeat coniunctivus, merito videntur sic explicari a grammaticis, ut id ipsum verbum, quo regatur coniunctivus, figura illa, quae ellipsis vocatur, omissum dicant, veluti in hoc exemplo, *ἴωμεν*, quod plene si dicitur, est *ἔγωγε ἵνα ἴωμεν*. Atque consimili modo equidem omnes coniunctivi usus verbo, quo regantur, desitutos explicari debere contenderim. E quibus hic quidem facillimus est, *τί Φῶ; τί δρῶ;* quod plene sic dicitur, *σήμηνον*, vel *ἐκ οἴδα, τί Φῶ, τί δρῶ*, ut *θέλεις, μένωμεν*; Aliud exemplum est hoc, *εἰ μὴ εἶπω*, quod est sic explicandum, *εἰ, φυλακτέον, μὴ εἶπω*. Denique illa ratio, qua Homerus maxime uti solet, ut coniunctivus cum particula *ἄν* coniunctus futuri habeat significationem; in qua se alii scriptores fere optativo et particula *ἄν* uti solent; ea igitur ratio licet fortassis eo excusari possit, quod Homeri aetate sermo Graecus nondum satis cultus et perpolitus fuerit, nescio tamen an non minus, quam aliae coniunctivi constructiones, ex omissione aliqua nata sit. Vt in his,

πληθὺν δ' ἐκ ἄν ἐγὼ μυθήσομαι; εἰδ' ὀνομήνας,
et;

εἰ δέ κε μὴ δώωσιν, ἐγὼ δέ κεν αὐτὸς ἔλωμαι.

Quae sit explicanda arbitror, ut intelligatur, *ἔχοιμι ἄν, ὅπως ὀνομήνω, ὅπως ἔλωμαι.*

Contra optativus solus per se adhibetur, et recte quidem. Nam quum nihil aliud notet, quam cogitari aliquid sine repugnantia posse; non est alio verbo opus, quo indicetur, quare aliquid recte cogitari queat. Quippe ad hanc rem ipsa tantum cogitatione usus est. Igitur illa, *λέγοιμι ἄν, ἴοις ἄν*, proprie significare videntur, *dicere possim,*

ire possis, vel, omiſſa particula, λέγοιμι, ἴσθι, *dicere poſſum*, *ire potes*. Ex hac autem ſignificatione orta eſt optandi viſ, e qua nomen huic modo acceſſit. Nam quum nihil optemus, niſi quod aliquo modo fieri poſſe videatur, quia hoc ipſum, optare, velle eſt, ut aliquid fit, quod eſſe ſi non poſſet, optari non poſſet: tamen, qui aliquid optant, non quaerunt, utrum aliquid re vera fieri poſſit, ſed utrum fieri illud cogitari queat: propterea quia ſaepe fit, ut optemus ea, quae re vera fieri nequeunt. Ita optare aliquis, ut numquam moriatur, poteſt, quamvis re ipſa, ut non moriatur, fieri non poſſit. Quapropter merito Graeci non eum verbi modum, quo aliquid re vera fieri poſſe ſignificatur, ſed illum, quo indicatur, aliquid cogitari poſſe tamquam quod fiat, optandi poteſtate inſtruendum cenſuere.

Sed quando optativus modus non adhibetur optandi cauſſa, ſane plerumque refertur aequae ut conjunctivus ad ea, quae non ſolum cogitari, ſed etiam re vera fieri poſſunt. Quem quidem optativi uſum inde natum eſſe patet, quod pleraque propterea cogitantur tamquam quae fieri poſſint, quia cauſſa aliqua fit, ex qua colligamus, ea fieri re vera poſſe.

Illud denique in modo conjunctivo atque optativo inveſtigandum eſt, quare factum fit, ut e praesente ac futuro tempore plerumque conjunctivus, e praeteritis temporibus optativus pendeat, ita quidem, ut utriusque modi eadem proſus vi videatur et ſignificatio eſſe. Id quidem plerumque fieri dico: nam qui ſemper factum contendit, Daweſius, et qui hunc ſequuntur, vehementer errant, quod alio loco copioſius demonſtrabo. Quod ſi quis forte, quoniam temporum ſignificatio in modo

optativo et coniunctivo aut nulla aut perparva infit, temporum discrimina a Graecis modorum diversitate indicata esse censeat, vereor sane, ne omisso significationis temporum in illis modis magis e modorum significatione, quam modorum significatio ex omissione significationis temporum orta fit.

Sed aliquid tamen de hac re nunc quoque dicendum arbitror. Atque ut supra dictum est, quum ad singula facta referantur modi, non possunt non omnium temporum adiunctam significationem habere. Nullum enim cogitari factum potest, quin quocumque in tempore collocari queat, quandoquidem facta omnia non stabilem perpetuamque conditionem, sed certis inclusam temporis limitibus indicant. Partem igitur temporis implent, quae aut certa ac definita, aut indefinita, aut ex alia temporis parte suspensa esse potest. Neque vero in hac re quidquam interest, utrum factum aliquod vere fieri, an fieri posse, an fieri debere cogitetur. Quidquid enim horum sit, manet facti natura, id est actio certis inclusa temporis finibus. Quamobrem necessarium est, ut non solum indicatus modus, quo ipsa eventuum veritas significatur, sed etiam reliqui modi, qui possibilitati ac necessitati indicandae destinati sunt, temporum omnium notationem admittant. Sed in hac re dissentiunt ferme gentium linguae. Vt in Graecorum lingua plura, quam in aliis linguis, reperiuntur imperativi modi tempora, nec tamen omnia. Contra coniunctivi atque optativi temporibus Graeci multo sunt, quam alii, pauperiores. Quod quidem non potest non vitio verti Graecae linguae, quae hanc ipsam ob causam multa obscurius exprimat necesse est, quam aut Latina, aut Germanica, et quae ex his ortae sunt linguae. Nam isti quidem

perabfundi homines funt, qui in Graecorum con-
iunctivo atque optativo relativorum temporum
fignificationem fimul definitorum temporum for-
mis contineri putant. Nam qui tandem fieri pot-
eft, ut tempora non folum diverfa, fed etiam pla-
ne contrariae naturae iisdem verborum formis in-
dicentur? Sic coniunctivum et optativum praesen-
tis fimul etiam imperfecti coniunctivum atque
optativum efle exiftimant. Atqui imperfectum du-
pliciter contrarium eft praefenti, primo, quod
praeteritis temporibus adnumerari debet, deinde
quod, quum praefens certum definitumque fit,
ipfum ex alio tempore pendet. Qui ergo tam re-
pugnantia iisdem formis comprehendere cuiquam
in mentem venerit? Immo nihil amplius dubitabi-
mus, quin Graeci relativorum temporum coniu-
ctivis atque optativis careant. Sed eorum tamen nota-
tio ab nulla lingua commode abefle potefl. Nam
fi quis dicat, ἦλθον, ἵνα παρῶ, quis diiudicet,
utrum id fit, *veni, ut adfm*, an, *veni, ut adeffem*?
Qui autem dicat, ἦλθον, ἵνα παρῆην, non magis
forma quidem temporis indicaverit, utrum horum
velit. Peropportune tamen Graecis contigit, ut,
quum relativorum temporum in coniunctivo et
optativo notatione careant, modum tamen du-
plicem habeant, coniunctivum atque optativum.
Quorum altero ferme definita tempora, altero re-
lativa indicant. Id primus, nifi fallor, observa-
vit Dawefius: fed hic quum caufam huius rei non
intelligeret, totam rem non intellexit. Itaque, ut
folet, ferox invento, legem putavit ferendam efle,
quam quum Attici fcriptores femper, tum, qui
aliis ufi funt dialectis, plerumque feryaverint. At-
que quum nullis, nifi poetarum exemplis, in qui-
bus metri ratio veram lectionem argueret, refutari
fe poffe cenfeat, profae orationis fcriptores profus

sectatorum suorum libidini exposuit. In Thucydide quidem nulla erit pagina, quin aliquot locis ex ista Dawesii lege corrigenda sit. At sane quidem ille hoc vere observavit, definita tempora coniunctivo, relativa optativo indicari. Verum non illud tam late patet, quam ipse putat: neque omnino, si quis ex vero rem aestimare velit, temporum aliorum in istis coniunctivis atque optativis notatio inest, quam quorum illi temporum coniunctivi sunt atque optativi. Nimirum quoniam coniunctivus, ut supra dictum est, possibilitatem obiectivam notat, fieri non potest, quin is modus de eo ipso tempore, cuius est, intelligatur: ἤλθον, ἵνα παρῶ; *veni, ut adsim*. Qui si quando a Graecis sic adhibetur, ut relativum tempus indicare videatur, primo videndum est, ne huiusmodi loci explicatione adiuvandi sint; deinde, ut ista significatio non possit evitari, vitio id linguae potius dandum erit, relativis coniunctivorum temporibus carenti, quam facienda emendatio, quae non scriptorum, sed linguae foret correctio. Quod autem dixi, possibilitatem obiectivam postulare, ut coniunctivus de eo tempore, cuius est coniunctivus, intelligatur, id huiusmodi est. Coniunctivo indicatur, non cogitari aliquid, tamquam quod fieri possit, sed revera fieri posse. Id igitur si, quo tempore fieri possit, significandum est, quodnam tempus adhibeamus? Num illud, quo non debere fieri, an illud, quo posse fieri censemus? Igitur ἤλθον, ἵνα παρῶ, non poterit significare, *veni, ut adessent* sed significabit, *veni, ut adsim*. Diversissima enim ex his temporibus consequutio nascitur: qui venit, ut adesset, adfuit; qui venit, ut adsit, adest. Optativi alia ratio est. Is enim quoniam possibilitatem subiectivam indicat, totus ad mentem cogitantis de aliqua re refertur. Itaque qui dicit, ἤλθον, ἵνα παρῆην, hoc

sibi consilium fuisse indicat, ut adesset, id autem incertum relinquit, utrum id consilium vere effectum dari potuerit, necne. Euripides in Hecuba:

πολὺν δὲ σὺν ἔμοι χρυσὸν ἔμπέμπει λάθρα
πατὴρ, ἵν' εἴ ποτ' Ἴλις τεύχη πύσσει,
τοῖς ζῶσιν εἴη παυσὶ μὴ σπάνις βίη.

Eū dicit, quia volebat quidem hoc Priamus; sed an vere eventurum esset, ignorabat. Neque evenit. Occidit enim Polydorum Polymestor, et positus est auro. Sed ex hac ipsa vi optativi intelligitur, quare hic modus possit etiā de aliis temporibus adhiberi, quam quorum proprie temporum modus est. Nam quae optativo modo dicuntur, quum non significant ea, quae revera fieri possint, sed quae fieri posse cogitentur, consequens est, ut optativus non referatur ad id tempus, quo fieri possit aliquid, sed quo cogitatur fieri posse. Is igitur modus si praesentis temporis est, non significabit possibilitatem alicuius rei nunc praesentem, sed praesentem tum, quum quis eam cogitaret. Et ita etiā in aliis optativi temporibus. Quare qui dicit, ἦλθον, ἵνα παρείην, proprie hoc indicat, venisse se eo consilio, ut adesset: quod consilium quia eo ipso tempore, quo venit, praesens ei erat, praesentis optativo utitur: eoque incertum relinquit, utrum hoc consilium effectum eatur hoc ipso tempore, quod nunc praesens est, an ante hoc itum fuerit effectum. Quod quum animadvertissent Graeci, defectum relativorum conjunctivi temporum optativo compensarunt, non quod optativus natura sua relativa ista indicaret tempora, sed quod non, ut conjunctivus, rem ipsam in definitis temporibus collocaret. Illustrabo rem Homeri loco in Odyss. III. 76. quem ipsum Dawesius attulit.

αὐτὴ γὰρ ἐνὶ Φρεσὶ Δάρσος Ἀθήνη
 ἔφη, ἵνα μιν περὶ πατρός ἀποικομένειο ἔρειτο,
 ἢ ἵνα μιν κλέος ἄσθλόν ἐν ἀνδραπέσει
 ἔχουσιν.

Ultimum versum Dawesius, quod regulæ suæ repugnet, spurium pronuntiavit: quo nihil facere potuit imperitius. Ἐρηται dicere Homerus recte non poterat. Eo enim significasset, de patre non tunc percontandum fuisse Telemacho, sed nunc, quo tempore ipse poeta hoc narraret. Itaque ἔρειτο dixit, quod etsi præsens est, indicat tamen consilii tantum in animo Minervæ præsentiam, illud autem non definit, quo tempore eventurum hoc consilium sit. In altero versu vero ἔχοι sane poterat dicere, quippe pariter animo concipiebat Minerva futuram Telemachi famam. Sed eandem rem recte poterat etiam coniunctivo ἔχουσιν exprimere, quandoquidem non famam indicat tunc tantummodo florentem, quum patrem quaereret Telemachus, sed durantem illo adhuc tempore, quò illa ipse Homerus referebat. Quod si hæc aut Dawesius, aut qui huius auctoritatem temere sequi consueverunt, satis perspecta habuissent, multos veterum locos non corrupissent perverfis emendationibus.

Praeterea observandum est, coniunctivo futuri Graecos non esse usos. De qua re quum alii hic illic dixere grammatici, tum optime omnium Apollonius lib. III. de syntaxi cap. 30. p. 271. seq. Confer praeterea Abreschium in Misc. Obsf. novis vol. III. p. 12 seqq. Nec Latini hunc modum habent, nisi quum circumscriptioe utuntur. Quamquam casta nulla fuit, quare hic modus omitteretur. Nam etsi, ubi eo usus est, vel coniunctivum aliorum temporum, vel indicativum futuri adhibent

Graeci, id saepe tamen negligentius, quam rectius, faciunt. Nam neque aliorum temporum coniunctivi habent futuri temporis significationem, neque futuri indicativus possibilitatis notionem continet, sed rem ut vere futuram notat. Quare non defensione, sed excusatione indigent. Ac λέξομεν, ἵνα εἰδῆτε, quum dicunt, id ferri propterea potest, quia intelligere aliquem id, quod ei quis dicturus sit, ut praesens poni in futuro tempore potest. Quum autem dicunt λέξομεν, ἵνα εἰδῆσθε, sic censuerunt, ea, quae futura sint, propterea ut possibile cogitari posse, quia nondum facta sint. Similis est constructio particularum ὡς, ὅπως, ἵνα, ὅφρα cum indicativis praeteritorum temporum, quam ubique male intellexit Brunkius, id quod in syntaxeos explicatione demonstrabimus.

CAP. XXII.

De imperativo.

Sed dicatur denique etiam de MODO IMPERATIVO. Is in nulla lingua, quantum equidem sciam, reperitur integer. Ac primum quidem quod ad personas attinet, primam imperativi personam nulla lingua agnoscit, Germanica aliaeque ne tertiam quidem, quam Graeci tamen et Romani habent. Primam quidem personam vulgo putant ab imperativi natura prorsus abhorrere, quia nemo sibi ipse imperare possit. Et ita videtur Apollonio in lib. III. de syntaxi cap. 25. Ac profecto qui sibi ipse imperaret, is ea re duplicem personam in se susciperet, alteram imperantem, alteram, cui imperaretur.

Quae quum non posset non esse a priori diversa, etiam qui ipse sibi imperaret, secunda deberet persona uti. Sed ista disputatio sic demum vera foret, si totum illud imperare proprium esset modi imperativi. Atqui id non minus fortuitum est in hoc modo, quam optare in optativo. Nihil enim nisi omnino aliquam necessitatem imperativo modo declarari, vel ex tertia persona colligi potest: quippe non possumus absentibus imperare. Itaque *esto* exempli causa necessitatem tantum alicuius rei indicat, minime imperium. Propemodum enim idem est, ac si quis dicat, *debet esse*, hoc tantum discrimine, quod in his, *debet esse*, necessitas continetur verbi significatione, in hoc autem, *esto*, in modi natura posita est. Scilicet quemadmodum is modus, quo possibilitas indicari debet, duplex est, alter obiectivam, alter subiectivam possibilitatem significans, ita simile quid in imperativo licet animadvertere. Etenim etiam necessitas duplex est, altera obiectiva, quae ex rei cuiusque natura argumentis colligitur, ut, *qui sapiens est, mortem contemnat necesse est*; altera autem subiectiva, quae non ex rerum, de quibus loquimur, natura, sed ex nostro arbitrio, nostraque voluntate oritur, ut, *morete*. Vtrique necessitati suae quaedam verborum formae destinatae sunt; obiectivae necessitati adiectiva verbalia, quae in Latinis verbis gerundia dicuntur, ut *ιτητέον ἐστίν*, *eundum est*. Eaque nunc activam vim habent, ut *ταῦτα φυλακτέον*, *agitandum est vigilias*, aut passivam, ut *ἔτος φυλακτέος*, *hic cavendus est*. Subiectivae necessitati autem imperativus, qui proprie dicitur, assignatus est, *ποιεῖ, ποιεῖτω*, *fac, facito*. Nunc sicut secunda et tertia persona huius imperativi hanc vim habent, *impono tibi, impono illi necessitatem aliquid faciendi*, quidni etiam

prima persona recte adhiberi possit, quae significet, *impono mihi eam necessitatem?* Nimirum patet, hanc personam propterea non esse ab linguarum inventoribus additam, quia rarior eius usus erat, quam, qui sibi ipse aliquam necessitatem imponat, nihil agat aliud, nisi ut velit aliquid facere. Id igitur etiam dici poterat *volo*. Eadem causa est, quare quaedam linguae etiam tertiam imperativi personam praeterierunt. Nam quum nequeamus absentibus voluntatem nostram significare, satis visum est, si quis eos facere quid vellet, dicere, *debet ille hoc facere*: propterea quod, quum subiectivam necessitatem absenti imponere non possimus, obiectiva utendum est, sic, ut dicamus fieri aliquid debere, sed id ut fiat, non posse nos efficere. Sed quum ea res, quam alloqui aut non possumus, aut nolumus, in nostra potestate posita est, maxime desideratur tertia imperativi persona. Quare quod Latini dicunt, *hoc positum nobis esto*, Germani non possunt satis apte exprimere, quos aut, *dieses soll so seyn*, aut, *dieses sey so*, dicere necesse est.

Sed videndum nunc est de temporibus imperativi: de quibus duobus in locis disputavit Apollonius Dyscolus, in lib. I. cap. 36. et in lib. III. cap. 24. Verum is rem minime exhaustit. Non enim imperativi naturam satis perspexerat. Dixi supra subiectivam necessitatem exprimi imperativo. Id huiusmodi est, ut imperativus non possit non semper ad personam eius, qui loquitur, referri. Hoc ipso enim cernitur subiectiva vis imperativi, quod is, qui loquitur, ipse necessitatem alicuius rei sua voluntate constituit. Atqui persona loquentis semper in praesenti tempore collocatur, propterea quod ex hac persona omnis oratio pendet, ad eamque refertur. Neque enim ullas

aut praesentium aut praeteritorum aut futurorum temporum distinctiones fieri possent, nisi ex aliquo certo penderent tempore, in quo esset is ipse, qui eas facit. Qui quae de se et suis cogitationibus dicit, ea praesentia sunt, quibus alia ut praeterita, alia ut futura adnectuntur. Ad hanc igitur loquentis personam quum necessario referantur omnes imperativi, praesentis aliquam significationem comprehendant necesse est. Eoque factum est, ut quaedam linguae solum praesentis temporis imperativum adsciscerent. Porro quoniam necessitas illa, quae imperativo indicatur, ex voluntate loquentis, ut ex causa sua, prodeat, qua quod efficiatur, non potest non posterius hac causa esse, visum est Apollonio aliisque etiam futuri significationem tribuere imperativis, ita ut imperativos, qui formam futuri habent, ut *γραψέτω, εἶπε*, aliorum magis temporum, quam futuri esse imperativos censerent. Quod illi non satis recte videntur fecisse. Nam etsi hoc verissimum est, imperativos necessario et praesentis habere significationem, quia referuntur ad personam loquentis, et futuri, quia posteriores causis effectus sunt: nihilo tamen minus omnium temporum et cogitari et formari imperativi poterunt. Nimirum ea res, cuius necessitatem voluntate nostra constituimus, quoniam etiam extra nos posita esse potest, quocumque poterit in tempore collocari. Quae si est in praesenti tempore, difficultatem explicationis nullam prorsus habet. Si est in futuro, certe non magnam, quia quocumque demum tempore futuram esse velimus, posterior erit causa sua. Paulo maiorem habet difficultatem, si est in praeterito tempore, quoniam repugnare hoc sibi videtur, effectum causae praecedere. Verum hoc minime sic est. Nam omnium imperativorum praeteriti temporis haec vis est, ut

ad solas cogitationes praeteritarum rerum referantur. Atqui cogitationes praesentes sunt. Apollonius haec exempla affert: *κεκλείσθω ἡ θύρα*, et *γράψον*. Patet, si ianua non sit clausa, frustra esse eum, qui *κεκλείσθω ἡ θύρα* dicat. Si ianuam non clausam claudi vult, dicendum est, *κλείσθω ἡ θύρα*. Quod si illud praeteritum, ut clausa sit ianuá, imperativo modo exprimere vult, non potest hoc aliter facere, nisi si rem cogitet ut praesentem, non, *clauditor ianua*, sed, *clausa esto*. Videndi Priscianus lib. VIII. p. 806. et Macrobius de differentiis et societatibus Graeci Latiniq̄e verbi p. 735. Id magis etiam elucet ex iis exemplis, in quibus res, quam imperativo exprimimus, prorsus praeteriit, nec durat adhuc, ut, *ἐκπεπορθήσθω ἡ Τροία ἐννέα ἔτεσι πρότερον*. In talibus enim plane manifestum est, imperativum non nisi ad cogitationem rei praeteritae spectare, ut nihil aliud dicatur, quam, *sumptum hoc nobis esto, Troiam novem annis prius expugnatam esse*. Sed quoniam frequentissimus imperativorum usus in iis rebus est, quas nunc effectum dari volumus, factum est, ut in praeteritis, de quibus commode etiam aliis formulis dici potest, rarius imperativi adhibeantur, ac rarius etiam in futuris, quia, ut supra dictum est, quocumque imperativo continetur res futura. Sed facile intelligitur, *οἶσε* non minus aptam imperativi formam esse, si eo res olim futura significetur, quam *Φέρε*, quò eam rem nunc statim fieri debere indicamus.

Reperiuntur autem apud Graecos non solum in definitis temporibus imperativi, sed etiam in aoristis. Idque merito. Eorum eadem vis est, quae proprie est aoristorum. Atque in praeterito quidem tempore qui sunt aoristi, eorum imperativus

indicat, rem aliquam perfectam esse debere, non addito tempore certo, quo debeat esse perfecta, ut in his, quae affert Apollonius, *γράφαν, σκαψάτω τὰς ἀμπέλους*. Ea ille observavit hoc differre a praesentis imperativis *γράφε* et *σκαπτέτω τὰς ἀμπέλους*, quod, quum imperativis praesentis aliquis iubeatur istis negotiis occupatus esse, aoristi praecipiant ea absolvere. Praesentis aoristus in imperativo, ut in reliquis modis, eandem cum definito et relativo praesente formam habet; significatione tamen diversus est. Sic *ἄγε* si cui acclamamus, definito utimur praesente: nunc enim eum audire iubemus. *Ἰππεύων μάλιστα* autem quum dicimus, tum pugnare aliquem iubemus, quum equo infideat. Denique si dicimus, *πέιθε τοῖς σοφωτέροις*, neque definitum, nec relativum tempus, sed aoristum intelligi volumus, et, quod praecipimus, faciendum censemus quocumque tempore. Eadem aoristi futuri ratio est. *Μέλλε φέρεν* definiti futuri est, quo iubemus aliquem se nunc ad portandum aliquid parare. *Ὅδοιπορῶν οἷσε* relativi futuri est, quo ferendum quid indicamus tum, quum quis iter faciat. Denique vero *οἷσε τὰ προσερχόμενα κακά* qui dicit, aoristo utitur, ut eo quamcumque futuri temporis partem comprehendat.

Imperativorum relativi praesentis et futuri exempla modo attulimus. In praeteritis autem temporibus nullas his formas reperimus destinatas esse. Nihilo tamen secius horum quoque temporum imperativi sunt. Nam si quis diceret, *sumptum hoc nobis esto, nos adfuisse, quum Troia caperetur*, aut, *discessisse nos, antequam caperetur*, is, si modo formae horum imperativorum exstarent, imperativis imperfecti et plusquamperfecti uti deberet. Nam ista si ut vere facta narrantur,

his temporibus usus est: *aderamus, quum Troia expugnaretur; discesseramus, quum expugnaretur.*

Ex his, quae de imperativis disputata sunt, iam denique etiam adiectivorum verbalium et gerundiorum ratio clarius elucescet. Iis obiectivam necessitatem significari diximus. Atque huius quoque non potest non ea ratio esse, ut aliquid propter aliquam praecedentem causam futurum esse indicetur. Continent ergo adiectiva verbalia pariter atque imperativi futurae rei significationem, ut, *ποιεῖν ἐστίν, faciendum est.* Huius autem rei necessitas quum in quocumque tempore collocari possit, adiuncta habere potest omnium temporum verba, ut *faciendum est, fuit, erit, fuerat, fuit, fuerit.* Sed quoniam haec obiectiva necessitas est, habet longe aliam vim, quam imperativi horum temporum. Quod si exempli causa praeteritae rei necessitas designanda sit, ea necessitas si obiectiva est, in ipsa rerum conditione posita fuerit necesse est, ut, *faciendum fui;* si subiectiva tantum est, non poterit in ipsa re quaeri, tamquam quae per se fuerit facienda, sed in animi nostri cogitatione posita erit, *rem fuisse iubentis.* Id igitur dicitur *πεποιήσθω, factum esto,* quo aliquid iubemus tamquam factum cogitari, seu factum illud sit, seu non sit factum.

CAP. XXIII.

De participio

Nunc vero de participio dicatur, quam disputationem propterea differendam putavimus, quo cla-

riorem praegressa temporum explicatio ei lucem praeberet. Ac supra, quum de partibus verbi exponeretur, participium diximus nomen esse. Est autem nomen adiectivum, quo quae continetur qualitas, ea quum sit e verbis petita, facile intelligitur, sicuti verborum, ita participiorum quoque triplex genus esse, activum, passivum, et medium. De quorum discrimine quoniam supra satis explicatum est, nihil attinet ista nunc repeti. Sed quum praedicatum illud, quod in verbis est, etiam temporum necessariam adiunctionem habeat, temporum quoque notatio participiis adhaeret. De qua re est accuratius dicendum. Etenim participium et praeteriti temporis reperitur, et praesentis, et futuri, sive definita haec tempora, sive aorista sint. In iis autem temporibus, quae ex alio tempore pendunt, imperfecto plusquamperfectoque, nulla non solum apud Graecos, sed ne in caeteris quidem linguis invenimus participia. Scilicet hic quoque comprobari videmus id, quod supra iam adnotatum fuit, ubique in linguarum conformatione vestigia reperiri diligentissimae observationis, qua mens humana et ratio etiam sui sibi minus conscia omnia pervestigare soleat. Etenim participia quum sint nomina, fieri non potest, quin, quod proprium est nominum, constantem aliquam permanentemque rerum conditionem significant. Cui si temporis notatio adiicitur, qua participia a caeteris nominibus differunt, id necessario tempus est constans atque perpetuum, sive praeteritum illud sit, sive praesens, seu denique futurum. Illa vero permanens tempore quopiam conditio, quae participio exprimitur, potest aut definitis temporibus, aut indefinitis, id est aoristis, permanens cogitari. Vnde haec planissime intelliguntur definitorum temporum participia γεγραφώς, γεγράφων, μέλλων.

γράφειν, indefinitorum autem γράψας, γράφων, γράψων. Omnia enim stabilem indicant constantemque conditionem eorum, de quibus dicuntur. Nam qui γεγραφώς et γράψας dicitur, semper et ubique hac nota cognoscitur, quod aut nunc aut aliquando scripsit; qui γράφων definito et indefinito tempore vocatur, hac, quod aut nunc, aut quacumque in parte praesentis temporis scribit; qui denique μέλων γράφειν et γράψων, hac, quod aut nunc est aut omnino aliquando scripturus. Quod si qua essent pendentium ex alio tempore temporum participia, ea non constantem ac perpetuam, sed fluxam sibi que ipsi repugnantem conditionem significatura forent. Ita si quod esset imperfecti participium, quo verbi causa nominaretur is, qui scribebat: id participium non eum esset significaturum, qui aliqua omnino praeteriti temporis parte scribebat, (id enim exprimeretur participio aoristi γράψας) sed eum, qui scribebat certa quadam parte praeteriti temporis, qua aliud quid fiebat. Atqui non est aliud quidquam indicatum, quod factum sit, quum quis scribebat. Ergo istiusmodi participium non posset non eum significare, qui illo tempore scribebat, quo aliquid fiebat, quod non fiebat. Id igitur perinde esset ac si diceretur eodem tempore scripsisse, quo non scribebat.

Sed ne quis forte deesse existimet participia, quae ad tempus referantur ex alio tempore pendens, ea temporum relativorum conditio necessario exprimitur definitorum temporum participiis, ut γράφων, γεγραφώς. Scribens enim quum indicatur, qui in continuanda hac scribendi actione occupatus est, facile patet, eius actionis continuationem quocumque in tempore collocari posse, ut, *sum scribens, eram scribens*. Nam scribentis

eadem manet notio, five ille nunc est scribens, five erat scribens, quo tempore aliud quid fiebat. Eodem modo *γεγραφός*, vel *fatus* is est, cuius haec est permanens et stabilis conditio, ut scripserit, ut *fatus* sit. Quae conditio nihil mutatur, five is nunc esse dicatur *γεγραφός* vel *fatus* esse, five nunc fuisse, seu denique, quo tempore aliud quid fiebat factumve erat, fuisse. Cavendum est autem, ne quis putet, quemadmodum *γράφων* sic explicari possit, *is, qui scribit, γεγραφός, is, qui scripsit*, ita etiam haec, *is, qui scribebat, qui scripserat*, exprimi posse suis quibusdam et propriis participiis. Nam ut exstarent huiuscemodi participia, non alia tamen iis tribui potuisset vis, quam quae est in praesentis perfectique participiis. Etenim qui scribebat, *γράφων, scribens*; qui scripserat, *γεγραφός*, vel qui dixerat, *fatus* intelligitur, ita ut in istis participiis istud, *scribere* vel *scripsisse* vel *fatum esse*, tamquam permanens conditio insit: quae quum possit quocumque in tempore collocari, qui scribebat, intelligetur scribens, tempore quidem eo, quo aliud quid fiebat; qui autem scripserat, vel *fatus* erat, *γεγραφός* et *fatus* dicetur atque erit, ante quidem, quam aliud quid factum erat. Quamobrem recte dicimus, *stans verba fecit, facit, faciet, fecerat, faciebat, fecerit; sic fatus abiit, abit, abibit, abierat, abibat, abierit; moriturus dixit, dicit, dicet, dixerat, dicebat, dixerit.*

Sed erunt fortasse, qui mirentur, quod nullam mentionem fecerimus participii futuri exacti. Quod tempus quum habeatur in iis, quae ex alio tempore pendent, non poterit sane nostra quidem sententia participio instructum esse. Nec sane occurrit eitis temporis participium in quaquam lingua,

nisi quis huc referendum putet participium futuri Graeci eius, quod vulgo a grammaticis paullo post futurum appellatur. Ac grammatici quidem in ea opinione sunt, ut istam tertii vel paullo post futuri formam minime existiment futuri exacti significatione praeditam esse. Quo facilius, si huic sententiae accederemus, omnem illam quaestionem illiceret profligare. Verum ego quidem quum non dubitem, quin vera et genuina istius formae significatio futurum exactum notet, de qua re alio loco dicetur, diligentius debebo de huius futuri participio exponere, ne ipse mecum pugnare videar.

Nimirum quamvis futurum exactum primo quidem adspectu eiusmodi tempus esse videatur, quod pendeat ex alio tempore, at nihilominus idem futurum aoristi significationem recipit. Nam sicut aliquid simpliciter indefinita aliqua parte futuri temporis eventurum dici potest, ita nihil impedit, quo minus in parte aliqua indefinita futuri temporis aliquid ut praeteritum collocari queat. Ita qui dicit *faxo*, hoc dicit, *effectum dabo*. Quo non indicat, se operam daturum, ut aliquid fiat, aut occupatum in aliqua re facienda fore, sed effecturum, aliqua res ut facta iam absolutaque sit futuro tempore. Nunc tertium illud Graeci verbi futurum non futurum exactum relativum, sed futurum exactum aoristum esse contendo, cui rei argumenta dicentur infra. Quapropter non est mirum, si hoc futurum participio praeditum est, quia hoc participium non est relativum, sed aoristum.

CAP. XXIV.

De infinitiva.

Transeo ad infinitivum, qui quum solam ac nudam contineat praedicati, quod in verbis inest, significationem, ea tantum adiuncta habeat necesse est, quae propria istius praedicati sunt, qualitatis rationem activam, passivam, et mediam, deinde temporum notationem. Ac de activa, passiva, et media verborum significatione satis supra expositum est. Temporum vero eadem in infinitivo, quae in participio, ratio est. Nam quae tempora participium non habent, eadem carent etiam infinitivo. Nimirum coniugatio, quae et personarum praedita est, et veritatis, possibilitatis, ac necessitatis notatione, quum referatur ad singula facta, necesse habet non solum definitorum atque indefinitorum, sed etiam relativorum temporum indicationem. Infinitivus autem, qui nudam praedicati notionem contineat, relativorum quidem temporum adiunctionem eadem causa, qua participium, repudiat. Nam si quod tempus praedicato alicui adiicitur, id eiusmodi tempus sit necesse est, quod sibi constet, eoque certam et stabilem praedicati notionem reddat. Quod si tempus sit secum ipso pugnans, praedicatum et esse et non esse significabitur, eoque penitus tollitur. Merito igitur definitorum et indefinitorum temporum reperti sunt infinitivi, ut γεγραφέσαι, γράψαι, μέλειν γράψαι, γράψαι, γράψαι, γράψαι, exclusi autem infinitivi temporum relativorum, ut imperfecti et plusquamperfecti. Nam quos commemoravimus definitorum temporum infinitivos, γεγραφέσαι,

γράφειν, μέλλειν γράφειν, indefinitorum autem, γράψαι, γράφειν, γράψεν, hi omnes conditionem notant firmam constantemque eius, qui aut nunc aut aliquando scripsit, scribit, scribet. Quod si qui essent relativorum temporum infinitivi, ut imperfecti et plusquamperfecti, quibus indicaretur conditio scribendi quodam praeterito tempore, quo aliud quid fiebat, necessarium foret, ut istiusmodi infinitivi, quoniam nihil indicant, quod eodem tempore cum ista scribendi conditione fuerit, conditionem significarent scribendi eo tempore, quo aliquid fiebat, quod non fiebat. Conditionem ergo notarent scribendi eo tempore, quod nullum esset tempus.

Neque vero desunt infinitivi, qui relativis temporibus designandis inserviant. Necessario enim ad eam rem finitorum temporum infinitivi adhibentur, qui quoniam perpetuum constantemque indicant statum eius, qui aliqua in conditione fuit, est, erit, possunt quocumque in tempore collocari. Quare si depositae alicuius conditionis status in praeterito aliquo relativo tempore collocandus est, quae est plusquamperfecti significatio, infinitivum Graeci adhibent perfecti definiti, ut, ἔτος λέγεται γεγραμέναι, ὅτε τις παρεγένετο, id est, scripserat, quum quis advenit; si autem durans aliquo relativo praeterito tempore conditio indicanda est, quod imperfecti officium est, praesentis definiti infinitivo utuntur, ut, ἔτος λέγεται γράφειν, ὅτε τις παρεγένετο, id est, scribebat, quum quis advenit. Id Latini negligentius et parum apte dicunt, scripsisse dicitur, quam quis advenit. Quae loquutio servanda plusquamperfecto erat, quod iam quum non habeant quo infinitivo exprimant, ad alias verborum formulas confu-

giunt, ut, *scriptum ab eo fuisse dicitur, quum quis advenit.* Par ratio est, quum quid futuro in tempore ita tamquam praeteritum collocatur, ut ex quadam futuri temporis parte pendeat. In quo casu futuri exacti infinitivus, *γεγεσιψεσθαί*, alique similes infinitivi non relativorum temporum sunt, sed aoristorum. Id quod tum ex eo cognoscitur, quod relativorum temporum non possunt ulli esse infinitivi, tum infra in Graecae coniugationis expositione, quum de tertio futuro agetur, argumentis aliis exemplisque illustrabitur. Latinorum autem infinitivos eos, qui fortasse relativorum temporum videri queant, ut *scriptum fore, scripturum fuisse*, aut aoristorum esse, ut hunc, *scriptum fore*, aut utroque, et ad aoristos et ad tempora definita, referri debere, ut hunc, *scripturum fuisse*, ipsa haec verba *fore* et *fuisse* declarant, quorum alterum aoristi proprium, alterum commune aoristi definitique temporis est.

CAP. XXV.

De Graeca coniugatione generatim.

Explicata partium orationis natura ad ipsas earum in Graeco sermone formas accedimus. Atque de nomine quidem et particulis ita iam pridem ab iis, qui Graecae grammaticae rationem exposuerunt, disputatum est, ut nihil videatur hic locus nostris indigere adnotationibus. Sed de verbo, quod maximas omnibus grammaticis difficultates creavit, eo dicendum est accuratius, quo minus nostra quidem sententia ista res virorum do-

ctorum disceptationibus exhausta est. Atque quum Tib. Hemsterhusius, vir summa et ingenii et doctrinae laude clarissimus, verborum Graecorum coniugationes multis magnisque laborare vitiis intellexisset, est is novam aggressus earum explanandarum rationem; quam illustratam a Lennepio in eo libro, quem scripsit de analogia linguae Graecae, et animadversionibus Everardi Scheidii auctam, alii deinceps plurimi sequenti sunt. Est autem huius sectae ea potissimum sententia, de plurimis variorum temporum formis, quae nunc in verbo Graeco reperiuntur, alias aliis esse originibus assignandas, aliquantoque plura, quam vulgo putetur, olim primitiva verba in Graeco sermone existisse. Quae sententia quamquam verissima est, si modestos intra limites sese contineat, a plerisque tamen eorumque amplificata est, ut, quidquid explicatu difficilius iis videretur, id ex obsoletis verborum, quae numquam exstiterunt, formis derivandum existimarent. In qua re nullius maior fuit temeritas, quam Hezelii, qui partem grammaticae Graecae, signis exclamandi, quam accurata doctrina plenior, ante paucos annos edidit. Scilicet scindere nodum, quem solvere nequeas, facillimum est. Quo magis laudanda est Ioannis Primmeri modestia, qui in eo libello, quem contra Trendelenburgium edidit, ita adversus istorum sententiam disputavit, ut eam haud parum videatur labefactasse. Sed mittam ego alios, et, quid mihi de hac re omni videatur; dicam.

Ac nemo sane dubitare potest, quin longe maior olim in Graeco sermone exstiterit verborum copia, quam quae illis aetatibus, quarum ad nos monumenta pervenerunt, in usu fuere. Id enim tum quaedam exempla talium verborum hic illic

servata monstrant, tum grammaticorum auctoritas docet, quamquam non illa ubique satis certa, tum vero etiam verborum inter se comparatio manifestum reddit. Sed illud in hac re maxime videntum est, ut hac ipsa verborum comparatione eas analogiae leges eruamus, quae et exemplis adhuc exstantibus apta sint, et repugnantia ex grammaticorum observationibus tollant.

Atque disputatio nostra initium capiat a divisione Graecae coniugationis. Duae enim omnino coniugationis formae exstant, altera, quae in prima praesentis persona syllaba ω , altera, quae syllabis $\epsilon\mu\iota$ terminatur. Vtra earum antiquior sit, nescio an multum dubitari queat. Si quid tamen in tali re coniecturis assequi licet, eam, quae in ω exit, equidem antiquiorem putaverim. Nam et illae verborum formae, quas summa earum simplicitas antiquissimas esse arguit, ad hanc coniugationem pertinent, et tempora, quae maxime necessaria sunt, in hac omnia reperiuntur. Contra quae in $\epsilon\mu\iota$ exit coniugatio, neque nisi ex derivatis verborum formis orta est, et temporibus quibusdam maxime necessariis, ut futuro, caret. Quod si quis frequentissime utentium hac coniugatione Doriensium et Aeolensium morem obiciat, quos plurimum antiquitatis conservandae studiosos fuisse scimus, vereor ne iste non satis magnum habere momentum possit, quandoquidem in tanta antiquitate quis quaerat utrum quid paullo sit magis, an paullo minus antiquum? Immo qui antiqua magis amant, magis etiam amant rariora, ut, si rarior ista coniugatio fuit, quod negari non potest, non sit mirum, quod ea Doriensibus atque Aeolensibus in primis placuerit.

CAP. XXVI.

De prima coniugatione.

Iam igitur videamus de prima coniugatione. Atque ut via quadam et ordine nostra procederet disputatio, quae sunt huius coniugationis tempora, eorum terminationes hac quasi tabula descriptas exhibui.

	<i>Activum</i>	<i>Passivum.</i>
Praesens - -	ω - -	ομαι
Imperfectum -	ον - -	όμεν
Futurum - -	έσω - -	έσομαι
Aoristus - -	εσα - -	εσάμην
Perfectum -	εκα - -	εμαι
Plusquamperfectum	εκει - -	έμην

In his temporibus primo loco FUTURVM occurrit, cuius aliter paullo, ac vulgo fieri solet, terminationem descripsi. Etenim litteram futuri characteristicam, quae vocatur, σ ponere solent, et futuri terminationem facere σω, ut ἄρω, ἄρσω; λέγω, λέξω. Quod non satis accurate fieri, multis argumentis cognoscitur. Primum enim parum verisimile est, Graecos, qui omnem sonorum asperitatem tantopere evitare studuerunt, maluisse duas consonantes, easque saepe satis molestas ad pronuntiandum, coniungere, quam interposita vocali emollire soni duritiem. Quod si in quibusdam verbis consonantium vicinitatem tolerandam putarunt, ut in his, ἄρσω, λέξω, id tantum abest ut pro regula haberi possit, ut haec ipsa verba, quoniam non magnopere displicitura erant omissa vocali, ce-

leritate pronuniationis ex his, ἀρέσω, λαγέσω, nata videantur. Deinde illud medium *e* inter consonantem verbi propriam et *σ* futuri in antiquissimis quibusdam verbis servatum videmus, ut in ὄλω, ὀλέσω, quo verbo equidem nullum puto aptius reperiri posse primae coniugationis exemplum. Porro longe gravissimum pro forma futuri ἔσω argumentum e futuro secundo, quod vocare solent, petere licet. Iam pridem enim viri docti intellexerunt, hoc secundum, quod dicitur, futurum minime a primo diversum esse, sed quum quaedam dialecti *σ* futuri omisissent, natam inde esse duarum vocalium *έω* contractionem in *ῶ*, quae futuri secundi nomen acceperit. Atqui unde tandem in illo futuro contractio nasceretur, nisi propria esset futuri vocalis *e*? Itaque si futurum τυπέω natum est ex τυπέω, necessarium est ut τύψω nihil sit aliud, nisi brevior propter pronuniationis celeritatem forma futuri legitimi τυπέσω: ex quo nunc litterae *e* omissione τύψω, nunc littera *σ* eiecta τυπέω, quod in τυπέω contrahitur, fieri coepit. Ea clare monstrat verbum ὄλω, cuius futurum est ὀλέσω, ὀλέω, ὀλώ. Nam ὄλω displicebat, quoniam asperius esse videbatur. Neque vero obiici hoc nobis poterit, si futurum secundum natura sua idem, quod primum, esset, non debere in eo longam vocalem, si quando ea in secunda a fine syllaba sit, in brevem mutari; quod quoniam fiat, futurum secundum non posse non ipsa natura et origine sua a primo diversum esse. Iure enim videmur nobis ad haec respondere posse, quum omnino magna libertate vocales in verborum coniugatione suavioris pronuniationis causa mutari, tum eam mutationem in illa futuri conformatione percommode excusari posse. Nam quo magis eiecto *σ* ultimae syllabae corripiuntur, eo magis vox sese

etiam a prima syllaba proripit: ut e praesenti *αἰρομαι*, quum satis commode dicatur *αἰρέσομαι*, omisso tamen *σ* facile patet suavius dici *αἶρέομαι*, quo Pindarus utitur, quam *αἰρέομαι*. Idque clarius etiam elucscit ex contractione duarum vocalium, in quam quum omne pondus vocis inclinet, molestissima est longa ante eam vocalis. Quare non *αἰρέομαι*, *σπειρῶ*, sed *αἶρέομαι*, *σπαρῶ*, dici placuit. Denique si quis verba contracta, quae vocantur, spectet, in his quoque magnam sententiae nostrae confirmationem reperiet. Nam ex *φιλέω*, *χρυσάω*, futurum esse deberet *φιλέσω*, *χρυσόσω*, si futuri forma esset *σω*. Atqui *φιλήσω*, *χρυσώσω* dicitur: quae quum manifesto nata sint ex *φιλεέσω*, *χρυσοέσω*, forma futuri *έσω* fit necesse est. Non sum necis aliquot posse in contrariam sententiam exempla afferri, ut *τρέω*, *τρέσω*, *αἶρώ*, *αἶρώσω*. At quum omnino multa in linguarum constitutione fortuita sunt atque arbitraria, ut non sit mirum, si *ε* in talibus eodem modo atque in *τύψω*, *γράψω* aliisque omissum fuit, tum longe maxima istorum verborum pars futura sua videtur ex obsoleto praesenti, in quo *ε* nullum erat, servasse. Sic ipsum *ὀλέσω*, quod ex *ὀλέω*, cuiusmodi verbum numquam existit, natum putant, ex *ὀλω* factum est. Eiusdemmodi est *αἰδέσομαι* ex *αἶδομαι*, Homeri auctoritate confirmato, nec dubium, quin eadem ratio sit futurorum *αἰκέσομαι*, *αἰλέσω*, *αἰρέσω*, *ἐμέσω*, *νεπέσω*, *τελέσω*. Vide Fischeri animadversiones ad Wellerum spec. II. p. 303. seq. et 323. seq.

Transeo nunc ad AORISTVM. Is ut formationis modo cognatus cum futuro est, ita similem etiam mutationem admittit. Placuit enim Graecis eum saepius litteris *εσ* abiectis solo *α* terminare. Quod qua causa fecerint, non est obscurum. Vi-

debatur enim in multis verbis asperiores habiturus prononciationem esse, si omissio propter vocis celeritatem et duas consonantes sese contingerent. Id quod maxime cernere licet in verbis, quorum propriae ante terminationem sunt litterae λ, μ, ν, ρ, στελλω, ἔσπελα, νέμω, ἔνεμα, φαίνω, ἔφαινα, καθάιρω, ἐκάθαρσα. Quae ut commodius prononciari possent, visum est etiam σ eiicere, servata tamen mensura syllabarum. Quamobrem syllabae, quae deletio σ breves futurae erant, longam vocalem accepere: ἔσπελα, ἔνεμα, ἔφαινα, ἐκάθαρσα. Eidem causae debentur ἠνεγκα et εἶπα, quum ἠνεγξα et εἶπα displicuissent. Quin etiam semel inuenta hac forma quaedam verba, quae facile σ servare poterant ad illorum, quae eo carebant, similitudinem conformari coeperunt, ut ἔχευα, ἔκηα.

Sed dicendum hic est de trium verborum aoristis, qui prorsus contra morem et legem formati videntur, ἔθηκα, ἔδωκα, ἦκα. At enim vero hos equidem plane nego aoristos esse. Ac primum quidem si aoristi essent, id optime perspici deberet ex reliquis praeter indicativum modis. Quibus quum careant, magis augeatur dubitatio necesse est. Deinde aperte formam habent perfecti: adeo quidem, ut vitandae similitudinis causa in his duobus ἔθηκα, ἦκα, perfectum Boeoticum obtinuerit, τέθηκα, εἶκα: quae perfecta si communi lingua proferrentur, τέθηκα forent et ἦκα. Vnde clarum esse arbitror, aoristos ἔθηκα et ἦκα nihil esse aliud, nisi perfecta, quae quum aoristorum significatione ferme acciperentur, fieri non poterat, quin, si quando perfecto usus esset, id ex alia dialecto adscisceretur. Nec mirum debet videri ἔθηκα neglecta duplicatione primae consonantis dictum. Haec

enim etiam in aliorum perfectis verborum negligitur. Exempla attulit Fischerus ad Wellerum in spec. II. p. 287. seqq. et p. 306. Quod si quis obiciat formam ἔθικαμην, cuius exempla quaedam commemoravit Fischerus ad Wellerum spec. II. p. 467. ea nihil nos morabitur. Quamquam enim ex perfecto deduci non potest, sed aperte ex aoristo formata est, tamen, quum et unica sit, et in solo indicativo modo occurrat, vix poterit dubitari, quin tum demum ex ἔθικα orta sit, quum hoc perfectum iam penitus aoristi potestatem nactum esset, eoque posset aoristi instar haberi. Eiusdemmodi ratio est tertiae pluralis ἔδωκαν, ἔθικαν, ἦκαν, quae propterea maxime ad aoristorum exemplum formata videtur, quia aoristi significationem hoc perfectum induerat. Quin constat, Alexandrinam maxime dialectum in perfectis eadem forma usam esse, ut πέφρικαν, ἔοργαν. Vide Fischerum in spec. II. p. 370. et Maittarium de dialectis p. 227.

Sequitur PERFECTVM. Quod quum syllabis *εκα* terminetur, omissa ob celeritatem pronunciationis littera *ε* non minus asperum saepe futurum erat, quam aoristus. Itaque ne γέγραπκα, δέδρεμκα, dicere cogerentur, placuit etiam *κ* interdum omittere, ut γέγραφα et δέδρομα dici posset. Qua forma semel recepta factum est, ut quaedam verba utramque terminationem haberent, ut ἔσπαρκα, ἔσπερα, πέφωρκα, πέφωνα. In ea autem forma, quae non habet *κ*, saepius consonans verbi propria cum alia cognata consonante permutata reperitur, ut πέπηχα et πέπηγα. Itaque hac maxime re adducti sunt grammatici, ut eas perfecti formas, quae consonantem verbi propriam, quam litteram characteristicam vocant, conservarent, perfecta mediis esse vellent. Favet sane huic opi-

nioni quodammodo illud, quod plurima huius formae perfecta passivam significationem habent, ut *πέπηγα, πέφηνα, πέποιθα*. Verum recte iam pridem doctiores animadverterunt, quae vulgo medii formae in verbis putantur, eas omnes natura sua aut passivas esse aut activas, sed significationem paulatim aut neutralem induisse aut reciprocam. Atque si ista essent perfecta medii, non activi, divisio omnino falsa foret. Etenim medio non solum ea perfecta adnumeranda essent, quae servant litteram characteristicam, verum etiam illa, quae eam cum cognata littera permittant. Quare *τέτυφα, λέλεχα*, et similia nihil forent aliud, nisi illa ipsa medii perfecta, in quibus littera characteristicam suavioris pronuntiationis causa in aliam mutata esset. Deinde vero, quae medii perfecta dici solent, nihil nisi activa esse, maximo argumento sunt verba contracta, hisce perfectis prorsus carentia. Quare enim iis careant, causa aperta est. Nam quoniam vocalis terminationem antecedit, numquam poterat ingrata pronuntiatione nasci, quae terminationem *εκα* abesse iuberet. Quod si qua tamen in his verbis essent istiusmodi perfecta, in iis propria verborum vocalis deberet terminationem *α* praecedere, non consonans. Quare per absurdum errore vulgo in grammaticis leguntur perfecta *πέφιλα, τέτιμα*: quae si exstarent, certe *πεφίλεα, τετίμαα* esse deberent.

Pergimus ad PASSIVUM, quod ultimarum syllabarum levi mutatione ex activo natum est. Neque opus est, ut in huius explicatione copiosi simus. Id dumtaxat repetendum est, quod iam alii monuerunt, futurum atque aoristum medii, quae dici solent, natura sua, id quod ipsa horum temporum terminatio docet, passiva esse. Aliud, idque gravissimum,

ex eorum significatu argumentum accedit. Nam futurum quidem medi, quod vocatur, passiva, id est, antiqua significatione saepissime reperiri constat. Idem in aoristis medi quidam fieri putarunt, cuiusmodi aliquot exempla proferre sibi visus est Abreschius in Misc. Obsf. Vol. X. p. 216. Sed idem in novis Obsf. vol. III. p. 34. ista exempla sic esse intelligenda vidit, ut servarent vim verbi medi. Nec sane, puto, quisquam aoristi medi ullum poterit exemplum proferre, quod vere habeat significationem passivam. Nam ex omnibus, quae in hanc rem a viris doctis congeſta sunt exempla, duo tantum aliquam auctoritatis speciem habent, unum ex epigrammate incerti auctoris CLXXXIV. de Epaminonda,

ἡμετέρας Βελαῖς Σπάρτη μὲν ἐκείρατο δόξαν.
sic Latine redditum a Cicerone,

consiliis nostris laus est attonsa Laconum;

alterum Xenophontis Ephesii I. 13. p. 24. *κάνταυθα οἱ μὲν ἐρρίπτειν ἑαυτὰς ὑπ' ἐκπλήξεως εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ἀπώλυντο, οἱ δὲ ἀμύνεσθαι θέλοντες ἀπεσφάζοντο.* Verum in epigrammate isto quid est, cur *ἐκείρατο* non possit significationem mediam habere, quasi quis dicat, *nostris consiliis Sparta gloriam exuit*? In Xenophonte autem minor quod Locella lectionem codicis Flor. *ἀπεσφάζοντο* vitiosam pronunciavit, quae certe propius ad veram lectionem, quam vulgata, accedit. *Ἀπεσφάζοντο* enim scribendum esse, quum temporum ratio et praecedentia imperfecta docent, tum ea ostendunt, quae in principio sequentis capituli leguntur: *ἀκίσαας ὁ Κέρυμβος, εὐθύς ἐκέλευσε Φείσαασθαι Φονεύοντας.*

CAP. XXVII.

De secunda coniugatione.

Accedo ad secundam coniugationem, quae quo melius uno conspectu comprehendi queat, omnia eius tempora, ut in prima coniugatione factum est, terminationibus suis indicanda putavi.

	<i>Activum</i>	<i>Passivum</i>
Praesens	- - εμι - - -	- - εμαι
Imperfectum	- α (αεν) -	- έμην

Sed hanc coniugationem Buttmannus non putat peculiāris coniugationis loco habendam esse. Quod ille qua ratione intelligi velit, non satis clare indicavit. Nam quod verba in *μι* exeuntia omnimodis dicit anomala esse, id et verum esse potest, et falsum: verum, si de tota hac coniugatione intelligitur; falsum, si ad singula verba spectat, quae videtur Buttmanni opinio esse. Nam coniugatio ista firmas quidem habet constantesque regulas: sed quoniam non omnia tempora complectitur, haud multum refert, si ea, quae habet tempora, dicantur exceptiones esse ab regulis iis, quae alteram coniugationem constituunt. Verum singula verba in *μι* terminata si quis irregularia esse censet, is in eo fallitur, quod neglectās putat leges coniugationis in *μι* terminatae, quum verius negligentur leges coniugationis in *ω* exeuntis. Quod si aliqua exempla verborum occurrunt, quae non de more flectantur, ut *εἶμι*, *εἶμι*, *κείμαι*, ea quis non videt quam facile ad coniugationis huius rationem accommodari possint origine eorum indicata, quae est

ἔεμι, ἔεμι, κέεμαι. Eodem modo Boeoti dicebant νόεμι, νενόεμι. Vide Maittarium de dialectis p. 237. Caeterum haec omnis coniugatio, quae praesentantummodo et imperfectum complectitur, Doricae videtur originis esse. Quare eam ab Aeolensibus maxime usurpatam accepimus.

Sed in hac coniugatione tempori praesenti terminationem feci εμι, non μι, ut vulgo solet. Nam quum haec coniugatio nata sit e verbis p̄ris, ut θέω, ζάω, πῶ, δάω, δύω, fieri non posset, quin, si terminatio esset μι, syllaba, quae ante terminationem est, brevis esset, τίθεμι, δίδομι. Quae quum longa sit, terminatio huius coniugationis εμι sit necesse est. Nam τίθημι, δίδωμι non potuerunt nasci, nisi ex τίθεμι, δίδομι. Eadem imperfecti ratio est, quod e verbo ἔα, unde est ἦν, terminari debebat litteris εα. Sed omitti coepit ex his litteris prior, ita ut α sequeretur statim vocalem verbi propriam, ut ἐτίθεα, ἐδίδαα, quae Ionum lingua usurpabantur. Postea coalescentibus hisce litteris additum est ν, ut in plusquamperfecto primae coniugationis, ἐτίθην, ἐδίδων. Atque omnino littera ε in forma secundae coniugationis non nisi in singulari numero praesentis necessario servatur. In duali autem et plurali numero praesentis, totoque imperfecto plerumque abiicitur ε, ut nuda maneat vocalis verbi propria. Nam tertia persona pluralis, τίθεσιν, ἰστάσι, δίδοσι, ζευγνύσι non potest in contrariam partem afferri. Etenim haec propterea longa est, quia nata est ex ἔασιν, abiecta ε, unde τίθεσιν, ἰστάσι, δίδοσι, ζευγνύσιν Ionicae formae, quarum contractione communes formas oriri vel accentus docet. Ἐασιν autem ex ἐντί, vel magis ex ἔαντι exstitit, quod deleta consonante, ut mensura eadem verbo constaret, longam vocalem

requirebat. Eodem modo in prima coniugatione *πεφρίκασιν, ὄλονται, τύπτοντι, φιλέοντι* in *πεφρίκασιν, ὄλῃσι, τύπτῃσι, φιλέῃσι* mutatum fuit. Similis et maior etiam contractio est in dativis nominum tertiae declinationis pluralibus, ut *γέροντων, ἡμῶσι, χαρίεσσιν, ἐγερόντεσιν, ἡμῶντεσιν, χαρίεντεσιν*. Atque aliud exemplum praebet aoristus primae coniugationis, in quo quum *ἐκάθαρσα* et similia syllabam, quae ante ultimam est, positione longam habeant, omissa consonante longa vocalis successit *ἐκάθησα*.

In passivi secundae coniugationis praesente et imperfecto omisso litterae *e* propemodum in omnibus verbis usitata est, ut brevi vocali dicatur *τίθημαι, ἴσταμαι, φθίμαι, δίδομαι, ζεύγνυμαι*. Nec tamen hoc nisi licentia quadam fieri, ea verba ostendunt, quae istam litteram servant, ut *δίξημαι*. Fuit enim hic mos Aeolensium, ut etiam in passivis longam syllabam adhiberent: ex quo colligi posse existimo, antiquiorem hanc formam fuisse. Etymologicum M. p. 45, 53. *ἀκάχημι, ὁ παθητικὸς ἐστὼς, ἀκάχημαι. οἱ γὰρ Διολεῖς τὴν παραλήγουσαν ἔσυστέλλουσιν*. Vide etiam p. 56, 47.

Haec nunc quidem sufficiant ad explicationem secundae coniugationis. Nam reliqua, quae vulgo in ea constitui solent tempora, manifesto ex prima coniugatione deprompta sunt. Nunc quidem hoc tantum agere volui, ut origines coniugationum et antiquissimas formas exponerem. Sed infra aliam utriusque coniugationis descriptionem exhibebo, postquam de illis dixero temporibus et formis, quae serius inventae et coniugationibus additae sunt.

CAP. XXVIII.

De seriore coniugationum conformatione.

Primae coniugationis passivi futurum atque aoristum posuimus, quae vulgo mediū futurum atque aoristum appellant. Haec enim tempora quum et formatio et significatus proprie passiva esse ostendant, merito poterimus concludere, serius demum significationem reciprocam vel activam iis accessisse. Nam omnino reciproca illa significatio, unde activa nata est, serioris est observationis. Atque haud dubium est, quin illa ex passivo significato deducta sit. Iam vero postquam haec tempora ferme induissent reciprocam activamque significationem, desiderari coeperunt aliae formae, quibus passivum exprimeretur.

Atque AORISTVM quidem PASSIVI unde sumerent, inveniebant in secunda coniugatione. Ex hac enim adsciverunt terminationem imperfecti activi eam, quae aetate posterior erat, id est ην pro εα. Itaque pro ὠλεσάμην adhibuerunt ὠλέθην, pro ἐτυψάμην ἐτύφθην, id est ἐτυπέθην, littera σ mutata in cognatam θ. Ac serioris originis esse hanc passivi aoristi formam satis inde perspicui potest, quod antiqua forma εα nusquam in eo occurrit. Neque enim ἐτύφθεα et similia, quod equidem sciam, a quoquam scriptore adhibita sunt. Est autem aoristi passivi forma εθην, non, ut vulgo existimant, θην. Inde ὠλέθην, ἐτυπέθην, ἐφιλέθην. Ac placuit in reliquis personis longam vocalem η servare, quae in imperfecto secundae coniugationis activo saepe brevis est, abiecta altera brevi, ex iis, e quibus η constat.

Sed quum in plerisque verbis, in quibus con-
sonans istam formam praecederet, celeritate pro-
nunciandi e omitteretur, factum est ut ferme *θην*
solum servaretur, ut *ἐτύθη*. Quare ridiculi sunt,
qui ut hunc aoristum explicant, novam et inausidi-
tam praesentis formam *τυθηώ* excogitarunt. Vbi
autem vocalis praecederet, aut contractio conse-
quuta est, si ea vocalis esset *υ*, *η*, et *ο*, ut *ἐφιλή-
θην*, *ἐτιμήθην*, *ἐχρυσώθην*, nisi in paucis quibus-
dam verbis, aut omissum est *ε* ex forma aoristi, si
vel *υ* praecederet, ut *ἐλύθην*, quod, ut omnia ver-
ba in *ύω*, breve *υ* aoristi passivi habet, vel quaedam
verba ab regula deflecterent, ut *ἐβρέθην*. Vide Fi-
scheri animadversiones ad Wellerum, spec. II. p.
411. Eiusmodi sunt *ἐτέθην*, *ἐστάθην*, *ἐφθίθην*,
ἐδύθην, *ἤρεθην*, et alia.

FUTURI PASSIVI autem nulla poterat ex se-
cunda quidem coniugatione depromi forma. Qua-
re quum nova formanda esset, commode visa est
ex ipso illo secundae coniugationis aoristo passivo
deduci. Itaque addita huic futuri primae coniu-
gationis forma natum est aliud futurum hac termi-
natione, *εθήσομαι*. Id eodem modo, ut aoristi
passivi secundae coniugationis, ad primae coniu-
gationis verba aptatum est. Itaque aut eiectum est *ε*,
ut in *τυθηθήσομαι* pro *τυπεθήσομαι*, *λυθήσομαι* pro
λυεθήσομαι, aut servatum, ut in *φιληθήσομαι* ex *φι-
λεεθήσομαι*.

Progredimur nunc ad AORISTVM SECUNDVM,
quo nullum tempus maioribus implicitum est dif-
ficultatibus. Quas quo melius liceat perspicere,
ordine et communem opinionem et Hemsterhusia-
nae sectae placita exponam. Ac vulgo quidem
aoristus secundus propter tres causas putatur pe-
culiare quoddam et ab reliquis temporibus diver-

sum tempus esse, primo, quia significationem habeat aoristi; deinde, quia formatus sit ex futuro contracto, quod secundum vocant, sicut ex futuro non contracto, quod primum dicitur, aoristus primus formetur; denique quia reliquos modos habeat, quae non sunt in imperfectis, quibuscum alioqui confundi posset. Hemsterhusii vero secta aoristum nihil nisi imperfectum esse contendit. Primum enim formam esse imperfecti; deinde in plurimis verbis non posse omnino aoristum ab imperfecto discerni; porro, in quibus verbis ab imperfecto diversus sit, natum esse ex obsoletis praesentibus; denique qui ei praeter indicativum modi tribuantur, praesentis esse modos, a grammaticis discriminis causa alio accentu notatos. Ad haec respondere licet, primum, significationem aoristi secundi aperte ab imperfecti significatione distare; deinde terminationem ex imperfecto magis, quam ex aoristo primo petitam esse propterea, ne, si ex aoristo primo ducta esset, in plurimis verbis cum perfecto medii, quod vocatur, aoristus secundus confunderetur, ut ἤλυθα: atque haec quidem iam Primisserus attulit; porro obsoleta praesentia, unde isti derivent aoristum, saepe ea esse, quae numquam exstiterint; denique modos aoristi secundi reliquos praeter indicativum nullo modo posse praesentis esse, quia non solum accentu, verum etiam ipsis litteris a praesentis modis recedant. Etenim τυπέω non posse a τύπω esse, unde isti aoristum ἐτύπων deducunt, ex eo patet, quod aoristi infinitivus est τυπέω, ex quo per contractionem fit τυπέω. Atqui ex τύπω necessario infinitivus esset τύπων. Wellerus quidem etiam participium aoristi secundi commemorat τυπέων: quem pessimum errorem esse casus obliqui arguunt. Ad ista omnia nihil animum adverterunt Lennepii se-

ctatores, homines adeo omnis doctrinae, diligentiae, iudicii expertes, ut vix inveneris, quos minus esse ad corrigendam Graecae grammaticae rationem idoneos censeas.

Sed hanc obscuritatem, qua premitur secundus aoristus, ego quidem non videor mihi aliter posse dispellere, nisi si neutram ex istis sententiis unice probans, ex utraque meliora seligam. Ac primum quidem non puto dubitandum esse, quin aoristus secundus origine et natura sua imperfectum sit. Id non solum terminatio atque omnino similitudo, quae est inter aoristum secundum et imperfectum, docet, sed ipsa etiam significationis ratio arguit. Namque etsi negari non potest, aoristum secundum vix alia, quam aoristi significatione occurrere, imperfectum tamen saepius aoristi significatione adhiberi videmus. Hanc rem necesse est exemplis quibusdam confirmemus. Homerus Iliad. I. 414.

ὦ μοι, τέκνον ἐμόν, τί νύ σ' ἔτρεφον, αἰνὰ
τεκῆσαι;

II. 107. de sceptio Agamemnonis,

αὐτὰρ ὃ αὐτε Θυέστ' Ἀγαμέμνονι λείπε φο-
ρήναι.

quod patet idem esse debere, ac quod praecedit ἔλιπεν in hoc versu:

Ἄτρεὺς δὲ Θνήσκων ἔλιπεν πολὺαρενι Θυέστη.

Aeschylus in Persis v. 476.

σύ δ' εἶπέ, νηῶν αἰ πεφεύγασιν μέρος,
πῆ τῶσδ' ἔλειπες.

Sophocles in Oedipo Rege v. 68.

ἦν δ' εὖ σκοπῶν εὕρισκον ἴασιν μόνην,
ταύτην ἔπραξας.

Q 2

Euripides in Oreste v. 379.

βρέφος γὰρ ἦν τότε ἐν Κλυταιμνήστρας χερσίν,
ὅτ' ἐξέλειπον μέλαθρον ἐς Τροίαν ἰών.

ubi Brunkius non opus habuisset propter temporum rationem malum anapaestum ἐξέλιπον servare. Veram lectionem retinuit Porsonus, licet Brunkium, quem non intellexerat, male refutans. Euripides in Phoenissis v. 1437.

ὡς γὰρ πεσόντε παῖδ' ἐλεπέτην βίον.

Sic eum versum non solum Valkenarii Leidenenses membranae, sed etiam alter codicum Augustanorum exhibent. Theocritus IV. 29.

ἐπεὶ ποτὶ Πίσαν ἀφέρπων
δῶρον ἐμὴν νιν ἔλεπε.

Ita ἦν et ἔφην ubique aoristi significatione occurrunt. Quod si omnino imperfecta aoristorum vim interdum habuerunt, facile intelligitur, significatum non obstare, quominus aoristus secundus proprie imperfectum sit. Quin ex hac ipsa re clarum est, cur inventus fuerit. Videbatur enim utraque significatio, quam imperfecta haberent, aliquo certe discrimine indicanda esse. Idque sic factum est, ut imperfecta, ubi aoristorum vim haberent, magis ad futuri contracti normam conformarentur, id est, ut syllabam, quae ante ultimam est, corripent, velut ἔτυπον, ἔλιπον, πρὸ ἔτυπτον, ἔλεπον, nec tamen in omnibus verbis, cuiusmodi εὔρον est. Quod si ista syllaba natura brevis esset, nunc nihil mutata fuit, ut ἔτερον, nunc aliam brevem vocalem accepit, ut ἔτραπον. Iam non potest obscurum esse, quare aoristus secundus, quamvis natura sua et origine imperfectum sit, non habeat

tamen significationem imperfecti. Nam quum hoc demum consilio distinctus fuerit ab imperfecto, unde ortus est, ut hac distinctione facta ei aoristi significatio tribueretur, non potuit iam imperfecti rursus vim accipere. Imperfectum contra, quod initio et imperfecto et aoristo tempore significando destinatum erat, non est mirum, si, etiam invento iam aoristo secundo, interdum veteri consuetudine, huius locum sustinet. Denique vero etiam modi praeter indicativum reliqui quare aoristo secundo accesserint, iam poterit clare intelligi. Nam, quum imperfectum apud Graecos coniunctivo, optativo, atque imperativo carere soleat, infinitivo autem et participio, ut tempus relativum, necessario careat, id contra evenire necesse est, simulatque aoristi significationem nanciscitur. Hinc factum est, ut aoristus secundus hisce omnibus modis instructus appareat. Sed isti modi quoniam non poterant ex imperfecto, quod iis caret, depromi, casu magis et fortuito arbitrato, quam certa quadam comparatione et proportione inventi sunt. Id quod omnium maxime ex infinitivo et participio elucet. Nam infinitivus aoristi secundi activi terminatur syllabis *έειν*, quae undenam ortae sint, nullo pacto intelligi potest. Neque enim *ε*, quod ante ultimam syllabam est, reperitur in indicativo, in quo omnis origo huius aoristi posita est. Quod si tamen infinitivum syllabis *έειν* terminare placuit, debebat etiam participii terminatio esse *έων*, ac magis etiam infinitivi passivi *έεισθαι*. Sed quantumvis *τυπέειν* dicatur in activo, obtinuit tamen in passivo *τυπέσθαι*, et in utroque participio *τυπών* et *τυπόμενος*, ut aperte dominantem in his rebus arbitrii libertatem videas.

Denique ut conficiamus hanc disputationem de aoristo secundo, nec quidquam patiamur dubi-

tari, quin is natura sua fit imperfectum, exemplis utemur verborum contractorum et secundae coniugationis. Atque verba contracta nullum neque activi, neque passivi, nec medii aoristum secundum habent. Cuius rei causa haec est, quod, si quis esset in his verbis aoristus secundus, is quoniam non posset vocalem propriam horum verborum amittere, prorsus imperfecti formam habiturus esset. Nullo enim pacto potest intelligi, quomodo ex *φιλέω* abiecto *ε* fieri possit *ἠφιλον* aoristus; immo *ε*, quod proprium huius verbi est, servari oportet: sed tum aoristus foret *ἠφιλεον*, quod est imperfectum. Scilicet hoc minus indigebant haec verba aoristo secundo, quod primum habent omnia. Solet enim ferme in iis maxime verbis secundi aoristi usus requiri, quorum primus aoristus propter molestiorem prononciationem neglectus fuit. Nec putaverunt, qui, Steinbrüchellii miram opinionem sequuti, aoristum secundum, etiam ubi primus exstet, necessarium putent. Huic enim aoristi secundi ad primum eadem comparatio visa est esse, quae est plusquamperfecti ad perfectum. Verum id sibi prorsus repugnat. Nam aoristus si fieret tempus relativum, non esset aoristus. Etenim nihil interest utrum relativum tempus ad aliud definitum, cuiusmodi est perfectum, an ad indefinitum, qualis aoristus est, referatur: quia si, relativum est, eo ipso necesse est incertum sit, ad quodnam tempus referatur. Sed quod dixi, verba contracta carere aoristis secundis, erunt haud dubie, qui id falsissimum putent, exemplorum, quae afferri solent, multitudine adducti. At enim haec exempla infra in emendatione indicis verborum irregularium omnia ostendam e verbis non contractis petita esse. Deinde vero ne secunda quidem coniugatio aoristum secundum habet. Hoc quoque secus esse vulgo

putatur. Afferunt enim n̄itatissimos aoristos ἔθην, ἔσην, ἔδων. At num ii aoristi sunt? Non magis, puto, quam ἐτίθην, ἴσην, ἐδίδων. Nimirum verba secundae coniugationis alia nihil in initio augentur, alia accipiunt syllabam vel e duplicatione primae syllabae, vel ex sola vocalis alicuius accessione natam, ut ex θῆμι, δῶμι, στῆμι, quae facta sunt e θέω, δῶω, στῶω, fit τίθημι, δίδωμι, ἴστημι. Igitur quae verba secundae coniugationis duplicem formam, alteram auctam syllaba, alteram non auctam, haberent, ea quum duplici etiam imperfecto instructa essent, ita visum est hac commoditate uti, ut longior imperfecti forma significationem imperfecti retineret, ἐτίθην, ἴσην, ἐδίδων, brevior autem aoristi significationem indueret, ἔθην, ἔσην, ἔδων. Iam quum aoristus etiam reliquis modis indigeret, additi ei sunt modi praesentis brevioris, quod in usu esse desierat. Quae vero verba secundae coniugationis non augentur duplicatione primae syllabae, ea ne aoristum quidem secundum habent, sed aut eorum imperfectum munere fungitur aoristi, ut ἦν, ἔφην, aut aoristum petunt a prima coniugatione, ut εἶσα.

Ad exemplum aoristi secundi activi primae coniugationis formatus est AORISTVS SECVNDVS PASSIVI ex imperfecto passivo, ut ἐτυπόμην, ἐλιπόμην. Qui quum eodem modo, ac primus passivi aoristus, ad reciprocam vel activam significationem deflecteret, ad similitudinem eius aoristi passivi, quem ex secunda coniugatione in primam traductum vidimus, conformari coepit, ut ἐτύπην, ἐκρύβην. Atque uti ex eodem illo passivi aoristo, qui ex secunda coniugatione ad primam accessit, futurum passivi factum est, ita ex secundo passivi aoristo aliud futurum fieri coepit, quod SECVNDVM PASSIVI FVTVRVM dici solet, κενθήσομαι.

In secunda autem coniugatione eadem AORISTAE SECUNDA PASSIVI ratio est, quam in activo esse diximus. Nam quum a duplici praesente duo imperfecta passiva essent nata, ἐτιθέμην, ἐθέμην, ἐδίδόμην, ἐδόμην, correptior forma aoristi loco adhiberi coepit, significatione autem reciproca atque activa.

Denique ex praeterito perfecto plerumque quum omnino quaevis alia tempora, tum maxime futurum passivum solet oriri. Nam quum plerumque omnia, quae hactenus commemorata sunt tempora, actionem aliquam perpeffionemve quodam tempore vel durasse, vel durare, vel duraturam esse significant, visae sunt formae desiderari, quibus is status, qui finita actione vel perpeffione succederet, durasse, vel durare, vel duraturus esse indicaretur. Itaque e perfecto, quod finitam actionem esse significat, hae formae erant hauriendae. Nova igitur verba exstitere, duplicationem primae syllabae, perfecti propriam, tum etiam in fine formam perfecti habentia, ut δέδοικω, πεποίηθω. Vide Fischeri animadversiones ad Wellerum spec. II. p. 248. seq. Sed nullo magis in tempore frequentior perfecti usus est, quam in futuro passivo, ut τεθνήξομαι, κεκλήσομαι. Quae quidem futuri formae quum et infinitivos et participia habeant, non possunt relativis temporibus adnumerari: id quod supra iam, quum de infinitivis et participiis diceretur, adnotatum fuit. Sunt igitur futura aorista, et aliquid quacumque in parte futuri temporis perfectum fore significant. Ostendam id exemplis quibusdam. Aeschylus in Prometheo v. 845.

Χρόνον δὲ τὸν μέλλοντα πόντιος μυχός,
σαφῶς ἐπίστασ', Ἴόνιος κεκλήσεται,
τῆς θῆς πορείας μνήμα τοῖς πᾶσιν βροτοῖς.

Sophocles in Oedipo Rege v. 410.

ὃ γὰρ τι σοὶ ζῶ δῦλος, ἀλλὰ Λαζία.
ὥστ' ἔ Κρέοντες προστάτε γεγραψομαι.

Aristophanes in Pluto v. 1028.

τί γὰρ ποιήσει, φράζει, καὶ πεπεράζεται.

Atque grammatici adnotare solent, hoc futurum pro futuro medii vel passivi usitato ab Atticis adhiberi: quo magis necesse est aoristi vim habeat, ut illud futurum, cuius locum tenet. Caeterum adnotatio ista grammaticorum non ab omni parte vera est. Servat enim hoc futurum ex perfecto natum significationem perfecti, sed quum saepe non multum interlit, utrum perfecti significatus adhaereat futuro, an ab eo absit, non est mirum, si hoc futurum, etiam ubi communis forma locum habitura esset, reperitur. Sic apud Sophoclem in Antigona v. 91.

ἐκῆν, ὅταν δὴ μὴ σθένω, πεπαύσεται.

Id similiter Latine et *quiescam* et *quievero* dici potest. Theocritus XVIII. 47.

γραμματα δ' ἐν φλοιῷ γεγραψεται, ὡς πα-
ριῶν τις
ἀννάμη; Δωριστί; σέβει μ', Ἑλένας Φυτόν
ἔμμι.

Caeterum perabsurda opinio illorum, qui hoc futurum ex significatione ei ab se ipsis afficta paullo post futurum vocarunt, iam pridem a viris doctis reprehensa est ac repudiata.

CAP. XXIX.

Descriptio utriusque coniugationis.

Ἡ ἀπολύτως ἀπολυτικὴ διαπραγματικὴ ὑποκομιδὴ ἁμφοτέρων τῶν συζυγιῶν, ὡς ἐστὶν ἐπισημασθεῖς ἐν ταῖς ἀνωτέρω σελήσιν, ἀπολυτικὴ ἀπολυτικὴ ὑποκομιδὴ ἁμφοτέρων τῶν συζυγιῶν, ὡς ἐστὶν ἐπισημασθεῖς ἐν ταῖς ἀνωτέρω σελήσιν, ἀπολυτικὴ ἀπολυτικὴ ὑποκομιδὴ ἁμφοτέρων τῶν συζυγιῶν, ὡς ἐστὶν ἐπισημασθεῖς ἐν ταῖς ἀνωτέρω σελήσιν.

CONIUGATIO PRIMA.

Activum.

Praesens — ω.

Ἔλω, τύπτω, σπείρω, φιλέω.

Imperfectum ē — ον.

ἔλουν, ἔτυπτον, ἔσπειρον, ἐφίλειον.

Futurum — έσω.

ἔλέσω, ἄλέω, ὀλώ, τύψω, τυπέω, τυπῶ, σπάρω, φιλήσω.

Aoristus primus ē — σα, α.

ἔλεσα, ἔτυψα, ἔσπειρα, ἐφίλησα.

Aoristus secundus ē — ον.

ἔλουν, ἔτυπον, ἔσπαρον.

Perfectum — ε — εκα, α.

ἔλεκα, τέτυφα, τέτυκα, ἔσπαρκα, ἔσπαρα, πέφιλῃκα.

Plusquamperfectum ε — ε — έκα, εα.

ἔλεκα, ἔτετύφεα, ἔτετύπεα, ἔσπαρκα, ἔσπαρα, ἐπέφιλῃκα.

Passivum.

Praesens — ομαι.

ἔλομαι, τύπτομαι, σπείρομαι, φιλέομαι.

Imperfectum ē — ἴμην.

— ὠλόμην, ἐτυπτόμην, ἐσπειρόμην, ἐφιλεόμην.

Futurum primum — ἔσομαι.

ἐλέσομαι, τύψομαι, τυπέσομαι, τυπέσομαι, σπαρέσομαι, Φιλήσομαι.

Futurum secundum — εθήσομαι.

ὀλεθήσομαι, τυφθήσομαι, σπαρθήσομαι, Φιληθήσομαι.

Futurum tertium — ἦσομαι.

ὀλήσομαι, τυπήσομαι, σπαρήσομαι.

Futurum exactum — ε — ἔσομαι.

ὠλέσομαι, τετύψομαι, πεφιλήσομαι.

Aoristus primus ē — ἔθην.

ὠλέθην, ἐτύφθην, ἐσπάρθην, ἐφιλήθην.

Aoristus secundus ē — ην.

ὠλην, ἐτύπην, ἐσπάρην.

Perfectum — ε — εμαι.

ὠλεμαι, τέτυμμαι, ἐσπαρμαι, πεφίλημαι.

Plusquamperfectum ē — ε — ἔμην.

ὠλέμην, ἐτετύμην, ἐσπάρμην, ἐπεφιλήμην.

Medium.

Praesens et imperfectum passivi.

Futurum primum passivi.

Aoristus primus ē — εσάμην, άμην.

ὠλεσάμην, ἐτυψάμην, ἐσπειράμην, ἐφιλησάμην.

Aoristus secundus ē — όμην.

ὠλόμην, ἐτυπόμην, ἐσπαρόμην.

Perfectum — ε — αἰ.

ᾠλα (ὄλωλα).

Plusquamperfectum ē — ε — εσά.

ᾠλεσα (ἄλωλεα).

CONIUGATIO SECUNDA.

*Activum.*Praesens — *μι.*

τίθῃμι, ἵσθῃμι, φθῖμι, δίδωμι, ζεύγνυμι.

Imperfectum ē — *α (αν).*

ἔτιθεα, ἔτιθῆν, ἵσθῆν, ἔφθιν, ἐδίδων, ἐζεύγνυν.

Aoristus secundus ē — *α (αν).*

ἔθῆν, ἔσθῆν, ἔφθιν, ἔδων, ἔφυν.

*Passivum.*Praesens — *μαι.*

τίθεμαι, ἵσασμαι, φθίμαι, δίδομαι, ζεύγνυμαι.

Imperfectum ē — *έμην.*

ἔτιθέμην, ἱσάμην, ἐφθίμην, ἐδιδόμην, ἐζευγνύμην.

Medium.

Praesens et imperfectum passivi.

Aoristus ē — *έμην.*

ἔθέμην, ἐδόμην.

Descripsi formas solorum indicativorum. Quoniam enim non hoc mihi consilium est, ut universam grammaticae rationem exponam, in hac quoque parte multa licebit omittere. Sed qui omnes coniugationis partes explicare instituent, etiam in reliquis modis animadvertere debebunt, quid e secunda coniugatione in primam transierit. Eiusmodi sunt optativi in *εην, οην, ωην*, et *εω* terminati. Vide Fischeri animadversiones ad Wellerum spec. II. p. 345. seq. 383. seq. 386. Quin nescio an etiam terminatio optativi *εω* e secunda coniugatione in primam traducta sit. Certe illud *εω* Aeolenses maxime retinuerunt, qui verbis

in *εμι* exeuntibus delectabantur. Eadem ratio est coniunctivorum *ελθων*, et similium, de quibus vide quae congescit Fischerus ibidem p. 347. Coniunctivus enim secundae coniugationis omnino ferebatur indicativi exemplum. Quare etiam prima persona singularis in *ωμι* terminabatur, cuius exemplum infra afferam in indice verborum irregularium ad *αγω*.

CAP. XXX.

De verbis Irregularibus.

Pleraque omnia Graecae linguae verba quibusdam temporibus carere constat, cuius rei causa maxime quaerenda est in asperiore horum temporum pronuntiatione. Itaque quae cuiusque verbi tempora non usurpantur, eorum loco adhiberi solent aliorum tempora verborum. Atque sumuntur haec tempora aut ex absoletis cuiusque verbi formis, aut ex aliis omnino verbis, aut fiunt denique nova aurius iudicio. Sed haec omnis formarum permutatio non fit temere: immo sunt certae quaedam regulae, ex quibus, quae temporum cuiusque verbi formae adhibitae fuerint, cognoscere liceat. Quae quidem regulae hanc tantummodo vim habere poterunt, ut aut principes formas investigare doceant, aut eam rationem monstrant, qua singulae formae ut origines sumantur, etiam si numquam in usu fuerint. Nam in eo maxime tum a veteribus, tum ab recentioribus grammaticis erratum est, quod verborum formas numquam hominum Graecorum sermone usurpatis ita commemorarunt, tam

quam si exstiterint aliquando, temporis autem longinquitate perierint. Quamquam incerta atque anceps est in hoc genere disputatio, quum earum formarum, quas in multis verbis non reperimus adhibitas, in aliis ubique exempla occurrant. Verum tamen, si, ut par est, modesti volumus esse in eiusmodi re, quae auctoritate dumtaxat et experientia continetur, non licebit novas verborum formas fingere, nisi ubi earum manifestissima exstant documenta. Immo in plerisque verbis satis erit causas indicasse, cur quaedam tempora tamquam ab aliis formis facta sint, quae formae numquam fuerint in usu.

CAP. XXXI.

De investigatione primarum formarum.

Sed haec disputatio ut quasi via quadam et ratione procedat, primo loco dicendum est de iis, quae vere principes formae haberi debent. Quam rem hisce complectemur regulis.

I. Nullum verbum pauciores, quam duas syllabas, habet; sed si primitivum est, raro plures.

II. Verba pura, quae plures duabus syllabis habent, non sunt primitiva.

III. Pleraque verba, quorum littera characteristica est δ , θ , ν , omnia, quorum est τ , si ante has litteras vocalis est, non sunt primitiva.

IV. Omnia verba, quae ante terminationem habent duas consonantes, vel unam duplicem, non sunt primitiva.

Quae autem derivatae formae sunt, eae ad quas origines referri debeant, ex hoc indice cognoscetur.

I. Formae $\alpha\omega$ et $\alpha\upsilon\omega$ natae sunt ex $\alpha\omega$, ut $\kappa\alpha\iota\omega$, $\psi\alpha\upsilon\omega$.

II. $\epsilon\upsilon\omega$ ex $\epsilon\omega$ et $\upsilon\omega$, ut $\alpha\lambda\epsilon\upsilon\omicron\mu\alpha\iota$, $\sigma\epsilon\iota\omega$. Inde ad horum similitudinem alia de integro verba efficta sunt, ut $\pi\alpha\rho\theta\alpha\nu\epsilon\upsilon\omega$. Id quod in plurimis aliis formis accidit.

III. $\mu\beta$ ex β , ut $\lambda\alpha\mu\beta\acute{\alpha}\nu\omega$.

IV. $\gamma\gamma$ ex γ et ν , ut $\kappa\lambda\acute{\alpha}\gamma\gamma\omega$, $\pi\lambda\acute{\alpha}\gamma\gamma\omega$.

V. δ plerumque e verbis puris, ut $\epsilon\delta\omega$, $\delta\epsilon\acute{\iota}\delta\omega$.

VI. $\nu\delta$ e δ et verbis puris, ut $\rho\acute{\iota}\nu\delta\acute{\alpha}\nu\omega$, $\kappa\upsilon\lambda\acute{\iota}\nu\delta\omega$.

VII. ζ proprie e δ , addita σ , ut in multis verbis fieri consuevit. Vide Fischeri animadv. ad Wellerum spec. I. p. 207. Sic $\epsilon\zeta\omega$, $\phi\rho\acute{\alpha}\zeta\omega$. Deinde pro formis γ , et $\gamma\gamma$, et κ , et χ , adhibitum, ut $\kappa\rho\acute{\alpha}\zeta\omega$, $\pi\lambda\acute{\alpha}\zeta\omega$, $\sigma\epsilon\nu\acute{\alpha}\zeta\omega$. Sic $\sigma\epsilon\nu\acute{\alpha}\chi\omega$ exstat adhuc in Iliad. XXIV. 639. Hinc $\alpha\zeta\omega$ et $\iota\zeta\omega$ frequentes formae, quibus verba productiora fierent, ut $\nu\omicron\mu\epsilon\sigma\iota\zeta\omicron\mu\alpha\iota$. Ac Dorienſes futura per ξ terminarunt, ad similitudinem eorum verborum, quorum praesens γ habet. Vide Maittarium de dialectis p. 215. seq.

VIII. θ reperitur in formis $\alpha\theta\omega$, $\epsilon\theta\omega$, $\upsilon\theta\omega$, quibus prolongari verba solent, ut $\kappa\iota\acute{\alpha}\theta\omega$, $\tau\epsilon\lambda\acute{\epsilon}\theta\omega$, $\phi\theta\iota\nu\acute{\upsilon}\theta\omega$. Hae formae futuro carent: vide Etymologicum M. p. 231, 51. Ex $\epsilon\theta\omega$ verbis puris in $\alpha\omega$ et $\epsilon\omega$ exeuntibus addito forma $\eta\theta\omega$, quae permultis in verbis occurrit, nata est, ut $\mu\acute{\eta}\theta\omega$ e $\mu\acute{\alpha}\omega$, $\pi\acute{\eta}\theta\omega$ e $\pi\acute{\alpha}\omega$, $\nu\acute{\eta}\theta\omega$ e $\nu\acute{\epsilon}\omega$, ex $\theta\omega$ autem $\omega\theta\omega$, ut $\kappa\lambda\acute{\omega}\theta\omega$ e $\kappa\lambda\acute{\omega}\omega$, $\beta\rho\acute{\omega}\theta\omega$ e $\beta\rho\acute{\omega}\omega$. Similis origo est verborum in $\eta\kappa\omega$ finitorum: nam ut ab $\omicron\lambda\omega$ e perfecto fit $\omicron\lambda\acute{\epsilon}\kappa\omega$, ita a $\delta\acute{\alpha}\omega$ est $\delta\acute{\eta}\kappa\omega$.

IX. $\nu\theta$ e θ , ut $\lambda\alpha\nu\theta\acute{\alpha}\nu\omega$, $\mu\alpha\nu\theta\acute{\alpha}\nu\omega$, $\pi\alpha\nu\theta\acute{\alpha}\nu\omega$.

X. σθ e verbis puris, ut αἰσθόμαι, et εθ, ut ἔσθω, nisi forte hoc quoque ex puro ἔω natum est. Grammatici quidem falluntur, qui αἰσθω ex αἰστός, ἔσθω ex ἔσς derivant. Vide quae de verbo ἐγέρθω, quod grammaticorum inventum est, habet Etymologus M. p. 43, 27. 309, 53. 383, 5. Verbum illud est ἐγερέθω. Ἐσθω autem et αἰσθόμαι pro ἔθω et αἰθόμαι dicta sunt, addito σ, ut in plurimis verbis.

XI. χθ e γ et κ, ut ἀχθόμαι ab ἄγω, et ἐρέχθω ab ἐρέκω. Proprie haec verba ad formam εθω pertinere videntur, e qua propter pronunciationis celeritatem omissum est ε.

XII. γκ e κ, ut ἐνέγκω ab ἐνείκω.

XIII. σκ e verbis puris. Nimirum quum productiores formas in κω fingere vellent, addidere σ, ut βάσσω, ἀρέσσω, θνήσσω, αἰλίσσω, αἰλύσσω, γιγνώσσω. Lacones propius ad horum originem dicebant διδάκκη. Vide Scalig. ad Manil. p. 427. et interpretes Hesychii ad ἄκκη. Hinc factum, ut futurum horum verborum habeat ξ, θνήξω, αἰλύξω. Caeterum huc referendae sunt formae imperfectorum ασκον et εσκον, frequentissimae apud poetas et scriptores Ionicos: in quibus formis hoc notabile est, quod augmento destituuntur. Vide quae congeffit Fischerus in animadversionibus ad Welserum spec. II. p. 340.

XIV. αυω et αυωῖ ex αω, ut βαίνω, ἐλαύνω. Forma αυωῖ etiam ad prolongationem verborum barytonorum adhibetur, ut ἰσχυαίνω.

XV. ανω ex φ, ut ἰκαάνω, θιγγαάνω.

XVI. εινω ex αω et ω, ut τείνω, ἐρεείνω, Φαεείνω.

XVII. ινω ex ιω et ω, ut πίνω, ὀρίνω.

XVIII. υνω ex υω, ut δύνω.

XIX. γν e γ, ut μιγνύω.

XX. *κν* e *κ*, ut δάκνω, δεκνύω.

XXI. *μν* e *μ* et *ν*, ut τέμνω, μίμνω.

XXII. *νν* e *ν*, ut τίννυμι.

XXIII. *ρν* ex *ρ*, ut πτάρνυμαι.

XXIV. *χν* e *χ*, ut ἄχνυμαι.

XXV. *σχν* e *σχ*, ut ἰσχνάινω.

XXVI. *ξ* e futuris formarum *γ*, *κ*, *χ*, ut *εὐξω*. Huiusmodi putatur ἴξον esse, de quo disputat Etymologus M. p. 472, 10.

XXVII. *σπ* e *π*, ut ἔσπομαι, ἐνίσπω.

XXVIII. *αιρω* ad prolonganda verba barytona adhibetur, ut ἐχθαίρω.

XXIX. *στρ* e verbis puris, ut βαστρέω. Vide Koenium ad Gregor. de dial. p. 131.

XXX. *σσ* et *ττ* e *γ*, ut πρᾶσσω, ἀμύσσω, ὀρύσσω; e *κ*, ut φρέσσω; e *χ*, ut ταράσσω; e *πτ*, ut πέσσω, de quibus videnda grammaticorum loca allata a Fischero ad Wellerum spec. I. p. 214. II. 329. e *τ*, ut ἐρέσσω, λίσσομαι; v. Etymologum M. p. 567, 22. inde in futuro unum *σ* est; e verbis puris, ut πλάσσω, ἰμάσσω, ἰνάσσω, πιάσσω; atque haec quoque, ut par est, in futuro habent unum *σ*. Vide notata a Fischero ad Wellerum spec. II. p. 329. Deinde haec forma addi solet, ut verba prolongentur cum quadam significationis mutatione, ut ὀνειρώττω.

XXXI. *τ* e verbis puris, ut ἀτάω, ἀνύτω.

XXXII. *κτ* e *κ*, ut τίκτω.

XXXIII. *πτ* e *β*, *π*, *φ*, ut βλάπτω, κλέπτω, ἄπτω.

XXXIV. *σχ* e *χ* et verbis puris, ut ἰσχω, πῦσχω.

XXXV. *ψ* e futuris formarum *β*, *π*, *φ*, ut *εψω*.

R

XXXVI. *σεω* ē futuris, ut *δρασεώ*, *αδαξεώ*, *οψείω*, de quibus Etymologus. M. p. 231, 49. 750, 52.

His denique addendus est alius index, quo ostendatur, quae ex quaque praesentis formae reliquorum temporum formae prodeant. In quarum descriptione ea tantum tempora commemorari opus est, quae insigniorem habent diversitatem, id est, futurum, perfectum utrumque, et aoristum passivi eum, qui ex secunda coniugatione ad primam accessit. Nam haec qui sciat qualia in quoque verbo sint, caetera sponte inveniet.

Verba pura: Futurum *σ*. Perfectum activi *κ*. Perfectum passivi, *μ*, et si diphthongus et inter-dum si *ω* praecedit, *σμ*. Aoristus passivi *θ*, et post diphthongum, interdum etiam post *ω*, *σθ*. *Φιλέω*, *ακέω*, *γνώω*.

B. Fut. *ψ*. Perf. act. *β* et *φ*. Perf. pass. *μμ*. Aor. pass. *φθ*. *Στείβω*, *λείβω*, *τρίβω*.

Γ. Fut. *ξ*. Perf. act. *γ* et *χ*. Perf. pass. *γμ*. Aor. pass. *χθ*. *ἄγω*, *φεύγω*, *λέγω*.

Δ. Fut. *σ*, propterea quod litterae *δ*, *θ*, *τ* cognatae sunt consonanti *σ*, eoque in eam mutantur. Perf. act. *δ*, vel *κ*, quod inde obtinet, quia *δ*, ut mollis consonans facile eliditur. Perf. pass. *σμ*. Aor. pass. *σθ*. *ἔρεϊδω*, *ἔϊδω*, *ἔδω*.

Z. Haec forma si ex verbis puris nata est, in futuro *σ*, in perfecto activi *κ* habet. Perf. pass. *σμ*. Aor. pass. *σθην*. *Νομίζω*, *σώζω*. Sin ex *γ*, *δ*, *χ*, *γγ* natum est *ζ*, horum rationem sequuntur derivata tempora.

Θ. Fut. *σ*, propter cognationem harum litterarum. Perf. act. *θ*, vel *κ*, quoniam *θ*, ut mollis littera, facile opprimitur. Perf. passivi *σμ*, inter-

dum μ : vide Fischeri animadversiones ad Wellerum spec. II. p. 402. Aor. pass. $\sigma\theta$. Πείθω, νήθω, πλήθω, αλήθω, κνήθω.

K. Fut. ξ . Perf. act. κ et χ . Perf. pass. $\gamma\mu$. Aor. pass. $\chi\theta$. Λήκω, διώκω, δέκω.

L. Fut. σ , sed plerumque contracta forma praefertur. Perf. act. λ et $\lambda\kappa$. Perf. pass. $\lambda\mu$. Aor. pass. $\lambda\theta$. Θήλω, στέλλω, ἔλω.

M. Fut. σ , sed adhibetur forma contracta. Perf. act. μ et $\eta\kappa\alpha$. Perf. pass. $\eta\mu\alpha\iota$. Aor. pass. $\eta\theta\eta\nu$. Δέμω, δρέμω.

N. Fut. σ , sed plerumque forma contracta obtinet. Perf. act. ν , $\gamma\kappa$, et e verbis puris κ . Perf. pass. $\mu\mu$ et μ . Aor. pass. $\nu\theta$ et θ . Φαίνω, κρίνω, φθαίνω.

Z. Asperitatis vitandae causa formantur tempora tamquam e verbis puris $\acute{\epsilon}\omega$. Fut. $\acute{\eta}\sigma\omega$. Perf. act. $\eta\kappa\alpha$. Perf. pass. $\eta\mu\alpha\iota$. Aor. pass. $\acute{\eta}\theta\eta\nu$. Αὔξω.

Π. Fut. ψ . Perf. act. π et ϕ . Perf. pass. $\mu\mu$. Aor. pass. $\phi\theta$. Λείπω, τρέπω.

P. Fut. σ , sed plerumque forma contracta praefertur. Perf. act. $\rho\kappa$ et ρ . Perf. pass. $\rho\mu$. Aor. pass. $\rho\theta$. Ἄρω, ἄρω, ἐγείρω, σπείρω.

T. Haec, si vocalis praecedit, orta est e verbis puris, et in futuro σ , in perfecto activi κ habet. Perf. pass. $\sigma\mu$. Aor. pass. $\sigma\theta$. Ἄγύτω. Sin consonans praecedit, tamquam e verbis puris $\acute{\epsilon}\omega$ tempora formantur. Ἀμάρτω.

Φ. Fut. ψ . Perf. act. ϕ . Perf. pass. $\mu\mu$. Aor. pass. $\phi\theta$. Γλύφω, στέφω, στρέφω.

X. Fut. ξ : sed, ubi forma contracta occurrit, ea ex $\acute{\eta}\chi\omega$ et $\acute{\epsilon}\chi\omega$ est $\alpha\chi\omega$, ex $\acute{\iota}\chi\omega$ et $\acute{\upsilon}\chi\omega$ autem

υγῶ et υγῶ. Perf. act. χ. Perf. pass. γμ. Aor. pass. χθ. Δήχω, Ψήχω, βετέχω, βεύχω.

Ψ. Asperitatis vitandae causa formantur tempora tamquam e verbis puris έω. Fut. ήσω. Perf. act. ηκα. Perf. pass. ημαι. Aor. pass. ήθην. Έψω.

In hoc indice quasdam formas consulto omisimus, ut σσ. Sequuntur enim eas formas, ex quibus natae sunt. Has autem suppeditabit superior index: in quo quum inventae erunt, ad hunc posteriorem indicem exigi poterunt.

CAP. XXXII.

De indice verborum irregularium.

Persequar nunc indicem verborum irregularium, qui ab aliis ferme alius exhibetur, sed a plerisque tamen sic, ut multis magnisque plenus sit erroribus. In eo corrigendo operam ponere decebat Fischerum, sed ille si usquam alias, hic ea attulit, quae hominem sanae mentis legere taedeat, scribere autem pigeat pudeatque. Invenit tamen hic quoque, a quo divini ingenii laudem reportaret. Scilicet adeo facile est hac aetate laudari, ut saepenumero in laude insit contemptio. Hoc vero magis laudari se volunt homines. Omnium autem primus Buttmannus bene de hoc indice mereri coepit, qui quum intellexisset, multa verba, quae vulgo ut antiqua commemorarentur, numquam in usu fuisse, omittenda ea censuit, modo ne ipse alia quaedam, quae multo minus umquam exsisterunt, excogitasset. Ex illo indice igitur ea tantum verba

ponam, quorum formatio non satis recte a vulgari-
 ribus grammaticae explicatoribus exposita est.

ΑΩ. Huius verbi afferunt vulgo formas αάω,
 αάσκω. Debebat vero αώ poni, quod primam
 syllabam brevem habet, ut et poetarum loci os-
 tendunt, et Eustathius docet p. 1625, 58. Ex hoc
 verbo formant αἶτω, unde αἶσα et αἶσθην derivant.
 Ἄτω memorat Etymologus M. p. 162, 51. Sed in
 Aldi Hortis Adonidis fol. 25. a. ubi eadem adnota-
 tio legitur, αἶτω scriptum. Sed inde cur αἶσα et
 αἶσθην deducantur, non video: quae recte fiunt
 ex αώ. Ita Etymol. M. p. 1, 20. 25. Ἄτω certe
 equidem vereor ut usquam exstiterit. Nam αἰτάω
 ab αἶτη factum, ut e longa α cognoscitur. Ac
 quod pro illa forma, αἶτω, afferri posset αἰταίω
 prima brevi ex Etymologo M. p. 162, 15. et, qui
 ex hoc corrigendus est, ex Eustathio p. 1881, 18. id
 ipsum dubiae auctoritatis est, quippe e quorundam
 sententia pro αἰγασομένω in Homero repositum.
 Eodem modo nihili est ασω, τὸ βλάπτω apud
 Etymologum tum editum p. 39, 42. tum scriptum,
 quod ille effinxit, ut inde derivaretur αἰσυλος.
 Paulo melius grammaticus in Hortis Adonidis p.
 217. a. αζω, ὅθεν αἰρίστος πρῶτος αἶσθην καὶ
 αἰσθην. Res ita se habet. Ἄω princeps forma
 est, *spiro* significans. Hinc aliae et significationes
 et formae ortae sunt. Ac primum *satiandi* signifi-
 catio, non illa propria, sed ducta ab eo, quod
 qui labore fatigati sunt, anhelant. v. Etym. M. p.
 16, 48. Hinc αἶσεν, αἶσαι, αἶσσοθε apud Homerum.
 Hesiodus in Scuto Herculis v. 101.

ἢ μὴν καὶ κρατερός περ ἐὼν αἶσαι πολέμοιο.

Scholiastes: αἶμι γὰρ τὸ ἐκπνέω καὶ τὸ παθητι-
 κὸν αἶμαι, αἶσαι, αἶσαι. Idem est αἶσεν prima

longa apud Etymologum M. p. 164, 51. Hefychius aptissime ad veram verbi vim declarandam: *ἄδεται, πίμπλαται, κοπιᾶται*. Idem: *ἀδηκότες, ἀδην ἔχοντες, καὶ πεπληρωμένοι ὕπνω*. Vide Apollonii Lex. Hom. p. 44. Indidem *ἄδος, scietas* v. Etym. M. p. 16, 50 et Hefych. et *ἀδινός*: v. Apollonii Lex. Hom. p. 40. seq. et *ἀδαίος* Sophronis apud Eustathium p. 1394, 36. Caeterum *ἀδεῖν* scripsit Apollonius in Lexico Homer. p. 8. quod *ἀδῆν* scribere debebat: interpretationes autem adiecit, quae ad *ἀδεῖν* pertinent. Deinde *calido halitu spirare*, quod dicebatur hac formā *ἄζειν*. Etymologus tum editus p. 22, 52. tum MS. *ἄζειν, τὸ σώμα ἀθρόως προσπνεῖν*. Quae corrigi debent ex his verbis Eustathii p. 983. extrema: *ψιλῆται δὲ ποτὲ ἄλλως ἢ λέξις, ἢ μόνον ἐπὶ τῷ ἄζειν τὸ ξηραίνεν, ἀλλὰ καὶ ὅτε ἀσθμά τι δηλοῖ κατὰ τὸν εἰπόντα ὅτι ἄζειν τὸ ἀθρόως προσπνεῖν τῷ σώματι θερμόν*. Hinc *ἄζειν* etiam *ξηραίνεν* significat, cuius falsam originem posuit Etymologus M. p. 22, 27. Hinc *ἄζαλέος*: Etymol. M. p. 22, 51. Hac demum significatione factum, ut *ἄειν* etiam *nocere* esset: quod vel *αὔος* et *αὐαίνεν*, quae eiusdem originis sunt, demonstrant. Eademque verbi *ἄζειν* vis est. Hesiodus in Theogonia v. 98.

*εἰ γὰρ τις καὶ πένθος ἔχων νεοηδέϊ θυμῷ
ἄζηται κραδίην ἀκαχημένος.*

ΑΓΩ, *duco*. Recte faciunt, qui aoristum ἤγαγον ab antiqua forma ἀγάγω deducunt, quae ut aliae multae duplicatione primarum litterarum orta est. Sed Suidas: *ἀγάγης, αὐθυπότακτον, καὶ ἀγάγωμεν*. Verbum *αὐθυπότακτον* autem, quod vocabulum commemoravit, non explicavit, H. Stephanus, significat coniunctivum aoristi in iis verbis, quae reliquis temporibus carent. Vide Eu-

stathium p. 684, 18. 983, 42. 1253, 52. et Etymol. M. p. 304, 37. Thomam M. in v. ε' p. 267. et Fische- rum in proluf. de vitiis lex. N. T. p. 646. et ad Wellerum spec. II. p. 390. Ἀγάγω tamen memo- rat Etymologus M. p. 54, 43. ἀγω βαρύτονον, ἐξ δ' ἀγάγω, καί, ἐπὴν ἀγάγωμι πόλιν. εἰς μι. Ety- mologicum MS. παρὰ τὸ ἀγω βαρύτονον. ἐξ δ' ἀγάγω καὶ ἀγάγωμι, εἰς μι. Locus, quem edi- tus Etymologus affert, legitur in Illiad. XXIV. 716. ubi nunc ita editum:

αὐτὰρ ἔπειτα
ἀσσοθε κλαυθμοῖο, ἐπὴν ἀγάγωμι ἄσμονδε.

Schol. Venetus ibi: γράφεται, πόλινδε. At ἀγά- γοιμι optativum, qui alibi recte cum ἐπὴν coniun- gitur; ut Iliad. XIX. 208. XXIV. 227. hic quidem ferri non posse, temporum ratio docet. Quo mi- nus dubitandum, quin vera sit lectio Etymologi ἀγάγωμι, cuius vestigia sunt etiam in Homeri co- dice Lipsiensi, qui ἀγάγωμαι habet. Nimirum insolentia formae adducti fuere librarii, ut ἀγά- γοιμι scriberent. Grammatici enim verborum in μι exeuntium tertiam tantum coniunctivi perso- nam singularem ad indicativi regulam formari tra- diderunt; ut Gaza p. 117. τὸ δὲ δῶσιν ἐπὶ τῷ τρί- τῳ καὶ δῶσι ποιητικά, πρὸς παραδείγμα τοῦ τρί- του τῶν ἐνικῶν. Scripsit, puto, πρὸς τὸ παραδείγ- μα τοῦ τρίτου τῶν ὀριστικῶν. Sicuti igitur tertiam personam coniunctivi ad indicativi similitudinem veteres flexerunt, ita iam eos etiam primam in μι formasse existimabimus. Quam rem non dubito quin aliquando plura exempla comprobatura sint.

ΑΝΔΑΝΩ. Huius verbi memorant aliam for- mam ἀδέω. Hesychius ἀδῶ, ἀρέσκω. Etymologicum M. p. 16, 37. Eustathius p. 1721, 60. καὶ ὅτι ἀδέω λέγεται ἄλλως τὴν ἀρέσκω, ὡς ἀπὸ δευτέρου μέ- λους.

λαντος, οὐ ἐνεσῶς θεματικὸς τὸ ἦδω, ἤτοι εὐφραίνω,
 δασυνομέγες αὐτῆ, εἰ καὶ τὸ αἰεῖν ψιλᾶται Αἰολι-
 κῶς, ἔ χρήσις ἐν Ἰλιάδι. ὅτι δὲ τὸ αἰεῖν, αἰεῖσθαι,
 καὶ αὐτόχρημα τὸ ἦδεσθαι δηλοῖ ποτέ, δῆλον ἀπὸ
 χρήσεως Ἰππώνακτος, ἢν Ἡρακλείδης προφέρει,
 εἰπόντος, αἰεῖσθε βελλή, ἤγην ἤρασε τὸ βέλευμα.
 καὶ εἶη ἂν τοιαῦτα παρακειμένε μετοχῇ αἰεῖσθαι, ἢ
 ἦδυναι, ἀπεναντίας τῶ Ὀμηρικῶ. Idem p. 400,
 22, quem locum mox afferam. Aliam deinde for-
 mam αἰεῖν commemorat Etymologus M. p. 420,
 40. Sic etiam cod. MS. in eo loco, unde modo
 αἰεῖν commemoravi, p. 16, 37. αἰεῖσθαι, τὸ αἰεῖσθαι,
 ἀπὸ τῆ αἰεῖν. αἰεῖσθαι, ὁ β' αἰεῖσθαι. αἰεῖσθαι δ' Ἐκτο-
 ρι μῦθος. Utrumque verbum, et αἰεῖν five αἰεῖσθαι,
 et αἰεῖω, a grammaticis fictum arbitror. Verbum,
 unde αἰεῖσθαι sua tempora sumit, ἦδω fuit. Etym.
 M. p. 420, 40. 16, 37. Eustathius p. 539, 7. 1400,
 36. Idem p. 400, 22. ἴσθαι δὲ ὅτι ἐκ τῆ ἦδω τὸ εὐ-
 φραίνω δεύτερος μέλλων ἐνεργητικὸς αἰεῖν. ἔ Ἰωκι-
 κῶς καὶ Αἰολικῶς, ἦδη δὲ καὶ Δωρικῶς ψιλᾶσθαι
 καὶ ἀνελεῖσθαι, γίνεται ἀπὸ αὐτῆ αἰεῖν. In qui-
 bus hoc falsum videtur, quod αἰεῖν infinitivum
 praesentis esse dicit. Idem p. 958, 30. τῆ δὲ αἰεῖν
 εὐστελλεται μὲν ἢ παραλήγασθαι, τὸ δὲ αὐτῆς πινῶ-
 μα ἔ πινῶ δῆλον. δύναται γὰρ καὶ δασύνεσθαι
 ἀπὸ τῆ ἦδω, ἵνα δηλοῖ τὸ ἦδυναι. ἔδοξε, καὶ ψιλᾶ-
 σθαι δὲ, ὡς ἀπὸ τῆ αἰεῖν, ὁ ἐστὶν αἰεῖσθαι. ἀμ-
 φοτέρως δὲ τὸ τοιαῦτον ῥῆμα δεύτερος ἐστὶν ἐνεργη-
 τικὸς αἰεῖσθαι. Immo, ut supra dixi, verba con-
 tracta nullos habent secundos aoristos. Quare αἰεῖν
 necessario aoristus est secundus verbi ἦδω, ut e πῆ-
 θαι ἔπαθον fit, e γῆμω ἔγασμον. θῆπω ἔταφον,
 λήθω ἔλαθον, μήθω ἔμαθον. Atque omnino ne-
 que αἰεῖν, neque αἰεῖω umquam existisse arbi-
 tror. Nam alterius quidem formae, αἰεῖν, nulla
 plane vestigia exstant: pro altera autem, αἰεῖω,

quae argumenta afferri possunt, aliquam tantum speciem veritatis habent. Ea autem sunt futurum, *ἀθήσω*, et perfectum *ἀθήκα*, quod cum leni spiritu scriptum supra ex Hipponacte apud Eustathium commemoravi. At hae quoque formae ex ἦδα ductae videntur, quoniam correpta vocalis magis, quam producta placebat. Sic ex *μήθω μαθήσομαι* et *μεμάθηκα*, e *πήθω παθήσω* et *πεπάθηκα*, e *τεύχω τυχήσω* et *τετύχηκα*, ex *ἐρεύθω ἐρευθήσω* et *ἠρύθηκα*. Ex hoc verbo ἦδα ductum est etiam nomen *ἄδος*, ἢ *εὐφροσύνη*, teste Etymologico M. p. 18, 12. ut a *πήθω πάθος*. Quamquam, si istud vocabulum ex Homero petatum est, fatietatem significat, ab *ἄδειν* deductum. Nam Aristarchus id cum aspero spiritu scribebat: vide scholiasten Venetum ad Iliad. XI. 88. et Eustathium p. 539, 3. Quamquam etiam *ἄδος* cum leni spiritu ex *ἄδει*, placuit, derivat Eustathius p. 893, 46.

ΑΙΡΩ. Hinc *ἄωρο* in Iliad. III. 272. quidam derivant apud Etymologum M. p. 116. extrema et in Aldi Hortis Adonidis fol. 27. a. Ex *ἄρω* autem deducebat Herodianus, ut ex iisdem locis et e scholiis Venetis constat. In Suida negligentissimus iste Kusterus edidit *ἄωρο*, *ἐκρέματο*, omisissis, quae sequuntur in edd. vett. *ὄρω*, *ὄρω*, *ῶρα*, *ῶρα*, *ῶρα*, *ῶρα*, *καὶ ἄωρο*. Emen- danda haec sunt ex Herodiano: *ἄρω*, *ἄρω*, *ἦρα*, *ἦρα*, *ἦρα*, *ἦρα*, *καὶ ἄωρο*. Denique Eustathius p. 413, 31. aut ex *ἠώρητο* factum censet, aut ab *αἰέρω* derivatum. Recte vero ab *αἰέρω*. Neque opus, ut alteram scripturam *ἄωρο*, memoratam Eustathio, cum H. Stephano in indice The- sauri praeferamus.

ΑΙΣΘΑΝΟΜΑΙ. Huius tempora deducunt a verbo *αἰσθέω* vel *αἰσθέομαι*, quod numquam exstitit. *Αἰσθῶ* memorat Etymologicum M. p. 40,

14. αἰσθέομαι inusitatum grammaticus in Aldi Flor-
tis Adonidis fol. 217. a. Αἰσθῶν male scriptum
apud Hesychium pro αἰσθῶν. Illud αἰσθῶ, quod
Homerus habet Iliad. XVI. 468. XX. 403. male ab
αἰῶ ductum putant Etymologus M. p. 43, 22. Pha-
vorinus in v. αἰῶν; (vid. etiam Hort: Adon. fol.
6. a.) Eustathius p. 1037, 37. 1071, 25. qui p.
1214, 31. αἰσθμα ex αἰσθῶ factum putat. Error
hic grammaticorum inde natus est, quod in Ho-
meri Iliad. XV. 252. verba ἐπεὶ φίλον αἰῶν ἦτορ
non intelligebant. Quare quum plerique αἰσθ
putarent esse *exspirabam*, αἰσθεῖν inde deriva-
runt, quod eandem vim haberet. Perversam illam
verbi αἰεῖν significationem tum in locis grammati-
corum modo allatis, tum apud Hesychium in
αἰῶν invenire licet. Veram explicationem loci
Homericus habent scholia Veneta et Apollonius in
Lexico. Vtramque Etymologicum M. p. 43, 3.
quem locum afferam, ut in scripto codice legi-
tur: φίλον αἰῶν ἦτορ. ἀπέπνευσα τὴν ψυχὴν ἢ
ἡσθόμεν ἀλγήσας τὴν ψυχὴν. αἰῶ γὰρ τὸ αἰσθά-
νομαι καὶ αἰεῖω. Αἰσθεῖν originem habet in no-
mine αἰσος, quod recte observavit scholiastes Vene-
tus ad Iliad. XIII. 809. XV. 676. Est enim αἰσθεῖν
animo deficere. Ab hoc longe diversum est αἰ-
σθομαι, factum ex αἰῶ, quod proprie est sentio,
ut πληγῆς αἰόντες apud Homerum. Huius ver-
bi αἰσθομαι aoristus secundus est ἡσθόμεν, qui ab
αἰσθέομαι deduci nullus poterat. Futurum autem
necessario sic formari debuit, ac si praesens esset
αἰσθέομαι, quia consonantium, quae in hoc verbo
sunt, natura alias formas recusabat.

ΑΚΑΧΩ. Grammatici commemorant verbum
ἀναχέω. Eustathius p. 898, 57. ἰστέον δὲ ὡς οὐ
μόνον ἀναχέω ἔημα βαρύτερον, ἀλλὰ καὶ ἀναχῶ.

Inde ἀκαχήμεν, ἀκαχέαιτο, quod in XII. Iliadē v. 179. legitur, derivat. Restius alii grammatici ἀκάχημι originem faciunt harum formarum, ἀκαχήμενος, ἀκαχέαιτο: conf. Etymol. M. p. 45. extrema et seq. Hort. Adon. fol. 7. a. Phavorin. in ἀκάχμενος. Ἀκαχέω numquam existit. Nam ἀκάχησε et similia fiunt, ut ἠθέλησε, suavioris pronunciationis causa. Ἀκαχέειν autem apud Hesychium infinitivum aoristi esse adiectae interpretationes docent συσχεῖν, λυπήσαι. Est autem ἀκάχω non ab ἄχος ductum, ut placet Apollonio in Lex. Hom. p. 92. sed ab ἄκη, ut proprie sit *pungere*. Indidem ἀκάζω factum, unde participium perfecti est ἀκαχήμενος. Vid. schol. Vernet. ad Iliad. X. 135. et Phavorin. in h. v. Sed idem cum Etymologo, cuius verba etiam in Hortis Adonidis l. I. leguntur, commemorat Herodianī sententiam, ἀκάχμενος ex ἀκαχήμενος factum putantis. Sic etiam Eustathius p. 1395, 34. quam opinionem merito improbavit H. Stephanus in ἀκάζω. Hinc factum, ut ἀκάχμενος scribant grammatici, quod debebat scribi ἀκαχήμενος.

ΑΛΔΗΣΚΩ. Memoratum ab Eustathio p. 720, 21. 1837, 59. ἀλδέω numquam existit. Ἀλδήσω forma futuri est arbitraria, ut θελήσω, τυπήσω.

ΑΛΕΞΩ. Ἀλεξέω inusitatum memoratur in Hortis Adonidis fol. 217. a. Excogitatum hoc a grammaticis. Etymologicum M. p. 59, 15. Is locus ita legitur in scripto codice: ἀλέξω. κυρίας τὲ τῆ γυναικὶ βοηθήται. παρὰ τὸ ἀλέγω, ἀλέξω, καὶ μεταίγεται εἰς ἐνεστώτα καὶ παρακείμενον. Vltimum verbum librarius non eo, quo debebat, litterarum compendio scripsit. Recte enim edi-

tum Etymologicum καὶ περισπᾶται habet. Idem p. 501, 54. χωρὶς τῆ ἀλέξω ῥήματος· ἔ γάρ Φύσει βαρύτερον· ὁ μέλλον γὰρ αὐτῆ ἀλεξήσω. Patet ex hoc loco, cur grammatici ἀλεξέω finxerint Ἀλέξω non poterat aliter formatum habere futurum, vel aoristum primum, vel perfectum, nisi tanquam ab ἀλεξέω.

ΑΛΥΣΚΩ. Sunt qui futurum ἀλύξω ab ἀλύσσω fieri censeant, quod equidem ab nullo veterum traditum novi. Etymologicum M. p. 231, 38. τὰ γὰρ εἰς σκω λήγοντα ῥήματα μέλλοντος οὐκ ἔχει, πλὴν τῆ θνήσκω θνήξω, ἀλύσκω ἀλύξω. τὸ γὰρ διδάσκω ἐκ ἐκ τῆ διδάσκω, ἀλλ' ἐκ τῆ διδάχω, ἀφ' ἧ καὶ διδάχη. Immo quae verba in σκω exeuntia ζ in futuro habent, id habent, ut mihi videtur, propterea quod proprie in κω terminantur, cui terminationi additum est σ, quod multis in formis adici solet. Est autem sane quaedam cognatio inter ἀλύσκω et ἀλύσσω. Vtrumque enim ab ἀλύειν factum est, quod quidem de ἀλύσκω negatur in Etymologico M. p. 72, 18. et in Hortis Adonidis fol. 10. b. probante Stephano in Thes. vol. I. p. 311. Enimvero ex ἀλύω non poterant ἀλύσκω deducere grammatici, qui ἀλύω e λύω factum putarent. At ἀλύειν cum ἀλείειν, ἀλαῖσθαι et aliis eadem habet originem, vagari proprie significans. Inde ἀλύσκεν, ut ἀλσειεν, ἀλευεσθαι, significat evitare, ἀλύσσειν autem abripi animi perturbatione, ut πλανᾷσθαι quoque adhibetur. Etymologicum p. 72, 34. apte ad hanc significationem explicandam, de verbo ἀλύω: δηλοῖ καὶ τὸ χαίρω, ὡς τό,

ἢ ἀλύεις, ὅτι Ἰσον ἐνίκησας τὸν ἀλήτην;
καὶ τῆτο παρὰ τὸ ἀλαῶ τὸ πλανῶ. πλανῶνται
γὰρ καὶ τῶν χαίρωντων αἰ ψυχαί.

ΑΜΑΡΤΑΝΩ. Futurum et perfectum causam praebuerunt grammaticis, ut fingerent praesens ἀμαρτέω inusitatum: v. Hort. Adon. fol. 217. a. Etymol. M. p. 79, 6. At aoristus secundus ἤμαρτον praesens fuisse ἀμάρτω docet: cuius formae nescio an meminerit Etymologus eodem loco: ἀμαρτῶ καὶ ἀμαρτάνω ἐκ τῆ ἀμαρτῶ τὸ ἀποτυγχάνω, ὡς ἦδω ἀνδάνω. Quae verba sensu apto carent, nisi scribatur ἐκ τῆ ἀμάρτω. Caeterum in codice scripto haec, ἐκ τῆ ἀμαρτῶ τὸ ἀποτυγχάνω, omissa sunt. Ineptum coniunctivum ἀμάτω excogitavit Heraclides. Eustathius p. 1525, 10. ῥητέον δὲ καὶ ἐνταῦθα τὰ τῆ Ἡρακλείδου, ὡ δοκεῖ ἀπὸ τῆ ἀδω γενέσθαι αὐτό, (verbum ἀνδάνω) καὶ ὁμοιότητα τῆ λάβω λαμβάνω καὶ τῶν ὁμοίων, οὐ δὴ ἀδω χρῆσις καὶ παρ' Ὀμήρω ἐν τῶ,

ἄδα δ' Ἐκτορι μῦθος αἰπήμων,

ἦγεν ἤρσεκεν. ἐπὶ γὰρ ὅτι τὸ δάκνω συγκοπὴν τῆς Φασιν εἶναι τῆ δαγκάνω, ἐπάγει ὡς τὸ δάκω, μάδω, λάχω, ἀδω, Φύγω, καὶ ὅσα τοιαῦτα ὑποτακτικά, τρισὶ γράμμασιν ὑστερεῖ καὶ μιᾷ συλλαβῇ τῶν ἐξ αὐτῶν ὀριστικῶν, ὧν τὸ ἄλλως παρατέλετον. τοῦτον γὰρ τὸ Φύγω ὑποτακτικὸν πρὸς τὸ Φυγγάνω, καὶ ἐρύγω πρὸς τὸ ἐρυγάνω, καὶ τὸ δάκω, μάδω, λάχω, ἀδω πρὸς τὸ δαγκάνω, μανδάνω, λαγκάνω, ἀνδάνω. ταύτη καὶ τῆ ἀμαρτάνω ὑποτακτικὸν Φησιν εἶναι, Φαμὲν ἀμάτω δίχα τῆ ρ, ὅπως καὶ αὐτὸ τρισὶ γράμμασιν ἐκείνη λέιπεται. διὸ ἀναλογώτερον τὸ κίγχανω καὶ ἰγκάνω τῆ κίγχανω καὶ ἰκάνω, ἵνα καὶ αὐτὰ λέιπωνται τρισὶ γράμμασι τῆ κίχω καὶ ἴκω.

ΑΝΑΙΝΕΣΘΑΙ. Ἀνήθημα recentiores ductum putant ab ἀναινέω, quod equidem apud antiquos non inveni. Fischerus ad hanc rem pro-

bandam p. 32. tria adscripsit Eustathii loca, in quorum nullo verbi ἀναίνεω mentio fit.

ἌΝΘΕΩ. Vix potest dubitari, quin ἀνθέω existit ex ἦθω, idque ab ἄω, cuius vestigia sunt in nomine ἄωτος, vel ἄωτον. Ad ἦθω pertinet ἀνηθον, cuius originem male explicat Etymol. M. p. 107, 13. his verbis: ἀνηθον, παρὰ τὸ ἀνω θεῖν, διὰ τὴν ἐν τάχει αὐξήσιν. Lexic. MS. Augustanum: ἀνηθον, παρὰ τὸ ἀνω θεῖν. Scilicet grammatici sic etiam ἀνθος putant ab ἀνω θεῖν dici. Ab eodem ἦθω videtur ἠθεῖν factum, quod Hesychius et Phavorinus explicant ὠραιία. Ac, nescio an indidem fit ἦθος, morem a florendo et vigendo significans. Nam ἠθεός, ut in illo,

μετὰ τ' ἠθεα καὶ νομὸν ἵππων,

non significat florentia pabula, sed consuetam com-
morationem, ut non ab ἦθω, sed ab ἦθος, mos,
ducta videatur significatio. Id clare ostendit locus
in XIV. Odysseae v. 411. de suis,

ταῖς μὲν ἄραι ἔρξαν κατὰ ἠθεα κοιμηθῆναι,
κλαυγῆ δ' ἄσπετος ὄρετο συῶν αὐλιζομε-
νάων.

ἌΝΩΓΩ. Male Etymologus M. p. 115, 31. aoristum secundum ἠνώγον ab ἀνωγέω repetit, cuius origo est ἀνώγω.

ἈΠΕΧΘΟΜΑΙ. Vide ἔχθομαι.

ἈΠΟΛΛΥΩ. Vide ὀλλύω.

ἌΡΕΣΚΩ. Nihil frequentius apud grammaticos, quam veteris cuiusdam verbi ἀρέω mentio, v. c. in Aldi Hortis Adonidis fol. 118. a. apud Etymol. M. p. 134, 44. 138, 49. Eiusmodi verbum equidem numquam existisse arbitror. Nam

quae inde tempora deducuntur, ἀρέσω, ἤρῃσω, ἤρῃκα, omnia sunt ex ἄρω formata, ut ex ὄλω ὄλεσω et ὄλεσα fit. Nec sane alia horum significatio est, si quis probe rem perpendat, quam formarum ἄρω, ἤρῃσα, ἤρῃκα. Sed placuit leve discrimen significationis indicare litterae ε aut accessione aut detractone.

ΑΡΩ. Verbum duplicatione primae syllabae ortum ἀράρω commemoratur in Etymologico M. p. 144, 42. 145, 2. in Hortis Adonidis fol. 23. a. Rectius id Eustathius barytonum facit p. 1055, 57. τὸ δὲ ἀράρη καὶ ἄραρον ἐνεσῶς ἀράρω, γεγονῶς ἀπὸ τῆς ἄραρα παρακειμενῆ, ὡς ἐκ τῆς πέπληγα τὸ πεπλήγω, καὶ πέφυκα πεφύκω, καὶ τὰ ὅμοια. Nam ἀράρη et ἄραρον in Iliadis XVI. 212, 213. imperfecta sunt. Indidem ἀρήρω est, unde προσεήρηται adhibuit Hesiodus in Op. et D. 429.

ΑΥΞΩ. Recentiores αὐξέω invenerunt. Antiqui recte tantummodo αὐξω norunt. Etymologicum M. p. 232, 13. Eustathius p. 698, 31. Herodianus MS. περὶ ἡμαρτημένων λέξεων: ζητᾶται πότερον ποτε ἢ αὐξῆ καλεῖται περισπωμένως, ἢ βαρυτόνως. οἱ μὲν ἐν ἀξίῃσι περισπῶν αὐξῆ, ὡς αὐλῆ, αὐδῆ. λέγομεν οὖν ὅτι εἰ δυνατόν· ἐδὲ γὰρ τὸ ῥῆμα ἐστὶν αὐξῶ.

ΑΧΘΟΜΑΙ. Male repetunt futurum ab inusitato ἀχθέομαι, ut in Hortis Adonidis fol. 218. a. Non existit alia forma, quam ἀχθομαι. In his Etymologi M. verbis p. 405, 41. καὶ ὡς ἀπὸ τῆς ἀκτος γίνεται ἀχθῶ καὶ ἀχθος, οὕτως ἀπὸ τῆς ἔκτος ἔχθω ἔχθομαι γίνεται ἔχθος, scribendum videtur ἀχθω, quam formam habet p. 231, 54. et 645, 24. ὀχθήσας, δεινοπαθήσας, σενάξας, παρὰ τὸ ἀχθω βαρυτόνον, ἀφ' εἰ περισπῶμενον ἀχ-

Ἰῶ, καὶ ὀχθήσας κατὰ τροπὴν τῆ α εἰς ο. Ex hac adnotatione, quam paucis mutatis habet Aldus etiam in Hortis Adonidis fol. 122. a. clare intelligitur, formam in ἑῶ terminatam ineptae grammaticorum subtilitati deberi.

ΒΑΙΝΩ. Vulgo ἔβην aoristum secundum a βίβημι esse tradunt. At ex iis, quae supra de secunda coniugatione disputata sunt, patet ἔβην esse imperfectum verbi βῆμι. Et idem etiam Etymologus docet p. 192, 11. Similiter vulgo erratur in βρῶμι, βλῶμι.

ΒΑΛΛΩ. Formae huius verbi sunt Βάλλω, βλέω, et βλήμι. Quibus male quidam addidere βαλέω, unde futurum βαλήσω et aoristus secundus ἔβαλον esset. At ἔβαλον ne potest quidem aliunde, quam a βάλλω, deduci: βαλήσω autem Attica licentia factum est, ut τυπτήσω. Non enim, ut isti scribunt, βαλήσω est, sed βαλήσω, prima producta. Vid. Aristoph. Vesp. 1491. βλέω male Eustathius p. 731, 42. e βολέω factum putat.

ΒΛΑΣΤΑΝΩ. Futurum βλαστήσω et aoristum secundum ἔβλασον a βλασέω derivant cum grammatico vetere in Hortis Adonidis fol. 218. a. Numquam existit βλασέω.

ΒΟΣΚΩ. Βοσκέω Eustathius p. 1832, 7. affert, inde dictum βοσκήσω putans, quod e βόσκω est.

ΒΟΥΛΟΜΑΙ. Βουλέομαι inusitatum memoratur in Hortis Adonidis fol. 218. a. quod nihil verbum est. Etymologus M. p. 193, 40. ἀπὸ τῆ βέλω βαρυτόνε ὁ μέλων βελήσω, ὡς μέλω μελήσω, θέλω θελήσω. ὁ παρακείμενος βεβέληκα. ὁ μέσος βέβηλα.

ΓΑΜΕΩ. Memorant verbum γάμω, unde putant esse ἔγλημα, et alia. Nihil, quod equidem sciam, de hac re veteres. Nec satis probabile videtur praesens brevi vocali fuisse. Immo similitum verborum comparatio praesens γήμω suadet ponere.

ΓΙΓΝΟΜΑΙ. Perineptas formas excogitant γένω et γενέω. Duae omnino huius verbi antiquae formae sunt, γάω, et γείω, ut κτάω κτείνω, τάω τένω. Ex hoc γένω est futurum γενήσομαι, aoristus primus ἐγενάμην, secundus ἐγενέμην, et passivus ἐγενήθην, et perfecta γεγένημαι atque γέγονα.

ΔΑΙΩ. Placuit grammaticis formam δαέω futuri et aliorum temporum caussa excogitare. Etymologicum M. p. 122, 41. τὰ εἰς ω λήγοντα ῥήματα κατ' ἐνδειαν χρόνου εἰς πλεονασμὸν μεταγόμενα καὶ φωνήεντι ἐλείπῃσι, διχρόνω βραχέϊ παραλήγουσα, οἷον σείχω διὰ τῆς εἰ διφθόγγου, καὶ στιχῶ διὰ τῆς ι. Φείδω φιδῶ, ἐξ ἑ πεφιδήσεται. δαίω δαῶ κείρω κερῶ. εἰ γὰρ καὶ μὴ ἦ διχρονον, ἀλλ' ὅμως εἰς βραχὺ φωνήεν γέγενεν ἢ συστολή. ἔτως ἐν καὶ ἀπὸ τῆς κείρω γέγενε πιθῶ. ὁ μέλλων πιθήσω, ὁ ἀόριστος ἐπιθήσα. Haec ita in codice scripto leguntur: τὰ εἰς ω λήγοντα ῥήματα διφθόγγου παραλήγοντα συστέλλῃσι τὴν παραλήγουσαν, πλὴν κρατέσι τὸ διχρονον, οὐ στείχω στιχῶ, Φείδω φιδῶ, ὅθεν τὸ πεφιδήσεται. δαίω δαῶ. μόνον δὲ τὸ κείρω κερῶ ἔφυλάσσει τὸ ι, ἀλλὰ τὸ ε. κείρω, πιθῶ, πιθήσω. Sed cur tandem tot praesentium formas adsciscamus, quarum nusquam exempla occurrunt, quum ista tempora, quae ex his praesentibus ducta putantur, etiam sine illis recte nasci potuerint? Nam quoniam in multis verbis forma futuri ἦσω Graecis placuit, adhibuerunt

eam sic, ut corripienda syllaba, quae praecederet, suaviorem redderent prononciationem. Quin, ut supra adnotavimus, verba in *αιω* desinentia ex *αιω* facta sunt. Quare antiquissimam formam *δαιω* fuisse necesse est, unde est *δαισασθαι*, et alia.

ΔΑΚΝΩ. Omisere vulgo formam *δαγκάνω*, qua veteres non videntur usi esse. Eam commemorant Etymologicum M. p. 245, 28. 450, 15. 471, 39. Eustathius p. 28, 42. 1525, 12. 15. quem locum supra adscripsi in *ἀμαρτάνω*. Caeterum non debebat Buttmannus *δαικω* afferre, sed *δήκω* tantum, ut antiquissimam formam.

ΔΑΜΝΩ. Multa inepta de hoc verbo leguntur in Etymologico M. p. 246, 44. et sequente, cuiusmodi illud est, quod *ἔδαμον* aoristum putat e *δαμέω* nasci. Formae huius verbi sunt *δαίμνω*, *δαμάω*, *δαμάζω*, *δαμνάω*, *δαίμνημι*. Atque e *δαίμνω* est *ἔδαμον*, *ἔδαμην*, ut e *καίμνω* *ἔκαμον*. *Δέδμημαι* autem extrusa *α* dictum ab eadem forma, ut *κέκμησα*. Sic etiam *ἔδμήθην*. Quod si analogiae aliquid tribuendum putamus, (atque huius aliquanto maiorem equidem puto, quam grammaticorum, auctoritatem esse) antiquissimam formam *δήμω* fuisse veri est simillimum. Sic etiam *κήμω*, unde *κάμνω*. Firmant enim hanc suspicionem similia verba duplicem consonantem post brevem vocalem habentia, quae ex longa orta est, *ἄρρυμαι*, *δάκνω*, *κλαύγω*, *λαγχάνω*, *λαμβάνω*, *μανθάνω*, *πανθάνω*, *πέρθω*, *πτάρρυμαι*.

ΔΑΡΘΑΝΩ. Principem formam *δρήθω* affert Etymologicum M. p. 253, 33. 286, 1. Ex ea natum *δάρθω*, non *δαρθέω*, quod recentiores excogitarunt, ut e *πρήθω* *πέρθω*.

ΔΕΙΑΩ. Inepte quidam *δέδια* a *δέδομαι*, quod male putant pro *δέδοδα* dici, deducunt. Est illud perfectum antiqui verbi *δίω*. Etymolog. M. p. 263, 3. Sed afferunt grammatici quatuor antiquas formas, *δέω*, *δείω*, *δίω*, *διέω*. *δέω* memorat Etymologus M. p. 260, 4. 315, 46. *δείω* iisdem in locis et p. 253, 9. 256, 43. 260, 7. 263, 6. *δίω* p. 263, 3. 273, 18. *δίω* denique affert p. 280, 37. Harum una tantum *δίω* repudianda videtur. Neque ea aliam ob causam ab Etymologo commemorata est, quam ut inde *δήμι* deduceret. Nam verba in *ημι* desinentia aut e formis *εω*, aut tanquam e formis *εω* facta sunt. Sed *δέω* videtur princeps forma fuisse, ex qua duae aliae exstiterunt, *δίω*, cuius frequens in Homero usus est, et *δείω*, unde *δείμα* est et *δέος*, *δέϊος*, ut a *κλείω κλέος*, *κλείος*. Caeterum *δίω* prorsus mira ratione cum activa forma passivam significationem, cum forma passiva significationem activam coniunctam habet.

ΔΕΜΩ. Grammaticorum inventum est *δέμω*, ut apud Etymolog. M. p. 389, 46. Neque enim asperitas pronunciationis aliter evitari poterat, nisi si *δέδμηκα*, *δέδμημαι* tanquam a verbo contracto dicerentur. Atque ipse Etymologus p. 501, 18. et 606, 49. *δέδμηκα* a *δέμω* ducit. Vide ad *νέμω*.

ΔΕΟΜΑΙ. *Δείω*, unde *δείσομαι* et alia sint, grammatici invenerunt. Vide Etymologicum M. p. 253, 37. 315, 56.

ΔΕΡΚΩ. Videndum ne antiquissima forma fuerit *δρήκω*. Vide ad *δαρθάνω*.

ΔΙΔΑΣΚΩ. Duas afferunt formas, quae numquam exstiterunt, *διδάχω* et *διδασκέω*. Etymologus M. p. 231, 40. τὸ γὰρ διδάχω ἐκ ἐκ τῆ διδάσκω, αἰδ' ἐκ τῆ διδάχω, αἰφ' ἔ καὶ διδάχη.

Sic etiam in Hortis Adonidis fol. 48. b. At hoc nomen e perfecto ductum. Διδάξω a διδάσκω, est. Vide ad ἀλύσκω. Indidem διδασκήσω.

ΔΟΥΠΕΩ. Eustathius p. 504, 41. ἔστι δὲ τὸ Ἰμύκον δεύτερος ἀόριστος τῆ μὲν κῶ ῥήματος, κατὰ τὸ χραίσμῳ ἔχραισμον, ὄσπῳ ἔδεπον, κτυπῳ ἔκτυπον, λήκῳ ἔλακον. At aoristus ἔδεπον et perfectum δέδεπα manifestó indicant, verbum fuisse δέπω. Idque vel praesens arguit, quandoquidem contracta verba e barytonis originem habere constat. Eodem modo ἔκτυπον, ἔλακον, ἔχραισμον a praesentibus κτύπω, λήκω, χραίσμω sunt.

ΕΔΩ. Grammaticorum inventum est ἔδω. Etymol. M. p. 315, 34. 316, 27. Eustath. p. 1403, 32. et ἔδω, cuius Eustathius mentionem facit p. 1918, 61. Caeterum ἔδομαι putatur futurum esse, insolenti formatione pro ἔδομαι. Eiusdemmodi duo alia futura afferuntur πίομαι et Φάγομαι, pro πιῶμαι et φαγῶμαι. Frequens horum mentio apud grammaticos, eos maxime, qui Atticae linguae propria tractarunt. Sed nunc satis esto locum Etymologi M. attulisse p. 786, 23. Φάγομαι, τὸ θῆμα φήγω, τὸ ἐσθίω ὁ δεύτερος ἀόριστος ἔφαγον ὁ μέλλων β' φαγῶ, ὅθεν καὶ τὸ ἀποφαγεῖν ὁ μέσος μέλλων β' φαγῶμαι ὠφείλεν εἶναι ἀλλὰ σσημείωται τὸ Φάγομαι, πίομαι, ἔδομαι. τὰ δὲ δεύτερα φαγή, πή, ἔδη. Conf. Hortos Adonidis fol. 168. b. Phavorinum in Φάγομαι, et Fischeri animadv. ad Well. spec. II. p. 436. Enimvero significationem futuri habent ista, at futura non sunt, nisi omnem coniugationis rationem perditum ire volumus. Etenim obtinuit consuetudo, ut pro futuris illorum verborum praesentia passiva usurparentur. Id quod omnium clarissime ostendit verbum πίομαι. Hoc enim si pro πιῶμαι diceretur, certe pri-

nam syllabam deberet corripere. Atqui producit eam, ut manifestum fit praesens esse. Aristophanes in Equitibus v. 1288.

ὅστις ἐν τοιῷτον ἄνδρα μὴ σφόδρα βδελύτ-
 τεταί
 οὔ ποτ' ἐκ ταυτῆ μεθ' ἡμῶν πίεται ποτηρεῖα.

Quem locum affert Athenaeus p. 446. Idem Aristophanes in eadem fabula v. 1400.

μεθύων τε ταῖς πέναισι λοιδορήσεται
 καὶ τῶν βαλανείων αὖ τὰ λαιτρὸν πίεται.

Athenaeus l. l. quae exempla correptae illius syllabae affert, non futuri, sed aoristi sunt. Ut igitur *πίομαι* praesens passivum significationem accepit futuri activi, sic idem accidit in *ἔδομαι* et *φάγομαι*. Eaque Valkenarii et aliorum fuit doctorum hominum sententia. Vide Scheidium ad Lennepium de analogia p. 430. Sed aliquantum tamen dubitationis excitat *φάγομαι*, quod quomodo praesens esse possit, non sane in promptu est, quandoquidem praesens passivum *φήγομαι* est. Nolo enim hanc difficultatem sic expedire, ut cum Etymologo M. p. 40, 30. et cum Eustathio p. 1784, 40. 1859, 40. etiam *φάγω* existisse sumam, quod mea quidem sententia numquam existit. Repugnat enim analogia, nullum verbum offerens, quod in syllaba ea, quae ante ultimam est, et η et α breve habuerit. In Etymologi quidem loco melius etiam scriberetur *φήγω*, quamquam *φάγω* etiam in scripto codice est. Strabo lib. VIII. p. 524. offert Hipponactis verba: *Κυπρίων βέκος φαγῶσι καὶ Ἀμαθυσίων πυρόν*. Ex eo eadem retulit Eustathius p. 305, 32. sed omisso *φαγῶσι*. Id Albertius ad Hesychium in v. *βέκος* scribit *φάγῶσι*, nihil mo-

nito lectore. At recte legitur *Φαγῶσι*, quod quidem male vertunt *edunt*, quum videatur magis dātivus esse participii. Est autem versus Hipponactis trochaicus claudus, qui nomen habet ab Hippo-nacte:

Κυπρίων βέκος Φαγῶσι καίμαθυσίων πυρόν.

Sed duae restant aliae viae. Nam quum *Φάγομαι* quod equidem sciam, non apud antiquos et probae notae scriptores reperiatur, unde et ab Atticistis improbatum est, et, qui eius formae exempla attulere, LXX. interpretibus et Novo Testamento usi sunt, ut Fischerus l. l. et Maittarius de dialectis p. 48. in mentem fortasse alicui veniat, *Φάγομαι* formam esse praesentis per errorem usurpati, postquam *Φήγομαι* ex hominum memoria iam pridem excidisset. Verum hoc parum probabile videtur. Quamobrem alterum equidem praetulerim. Scilicet ut a *κλήγω* factum est *κλάγω*, ita a *Φήγω* credibile est formatum esse *Φάγω*, unde praesens passivum *Φάγομαι* adhiberi solitum est pro futuro activo. Quod verbum si sic pronunciabatur, ut duplex *γ* propriam suam vim retineret, de qua supra dixi lib. I. cap. XII. p. 59. nihil mirum est, si deinde scribi coepit cum uno *γ*. Certe idem factum est in verbo *κικχάνω*, quod scribi solet *κικχάνω* etiam in Atticis scriptoribus. De eo verbo in eodem loco explicavi: ac propiorem vero scripturam *κικχάνω* Eustathio memoratam protuli in verbo *ἀμαρτάω*. Dirimerent dubitationem de *Φάγομαι* poetarum loci, eorum quidem, qui nondum essent grammaticos magis, quam usum et consuetudinem sequuti.

ΕΙΔΩ. *Είδω* grammaticis memoratum, ut Etymologo M. p. 296, 42. 618, 50. et in Hortis Adonidis fol. 219. a. numquam videtur in usu fuisse.

Nam coniunctivus εἶδῶ, de quo dixere Etymologus M. p. 296. et Phavorinus in εἶδῃς, et optativus εἶδέην, de quo disputat Suidas in εἶδέην, tamquam ab εἶδημι formati sunt. Sed infinitivus εἶδέναι perfecti est ab εἶδω, non praesentis ab εἶδημι. Praeterea autem et εἶδοιμι in usu est, et εἶδω coniunctivus, unde illud Homericum, ἵνα εἶδομεν ἄμφω, quod propter accentum in prima syllaba mediam corripit. Ἰδέω, quod Aristarchus in Iliad. XIV. 235. posuit, nescio an sit deterius quam εἶδέω, quoddam populares recensione, teste scholiasta Veneto, habebant. Ἰδησῶ autem Theocriti III. 37. Doricum est futurum ab εἶδω, prima correpta.

ΕΛΑΤΝΩ. Ab ελάω non debet εἶλασι cum Etymologo M. p. 333, 17. et aliis derivari, quod vel sensus locorum Homericorum, in quibus id verbum occurrit, vel in quibusdam etiam metrum ostendit, nullam afferens contractionis necessitatem, ut,

νῆ ἔλασι ἐκέασαν.

Habet Homerus hoc verbum Iliad. I. 409. XI. 413. XVIII. 294. XXI. 225. Odyss. V. 132. VII. 250. Recte vero H. Stephanus in indice Thesauri εἶλασι ab ἔλασι esse censuit. Vide notas ad Hesych. in εἶλασι.

ΕΝΟΘΩ. Magna est inter veteres et recentiores grammaticos dubitatio de verbis ἀνήνοθεν, ἐπενήνοθε, κατενήνοθε, παρενήνοθεν. Ac veteres quid de his senserint, ipsis eorum verbis afferam. Hesychius: ἀνενήνοθεν, ἀνήγεν ἢ ἀνέβη. Sic etiam Phavorinus, Hesychius: ἀνήνοθεν, ἀνεφέρετο, ἀνεπήδα ἐξ ἀρχῆς. Idem: ἐπενήνοθεν, ἐπήνοθε, ἐπέστη, ἐπήν. Suidas: ἀνήνοθεν, ἀνήρχετο. Idem: ἐπενήνοθεν, ἐπήνοθε, ἐπέκετο. Apollonius in Le-

χικό Homericο p. 334. ἐπενήνοθεν, ἐπὴν ἐπέκειτο. Scholiastes minor ad Iliad. II. 219. et X. 134. ἐπενήνοθεν, ἐπὴν θες, ἐπέκειτο. Idem ad XI. 266. ἀνήνοθεν, ἀνεφέρετο. Idem ad Odyss. XVII. 270. ἀνήνοθεν, ἀνέρχεται. Etymologicum M. p. 106, 9. ἀνήνοθεν, ἀνήης, ἀνεφέρετο. μέσος παρακείμενος ὡς δηλοῖ τὸ θ. ὁ γὰρ ἐνεργητικὸς παρακείμενος εἰδέσθε διατῆ θ, ἐκφέρεται. ἔστιν ἔν θέω, καὶ ἐν συνθέσει ἀναθέω καὶ ἀνθέω, καὶ ὑπερβιβασμῶ τούτῃ ἀνέθω. τέτα ο μέσος παρακείμενος ἦνοθα, συνήθως τραπέντοςί τῆ ε εἰς ο, καὶ Ἀττικῶ ἀναδιπλασιασμῶ ἀνήνοθα. ἢ ἔτως. ἔω τὸ πέμπω, ἔέθω, ὡς φλέγω, φλεγέθω. καὶ τροπῇ τῶν δύο εε εἰς η ἦθω, καὶ ἐν συνθέσει ἀνήθω. ὁ μέσος παρακείμενος ἀνηθα, καὶ ὁ Ἀττικὸς ἀνήνηθα. καὶ ἐπειδὴ ὁ Ἀττικὸς παρακείμενος τὴν τρίτην ἀπ' ἀρχῆς συλλαβὴν βραχεῖαν θέλει ἔχειν, συστολὴ γίνεται τῆ η εἰς ε, καὶ τροπῇ τῆ ε εἰς ο, ἀνήνοθεν

ὄφρα οἱ αἰμ' ἔτι θερμὸν ἀνήνοθεν.

ἢ ἐκ τῆ θεώ τὸ τρέχω. Eadem habet Phavorinus. Etymologicum M. p. 354, 41. ἐπενήνοθε. κάλλιόν ἐστιν ἀντὶ τῆ ὑπῆρχεν. εἰ γὰρ ἐψιλωμένην καὶ μαδῶσαν καὶ ὀλιγῶτερικον σημαίνει, πῶς ἀν ἀρμόζοιτο τὸ ἐπανθεῖν, ὃ σημαίνει μάλλον τὸ δασύ; ἔστι δὲ μέσος παρακείμενος. οἱ μὲν παρὰ τὸ ἔθω, τὸ ἐξ ἔθως ἐπιμελῆμαί. ὄθεν καὶ ἔθειρα, ἢ θριζ, γίνεται ἐνέθω, ὁ μέλων ἐνέσω, ὁ παρακείμενος ἦεκα, ὁ μέσος ἦνεθα καὶ Ἀττικῶς ἦνοθα, ὡς πέπεμφοι, πέπομφοι. ἦνοκα ἐν καὶ ἦνοθα, καὶ Ἀττικῶς ἐνήνοθα. ἐσι καὶ ἄλλως. ὄθω τὸ κινῶ ὁ μέλων ὄσω ὁ παρακείμενος ὦκα, ὁ μέσος ὦθα, καὶ μετὰ ταῦτα προσθέσει, ἐνόθω, ἐνέσω, καὶ Ἀττικὸς παρακείμενος ἐνήνοκα, ἐνήνοθα. ἄλλως. ἐκ τῆ ἔω, τὸ ὑπάρχω, γίνεται ἔέθω, καὶ κατὰ συναίρεσιν καὶ σύνθεσιν ἐνήθω ὁ μέσος παρακεί-

μενος ἐνήθα, καὶ Ἀττικῶς ἐνένηθα. εἶτα ὑπερθέ-
 σαι καὶ τροπῇ ἐνήνοθα. ζῆται εἰς τὸ ἀνήνοθεν.
 Haec quoque habet Phavorinus. Idem Phavo-
 pinus: ἐπενήνοθε σημαίνει ἐνίοτε τὸ ἐπέθεεν καὶ
 ἐπέτρεχεν. καὶ ἐπενήνοθεν ἀπὸ τῆ θέω, κατὰ με-
 τὰθεσιν ἔθω, καὶ μετὰ τῆς ἐν ἐνέθω, ὡς ἐννέπω,
 ἀφ' ἧ μέσος παρακείμενος ἦνοθα, καὶ Ἀττικῶς
 ἐνήνοθα. γράφεται μετὰ τῆς παρὰ, παρενήνοθεν,
 ἐν τῇ σημασίᾳ τῆ παρελήλυθεν, καὶ μετὰ τῆς
 ἀνά, ἀνήνοθεν ἀντὶ τῆ ἀνέβραχεν. Scripsisse vi-
 detur ἀνέτρεχεν. Horti Adonidis fol. 56. a. ἐπε-
 νήνοθε, τινές ἐπήνηθη. ἔστι δὲ ἀντὶ τῆ ὑπῆρχεν
 εἰ γὰρ τὴν ἐψιλωμένην καὶ μαδῶσαν καὶ ὀλιγῶστε-
 ρον σημαίνει πῶς ἀν ἀρμύζιτο τὸ ἔπα θεῖν, ὃ
 σημαίνει τὸ δασύ; καὶ γίνεται ἐκ τῆ ἔω τῆ σημαί-
 νοντος τὸ ὑπάρχω, ἔω, ἔέθω, ὡς ῥέω, ῥέέθω, φλέ-
 γω, φλεγέθω, νέμω, ιεμέθω· εἶτα κατὰ συναίρε-
 σιν τῶν δύο εε εἰς η ἦθω, καὶ ἐν συνθέσει ἐνήθω.
 τέττε ὁ μέσος παρακείμενος ἐνήθα, ὁ Ἀττικὸς ἐνέ-
 νηθα, καὶ ἐπειδὴ ὁ Ἀττικὸς βραχεῖαν θέλει ἔχειν
 τὴν τρίτην ἀπὸ τέλους (scribere debebat ἀπ' ἀρ-
 χῆς, ut in Etymologico edito scriptoque est)
 συλλαβὴν, γίνεται μετάθεσις τῆ ε εἰς η, καὶ τῆ
 η εἰς ε, καὶ γίνεται ἐνήνεθα, καὶ τροπῇ τῆ ε εἰς ο ἐνή-
 νοθα. ἢ ἔτως. ἔστιν ἀνθῶ τέττε τὸ ἐντελές αἰθέω,
 καὶ ὑπερθέσει τῆ ε αἰέθω. ὁ μέσος παρακείμενος
 ἦνοθα, καὶ μετὰ τῆς ἐν προθέσεως ἐνήνοθα. ἢ
 ἔτως. ἔστιν ἐθω, τὸ ἐξ ἐθεσ ἐπιμελεῖμαι. μετὰ
 τῆς ἐν ἐνέθω, ὁ μέσος παρακείμενος ἦεθα, καὶ
 μετὰ τῆς ἐν προθέσεως ἐνήεθα. καὶ οἱ Ἀττικοὶ
 τὸ ε τῶν παρωχημένων τρέπουσιν εἰς ο, ὡς πέπεμ-
 φα, πέπομφα, κέκλεφα, κέκλοφα. καὶ γίνεται
 ἦνοθα καὶ ἐνήνοθα Ἀττικῶς, ὅπερ ἄμεινον. Scho-
 liafles Venetus ad Iliad. II. 219. τὸ δὲ ἐνήνοθεν
 ἀπὸ τῆ ἔθω, ἐνέθω, ἦνοθα, καὶ ἐπενήνοθα, ὅθεν
 καὶ ἐνοσις (male legitur ἐνώσις) ἢ ἀπὸ τῆ θεῖω

ὑπερβιβασμός, ἔθω, ὡς ῥέω, ἔρω, ἐν συνθέσει ἐπέ-
 θω, ἤνοθα, καὶ Ἀττικῶς ἐνήνοθα. Scholiastes
 Wallenbergii ad eundem locum: ἐπενήνοθεν,
 ἐπὴνθει, ἐπέκειτο. τινὲς Φασιν, ὅτι ἐκ ἔστι δι-
 πλασιασμός Ἀττικὸς· ἀπὸ γὰρ τῆ ἔω, τῆ σημαί-
 νοντος τὸ ὑπάρχω, γίνεται παράγωγον ἔθω, ὡς
 φλέγω, φλεγέθω, ῥέω, ῥέθω, ἦθα, ἦθαθα, καὶ
 τροπῇ τῆ θ εἰς ν, καὶ πλεονασμῶ τῆ εν ἐνήνοθα.
 ἢ κατὰ Φιλόξενον ἐκ τῆ ὄθω, τὸ κινῶ, γίνεται
 ἐνόθω, ἐξ ἧ καὶ ἐνοσίχθων. ἐνόθω, ὁ μέλων ἐνό-
 σω, ὁ παρακείμενος ἦνοκα, ὁ μέσος ἦνοθα, καὶ
 διπλασιασμῶ Ἀττικῶ ἐνήνοθα, ὅπερ ἄμενον. Eu-
 stathius p. 207, 30. τὸ δὲ ἐνήνοθεν εἰς μὲν γραφὴν
 πεζὴν πάντη ἐστὶν ἀσυντελές. σημαίνει δὲ τὸ ἐπέ-
 θεε καὶ ἐπέτρεχεν. ὡς περ δὲ Φασιν ἀπὸ τῆ ἀχρος
 ῥεῖεν ποταμός ἐν ἀδῶ ἀχρέων, καὶ κατὰ μεταθε-
 σιν τῆ ε Ἀχέρων, ἔτω καὶ τὸ θεῶ, τὸ τρέχω,
 ὑπερβιβασθὲν, καὶ γεγόμενον ἔθω, πεποίηκε τὸ
 ἐπενήνοθεν, ὅπερ ἐστὶ χρόνος μέσθ. παρακείμενθ.
 ἔστι γὰρ ἔθω, καὶ μετὰ προθέσεως ἐνέθω. ἧ μέ-
 σος παρακείμενος ἦνοθα, ἐξ ἧ τὸ ἐνενήνοθα τῆς
 πρώτης ἐκείνης προθέσεως τῆς ἐν τῷ ἐνεσῶτι αὐξη-
 θείσης, καὶ μὴ προσλογισθείσης εἰς πρόθεσιν, διὰ
 τὸ κατ' ἔξιν συγκεῖσθαι, ὁποῖόν τι καὶ ἐν τῷ καμ-
 μῶ γέγονε. κἀνταῦθα δὲ ἢ κατὰ πρόθεσιν κατ'
 ἔξιν σύγκεται, καὶ ἧ λογίζεται παρακεῖσθαι τῷ
 μῶσ ῥήματι. καὶ διὰ τῆτο λογιζόμενον ὡς ἀπλῆν
 ἐκ αὐξάνει ἔσωθεν, ὡς τὰ ἐκ προθέσεως συγκεί-
 μενα ῥήματα, ἀλλὰ καὶ ἔξωθεν. ἧ γὰρ μόνον κα-
 τέμυσε Φαμέν, ἀλλὰ καὶ ἐκάμμυσεν. ἰστέον δὲ ὅτι
 κατ' ὁμοιότητα τῆ ἦνοθα κανονίζεται καὶ τὸ ἔολ-
 πα καὶ ἔοργα, μέσθ καὶ αὐτὰ ἄντα παρακείμε-
 νθ. τινὲς δὲ ἐπενήνοθε Φασιν ἀντὶ τῆ ἐπεκινέτο,
 ἀπὸ τῆ ὄθω, τὸ κινῶ, κατὰ κλίσιν ὁμοίαν μέσθ
 παρακείμενθ. Idem ad Iliad. X. p. 794, 23. re-
 mittit lectores ad eum locum, quem adscripti.

Idem p. 843, 30. ad Iliad. XI. καὶ ὅτι τὸ ἀνήνοθεν ἀγωγὴν μὲν ἔχει ὁποῖαν ἐν τῇ βῆτα βραψωδία τὸ ἐνήνοθεν. ἐκ τῆ ἔθω γὰρ ἡ οῦθα γίνεται. ταυτὸν δὲ ἐστὶ τῷ ἀνηκόντιζεν, ὅπερ ἀλλαχῆ κεῖται. Idem ad Odyss. VIII. p. 1600, 37. καὶ ὅρα τὸ ἐπενήνοθεν ἄλλην μὲν ἐνταῦθα σημασίαν εἶχον παρὰ τὸ,

ψεδνὴ δ' ἐπενήνοθε λάχνη.

ὁμῶς δὲ καὶ αὐτὸ ἐπιπόλασιν τινα δηλῶν ἐλαίῃς, ὡς περ ἐκείνο λάχνης. ἐκείνη τε γὰρ ἐπιπόλαζει, καὶ τὸ χριζόμενον ἔλαιον. καὶ ἔστιν ἡ αὐτὴ ἐτυμολογία καὶ κίνησις τῆ ἐπενήνοθεν ἐνταῦθά τε καὶ ἐκεῖ. ἐρμηνεία δὲ αὐτῆ τὸ ἐπικινεῖται. ἔπεστιν, ἐπανθεῖ, ἢ τι τοιοῦτον. ἐκφύγοι (legitur ἐκφύγη) ἰδὲ αὖ καὶ ταύτην τὴν λέξιν ῥήτωρ ἐν τῇ καταλεγιάδην γραφῇ. Idem p. 1819, 35. ἐπεὶ κνίσση μὲν αἰήνοθεν ἢ ἐνήνοθε. τετέστιν ἀναβαίνει, ἀνέρχεται: et ibidem mox l. 42. τῆ δὲ ἀνενήνοθεν ἢ παραγωγὴ ἐν τῇ Ἰλιάδι κεῖται ἐν τῷ ψεδνὴ δ' ἐπενήνοθε λάχνη. Ioannes Diaconus ad Hesiodi Scut. Herc. v. 269. κατενήνοθε, τὸ θέμα θεῶ, τὸ τρέχω, καὶ μετὰ τῆς ἐν προθέσεως ἐνθέω, καὶ κατὰ μετάρθεσιν ἐνέθω. ὁ μέλλων ἐνέσω, ὁ παρακείμενος ἦνεκα, ὁ μέσος ἦνθεα, καὶ Ἀττικῶς ἐνήνοθα, ἐνήνοθας, ἐνήνοθεν, ἦγεν ἐπέτρεχεν. Ita vero veteres grammatici, quae magno documento sunt, nihil tam esse absurdum, quin illis in mentem venire potuerit. Recentiores alia commentati sunt non aptiora, e quibus optimum certe est, quod H. Stephanus in Indice Thesauri v. ἀνήνοθα protulit, Doricam formam esse ἐνήνοθα pro ἐλήλυθα. At quid tum, si illa est ex eo genere, quo Homerus non utitur? Sed quo certius de hoc verbo iudicari queat, afferam ipsos poetarum versus. Igitur Homerus Iliad. II. 219.

ψεδνή δ' ἐπενήνοθε λάχνη.

X. 134.

ἔλη δ' ἐπενήνοθε λάχνη.

Odyss. VIII. 364.

καὶ χρεῖσαν ἐλαίω

ἀμβρότω, οἷα θεὸς ἐπενήνοθεν αἰὲν ἔοντας.

Eadem leguntur in Homericō hymno, Veneris v. 61. Apollonius Argon. IV. 276.

πεγλὺς γὰρ αἶδην ἐπενήνοθεν αἰῶν.

Homerus Iliad. XI. 266.

ὄφρα οἱ αἶμ' ἔτι θερμὸν ἀνήνοθεν ἐξ ὠτειλῆς.

Odyss. XVII. 270.

ἐπεὶ κνίσση μὲν ἀνήνοθεν, ἐν δὲ τῷ Φόρ-
μιγξ

ἠπύει, ἣν ἄρα δαιτὶ θεοὶ ποίησαν ἐταίρην.

In Homericō hymno Cereris v. 279.

Ξανθαὶ δὲ κόμαι κατενήνοθεν ὦμους.

Hesiodus in Scuto Herculis v. 269.

πολλὴ δὲ κόνις κατενήνοθεν ὦμους.

Apollonius Rhodius Argon. I. 664.

ἡμετέρη μὲν νῦν τοίῃ παρενήνοθε μήτις.

Horum locorum primus ex Iliad. II. secundus ex X. quintus ex XI. septimus ex hymno Cereris, octavus Hesiodi necessario imperfectum postulant: in quarto autem ex Odyssæe VIII. et hymno Veneris, in sexto ex Odyssæe XVII. et in utroque Apollonii præsens requiritur, vel perfectum. Quod si formam verbi spectamus, vix potest il-

Iud aliunde, quam ab ἐνόθω deduci. Nec sane quidquam caussae est, cur hanc derivationem aliis posthabeamus. Nam ἐνόθω, quod factum est ex ἄθω, unde ὀδομα, *moveor*, et ὀθόνη, significat *incurtio*. Hinc ἐνοσις, *incurtus tremor, quassatio*, apud Hesiodum in Theogonia v. 681.

ἐνοσις δ' ἴκανε βαρεῖα

Τάρταρον ἠερόεντα.

et v. 848.

Θυε δ' ἄρ' ἀμφ' ἀκτὰς περὶ τ' ἀμφὶ τε κύ-
ματα μακρὰ
ῥιπῆ ὑπ' ἀθανάτων ἐνοσις δ' ἄσβεστος
ὀρώρει.

Indidem ἐνοσίχθων, ἐννοσίγαιος, εἰνοσίφυλλος. Illud igitur ἐνόθω, unde ἐννοσέμεν Hesychius et Phavorinus explicant ἐκπλήττειν, quum primo significato sit *incurtio, quatio*, aliam deinde cognatam significationem adscivisse videtur, *adspergo, spargo*. Sed videamus iam illam adspergendi vel spargendi notionem, quomodo in allatis exemplis insit. Perfectam ἤνοθα vel ἐνήνοθα si media significatione est *adspergor, spargor*, primum recte dicetur αἷμα, κνίστη ἀνήνοθεν, *sursum spargitur sanguis, nidor*. Deinde eodem modo ἐπενήνοθε λάχνη, *super capite sparguntur comae*; θεὸς ἐπενήνοθεν ἔλαιον, *conspergit deos oleum*; πολὺς ἐπενήνοθεν αἰών, *post aliquam rem sparsum vel extensum est longum tempus*; κόμαι, κόνις κατειήνοθεν ὤμους, *per humeros sparsi sunt crines, pulvis*; βελή παρενήνοθεν, *adspersum vel allatum est consilium*. Denique vero nihil videtur caussae esse, quare quis magnopere haereat in eo, quod ἐνήνοθε nunc perfecti, nunc imperfecti vim habeat. Etenim ἐνήνοθε nunc est perfecti ἐνήνοθα tertia persona, nunc autem imperfecti ἐνήνοθεν, quod est ab ἐνή-

νέθω, vel ἠνέθω, sicuti multa verba e perfectis nascuntur. Similis usus est verborum ὠρρε et ὑπώρρε. Odyss. XIX, 200.

εἶλε γὰρ Βορέης ἄνεμος μέγας, εἰδ' ἐπὶ γαίῃ
εἶα ἴσασθαι χαλεπὸς δὲ τις ὠρρε δαίμων.

et XXIV, 60.

Μῆσα δ' ἐννέα πᾶσαι ἀμειβόμεναι ὀπί κελῆ
θρήνεον· ἐνθα κεν ἔτιν' ἀδάκρυτον γ' ἐνόησας
Ἀργείων· τοῖον γὰρ ὑπώρρε Μῆσαί λήγεια.

ΕΠΩ. Haec quidem forma in compositis tantum occurrit. Sed praeter hanc alia commemorari debebat, quam neglexerunt grammatici, praeter Buttmannum, εἶπω. Nam sine hac forma origo illorum modorum obscura maneret, quae augmento carent, ut εἶπέ, εἶπόν, εἶποιμι, εἶπης, εἶπῆν, εἶπών. Atque Homericus sermo hanc formam ed confirmat, quod in eo frequenter occurrunt εἶπον, προσεἶπον, et alia, addito augmento, numquam εἶπών et reliqua, quae augmento destitui necesse est.

A verbo ἔπω autem est ἐνίσπω, v. Eustath. p. 1562, 44. non ἐνισπέω, quod idem p. 1525, 55. et Etymologus p. 342, 55. commemorant. Id. enim grammatici propter futurum ἐνισπήσω invenerunt.

ΕΡΙΖΩ. Inepte ab ἐριδέω deducunt ἐριδήσω, ab ἐρίζω autem ἠρικα vel ἐρήρικα. Nam ἐριδέω ne exstitit quidem, sed ἐρίδω, commemoratum Etymologo M. p. 373, 27. 32. Inde σ addito est ἐρίζω, ut ἔζω pro ἔδω. Ab ἐρίδω autem futurum ἐριδήσω, et extrusa leni littera δ perfectum ἐρήρικα.

ΕΡΡΩ. Grammaticorum est ἐρρέω, ut Etymologi M. p. 377, 19.

ΕΡΥΘΑΙΝΩ. Futurum ἐρύθῃσω et perfectum ἠρύθηκα non ab ἐρύθειω, quod numquam existit, sed ab ἐρεῦθω sunt.

ΕΥΔΩ. Hinc futurum εὐδήσω, non ab εὐδέω.

ΕΥΡΙΣΚΩ. Εὐρέω invenerunt grammatici, ut in Hortis Adonidis fol. 219. a. et in Etymologico M. p. 452, 43. ut inde futurum εὐρήσω et perfectum εὔρηκα deduci possent. At utrumque ab εὔρω est.

ΕΧΘΑΝΟΜΑΙ. Verbum est ἐχθρομαι, unde sunt ἐχθήσομαι futurum, et ἤχθημαι perfectum. Ἐχθέομαι nihili est.

ΕΧΩ. Futuri σχήσω causa a grammaticis inventum videtur σχέω. At inde non potuisset ἔσχον aoristus secundus formari. Propius verum est, quod apud Gellium VI. 15. legitur: *Graecaeque vocis ἔσχον καὶ ἔσκον Jonice* (scribendum videtur, καὶ ἴσχον Jonice) a verbo ἔσχω ἴσχω et modum et originem verbum illud habere demonstravit. Nam ab ἔχω addito σ ductum est ἴσχω, ut ab ἐνέπω ἐνίσπω. Deinde in aliis temporibus omissa fuit prima vocalis, ut in σπέσθαι pro ἐσπέσθαι. Ac prorsus simile est ἐπέσπον apud Homerum. Est enim σπεῖν omissa e dictum, ut σχεῖν, non a σπέω, ut placet Etymologo M. p. 364, 20. Inde ἐπισπεῖν, ἐπέσπον, ἐπισπῆς. Caeterum de imperativis σχές et σπές, qui tamquam a σχῆμι et σπῆμι formati sunt, disputatio longa exstat in Etymologico M. p. 740, 6.

ΕΨΩ. Propter futurum ἐψήσω praesentis forma ἐψέω numquam usitata inventa est a grammaticis. Vid. Etymologicum M. p. 403, 44. et Eustath. p. 1482, 34. Veram rationem docte exposuit Herodianus περὶ ἡμερετῆμένων λέξεων, sect. XXXVII.

ΘΕΛΩ. Inepte recentiores θελέω afferunt, ex quo sit θελήσω. At praesens non nisi θέλω est.

Vide Etymologum M. p. 444, 31. et supra ad βέ-
λσμαι.

Θ Ε Ω. Verba bisyllaba in έω pleraque omnia videntur etiam aliam formam in εύω habuisse. Vide Etymologum M. p. 809, 33. Hinc θεύσομαι, νεύσω, πλεύσω, πνεύσω, βεύσω, χεύσω. Tale etiam σεύω est, et e verbis in άώ καύσω et κλαύσω.

Θ Ν Η Σ Κ Ω. Formas grammatici invenerunt θάνω et θανέω, quarum neutra umquam existit. Vide, ut alios locos omittam, Hortos Adonidis fol. 219. b. θανέω quidem quare fingeretur, nulla profus causa erat. θάνω autem si existisset, ea derivata forma fuisset a θάω. Atqui littera ν huius verbi propria est. Quare non videtur dubitari posse, quin verbum fuerit θήνω, ut ήδω, μήθω, et alia, quae retuli ad άνδάίνω. Hinc de more έθωνον formatus aoristus et futurum θανέμαι. Indidem θνάω, θνήσκω, πέθνημι. De futuro θνήξω vide ad αήλυσκω.

Θ Ο Ρ Ν Υ Ω. Aoristus έθορον praesens θόρω fuisse ostendit. Idque verbum memorat Eustathius p. 242, 33. 796, 45. θορέω, cuius frequentem mentionem fecit Etymologus, non nisi in compositis adhibitum fuit.

Ι Ζ Α Ν Ω. Nihil est, quod recentiores invenerunt, ίζέω.

Κ Α Ζ Ω. Vide ad χανδάίνω.

Κ Α Λ Ε Ω. Nescio quid in mentem venerit recentioribus, αγκάλρον, quod Hesychius cum explicatione ανούζον habet, ad inauditum aoristum εκκαλον pertinere, cuius iste fit imperativus. Perfecta autem κέκληκα, κέκλημαι, et aoristus εκλήθην ac futura κεκλήσομαι, κληθήσομαι facilius puto extrusa brevi vocali a καλέω, quam ab inusitato κλέω existisse, quod frequenter citant grammatici.

KAMNΩ. Absurdum est *καμέω* memorare, tamquam a quo sit *κέμηκα*. Κάμω ut principem formam affert Etymologus p. 488, 27. quam debet *κήμω* dicere. Vide ad *δαίμω*.

ΚΕΛΟΜΑΙ. Neque *κελέομαι* umquam existit.

ΚΕΡΔΑΙΝΩ. *Κερδήσω* putatur a *κερδέω* esse. Poterit fortasse verius etiam a *κέρδα* derivari, quod e *κέρω* factum sit, ut *έρδω* ex *έρω*.

ΚΙΧΑΝΩ. Aoristus *ἔκισον* monstrat *κίχω* esse verbum, a quo est *κισήσω*, non *κισέω*. Vtrumque et genuinum *κίχω*, et inventum a grammaticis *κισέω* commemorat Etymologus M. p. 515, 54.

ΚΛΑΖΩ. Recte Phavorinus *κλήγω* memorat in *κεκληγώς*, unde haec perfecti forma deducta fit.

ΚΛΑΙΩ. Inepte recentiores *κλαέω* vel *κλαιέω* finxere; ut inde derivarent *κλαήσω* vel *κλαιήσω*, quod est a *κλαίω* vel *κλαίω*.

ΚΡΑΖΩ. Hoc verbum *α* longam habet, ut recte observavit Etymologus M. p. 737, 26. Falsa enim sunt, quae idem habet p. 535, 45. Est enim a *κράγω*, unde *κέρραγα*, media producta, et aoristus *ἐκράγον*, correpta.

ΚΤΕΙΝΩ. Memorata grammaticis sunt *κτάω*, unde *κτείνω* est, ut a *τάω* *τένω*. A *κτάω* perfectum *ἔκτακα* est, a *κτείνω* *ἐκταγκα*.

ΚΤΥΠΕΩ. Hinc *ἐκτυπον* formatum putat Eustathius, cuius locum attuli in *δέπω*. At id non potuit nisi a *κτύπω* fieri.

ΛΑΓΧΑΝΩ. Ex antiquo *λήχω* vel nescio quo *λέγω* non potest *λέλογχα* derivari, quod voluerunt veteres grammatici: vid. Etymologicum M. p. 560, 46. Eustath. p. 1663, 11. 1687, 11. et Phavorinum, et Hortos Adonidis fol. 98. a. 220. a. Recte vero recentiores, quos commemorat Fi-

fcherus p. 123. ab λέγω id deducunt. Est enim λέγω a λήγω eadem comparatione factum, ut πένθω a πήθω.

ΛΑΜΒΑΝΩ. Δαβέω nescio an sit solius Fischeri inventum.

ΛΗΚΩ. Hinc est ἔλακον et λέληκε, λέλακε, quod perinepte Etymologus M. p. 560, 9. 48. nunc ab λέγω, nunc ab λαλώ deducit. Vide ad δέπω.

ΜΑΝΘΑΝΩ. Μαθήσομαι et μεμάθηκα, ut aoristus ἔμαθον, a μήθω sunt, non a μαθέω, quod repererunt grammatici.

ΜΕΛΛΩ. Numquam existit μελλέω, sed μολλήσω a μέλλω est.

ΜΕΛΩ. Ignorant veteres μελέω, quod recentioribus futuri causa invenire placuit. Vide ad βέλομαι.

ΜΕΝΩ. Hic quoque recentiores μενέω excogitarunt, ut perfectum μεμένηκα inde derivarent, quod a μένω originem ducit. Vide ad νέμω.

ΜΙΓΝΥΩ. Μιγήσομαι e μίγω ductum.

ΜΟΛΩ. Hinc est aoristus ἔμολον. Sed etiam μολέω, memoratum Etymologo M. p. 129, 55. 578, 34. 592, 37. in usu fuit, ex quo μολέσθαι est in Aeschylī Prometheo v. 694.

ΜΥΚΑΩ. Ex hoc verbo derivarunt aoristum ἔμυκον et perfectum μέμυκε, ut Eustathius, cuius locum in verbo δέπω attuli, et Etymologus M. p. 579, 5. 599, 15. 624, 39. Utraque forma manifesto arguit praesens fuisse μύκω.

ΝΕΜΩ. Perfectum recentiores falsissime a νεμέω, quod numquam existit, derivant. Est id a νέμω. Vide Etymologum M. p. 501, 17. Idem p. 606, 44. ὁ παρακείμενος ὠφείλεν εἶναι νένεμκα. ἀλλ' ἐπειδὴ τὸ μὲ πρὸ τῆ κ ἔτε κατὰ σύλληψιν

ἔστιν, ἔτε κατά διάστασιν, ἐξέλεψε, καὶ ἐγένετο
ὡς ἀπὸ περισπωμένῃ γενέμηκα. ὁμοίον ἔστι καὶ
τὸ μεμένηκα. ἔξ εἰσι τὰ ἡμαρτημένα νέμω νεμῶ
γενέμηκα, δέμω δεμῶ δεδέμηκα, βρέμω βρεμῶ βε-
βρέμηκα, τρέμω τρεμῶ τετρέμηκα, τέμω τεμῶ τε-
τέμηκα. Conf. de hoc loco Fischeri animadver-
siones ad Wellerum spec. I. p. 88.

ΟΖΩ. Inepte de hoc verbo disputant Ety-
mologus M. p. 615, 45. et Eustathius p. 1523, 38.
Ὄζω addito σ dictum ab ὄδω, ut ἔζω ab ἔδω, ἐρίζω
ab ἐρίδω. Ab ὄδω est ὄσω, ὄδαδα, ab ἔζω ὄξήσω
et ὄξέσω.

ΟΙΔΑΙΝΩ. Vide Etymologicum M. p. 617,
4. 10. Occurrunt sane οἰδέω et οἰδάω, sed utrum-
que ab οἶδω est, unde οἶδμα, quod male existi-
mant pro οἶδηκα dici.

ΟΙΟΜΑΙ. Nihil est εἰομαι, quod futuri
οἰήσομαι causa excogitarunt. Οἰῶ Laconum est,
de quo supra dixi p. 54.

ΟΙΧΟΜΑΙ. Hic quoque οἰχέομαι nulla ido-
nea ratione inventum est.

ΟΛΙΣΘΑΙΝΩ. Aoristus ὀλισθον docet ὀλι-
σθω antiquam formam fuisse, a qua est etiam ὀλι-
σθήσω.

ΟΛΛΥΜΙ. Ὀλέω Eustathio commemoratum
p. 1523, 41. et saepius Etymologo. atque aliis gram-
maticis, numquam existit. Immo ὀλέσω, ὀλέμαι,
ὀλεσα, ὀλεκα, ὀλαλα, omnia haec ab ὀλω sine
ulla difficultate deducta sunt, ut mirum sit, cur
grammatici aliud verbum excogitare maluerint.

ΟΡΩ. Invenere grammatici praesens ὄρω,
ut inde imperativum ὄρσο derivarent. Vide Ety-
mologicum M. p. 111, 12. 232, 16. ubi ὄρσο pro ὄρ-
σε ἔ scripto codice legendum, et p. 633, 49. Schol.
Venet. ad Iliad. III. 250. Sed quandoquidem recte
futura imperativum habere possunt, quid est, qua-

re ὄρσειο futuri imperativum esse nolimus? ὄρσειο autem non videtur ab ὄρσειο abiecta littera factum, sed imperativus iste perfecti est, omisso augmento.

ΟΣΦΡΑΙΝΟΜΑΙ. Errant, qui ab ὄσφραϊσθαι agristum ὠσφρόμην repetunt, qui non potuit nisi ex ὄσφρομαι formari.

ΟΦΕΙΛΩ. Non exsistere formae ὀφιλῶ, ὀφλέω et ὀφειλάω, sed ab ὀφλω est ὀφλήσω et ὠφληκα, et, ab εἰφείλω ὀφειλήσω.

ΠΑΣΧΩ. Ineptissimas formas excogitarunt πείθω, unde esset πείσομαι, et παθήω: unde παθήσω. Formae huius verbi sunt πήθω, saepe memoratam a grammaticis, unde πήσας apud Aeschylum in Agamemnone v. 1637: πήσομαι futurum, quod saepius invenitur pro πείσομαι: vide Fischertum p. 152. Ac πείσομαι poterit pro forma Boeotica haberi: vide Etymologicum M. p. 668, 43. Indidem παθήσω, πεπάθηκα, ἔπαθον. Vide Hortos Adonidis fol. 21. a. Deinde πένθω, unde futurum πείσομαι, ut a σπένδω σπείσω, et perfectum πέπονθα. Vide Hortos Adonidis l. 1. Alias grammaticorum disceptationes congestit Fischerus. Denique πανθάινω, memoratum Etymologo M. p. 566, 26. quae forma apud scholiastas occurrit.

ΠΕΡΔΩ. Hinc παρδήσομαι, non a παρδέω.

ΠΕΡΘΩ. Ἐπράθον pariter a πέρθω atque a πρήθω, unde πέρθω natum videtur, derivari potest. Vide ad δαρθάινω.

ΠΙΝΩ. De futuro πίομαι vide ad ἔδω.

ΠΙΠΤΩ. Afferunt grammatici verbum πιστέω, ut Etymologus M. p. 665. extrema et seq. propter πειθήσω. At hoc non magis a πιστέω est, quam πεισῆμαι a πέτω. Duae fuere antiquitus formae, una Dorica πέτω, unde apud Pindarum πειτῆσαι Olymp. VII. 126. et πετόντεσσι Pyth. V. 65.

et κάπτον Olymp. VIII. 50. altera forma πέσω, unde aoristus, vel antiquum imperfectum ἔπεσον, et πεῦμαι, et ἐπέσησα. Perfectum autem πέπτωκα nescio an rectius a πέτω derivetur, quam a πτώω cuius quidem non alia exstant vestigia. Videtur enim hoc dictum pro πέπτηκα, unde πεπτηώς, πεπτηῶτες apud Homerum est, eodem modo quo συνοχικότε Iliad. II. 218. de quo videndus Etymologus M. p. 735, 46. A perfecto formata deinde πτώός, πτώμα, πτώσις, πτώσσω, ut ab altera perfecti forma πτήσσω.

ΠΛΑΖΩ. Etymologus M. p. 516, 39. 674, 14. πλάζω a πλαναζω factum censet, quod facile ei relinquimus. Futurum πλάγξω est a πλάγγω quod ortum a πλάνω. Inde reliqua etiam, ἐπλαγξα, ἐπλαγχθη, in quo Eustathius p. 1382, 34. v insertum putat, qui rectius dixisset in hoc verbo γinferi. Quae in Halensi grammatica memorantur ex hoc verbo, πλαγῶ, ἐπλαγον, ἐπλάγην, ego nescio quis auctor adhibuerit: illud video, repetiisse haec alios.

PEZΩ. Perobscurè de hoc verbo disputant grammatici. Vide Etymologicum M. p. 149, 44-351, 27. 370, 16. 701, 37. Eustathium p. 226, 7. 441, 38. 773, 23. 984, 1. Duae necesse est antiquitus formae exstiterint, ἔργω et ἔρδω, quod grammatici quia ab ῥέζω deducunt, spiritu aspero notandum censuerunt: vide Etymologum M. p. 134, 19. Ab ἔργω, unde ἔργον est, factum ἔργα, ἔρξω, ἔρξα. et mutato litterarum ordine ῥέζω, ῥεξε. Ab altera forma ἔρδω alia exstitit litterae σ accessione aucta, quae in plurimis verbis addi solet. Sed ea quum addi non posset, si ρ praecederet, mutatis litterarum ordo fuit, ῥέζω, ῥεξω.

ΣΩΩ. Inde σῶ, σῶσθε, σῶσθω formari non est obscurum. Sed qui σῶσθω et ἔσασθω afferunt,

exempla harum formarum addere debebant. Quae veror ne sint effictae ad mentem Eustathii, qui p. 1792, 5. *σάω* existitisse censet, inde ut explicetur Laconicum *ἀπεσσάα*. At falsus est Eustathius. Nam *ἀπεσσάα* est Laconum dialecto, quod communi foret *ἀπεσούθη*. Est enim aoristus secundus pro *ἀπεσούη*, uti nunc quoque Lacones & retinere pro *υ*: vide Villoisoni prolegomena ad Hom. p. XLIX. Quare perperam apud Eustathium scribitur accentus in tertia a fine syllaba. Eamdem formam Eustathius memorat p. 63, 1. hoc allato exemplo: *ἔρρει τὰ καλά. Μίνδαρος ἀπεσσάα*. Quae verba sunt epistolae Hippocratis, de qua nota est disputatio Valkenarii ad Theocriti Adoniazufas p. 263. seqq. Sed hic non satis tamen accurate de *ἀπεσσάα* dixit, qui tamquam diversam formam posuerit *σάω*, *σῆμι*, quae non nisi Laconum pronunciationi debentur. Itaque quum *ἀπεσσάα* syllabam, quae ante ultimam est, 'productam' habere censeret, versus scazontes confecit, quorum alter pessimus est, alter ne est quidem omnino scazon. Epistola Hippocratis hos complectebatur trimetros,

*ἔρρει τὰ καλά. Μίνδαρος δ' ἀπεσσάα.
πειῶντι τῶνδρες ἀποριῶμες ὅττι δῆν.*

Ἀπεσσάα etiam in corrupto Hesychii *ἀπεσίας* latere, iam alii viderunt. Sed indidem alia Hesychii adnotatio corrigenda: *ἀπεσστήρ, ἀπεσώθη, Λάκωνες*. Scribendum videtur: *ἀπεσστήρ, ἀπεσούθη, Λάκωνες*.

ΣΠΕΝΔΩ. Heraclides principem formam *σπεῖδω* esse censebat, qua utebantur Siculi, quum Argivi et Rhegini dicerent *σπένδω*. Vide Eustathium p. 722, 61. 1726, 25. Etymologicum M. p. 135, 45. 302, 3. Hortos Adonidis fol. 222. a. ubi

σπέδω inusitatum vocatur. Nomen σπονδή arguit, verbum fuisse σπένδω. Quod qui σπέδω dixere, non principem formam adhibuerunt, sed eadem usi sunt licentia, qua futurum σπέσω factum est. Similiter πένθω, πείσομαι. Eiusdem originis participium τιθείς est, et similia. Conf. Fischer. animadv. ad Wellerum spec. I. p. 186.

ΤΕΙΝΩ. Α τάω, quod proprie videtur porrigere esse, unde τῆ, perfectum est τέτακα. Inde τείνω, ut a κτάω κτείνω. Τεταγών autem et ἔταγον a τάγω est, ut recte observavit scholiastes Venetus ad Iliad. I. 591. non a τάζω, ut Etymologicus M. p. 753, 40. et Eustathius p. 157, 12. 1003, 32.

ΤΕΜΝΩ. Grammaticorum inventa sunt ταιμῶ, τμῶ, unde fit τμήσω, quod est a τέμω, ut τέτμηκα. Vide ad νέμω.

ΤΡΕΧΩ. Ineptum Herodiani inventum est δραμέω, unde fit δεδραμέηκα et, quod multo minus fieri potuit, ἔδραμον. Vide Etymolog. M. p. 316, 45. Eustathium p. 682, 36. Hortos Adonidis fol. 222. b. Immo δρέμω adnumerare illis verbis debent grammatici, de quibus supra ad νέμω eorum observationem protuli.

ΤΥΓΧΑΝΩ. Τυχέω invenere grammaticī propter τυχήσω, τετύχηκα, quae a τεύχω sunt, correpta prima syllabā, ut παθήσω, πεπάθηκα, et alia. Errorem istum grammaticorum habent Etymologicum M. p. 755, 32. Eustathius p. 682, 38. Horti Adonidis fol. 222. b.

ΦΕΡΩ. Ex grammaticorum adnotationibus patet ἐνέγκω fuisse verbum, unde sunt ἤνεγκα, ἤνεγκον, ἐνήνοχα, ἐνήνεγμα: quod Ionice et Boeotice quum diceretur ἐνείκω, aoristus primus ἤνεικα Ionice est: non item secundus ἤνεικον: nam hic ἤνεγκον mansit. Confer Etymologicum M. p. 120, 15. 339, 32. 393, 32. 691, 24. Eustathium p. 983,

35. 1145, 60. 1183, 42. 1435, 63. Porro ab οἶω imperativus futuri est οἶσε, quem grammatici, quia futuri imperativos improbabant, praesentis cuiusdam οἶσω imperativum perhibuere. Disputationes de hac re vide apud Apollonium Dyscolum de syntaxi, I. 36. p. 77. apud Etymologum M. p. 472, 10. 562, 10. 619, 1. apud Eustathium p. 1887, 63. 1934, 59. Grammaticus MS. de syntaxi: οἶσω τὸ κομίζω.

ΦΗΓΩ. De futuro Φάγομαι vide ad ἔδω.

ΦΡΑΣΣΩ. Praesens antiquum fuit Φράγω.

ΦΡΙΣΣΩ. Praesens antiquum Φρίκω.

ΧΑΖΩ. Vide mox ad χανδάω.

ΧΑΙΡΩ. Excogitavere grammatici χαρέω, ex quo esset κεχαρηώς: vide Etymologicum M. p. 507, 41. Eustathium p. 682, 35. At ex χαίρω est χαρήσομαι, κεχαίρηκα, κεχαίρημαι.

ΧΑΝΔΑΝΩ. Grammaticorum est χανδέω: v. Etymologicum M. p. 482, 53. 499, 26. Verbum fuit χάζω, addito σ factum e χήδω, quam formam non reperi apud grammaticos. Ita κήδω, κιάζω. Sed haec duo verba, κιάζω et χάζω turpiter a grammaticis permutata sunt, quandoquidem κεκαδήσω, κεκαδών, κεκάδοντο et similia plerique e χάζω derivant. Vide Eustathium p. 502, 21. 847, 50. Suidam, Phavorinum. Sed mittam et horum errores, et quae recentiores de his differere, ut Hemsterhusius ad Pollucem p. 1233. et quos praeterea commemorant interpretes Hesychii ad κεκαδησόμεθα, et similes voces. Etenim, ut mihi quidem videtur, a κήδω, quod laedo significat, est agristus ἔκαδον, quem Homerus κέκαδαν dicit, ut Iliad. XI. 333.

τὸς μὲν Τυδείδης δεικλειτὸς Διομήδης

δυμῆ καὶ ψυχῆς κεκαδών, κλυτὰ τεύχε
ἀπηύρα.

id est βλάψας, privans. Et Iliad. IV. 497.

ὑπο δὲ Τρῶες κεκάδοντο,
ἀνδρῶς ἀκοντίσσαντος.

Quod non est, ut solent interpretari, *cesserunt*, sed *perculsi sunt*. Nam multo demum post cessisse dicuntur Troiani, v. 505.

Χῶρησαν δ' ὑπο τε πρόμαχοι καὶ Φαίδιμος Ἐκτωρ.
Quin ne omnino quidem cessere Iliad. XV. ubi v. 574. κεκάδοντο dictum erat. Ex hoc igitur aëristo ductum est futurum κεκαθήσω, Odyss. XXI. 153. 170. et κεκαθήσομαι Iliad. VII. 352. qui locus eam, quam attuli explicationem, egregie confirmat. Iuno enim, misere afflictis Troianorum rebus, haec dicit Minervae:

ὦ πόποι, αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, ἐκέτι γαῖ
ὀδυμένων Δαναῶν κεκαθήσομεθ', ὑστάτιόν περ;

Id hic non potest aliam vim habere, quam κηθήσομεθα, *curam geremus*. Lexicon MS. Augustanum: κεκαθήσομεθα, φροντίσομεν.

Α κήδω autem factum κάζω, κάζομαι. Atque κάζω quidem, τὸ κοσμῶ, frequenter commemorant grammatici. Verum haec non est propria verbi vis, quod, nisi fallor, itidem ut κήδω, significabat *sollicitio*. Inde κάζομαι est *de me sollicitus sum, curo memet ipsum, orno me ipsum*. Odyss. XIX. 81.

τῶ νῦν μή ποτε καὶ σύ, γύναι, ἀπο πάσαν
ὀλέσσης
ἀγλαίην, τῇ νῦν γε μετὰ δμῶῃσι κέκασσαι.

Sed eadem verbi forma etiam activam quandam vim retinuit, quae haec videtur fuisse, *invidiam alicui movere*; inde *antecellere*. Hinc accusativus huic verbo iungitur, ut Iliad. XIII. 431.

πάσαν γὰρ ὀμηλικὴν ἐκέναστο
κάλλει καὶ ἔργοισιν ἰδὲ Φρεσίν.

Ab his diversissimum est χάζω vel χήδω, unde est aoristus secundus ἔχασον. Homerus Iliad. IV. 24. VIII. 461.

Ἡρη δ' ἐκ ἔχασθε στῆθος χόλον.

Ac nisi fallor hinc corrigendi sunt Hesychius et Phavorinus, apud quos legitur ἐκεκήδες, ὑπεχωρήκες, quod debebat scribi ἐκεχίδες. Ex hoc autem verbo κάσθες ortum videtur, χ. mutato in κ.

HERODIANI FRAGMENTVM *περι ήμαρτημό-
νων λέξεων.*

FRAGMENTVM LEXICI GRAECI.

LIBELLVS DE CONSTRUCTIONE VERBO-
RVM.

REGVLAE DE MENSURA SYLLABARVM ET
ACCENTIBVS.

ΑΙΛΙΟΥΤ ΗΡΩΔΙΑΝΟΥ

ΠΕΡΙ ΗΜΑΡΤΗΜΕΝΩΝ ΛΕΞΕΩΝ.

Ι. Πολλῶν σφαλόμενων κατὰ τὴν κλίσιν τῆς δοτικῆς πτώσεως, τῆ ὀνόματος, καὶ τῶν μὲν λεγόντων τοῖς συγγενεῦσι, τῶν δὲ τοῖς συγγενεῖσιν, ἀναγκαῖον εἶπεν ὅπως κλιτέον. ἔτε ἔν συγγενεῦσιν, ἐπεὶ μὴ ἔστιν ἡ ὀνομασικὴ ὁ συγγενεύς. μόναι γὰρ τὰ διὰ τῆς εὐ διφθόγγης ἐκφερομένα ἐπὶ τῆς ὀνομασικῆς, ταῦτα τηρεῖ τὴν εὐ διφθόγγον καὶ ἐπὶ τῆς δοτικῆς, αἷον ὁ ἰππεύς, τοῖς ἰππεῦσι, καὶ ὁ ἀρισεύς, ταῖς ἀρισεῦσιν. ἐνταῦθα δὲ ἔκ ἔστι συγγενεύς διὰ τῆτο ἔτε τοῖς συγγενεῦσι. συγγενεῖσι πάλιν ἔ δύναται. μόναι γὰρ αἱ ἀπὸ τῶν εἰς μι λεγόντων ῥημάτων μετοχαὶ διὰ τῆς εὐ κλίνονται, οἷον, τίθημι, τοῖς τιθεῖσι, σύνειμι, τοῖς συνεῖσιν. ἔτε ἔν τοῖς συγγενεῖσιν. ἔ γὰρ ἔστιν ἀπὸ ῥήματος, ὡσπερ τὸ τίθημι, τοῖς τιθεῖσι, μόνως κλιτέον τοῖς συγγενεῖσι. λόγῳ τοῦτω. ὅσα τῶν ὀνομάτων ἔστι σύνθετα παρὰ ἑδότερον ὄνομα συγκεῖμενα, τὴν αὐτὴν ἔχει κλίσιν, ἢνπερ καὶ αὐτὰ τὰ ἑδότερα. τοῖσδ' ἔστι καὶ τὸ συγγενῆς παρὰ ¹⁾ τὸ γένος συγκεῖμενον. ὡσπερ ἔν ἀπὸ

1) Codex perli.

τῆ γένεσς ἢ πληθυντικῆ δοτικῆ τοῖς γένεσιν ἐσὶ ²⁾),
ἔτω καὶ ἀπὸ τῆ συγγενῆς τοῖς συγγενέσι.

II. Τί ἀμαρτάνουσιν οἱ λέγοντες τὸ θηλυκὸν τὴν
εὐγενίδα καὶ συγγενίδα, δέον, ὥσπερ ὁ συγγενῆς
καὶ ἡ συγγενῆς, καὶ ὁ εὐγενῆς καὶ ἡ εὐγενῆς, κοινῶς
ὄντος τῆ ὀνόματος, καὶ ὥσπερ ὁ εὐτυχῆς καὶ ἡ εὐ-
τυχῆς, τὸν εὐτυχῆ καὶ τὴν εὐτυχῆ, ἢ τὴν εὐτυχί-
δα, ἐκ ἄρα ἐδὲ τὴν εὐγενίδα, ἀλλὰ μόνως τὴν εὐγε-
νῆ καὶ συγγενῆ, καθάπερ καὶ τὰ ἀρετικόν, ὡς περ ὁ
Μένανδρος,

Κρωβύλη ³⁾)

τῇ μητρὶ πέττε, καὶ γάμει τὴν συγγενῆ.

III. Ὀμοίως ἀμαρτάνουσιν οἱ τὰ ἡμίση λέγοντες,
δέον τὰ ἡμίσεα, λόγῳ τοιούτῳ. τὰ τριγενῆ τῶν ὀνο-
μάτων ἐπὶ τῶν ἐδετέρων διαίρεται, οἷον οἱ γλυκεῖς,
αἱ γλυκεῖαι, τὰ γλυκέα. καὶ οἱ ὀξεῖς, αἱ ὀξεῖαι,
τὰ ὀξέα. ἔτως ἐδεὶ καὶ οἱ ἡμίσεες, αἱ ἡμίσειαι, τὰ
ἡμίσεα. καὶ τὰ ἐνικὸν ἐν μόνως τῆ ἡμίσεος, ὡς τῆ
ὀξέος καὶ γλυκέος. ἀμαρτάνουσιν ἐν οἱ λέγοντες τῆ
ἡμίσεος καὶ τὰ ἡμίση, δέον λέγειν τῆ ἡμίσεος καὶ τὰ
ἡμίσεα.

IV. Εἰσὶν οἱ σφάλλοντες ⁴⁾) περὶ τὴν γενικὴν λέ-
γοντες τῆς ζύσεως καὶ τῆς γεφύρας, δέον διὰ τῆ αὐ-
τῆς ⁵⁾) ζύσεως καὶ τῆς γεφύρας λόγῳ τοιούτῳ. πάν-
τα ὅσα τῷ ε παρὰλήγεται ὀνόματα, φυλάττει τὰ
α ἐπὶ πασῶν τῶν πτώσεων, οἷον σφάῖρα, σφάίρας,

2) Codex τοῖς γένεσιν ἴσται.

3) Codex Κρωβύλη. Non videtur vera lectio esse cod. Rego Κρωβύλη, quae placet Piersono. Κρωβύλη, mulieris no-
men, occurrit in fragmentis e Menandri Plocio apud Gel-
lium II. 23. ex qua fabula si hic versus, quem Herodia-
nus affert, sumptus est, hunc ille consentiet cum fragmen-
tis a Gellio servatis.

4) Codex οἱ σφάλλοντες.

5) Absit in codice articulus.

ἑταίρα, ἑταίρας. ἔτως ἐσὶ ζύτρα, ζύστρας, καὶ γέφυρα, γεφυρας. συμβέβηκε καὶ ἐπὶ τῶν διὰ καθαρῶ τῶ α ἐκφερόμενων. καὶ γὰρ ταῦτα φυλάττει τὸ α ἐπὶ πᾶσάν τῶν πτώσεων, οἷον Μήδεα. Μηδείας, Σθενέβοια, Σθενεβοίας. τὰ δὲ μήτε διὰ τῶ α ἐκφερόμενα καθαρῶ, μήτε τῶ ρ παραληγόμενα, ἀλλὰ ἄλλω τινὶ συμφώνῳ, πάντως τρέπεται εἰς τὸ η. μέλισσα μελίσης, θαλάσσα θαλάσης.

V. Τῶν δὲ ἔτως ἐχόντων ζητεῖται, πῶς ἡ Λήδα διὰ τῶ α κλίνεται. καί τοι ἔτε διὰ καθαρῶ τῶ α ἐκφέρεται, ἔτε τῶ ρ παραλήγεται. ἀλλὰ τῶ δ. πῶς ἔν ἐφύλαξε τὸ α, τῆς Λήδας; λέγομεν ἔν ὅτι ἐκτείνεται ἡ τελευταία συλλαβὴ τῆς Λήδα. πάντα δὲ τὰ ἐπὶ τῆς τελευταίας συλλαβῆς ἐκτεινόμενα πάντως φυλάττει τὸ α, ὁποῖα ἂν συμφώνῳ παραλήγονται, οἷον Φιλομήλα.

VI. Ἐτι ἀμαρτάνουσιν οἱ λέγοντες ταμία, δέον τῶ ταμίς. μόνως γὰρ τὰ ὑπὲρ δύο συλλαβῶν εἰς ας λήγοντα ἢ εἰς ρας πάντως τὴν γενικὴν εἰς ε τρέπουσιν, ὁ Μειδίας, τῶ Μειδῖς. Διαγόρας, Διαγόρη. ἔτως ἐσὶ καὶ ταμίας, ταμίς⁶⁾.

VII. Εἰσὶν οἱ σφάλλοντα⁷⁾ τὴν γενικὴν λέγοντες τῶ νόος καὶ τῶ βόος, δέον τῶ νῶ καὶ τῶ ῥῶ. ἔ γὰρ ἐσὶν ὅμοια τῶ ὀ βῆς, τῶ βόος, καὶ ὀ πῆς, τῶ ποδός. ὅθεν σφάλλοντα. ἔσιν ἔν ὁ λόγος τοιοῦτος. ὅσα τῶν ὀνομάτων διαίρεσιν ἐπιδέχονται ἐν τῇ ὀνομαστικῇ, ταῦτα ἐν ταῖς ἄλλαις πτώσεσιν ἐκέτι διαίρεται, οἷον ὁ νῆς νόος γὰρ ἐσὶ. καὶ ὁ ῥῆς ῥόος γὰρ ἐσὶ. ἐκὲν ταῦτα ἐπὶ τῶν ἄλλων πτώσεων ἐκέτι διαίρεθῆσεται, ἀλλὰ συσταλήσεται, οἷον ὁ νῆς, τῶ νῶ, ὁ ῥῆς, τῶ ῥῶ. ὁ δὲ βῆς ἐπεὶ μὴ δύναται ἐπὶ τῆς

6) Codex ταμίας, ταμίς.

7) σφάλλοντα, Codex σφάλλουσι.

ὀνομαστικῆς διαιρέσθαι. (ὁ βῶος γὰρ εἰ λέγεται) διὰ τῆτο ἐπὶ τῶν ἄλλων πτώσεων διαιρεῖται, τῆ βῶος, τῶ βοί. ὁμοίως καὶ ὁ πῖς ἐπεὶ μὴ διαιρεῖται, (ὁ πῖος γὰρ εἰ λέγεται) διὰ τῆτο ἐπὶ τῶν ἄλλων πτώσεων διαιρεῖται, τῆ πῖος, τῶ πῖοί.

VIII. Ἐτι ἀμαρτάνεσαν οἱ λέγοντες νήσις εἰμὴ δέον λέγειν νῆσις· συμβαίνει γὰρ ὁμοίαν ὅν αὐτῷ νήστης, ὁ κλώστης, *) ἀπὸ τῆ νήθω, τῷ κλώθω. μόνως ἔν ὁ νῆσις. κοινὸν γὰρ τὸ ὄνομα, λόγῳ δὲ τοῖς τῷ πρῶτον μὲν ὅτι ἐπέτιν ὁμοίον ἐκείνοις, ἀπὸ τῆ νήθω νήσης, ἀπὸ τῆ κλώθω κλώσης· νήσω γὰρ ἐπέστιν. ἐπεὶ ἦν ἄν καὶ ὁ νήστης, εἰ τοιαύτη χρῆσις ἦν. μόνως γὰρ ὁ νῆσις οἱ Ἀττικοὶ λέγουσι. καὶ Ὀμήρου δὲ εἰπῶν, 9)

νήσιας ἀγκμήνας,

ἔδειξεν ὅτι νῆσις ἐστίν. εἰ γὰρ ἦν νήσης, εἶπεν ἄν νήσας, τῆ μέτρῳ ἐγχωρῆντος.

IX. Ζητεῖται πάτερῳ ποτε ἡ αὐξή καλεῖται περισπωμένως ἢ βαρυτόνως. οἱ μὲν ἔν τιξίσι περισπᾶν αὐξή, ὡς αὐλῆ καὶ αὐδῆ. λέγομεν ἔν ὅτι εἰ δύναται. εἰ γὰρ τὸ ῥῆμα ἐστίν αὐξῶ, λέγομεν ἔν ὅτι τρεῖς ταῦτα ὁμοίως λέγεται, αὐξή, καὶ βλάστη, καὶ ἄνθη, ἐπεὶ πάρεσχημάτισαι αὐτοῖς αὐξήτις, ἄνθησις, βλάστησις. τὸν αὐτὸν ἔν ἔξει καὶ ταῦτα τόνον, εἰ περισπώμενα, ἀλλὰ καὶ αἰ ἀβιβάζεμενα· αὐξή, ἄνθη, βλάστη.

X. Ὅμοίως πλημμελεῖσιν οἱ λέγοντες ἀπὸ τῆ τα ἄνθη τὴν γενικὴν τῶν ἀνθῶν, ὡς τὰ βέλη τῶν βελῶν, καὶ τὰ γένη τῶν γενῶν. ἀλλὰ τὰ μὲν ἄλλα περισπᾶται ὁμολογεμένως, τὰ δὲ ἄνθη εἰ ἐτι τῶν ἀνθῶν, ἐπεὶδὴ ἄλλο τι ἐμφαίνει, οἷον ἀνθῶν ἔδω-

8) Codex: ὁμοίον αὐτῷ νήστης καὶ κλώστης.

9) Iliad. XIX. 207. Mox codex ἐγχωρῆντες.

κας, ἀνθ' ὧν ἔγραψας. ὅθεν τῆτο μόνον διαίρεται,
τῶν ἀνθέων, ὡς καὶ οἱ πολλοὶ κέχρηται.

XI. Ὁμοίως ἐφαλθόνται περὶ τὴν γενικὴν πῶ-
σιν τῆ Ὀλυμπιονίκης καὶ τῆ Πολυνείκης, ὅτι μὴ
ὁμοίως κλίνεται, ἀλλ' ὁ μὲν Πολυνείκης μετὰ τῆ σ,
Πολυνείκης, ὁ δὲ Ὀλυμπιονίκης ἀνευ τῆ σ, Ὀλυμ-
πιονίκης, λέγομεν ἐν ὅτι δοκεῖ μὲν ὁμοίως αὐτῶ συν-
θετα εἶναι ἀμφοτέρω, ἔ μὴν ὁμοίως συγκεῖται, ὅθεν
ἐδὲ ὁμοίως κλίνεται· ὁ μὲν γὰρ Πολυνείκης, ἐπειδὴ
παρὰ τὸ νεῖκος συγκεῖται, ὡς τὸ νεῖκος τῆ νεῖκος,
ἔτω καὶ Πολυνείκης Πολυνεῖκι
οὐκέτι παρ' ἕτερον ὄνομα ἐν
λυκόν, τὴν νίκην, ὅθεν οὐκέτι π
γενικῆς τὸ σ, πῶς ἐν ἐχ' Ἰπε
νίκην, ἀλλ' ἀνευ τῆ σ Ἰπερίδ
εἶδος, λέγοντες; Φαμὲν ἐν ἐστὶ, εἰ καὶ τὰ μάλιστα
παρ' ἕτερον συγκεῖται, τὸ εἶδος, ὅμως ἔ προσλήψα-
ται τὸ σ, ἐπειδὴ τύπον ἔχει πατρωνυμικῆ, Ἰπερί-
δος, ὧν Ἀτρείδης καὶ Πηλεΐδης, ὡσπερ ἐν τὰ πα-
τρωνυμικὰ πάντα ἐπὶ τῆς γενικῆς ἀνευ τῆ σ κλίνα-
ται, ἔτως καὶ τῆτο τύπον, ἔχων πατρωνυμικόν, ὡς
Ἀτρείδης Ἀτρείδης, καὶ Πηλεΐδης Πηλεΐδης.

XII. Ἀμαρτάνεσιν οἱ λέγοντες νῆστος διὰ τῶν
δύο σσ, ἅτινα μεταβάλλεται, οἷον θάλαττα, ἃ δὲ
μὴ δύνανται μεταβάλλεσθαι εἰς τὰ δύο ττ, δηλονότι
ἐδὲ διὰ τῶν δύο σσ γραπτέον, ὡσπερ καὶ Οὐδυσσεύς,
δῆλον μὲν ὅτι ἔχει ἐκφώνησιν διὰ τῶν δύο σσ, καὶ
γράφεται δὲ καὶ διὰ τῆ ἑτέρας.

XIII. Ζητεῖται πῶς γραπτέον τὸ Σμύρνα, ἐπει-
δὴ πολλοὶ ἀμαρτάνεσιν, γράφοντες διὰ τῆ ζ, ἐδέ-
ποτε γὰρ ἀπὸ τῆ μ τὸ ζ γραπτέον δι' αἰσίου ται-
αύτην, διπλὴν γὰρ ὄν τὸ ζ καὶ συνεσηκός ἐκ δύο
συμφώνων, τῆ τε σ καὶ ς, ἔ δύναται μετὰ τῆ μ
πίπτειν, τρεῖς γὰρ ἄλλ' ἀμφοτέρω τὰ τῆσσιν ἀδύνα-

τον, ἃ μὴ ἔσι μετὰ τῆ ρ, ὃ ἔχει τὰ πλείονα πρὸς τὰ φωνήεντα οικειότητα, οἷον βιάκτρον.

XIV. Ζητεῖται πῶς σχῆμα λέγομεν χωρὶς τῆ ι, ἰσχύς δὲ λέγεται καὶ ἰσχάς μετὰ τῆ ι, λέγομεν ἔν ὅτι ἕδεν μονοσύλλαβον ὄνομα εἶναι δύναται ἀπὸ δύο συμφώνων στερεῶν ἀρχόμενον. ἕδεν ἔτε σχῆς ἔτε σχάς¹⁰⁾ μονοσυλλάβως, ἀλλὰ μετὰ τῆ ι ἰσχύς καὶ ἰσχάς. πῶς ἔν γρύψ λέγομεν καὶ κλώψ μονοσυλλάβως; καίτοι καὶ ταῦτα ἀπὸ δύο συμφώνων ἀρχεται. λέγομεν ἔν ὅτι ἐκ ἀπὸ στερεῶν συμφώνων ἀρχεται ταῦτα, ὡς ἔφαμεν. συνέζευκται δὲ αὐτοῖς πάντως τὶ τῶν ὑγρῶν καὶ ἀμεταβίλων, οἷαν τῷ μὲν γρύψ τὸ ρ, τῷ δὲ κλώψ τὸ λ. δοκεῖ δὲ ἀντιπίπτειν τῷ κανόνι τὸ πτώξ. τῆτο γάρ φασι καὶ μονοσύλλαβόν ἐσι, καὶ ἀπὸ στερεῶν ἀρχεται συμφώνων, τῆ τε π καὶ τῆ τ. λέγομεν δὲ πρὸς τῆτο, ὅτι ἐκ ἔσπ ἐδὲ αὐτὸ μονοσύλλαβον, ἀλλὰ συνήρηται ἀπὸ δισυλλάβου, τῆ πτώξ, ὃ εἴρηται¹¹⁾ παρὰ τὸ πτοεῖσθαι. εἰ δὲ ἀντιπίπτει πολλά, οἷον φθέρ, φθοῖς, διὰ τῆτο ἀμεινον, λέγειν τὰ ἀπὸ τῆ σ καὶ χ ἀρχόμενα μονοσύλλαβα εἰ δύνασθαι εἶναι, ἀλλὰ προσλαμβάνειν τὸ ι, οἷον ἰσχύς, ἰσχάς.

XV. Ἀμαρτάνειν οἱ λέγοντες τὴν δοτικὴν ταῖς χερσί, δέον ἀνευ τῆ ι ταῖς χερσί λέγειν. καίτοι τῆς ἀλλης πάσης κλίσεως τῆ ὀνόματος τὴν δίφθογγον ἔχουσης, οἷον ἡ χεῖρ, τῆς χερρός, τῆ χερί, τὴν χεῖρα. καὶ τῶν δυνικῶν ὁμοίως καὶ τῶν πληθυντικῶν ἔχοντων τὴν δίφθογγον, μόνη ἡ δοτικὴ πληθυντικὴ ἐκ ἔχει τὴν δίφθογγον, ἀλλὰ διὰ τῆ ε μόνη κλίνεται, ταῖς χερσί. λέγομεν ἔν, ὅτι αἱ μὲν ἄλλα πτώσεις ἐφύλαξαν τὴν ε δίφθογγον, διὰ τὸ φωνῆεν ἐπι-

10) Codex: ἔτεν σχύς ἐδὲ σχάς.

11) Codex: δισυλλάβον, πτώξ. εἴρηται.

Φέρσθαι μετὰ τὰ ς, χερσί, χερσά, χερσῶν, ἐνταύ-
θα δὲ συμφώνη ἐπιφθερομένη τῷ σ, ἐκείτῃ ἡ δίφθογ-
γος ἔμενε χερσίν, ἀλλ' ἀφαιρομένως τὸ εἰρησθη-
χερσῶν. ἀντικείμεν τῷ ραφῶν τὸ φθασθ, ὅτι καὶ
τοῦ σ ἐπιφθερομένη ἡ δίφθογγος ἔμενε ¹²⁾ μόνως
ἐν ἑντέρῳ τοῦς, χερσί, καί.

XVI. Ἐτι πλημμελοῖσιν οἱ λέγοντες ὕγεια τρι-
συλλαβως δέον ὕγεια τετρασυλλαβως. μόνως γάρ
ἔτως καὶ οἱ ἀρχαῖοι εἰρηκασιν. ὡς ἐν τῇ κωμῳδίᾳ,
αὐτὰ γὰρ ἐπιθομοῖσιν ὕγεια τυχέιν.

XVII. Ἐτι ἀμαρτάνουσιν αἱ διαφέροντες τὸ μῦσα,
ὕγεια, ὡς τρισύλλαβον, καὶ αἰθυσία, ὡς τετρασυλλα-
βον, δεῖ γὰρ ἀμφότερα συναρῆν λόγῳ τοιούτου, ὅτι
τὸ ι μετὰ τῷ υ γαττομένον εἰσέπειε διαρείται, εἰδὲ
χωρίζεται κατ' ἑαυτό, ἀλλὰ τῷ υ συνεχθάνεται
καὶ γίνεται μία δίφθογγος ἡ υι. ἐκὴν αἰθυσία μὲν
τρिसύλλαβον, καὶ ἀρπυία, μῦσα δὲ καὶ υἷς δισυλ-
λαβον.

XVIII. Ἀμαρτάνουσιν οἱ λέγοντες Ἀπελλῆς καὶ
Ἐρμῆς, Ἀπελλῆ καὶ Ἐρμῆ τὴν αἰτιατικὴν, δέον τὸν
Ἀπελλῆν καὶ τὸν Ἐρμῆν, καὶ τὴν γενικὴν χωρὶς τῷ
σ Ἀπελλῆ καὶ Ἐρμῆ, λόγῳ τοιούτου, ὅτι πάντα τὰ
εἰς ἢ ληγόντα δισύλλαβα τε καὶ τρισύλλαβα μόν-
ων κύρια καὶ ἀπλᾶ πάντως ἀποβαλλεῖ τὸ σ ἐπὶ
τῆς γενικῆς, ὡς Ἐρμῆς, Ἐρμῆς, Ἀπελλῆς, Ἀπελλῆ
ἐπὶ δὲ αἰτιατικῆς προσληψεται τὸ ν, ὡς τὸν Ἐρ-
μῆν, τὸν Ἀπελλῆν. τὸν εὐτυχεῖ μόνως χωρὶς τῷ ν
σύνθετα γὰρ ἐστὶ καὶ ἔ πάντως κύρια. μόνως ἐν ¹³⁾
ἔρῃμεν τὸν Ἀπελλῆν καὶ τὸν Ἐρμῆν.

XIX. Ἐτι ἀμαρτάνουσιν οἱ λέγοντες Σερᾶπειον,
ὡς Ἀσκληπέιον. ἡ γὰρ ἐστὶν ὁμοία. ὅθεν Ἀσκλη-

12) Videtur hic aliquid excidisse.

13) Pro ἐν in codice est ἐστίν.

πειον μὲν ἔρμεν, Σεραπίων δὲ ἔ, ἀλλὰ Σεραπί-
 ον λόγω τοιούτω ὅσα ἐπὶ τῆς γενικῆς διὰ τὸ δοῦ-
 κλίνονται, ταῦτα καὶ ἐπὶ τῆ κατηχητικῆ¹⁴⁾ σχή-
 ματος τὸ δ Φθλαῖται ἔστιν ἐν Σεραπίσι, Σεραπίδος.
 διὰ πῶτο καὶ Σεραπίδιον ἔρμεν καὶ Ἴσις Ἴσιδος.
 Ἴσιδιον ἐν ἔρμεν, ὡς καὶ Εὐρηπίδης ἀπὸ τῆς Θετι-
 δας Θετίδιον ἔπει.¹⁵⁾

Θετίδιον αὐδα.

XX. Ὁμοίως ἀμαρτάνουσιν αἱ λέγοντες Διονυ-
 σέιον, ὡς¹⁶⁾ Ἀσκληπέιον. ὅσα ἐπὶ τῆς γενικῆς ὀνό-
 ματα περισπᾶται, ταῦτα καὶ τόποιως σχηματι-
 ζόμενα περισπᾶται. ἐπεὶ ἐν Ἀσκληπίος Ἀσκληπιῆ,
 Διόνυσος δὲ Διονίση, καὶ Θησεὺς Θησεῶς, ἐπεὶ ἔ
 περισπᾶται, διὰ τῆτο ἔκ ἔρμεν Θησεῖον ἔδε Διονυ-
 σέιον, ἀλλὰ Διονύσιον καὶ Θησεῖον. τὰ μὲντοι διὰ τῆς
 αἰ διφθόγγου ἐκφερόμενα ἐπέτι περισπᾶται, ἀλλ'
 ἀναβιβάζεται μόνον, Ἐρμαῖον, Νύμφαιον.

XXI. Ἐτι ἀμαρτάνουσιν αἱ λέγοντες τρεῖς πρό-
 βασι, ὡς ἄρμασι, τὴν δοτικὴν πτώσιν, σφαλῶ-
 μένοι τῆ ὀμοιοτητι. ὡς γὰρ ἀπὸ τῆ ἄρματα, τῶν
 ἄρματων, τοῖς ἄρμασιν, ἔτως Φασί καὶ ἀπὸ τῆ
 πρόβατα, τῶν προβάτων, τοῖς πρόβασιν, ἐκ ἐν,

14) Codex, ut edidimus, κατηχητικῆ, sine accentu. Sponte se
 offert κατοχητικῆ: quamquam eo magis de huius verbi usu
 dubitari potest, quod vix aibi occurrit.

15) Euripides in Andromacha v. 19.

Θεσσαλὸς δὲ νιν λείως

Θετίδων αὐδα, θεῶς χάριν νυμφευμάτων.

Hinc codicis scriptura corrigenda. Praeterea et Σερα-
 πίδων et Ἴσιδων scribendum. Ac sane hoc rectius formatum
 quam Ἴσιον, unde Ἴσιαι, festi Cereris dies, quum apud
 alios, tum apud Diodorum Sic. I. 14. ubi v. Wesseling.
 Ἀσκληπέιον in codice properispomenon est: apud Suidam in
 Ἀσκληπιᾶδης proparoxytonon.

16) Pro ὡς in codice est καί.

νοήσαντες ὅτι ἀνόμοια εἰσὶν αὐτῶν τὰ ἐνικά. τὸ μὲν γὰρ ἐστὶ τὸ ἄρμα, ὃθεν γίνεται τοῖς ἄρμασι, ὡς τὰ πράγματα, τοῖς πραγμασίν· ἀπὸ δὲ τῆς προβατον τοῖς προβάτοις γίνεται, ὡς 17) ἀπὸ τῆς κερυον τοῖς κερυοῖς.

XXII. Ὁμοίως ζητεῖται καὶ ἡ δοτικὴ πῶς ἐρρήσεται τοῖς ὄφει, ἢ τοῖς ὄσι. πάλιν γὰρ σφαιλονται τινες τῆ ὁμοίτητι, ὡς περ ἀπὸ τῆς τὰ πλήκτρα, τῶν πλήκτρων, τοῖς πλήκτροις, ἔτω Φασί καὶ ἀπὸ τῆς τὰ ὄτα, τῶν ὄτων, τοῖς ὄτοις· ἀμαρτάνεσι δὲ, δεόν ἀπιθεῖν εἰς τὴν ὀρθὴν τῆς ἐνύματου, ὅτι ἐκ εἰν ἀλλήλοις ὁμοία, ὃθεν εἰδὲ ὁμοίαν ἔχει ὀφείλει τὴν κλίσιν, ἀλλ' ἀπὸ μὲν τῆς τοῦ πλήκτρων εὐθείας τοῖς πλήκτροις ἡ δοτικὴ γίνεται, ἀπὸ δὲ τῆς ἐς τοῖς ὄσι.

XXIII. Ἀμαρτάνεσιν οἱ λέγοντες ἐπὶ τῶν τῶν ἠρώων, δεόν λέγειν ἠρίον, ὡς ὁ Καλλιμάχος,

παρὰ τίνος ἠρίον ἴστατε τέτον. 18)

ἠρώων δὲ λέγεται ἡ τῆς ἠρώος εἰκὼν, ἢ τὸ τέμενος, ὡς Εὐπόλις,

ἠρώων ἐπέως μοι καμίσαιο τῆ Λυκῆ.

Δύκος γὰρ ἠρώος Ἀθηναῖος.

XXIV. Ἐτι ἀμαρτάνεσιν οἱ λέγοντες Φακὴν πρίασθαι, ἢ Φακὴν σπείρειν, δεόν λέγειν Φακῆς. ἔτω γὰρ καλεῖται ὠμόν τὸ ὄσπερον, ὡς Εὐπόλις,

τῆ νῦν κατέδεσθαι τῆς Φακῆς.

τὸ δὲ ἐφθόν μόνον ῥητέον Φακῆς.

17) Pro ὡς codex habet καί.

18) Codex παρὰ τίνος ἠρίον. καὶ γὰρ τέτον. Fragmentum Callimachi, primo verbo excepto, emendavi ex Etymologicis M. unde verba τίνος ἠρίον ἴστατε τέτον in Bentleyana fragmentorum Callimachi collectione est h. CCLII. Sed παρὰ, quod Herodianus habet, eisdem non intelligi quia ratione corrigendum fit.

Φακὴν βοθήσομαι. 79)

XXV. Παραπλησίως ἀμαρτάνουσιν οἱ λέγοντες ἐκτεταμένως τὰς ἔρτυγας, θεὸν βραχέως ἔρτυγας, λόγω τοιούτω ὡν γὰρ αἱ ὀνομαστικαὶ συνεσαλμένον ἔχουσι τὸ δίχρονον, τέτων καὶ αἱ αἰτιατικαὶ συσελησόντων, οἷον ἄνυξ, ἄνυχας. ἕτως ἐστὶ καὶ ἔρτυξ, ἔρτυγας, καὶ πέρδιξ, πέρδικας, καὶ Ἄραψ, Ἄραβας συνεσαλμένως ἑπτεόν.

XXVI. Ομοίως σφάλλονται οἱ λέγοντες πινακίς καὶ κεραμίς ἐκτεταμένως, θεὸν συνεσαλμένως λόγω τοιούτω πάντα, ὅσα παρ' ὄνομα γέγονε θηλικῶς εἰς ἡ ἀπυγκτα, σφάλλεται, οἷον θυρα, θυρίς, πῖ καὶ πιννακίς, κέραμος, κεραμίς, πύξος πυξίς, μάγως ἐν ἑξῆμεν συνεσαλμένως πινακίδα καὶ κεραμίδα, ὡς πυξίδα καὶ θυρίδα.

XXVII. Ἐπὶ ἀμαρτάνουσι οἱ λέγοντες κορυφαϊότατος, θεὸν λέγοντες μόνως κορυφαῖος, λόγω τοιούτω πρῶτον μὲν τῶν ἀρχαίων εἰδὲς ἔπε κορυφαϊότατος, ἀλλὰ κορυφαῖος. ἄλλως τε καὶ ὁ κορυφαῖος ἐστὶ ὄνομα ὑπερθετικόν. ἐκ ἀρα ἑξῆμεν ἔτε κορυφαϊότατος, ἔτε κορυφαϊότερος, ἀλλὰ μόνως κορυφαῖος.

XXVIII. Ἐπὶ ἀμαρτάνουσιν οἱ λέγοντες Φιλοπάτης, θεὸν Φιλοπάτης, διαφέρει δὲ παύτη. Φιλοπάτης μὲν ὁ Φιλῶν πότις καὶ συμπέσις, Φιλοπάτης δὲ ὁ Φιλῶν ποδῶν πίνει.

XXIX. Ζητεῖται κορυφαῖ πῶς κλίναται. Φαίμεν ἐν ὅτι ἀκολούθως τῷ μέθω, μέθωος, μέθωι, ἕτως καὶ πῶω, πῶως, πῶωι. ἕτως δὲ κῆτος ἔχοντος ζητεῖται πῶς ὁ κρητῆς τὴν ὀνομαστικὴν ἔπε πῶω

79) Verba haec sumpta sunt ex Aristophanis Vespis v. 814.

ἐν τῇ αἰσῶν γὰρ τῇ Φακὴν βοθήσομαι.

μετιών, ²⁰⁾ ὡς τὸ μέθυ, ἐκέτι μέντοι ἐπὶ τῆς πληθυστικῆς αἰτιατικῆς ἐφύλαξε τὸ υ μόνον, εἰδὲ εἶπε καὶ πῶα, καὶ τοι τῆ μέρε χωρῆντος, ἀλλ' εἶπε,

καὶ πῶα καλά. ²¹⁾

Φαμέν ἔν ὅτι ἀφ' ἑτέρας εὐθείας πεποίηκε τὴν αἰτιατικὴν, ἀπὸ τῆς τὸ πῶας, οἶον τὸ κῶας.

παρ δ' ἐτίθει δίφρον τε μέγαν καὶ κῶας ἐπ' αὐτῆ. ²²⁾

ὡςπερ ἔν ἀπὸ τῆς τὸ κῶας ὀνομαστικῆς ἢ αἰτιατικῆς πληθυστικῆ γίνεται τὰ κῶη, ²³⁾ ἔτα κατὰ διαίρεσιν κῶα, καὶ παρ' αὐτῶ,

κῶα κασῶρυσσα θράνοις ἔνι, ²⁴⁾

ἔτως καὶ ἀπὸ τῆς τὸ πῶας γίνεται τὰ πῶη, ἔτα κατὰ τὴν συνήθη διαίρεσιν αὐτῆ πῶα. ὡς πε εἶφη καὶ πῶα μήλων. ²⁵⁾

XXX. Εἰσὶν οἱ σφάλλοντα ²⁶⁾ λέγοντες δαδάκειν, ὡς ἐπεποίηκεν. πάντες γὰρ παραιοί κειν ῥήματα ἀπὸ συμφώνου ἀρχομένε ὁ ὑπερσυντέλικος προσλαμβάνε τὸ ε. οἶον νένυχα, ἐνεύχειν, καὶ βέβληκα, ἐβεβλήκεν ἔτως καὶ ἀπὸ τῆ δαδάκα ἐδαδάκειν

XXXI. Ἔτι ἀμαρτάνουσι ²⁷⁾ ζέζηκα καὶ ψέψυχα, θέον διὰ καθάρσε τῆ ε, λόγῳ τοιῆτω· τριῶν ὄν-

20) Spectavit Iliad, III. 198.

ἔστ' ὄντων μέγα πῶυ διερχεται ἀργυρίων,

21) Iliad, XVIII. 528.

22) Odyss. XXI. 177. Codex, παρτίθα.

23) Codex κῶα.

24) Odyss. XVII. 32.

25) Odyss. IV. 413.

λέγεται ἔν μέσσοι, νομίζε ὡς πῶασι μήλων.

26) Codex σφάλλοντες.

27) Enclitico videtur οἱ λέγοντες.

φων διπλῶν, ζ, ξ, ψ, πάντα τὰ ἀπὸ τίνος τέττον ἀρχόμενα, οἷον ζῶ, ξηραίνω, ψύχαι, ταῦτα ἐπὶ τῷ παρακειμένῳ ἀποβάλλοντα τὸ διπλῆν ζοιχέον ἀπὸ τῆ ε ἀρχεται. οἷον ἀπὸ τῆ ζῶ ἔξκα, τῆ ζ ἀποβληθέντος. καὶ ἀπὸ τῆ ξηραίνω ἐξηρακά, καὶ ἔπο τῆ ψύχαι ἔψυχα διὰ καθαρῶ τῆ ε.

XXXII. Ὡςπερ δὲ ταῦτα ἀπὸ διπλῶν ἀρχόμενα καὶ ἀποβάλλει τὸ διπλῆν ἐπὶ τῷ παρακειμένῳ, καὶ διὰ καθαρῶ τῆ ε ἐκφέρεται, ἔτως καὶ τὰ ἐπὶ συμφώνων σερῶν ἀρχόμενα, ὡςπερ τὸ πτύσω, ἀπὸ τῆ π καὶ τ ἀρχόμενον, ἐπὶ τῷ παρακειμένῳ ἀρχεται ἀπὸ τῆ ε μόνῃ, οἷον ἔπτυχα, καὶ φθονῶ, ἐφθονήκα, καὶ ἔπεφθονήκα, καὶ γὰρ αὐτὸ ἀπὸ δύο συμφώνων ἀρχεται τῷ φ καὶ τῷ θ.

XXXIII. Τέτων ἔτας ἔχοντων ζητεῖται πῶς τῷ πλήσσω καὶ κρίνω ἀπὸ δύο συμφώνων καὶ αὐτῶν ἀρχομένων, τῆ μὲν πλήσσω ἀπὸ τῆ π καὶ λ, τῆ δὲ κρίνω ἀπὸ τῆ κ καὶ ρ, ἐκείτι ὁ παρακειμένος ἀπὸ καθαρῶ τῆ ε ἀρχεται. ἀλλὰ μετὰ συμφώνων τῆ κ, οἷον κέκρικα, καὶ τῆ π, οἷον πέπληχα. λέγεται ἐν ὁ λόγος, ὅτι τὰ ἀπὸ δύο συμφώνων σερῶν ἀρχόμενα, ταῦτα ἀποβάλλει τὸ συμφώνων ἐπὶ τῷ παρακειμένῳ, καὶ ἀπὸ τῆ ε ἀρχεται. τὸ δὲ πλήσσω καὶ κρίνω εἰ δοκεῖ ἀπὸ δύο συμφώνων ἀρχεσθαι, ἀλλ' ἔ σερῶν ἀμφοτέρων. τὸ γὰρ λ ὑγρὸν ἐστὶ καὶ ἀμετάβολον. ὁμοίως καὶ τὸ ρ. διὰ τῆτο ὁ παρακειμένος ἐκείτι διὰ καθαρῶ τῆ ε κλίνεται, ἀλλὰ μετὰ συμφώνων, οἷον κέκρικα, πέπληχα.

XXXIV. Ὅμοίως ἀμαρτάνουσιν οἱ λέγοντες ῥῆσανται καὶ ῥερευκε, ῥῆον ῥῥσανται καὶ ῥῥευκε. τὸ γὰρ ρ ἐδέποτε ἀναδιπλασιαζέται.

XXXV. Πλημμελεῖσιν οἱ λέγοντες ἠρέσην, δέον αἰέσην μόνως. ὁ δὲ λόγος ἔτος. ὅσα τῶν ῥημάτων ἀπὸ προθέσεως ἀρχεται, φυλάττει τῆ πρὸς ῥεσιν

ἐν πᾶσι τοῖς χρόνοις. οἷον καθίζω, ἀπὸ τῆς κατὰ προθέσεως ἀρχαμένης τῆ ρήματος, μένει ἢ πρέσθαις καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις χρόνοις, οἷον καθιζέμεν, ἐκ ἐκαθέζομεν, καὶ καθιζόντο, ἐκ ἐκαθέζοντο²⁸⁾. ἔτι καὶ τὸ ἀνίσταμαι ἀπὸ τῆς ἀνά προθέσεως ἀρχομένου φυλάττεται ὀφείλει, ἀνέστη, ἐκ ἠνέστη.²⁹⁾

XXXVI. Ὁμοίως ζητεῖται ἀπὸ τῆ περιπατῶ καὶ περισσεύω τίς ὁ παρατατικός. λέγεται ὅτι ἀπὸ τῆ περιπατῶ περιπατέων γίνεται, φυλατταμένης τῆς περι προθέσεως, ὡς ἴφωμεν. τὰ δὲ περισσεύω ἐκέτι ἐστὶ σύνθετον, ἐδὲ ἐκ προθέσεως ἤρξατο. ἐὰν γὰρ αὐτὸ διαλυθῶν παραθῶμεν, ἔδεν ἐστὶ, ἔτε αὐτό, ἔτε τὰ σεύω. ὅθεν ἐπεὶ μὴ ἐστὶ πρέσθαις, ἐκ ἔμενε ἐν τῇ κλίσει τῆ ρήματος. ἐδὲ ῥηθήσεται περιέσσευον, ἀλλὰ ἐπερίσσευον ἀπὸ τῆ περιπατέων δὲ ἀπὸ τῆς περι προθέσεως, ἐχ ὡς οἱ διαμαρτάνοντος ἐπεριπάτην,³⁰⁾ ἢ περιέσσευον.

XXXVII. Ζητεῖται τὸ ἔψω ῥήμα πότερον περισπώμενον ἐστὶν, ἢ βαρύτονον. λέγουσιν οὖν ὅτι ἀμαρτάνουσιν οἱ περισπῶντες τὰ ῥήματα, ἔψω. εἰ γὰρ ἦν περισπώμενον τὸ ῥήμα, ἦν ἂν ὁ παρατατικός ἦψεν, ὡς ἀπὸ τῆ νοῶ ἐνόεν, καὶ κρατῶ, ἐκράτην. ἐδὲ δὲ τῶν ἀρχαίων ἐπέην ἦψεν, ἀλλ' ἦψον, ὡς ἀπὸ τῆ ἔχω ἔχον, καὶ ἀπὸ τῆ ἄγω ἠγον. ἐκὲν βαρύτονον γίνεται τὸ ἔψω, ὡσπερ τὸ ἔχω καὶ τὸ ἄγω. ἀρκεῖ δὲ ἀντιπίπτειν τῶ κανόνι τῶ τὸν μέλλοντα περιττοσυλλαβῶς μιᾷ συλλαβῇ³¹⁾ ** ἔψω γὰρ ἐστὶν.

28) Confirmatur hac observatione scriptura καθιζέτο, quam in multis tragicorum locis consensu habent codices. Vide quae scripsi in praefatione ad Euripidiae Hecubam p. LVII. sqq.

29) Codex ἀνέστη.

30) Codex ἐπεριπάτων.

31) Lacunae signa hic posui, etiam in codice omnia continentur.

ἔκβν Φασίν. ἀπὸ τῆ ἐψῶ ἐψήσω, ὡς ἀπὸ τῆ κρα-
τῶ κρατήσω. πρὸς τῆτο Φαμέν· ὅτι βαρύτονον μὲν
ἐστὶ τὸ ῥήμα, ὄηλον ἐκ τῆ παρατατικῆ τῆ ἦσον, ὡς
εἶχον καὶ ἦγον. ἃ δὲ μέλων διελύθη εἰς περισσοτέ-
ρων συλλαβὴν, ἔχ ὡς ἀπὸ τῆ περισπωμένης ῥήμα-
τος, ἀλλὰ δι' αἰτίαν τοιαύτην. οἱ μέλλοντες κατὰ
τὸ πλείστον διὰ τῆ ξ ἢ ψ προφέρονται, οἷον ἀπὸ
τῆ λέγω λέξω, καὶ ἀπὸ τῆ γράφω γράψω. ἐν-
ταῦθ' ἐν τῶ ἐψω προσηλημμένα τῆ ψ ἐξ ἀνάγκης ὁ
μέλων διελύθη εἰς πλείονας συλλαβὰς. μόνως δὲ
λέγεται ἐψω καὶ ἔχ ἐψῶ.

XXXVIII. Ἐτι ἀμαρτάνουσιν οἱ λέγοντες ηὐ-
ξάμην καὶ ηὐχόμην, λόγῳ τοιούτῳ· ὅσα ἀπὸ τῆς εὐ
διφθογγῆς ἀρχεται ῥήματα, ταῦτα τηρεῖ τῆν εὐ
διφθογγον καὶ ἐπὶ πάντων τῶν χρόνων. ἔτιως ἐστὶ
καὶ τὸ εὐχόμην φυλάξαι³²⁾ τὴν εὐ διφθογγον. τὰ
δὲ ἀπὸ τῆς αὐ ἀρχόμενα τρέπεται εἰς τὸ ηὐ, αὐλαῖ,
ἠύλεν, αὐχῶ, ἠύχεν. εὐχομαι δὲ εὐχόμην.

XXXIX. Ἐτι ἀμαρτάνουσιν οἱ λέγοντες ἀφει-
λάμην καὶ ἀφείλατο, δεόν λέγειν διὰ τῆ ο ἀφειλό-
μην, καὶ διὰ τῆ ε ἀφείλετο. τῆ γὰρ ἀπλῆ ῥήμα-
τος ὄντος εἰλόμην καὶ εἶλε, ἐξ ἀνάγκης τὸ σύνθε-
τον ἐφυλάξε τὰ βραχέα, τὸ τε ε καὶ τὸ α. μό-
νος ἔν ῥητέον ἀφειλόμην καὶ ἀφείλετο.³³⁾

32) Codex φυλάξων.

33) Revocat haec Herodiani adnotatio nobis in mentem Si-
monidis fragmentum XV. in quo legitur:

ὁ δὲ σηκός οἰκετῶν εὐδοξίαν
Ἐλάδος ἔλατο.

Hic non solum forma Alexandrina ἔλατο male ab librariis
adhibita est, quod in multis veterum scriptorum locis factum
notavit Dorvillius ad Charitonem p. 402. ed Lips. sed οἰκε-
τῶν etiam sensum praebet ineptum. Scribendum;

ὁ δὲ σηκός ἀμνηστῶν
εὐδοξίαν Ἐλάδος ἔλατο.

XL. Ὁμοίως πλημμελεῖσιν, εἰ λέγουσιν ἀπήλαυ-
σα καὶ ἀπήλαυσε, δεόν μόνως διὰ τὴ ε ἀπέλαυ-
σα καὶ ἀπέλαυσεν, ἐπὶ γὰρ τῶν ἀπὸ προθέσεως
ἀρχομένων ῥημάτων ὅταν μετὰ τὴν πρόθεσιν α ἢ
προαρχόμενον ³⁴⁾ τῶν ῥημάτων, τότε μετατραπή-
σεται εἰς η. οἷον ἀπὸ τῆ ἀπάγω ἀπήγαυ. ὅταν
δὲ τι σύμφωνον ἢ μετὰ τὴν πρόθεσιν, τότε πάν-
τως εἰς τὸ ε τρέπεται. οἷον ἀποβάλλω, ἀπέβαλλ-
λον, ἀποπέμπω, ἀπέπεμπον, ἀπολαμβάνω, ἀπε-
λάμβανον. ἕτως ἐστὶ καὶ ἀπολαύω, ἀπέλαυον, καὶ
ἀπέλαυσα διὰ τῆ ε μόνως ῥητέον.

XLI. Ζητῆται πῶς ἀπὸ τῆ ἀκῆω ῥήματος ὁ
παρακείμενος ἀκήκοα λέγεται. Φαμέν ἔν ὅτι ἡ μὲν
ἀναλογία ἀπὸ τῆ ἀκῆω τὸν παρακείμενον ἠκεκα
ποιεῖ, ὡς ἀπὸ τῆ ἀλείφω ἤλειφα, καὶ ἀλέθω ἤλε-
κα. οἱ δὲ Ἀττικοὶ εἰώθασιν ἐν τοῖς τοιούτοις ³⁵⁾ πολ-
λώκις ἀναδιπλασιάζουσι τὸ ῥῆμα ἐπὶ τῆ παρακει-
μένῃ, οἷον ἤλειφα, ἀλήλιφα, καὶ ἤλεκα ἀλήλεκα.
οὕτω καὶ τὸ ἠκεκα αὐτοὶ κατὰ ἀναλογίαν ἀναδι-
πλασιάζοντες ἀκήκοα λέγουσι. τὸν μάλιστα ὑπερσυν-
φελεῖον ἐπὶ μὲν τῶν ἄλλων διὰ τῆ α, ἀλήλεκεν
καὶ ἀλήλιφεν, ἐπὶ δὲ τῆ διὰ τῆ η, ἠκηκόεν ³⁶⁾,
μόνως ἐν ³⁷⁾ ῥητέον ἀκήκοα, ἠκηκόεν.

XLII. Ἀμαρτάνεσιν οἱ λέγοντες ἔζων ἐγώ, δεόν
λέγειν ἔζην. μόνως γὰρ ἕτως ἡ χρῆσις εὐρίσκεται.
ἐπεὶ καὶ τὸ δεύτερον καὶ τὸ τρίτον πρόσωπον ἐφύ-
λαξε τὸ η. οἷον ἔζης, ἔζη, εὐρίσκεται παρὰ τῶ
Δεισοφάνες τὸ α.

Hic locus, inquit Simonides, habitatorum sibi cepit Graeciae
gloriam,

34) Codex προαρχομένων.

35) Codex αἰώθασιν τοῖς τοιούτοις.

36) Codex hic et mox habet ἀκηκόεν, sed alla manus e vi-
detur in η mutare voluisse.

37) Codex pro ἐν habet ἐστὶ.

καὶ τοι τότε ἦν ἐγὼ ζῶν. 38)

καὶ δώμεν καὶ αὐτὸ λόγον ἔχειν· εἰ γὰρ διακρέμε-
νον ἔζων, καὶ συνακρέμενον ἔξει τὸ ω, οἷον ἔζων,
ἔζων, ὡς ἐπὶ τῷ ἔπλων ἔπλων, καὶ τὸ σύνθετον,
ἐπέπλων εὐρέα πόντον. 39)

XLIII. Ὀμοίως πλημμελῶσιν οἱ λέγοντες τὸ
προστακτικὸν ζῆθι καὶ πλεῖθι, δέον λέγειν σὺ ζῆ
καὶ σὺ πλεῖ, εἰ καὶ δοκεῖ συνεπιπίπτειν τῷ τρίτῳ
προσώπῳ τῷ ὀριστικῷ, ἐκεῖνος πλεῖ καὶ ἐκεῖνος ζῆ-
ομοίως γὰρ καὶ τὸ προστακτικὸν ζητέον λόγῳ τοιῶ-
τα· πάντα τὰ προστακτικὰ ῥήματα ἀπὸ τῷ τρί-
τῳ προσώπῳ γίνεται ἀφαιρεμένης μόνης μιᾶς συλ-
λαβῆς. εἰ ἔν ἐσι πεμπέτω, τὸ δεύτερον πρόσωπον
ἐγένετο πέμπε. ὁμοίως καὶ κρατείτω ἐκεῖνος, κρα-
ταεὶ σὺ, ἀφαιρεθείσης μόνης τῆς τῷ συλλαβῆς. ἔ-
τως ἔν 40) εἰ πλείτω λέγομεν τὸ τρίτον πρόσωπον,
καὶ ζήτω, καὶ δράτω, ἀφελόντες τὴν τελευταίαν
συλλαβὴν, ἔρῃμεν τὸ δεύτερον πρόσωπον σὺ πλεῖ,
καὶ σὺ ζῆ, καὶ σὺ δρᾶ.

XLIV. Ἀμαρτάνουσιν οἱ λέγοντες ἐκτεταμένως
βαδίζεν, δέον λέγειν συνεσαλμένως βαδίζεν, καὶ
ἐμβαδίζον, λόγῳ τοιῶτα· τριῶν γὰρ ὄντων διπλῶν
ζ, ξ, ψ, καὶ τριῶν διχρόνων, α, ι, υ, πᾶν δι-
χρονον διπλῆ ἐπιφερομένη συσέλλεται. μάλιστα τῷ
ξ ἐπιφερομένη, οἷον φροντίζω, αὐγάζω, κρηφίζω,

38) Aristophanis verba corrupta esse inde patet, quod ἔζων
in iis non invenitur. Nescio, quem locum comici spectaverit
Herodianus, nisi forte Lyfistratae. v. 614.

καταλαβῆν τὰ κρήμαθ' ἡμῶν,
τόν τε μισθόν,
ἴδεν ἔζων ἔγῳ.

Sic metra huius loci describi debent, quae non satis accura-
te digessi in lib. II. de metris p. 358.

39) Hesiodus Op. et D. 648.

40) Codex ἔστιν pro ἔν.

ἀκοντίζω; οὕτως καὶ βαδίζω, ἐβαδίζον, συνεκαλ-
μένως, ὡς φροντίζω.

XLV. Ζητεῖται τὸ οἰκῶ ῥήματος ὁ παρατατι-
κός καὶ ὁ ἀοριστὸς πότερον φυλάξει τὴν οἰ διφθογ-
γον, ἢ τραπήσεται εἰς τὸ ὦ, οἷον ὠκην καὶ ὠκησα,
καὶ τὸ σύνθετον κατώκην, κατώκησα. ὡς καὶ ὁ
Μένανδρος ἀπὸ τῆς οἰδῶ τὸν παρατατικὸν μετέ-
βαλεν εἰς τὸ ὦ, εἰπὼν,

ᾠδὸντ' ἐν ἱμαυτῶ.

ἔρῃμεν ἔν ἐπὶ τῆς παρεληλυθότος χρόνε διὰ τῶ ὦ
κατώκην καὶ κατώκησα. Ὅμηρος μόνον ἐφύλαξεν,

οἴκεον ἐν Πλευρώνι καὶ αἰπεινῇ Καλυδῶνι.⁴¹⁾

εἶπε δὲ Ἰακῶς, ἐν Ἀττικῶς.

XLVI. Εἰσὶν οἱ σφάλονται⁴²⁾ γεγραφήκα λέ-
γοντες, καὶ γεγραφήκειν, ὡς δεδράμηκα καὶ δε-
δραμήκειν. ἔ γάρ ἐσιν ὅμοια. τὸ μὲν γὰρ ἀπὸ πε-
ρισπωμένε ῥήματος ὄν τῆς δραμῶ, ὡς κρατῶ, ἐρ-
ρήθη δεδράμηκα, ὡς κεκρατήκα. τὸ δὲ γράφω
βαρύτερον ὄν ἐκέτι δύναται ἐπὶ τῆς παρακειμένε
δύο συλλαβαῖς πλεονεκτεῖν, ἀλλὰ μιᾷ. ὅθεν ἐκ
ἔρῃμεν γεγραφήκα καὶ ἐγεγραφήκειν. πάντα γὰρ
τὰ βαρύτερα ῥήματα ἀπὸ συμφώνε ἀρχόμενα
ἐπὶ τῆς παρακειμένε μιᾷ συλλαβῇ πλεονεκτεῖ. ὡς-
περ ἔν ἀπὸ τῆς δέρω δέδαρκα, καὶ τρέχω τέτρε-
χα, ἔτως καὶ ἀπὸ τῆς γράφω γέγραφα μόνως
ῥητέον.

XLVII. Ἀμαρτάνεσιν οἱ λέγοντες πειν βέλομαι
μονοσυλλάβως, δεόν λέγειν πειν δισυλλάβως. μόνως

41) Ita codex. Homerus Iliad. XIX. 116. ᾠκεον δ' ἐν Πλευ-
ρώνι καὶ αἰπεινῇ Καλυδῶνι.

42) Codex σφάλονται, sed supra ultimam syllabam scriptum
ται.

γὰρ ἔως καὶ παρὰ τοῖς εἰρηκόσι πᾶσιν εἰρηταῖς
καὶ παρὰ τῷ ποιητῇ,

πιεῖν ὅτε θυμὸς αἰώγει. ⁴³⁾

XLVIII. Σφάλλοντάς οἱ λέγοντες ἐπὶ τῶν μάν-
τεῶν ἔθυσσε τὸ ⁴⁴⁾ ἐσκέψατο, ἔθυσσάτο ⁴⁵⁾ προσή-
κον. θύσαι μὲν γὰρ τὸ ἀνευ μαντείας ἀπλῶς
σφάζαι, τὸ δὲ καὶ τὰ ἱερεῖα ἐπιθροπήσαι καὶ σκέ-
ψασθαι, θύσασθαι λέγεται. καὶ γὰρ ἔθυσάμην, καί-
κεινος ἔθυσσάτο ἐπὶ τῆς μαντείας. μόνος οὕτως ἔθ-
τεον. καὶ τὸ τῶν ἱερέων μὴ καλῶς φανθέντων
δεύτερον ἱερεῖον ἀνάτεμειν, ⁴⁶⁾ * * *

⁴³⁾ Codex αἰώγει. Leguntur haec verba Iliad. VIII. 189.
Odyss. VIII. 70.

⁴⁴⁾ Codex pro articulo habet καί.

⁴⁵⁾ Codex ἐθύσαντο.

⁴⁶⁾ Sic finitur hic libellus in ima pagina recta: verba va-
cua est.

FRAGMENTVM LEXICI GRAECI.

Γ. Βέλῃαις ἐπὶ ἀγαθῷ. προαίρεσις δὲ ἐπὶ ἀμφοτέρων, ἀγαθῷ τε καὶ κακῷ.

2. Εἰκὼν καὶ ὁμοίωμα ἐπὶ τῶν φύσει ἔντων παρὰ πᾶσιν ὅπερ εἰσὶν. οἷον ἐπὶ ἀνθρώπῳ καὶ ἵππῳ, καὶ λέαντῳ, καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων, ὅσα εἰσὶ φύσει παρὰ πᾶσιν ἔθνεσι τὰ αὐτά, εἰκόνας λέγομεν καὶ ὁμοιώματα αὐτῶν τὰ παρὰ τῶν ζωγράφων γραφόμενα ἢ τῶν λιθοξῶων. σύμβολον δὲ καὶ σημεῖον λέγεται ἐπὶ τῶν θεσέων ἔντων ὅπερ εἰσὶν, ὅπερ εἰδὲ παρὰ πᾶσιν ἔθνεσιν εἰσὶ τὰ αὐτά. οἷον σύμβολον καὶ σημεῖον εἰρήνης ἢ πολέμου τὸ τοιαῦδε μὲν παρὰ Ῥωμαίοις ἀναστῆναι τὸ δόρυ καὶ σκεπτήρα, τοιαῦδε δὲ παρὰ Πέρσαις, ἢ ἄλλο τι ποιῆσαι ἔθιμον.

3. Μορφή ἐπὶ ἐμφύχων, σχῆμα δὲ ἐπὶ ἀψύχων.

4. Ὑγιεινὸν σῶμα τὸ μὴ βραδίως τρεπόμενον πρὸς νόσον, ὑγιὲς δὲ τὸ ἤδη μὴ νόσῶν.

5. Μνήμη λέγεται, ὅτε κατὰ συνέχεται μέρη των τῶν θεωρηθέντων τις. ἀνάμνησις δὲ ὅταν ἐπι-

κάθηται μὲν τῶν θεωρηθέντων, ὕστερον δὲ ἐπ' ἀνέλ-
θῃ εἰς τὴν προτέραν μνήμην αὐτοῖς.

6. Ὀχρὸς λέγεται ὁ ἔξιν ἔχων τῆς ὠχρότητος
καὶ ὠχρότης ὄνομα τῇ ποιότητι. ὁ δὲ διὰ φόβον
ὠχρῶσθαι ἔ λέγεται ὠχρός, εἰδὲ ὠχρῶσις. ταχύ
γὰρ μεταβάλλεται.

7. Μανθάνει τις, ἂν ἔκ οἴδε· γνωρίζει δέ, ἂν
εἰδῶς πρότερον ἐπελάθετο.

8. Σοφοκλῆς τὸ σύαγρος ἐπὶ κυνὸς τάσσει ἀπὸ
τῆ αὐτῆ ἀγρεύεινι παρ' Ἡρόδοτου δὲ ὄνομα κύριον
τὸ Σύαγρος. ἕτεροι δ' ἐπὶ σὺός ἀγρία τάττησιν
αὐτό.

9. Τὸ μὲν λαγὸς κοινὸν ὃν εὐρήται παρὰ Σο-
φοκλῆν, γλαυκῆς, ἰκτῖνοι καὶ λαγοί. ὡς περ δὲ ναῶν
καὶ λαῶν λεγάντων τῶν κοινῶν οἱ Ἀττικοὶ νεῶν καὶ
λεῶν Φασίη, ἔτῳ καὶ τὸν λαγὸν λαγῶν Φασίη καὶ
Εὐπολῖς βατίδες καὶ λαγῶ καὶ γυναῖκες εἰλίπο-
δες. τὸ δὲ λαγῶσις Ἰωνικὸν ἐστίν.

10. Πάντες οἱ ἀρχαῖοι ἀντὶ τῆ ε σφίχαις τῶ ε
ἐχρῶντο, ἀντὶ δὲ τῆ ε τῶ ετ. καὶ δῆλον καὶ τῆ ε
τῆ ἐν Δελφοῖς ἀντὶ τῆ ε λαμβανόμενα.

11. Κόνδυ ποτήριον Ἀσιατικόν. Στρέβδιον ποτή-
ριον Περσικόν. Κώθων ποτήριον Λακωνικόν. ὄθεν κω-
θωνισμός ἢ πολυποσία, καὶ κωθωνίζη ἀντὶ τῆ με-
θύεις. Ἀντιγονίς καὶ αὐτὸ εἶδος ποτηρίου, ἀπὸ τῆ
Βασιλέως Ἀντιγόνος τὴν ἐπωνυμίαν εἰληθείς. Κοτύλη
δὲ τὸ λεπτόν ποτήριον. κοτύλη λέγεται καὶ ἰσχίς.

8. Σοφοκλῆς) In Ἀχιλλέως ἐρωταῖς fragm. V. Vide Brunkii
lexicon Sophocleum v. σύαγρος.

9. ἰκτῖνοι) Sic codex cum ceteris in medio syllaba. De
Sophoclis et Eupolidis loco supra disputatum p. 26. Vide
Brunkii Lexicon Sophocleum v. λαγός, et H. Stephanum
de dialecto Attica p. 148. et seq.

10. ἀντὶ δὲ τῆ ε τῆ ε.) Codex ἀντὶ δὲ τῆ ε τῆ ε.

κοιλότης. καὶ παραγώγως κοτυληδόνες, καὶ τῆ πε-
λύποδος ἐν ταῖς κλεκταίαις ἐπιφύσεις.

12. Τὸ πύμα ἀεὶ τῆ υ λεκτέον, ἐκτείνοντας
τὸ γ. εὐρητὰ δὲ καὶ τὰ πύμα παρ' Ἀριστοφάνου,
28. πικρότατον οἶνον τήμερον πῆ,
καὶ παρὰ Συνεσίω, ταχὺ τὸ κώνειον πύμα, ἐπίστῃ
δὲ καὶ συσελλεται τὸ 1, ὡς παρ' Ὀμήρω,

τῆ, πύ οἶνον.

ιματώδης καὶ ἀσαφὴς λάγος.
συνθετὰ καὶ εἰς ψ ληγοῦτα
ρακεμένε γινόμενα βαρύνον-
ψ, τέτρημα, οἰκτρηψ, κέ-
ζέβλεμμα, κατώβλεψ. ἐν-
ια τινὲς χερνίβα φασίν, Ἄτ-

τικρι δὲ χερνίβιον.

15. Τῆς ἐγχέλου τὰς ἐνικὰς πτώσεις διὰ τῆ
υ προφέροντες Ἀττικῶι, τὰς πληθυντικὰς ἔκείτ' ἀ-
πολῆθως ἐπάγῃσι: Ἀριστοφάνης ἐν ἐν Ἰ. Χαργεῦσι
Φησί,

σκέψασθε παῖδες τὴν κρατίστην ἐγχελευν,
καὶ πάλιν,

λέως ὡςπερ ἐγχελευς.

τὰς μὲντοι πληθυντικὰς ἔχ' ἔτως, ἀλλὰ διὰ τῆ
ε. Φησί γὰρ ἐν Ἰππεῦσιν,

ἔπερ γὰρ οἱ τὰς ἐγχέλεις θηρώμενοι, πέπον-
θας.

(12. πικρότατον) Afferunt Athenaeus p. 446. E. Eusebathius
p. 1253, 51.

παρ' Ὀμήρω) Odyss. IX, 347.

15. ἐν Ἰ. Χαργεῦσι) V. 889. Haec et plura memorat Athe-
naeus p. 299.

λέως) In Δαιταλεῦσιν fragm. IX. apud Athenaeum p. 299.

καὶ αἰθέρι,

ἔδὲ χαίρω βατίσιν ἔδ' ἐγγέλεσι,

καὶ ἐν Νεφέλαις τὰς εἰκὰς Φησί τῶν ἐγγέλεων. ἢ
δὲ ποιητῆς ὅτε ἐβελήθη ἀηλὲν, ὡς διὰ βάθους
ἐκαίετο ὁ ποταμός,

τέρροντ' ἐγγέλυς τὰ καὶ ἰχθύς.

Φησὶν διὰ τῆ ἐκ τῆ ἰλὺς ἰλῦος.

16. Ἐφθόν λέγεται τὸ δι' ὑγρῆ ἐψόμενον. ὁ-
πτιὸν δὲ τὸ διὰ τῶν ἀνδράκων.

17. Ξενία ἢ Φιλοφροσύνη, καὶ Ξενισμός· ὡς καὶ
Διβάνιος, ἡσθη, Φησί, Φιλόστρατος, ἐπὶ τῷ Ξε-
νισμῷ.

18. Κρεῖττον λέγειν κίχλην ἢ κίχλαν. τὰ γὰρ
εἰς λα λήγοντα θηλυκὰ ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον καὶ
ἕτερον λ προσλαμβάνει πρὸ τῆ λ, καὶ ἔχ ἕτερον
σύμφωνον, οἷον Σκύλλα, Κίλλα, κίλλα, βδέλλα,
ἀμιλλα. τὰ δὲ εἰς λη ἔχ ὁμοίως ἔχουσι. οἷον ὀμί-
χλη, φύτλη, γενέδλη, αἴγλη, τρώγλη, τρέγλη,
κίχλη.

19. Ὀψον κυρίως πᾶν τὸ διὰ πυρὸς εἰς ἐδαδὴν
κατασκευαζόμενον.

20. Πολύπυς, πολύποδος, ἢ αἰτιατική τὸν πο-
λύπυεν, ὡς Ἀλκίπυεν· Ἀριστοτέλης δὲ πολύποδα Φη-

ὅπερ γὰρ οἱ) In Equit. v. 864. Codex ὡςπερ οἱ, et πέπομο-
φας. Athenaeus ὡςπερ γὰρ οἱ, sed idem mox recte ὅπερ.

ἔδὲ χαίρω) In Vesps v. 510. Codex ἔ χαίρω. Athenaeus
ἔ χαίρω δὲ. Ἐγγέλεσιν et codex et Athenaeus habet: in
Aristophane editum ἐγγέλυσα.

τὰς εἰκὰς) Codex τὰς πλείας. Nubiūm versus est 559.

τέρροντ') Codex τάνοντε δ' ἐγγέλυς. Iliad. XXI. 353.

20. Φησὶν) Codex φασθ. Caeterum vide Athenaeum p. 316.
et Bfunktium ad Aristophanis Daedalum.

είν. ὃ γὰρ μὴν Ἀριστοφάνης καὶ πολὺτερον πολὺτερον κλίσεις.

21. Τὸ βρέχειν λέγεται καὶ ἐπὶ τῷ πίνειν, οἷον βεβρηγμένος ἦκω, ὡς φησὶν Εὐβουλος,

22. Ὅτι ἐκ ἐπὶ θηρίων λέγεται Ὀμηρος δαῖτα, ἀλλ' ἐπὶ μόνων ἀνθρώπων.

23. Ἀναξαγόρας ἐν τοῖς Φυσικοῖς αὐτῷ ὀρνίθῳ γάλα τὸ ἐν τοῖς ὠοῖς λευκὸν εἶναι φησὶν.

24. Τὸ ἀναπίπτειν κυρίως ἐπὶ Φυχῆς λέγεται ἀντὶ τῷ ἀδύμεν. ὡς καὶ Θεκυδίδης φησὶ, νικώμενοι ἀναπίπτουσιν.

25. Τὸ πίκασσθαι οἱ παλαιότεροι ἐπὶ τῷ ἀπογεύσασθαι ἐλάμβανον, οἱ δὲ νεώτεροι ἐπὶ τῷ κορεσθῆναι.

26. Τὰ σπυκίμνα Ἀλεξανδρεῖς καὶ Πελοποννήσιοι μόρα ὀνομάζουσιν.

27. Μαλάχη κοινόν. μολόχη Ἀττικόν.

28. Τραγήματα λέγονται τὰ εὐτελεῖ βρώσιμα, οἷον ἐρέβινθοι, κύαμοι, ἰσχάδες, Φάσηλοι, μῆλα, μύρτα, Φηγοί, καὶ ὅσα ταιαῦτα.

29. Ἀκρόδρυα καταχρηστικῶς λέγονται καὶ τὰ μῆλα καὶ τὰ Κυδωνία.

30. Ὅπερ Ἀττικοὶ θριδακίνην καλεῖσιν, Ἐπίχαρμος θριδακα φησὶν, ἀπὸ τῆς θριδαξ εὐθείας.

31. Παρατετήρηται τῷ Ἀπολλοδώρῳ, ὅτι ἐδὲν ὄνομα ἐδέτερον παρὰ τοῖς Ἑλλησιν εἰς ἰλίγγες, εἰ

21. ἦκω) Codex ἦκω. Plenius hoc Eubuli fragmentum existat apud Athenaeum p. 23. B.

23. φυσικοῖς) Codex ἡθικοῖς. Correxī ex Athenaeo p. 57. D.

24. Θεκυδίδης) I. 70. p. 47.

26. Vide Athenaeum p. 51. B.

μη μόνον τὸ μέλι. τὸ γὰρ πέπερι καὶ κόμμι καὶ κοΐφι Ἀσιατικά.

32. Ἰσέον ὅτι κώνεον καὶ ἀκόνιτον τὸ αὐτὸ Φασίν.

33. Τὸ ἐψώνεον καὶ ὠψωνήκει συζυγίας πρώτης τῶν περισπωμένων ἐσί. τὸ δὲ ὄπτᾶν δευτέρας. καὶ πόδα βάσειον εἰδὲς ὄπτᾶ Δίφιλος Φησὶν ὁ Ἀθηναῖος. ὠψονόμος μέντοι λέγεται ὁ κοινῶς δομέσιμος τῆς τραπέζης. ἐψωνητικὴ δὲ ἡ τέττα τέχνη.

34. Ὀν καλῆσι Ῥωμαῖοι προγεύσῃν, τῆτον Ἑλληνες προτένῃν ὠνόμαζον.

35. Ὀνόμαστα ἰχθυῶν θρίσσαι, τριχίδες, Φαλαῖναι, ὄρφοι, ἀθερίκαι, βατίδας, ἀφύσαι, αἱ ἐγγραυλίδες.

36. Ἰσέον ὅτι τὸ ξυρεῖν καὶ τὸ ξύρεσθαι καὶ τὸ ξυραῖσθαι ἐν χηρήσει εἰσὶ παρὰ τοῖς ῥήτορσιν. Ἀριστέδῃ τε καὶ Λεκιανῶ, καὶ τοῖς ἄλλοις.

37. Πατέρις μὲν, καὶ ἐχὶ μητέρις, μητρόπολις δέ, καὶ ἐχὶ πατρόπολις.

38. Νόνναι παρὰ Ῥωμαίοις αἱ μετὰ τὰς καλάνδας ἡμέραι τῆ μηνός. δοκῆσι δὲ παρ' αὐτὰς γίνεσθαι αἱ ἀνόνοι, ὡς ἂν εἴποι τις αἱ ἀνά τὰς νόνας εἰδόμεναι.

39. Οἱ Ἀττικοὶ ἐδετέρως τὸ τάριχος προφέρουσιν, ὡς καὶ Χιονίδης Φησὶν,

32. κώνεον) Codex κόνεον.

39. Χιονίδης) Ita codex per ο, non per ω. quae litterae variant in hoc nomine apud Suidam, Athenaeum, Aristotelem, Pollucem X. 43. ubi videndi interpretes. In versu e Πτωχοῖς Chlonidis Athenaeus p. 119. E. elegantius repetit ἂν: ἄρ' ἂν φάγοιτ' ἂν.

ἐπέκασα) Codex ἐπέκασα. Athenaeus ἐπέκασ' habet: reliqua, ut hic, scripta sunt; Eustathius p. 73. extr. ἐπέκασα, omisissis verbis ἂν ἔτω τέχνη. Haec vero verba praeteri-

ἀρ' ἂν Φάγοιτε καὶ τάριχος, ὡς Θεοί,
καὶ Μένανδρος ὁμοίως Φησίν,

ἐπέπασσα
ἐπὶ τὸ τάριχος ἄλας, ἂν οὕτω τύχη.
ὁ δὲ Ἀριστοφάνης ἀρσενικῶς προφέρει,

ἐκ αἰσχυνῆμαί τὸν τάριχον τετονί
πλύνων ἅπασιν, ὅσα σῦνοιδ' αὐτῷ κακῶ.

ἀλλὰ καὶ Ἡρόδοτος ἐν θ' ἀρσενικῶς προφέρει, οἱ
τάριχοι ἐπὶ τῷ πυρὶ κείμενοι ἐπάλλοντο καὶ ἡ-
σπαιρον.

40. Ἡ Δημήτηρ πόλεως ἐστὶ καταρκτική, οἶον-
εἰ ἢ γῆ. ὅθεν καὶ πυργοφόρον αὐτὴν γράφουσι.
λέγεται δὲ καὶ Κυβέλη ἀπὸ τῆς κυβικῆς σχήματος
κατὰ γεωμετρίαν ἢ γῆ, διὰ τὸ βάσιμον καὶ στά-
σιμον, εἰ καὶ σφαιρικὴν οἱ στοϊκοὶ ταύτην ὀρί-
ζονται.

41. Οἱ Ἀττικοὶ βραχύνουσι τοῦ καρὶς τὴν λή-
γυσαν. ἕτεροι δὲ ἐκτείνοντες τὴν παραλήγυσαν,
ἐκτείνουσι καὶ τὴν λήγυσαν. ὁμοίως τὸ ψηφίς, κρη-
πίς, τευθίς.

42. Τρύφων ὁ Ἀλεξανδρεὺς ἄρτων γένη ἐκτί-
θεται διάφορα, ζυμίτην, ἄζυμον, σεμιδαλίτην, ἐγ-

tum ἐπέπασσα corruptum arguunt. Praeteriit hunc locum
Bentleius, quem in Ἐπιπέπασσι Menandri, Casaubono
monente, collocavit Clericus. Nisi fallor, ita scripsit poeta:

ἐπέπασσα
ἐπὶ τὸ τάριχος ἄλας ἂν, ἢν οὕτω τύχη

πλύνων) Post hoc verbum codex male addit ἅπασιν. Versus
hos affert Athenaeus ἐ Δαιταλιῶσιν. Pro αὐτῷ, quod et
codex et Athenaeus habet, αὐτῷ scripsi, quod sensus exi-
gere videbatur.

Ἡρόδοτος) IX. 120.

42. σεμιδαλίτην) Codex σεμιδαλίτην

κρυφίαν καὶ κλιβανίτην, ἐν κριβανίτην Φασίην Ἀτ-
τικοὶ διὰ τῆ ρ.

43. Κατ' ἀντιστοιχίαν λέγεται ἡ Φιάλη, πιάλη
γάρ τις ἦν, ἡ τὰ πιεῖν ἄλις παρέχουσα.

44. Ὁ χρόνος ἐνιαυτός ὀνομάζεται παρὰ τὸ ἐν
ἑαυτῷ κινῆσθαι αὐτόν. κύκλος γὰρ οἶονεῖ τις ἐστὶν
ἐφ' ἑαυτὸν εἰλημένος.

45. Κυρίως ἀγωνία καὶ ἀγών ὁ τόπος λέγεται,
ἐν ᾧ ἠγωνίζοντο οἱ ἀθληταὶ τῶν Ἑλλήνων, διὰ τὸ
κυκλωτέρες, παρὰ τὰ μὴ ἔχει γωνίαν· εἰς τύπον
δ' ἔτετε καὶ σέφανοι κυκλωτέρες τοῖς νικῶσιν ἐπε-
τίθεντο.

46. Ἐλαχεν ἀντὶ τῆ ἔτυχε συντάσσεται γενι-
κῆ, ὡς τὸ ἔλαχε τιμῆς. ἔλαχε δὲ ἀντὶ τῆ ἐκλη-
ρώσατ· αἰτιατικῆ ὡς Ἀρισείδης, τῆς Ἀθηναῆς τῆς
εἰληχυίας τῆν πόλιν τῶν Ἀθηναίων. ἔλαχε δὲ
ἀντὶ τῆ ἐκκληρώθη δοτικῆ, ὡς τὸ ἔλαχον τῷ Βα-
σιλεῖ.

47. Πωλεῖ ἀντὶ τῆ πιπραύσκες, συζυγίας πρῶ-
της τῶν περισπωμένων. ἐμπολεῖ δὲ τὸ αὐτὸ συζυ-
γίας δευτέρας τῶν περισπωμένων. καὶ ἡ Ἑλένη
Φησὶν Εὐριπίδης,

Ἄργος βαρβάροις ἀπημπέλας.

48. Ἐτι δοκῶ, τὸ νομίζω, καὶ κεραιδοκῶ, τὸ
ἐλπίζω, συζυγίας πρῶτης τῶν περισπωμένων, πρῶ-
δοκῶ δὲ δευτέρας. ὁμοίως καὶ δειπνῶ πρῶτης, ἀρι-
σῶ δὲ δευτέρας.

49. Ὄριθευτής λέγεται ὁ τὰς ὄρνις θηρεύων.
ὀρηθροσκοπός δὲ ὁ μάντις.

50. Λῆμμα ἡ ἀνδρεία καὶ ἡ φρόνησις. λῆμμα δὲ
τὸ κέρδος.

47. Εὐριπίδης) In Troad. v. 973.

51. Ἄλλο κιθάρις καὶ ἄλλο κιθάρα, ἀπὸ ὧν κιθαριστὴς καὶ κιθαρωδός.

52. Λαμβάνει τις τόδε μηδενός διδόντος, δέχεται δὲ παρὰ τῆς ὄθεν καὶ δεξιά.

53. Ἐνεκα ἀντὶ τῆς χάριν. ἔνεκα ἀντὶ τῆς διότι.

54. Θεατῆς ἀγώνων καὶ θεάτρων· θεωρὸς δὲ ὁ εἰς θεῶν ἑορτῶν πεμπόμενος. ὄθεν καὶ θεωρικά χρήματα τὰ τοῖς τοῖστοις διδόμενα μισθός.

55. Τὸ νυνὶ ἐπὶ μόνῃ τῆς ἐνασῶτος τάττεται, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον. τὸ δὲ νῦν ἐπὶ τῶν τριῶν χρεῶν.

56. Σικελός ὁ Σικελίας οἰκῆτης. Σικελιώτης δὲ ὁ ἐξ ἀλλοδαπῆς εἰς Σικελίαν ἀποικὸς ἐλθών.

57. Πατρῶα καὶ μητρῶα λέγονται τὰ ἐκ πατέρων καὶ μητέρων ἀποθανόντων καταλειπόμενα τοῖς τέκνοις. πάτρια δὲ τὰ τῆς πατρίδος ἔθνη.

58. Μόχθηρος καὶ πόνηρος ὁ διὰ σώματος μοχθῶν καὶ πονῶν. μοχθηρὸς δὲ ὁ τὰ ἦθη Φαῦλος καὶ πονηρὸς ὁμοίως.

59. Αὐχὴν μὲν τὸ ὄπισθεν τῆς τραχήλου. δέξη δὲ τὸ ἔμπροσθεν, ἔνθα ὁ λάρυγξ.

60. Γεντᾶ ὁ ἀνὴρ κυρίως. τίκτες δὲ ἡ γυνή.

61. Γελοῖος ὁ γελωτοποιός. γέλοιοι ὁ γέλως. εὐτράπελον δὲ τὸ αἰεῖον, ἦγεν τὸ μετὰ σεμνότητος χάριεν.

62. Ἄγγελος μὲν πᾶς ὁ ἀγγέλων τὰ ἔξωθεν. ἐξάγγελος δὲ ὁ τὰ ἔσωθεν τοῖς ἔξω διαγγέλων, ὃν Θεκυδίδης διάγγελον ἔπεν. αὐτάγγελος δὲ ὁ αὐτὸς δι' ἑαυτῆς ἑαυτῷ κομίζων τὰς ἀγγελίας.

51. κιθάρις) Codex κιθαρια, quarta syllaba supra scripta.

62. Θεκυδίδης) VII. 73. p. 495. Vide Ammonium p. 2.

63. Ἀγροίκος ὁ ἐν ἀγροῖς διατρίβων· ἀγροίκος δὲ ὁ ἀπαίδευτος.

64. Τὰ εἰς ας ἀρσενικὰ δισύλλαβα βαρέτονα ἔχοντα τὸ αὐτὸ ἀμφωϊον ἐπὶ τῆς πρώτης καὶ δευτέρας συλλαβῆς διὰ τῆ νφ κλίνονται, εἰς γίγαντος, Μιμαῖτος· ὁμοίως καὶ τὸ Κάλχαιτος, Φεφβαντος· ἃ διὰ τὴν ἐπαλληλίαν τῶν β' δασέων ἔτρεψαν τὸ ἐν δασύ τὸ μὲν εἰς τὸ κ, τὸ δὲ εἰς τὸ β, ὃ μέσον ψιλῶ καὶ δασέος ἐστίν.

65. Τὰ εἰς α λήγοντα θηλυκὰ δισύλλαβα ἔχοντα πρὸ αὐτῶν ἐν τῶν διπλῶν ἢ β' σσ, βραχυκαταληκτέσιν· οἶον δόξα, μάζω, πίσσα, δίνα.

66. Πᾶν τὸ διατεταμένον εἰς εὐθύτητα σχῆμα αὐλὸν καλεῖται, ὡς περὶ τὸ στάδιον καὶ τὴν περιεφαιαίαν, ὅταν ἐκ τῆ μέσης πρὸς ἄρθρον ἀνατείνῃ αὐλῶπιν· λέγονται δὲ τινὲς καὶ ἱεροὶ αὐλῶνες Ἀθηνησιν· ἔστι δὲ καὶ αὐλὸς ὄργανον μελωδίας· ὁμοίως καὶ αὐλή.

67. Τέσσαρα εἶδη τῆ ἐπιθυμητικῆς μέθης τῆς ψυχῆς, ἐπιθυμία ἠδονῆ, φόβος, καὶ λύπη. ἐπὶ μὲν ἔν προσδοκίμῃ αἰγαθῆ λέγεται ἐπιθυμία, ἐπὶ παρόντος δὲ ἠδονῆ· τὸν αὐτὸν δὲ τρόπον καὶ ἐπὶ προσδοκίμῃ κακῆ φόβος λέγεται, ἐπὶ δὲ παρόντος λύπη· αἰγαθὸν δὲ καὶ κακὸν νοητέον ἐνταῦθα τὰ τε κατὰ ἀλήθειαν καὶ τὰ κατὰ δόξαν.

68. Τῆς λύπης δὲ εἶδη εἰσὶν εἶδη τέσσαρα, ἄχος, ἄχθος, φθόνος, καὶ οἶκτος· ὧν τὸ μὲν ἄχος ἐστὶ λύπη ἀφωϊαν ἐμπαιῖσα, ὡς καὶ Ὀμηρος Φησί·

Πηλείωνι δ' ἄχος γένετο.

διὰ γὰρ τὴν ἐξαιφνης ἐφάδα τῶν ἀκροθέντων ἢ θραθέντων εἰς βάθος χωρεῖ τὸ λογιστικόν· τὸ δὲ

ἄχος ἐστὶ λύπη βαρῆσα καὶ διοχλῆσα τὸν νῦν ἐπ' ἀβελήτοις συμπτώμασιν. ὁ δὲ φόβος λύπη ἐπ' ἀλλοτρίοις ἀγαθοῖς. ὁ δὲ οἶκτος λύπη ἐπ' ἀλλοτρίοις κακοῖς.

69. Τῷ φόβῳ πάλιν εἶδη ἔξ, ὄκνος, αἰδώς, ἀσχύνη, κατάπληξις, ἐκπληξις, ἀγωνία. καὶ ὄκνος μὲν ἐστὶ φόβος μελλούσης ἐνεργείας. αἰδώς δὲ φόβος ἐπὶ προσδοκίᾳ ψόγου. ἀσχύνη δὲ φόβος ἐπ' αἰσχροῦ πεπραγμένου. κατάπληξις δὲ φόβος ἐν μεγάλῃ φαντασίᾳ. ἐκπληξις δὲ φόβος ἐκ δεξιῆς ἀκοῆς καὶ μεγάλης, ἀφαιρέτης τὴν αἰσθησίν. ἀγωνία δὲ φόβος ἀποτυχίας. φοβέμενοι γὰρ ἀποτύχειν ἀγωνιῶμεν.

70. Ἰστέον ὅτι τὸ Ἀθηναῖο περισπᾶταις διότι κρᾶσιν ἔπαθε τῶν δύο αἰῶν. ἐστὶ μὲν γὰρ ἡ πρωτότυπος αὐτῆς εὐθεία Ἀθήνη, ἔξ ἧς κατὰ συσλήν Ἀθῆνας γέγονεν, ᾧ καὶ Σοφοκλῆς χρῆται καὶ Εὐριπίδης καὶ ἕτεροὶ πολλοί. ἔπει δὲ πόλαι τῶν εἰς α καὶ εἰς ἡθελυκῶν διὰ τῷ αἰῶν προφέροντα, ὡς ἀμαξία, ἡ ἀμαξα, καὶ σεληναία, ἡ σελήνη. ἔτω κατὰ παραγωγὴν Ἀθηναία ἐλέχθη ἡ Ἀθήνη. ἐξελόντες δ' ἐπὶ οἱ ὑπερον ἐκ τῷ Ἀθηναία τὸ ἰ Ἀθηναῖα ἔπει, ὡς περ καὶ τὴν ἐλαίαν ἐλαίαν Ἀττικῶς. τῆτο μὲν ἔν ἀχρηστον εἶασαν. κρᾶσιν δὲ πῶησαίμενοι τῶν δύο αἰῶν Ἀθηναῖον καλῶσι περισπωμένως.

71. Τὰ διὰ τῷ ἰζω λήματα βραχυτὸ ἰ ἔχει, οἷον βαδίζω, δογματίζω.

72. Τὰ εἰς α λήγοντα θηλυκά, ὅσα γίνονται ἀπὸ ἐνεσῶτος καὶ μέλλοντος, βραχυκαταληκτῶσιν, οἷον κλίσσα, δέξα.

70. κατὰ συστολήν) Ita clare exhibet eodex. Ἀθηναία, quod grammaticus inusitatum dicit, adhibuit tamquam Theocritus;

γλυκῆς, ᾧ φιλέειδ' ἀλακίτα, δῶρον Ἀθῆναίᾳ.

73. Ἰστέον ὅτι παλαιὰ λέξεις ἀλλοιούμεναι ἐναλλάσσονται καὶ τόνους καὶ πνεύματα. μεταπίπτουσι γάρ εἰς ἑτέρας κανόνας, οἷον ἥλιος δασύεται, ἀπὸ τῆς ἔλλη, ἢ θέρμη. ἥλιος δὲ γενόμενον ψιλῶται, διότι τὸ α, ε, η, ι, ο, πρὸ Φωνήεντος ὄντα κατὰ διάστασιν ψιλῶται. ὁμοίως καὶ τὸ ἀλλομαὶ τὸ πηδῶ δασυόμενον ποιεῖ μέσον ἀέριστον πρῶτον τὸ ἥλατο, ὅπερ συγκοπτόμενον εἰς τὸ ἄλλτο ψιλῶται. τὸ γὰρ α λήγον εἰς λ, ἐπιφερομένους ἑνὸς τῶν τῆς τρίτης συζυγίας τῶν βαρυτόνων συμφῶνους ψιλῶται, οἷον ἀλδαίνω, τὸ αὐξω, ἀλθαίνω, τὸ θεραπεύω, καὶ ἄλλτο ἀντὶ τῆς ἐπήδησε. ὁμοίως καὶ τὸ ἔρμα συγκοπτόμενον ἀπὸ τῆς ἔρδω, καὶ τὸ ἄρμα γινόμενον ἀπὸ τῆς αἶρω τὸ ἐπαίρω δασυόνται. τὸ ρ γὰρ ὅτε πρὸ αὐτῆς μὲν ἔχει βραχὺ ἤγεν α, ε, ο, μεθ' ἑαυτοῦ δὲ μ ἢ π, δασύει τὸ βραχὺ, οἷον ἔρμα, ἄρμα, ὄρμος, ἔρω, ἄρπαξ, ὄρπηξ.

74. Πολλὰ ῥήματα ἀπὸ μέλλοντων εἰς ἐνεσῶτας παράγονται κατὰ ἀναδρομήν, καὶ τρέψουσι τὸ ε τῆς μέλλοντος εἰς χ ἢ εἰς κ, οἷον σμῶ, σμήσω, σμήχαι, τὸ καθαίρω ὄλω, ὀλέσω, ὀλέκω ὅθεν ὀλέκοντο δὲ λαοί· δαίδω, δείσω, δείκω, τὸ Φαβῆμαι ὅθεν ὁ δέδοικα μέσος παρακείμενος· καὶ εἶδω, εἶσω, εἶκω, τὸ ὁμοίως· καὶ εἶ τοῦ ὑπάρχω, ἔσω, ἔσκω ποιητικῶς, τὸ ὑπάρχω.

75. Ἠλύσιον πεδῖον παρ' Ἐλλήσιν ὁ παραδείσος ἀπὸ τῆς α σερητικῆς καὶ τοῦ λύω, ἤγεν τὸ μὴ ἔχον λύσιν καὶ φθορὰν πεδῖον.

76. Ὡςπερ τὸ μένω πλεονάσαντος καὶ ἑτέρας συμφῶνους ἔτρεψε τὸ ε εἰς ι, καὶ ἐγένετο μίμνω, ἔτω καὶ τὸ γένω ἐγένετο γίγνω, καὶ ῥέπω ῥίπτω, καὶ πέτω πίπτω.

77. Ἀπὸ τῆς πρώτῃ γίνεται πρώττερον ἐν χρήσει· καὶ ἀπὸ τῆς πρώτης πρώταίτερον ἐν χρήσει καὶ αὐ-

τό. ἀπό δὲ τῆ ὀψὲ ὀψίτερον σπανίως. ἀπό δὲ τῆς ὀψίας γίνεται ὀψικίτερον ἐν χρήσει.

78. Ἐταῖρος ὁ φίλος καὶ ἑταῖρα ἡ πόρνη Φασί. καὶ ἀμφοτέρω παραάγονται ἀπὸ τῆ ἑθίας, ὁ συνήθης, ἑτάριος καὶ ἑταῖρος. ἀλλ' ἐπειδὴ ἐπὶ μὲν τῶν ἀνδρῶν ἀρμίζει τὸ συνήθης εἶναι καὶ φίλος τοῖς πολλοῖς, ἐπὶ δὲ τῶν γυναικῶν ἀρμίζει τὸ θαλαμεύεσθαι, καὶ μὴ συνήθης εἶναι τοῖς πολλοῖς, διὰ τῆτο ἐπὶ μὲν τῶν ἀνδρῶν ἐπαινῆται, ἐπὶ δὲ τῶν γυναικῶν κακίζεται.

79. Τὸ ἀλείφω τιθέασι πολλάκις ἀντὶ τῆ διεγείρω. πλην ἔχ' ὡς τῆτο σημαίνεσης τῆς λέξεως, ἀλλ' ἐπειδὴ ἔθος ἦν τοῖς παλαιοῖς κατὰ τῆς γυμνικῆς ἀγῶνας ἐλαίω ἀλείφεσθαι πρότερον, κἀντεῦθεν τὸ ἀλείφεσθαι σύμβολον ἐγένετο τῆ μέλλοντος ἀγῶνος. διὰ τῆτο ἀντὶ τῆ διεγείρω παρελήφασι τὸ ἀλείφω.

80. Ὡς περ ἀπὸ τῆ ἔστιν ἀντὶ τῆ ὑπάρχει καὶ τῆ ὅτε γίνεται ἔσθ' ὅτε ἀντὶ τῆ ποτέ. ἔτως ἀπὸ τῆ ἐνὶ ἀντὶ τοῦ ὑπάρχει, καὶ τῆ ὅτε γίνεται ἐνίοτε ἀντὶ τῆ ποτέ. ὁμοίως καὶ ἀπὸ τῆ ἐνὶ οἱ καὶ τινὲς τὸ ἔνιοι καὶ τινες.

81. Προϊέμενοι ἀντὶ τῆ προδιδόντες. προσιέμενοι ἀντὶ τῆ προσδεχόμενοι. προέμενοι ἀντὶ τῆ προδόντες. προσέμενοι ἀντὶ τῆ προσδεξάμενοι.

82. Τὸ εἶ συντάσσεται παρεληλυθῶτι, ἐνεστῶτι, καὶ μέλλοντι ἐν τοῖς ὀριστικοῖς. συντάσσεται δὲ καὶ εὐκτικοῖς χρόνοις.

83. Τὸ εἶναι καὶ τὸ εἶτα ἔστιν ὅτε ὡς παρέλκον τίθεται κατὰ τῆς Ἀττικῆς.

84. Μέγα ἀπλῆν, μείζον συγκριτικόν, μέγιστον ὑπερθετικόν.

85. Προκινδυνεύω τῷ Φίλῳ. προκινδυνεύω τὰς μάχας παρ' Ἀριστείδῃ. ἀντὶ τῷ ἀγωνίζομαι. καὶ προκινδυνεύω πρὸς τὴν ἔχθρην παρὰ τῷ αὐτῷ.

86. Διαφέρει τὸν πόλεμον ἀντὶ τῷ ἀνύει. διαφέρει μοι τόδε τὸ πρᾶγμα ἀντὶ τῷ ἀνήκει μοι. καὶ διαφέρει ὁ δαίνα τῷ δαίνοσ ἀντὶ τῷ διαφορᾶν τινα καὶ διαχωρισμὸν ἔχει.

87. Ἀποδῶναι τὰ κεχρηωπημένα. ἀποδόσθαι δὲ ἀντὶ τῷ πωλῆσαι.

88. Ὅσα γίνονται ἀπὸ τῷ ἡμι, τὸ πέμπω, ἐπὶ τῷ τρίτῃ τῶν πληθυντικῶν προπερισπῶνται, ὡς τὸ ἀφιάσιν. ὅσα δὲ ἀπὸ τῷ ἔμι, τὸ πορεύομαι, ἐπὶ τῷ τρίτῃ τῶν πληθυντικῶν προπαροξύνονται, ὡς τὸ ἀπίασι.

89. Ἀφαιρῶμαί σε τὰ χρήματα. ἀφαιρῶμαί σε τῶν χρημάτων. καὶ ἀφαιρῶμαί σε τὰ χρήματα.

90. Πιστεύω σοι τὰ πράγματα, καὶ πιστεύω σοι εἰς ἃ λέγεις.

91. Θαυμάζω, τὸ δὲ ἐπαινῶ καὶ θαύματος ἄγω, συντάσσεται αἰτιατικῇ. θαυμάζω δὲ ἐπὶ κατηγορίας καὶ μέμφεωσ γενικῇ, ὡς παρ' Ἀριστείδῃ, θαυμάζω τῶν τὰ Μηλιῶν καὶ Σκιωναίων ταλμῶντων προφέρειν τῇ πόλει.

92. Διαγράφω τὸ σκιαγραφῆν διαγράφω καὶ τὸ ἐκβάλλω, ὡς τὰ διαγράφουσι τὴν Ἰσθμὸν τῷ κύκλῳ τῶν μοσθητῶν.

93. Πυθέσθαι ἀντὶ τῷ ἐρωτῆσαι συντάσσεται γενικῇ. πυθέσθαι δὲ ἀντὶ τῷ ἀκῆσαι αἰτιατικῇ, ὡς παρὰ Λιβανίῳ· δέδοικα γὰρ μὴ διατριβῆς ἐν τῷ λόγῳ γινομένης τὸ πρᾶγμα ἢ γυνὴ πυθομένη τὴν γλώτταν ἡμῖν ἐκείνην ἐπισήσῃ.

94. Παρήλθεν ἀντὶ τῷ παρέδραμε καὶ ἐξήλθε. καὶ παρήλθεν ἀντὶ τῷ εἰς μέσον ἦλθεν, ὡς τὸ, παρελθὼν εἰς τὸ δικαστήριον ἔλεξε τοιαύδε.

95. Διαρῆμαι παθητικὸν ἀντὶ ἐνεργητικῆς σημασίας παρ' Ἀρισείδῃ, οἷον, ἐγὼ δὲ εἶχ' ὡς ἂν τις Ἕλληνας προσείποι πρὸς βαρβάρους ἀντιδιαρῆμενος.

96. Μηδίξεν καὶ Ἀττικίξεν σημαίνει μὲν τὸ κατὰ Μῆδος καὶ Ἀττικὸς λέγειν. τῆτέσι κατὰ τὴν ἐκείνων διάλεκτον. σημαίνει δὲ καὶ τὸ τὰ ἐκείνων φρονεῖν.

97. Καθαίρω τὸ κατὰβάλλω. καθαίρω δὲ τὸ ἀποπλύνω.

98. Τὸ πλὴν ἀντὶ τῷ χωρὶς ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον πρὸς γενικῇ συντάσσεται. ὡς τό, ἐκ ἔσιν ἅγιος πλὴν σὺ, κύριε. ἐπακλωθεῖ δὲ καὶ παρὰ τοῖς ῥήτρῃσι ταῖς συνεζευγμέναις πτώσεσι κατὰ συντάξιν, ὡς τό, ἐκ ἦλθεν ἕτερος πλὴν ὁ δεῖνα. καὶ ἐκ ἐνέτυχον ἕτέρω, πλὴν τῷ δεῖνι. καὶ οὐχ εὖρον ἕτερον, πλὴν τὸν δεῖνα.

99. Ἐτίμησαν οἱ Ἀθηναῖοι τὸν δεῖνα ἀντὶ τῷ ἐντιμον ἐπαίησαν. ἐτίμησαν δὲ τῷ δεῖνι θανάτῃ ἀντὶ τῷ ἄξιον ἔκριναν θανάτῃ.

100. Ῥάδιον ἀπλῆν ῥᾶον συγκριτικόν ῥᾶσον ὑπερθετικόν. τὰ δὲ συγκριτικά πρῶταχῶς προφέρονται, οἷον κρείττων ὁ δεῖνα τῷ δεῖνος. κρείττων ὁ δεῖνα ἢ ὁ δεῖνα. κρείττων ὁ δεῖνα ἢ κατὰ τὸν δεῖνα. καὶ κρείττων ὁ δεῖνα παρὰ τὸν δεῖνα. καὶ κρείττων ὁ δεῖνα ἢ ὥστε παθεῖν τότε.

101. Πρεσβεύομαι πρὸς τὸν Πέρσην τὸ πρέσβεις πέμπω. καὶ διαπρεσβεύομαι. πρεσβεύω δὲ τὸ πρέσβις πέμπομαι. πρεσβεύω λέγεται καὶ τὸ τιμῶ. ὡς παρ' Ἀρισείδῃ, βελομένων τῶν θεῶν πανταχῇ τὰς Ἀθήνας πρεσβεύειν. καὶ παρὰ Συνεσίῳ, τὸν θεόν, ὃν φιλοσοφία πρεσβεύει.

102. Θραῖκες τὸ θρα μακρὸν. Θρήικες γὰρ ἦν τραπέντος τῷ η εἰς α, καὶ μείναντος καὶ τῷ ι πρὸς γεγραμμένῃ.

103. Καθίκοντα τὰ ἀεμίζοντα τ*** καὶ ἀκό-
λυστα. οἷον παρὰ τὰ καθίκοντα λέγεις. καθίκοντα
καὶ τὰ κατερχόμενα, οἷον καὶ σιωπῶ τέχη καθί-
κοντα πτε ἐπὶ θάλατταν.

104. Βεβλή λέγεται τὸ βύλευμα καὶ ἡ σπέψις.
Βεβλή καὶ τὸ ἄθροισμα τῶν βυλευτῶν. ἀπὸ τέττε καὶ
ὁ τόπος, ἐν ᾧ καθίκονται οἱ βυλευταί.

105. Νομίζω τὸ ὑπολαμβάνω. νομίζω τὸ νόμι-
μον κρῖνω νομίζω καὶ τὸ νόμισμα ποιῶ, ὡς τό, ἀε-
γύρω νομίζεσιν Ἑλλήνες.

106. Πολεμῶ κοινόν, πολεμίζω ποιητικόν.

107. Τὸ δυοῖν ἐπεὶ γενικὴ καὶ δοτικὴ τῶν δυικῶν
ἐστὶ, δύο πτώσεις ἐν ταυτῷ δεῖ διαφεῖν, ἢ ἀπὸ τῆς
συντάξεως τῶν ῥημάτων, ἢ ἀπὸ τῆς ἐπαγομένης
πτώσεως. ἀπὸ μὲν τῆς συντάξεως τῶν ῥημάτων ἔ-
τως, οἷον, δυοῖν χρῆσομαι, ὅπερ ἐστὶ δοτικὴ, καὶ
δυοῖν μαθήσομαι, ὅπερ ἐστὶ γενικὴ. ἀπὸ δὲ τῆς ἐπα-
γομένης πτώσεως, οἷον, δυοῖν πράγμασι καὶ δυοῖν
πραγμάτων.

108. Παύω σε τῆ ἔργω. καὶ παύω ἀντὶ τῆ
παύομαι, ὅπερ ἔ μεταβαίνει εἰς πρόσωπον.

109. Λόγος σημαίνει δώδεκα. λόγος, ὁ ἐνδιάθε-
τος λογισμὸς, καθ' ὃν λογικῶ ἐσμέν. λόγος, ὁ προ-
φερικός. λόγος, ἡ φροντίς, ὡς, ἔ ποιῶμαι αὐτῆ λό-
γος. λόγος, ὁ λογαριασμὸς, ὡς, ὁ ἠγεμῶν πρὸς τὸς
ἐκυτῆ ἐπιτρόπος ἔχει λόγον. λόγος, ἡ ἀπολογία,
ὡς, ἔδωκα περὶ τέττε λόγον. λόγος, ὁ καθόλου, ὁ
περιέχων ἐν ἑαυτῷ πᾶσαν λέξιν, καθὸ σημασιόμενον
πάν μέρους λόγος. ἤτοι ἔνομα, ῥῆμα, μετοχή, καὶ
τὰ ἕξτε. λόγος, ὁ ὄρος. ὡς λέγομεν, ἀπόδος τὸν τῆ

103. τ***) In codice, hic vacuum spatium est quatuor vel
quinque syllabarum.

κατερχόμενα) Codex κατερχόμενος.

ζῶς λόγον. λόγος, τὸ ἐγκώμιον, ὡς, ἐποίησε τις λόγον εἰς τὸν βασιλέα. λόγος, καὶ ἡ ἀναλογία, ὡς, ὃν λόγον ἔχει καὶ δύο πρὸς τὰ τέσσαρα, τὸν αὐτὸν ἔχει καὶ τὰ τέσσαρα πρὸς τὰ ὀκτώ. λόγος, ἡ ἀντιλογία, ὡς τὸ, δίχα πινός, λόγος καὶ σροφάσεως. λόγος, καὶ ἡ αἰτία, ὡς τὸ, κατὰ τίνα λόγον ὑβρισσας τὸν θεῖον; λόγος ἰδίως καὶ κατ' ἐξαιρέτην ὁ υἱὸς καὶ λόγος τῆ θεῆ.

109. Εἰσὶ ῥήματα παθητικὴν ἔχοντα τὴν προφοράν, ἐνεργητικὴν δὲ τὴν σημασίαν. ὡς τὸ δεδίτομαι ἀντὶ τῆ ἐκφοβῶ σε. καὶ ἐρχομαι καὶ περυσόμα καὶ ὅσα ἐξῆς. εἰσὶ δὲ ῥήματα ἐνεργητικὴν ἔχοντα τὴν προφοράν, παθητικὴν δὲ τὴν σημασίαν, ὡς τὸ πονῶ, πάσχω, μοχθῶ καὶ ἕτερα.

110. Ἰστέον ὅτι τὸ λαμβάνομαι κεῖται καὶ ἐπὶ καταγνώσεως γενικῆ συντασσόμενον, ὡς περὶ τὸ ἐπιλαμβάνομαι, ὡς Ἀριστείδης Φησὶν ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ, οἷον, ὅταν δ' ἐξετάζων διὰ πάντων ἐνὸς καὶ δυοῖν λαμβάνη, λέληθας ἐπαινῶν οἷς ἀφίης.

111. Τὸ ἂν ὅτε ἐνὶ παραπληρωματικὸς σύνδεσμος, συντάσσεται μετὰ εὐκτικῆ, οἷον ποιήσαιμι ἂν, καὶ μετὰ παρεληλυθότος ὀριστικῆ, ἐποίησα ἂν, καὶ μετὰ ἀπαρεμφάτου, οἷον παρ' Ἀριστείδη, πάντας ἂν ἠγῆμαι φῆσαι μὴ εἶναι καλλία τῆσδε λαβεῖν ἀριστοκρατίας εἰκόνα.

112. Προϊστάμενος λαῶ ὁ ἔμπροσθεν ἰατάμενος. καὶ προϊστάμενος ἀντὶ τῆ εἰς προσασίαν ἄγων τινὰ ἕτερον τις. ὡς παρ' Ἀριστείδη, οἷον, ὁ δῆμος εἰς τινὰ εὐροι πρὸ τῶν πολλῶν ὑπερέχοντα, ἐθελοντῆς ἑαυτῆ προϊστάμενος καὶ χρώμενος οἷον ἀρχοντι, διηγεκῆ.

113. Φυλάττω ἐνεργητικῶς τὸ διατηρῶ. Φυλάττομαι δὲ παθητικῶς τὸ ἐκφεύγω, οἷον, Φυλάττομαι τῆς κακῆς ἀνθρώπου.

114. Σκόπω καὶ σκοπέωμαι τὸ αὐτό, ἀντί τῶ
βλέπω καὶ διανοῶμαι ἀμφοτέρω.

115. Γινόμενον τὸ εἰς γένεσιν ἦκον. γινόμενον
καὶ τὸ προσήκον.

116. Πλημμελής λόγος, καὶ πλημμελές πράγ-
μα, τὸ ἔξω τῆ καθήκοντος μέλεος καὶ ἑυδμε, πα-
θαύεται δὲ ἀπὸ τῆ πλην, ἀντί τῆ χωρίς, καὶ
τῆ μέλος.

117. Τίθεμαι καὶ προστίθεμαι τῶ πλῆτω, ὡς παρ
Ἀριστέδη καὶ μὴ ἐκεῖνο γε ἡ πόλις πρώτη κατέδειξε,
μὴ τίθεσθαι πλῆτω, μὴ δὲ θαυμάζειν. ἀνατίθεμαι
τὸ ἀναβασιάζω, ὡς παρὰ Συνεσίω, οἶον, ἡ κάμηλος
καὶ ψωριῶσα πολλῶν ἔνων ἀνατίθεται φορτία. ἀ-
νατίθεμαι καὶ τὸ ἀνατρέπω παρὰ Λακκιάω, οἶον,
εἰ μὴ μεταμέλει σοι καὶ ἀνατίθεσθαι αὐθις τὰ
ἀρημένα. κατ' ἐνεργεῖαν δὲ προφερόμενα ἐναλλάσ-
σασσι τὰς σημασίας, οἶον, προστίθην ἐπὶ τῶδε τό-
δε, καὶ ἀνατίθην τῶ θεῶ τήνδε τὴν προσάγω-
γὴν. ἐξ ἧ καὶ ἀνάθημα.

118. Προφέρω λόγους ἀντί τῆ ἔμπροσθεν καὶ
εἰς μέτον φέρω. προφέρω δὲ τῶν πολλῶν, ἀντί τῆ
κρείττων εἰμί, ὡς περ καὶ ὑπερέφέρω.

119. Κομίζω τὸ φέρω, ἐξ ἧ καὶ κομιδὴ ἀχρη-
στον παρ' Ἀριστέδη ἢ εἰςφορὰ. κομίζω δὲ τὰ κε-
χρησθημένα, ἀντί τῆ λαμβάνω, ὡς παρὰ Πηλεόπην
μὲν ἔχει τὴν προφορὰν, ἐνεργητικὴν δὲ τὴν σημα-
σίαν. κομίζω καὶ τὸ ἐπιμελεῖμαι, ὡς ἐν Ὀδυσσεύῃ
Φησὶν ὁ Τηλέμαχος πρὸς τὴν Πηνελόπην,

τὰ σαυτῆς ἔργα κόμιζε.

ἀφ' ἧ γίνεται τὸ κομιδὴ, ἢ ἐπιμέλεια.

120. Τὸ καίω καὶ κλαίω κοινόν. Τὸ καίω δὲ
καὶ κλαίω Ἀττικόν, ὡς περ ἐπὶ τῆ μέλλοντος λαμ-

βαίνουσι τὸ υ, κατὰ Ἀττικὴν συνήθειαν. οἱ γὰρ Ἀττικοὶ ἐπὶ τῆς ἑκτῆς συζυγίας τῶν βαρυτόνων ὡς ἐπὶ τὸ πλείον προστιθέασι τῷ μέλλοντι τὸ υ, οἶον κλάω, κλαύσω, κάω, καύσω, πλέω, πλεύσω, θεώ, θεύσω, καὶ θευῶμαι.

121. Γράφω τὸ ἐπιπέλω, καὶ συντάσσεται δοτικῇ. γράφω καὶ τὸ γράμματα συντιθέμι, καὶ τὸ ζωγραφῶ, καὶ συντάσσεται αἰτιατικῇ. γράφομαι δὲ παθητικῶς κατ' ἐνεργητικὴν σημασίαν, ἀντὶ τῆς κατηγορῶ, συντάσσεται καὶ αἰτιατικῇ. ὡς τὸ ἐγράψατο τὸν Σωκράτην Ἀριστοφάνης. καὶ γράφομαι παρ' Ἀριστοφάνη παθητικῶς ἀντὶ τῆς ζωγραφῶ, οἶον, ὡς περὶ γὰρ οἱ γράφειν ἀγάθοι διὰ τῶν πινάκων τῶν ὑπὲρ κορυφῆς μεθ' ὑπερβολῆς δακνύουσι τὰ γράμματα, ὡς μέγιστα καὶ κάλλιστα γραφόμενα τοῖς παισὶ μιμῆσθαι τὸ εἰς δύναμιν τῆν ἑαυτῶν, ἔτω τόδε καὶ τόδε.

122. Εἶργω τὸ καλύω ψιλῶται, ἀφ' ἧς ἀπείργω. εἶργω δὲ ἐπὶ εἰρητῆς δασύνεται, ὅπερ ἐπὶ τῆς ἐνεσῶτος ἔκ, ἐν χρήσει· γίνεται δὲ ἐξ αὐτῆς καθαιρεξέ καὶ καθαιρεξίς.

123. Πράττω τὸ ἐνεργῶ. πράττω δὲ καὶ τὸ ἀπατῶ. ὁμοίως ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας καὶ τὸ εἰσπράττω, καὶ τὸ πρᾶττομαι, καὶ τὸ εἰσπράττομαι.

124. Γραφὴ * καθημένων ἐν τῷ δικαστηρίῳ ἀναδύο ψήφου λευκὴν καὶ μέλαιναν μετεώρε ἔσης ἔτι τῆς δίκης. οἱ γὰρ καταδικάζοντες τὸν κατηγορούμενον ἔβαλον ἐν τῷ δικαστικῷ καθίσκῳ τὴν μέλαιναν ψήφον κρυφίως, οἱ δὲ ἀθῶντες ἔβαλον τὴν λευκὴν. εἶτα ἐκένεν ἐν τῇ τραπέζῃ, καὶ εἰ εὕρισκον.

124. * καθημένων) Tres ferme syllabae legi non possunt. Videtur scripsisse ἐπὶ τῶν καθημένων. Mox codex ψήφου.

το πλείους αἱ λευκαί, ἀπήρχετο ὁ κατηγορηθεὶς αἰθῶος. εἰ δὲ τὸναντίον, ἐκολάζετο.

125. Ἄγω τὸ φέρω, καὶ ἄγω τὸ συντρίβω, ὡς παρὰ Λεκιανῶν σκληρότερον κατενεγκόντος ὑπ' αἰσθησίας τὸν ἐκκοπέα, κατεάγη ἢ πλάξ.

126. Ὑπερβάλλω ἐνεργητικῶς καὶ παθητικῶς αἰτιατικῇ, ὡς παρὰ Λεκιανῶν, μὴ αὐτὸν ὑπερβάλλωμαι κατὰ τὴν τέχνην. ἐνεργητικῶς δὲ, ὡς, φρονήσει τὰς πάντας ὑπερέβαλε Θεμισοκλῆς.

127. Τὸ ἐκέτι ἀνααιρετικόν ἐστὶ τῷ μέλλοντος. ἐκέτι ποιήσω. τὸ δὲ ἔπω παρεληλυθότος.

128. Ἀπέχεσθαι παθητικῶς τὸ ἀφίσασθαι. ἀπέχω δὲ ἐνεργητικῶς τὸ ἀπολαμβάνω, ὡς τό, ἀπέχεις τὸν μισθόν σθ.

129. Τὸ δοκῶ αἰεὶ ἀπαρεμφάτω συντάσσεται, ὡς καὶ παρὰ Λεκιανῶν, τὰ δ' ἡμέτερα μικρὰ τε ἔδοξεν εἶναι.

130. Ἐφυλαξάμην ἀντὶ τῷ ἐξέφυγον.

131. Ἀπεπέμπετα γράφεται ἐνεργητικῶς καὶ παθητικῶς. καὶ τὸ διελύσατο.

132. Φάσις ἐστὶν ὄνομα δίκης. εἰ τις τὸν ὑπόρτυτοντα δημόσιον μέταλλον ἢ δημόσιον οἶκον ἢ κακῶς ἐπιτετροπευκότα εἰσηγεν εἰς δικαστήριον, ὁ τοιοῦτος φαίνεται ἐλέγετο τὸν ἀλόντα, καὶ ἡ δίκη ἐντεῦθεν ὀνομαζομένη φάσις παρωνομάζετο.

133. Εἰ δὲ τις κατὰ νόμους ἠτίμωτο παραπρεσβευκῶς τῷ δημοσίῳ τὸ ὄφλημα εἰς δικαστήριον

125. τὸν ἐκκοπέα) Verba haec absunt in Luciani Somnio p. 5. Mox codex κατεάγαν.

129. ἔδοξεν) Verbum ἔδοξεν in Luciani Somnio p. 2. non hic, sed in illis, quae praecefferunt, legitur.

133. παραπρεσβευκῶς) Post hoc verbum quaedam videntur exidisse. Videndus Suidas.

ἤγετο, ἐνδείξει ὑπέκειτο, καὶ ὄνομα τῇ κατηγορίᾳ ἐνδείξις.

134. Εἰ δὲ λειτεργεῖν τινὰς παχθέντες, ἢ τριηραρχεῖν, ἢ οἰκοδομεῖν, τὸν καιρὸν ὑπερετίθεντο τῆς λειτεργίας, οἱ ἀντικρινόμενοι τέτοις διαδικασίᾳ κρῖναι κατ' αὐτῶν ἐνομίζοντο.

135. Ἰσέον ἔτι ἡ διαφοράς σημασία τῶν ρημάτων διαφορὰς πολλακίς ποιεῖ τὰς συζυγίας, οἷον πολεμῆσαι μὲν τὸ μάχεσθαι, πολεμῶσαι δὲ καὶ ἐκπολεμῶσαι τὸ εἰς μάχην ἑτέρας κινήσαι κατ' ἀλλήλων καὶ δηλῶσαι μὲν τὸ φανερὸν ποιῆσαι, δηλῶσαι δὲ καὶ δηλῆσασθαι τὸ βλάψαι, ἀφ' ἧς δηλητήριον φάρμακον τὸ βλαπτικόν· καὶ νοῆσαι μὲν ἀντὶ τῆς εἰς νῦν λαβεῖν, νοῶσαι δὲ ποητικόν ἀντὶ τῆς ἐμβαλεῖν τινὶ νῦν· καὶ στατήσαι μὲν τὸ ζυγοσατήσαι, σταθμῶσασθαι δὲ παρ' Ἡροδότῳ τὸ φοχάσασθαι· καὶ κηλῶσαι μὲν τὸ θέλξαι, κηλῶσαι δὲ τὸ ἀμβλῶσαι ἐπὶ τῶν ἐμβρυῶν καὶ τὰ περνεῖα παρὰ τρεανῶς φωνῆσαι, βῶσαι καὶ ζηλῶσαι μὲν τὸ ζηλῆσαι δὲ τὸ ζηλοτυφῶσαι· καὶ κυκλῶσαι ἰτέιτηναι, κυκλῆσαι δὲ τὸ κατα κύκλον σρέψαι· καὶ ἀναπολῆσαι ἐπὶ λογισμῶ, ὡς τό, ἀνεκύκλει τις τὰ εἰρημένα· καὶ κυρῶ μὲν κυρῶ τὸ βεβαιῶ, κυρέω δὲ κυρῶ τὸ ἐπιτυχῶσαι ποητικόν· καὶ δεσμῶ δεσμῶ τὸ ἐμπεδῶ, δεσμῶ δὲ δεσμῶ τὸ εἰς εἰρκτὴν βαλῶ, ἀφ' ἧς δεσμοτήριον ἢ εἰρκτὴ καὶ ῥέω ῥῶ ῥήσω, ἀφ' ἧς ῥῆμα, ῥῶ δὲ ῥῶσω, ἀφ' ἧς ῥῶσις, ἢ ὑγεία· καὶ σκηνῶ μὲν σκηνώσω, ἀφ' ἧς καὶ σκήνωμα, σκηνῶ δὲ

Υ 2

134. ἢ τριηραρχεῖν) *H. ante hoc verbum abest in codice.

135. παρὰ Λυκόφρονι) V. 1387.

σκηνήσω, ἐξ ἑ σκηνήτης ὁ πρόσκαιρος ἔχων καὶ αὐτοσχέδιον οἰκημαί.

136. Οἱ Ἀττικοὶ τὸ δέον καὶ ἔξόν ἀντὶ γενικῆς λαμβάνουσι μετοχῆς, οἷον δέον ἀκεῖ τῷ δένοντος ὄντος, καὶ ἔξόν ἀντὶ τοῦ δυνατῷ ὄντος.

137. Μνημονεύω τὸ διὰ μνήμην ἔχω τινά, ἀπομνημονεύω δὲ τὸ προφέρειν τὰ ἐν τῇ μνήμῃ, ὡς παρὰ Πλάτωνι, οἷον, εἶπες με, ἀ Λυσίας ἐν πολλῷ χρόνῳ κατὰ σχολὴν συνέζηκε, ταῦτα ἀπομνημονεύουσαι ἀξίως ἐκείνης; καὶ ἀπομνημονεύω τὸ ἔξω βάλω τῆς μνήμης τινά.

138. Ἀγωνία ὁ ἀγών, καὶ ὁ φόβος, καὶ ἡ λύπη, ἀφ' ἑ καὶ ἀγωνιᾶν ἀντὶ τῷ λυπεῖσθαι καὶ φοβεῖσθαι.

139. Φεύγω τὸ ἀποδιδράσκω καὶ ἀφίσταμαι πρὸς αἰτιατικὴν συντάσσεται, ὡς παρὰ Λιβανίῳ, Φεύγω τὰς ἀρχάς. Φεύγω δὲ τὸ κατηγορεῖμαι πρὸς γενικὴν, ὡς τὸ Φεύγω φόνος· καὶ διώκω τὸ ἀποπέμπω πρὸς αἰτιατικὴν, διώκω δὲ τὸ κατηγορῶ τὸ μὲν πρὸς ὀνομαστικὴν πρὸς αἰτιατικὴν, τὸ δὲ πρᾶγμα πρὸς γενικὴν, ὡς τὸ διώκω σε φόνος.

140. Οἱ Ἀττικοὶ τὰς ἀνω τῷ γένει ἡμῶν, πατέρας Φημί καὶ προπάτορας, τίμια καὶ τιμίως ἐκάλεον· τὰς δὲ κάτω τῷ γένει, υἱὸς δηλαδὴ καὶ ἐγγόνους, Φίλτατα καὶ Φιλτάτους· τὰς δὲ ἐκ πλαγίως ἀδελφὸς δηλαδὴ καὶ ἐξαδελφός, ἐπιτηδεῖς ἐκάλεον.

141. Μοναυλίαν ἄγει τις ἀντὶ τῷ μόνος αὐλιζέται ἐν τοῖς ἑαυτῷ· ζυναυλία δὲ λέγεται ἢ συνάθροισις δύο καὶ πλείονων. λέγεται δὲ ζυναυλία καὶ ἔταν δύο αὐληταὶ τὸ αὐτὸ ἀδωσιν.

142. Ἀτιμάζω τὸ περιφρανῶ παρὰ Λιβανίῳ, μὴ ἀτιμάζε τὸν γάμον· ἀτιμοῦ δὲ ἀτιμῶ τὸ ὑβρίζω.

142. μὴ ἀτιμάζει) Tineae μὴ devorant in codice.

143. Καλῶ τὸ ὀνομάζω, ὡς παρὰ Πλάτωνι, καλῶ δὲ ἐγὼ αὐτῆ τὸ κεφάλαιον κολακείαν. καλῶ καὶ τὸ ἐπικαλεῖσθαι, ὡς παρ' Ἀριστοτέλει, καλῶ δὲ ἐπὶ τῷ τῷ τολμήματι τὸν Ἑρμῆν λόγιον, καὶ Ἀπολλῶνα μυσάγετην.

144. Τὸ ἑμὸν κτητικὴ ἀντωνυμία ἐστίν. γίνεται δὲ ἀπὸ τῆς γενικῆς τῶν ἐνικῶν τῆς πρωτοτύπου ἀντωνυμίας, οἷον, ἢ εὐθεῖα ἐγώ, ἢ γενικὴ ἐμεῖ, ἀφ' ἧς τὸ ἑμὸν, οἷον, ἑμὸν πράγμα ἐστὶ τὸδε, τῷ ἐμῷ. τὸ δὲ ἡμέτερον ἀπὸ τῆς γενικῆς τῶν πληθυντικῶν τῆς πρωτοτύπου ἀντωνυμίας, ὡς λέγομεν τὰ ἡμέτερα αὐτῶν πράγματα, τῷ ἡμῶν. διὰ τῆς φασὶ τινες, ὅτι ἐπὶ πλήθει λαμβάνεται τὸ ἡμέτερον. εὐρίσκεται δ' ἐν καὶ ἐφ' ἑνὸς προσώπου παρὰ τοῖς ῥήτοσι.

145. Ἀσκῶ τὸ μανθάνω, ὡς τὸ ἀσκῶ σοφίαν. ἐσκῶ καὶ τὸ παιδεύω ἕτερον.

146. Τὸ πρὶν συντάσσεται μετὰ παρεληλυθότου καὶ μετὰ ἀπαρεμφάτου. στροστιθεμένον δὲ καὶ τῷ ἂν συντάσσεται καὶ μετὰ ὑποτακτικῆς. παραδείγματα τῶν, οἷον, πρὶν ἐποιῆσαι καὶ ἐποίησαι τὸδε, καὶ πρὶν γινέσθαι τὸδε, καὶ πρὶν ἂν ποιήσωμεν τὸδε.

147. Τὸ μεθ' ἡμέραν λαμβάνεται ἀντὶ τῆς κατὰ τὸν καιρὸν τῆς ἡμέρας. δακεῖ δὲ εἰς ἕως διὰ τὴν μετὰ πρόθεσιν ὑπεροχρονίαν δηλῶσαν. ἐκμαντομῆθη δὲ ὑπὸ τῆς χρένης. οἱ γὰρ παλαιοὶ ῥήτορες νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν ἐτίθεν. ὅπερ ἐδήλωσε, ὡς ἂν εἴποι τις μετὰ τὴν νύκτα τὴν ἡμέραν. οἱ δὲ μεταγενέστεροι τὸ παρεληλυθμένον αἰετίζοντες τῆς φράσεως, καταλιμπάνοντες τὸ νύκτωρ, μόνον τίθεσσι τὸ μεθ' ἡμέραν.

148. Τὸ ἐγὼ καὶ τὸ σύ πρωτότυποι ἀντωνυμίας εἰσὶ. τῶν αἰ γενικῶν ἐμεῖ καὶ σὺ. ἐξ ὧν παράγον-

ται τὸ ἐμὸν καὶ τὸ σὸν κτητικαὶ ἀντωνυμίαι. τὸ δὲ ἐμαυτῆ καὶ σαυτῆ συνθετοὶ ἀντωνυμίαι, εἰσί, καὶ ἄλλοις ἀρθεῶν προσφέρονται, καὶ εὐθείως ἐκ ἔχουσι λέγομεν γὰρ ὅτι ἐβλάψα· ἐγὼ ἐμαυτόν, καὶ σὺ σαυτόν, καὶ κείνος ἑαυτόν· ἔ λέγομεν δὲ ὅτι ἐβλάψα ἐγὼ σαυτόν, ἢ σὺ ἑαυτόν. ἐπὶ δὲ τῶν πληθυντικῶν, ἐπειδὴ ἔ λέγομεν ἐμαυτῆ καὶ σαυτῆ, λαμβάνομεν ἀντὶ τῶν τῶν τρίτον πρόσωπον, οἷον, ἐβλάψαμεν ἡμεῖς ἑαυτῆ, καὶ ἐβλάψατε ὑμεῖς ἑαυτῆ, καὶ κείνοι ἐβλάψαν ἑαυτῆ.

149. Ἑρμαῖον λέγεται τὸ εὖρημα. παράγεται δὲ ἀπὸ τῆ Ἑρμῆς ἑρμαῖον καὶ ἑρμαῖον· οἱ γὰρ παλαιὸν τὸν Ἑρμῆν ὡς ἔφερον τῶν ὁδῶν παρὰ τὰς ὁδὸς ἔγραφον, ὥστε καὶ ἐκ τῆ εὕρησκον τινες ἐν ταῖς ὁδοῖς, τὰς αἰτίας τῶ Ἑρμῆ ἀγετίθεν. καὶ ἀπὸ τῆ Ἑρμῆ παρωνύμαζον ἑρμαῖον καὶ ἑρμαῖον.

150. Τὸ ἐκλελησθαι συντάσσεται καὶ γενικῆ καὶ αἰτιατικῆ· γενικῆ μὲν, ὡς παρὰ Λιβανίω, οἷον, ὡς περ ἐκλαδομένη τῶν μεγίστων αὐτὴν εἰς ἀνάμνησιν κοινυλίζε· αἰτιατικῆ δὲ, ὡς παρὰ Δεκλιανῶ, εἰκόσ μοι ὦ φίλε ἐκλελησθαι τὴν ὁδόν.

151. Τὸ μέμνημα συντάσσεται καὶ γενικῆ καὶ αἰτιατικῆ· αἰτιατικῆ μὲν, ὡς παρ Ἀρισείδῃ, οἷον, τὸν προβληθέντα λόγον μέμνημα· γενικῆ δὲ παρὰ πᾶσι.

152. Φέρω τὸ ἄγω, καὶ Φέρω τὸ ὑπομένο.

153. Γράφεται ἡ αὖξη καὶ ἡ αὖξησις.

154. Τὸ ἐνοχλῶ καὶ διενοχλῶ αἰτιατικῆ συντάσσεται παρ Ἀρισείδῃ· οἱ ποιητῶν αἰεὶ καὶ περὶ πάντοσ τὰς Μῆσασ ἐνοχλῶσι.

155. Τὸ ἴσμεν ἀντὶ τῆ γινώσκμεν γίνεται ἀπὸ τῆ ἴσμι τὸ γινώσκω. ἔ τὰ πληθυντικὰ μόνα εἰσὶ

148. ἐμαυτῆ) Codex ταυτῆ.

150. αὐτῆ) Codex αὐτῆ.

ἐν χρήσει. τὰ ἐνικά δὲ καὶ τὰ θυϊκά ἐκ εἰσὶν ἐν χρήσει. λαμβάνονται δὲ ἀντὶ τῶν ποὺ οἶδα, οἶδας, μέχρι τῶν πληθυντικῶν. καὶ λέγεται ἀντιχρονισμός. γίνεται δὲ τὸ οἶδα ἀπὸ τοῦ εἶδω τὸ γινώσκω, ὅπερ εἶδ' αὐτὸ ἐστὶν ἐν χρήσει.

156. Βάκχος ἐπίθετον τῷ Διονύσει, ἀφ' οὗ τὸ βακχεύειν ἀντὶ τῷ μεθύειν καὶ μαινέσθαι.

157. Ἐν Δωδώνῃ χαλκῆς λέβης ἕκαστο ἐφ' ὑψηλῷ κίονος. ἐφ' ἑτέροις δὲ κίονος πλησίον ἴσατο νεανίας τις ὅμοιος χαλκῆν μάσιγα φέρων. πνεύματος δὲ σφοδρῆς ἐπιόντος φασὶν ἐμπίπτειν τὴν χαλκῆν μάσιγα ἐν τῷ χαλκῷ σκεύει, καὶ πολὺν τὸν ἦχον ἐξακέσθαι. ὅθεν παροιμία ἐπὶ τῶν πολυλόγων τὸ πλέον τῷ ἐν Δωδώνῃ χαλκείῳ λέγειν.

158. Ἀνάσασις λέγεται καὶ ἡ ἀνέγερσις καὶ ἡ ἀνασάτωσις, ὡς παρὰ Δημοσθένεα, ὡς τό, οἱ Ὀλύμπιοι ὑπὲρ ἀνασάσεως καὶ ἀνδραποδισμῶ τῆς πατρίδος πολεμῶσι.

159. Πανῆργος λέγεται ὁ εἰς πᾶν ἔργον ἐπιβάλλων, ἦγεν ὁ Φρόνιμος. νῦν δὲ παρὰ τοῖς νεωτέροις ἐπὶ τῷ δολίῳ τίθεται ἡ λέξις.

160. Φράζω ἐνεργητικῶς τὸ λέγω. φράζομαι δὲ παθητικῶς τὸ νοῶ, ὡς παρ' Ὀμήρω,

Φράζεο Τυδείδη καὶ χάζεο τυτθὸν ὀπίσω.

161. Προῆλθεν ἀντὶ τῷ ἐγεννήθη, ὡς τό, προῆλθεν ἐξ ἀγνῆς παρθένου. καὶ παρ' Ἀφθονίῳ, ὁ μῦθος ποιητῶν μὲν προῆλθε. προῆλθε καὶ ἀντὶ τῷ

160. τυτθὸν ὀπίσω) Codex ὀπίσω. Grammaticus memoriter hunc versum afferens haec verba addidit, quae non habet Homerus Iliad. V. 440.

103. Καθήκοντα τὰ ἀρμίζοντα τ*** καὶ ἀκό-
λεθα. οἷον παρὰ τὰ καθήκοντα λέγεις. καθήκοντα
καὶ τὰ κατερχόμενα, οἷον καὶ σιωπῶ τείχη καθή-
κοντά ποτε ἐπὶ θάλατταν.

104. Βεβλή λέγεται τὸ βέλευμα καὶ ἡ σκέψις.
Βεβλή καὶ τὸ ἄθροισμα τῶν βελευτῶν. ἀπὸ τέττε καὶ
ὁ τόπος, ἐν ᾧ καθήνται οἱ βελευταί.

105. Νομίζω τὸ ὑπολαμβάνω. νομίζω τὸ νόμι-
μον κρίνω. νομίζω καὶ τὸ νόμισμα ποιῶ, ὡς τό, ἀρ-
γύρω νομίζεσιν Ἕλληνες.

106. Πολεμῶ κοινόν, πολεμίζω ποιητικόν.

107. Τὸ δυοῖν ἐπεὶ γενικὴ καὶ δοτικὴ τῶν δυϊκῶν
ἐστὶ, δύο πτώσεις ἐν ταυτῶ δεῖ διαρεῖν, ἢ ἀπὸ τῆς
συντάξεως τῶν ρημάτων, ἢ ἀπὸ τῆς ἐπαγομένης
πτώσεως. ἀπὸ μὲν τῆς συντάξεως τῶν ρημάτων ἔ-
τως, οἷον, δυοῖν χρῆσομαι, ὅπερ ἔσι δοτικὴ, καὶ
δυοῖν μαθήσομαι, ὅπερ ἔσι γενικὴ. ἀπὸ δὲ τῆς ἐπα-
γομένης πτώσεως, οἷον, δυοῖν πράγμασι καὶ δυοῖν
πραγμάτων.

108. Παύω σε τῆ ἔργε. καὶ παύω ἀντὶ τῆ
παύομαι, ὅπερ ἔ μεταβαίνει εἰς πρόσωπον.

109. Λόγος σημαίνει δώδεκα. λόγος, ὁ ἐνδιάθε-
τος λογισμὸς, καθ' ὃν λογικὸί ἐσμέν. λόγος, ὁ προ-
φορικὸς. λόγος, ἡ φροντίς, ὡς, ἔ ποιῶμαι αὐτῆ λό-
γον. λόγος, ὁ λογαριασμός, ὡς, ὁ ἡγεμῶν πρὸς τῆς
ἑαυτῆ ἐπιτρόπος ἔχει λόγον. λόγος, ἡ ἀπολογία,
ὡς, ἔδωκα περὶ τέττε λόγον. λόγος, ὁ καθόλου, ὁ
περιέχων ἐν ἑαυτῶ πᾶσαν λέξιν, καθὸ σημαίνον
πᾶν μέρος λόγου, ἤτοι ὄνομα, ῥῆμα, μετοχή, καὶ
τὰ ἕξῃς. λόγος, ὁ ὄρος. ὡς λέγομεν, ἀπόδος τὸν τῆ

103. τ***) In codice, hic vacuum spatium est quatuor vel
quinque syllabarum.

κατερχόμενα) Codex κατερχόμενος.

ζῶς λόγον. λόγος, τὰ ἐγκώμιον, ὡς, ἐποίησε τις λόγον εἰς τὸν βασιλέα. λόγος, καὶ ἡ ἀναλογία, ὡς, ὃν λόγον ἔχει καὶ δύο πρὸς τὰ τέσσαρα, τὸν αὐτὸν ἔχει καὶ τὰ τέσσαρα πρὸς τὰ ὀκτώ. λόγος, ἢ ἀντιλογία, ὡς τὸς δέχα πινός, λόγος καὶ προφάσεως. λόγος, καὶ ἡ αἰτία, ὡς τό, κατὰ τίνα λόγον ὑβρίσας τὸν θεῖνα; λόγος ἰδίως καὶ κατ' ἐξαιρέτον ὁ υἱὸς καὶ λόγος τῷ θεῷ.

109. Εἰσὶ ῥήματα παθητικὴν ἔχοντα τὴν προφοράν, ἐνεργητικὴν δὲ τὴν σημασίαν. ὡς τὸ δεδίτομαι ἀντὶ τῷ ἐκφοβῶ σε. καὶ ἔρχομαι καὶ περυσόμαι καὶ ὅσα ἐξῆς. εἰσὶ δὲ ῥήματα ἐνεργητικὴν ἔχοντα τὴν προφοράν, παθητικὴν δὲ τὴν σημασίαν, ὡς τὸ πᾶν, πάσχω, μόχθῶ καὶ ἕτερα.

110. Ἰστέον ὅτι τὸ λαμβάνομαι κείται καὶ ἐπὶ καταγνώσεως γενικῆ συντασσόμενον, ὡς περὶ τὸ ἐπιλαμβάνομαι, ὡς Ἀριστοτέλης Φησὶν ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ, οἷον, ὅταν δ' ἐξετάζων διὰ πάντων ἐνὸς καὶ δυοῖν λαμβάνη, λέληθας ἐπαινῶν οἷς ἀφίης.

111. Τὸ ἂν ὅτε ἐνὶ παραπληρωματικὸς σύνδεσμος, συντάσσεται μετὰ εὐκτικῷ, οἷον ποιήσαιμι ἂν, καὶ μετὰ παρεληλυθότος ὀριστικῷ, ἐποίησα ἂν, καὶ μετὰ ἀπαρεμφάτου, οἷον παρ' Ἀριστοτέλη, πάντας ἂν ἠγῶμαι Φῆσαι μὴ εἶναι καλλίω τῆσδε λαβεῖν ἀριστοκρατίας εἰκόνα.

112. Προϊστάμενος λαῶν ὁ ἔμπροσθεν ἰστάμενος. καὶ προϊστάμενος ἀντὶ τῷ εἰς προσησίαν ἄγων τινὰ ἕτερόν τις. ὡς παρ' Ἀριστοτέλη, οἷον, ὁ δῆμος εἰς τινὰ εὐροὶ πε τῶν πολλῶν ὑπερέχοντα, ἐθελοντῆς ἐαυτῷ προϊστάμενος καὶ χρώμενος οἷον ἄρχοντι, διηγεῖται.

113. Φυλάττω ἐνεργητικῶς τὸ διατηρῶ. Φυλάττομαι δὲ παθητικῶς τὸ ἐκφεύγω, οἷον, φυλάττομαι τῶς κακῆς ἀνθρώπων.

114. Σκοπῶ καὶ σκοπεῖμαι τὸ αὐτό, ἀντὶ τῆ
 βλέπω καὶ διανοῶμαι ἀμφοτέρω.

115. Γινόμενον τὸ εἰς γένεσιν ἦκον. γινόμενον.
 καὶ τὸ προσήκον.

116. Πλημμελής λόγος, καὶ πλημμελές πράγ-
 μα, τὸ ἔξω τῆ καθήκοντος μέλους καὶ ἑυδρῆ, πα-
 θάγεται δὲ ἀπὸ τῆ πλην, ἀντὶ τῆ χωρὶς, καὶ
 τῆ μέρος.

117. Τίθεμαι καὶ προστίθεμαι τῷ πλῆτῳ, ὡς παρ'
 Ἀριστέδη καὶ μὴν ἐκεῖνό γε ἡ πόλις πρώτη κατέδειξε,
 μὴ τίθεσθαι πλῆτῳ, μὴ δὲ θαυμάζειν. ἀνατίθεμαι
 τὸ ἀναβασιάζω, ὡς παρὰ Συνεσίῳ, οἶον, ἡ κάμηλος
 καὶ ψωριῶσα πολλῶν ἑνῶν ἀνατίθεται φορτία. ἀ-
 νατίθεμαι καὶ τὸ ἀνατρέπω παρὰ Λακκίῳ, οἶον,
 εἰ μὴ μεταμέλει σοι καὶ ἀνατίθεσθαι αὐθις τὰ
 εἰρημένα. κατ' ἐνεργεσίαν δὲ προφερόμενα ἐναλλάσ-
 σασσι τὰς σημασίας, οἶον, προστίθημι ἐπὶ τὰδε τό-
 δε, καὶ ἀνατίθημι τῷ θεῷ τήνδε τὴν προσάγω-
 γήν. ἐξ ἑ καὶ ἀνάθημα.

118. Προφέρω λόγους ἀντὶ τῆ ἔμπροσθεν καὶ
 εἰς μέσον φέρω. προφέρω δὲ τῶν πολλῶν, ἀντὶ τῆ
 κρείττων εἰμί, ὡς περ καὶ ὑπεφέρω.

119. Κομίζω τὸ φέρω, ἐξ ἑ καὶ κομιδὴ ἀχρη-
 στον παρ' Ἀριστέδη ἢ εἰσφορά. κομίζωμαι δὲ τὰ κε-
 χρεωσθημένα, ἀντὶ τῆ λαμβάνω, ὅπερ παθητικὴν
 μὲν ἔχει τὴν προφορὰν, ἐνεργητικὴν δὲ τὴν σημα-
 σίαν. κομίζω καὶ τὸ ἐπιμελεῖμαι, ὡς ἐν Ὀδυσσεΐᾳ
 Φησὶν ὁ Τηλέμαχος πρὸς τὴν Πηνελόπην,

τὰ σαυτῆς ἔργα κόμιζε.

ἀφ' ἑ γίνεται τὸ κομιδὴ, ἢ ἐπιμελεία.

120. Τὸ καίω καὶ κλαίω κοινόν. Τὸ καίω δὲ
 καὶ κλαίω Ἀττικόν, ὡς περ ἐπὶ τῆ μέλλοντος λαμ-

βαίνουσι τὸ υ, κατὰ Ἀττικὴν συνήθειαν. οἱ γὰρ Ἀττικοὶ ἐπὶ τῆς ἕκτης συζυγίας τῶν βαρυτόνων ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον προστιθέασι τῷ μέλλοντι τὸ υ, οἷον κλάω, κλαύσω, κάω, καύσω, πλέω, πλευσω, θέω, θεύσω, καὶ θευῶμαι.

121. Γράφω τὸ ἐπιτέλλω, καὶ συντάσσεται δοτικῇ. γράφω καὶ τὸ γράμματα συντίθημι, καὶ τὸ ζωγραφῶ, καὶ συντάσσεται αἰτιατικῇ. γράφομαι δὲ παθητικῶς κατ' ἐνεργητικὴν σημασίαν, αἰτὶ τῆς κατηγορῶ, συντάσσεται καὶ αἰτιατικῇ. ὡς τὸ ἐγράψατο τὸν Σωκράτην Ἀριστοφάνης. καὶ γράφομαι παρ' Ἀριστοφάνη παθητικῶς ἀντὶ τῆς ζωγραφῶ, οἷον, ὥσπερ γὰρ οἱ γράφειν ἀγαθοὶ διὰ τῶν πινάκων τῶν ὑπὲρ κορυφῆς μεθ' ὑπερβολῆς δακνύουσι τὰ γράμματα, ὡς μέγιστα καὶ κάλλιστα γραφόμενα τοῖς παισὶ μιμῆσθαι τὸ εἰς δύναμιν τὴν ἑαυτῶν, ἔτω τόδε καὶ τόδε.

122. Εἶργω τὸ καλύω ψιλῶται, ἀφ' ἧς ἀκείρω. εἶργω δὲ ἐπὶ εἰρωτῆς δασύνεται, ὅπερ ἐπὶ τῆς ἐνεσῶτος ἐκ' ἐν χρήσει· γίνεται δὲ ἐξ αὐτῆς καθαιρεῖς καὶ καθαιρεῖς.

123. Πράττω τὸ ἐνεργῶ. πράττω δὲ καὶ τὸ ἀπαιτῶ. ὁμοίως ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας καὶ τὸ εἰσπράττω, καὶ τὸ πράττομαι, καὶ τὸ εἰσπράττομαι.

124. Γραφὴ * καθημένων ἐν τῷ δικαστηρίῳ ἀναδύο ψήφους λευκὴν καὶ μέλαιναν μετεώρε ἔσης ἔτι τῆς δίκης. οἱ γὰρ καταδικάζοντες τὸν κατηγορούμενον ἔβαλον ἐν τῷ δικαστικῷ καθίσκῳ τὴν μέλαιναν ψήφον κρυφίως, οἱ δὲ ἀθωῶντες ἔβαλον τὴν λευκὴν. εἶτα ἐκένον ἐν τῇ τραπέζῃ, καὶ εἰ εὕρισκον.

124. * καθημένων) Tres ferme syllabae legi non possunt. Videtur scripturae esse τῶν καθημένων. Mox codex ἠήφας.

το πλείους αἱ λευκαί, ἀπήρχετο ὁ κατηγορηθεὶς ἀ-
θῶος. εἰ δὲ τὸναντίον, ἐκολάζετο.

125. Ἄγω τὸ Φέρω, καὶ ἄγω τὸ συντρίβω, ὡς
παρὰ Λακκιανῶ σκληρότερον κατενεγόντος ὑπ' ἀ-
πειρίας τὸν ἐκκοπέα, κατεάγη ἢ πλάξ.

126. Ὑπερβάλλω ἐνεργητικῶς καὶ παθητικῶς
αἰτιατικῇ, ὡς παρὰ Λακκιανῶ, μὴ αὐτὸν ὑπερβά-
λωμα κατὰ τὴν τέχνην. ἐνεργητικῶς δὲ, ὡς, Φρονή-
σει τὰς πάντας ὑπερέβαλε Θεμισοκλῆς.

127. Τὸ ἐκέτι ἀναιρετικόν ἐστὶ τῷ μέλλοντος. ἐκ-
έτι ποιήσω. τὸ δὲ ἔπω παρεληλυθότος.

128. Ἀπέχεσθαι παθητικῶς τὸ ἀφίσασθαι.
ἀπέχω δὲ ἐνεργητικῶς τὸ ἀπολαμβάνω, ὡς τό, ἀ-
πέχεις τὸν μισθόν σθ.

129. Τὸ δοκῶ αἰεὶ ἀπαρεμφάτω συντάσσεται, ὡς
καὶ παρὰ Λακκιανῶ, τὰ δ' ἡμέτερα μικρὰ τε ἔδοξεν
εἶναι.

130. Ἐφυλαζάμην ἀντὶ τῷ ἐξέφυγον.

131. Ἀπεπέμπετο γράφεται ἐνεργητικῶς καὶ
παθητικῶς. καὶ τὸ διελύσατο.

132. Φάσις ἐστὶν ὄνομα δίκης. εἴ τις τὸν ὑπόρϋτ-
τοντα δημόσιον μέταλλον ἢ δημόσιον οἶκον ἢ κακῶς
ἐπιτετροπευκότα εἰσηγεν εἰς δικαστήριον, ὁ τοιοῦτος
φαίνειν ἐλέγετο τὸν ἀλόντα, καὶ ἡ δίκη ἐντεῦθεν
ὀνομαζομένη Φάσις πάρωνομάζετο.

133. Εἰ δὲ τις κατὰ νόμους ἠτίμωτο παραπε-
πρεσβευκῶς τῷ δημοσίῳ τὸ ὄφλημα εἰς δικαστήριον

125. τὸν ἐκκοπέα) Verba haec absunt in Luciani Somnio
p. 5. Mox codex κατεάγαν.

129. ἔδοξεν) Verbum ἔδοξεν in Luciani Somnio p. 2. non
hic, sed in ils, quae praecefferunt, legitur.

133. παραπεπρεσβευκῶς) Post hoc verbum quaedam videntur
exidisse, Videndus Suidas.

ἤγετο, ἐνδείξει ὑπέκειτο, καὶ ὄνομα τῇ κατηγορίᾳ
ἔνδειξις.

134. Εἰ δὲ λειτουργεῖν τινας ταχθέντες, ἢ τριη-
ραρχῶν, ἢ οἰκοδομῶν, τὸν καιρὸν ὑπερετίθεντο τῆς
λειτουργίας, οἱ ἀντικεινόμενοι τέτοις διαδικασίαις
κρίνουν κατ' αὐτῶν ἐνομίζοντο.

135. Ἰσέον ἔτι ἡ διάφορος σημασία τῶν ῥημάτων
διαφορῶς πολλακίς ποιεῖ τὰς συζυγίας, οἷον πολε-
μῆσαι μὲν τὸ μάχεσθαι, πολεμῶσαι δὲ καὶ ἐκπολε-
μῶσαι τὸ εἰς μάχην ἑτέρως κινήσαι κατ' ἀλλήλων
καὶ δηλῶσαι μὲν τὸ Φανερον ποιῆσαι, δηλῆσαι δὲ καὶ
δηλῆσασθαι τὸ βλάψαι, ἀφ' ἧς δηλητήριον φάρμα-
κον τὸ βλαπτικόν· καὶ νοῆσαι μὲν ἀντὶ τῆς εἰς νῆν
λαβεῖν, νοῶσαι δὲ ποητικόν ἀντὶ τῆς ἐμβαλεῖν τινὶ
νῆν· καὶ στατήσαι μὲν τὸ ζυγοστατήσαι, σταθμῶ-
σασθαι δὲ πλάττω τὸ σοχάσασθαι· καὶ κη-
λῆσαι μὲν τὸ κηλῶσαι δὲ τὸ ἀμβλῶται ἐπὶ
τῶν ἐμβρύων καὶ κηλῶσαι τὰ πρηνῆα παρὰ
Λυκίφρονι· ἢ μὲν τὸ τρανώσ Φωνῆσαι, βῶ-
σαι δὲ τὸ εἰς ἀποῆσαι· καὶ ζηλῶσαι μὲν τὸ
μακαρίσαι, ἢ ἰλωτός, ζηλῆσαι δὲ τὸ ζηλοτυ-
πῆσαι, ἀφ' ἧς ζηλήμων ἐν Οδυσσεῖα· καὶ κυκλῶσαι
μὲν τινὰ ἀντὶ τῆς κύκλω αὐτῆς ἵσθαι, κυκλῆσαι δὲ
τὸ κατὰ κύκλον φρέψαι· καὶ ἀναπολῆσαι ἐπὶ λο-
γισμῶ, ὡς τό, ἀνεκύκλει τις τὰ εἰρημένα· καὶ
κυρῶ μὲν κυρῶ τὸ βεβαιῶν, κυρέω δὲ κυρῶ
τὸ ἐπιτυχεῖν ποητικόν· καὶ δεσμῶ δεσμῶ τὸ
ἐμπεδῶ, δεσμῶ δὲ δεσμῶ τὸ εἰς εἰρετήν βαίλω,
ἀφ' ἧς δεσμοτήριον ἢ εἰρετή· καὶ ῥέω ῥῶ ῥήσω, ἀφ'
ἧς ῥῆμα, ῥῶ δὲ ῥῶσω, ἀφ' ἧς ῥῶσις, ἢ ὑγεία· καὶ
σκηνῶ μὲν σκηνώσω, ἀφ' ἧς καὶ σκηνώμα, σκηνῶ δὲ

Υ 2

134. ἢ τριηραρχῶν) *H. ante hoc verbum abest in codice.
135. παρὰ Λυκίφρονι) V. 1387.

σκηνήσω, ἐξ ἑ σκηνήτης ὁ πρόσκαιρον ἔχων καὶ αὐ-
τοσχέδιον οἰκημαί.

136. Οἱ Ἀττικοὶ τὸ δέον καὶ ἔξον ἀντὶ γενικῆς
λαμβάνουσι μετοχῆς, αἶον δέον ἀκτὶ τῆ δέοντος ὄντος,
καὶ ἔξον ἀντὶ τοῦ δυνατῆ ὄντος.

137. Μνημονεύω τὸ διὰ μνήμην ἔχω τινά, ἀπο-
μνημονεύω δὲ τὸ προφέρω τὰ ἐν τῇ μνήμῃ, ὡς πα-
ρὰ Πλάτωνι, οἶον, εἶπὲ με, ἃ Λυσίας ἐν πολλῷ χρό-
νῳ κατὰ σχολὴν συνέδηκε, ταῦτα ἀπομνημονεύσασεν
ἀξίως ἐκείνης; καὶ ἀπομνημονεύω τὸ ἔξω βάλλω τῆς
μνήμης τινά.

138. Ἀγωνία ὁ ἀγών, καὶ ὁ φόβος, καὶ ἡ λύ-
πη, ἀφ' ἑ καὶ ἀγωνιᾶν ἀντὶ τῆ λυπεῖσθαι καὶ φο-
βεῖσθαι.

139. Φεύγω τὸ ἀποδιδράσκω καὶ ἀφίσταμαι πρὸς
αἰτιατικὴν συντάσσεται, ὡς παρὰ Λιβανίῳ, Φεύγω
τὰς ἀρχάς. Φεύγω δὲ τὸ κατηγορεῖμαι πρὸς γενι-
κὴν, ὡς τὸ Φεύγω Φόνε· καὶ διώκω τὸ ἀποπέμπω
πρὸς αἰτιατικὴν, διώκω δὲ τὸ κατηγορῶ τὸ μὲν πρὸς-
ωπον πρὸς αἰτιατικὴν, τὸ δὲ πρᾶγμα πρὸς γενικὴν,
ὡς τὸ διώκω σε Φόνε.

140. Οἱ Ἀττικοὶ τῆς ἀνω τῆ γένεος ἡμῶν, πα-
τέρας Φημί καὶ προπάτορας, τίμια καὶ τιμίους ἐκά-
λεν· τῆς δὲ κάτω τῆ γένεος, υἱὸς δηλαδὴ καὶ ἐκ-
γόνους, Φιλτάτα καὶ Φιλτάτους· τῆς δὲ ἐκ πλαγίῃς
ἀδελφὸς δηλαδὴ καὶ ἐξαδελφός, ἐπιτηδέους ἐκάλεν.

141. Μοναυλίαν ἀγει τις ἀντὶ τῆ μόνος αὐλίζε-
ται ἐν τοῖς ἑαυτῆ· ζυναυλία δὲ λέγεται ἡ συνα-
θροισίς δύο καὶ πλείονων. λέγεται δὲ ζυναυλία καὶ
ἔταν δύο αὐληταὶ τὸ αὐτὸ ἀδῶσιν.

142. Ἀτιμάζω τὸ περιφρονῶ παρὰ Λιβανίῳ, μὴ
εἰτιμάζε τον γάμον· αἰτιμῶ δὲ αἰτιμῶ τὸ ὑβρίζω.

142. μὴ αἰτιμάζε) Tineae μὴ devorarunt in codice.

143. Καλῶ τὸ ὀνομάζω, ὡς παρὰ Πλάτωνι, καλῶ δὲ ἐγὼ αὐτῆ τὸ κεφάλαιον κολακείαν. καλῶ καὶ τὸ ἐπικαλεῖσθαι, ὡς παρ' Ἀριστοτέλει, καλῶ δὲ ἐπὶ τῷ τῶ τολμήματι τὸν Ἑρμῆν λόγιον, καὶ Ἀπέλλῃ Λωνα μισσαγέτην.

144. Τὸ ἐμὸν κτητικὴ ἀντωνυμία ἐστίν. γίνεται δὲ ἀπὸ τῆς γενικῆς τῶν ἐνικῶν τῆς πρωτοτύπης ἀντωνυμίας, οἷον, ἢ εὐθεῖα ἐγώ, ἢ γενικῆ ἐμεῖ, ἀφ' ἧς τὸ ἐμὸν, οἷον, ἐμὸν πράγμα ἐστὶ τὸδε, τῷ τῆς ἐμεῖ. τὸ δὲ ἡμέτερον ἀπὸ τῆς γενικῆς τῶν πληθυντικῶν τῆς πρωτοτύπης ἀντωνυμίας, ὡς λέγομεν τὰ ἡμέτερα αὐτῶν πράγματα, τῷ τῆς ἡμῶν. διὰ τῆς φασί τινες, ὅτι ἐπὶ πλήθει λαμβάνεται τὸ ἡμέτερον. εὐρίσκεται δ' ἐν καὶ ἐφ' ἐνὸς προσώπου παρὰ τοῖς ῥήτορας.

145. Ἀσκῶ τὸ μανθάνω, ὡς τὸ ἀσκῶ σοφίαν. βιάσκω καὶ τὸ παιδεύω ἕτερον.

146. Τὸ πρὶν συντάσσεται μετὰ παρεληλυθόσης καὶ μετὰ ἀπαρεμφάτης. στροστιθεμένον δὲ καὶ τῆς ἀν συντάσσεται καὶ μετὰ ὑποτακτικῆς. παραδείγματα τῶν, οἷον, πρὶν ἐποιεῖν καὶ ἐπύρῃσα τότε, καὶ πρὶν γενέσθαι τότε, καὶ πρὶν ἂν ποιήσωμεν τότε.

147. Τὸ μεθ' ἡμέραν λαμβάνεται ἀντὶ τῆς κατὰ τὸν καιρὸν τῆς ἡμέρας. δοκεῖ δὲ εἶχ' ἕως διὰ τὴν μετὰ πρόθεσιν ὑπεροχρονίαν δηλῆσαν. ἑκαυτομῆθη δὲ ὑπὸ τῆς χρένις. οἱ γὰρ παλαιοὶ ῥήτορες νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν ἐτίθειν. ὅπερ εἰδήθη, ὡς ἂν ἔποι τις μετὰ τὴν νύκτα τὴν ἡμέραν. οἱ δὲ μεταγενέστεροι τὸ παρεληλυθμένον αἰεὶ ζητῶντες τῆς φράσεως, καταλιμπάνοντες τὸ νύκτωρ, μόνον τιθέασιν τὸ μεθ' ἡμέραν.

148. Τὸ ἐγὼ καὶ τὸ σύ πρωτότυποι ἀντωνυμίαι εἰσὶ. τῶν αἰ γενικῶν ἐμεῖ καὶ σὺ. ἐξ ὧν παράγον-

ται τὸ ἑμὸν καὶ τὸ σὸν κτητικῆς ἀντωνυμίας. τὸ δὲ ἑμαυτῆ καὶ σαυτῆ συνθετοὶ ἀντωνυμίας, εἰσί, καὶ ἄλλοις ἀρθρῶν προφέρονται, καὶ εὐθείας ἐκ ἔχθαι. λέγομεν γὰρ ὅτι ἐβλάψα ἑγὼ ἑμαυτόν, καὶ σὺ σαυτὸν, καὶ κείνος ἑαυτόν ἢ λέγομεν δὲ ὅτι ἐβλάψα ἑγὼ σαυτόν, ἢ σὺ ἑαυτόν. ἐπὶ δὲ τῶν πληθυντικῶν, ἐπειδὴ ἢ λέγομεν ἑμαυτῆς καὶ σαυτῆς, λαμβάνομεν ἀντὶ τῶν τῶν τρίτον πρόσωπον, οἷον, ἐβλάψαμεν ἡμεῖς ἑαυτῆς, καὶ ἐβλάψατε ὑμεῖς ἑαυτῆς, καὶ κείνοι ἐβλάψαν ἑαυτῆς.

149. Ἑρμαῖον λέγεται τὸ εὐρημα. παράγεται δὲ ἀπὸ τῆ Ἑρμῆς ἑρμαῖον καὶ ἑρμαῖον. οἱ γὰρ παλαιοὶ τὸν Ἑρμῆν ὡς ἔφερον τῶν ὁδῶν. παρὰ τὰς ὁδοὺς ἔγραψον, ὥστε καὶ ἐκ τῆ εὐρητικῆς τίνες ἐν ταῖς ὁδοῖς, τὰς αἰτίας τῶ Ἑρμῆ ἀνετίθεν. καὶ ἀπὸ τῆ Ἑρμῆ παρωνόμαζον ἑρμαῖον καὶ ἑρμαῖον.

150. Τὸ ἐκλελῆσθαι συντάσσεται καὶ γενικῆ καὶ αἰτιατικῆ· γενικῆ μὲν, ὡς παρὰ Λιβανίου, οἷον, ὡς περ ἐκλαδομένη τῶν μεγίστων αὐτὴν εἰς ἀνάμνησιν κορυφίσει· αἰτιατικῆ δὲ, ὡς παρὰ Δεκκιανῶ, εἰκόσ μοι ὦ Φίλε ἐκλελῆσθαι τὴν ὁδόν.

151. Τὸ μέμνημα συντάσσεται καὶ γενικῆ καὶ αἰτιατικῆ· αἰτιατικῆ μὲν, ὡς παρὰ Δεισιδῆ, οἷον, τὸν προβληθέντα λόγον μέμνημα· γενικῆ δὲ παρὰ πᾶσι.

152. Φέρω τὸ ἄγω, καὶ Φέρω τὸ ὑπομένω.

153. Γράφεται ἡ αὕξη καὶ ἡ αὕξησις.

154. Τὸ ἐνοχλῶ καὶ διενοχλῶ αἰτιατικῆ συντάσσεται παρὰ Δεισιδῆ· οἱ ποιηταὶ αἰεὶ καὶ περὶ παντὸς τὰς Μέσας ἐνοχλῶσι.

155. Τὸ ἴσμεν ἀντὶ τῆ γινώσκω γίνεταί ἀπὸ τῆ ἴσμη τὸ γινώσκω. ἢ τὰ πληθυντικὰ μόνον εἰσὶ

148. ἑμαυτῆς) Codex φαυτῆς.

150. αὐτῆ) Codex αὐτῆν.

ἐν-χρήσει. τὰ ἐνικά δὲ καὶ τὰ δυϊκά ἐκ εἰσιν ἐν
 χρήσει. λαμβάνονται δὲ ἀντὶ τέτων τὸ οἶδα, οἶ-
 δας, μέχρι τῶν πληθυντικῶν. καὶ λέγεται ἀντι-
 χρονισμός. γίνεται δὲ τὸ οἶδα ἀπὸ τῆ εἶδω τὸ γι-
 νώσκω, ὅπερ εἶδ' αὐτό ἐστιν ἐν χρήσει.

156. Βάκχος ἐπίθετον τῆ Διούσῃ, ἀφ' ἧ τὸ
 βακχεύειν ἀντὶ τῆ μεθύειν καὶ μαίνεσθαι.

157. Ἐν Δωδώνῃ χαλκῆς λέβης ἕκειτο ἐφ' ὑψη-
 λῆ κίονος. ἐφ' ἑτέρῃ δὲ κίονος πλησίον ἴσατο νεα-
 νίας τις ὁμοίος χαλκῆν μάστιγα φέρων. πνεύματος
 δὲ σφοδρῆ ἐπιόντος φασὶν ἐμπίπτειν τὴν χαλκῆν
 μάστιγα ἐν τῷ χαλκῷ σκεύει, καὶ πολὺ τὸν ἦχον
 ἐξακέσθαι. ὅθεν παροιμία ἐπὶ τῶν πολυλόγων τὸ
 πλεόν τῆ ἐν Δωδώνῃ χαλκείῃ λέγειν.

158. Ἀνάσασις λέγεται καὶ ἡ ἀνέγερσις καὶ ἡ
 ἀνασάτωσις, ὡς παρὰ Δημοσθένει, ὡς τό, οἱ Ὀ-
 λύνθιοι ὑπὲρ ἀνασάσεως καὶ ἀνδραπαδισμῆ τῆς
 πατρίδος πολεμῶσθ.

159. Πανῆργος λέγεται ὁ εἰς πᾶν ἔργον ἐπι-
 βάλλων, ἦγεν ὁ Φρόνιμος. νῦν δὲ παρὰ τοῖς νεωτέ-
 ροις ἐπὶ τῆ δολίῃ τίθεται ἡ λέξις.

160. Φράζω ἐνεργητικῶς τὸ λέγω. Φράζομαι
 δὲ παθητικῶς τὸ νοῶ, ὡς παρ' Ὀμήρῳ,

Φράζεο Τυδείδη καὶ χάζεο τυτθὸν ὀπίσω.

161. Προῆλθεν ἀντὶ τῆ ἐγεννήθη, ὡς τό, προ-
 ῆλθεν ἐξ ἀγῶνις παρεγένε. καὶ παρ' Ἀφθονίῳ, ὁ
 μῦθος ποιητῶν μὲν προῆλθε. προῆλθε καὶ ἀντὶ τῆ

160. τυτθὸν ὀπίσω) Codex ὀπίσω. Grammaticus memoriter
 hunc versum afferens haec verba addidit, quae non habet
 Homerus Iliad. V. 440.

προέλαβε. προῆλθε καὶ ἀντὶ τῆ ἐξῆλθεν, ὡς παρὰ τῆ θεῖας γραφῆς, ὅσοι κατηχόμενοι προέλθετε. καὶ παρὰ Λιβανίου, πρόσκαθημένη ταῖς θύραις ἡ γυνὴ ἐπολιόρηκεν ἄν με, προελθεῖν ἐκ ἐῶσα.

162. Μῦθος καὶ ἄνος ὁ λόγος. α. β. ὧν πρόμῦθον καὶ παραινέσις.

163. Ἀκμὴ λέγεται τὸ μεσαῖτατον, ὡς τὰ θεῖα ἦν ἀκμή. ἀκμὴ καὶ ἡ ὀξύτης τῆ ξίφους.

164. Ἀναβάλλομαι σημαίνει κρία. τὸ ἀνακρέομαι καὶ προοιμιάζομαι. ὡς τό, οἱ τέτταρες μισικὴν ἀνεβάλλοντο σύντονον καὶ τὸ ἐνδύομαι, ὡς παρὰ τῆ θεῖας γραφῆς, ὁ ἀναβαλλόμενος φῶς, ὡς ἰμάτιον. καὶ τὸ εἰς ἀναβολὰς τίθημι τὸ πρᾶγμα, ὡς τό, ἀναβάλλομαι τὴν ὑπόσχεσιν.

165. Ἐπειδὴ οἱ μαχόμενοι διὰ τῶν χειρῶν ἐκπληροῦσι τὴν ὀρμὴν τῆ θυμῆ, διὰ τῆτο λέγομεν τὲς κατ' ἀλλήλων ὀρμήσαντας εἰς χεῖρας ἦλθον. ἀπὸ τῆτε λέγομεν καὶ ἐκχειρίαν τὴν ἀδειαν, ὅπερ γίνεται ἀπὸ τῆ ἐκάς καὶ μακρὰν εἶναι χειρῶν, τῆτεστι μακρὰν τῆς μάχης. λέγομεν καὶ εὐχερὲς πρᾶγμα τὸ εὐκολον εἰς τὸ ἐμβαλεῖν τινὰ χεῖρας αὐτῶ. λέγεται καὶ εὐχερὲς ἄνθρωπος, ὁ εὐκολος εἰς τὸ ἀπατάσθαι.

166. Ἐσπεισεν ἀντὶ τῆ δι' ὑγρῶν ἔθυσεν. ἐσπίσατο δὲ ἀντὶ τῆ ἐφιλώθη.

167. Ἀναιρῶ τὸ φονεύω συντάσσεται αἰτιατικῆ. καὶ ἀναιρῶ τὸ μαντεύω, ὡς παρὰ Πλάτωνι, τότε δεῖ ποιεῖν, ἐν καὶ ἡ Πυθοῖ συναναιρῆ. ἀναιρῆμα δὲ παθητικῶς ἀντὶ τῆ φεύομαι καὶ ἀντὶ τῆ ἀναλαμβάνω, ὡς τό, ἀναιρῆνται οἱ Μεγαρεῖς τὰ βρέφη τῶν Ἀθηναίων.

168. Ἀνεῖλεν ἀντὶ τῆ ἐφ' ἔνευσε, καὶ ἀνεῖλεν ἀντὶ τῆ ἔχρησεν, ὡς τό, ἀνεῖλεν ὁ Πυθίος, ἀνδροφόνους ἔ χρεῶ.

169. Χρεῶ λέγεται τὸ μαντεύω ἐνεργητικῶς, χρεῶμαι δὲ τὸ εἰς χρεῖαν ἔχω, καὶ χρεῶ ὁ θεός, μαντεύεται δὲ ὁ ἄνθρωπος.

170. Ἐπαγγέλλομαι τὸ ὑπίσχομαι. ἀπαγγέλλω δὲ τὸ διηγῆμαι.

171. Μετῆλθεν ἀντὶ τῆ ἐκόλασεν, ὡς τό, μετέρχεται ὁ παιδαγωγὸς τῶν παιδῶν τὰ ἀμαρτημάτα. μετῆλθε καὶ ἀντὶ τῆ μετέπεσει, ὡς, τὸ ῥόδον λευκὸν ὃν τὴν ἀρχὴν εἰς ὃ τὸν ὄραται μετῆλθε. λέγεται καὶ μετελθεῖν ἀντὶ τῆ διαχειρίσασθαι καὶ κολᾶσαι.

172. Περεύομαι ἐγὼ καὶ περεύω ἕτερον, ὡς παρὰ Λιβανίου, μεγάλη τοῖς θεοῖς ἡ χάρις, οἱ σὲ ἐπόρευσαν πρὸς τὸν βαρβαρον, καὶ πάλιν ἀπέσωσαν.

173. Ἐξετάζω τὸ ἐρευνῶ. καὶ ἐξετάζομαι τὸ συναριθμῆμαι, ὡς τὸ ἐξετάζομαι τοῖς στρατιώταις, καὶ ἐξετάζομαι τοῖς ἀρχιερεῦσι.

174. Παραβολὴ παραδείγματος διαφέρει, ὅτι ἡ μὲν παραβολὴ λαμβάνεται παρὰ τῶν αἰετινῶν πραγμάτων, τὸ δὲ παράδειγμα ἐπὶ τῶν ἀπαξ πραχθέντων.

175. Ὑπέχω σημαίνει β', τὸ δίδωμι ὡς τό, νόμοις ὑπεχέτω τὴν κόλασιν, παρ' Ἀφθονίου, ὁ μηκέτ' εἶναι τῆς νόμου ποιῶν. ὑπέχω καὶ τὸ ὑποβάλλω καὶ ὑποκάτω τίθημι, ὡς τό, ὑπέχει τὰ νῆα ἢ θάλασσαν τῆ νηί.

170. ὑπίσχομαι) In codice scriptum ὑπόσχομαι.

176. Ἐφ' ὧν τὸ ῥῆμα ἢ ἀφ' ἑνὸς τῶν διπλῶν ἀρχεται ἢ δύο συμφώνων, ὧν τὸ σ ἡγείται, ἐκ ἑσθ' ὅπως ἀν' γένοιτο ἀναδιπλασιασμός δια συμφώνων, διὰ τε τὸ κακόφωνον καὶ τὸ τῆς προφορᾶς δυσχερές.

177. Τῶν ῥημάτων τὰ μὲν προφέρονται ἐνεργητικῶς, ἔχουσι δὲ παθητικὴν τὴν σημασίαν, οἷον πόνω, κάμνω, καὶ ἕτερα· τὰ δὲ προφέρονται παθητικῶς, ἔχουσι δὲ ἐνεργητικὴν τὴν σημασίαν, οἷον ἔρχομαι, δέδιπτομά σε, καὶ ἕτερα· τὰ δὲ προφέρονται ἐνεργητικῶς καὶ παθητικῶς, ἔχουσι δὲ ἐνεργητικὴν τὴν σημασίαν, οἷον ἀποπέμπω καὶ ἀπαπέμπομά σε, ἀνακαλῶ καὶ ἀνακαλεῖμαι σε, ἀπαριθρῶ καὶ ἀπαριθμεῖμαι, αἰκίζω καὶ αἰκίζομαι σε, ἀσκῶ τὸ μανθάνω καὶ ἀσκεῖμαι τὸ αὐτό, αἰτῶ καὶ αἰτῶμαι καὶ ἐξαίτῶμαι, ἀφαιρῶ καὶ ἀφαιρέομαι σε, σὲ τὰδε, διακονῶ καὶ διακοιῶμαι σοι, διέταξε καὶ διετάξατο, διορῶ καὶ διορῶμαι, διαίρω καὶ διαίρωμαι τόδε, διέλυσε καὶ διελύσατο, δαπανῶ καὶ δαπανῶμαι, ὡς παρὰ Δημοσθένει, ὅσα εἰς ἅπαντα τὸν προῆ πόλεμον δαπάνησθε· ἐξωθῶ καὶ ἐξωθῶμαι σε, καὶ ἀπωθῶμαι καὶ διωθῶμαι ὁμοίως· ἐφυτευσά καὶ ἐφυτευσάμην τὸ φυτόν, ὡς παρὰ Διβανίω, ὡσπερ αὐτὸς ὧν Ὀμηρὸς ὁ φυτευσάμενος, εἶτα ὄρων κείμενον θρήνον εἰς τὸ ἔρος ἀδει· ἐρῶ καὶ ἐραῖομαι σε, ἐπαναστείνω τὰς χεῖρας εἰς εὐχὴν καὶ ἐπαναστείνομαι τῷ θεῷ τὴν βίβδον, θύω καὶ θύομαι τῷ θεῷ, θαυμάσω καὶ θαυμάσομαι καταστρέφω, καὶ καταστρέφομαι τὰς πόλεις, καταδελῶ καὶ καταδελῶμαι σε, κρύπτω καὶ κρύπτομαι σε, καὶ μετὰ τῆς ἀπὸ προθέσεως· κατέστησε καὶ κατέστησατο, λοιδορῶ καὶ λοιδορέομαι σοι, σε,

177. ἀφαιρέομαι σε, σὲ τὰδε) In codice scriptum non iuxta, sed supra σε. Sic etiam infra σε supra σοι post λοιδορέομαι.

καὶ μετὰ τῆς διαμαρτυρῶ ἐγώ, καὶ μαρτύρομαι σε, ἀντὶ τῶ μαρτύρα προβάλλομαι σε μερίζω καὶ μερίζομαι ἐμαυτῶ ταδε. ἐπισφραγίζω καὶ ἐπισφραγίζομαι τὰ πράγματα, πράττω καὶ πράττομαι τὸ ἀπαιτῶ, προτρέπω καὶ προτρέπομαι σοι, πορίζω καὶ πορίζομαι σοι ταδε, καὶ μετὰ τῆς ἐκ προθέσεως ὁμοίως παύω τῶ ἔργα καὶ παύομαι ὁμοίως πονῶ καὶ πονῶμαι περὶ τῶδε, καὶ μετὰ τῆς διαπροθέσεως παραστήσει καὶ παραστήσεται τὴν Ὀλυμπον Φίλιππος, παρέχω καὶ παρέχομαι σοι τόδε, συγχωρήσομεν καὶ συγχωρησόμεθα παρ' Ἀριστέδη, εἰ τὰ μάλιστα μὴ τέχνην εἶναι δοίημεν ῥητορικὴν, τί μᾶλλον γε αἰσχρὸν εἶναι συγχωρησόμεθα παραχωρήσει καὶ παραχωρήσεται παρ' αὐτῶ, τί δὲ ἢ συγγενὴς σοι νομοθετικὴ οἶμα μὲν παραχωρήσεται, μᾶλλον δὲ παρεχώρησε πάλας. θαυμάσω καὶ θαυμάσομαι, θρύψω καὶ θρύψομαι, αἰέσω καὶ αἰέσομαι παρέξω καὶ παρασχέσομαι, ὡς παρ' Ἀριστέδη, ἐνέει ποιητῶ τῶν ἀπὸ Βοιωτίας παρασχέσομαι μαρτυρίαν ἀποβάλλω καὶ ἀποβάλλομαι, ἀρμόζω καὶ ἀρμόζομαι, ὡς παρὰ Φίλωνι, ἀρμόζομενοι καὶ ἐνδντες αὐτῶ τῆ ψυχῇ ἐκμετρῶ καὶ ἐκμετρέομαι παρὰ τῶ αὐτῶ, τὴν αὐλὴν τῆς ἱερᾶς σκηνῆς Μωσῆς κατασκευάζει, πήχεσιν ἑκατὸν τὸ πρὸς ἀνατολὰς καὶ δύσεις ἐκμετρέμενος· περιβλέπω καὶ περιβλέπομαι, σπῶ καὶ σπῶμαι παρὰ Φίλωνι, περιβλέπομαι τῶν κύκλω, καθαρᾶς καὶ ἀμιγῆς κακῶν ζωῆς σπᾶσαι γλιχόμενος· ῥαθυμῶ καὶ ῥαθυμέομαι παρὰ Λιβανίω, ἔμεινες, Ἀπολλων, Φερρὸς τῆς Δάφνης καὶ ῥαθυμέμενος· τρέπω καὶ τρέπομαι τῶς πολεμίσ, ὑπηρετῶ καὶ ὑπηρετέομαι σοι, ὑποτέμνω καὶ ὑποτέμνομαι, ὡς παρὰ τῶ Μεταφραστῆ, ἡ Φθάσσασα λύπη τὴν μέλλεσαν ἡδονὴν ὑποτέμνεται· προϊσῆμι καὶ προϊσάμαι σε ἐμῶ, ὡς παρ' Ἀριστέδη, ὁ τε δῆμος εἶτινα εὖροι πε τῶν πολλῶν ὑπερέχοντα, ἐθελοντῆς ἑαυτῶ προϊσά-

μιανός καὶ χρώμενος οἶον ἀρχοντι δηνεκεῖ· βιάζω καὶ
βιάζομαι

178. Φθίσονται ἀντί τῆ φθάσαι παρ' Ἀρισεΐ-
δη, ἔ τὸ θέμα φθῶ ἀχρησεν. λαμβάνεται δὲ ἀντί
τῆ τοιῦτε θέματος τὸ φθάνω, ὅπερ μέλλοντα ἐκ
ἔχει. λαμβάνεται δὲ ὁμοίως ἀπὸ τῆ θίγω τὸ θιγ-
γάνω, καὶ ἀντί τῆ μήθω τὸ μανθάνω, καὶ ἀντί
τῆ ἐρεύγω τὸ ἐρυγγάνω.

179. Κατάγεσθαι καὶ καταίρειν ἐπὶ νηός, ὅταν
ἀπὸ πελάγης εἰς λιμένας ἔρχηται. ἀνάγεσθαι δὲ
καὶ ἀπαίρειν, ὅταν ἀπὸ λιμένος πρὸς πέλαγος.
παράδειγμα τῆ καταίρειν παρ' Ἀρισεΐδη, πολλὰ
γὰρ ἀν πελάγη περάσαις, καὶ πολλὰς ἐν εἰς τό-
πος καὶ λιμένας κατάραις· τῆ δὲ ἀπαίρειν παρά-
δειγμα παρὰ τῶ αὐτῶ, οἱ κυβερνήται καὶ πρὶν
ἀπαίρειν κἀθιναί, σοχαζόμενοι περὶ τῶν πνευμά-
των. τὸ δὲ κατάγεσθαι καὶ ἀνάγεσθαι διπλῆν
ἔχουσι τὴν σημασίαν, μίαν μὲν, ἣν εἶπομεν, δευ-
τέρην δὲ, τὸ μὲν κατάγεσθαι ἀντί τῆ ξενίζεσθαι
παρὰ τινος, τὸ δὲ ἀνάγεσθαι ἀντί τῆ ἀναστρέφε-
σθαι. ἀπὸ τῆτων γίνονται ὀνόματα καταγωγή ἢ
ξενία καὶ ὁ κατάπλευς, ἀναγωγή δὲ ὁ ἀνάπλευς
καὶ ἡ ἀναστροφή.

180. Φιλοτιμῆται ἀντί τῆ ἐπιδείκνυται τις κα-
τὰ τὸν λόγον. Φιλοτιμῆται καὶ ἀντί τῆ παρέχει,
ὡς παρ' Ἀφροΐνω, ὁ γάμος Φιλοτιμῆται τὰ γένη
μετὰ σωφροσύνης. ἀπὸ τῆτων καὶ ὄνομα Φιλοτι-
μία ἢ ἐπίδειξις καὶ ἡ παρέχη.

181. Εἰσὶ τινὰ ῥήματα, ὧν τὸ θέμα ἔχει εἰς
ὦ τὴν λήγασαν τὸ καταρχάς, ἔπειτα πρὸ τῆ ὦ
προστιθεμένῃ τῆ ν' παράγονται ἕτερα ῥήματα διὰ
τῆ νω, ἔτι δὲ καὶ ἡ τετάρτη συζυγία τῶν εἰς μι,
οἶον ζεύγω, ζευγνύω, ζεύγνυμι, ὄρω, τὸ διεγείρω,

ἔρνω, ἔρνωμι, σβέω, σβεγγύω, σβέννωμι, ἔω, τὸ ἐνώσωμαι, ἐννώω, ἐννωμι, καὶ ἀμφιέννωμι, ἄχω, ἀχνύω, ἀχνύμι, ῥῶ, ῥωννύω, ῥώννωμι, πήγω, πήγνύω, πήγνυμι. ὁμοίως καὶ τὸ ῥήγνυσθαι, διόμνυσθαι, φράγνυσθαι, ζώννυσθαι, ὁμέρηνυσθαι, δαίνυσθαι, πτάρηνυσθαι, καὶ ὅσα τοιαῦτα.

182. Χρήζω τὸ χρεῖαν ἔχω συντάσσεται γενικῇ, χρήζω δὲ τὸ δανείζω δοτικῇ, ὡς παρὰ Πλάτωνι, χρεῖσεν μοι τὴν χλαμύδα σθ', χρήζω δὲ τὸ θέλω αἰτιατικῇ ὡς παρὰ Σοφοκλέα, οἷσθ' ἂν χρήσεις.

183. Δόρασιν, ἢ εὐθεῖα τὸ δόρας. ἄχρηστος δὲ ἢ τοιαύτη εὐθεῖα. λαμβάνεται δὲ ἀντὶ τούτου τὸ δόρυ.

184. Τὸ κλυθι γίνεται κατὰ μεταπλασμὸν ἀπὸ τῆς κλύε. ἐστὶ δὲ μεταπλασμὸς μετασηματισμὸς λήξεως ὀνόματος ἢ ῥήματος ἢ ἐπιβήματος εἰς ὁμοιομερῆς τελικόν, ὀνόματος μὲν, ὡς τὸ λέων ἀλκι πεποιθώς. ἐνταῦθα γὰρ τὸ ἀλκῆ κατὰ τὰς κοινὰς ἢ γραφόμενον μεταπέπλασαι κατὰ τὰς ποιητὰς εἰς τὸ ι, ὅπερ ἐστὶ καὶ αὐτὸ τελικόν τῆς δοτικῆς. ὁμοίως καὶ ἐπὶ τῆς ἐρυσάρματες ἵπποι. καὶ τὸ κλαδί παρ' Ἀιλίαν ἔν τῳ περὶ ζώων. ῥήματος δὲ, ὡς ἐπὶ τῆς κλυθι, καὶ ἴθι, καὶ ἀνωχθι. καὶ φάθι. κἀνταῦθα γὰρ μεταπέπλασαι τὸ ε εἰς τὸ θι, τελικόν ὃν καὶ αὐτὸ τῶν προστακτικῶν, ὡς τὸ τύπηθι. ταυτὸν δὲ καὶ πρὸς τῶν εὐκτικῶν γίνεται ῥημάτων. τὸ γὰρ δοῖην καὶ γνοῖην καὶ εἰδείην καὶ ὅσα τοιαῦτα ἀπὸ τῶν εἰς μι τελικῶν μετεπλάσθησαν. τελικὰ γὰρ ἀμφοτέρω τῶν εὐκτικῶν, ὡς τὸ τύπομι καὶ τυφθεῖην. ἐπιβήματος δὲ, ὡς ἐπὶ τοῦ δίχα καὶ τρίχα καὶ πέτραχα. μεταπλασμὸς γὰρ καὶ τούτοις γέγονε τῆς εἰς τὸ α. διχῆ γὰρ ἦν,

182. παρὰ Σοφοκλέα) In Oedipo Rege v. 655. ubi in codex Aug. omittit, ut nosser.

καὶ τριχῆ, καὶ τετραχῆ. ὅτι δὲ καὶ τὸ αὐτὸ ταλι-
κὸν ἐστὶ τῶν ἐπιβρῆμαστων, ὄφλον ἐκ τῆ μάλα καὶ
σφόδρα καὶ κάρτα καὶ ἅμα καὶ εἶτα. τὸ δὲ τα-
χα ποτὲ μὲν λαμβάνεται ἐπὶ διαταγῆ, ποτὲ δὲ
ἀντὶ τῆ ταχέως. καὶ γίνεται ἀπὸ τῆ ταχέα τα-
χα κατὰ συγκοπὴν. ὡσπερ δὴ καὶ τὸ σαφα. καὶ
ῶκα καὶ λίγα, ἀπὸ τῆ σαφέα καὶ ῶκέα καὶ
λιγέα.

185. Πρόγονος ὁ τῆ πατρὸς ἢ τῆς μητρὸς πα-
τῆρ, ἢ πάππος. προγονός δὲ ὁ υἱός τῆς συζυγείας
τῶ δέινι, ὃν ἔσχε μετὰ ἑτέρῃ προτέρῃ ἀνδρὸς.

186. Πατρῶος κληρὸς ὁ ἀπὸ τῆ πατρὸς. πα-
τρῶος δὲ τῆ δέινος, ἠγεν ᾧ συνεζύγη ἢ μήτηρ τῆ
δέινος, ἀποθανόντος τῆ ἰδίου πατρὸς, ὃν τρόπον λέ-
γομεν καὶ μητρῴαν τῆ δέινος, καὶ νόμος μὲν ὁ τὸ
δίκαιον διδῆς, νομὸς δὲ ὁ τῆς νομῆς τόπος. καὶ Τύ-
ρος πόλις, τυρὸς δὲ ὁ ἀπὸ γάλακτος. καὶ πλείων
μὲν ὁ χρόνος κατὰ περιοχὴν, πλείων δὲ, οὐ συγ-
κριτικὸν ὁ περισσότερος. καὶ Ἄργος τόπος, ἀργός
δὲ ὁ βράθυμος. καὶ ἄλκος μὲν τῆ ὄψεως τὰ ἴχνη,
ὄλκη δὲ τὸ βάρος τῆ σταθμωμένῃ. κάλαμος, δι' ἃ
γράφομεν, καλάμη δὲ ἢ τῆ σίτη. θαλάμος ὁ ἐν-
δότερος οἶκος, θαλάμη δὲ ἢ ὀπή, ἢ καὶ ἢ τῶν
ἰχθύων κατοικία.

187. Καταγαγεῖν λέγεται καὶ τὸ καταβαλεῖν
ἀνωθεν κάτω. καταγαγεῖν καὶ τὸ ἀνακαλέσασθαι
τινα ἐπὶ ἐξορίας, ὡς παρ' Ἀφθονίῳ, Ἀθηναῖον γὰρ
ἐληλαμένον κατηγαγον τον Ἀμύνταν.

188. Ἐλπίζω ποιήσῃν τόδε ἐμὲ ἀμετάβατον.
καὶ ἐλπίζω τινα ἀντὶ τῆ εἰς ἐλπίδας ἄγω. ὡς ἐν
Ὀδυσσεΐα,

πάντας μὲν ῥ' ἔλπει καὶ ὑπόσχεταί ἀνδρὶ
ἐκίεω

ἢ Πηνελόπη. καὶ παρὰ τῶ Μεταφραστῇ, ὁ Ἰωάννης τότε καὶ τότε ποιεῖ ἀπελπίζων τοῖς γονεῦσι τὴν ἐπάνοδον, ἀντὶ τῆ ἀπελπισμὸν διδῶς.

189. Ἀφήγησις ἢ διήγησις καὶ ἔκθεσις πράγματος, τὸ ὡς ἔτυχε διεξέρχασθαι καὶ διηγῆσθαι τὰ πράγματα. διήγησις ἢ παραίνεσις. περιηγησις δὲ ἢ λεπτομερὴς τῆ πράγματος ἀφήγησις.

190. Σοφίζω τὸν θεῖνα ἀντὶ τῆ σοφίαν διδάσκω. σοφίζομαι δὲ ἀντὶ τῆ ἀπατῶ.

191. Τὸ τὰ προσήκοντα πρὸς ἀνθρώπους ποιεῖν λέγεται δίκαιον. ὅσιον δὲ τὸ τὰ προσήκοντα πρὸς τὸν Θεόν.

192. Προσηγορία λέγεται ἢ ἑνομασία. προσαγορία δὲ ὁ Χαιρετισμός.

193. Ἄθλον τὸ α μακρόν. ἀπὸ γὰρ τῆ ἀεθλον γέγονεν.

194. Οἱ Αἰγύπτιοι τὸν ἐνιαυτὸν ἀπὸ τῆς τῆ Νεῖλος ποταμῆ ἀναβάσεως τεκμαίρονται. διὰ τῆτο φασιν ὀνομασθῆναι καὶ καθ' Ἑλληνας ἔτω. τὸ γὰρ Νεῖλος ἀναλυόμενον εἰς ἀριθμὸς, τῶν τῆ ἐνιαυτῆ τῆς ἡμερῶν ἀποτελεῖ τὴν ποσότητα.

195. Ὁ Μίνως, τῆ Μίνω, τῶ Μίνω, τὸν Μίνων.

196. Ἐλέγχω ἀντὶ τῆ παρῆσημι, ὡς τὸ ἐλέγχω σὲ δύστιεν ἔντα τῆ πόλει. ἐλέγχω καὶ τὸ φαυλίζω παρ' Ἀριεῖδη, ἔτα Πλάτων ἐλέγχειν μὲν βέλεται ῥητορικὴν, κατηγορεῖ δὲ καὶ τῶν τυράννων, τὰ ἀμικτα μιγνύς. ἐλέγχω καὶ τὸ ἐρωτῶ παρὰ

Ξενοφῶντι· οἱ δὲ τὸς αἰχμαλώτους διαλαβόντες ἤλεγχον, εἴτινα εἶδεν ὁδὸν ἄλλην ἢ τὴν Φα-
νεραν.

197. Παραϊτῆμα τὸ ἀπαγορεύω. παραϊτῆ-
μαι καὶ τὸ συγγνώμην αἰτῶ, ὡς παρ' Ἀριστοῦ·
παραϊτῆσθαι μὲν ἐκ οἴδ' ὅτι δεῖ περὶ τῶν αὐτῶν
πολλῶν.

198. Διακῆσαι τὸ διόλε. ἢ διὰ γὰρ ἀντὶ τῆ
διόλε κῆσαι.

ΑΡΧΗ ΣΤΗ ΘΕΩ ΤΩΝ ΠΕΡΙ ΤΗΣ
ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ ΤΩΝ ΡΗΜΑΤΩΝ
ΠΡΟΣ ΤΑ ΟΝΟΜΑΤΑ, ΚΑΙ ΤΩΝ
ΑΛΛΩΣ ΜΕΤΑ ΠΡΟΘΕΣΕΩΝ
ΕΝΑΛΛΑΣΣΟΜΕΝΩΝ ΡΗΜΑ-
ΤΩΝ.

Απαγορεύω τὸ ἀρνῆμα, αιτιατικῆ' οἶον, ἀπαγο-
ρεύω τὴν ἀμαρτίαν, ἀντὶ τῆ ἀρνῆμα. ἀπαγορεύω
τὸ κωλύω, ¹⁾ ὡς τὸ, ἀπαγορεύω σοι τὴν πρὸς ἐμέ
εἰσοδόν, ἤτοι ἀποκλείω. ἀπαγορεύω δὲ τὸ ἀπο-
καίμνω καὶ ἐξαπόρῳ, αιτιατικῆ' ὡς παρὰ τῷ Θε-
κυδίδῃ, ἀπαγορεύοντες τὸν πρὸς Σικελίων ἀποπλεν-

ἄγειν τὸ διεξάγειν τὸ στρατεύμα, ὅθεν καὶ
ἀγος ποιητικῶς ὁ ἡγεμῶν. καὶ τοσαῦτα πράγματα
ἀγεις τις, ἤτοι διεξάγει, αιτιατικῆ'. ἀγεις τὸ νομι-
ζειν καὶ τιθεσθαι καὶ ἡγεσθαι, αιτιατικῆ', ὡς πα-
ρὰ Συνεσίῳ· ἡμέρᾳ μὲν ἐν ἡν, ἠντινα ἀγισιν οἱ Ἰθ-

1) Ita scriptum videtur in codice. Nam verba οἶον usque
ad κωλύω in supremo margine adscripta asseritime legi
possunt. Confer Phavorinum.

δαίοι παρασκευήν. ²⁾ ἄγειν καὶ τὸ φέρειν ἐπὶ ἐμψύχῃ· καὶ συντάσσεται τὸ προσωποῦν δοτικῇ, τὸ δὲ πρᾶγμα αἰτιατικῇ.

Ἀναιρεῖσθαι λέγεται μὲν καὶ τὸ φονεύεσθαι, ἐπὶ πάθῃ, καὶ ἀνατρέπεσθαι ἐπὶ πάθῃ καὶ αὐτό, ὡς τὸ ἀναιρεῖνται οἱ νόμοι. λέγεται δὲ καὶ τὸ ἀναλαμβάνειν ἐπὶ ἐνεργείας, οἷον ἀναιρεῖται ζέφانون· τὸ γὰρ αἰρεῖσθαι, τὸ προκρίνω, προσλαμβάνομένων τῶν προθέσεων διαφόρῃς σημασίας δηλοῖ. αἰρεῖσθαι γὰρ τὸ προκρίνειν, καὶ συντάσσεται ἀπὸ αἰτιατικῆς εἰς γενικήν, οἷον, αἰρεῖσθαι τὸδε τῷδε· καθαιρεῖσθαι μετὰ τῆς κατὰ πρόθεσews, καὶ δηλοῖ τὸ καταβάλλεσθαι ἐπὶ πάθῃ. μετὰ δὲ τῆς ἀντὶ ἀνδραῖσθαι τὸ ἀντὶ ἄλλων ἄλλο αἰρεῖσθαι, καὶ τρόπον τινὰ προκρίνειν, οἷον, ἀνδραῖσθαι ζωῆς θάνατον ἀπὸ αἰτιατικῆς εἰς γενικήν. διαρῶ, τὸ τέμνω, αἰτιατικῇ, καὶ διαρῖσθαι τὸ τέμνεσθαι, παθητικόν· περιαιρεῖν τὸ ἐξαρτᾶν καὶ ἐκκρεμαῖν αἰτιατικῇ· περιαιρεῖσθαι δὲ ἐπὶ πάθῃ ταυτὸν τῷ καθαιρεῖσθαι· ἀφαιρεῖσθαι τὸ ἀποσερεῖν καὶ ζημιῶν, διπλῆν ἔχον σύνταξιν, οἷον, ἀφαιρεῖται τὸν ἄνθρωπον τῆς ἐσίας, ἀπὸ αἰτιατικῆς εἰς γενικήν· καὶ ἀφαιρεῖται τὸν ἄνθρωπον τὴν ἐσίαν, ἀπὸ αἰτιατικῆς πάλιν εἰς αἰτιατικῆν. οὐ ὁ παρακείμενος ἀφῆρημαί μέσος ὢν καὶ ἐπὶ πάθῃ καὶ ἐπὶ ἐνεργείας λαμβανόμενος· ὅτε γὰρ λαμβάνεται ἐπὶ πάθῃ, εἰ μὲν ἀποσερεῖσθαι ἢ κέκτησθαι, αἰτιατικῇ, οἷον ἀφαιρεῖσθαι θοιματιον· εἰ δὲ ἔκ ἔχω αὐτό, ἦν δὲ μοι δυνατὸν ἐπιμελεμένῳ λήψεσθαι αὐτό, συντάσσεται γενικῇ, οἷον ἀφῆρημαί λόγῃ, ἀφῆρημαί παιδείας· μετὰ δὲ τῶν μονοσυλλάβων· ἐξαιρεῖσθαι τὸ ἐλευθερεῖν, οἷον, ἐξαιρεῖσθαι σε κινδύνων, ἀπὸ αἰτιατικῆς εἰς γενικήν· συνααιρεῖσθαι τὸ συνάγεσθαι καὶ εἰς ἐν γίνεσθαι ἐπὶ πάθῃ· προαιρεῖσθαι τὸ προσλαμβάνειν

2) Codex παρασκευήν. Synesius Ep. 4. p. 163. D. Petavi ubi pro ἄγασιν codex unus λέγασιν.

καὶ προσδέχεται αἰτιατικῇ, οἷον, ὁ δάμα ἀρξίας
προαιρείται καὶ τὸν δάμα συνάρχεν· προαιρείσθαι
τὸ προκρίνειν καὶ τὸ προβάλλειν, ἀπὸ αἰτιατικῆς
εἰς γενικὴν, οἷον, προαιρείται βιβλία τῶν ἱματίων.

Ἄνιασι τὸ ἀνέρχονται, καὶ συντάσσεται μετὰ
προθέσεως· καὶ εἰ μὲν ἡ πρόθεσις συντάσσεται δοτι-
κῇ, καὶ αὐτὴ δοτικῇ· εἰ δὲ ἡ πρόθεσις αἰτιατικῇ, καὶ
αὐτὸ αἰτιατικῇ. ἀνιασι δέ, τὸ ἀφιασι καὶ ἐνδιδό-
ασι, δοτικῇ. κατίασι, τὸ κατέρχονται, μετὰ προ-
θέσεως, ὡς παρὰ Λιβανίου· κατήει μὲν ὁ βασι-
λεὺς ἐφ' ἐσπέραν. καδιασι δέ, τὸ χαλῶσι, κυρίως
ἐπὶ τῶν ὑγρῶν, αἰτιατικῇ, οἷον, καδιασι τὴν ὀρμι-
άν, ὡς ἀπὸ τῆς καθήμι. τὸ καθήμι δὲ σημαίνει
καὶ ἐνέδρας, καὶ συντάσσεται αἰτιατικῇ, ὡς καὶ
Συνέσιος· καὶ βαρβαρικὸν μὲν δρᾶμα συνθεῖς, τὸν
ἀφαιγέα δὲ καθεῖς τὸν ὠμότατον, ἦτοι ὑποβαλῶν
καὶ εἰς λόχον καθίσας. διασι τὸ συγχωρεῖσι καὶ
ἐπιτρέψει διαλθεῖν, ἦτοι διαβῆκα, αἰτιατικῇ. με-
τίασι τὸ μετέρχονται καὶ ἐπιτηδεύειν, αἰτιατικῇ,
οἷον μετίασιν οἱ νέοι τὰ βιβλία, αἰτιατικῇ, ὡς καὶ
Συνέσιος· ἐρρωμένως εὐδυμῶν διαβίης φιλοσοφίαν
ἀδολωτάτην μετῶν. καὶ αὐθις τὸ διακέσι καὶ ζη-
τήσιν ὡσαύτως. μετίασι καὶ τὸ τιμωρένται καὶ κο-
λάζουσι, αἰτιατικῇ. μεδιασι τὸ ἀφιασι καὶ συγ-
χωρεῖσι, αἰτιατικῇ. παρίασι τὸ πληθύντικόν, γί-
νονται διὰ τῆς ὁδοιπορεῖν, δοτικῇ. παρίασι καὶ ἀντι-
τῆ εἰς τὸ μέσον ἔρχονται, οἷον, παρίασι πρὸς τὸ
δικαστήριον οἱ ἀντίδοκοι. παρίασι τὸ ἀπολύει καὶ
ἔωσι, αἰτιατικῇ. ἐπίασι διπλῆν ἔχει τὴν σημασίαν,
οἷον, ἐπίασι τὸ ἐπέρχονται, αἰτιατικῇ. οἷον, πολὺ
μῆκος τῆς γῆς ἐπίασιν, ὡς καὶ Λιβανίου· καὶ πρὸ
τέτων ἦν ἔπεισιν ἄξιον αἰδεσθῆναι. ἐπίασι καὶ τὸ
ἀναγινώσκουσι, ὡς περ' ἔπομεν καὶ τὸ μετίασιν,
αἰτιατικῇ. ἐπίασι καὶ τὸ μετ' ἐπιθέσεως ἔρχονται,
οἷον, ἐπίασιν οἱ πολεμιοὶ τῇ πόλει. ἀντὶ τῆς κατὰ

τῆς πόλεως, συντάσσόμενον δοτικῆ. ἐφιάσι τὸ ἐπι-
τρέψαι καὶ συγχωρῆσαι καὶ ἐνδιδόασαι, δοτικῆ. πα-
ρῖασι τὸ περινοῦσαι καὶ περιέρχοντα, αἰτιατικῆ
ὡς Ἀριστοφάνης.

περιῖαι 3) τὴς βωμῆς ἀπαντὰς ἐν κύκλῳ.

ἀπῖασι τὸ ἀπέρχοντα μετὰ προθέσεως συντασσό-
μενον. ἀφῖασι τὸ ἐλευθερῆσαι καὶ πέμπειν αἰ-
τιατικῆ, ὡς καὶ Διβαίνιος, καὶ νῦν δὲ τις ἀφῖκα
βέλος κρυπτόμενος. ὑφῖασι τὸ ὑποβιάζεσθαι αἰ-
τιατικῆ, ὡς καὶ Σοφοκλῆς, 4)

ὑφῖς μάγον τοιόνδε μηχανορῥάφον.

ἐνῖασι ἢ γράφεται, εἰ μὴ πε σπανίως παρὰ ποι-
ηταῖς ἐνῖασι δὲ τὸ ἐμπνῆσαι καὶ ἐμβάλλειν καὶ ἐν-
τιδέασαι, δοτικῆ, ὡς καὶ Συνέσιος. θέλγητρον ἐνῖα-
σι τοῖς ἐναγινώσκουσιν. εἰσῖασι τὸ ἐσέρχοντα μετὰ
προθέσεως συντασσόμενον. εἰσιῖασι δὲ ἔχ. εὐρίσκεται.
ἐξῖασι δὲ τὸ ἐκβάλλειν κυρίως ἐπὶ ποταμῶν μετὰ
προθέσεως συντάσσόμενον, οἷον, ἀπῶντες ποταμοὶ τὰ
ρεύματα ἐπὶ τὴν θάλασσαν ἐξῖασι. συνῖασι τὸ συ-
νέρχοντα καὶ αὐτὸ μετὰ προθέσεως συντασσόμενον,
οἷον, τὰ διασπῶντα μέρη τῆς γῆς ὑπὸ τῆ σεισμῆ
συνῖασιν. συνῖασι δὲ τὸ ἐπαίειν καὶ αἰσθάνοντα.
προσῖασι τὸ προσέρχοντα, δοτικῆ. προσῖασι δὲ ἔ.
προῖασι τὸ προέρχοντα μετὰ προθέσεως. προῖασι
δὲ ἔχ. εὐρίσκεται, ὡς περ εἶδεν τὸ προσῖασι.

Ἀμαρτάνω εἰς θεὸν μετὰ τῆς εἰς προθέσεως.
μετὰ δὲ τῆς διὰ δηλοῖ τὸ ἀποτυγχάνειν, συντασ-
σόμενον γενικῆ. μετὰ δὲ τῆς ἐκ τὸ πταίειν, καὶ
αὐτὸ μετὰ προθέσεως. οἷον Φησὶν ὁ Συνέσιος, ἐξῆ-
μαρτεν εἰς θεόν, ἐξῦβρισεν εἰς ἀνθρώπους.

3) In Plato v. 679. ubi περιῖαι legitur.

4) In Oedipo Rege v. 387.

Περίεμι τὸ ἐν κύκλῳ ἀπλῶς ἔρχομαι, ὃ καὶ προείρηται. περίεμι καὶ τὸ νικῶ, γενικῇ. ὁμοίως καὶ πάρεμι⁵⁾ καὶ παρέρχομαι, τὸ νικῶ. καὶ ἀμφότερα αἰτιατικῇ. ὁμοίως γράφεται καὶ ἐξαριθμῶ καὶ ἐξαριθμεῖμαι, καὶ ἀπαριθμῶμαι καὶ ἀπαριθμῶ, ἕνμφαντα αἰτιατικῇ.

Ἀλίσκεται γενικῇ, ἀλλὰ καὶ δοτικῇ ἔστι ὅπερ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς.

Ἀπαντῶν σημαίνει δύο. λέγεται μὲν γὰρ ἀπαντῶν ἀντὶ τῆ ἀφικνεῖσθαι καὶ ἐμβαλεῖν αἰτιατικῇ, οἷον, ἀπήντησα εἰς ἀγορᾶν ἐπὶ τῷ τῶ ἐπιτήδεον ὠνήσασθαι. καὶ Δημοσθένει, καὶ εἰς τὴν βελὴν καὶ τὰς πεντακασίας ἀπαντήσας, ἀντὶ τῆ ἀφικόμενος. ἀπαντῶν καὶ ἀντὶ τῆ ἐναντιῆσθαι καὶ μάχεσθαι, δοτικῇ, ὡς καὶ Ξενοφῶν. καὶ μετὰ δυναμικῶς ἔλθῶν ἀπήντα τοῖς ἀπὸ Σέσων ἠέκασιν.

Ἀμείβειν λέγεται τὰ ἀλλοῦττεν, καὶ συντάσσεται αἰτιατικῇ, ὡς παρὰ Ἰηλιανῶ. πρῶτος εἰς ἡμᾶς Τιβέριος. πολλὰ ἀμείβων χρώματα. ἀμείβει καὶ ἀντὶ τῆ διερχεται αἰτιατικῇ, ὡς καὶ Θεουδίδης καὶ τὴν ἐν τῷ σκεῶ τῶν Κορινθίων θαλάσσαν ἀμείψαντες. ἐξαμείβειν δὲ τὰ ἐξάγειν καὶ ἀπέρχεσθαι.

Ἀμφισβητεῖν λαμβάνεται ἀντὶ τῆ ἀμφιβάλλειν καὶ ἀμφιγνοεῖν, οἷον ἀμφισβητῶ τῆδε, γενικῇ, καὶ ἀμφισβητῶ περὶ τῆδε.

Ἀγγέλω σοι ταῦτα, ἀπὸ δοτικῆς εἰς αἰτιατικὴν. διαγγέλω ὡς περ λέγεται καὶ τὸ διακρέω καὶ διανοίγω, τῆς διὰ διόλε καὶ μέχρι τέλους δηλώσης. παραγγέλω τὸ ἐντέλλομαι καὶ προτάσσω, ἀπὸ δοτικῆς εἰς ἀπαρέμφατον. ὡς Ἀριστοφάνει⁶⁾

ἔμοι δὲ παρήγγειλε καθεῦθεν ταῦ θεῶν
ὁ πρόπολος.

5) Codex euzianus.

6) In Pluto v. 669. ubi ἡμῶν παρήγγειλεν legitur.

παρωγγέλλω εἰς ἀνδρας, ἀντὶ τῆ μετὰ τῶν ἀν-
 δρῶν τάττομαι καὶ εἰς ἀνδρικήν ἡλικίαν ἀφικνῆμαι,
 μετὰ προθέσεως συντασσόμενον, ὡς καὶ Λιβάνιος·
 ἐπεὶ δὲ εἰς ἀνδρας παρήγγελε, τὰ τῶν γερόντων
 διεπραΐττετο, ἐπαγγέλλω τὸ χάριν αὐτῶ, ἐνίστα
 μὲν πρὸς ἀπαρέμφοτον συντασσόμενον, ὡς καὶ Λι-
 βάνιος· ἐγὼ δὲ φιλεῖσθαι μὲν ὑπὸ σᾱ πεισεύων
 καὶ ἐπέσειλον καὶ ἐπήγγελλον εὐ παθεῖν· ἐνίστα
 δὲ εἰς αἰτιατικήν, ἐπαγγέλλομαι δὲ παθητικῶς αἰεὶ
 λέγεται ἀντὶ τῆ ὑπισχνῆμαι ἀπὸ δοτικῆς εἰς αἰ-
 τιατικήν, ἀπαγγέλλω τὸ μηνύω καὶ διηγῆμαι δο-
 τικῇ, ὑπαγγέλλω τὸ ὑπαγαγεῖν καὶ ὑποφωνῶ,
 ἀπὸ ἐλάττονος πρὸς μείζον λεγόμενον, ὡς περ καὶ
 τὸ ἀναγγέλλω, δοτικῇ, ἐξαγγέλλω κυρίως τὸ σα-
 φῶς τι μηνύω, δοτικῇ, προσαγγέλλω τὸ ἀπαγγ-
 γέλλω καὶ τὸ διαβάλλω καὶ προδίδωμι, αἰτια-
 τικῇ, προαγγέλλω τὸ πρότερον τι δηλῶν, αἰτιατι-
 κῇ, προαγγέλλω τὸ πρότερον τι δηλῶν, δοτικῇ, ἴσον
 δὲ ὅτι τὰ γινόμενα ἐκ τῆ ἀγγέλλω καὶ συντασσό-
 μενα κατὰ τὸ πρόσωπον δοτικῇ, ἔποτε λάβοιεν
 πρᾶγμα, αἰτιατικῇ συντάσσονται κατὰ τὸ πρᾶγμα.

ἄγω τὸ ἀνυψῶ καὶ ὑψῶ, αἰτιατικῇ, καὶ αἶρω
 τὸ ἄγω καὶ προσφέρω, αἰτιατικῇ, ὡς καὶ Σοφο-
 κλῆς 7)

αἶρ' αὐτόν, αἶρε δεῦρο.

καταίρω τὸ κατάγω καὶ εἰς ὄρμον ἔρχομαι κυρίως
 ἐπὶ νηὸς μετὰ προθέσεως, ὡς καὶ Δρισείδης· ἐπι-
 βᾶσα τῶν νήσων εἰς Δῆλον καταίρει, διαίρω τὸ
 διανοίγω ἐπὶ χειλέων ἢ ὀφθαλμῶν λεγόμενον, αἰ-
 τιατικῇ, ὡς Δημοσθένης· διάρας τὰ χεῖλη, καὶ ὁ
 θεόλογος· κατὰ διάρας τὰς ὀφθαλμοὺς ὄρω, με-
 ταιρῶ ἀμετάβατον τὸ κοινῶς μετακῶ καὶ ἀπόδη-
 μῶ, καὶ μεταίρω τὴν ἐσίαν αἰτιατικῇ, τὸ μετα-

7) In Aiaeo v. 545.

τιθῆμι καὶ μετακομίζω. ἀνταίρω τὸ ἀνδίσταμαι καὶ ἀντιβαίνω δοτικῇ, ὡς καὶ Ἀρισείδης· εἰ δὲ βέλεις τίς πρῶτος ἀντήρει τῷ Ἀγαμέμνονι τῶν Τρώων ἢ τῶν ἐπικέρων αὐτῶν; ἐπαίρω τὸ παρακινῶ καὶ διεγείρω μετὰ αἰτιατικῆς, ὡς καὶ Ἀριστοφάνης·⁸⁾

ἦτις μ' ἐπῆρε γῆμαι τὴν σὴν μητέρα.

ἐπαίρω καὶ τὸ ἀναλαμβάνω καὶ ἀνατίθεμαι, αἰτιατικῇ, ὡς καὶ Σοφοκλῆς.⁹⁾

ἔπαιρε σὺ θυμάθ' ἢ παρῆσά μοι.

ἀπαίρω τὸ ἀποδημῶ καὶ ἀπέρχομαι μετὰ προθέσεως, ὡς Λιβάνιος, ἔ ταῦτα μέντοι παρ' ἡμῶν ἀπαίρων ἐπὶ τὴν ἀρχὴν. λέγεται δὲ ἀπλῶς καὶ μετὰ γενικῆς, οἶον, τὴν ἐνθένδε ἀπῆρην. ὑπεραίρω τὸ νικῶ καὶ ὑπερβαίνω καὶ γενικῇ καὶ αἰτιατικῇ συντασσόμενον. αἰτιατικῇ μὲν, ὡς παρὰ τῷ Θεολόγῳ, πάντας ὑπεραίρειν τῇ εὐτεχνίᾳ· γενικῇ δὲ, ὡς παρὰ Ξενοφῶντι, καὶ τῶν μεγίστων δεινῶν ὑπεραίρειν ἐσπέδασαν. εἰς ταυτὸν συντίεινον τὸ ὑπερέχον, ὅπερ καὶ αὐτὸ γενικῇ καὶ αἰτιατικῇ συντάσσεται. ἔξαιρω τὸ ὑμῶν καὶ θαυμάζω, αἰτιατικῇ συναίρω ἐνθρηνητικῶς μὲν ἔ γράφεται, παθητικῶς δὲ σημαίνει ἐνέργειαν. συναίρωμαι ἀντὶ τῆ βουθῶ, δοτικῇ, καὶ ἀντὶ τῆ ἀναλαμβάνω, αἰτιατικῇ, ὡς καὶ Δημοσθένης· ἐτοίμως συναίρασθαι τὰ πράγματα.

Ἄγω τὸ φέρω συντασσόμενον ἀπὸ δοτικῆς εἰς αἰτιατικὴν. ἄγομαι δὲ παθητικῶς ἀντὶ τῆ φέρωμαι, ὡς καὶ Ἀριστοφάνης·¹⁰⁾

8) In Nubibus. v. 42.

9) In Electra v. 634. ubi ἔπαιρε δὲ σὺ.

10) In Nubibus v. 241.

ἀγομαί, Φέρομαί, τὰ χρήματ' ἐνεχυράζομαί,
καὶ ἀγομαί παθητικῶς μὲν γραφόμενον, ἐνεργεῖσαν
δὲ ἄλλῃ, αἶον, ἀγομαί χάριν, καὶ ἀγομαί γυναί-
κα, αἰτιατικῇ συντασσόμενον, ὡς καὶ Λιβάνιος, ἢ
ἀπολλωλίας αὐτῷ τῆς γυναίκος γυναίκα ἀγομαί.

Ἄγω τὸ παιδεύω καὶ διδάσκαλ, αἰτιατικῇ. καὶ
ἀνάγει ὁ κυβερνήτης τὴν ναῦν, ὅταν ἀπὸ λιμένας
ἐπὶ πέλαγος εἰσῆ. ἀνάγω καὶ τὸ ὑπομιμήσκω,
οἶον, ἀνάγει τῷ βασιλεῖ τὰ περὶ ἑαυτοῦ, δοτικῇ.
ἀνάγω καὶ τὸ εἰς ὕψος ἀγω, αἰτιατικῇ. κατὰγω
τὸ εἰς λιμένας τὴν ναῦν ἐσορμίζω, αἰτιατικῇ, ὡς
καὶ Δημοσθένης καὶ ἐπὶ Θετταλίας τὰς ναῦς κα-
τάγοντες, ἐνέτυχον Ἡρακλεῖ. κατὰγει καὶ τὸ με-
ταβιβάζει κυρίως ἀπὸ Φυγῆς καὶ ὑπερρίας εἰς πα-
τρίδα. διάγει τὸ διατρίβει, ἀμετάβατον, ὡς παρὰ
Ξενοφῶντι, μετὰ δὲ τὴν μάχην εἰς τὴν Ἰταλίαν
ἔλθων, διήγεν ἡσυχῇ. διάγει καὶ τὸ διαβιβάζει,
μεταβατικῶς αἰτιατικῇ, ὡς καὶ Λιβάνιος διήγε
μὲν ὁ βασιλεὺς ἐπὶ τῆς Πέρσας τὸ στρατεύμα.
μετὰγει τὸ μεδίσαται. καὶ μετὰγει τὸ¹¹⁾ διαβι-
βάζει καὶ μετακινεῖ, ἀπὸ αἰτιατικῆς εἰς γενικὴν,
καὶ μετὰγει τὸ δεξιὸν κέρασ ἐπὶ θάτερα. παρά-
γει τὸ εἰς μέσον ἀγει. καὶ παράγει τὸ Φενακίζει
καὶ ἐξαπάτα. ἐπάγει τὸ ἐπιφέρει μετὰ τὸ πρῶ-
τον καὶ ἄλλο τι, ἢ λόγον, ἢ ἕτερον τι δευτέραν
σχέσιν ἐμφαίνων. ἐπάγει καὶ τὸ ἐπιτίθει καὶ προσ-
τρίβεται ἀπὸ δοτικῆς εἰς αἰτιατικὴν, ὡς καὶ Λε-
κιανὸς ἐπήγε γὰρ μοι πολλὰς πληγὰς ἐν τῷ βίω.
περιάγει τὸ περιέχεται καὶ περινασθεῖ, ἀμετάβα-
τον, ὡς καὶ Λιβάνιος, περιήγε πλανώμενος ἐν
Ἀθήναις. περιάγει καὶ τὸ ἐν κύκλῳ ἕτερον ἀγει,
αἰτιατικῇ * * *¹²⁾ ὡς καὶ Δρισόφρανης,

11) Codex καὶ pro τῷ.

12) Nulla lacunae vestigia in codice.

ἀπάγει τὸν ἵππον.

καὶ ἀπάγει μετὰ αἰτιατικῆς ἑλλειπτικῶς τῆς αἰτιατικῆς λαμβανομένης, οἷον ἀπάγω τῆς ὁδῆ ταύτης, ἑμαυτὸν δηλονότι. ὑπάγει ἀμετάβατον, τὸ ἤρημα καὶ κατὰ μικρὸν ἀπεισιν. ὑπάγει καὶ τὸ ὑπεβάλλει καὶ ὑποτίθησιν, αἰτιατικῆ, οἷον ὑπάγει σοι λογισμὸς ὁ Χρυσόστομος. καὶ ὑπάγει τὴν κρηπίδα τῶ τοίχῳ ἀπὸ τῆς ὑποτίθησι. ἐνάγει τὸ κινεῖ καὶ παροξύνει καὶ διεγείρει αἰτιατικῆ. ἐνάγει τὸ ἄγει ἐπὶ δικαστηρίῳ αἰτιατικῆ. εἰσάγει τὸ ἐμβιβάζει, οἷον, εἰσάγει ὁ δαίνα τὸν δαίνα εἰς δικαστήριον. ἐξάγει τὸ ἐκβάλλει, οἷον, ἐξάγει τῆς πόλεως τὸν στρατὸν. συναίγει τὸ συναθροίζει, αἰτιατικῆ ἐπὶ δὲ τῶν ὀφρῶν ἐκφαντικώτερον, οἷον, συναίγει τὰς ὀφρῶς, αἰτιατικῆ καὶ Ἀριστοφάνης¹³⁾

ὅσοι δ' ἐπλάττην ἐσίαν τ' εἶχον συχνήν,
 ἔκ' ἐκ δικάει τὸν βίον κερτημένον,
 ὀφρῶς συνήγον, ἐσκυθρῶπαζον δ' ἄμα.

προσάγει τὸ οικειῶται καὶ προσφέρει ἕτερον, ἀπὸ ὁριστικῆ εἰς αἰτιατικὴν, ὡς καὶ Διβάνιος, πρόσαγε δὲ πᾶσαν μὲν πείραν, πᾶσας δὲ δεήσεις τῷ πατρί. καὶ πρόσαγε τὰ πρόσερχεται, ἀμετάβατον. πρόσαγει τὰ εἰς τὸμπροσθεν ἄγει ἢ εἰς τὸμπροσθεν ἕρχεται, αἰτιατικῆ, ὡς τὸ, πρόσαγει εἰς τὴν Γαλιλαίαν.

Παρέρχομαι, καὶ παρήλθον, καὶ παρήνεγκα, καὶ παρέδραμον, καὶ παρήλασα, καὶ παρήλαξα, ταῦτα ἐπὶ τῆς τοῦ ἐνικῆ¹⁴⁾ σημασίας αἰτιατικῆ συντασσόμενα. καὶ παρέρχομαι καὶ παρήλθον, ἀντὶ τῆς εἰς μέσον ἦλθον, ἀμετάβατον, ὡς καὶ Δημοσθένης, εἶδε τότε παρήλαξας, εἶδ' ἐπέδραμας. καὶ μετὰ προθέσεως μεταβατικὸν παρὰ τισιν, οἷον, παρήλθον εἰς μέσον.

13) In Plato v. 754.

14) Ita codex.

ἔσι καὶ παρῆλθεν ἀντὶ τῆ παρέρραμε καὶ διέβη
κοινῶς ἀμετάβατον.

Ἀσκῶ σοφίαν ἀντὶ τῆ παιδεύομαι, ἢ ἰατρικὴν
ἢ ἄλλην τινὰ γυμνασίαν, αἰτιατικῆ, ὡς καὶ Λιβάνιος,
ἴσασι οἱ στρατιῶται τὲς ἐμὲς πόνους, τὰς
ἐμὰς ἀγρυπνίας, ἐν ἴσαις μὲν αὐτὲς ἦσαν μελέ-
ταις. καὶ ἐπασκῶ αἰτιατικῆ, ὡς Ἀριστοφάνης, ¹⁵⁾

ὅτι προήκων
ἐς βαθὺ τῆς ἡλικίας
νεωτέροις τὴν φύσιν αὐ-
τῆ πράγμασι χρωτίζεται,
καὶ σοφίαν ἐπασκεῖ.

καὶ ἀσκῶ ἕτερον ἀντὶ τῆ παιδεύω, κυρίως ἐπὶ
γυμνασίας λεγόμενον. ἀσκεῖται δὲ ὁ πᾶσι ἐπὶ
πάθεσ.

Ἀρξενῶ τὸ ἐνδυναμῶ αἰτιατικῆ.

Ἀγορεύω τὸ λέγω αἰτιατικῆ. προσαγορεύω δὲ
τὸ κοινῶς χαιρετίζω.

Ἀναδῶ τὸ σεΦανῶ.

λόγοις ἀναδῶν τὲς νικῶντας ¹⁶⁾.

Ἐφάπτομαι γενικῆ, καὶ ἀνθάπτομαι, ὡς Λι-
βάνιος, τὰ κοινὰ πράττειν ἀφείς ἡσυχίας ἐπιθυ-
μία, πάλιν αὐτῶν ἐμὴν χάριν ἀνθήψατο.

Παρήγει ἀντὶ τῆ ἐνίκησεν, ὡς Λιβάνιος, παρήγει
γὰρ δὴ πρὸς ἐν τῷ Φιλῆν.

Ἀπαιτῶ τὸ κεχρεωσημένον λαμβάνω, αἰτια-
τικῆ.

Ἀπανθίζομαι αἰτιατικῆ.

15) Codex Ἀριστοφάνης, In Nubibus v. 513.

16) Aristophanes in Pluto v. 589. ubi λέγει.

Ἀρχὴ τῆ β.

Ἀναβάλλομαι τὸ πρᾶγμα ἀντὶ τῆ βραδυμῶν ὑπερ-
 τίθημι, αἰτιατικῇ. ἀναβάλλομαι καὶ τὸ περιβάλλομαι
 καὶ ἐνδύομαι. ἀναβάλλομαι καὶ τὸ ἀνακρῆσομαι ἐπὶ μέ-
 λους, ὡς τὸ, ἠπιον ἀναβάλλεται μέλος. καταβάλλω
 κίας τὴν πόλιν ῥίπτω-
 ς, πρῶτον μὲν γὰρ ἡ
 λέξατο πλῆθος ἰλίγγων,
 ἰατρῆς θάρσεν. καὶ
 ὅταν ἔδύνομαι ἐρεῖδειν
 διαβαίνω, καὶ διαπερῶ,
 κυλίζω καὶ διασύρω καὶ
 ὅς, αἰτιατικῇ, ὡς Λι-
 ω τὴν ἐκ τῆ πολέμου
 δὲ ἐπὶ πάθος αἰεί. με-
 τιοῶ, αἰτιατικῇ. μετα-
 ς. παραβάλλω τὸ συγ-
 κρίνω καὶ παρατίθημι, ἀπὸ δοτικῆς εἰς αἰτιατι-
 κὴν. παραβάλλω καὶ τὸ ὀρμῶ καὶ πρὸς τὸν δαίνα
 πορεύομαι. παραβάλλομαι τὸ συγκρίνομαι, καὶ πα-
 ραβάλλομαι τὸ μάχομαι, δοτικῇ. ἐπιβάλλω τὸ ἐπι-
 χειρῶ, δοτικῇ συντασσόμενον, ἢ καὶ πρὸς ἀπαρέμ-
 φατον ῥῆμα ἀποδιδόμενον. καὶ ἐπιβάλλομαι ὁμοίως
 ἐπὶ τῆ αὐτῆ μετὰ ἀπαρεμφάτου, ὡς καὶ Συνέ-
 σιος, ἡμεῖς μὲν οἱ περὶ τῆς δι' ἐνεκράτων μαντείας
 ἐπιβαλλόμενοι λέγειν, ἀντὶ τῆ ἐπιχειρῆντες. ἐπι-
 βάλλει καὶ τὸ ἀρμόττει καὶ προσήκει δοτικῇ, ὡς
 καὶ Ἀρισείδης, εὐθύς μὲν πόλεμαί Φωκικοί, καὶ πε-
 ρὶ τὴν Πύλαιαν ταραχαί, καὶ πρᾶγματα αἰσχύ-
 νην ἔχοντα ἀλλήλοις ἐπέβαλλον. περιβάλλω τὸ ἐν-
 δύω καὶ περιτίθημι συντασσόμενον ἀπὸ δοτικῆς εἰς
 αἰτιατικὴν, ὡς Φιλέστρατος ἠδὲ τὸ σόφισμα τῆ
 ζωγράφου· περιβάλλει γὰρ τοῖς τέχασιν ἄνδρας
 ὠπλισμένους. καὶ περιβάλλω τινά, αἰτιατικῇ, ἠγασ-
 πλέκομαι. περιβάλλομαι δὲ τὸ ἐνδύομαι ταυτὸ συν-

τεινον τῷ¹⁷⁾ ἀναβάλλομαι αἰτιατικῇ, ὡς καὶ Φιλό-
 στρατος, καὶ ἡ χέλυς μέλας μὲν, διηκρίβωται δὲ
 κατὰ τὴν φύσιν καὶ λαγαρὸς περιβέβληται κύ-
 κλῆς. ἀποβάλλω τὸ ῥίπτω καὶ ἀφίημι αἰτιατικῇ,
 ὡς καὶ Λιβάνιος, ποίοις Βοιωτοῖς συγγενόμενος ἀ-
 ποβέβληκας τὴν περὶ λόγους τέχνην. καὶ ἀποβάλλομαι
 ποιδάκις ἐπὶ τῷ αὐτῷ. ἐστὶ δ' ὅτε καὶ ἀ-
 ποβάλλομαι λέγεται Ἀττικῶς καὶ τὸ μετὰ βίας
 ζέρομαι τινός, αἰτιατικῇ. ὑποβάλλω τὸ εἰσηγεῖμαι
 καὶ παραινῶ, ἀπὸ δοτικῆς εἰς αἰτιατικὴν. ὑπο-
 βάλλομαι δὲ εἶχ' εὐρηται παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς. ἐμ-
 βάλλω λέγεται τὸ ἀπαντῶ ἀπλῶς καὶ συμμίγνυ-
 μι ἐπὶ πολέμῳ κυρίως δοτικῇ. καὶ ἐμβάλλω σε εἰς
 τόδε μετὰ προθέσεως ἀπὸ αἰτιατικῆς, ὡς καὶ Λι-
 βάνιος, εἰ μὲν ἔν ταῦτα εἰργασμένος εἰς Φρέαρον
 ἐνέβαλε τὴν ἠδικημένην, πονηρὸς μὲν ἂν ἦν τῇ μοι-
 χείᾳ. ἐμβάλλειν τὸ ἐντέλλειν καὶ ἐμφορᾶν, οἷον ἐμ-
 βάλλω πληγὰς τῷ δέινι, ἀπὸ δοτικῆς εἰς αἰτιατι-
 κὴν. εἰσβάλλειν, τὸ εἰσερεῖν, μετὰ προθέσεως συν-
 τασσόμενον, καὶ ἐπὶ πολέμῳ ὁμοίως μετὰ προθέ-
 σεως. ἐκβάλλω τὸ ἀπαρτίζομαι καὶ ἐκπέμπω καὶ
 ἐξορίζω, αἰτιατικῇ. ἐκβάλλω καὶ τὸ ἀποκρηύττω,
 οἷον, ἐκβάλλω σε τῷ κλήρῳ, ἀπὸ αἰτιατικῆς εἰς
 γενικὴν. συμβάλλειν τὸ συννοεῖν καὶ σοχάζεσθαι,
 τὸ κοινῶς λεγόμενον ἀντεσκεῖν, αἰτιατικῇ. συμ-
 βάλλειν τὸ συναντᾶν, κυρίως ἐπὶ πολέμῳ ταττόμε-
 νον, δοτικῇ. συμβάλλομαι δὲ ἀντὶ τῷ συναίρομαι
 καὶ ἐπικερῶ, παθητικῶς μὲν προφερόμενον, ἐνέρ-
 γειαν δὲ ὀφλῶν, δοτικῇ, ὡς καὶ Συνέσιος, συμβάλ-
 λονται δὲ ἡμῖν πρὸς τῆτο καὶ αἰ τῶν κατὰ κόσμον
 αἰσθησεις. λέγεται καὶ ἀντὶ τῷ ἀρμόττει καὶ προσ-
 ηκεῖ δοτικῇ. προσβάλλειν τὸ προσαρτῆσαι καὶ συγ-
 κρῆσαι ἐπὶ μάχῃς, ὃ καὶ συμβάλλειν κοινῶς γρα-
 φεται, δοτικῇ. καὶ προσβάλλει τὸ κύμα τῇ νηὶ δα-

17) Codex τῷ. Philostrati locus est. p. 778.

τική. τὸτο καὶ πρὸς αἰτιατικήν λέγεται, οἷον προβάλλει σε κρόταλα. προβάλλειν τὸ προτείνειν ἀπὸ δοτικής εἰς αἰτιατικήν, ὡς καὶ Πλάταρχος, ἀλλὰ μὴ καὶ τοῖς πάλαι Ἑλλήσιν ἔθος ἦν ταιαύτας ἀπορίας προβάλλειν. καὶ προβάλλεσθαι ἐπὶ τῷ αὐτῷ, ἥτοι τῷ προτείνειν καὶ προίσχεσθαι αἰτιατικῇ, ὡς καὶ Δημοσθένης, τὴν ἀγαθὴν προβαλλομένους ἐλπίζει. προβάλλεσθαι καὶ τὸ προφασίζεσθαι αἰτιατικῇ, ὃ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς σκῆπτεσθαι λέγεται. καὶ προβάλλει ἡ πηγή τὸ νῆμα τοῖς ὁδοιποροῦσιν, ἀντὶ τῷ προχεῖ, ἀπὸ δοτικής εἰς αἰτιατικήν.

Βαίνω ἀμετάβατον χωρὶς προθέσεως. καὶ βαίνω πρὸς τὴν πόλιν μετὰ προθέσεως. ἀναβαίνω τὸν ἵππον αἰτιατικῇ. ἀναβαίνει καὶ τὴν γυναῖκα ἐπὶ Ἀφροδίσιον. καταβαίνω τῷ ὑπερώϊ, γενικῇ. διαβαίνω κυρίως ἐπὶ ποτάμῳ. ἀπὸ τῆς διάβασις αἰτιατικῇ, ὡς καὶ Φιλύρατος, ἰδὲ ποταμὸς ὑπέρχεται τῷ ἔλθῃ εὐρὺς καὶ ὑποκυμαίνων. διαβαίνουσι δὲ αὐτὸν αἰπόλοι καὶ νομῆς. διαβαίνει καὶ τὸ ἀπλῶς ἔρχεται μετὰ προθέσεως, οἷον, πῆτο τὸ ὑβρίζεσθαι με καὶ πρὸς σὲ διαβαίνει. διαβαίνει καὶ τὸ μεδίσασθαι, ἀμετάβατον, οἷον, μεταβαίνει τὰ κράτος. παραβαίνει τὰς σπονδὰς καὶ τὰς νόμους καὶ τὰ συντεθειμένα, αἰτιατικῇ. παραβαίνει καὶ τὸ μεταβαίνει, μετὰ προθέσεως. καὶ παραβάσις ἡ ἐξ ὑποθέσεως εἰς ὑπόθεσιν μετάβασις. ἀντιβαίνει τὸ ἀντιτείνει καὶ ἀντερείδει, δοτικῇ. ἐπιβαίνει ταυτὰ συνταῖνον τῷ ἀναβαίνειν καὶ ἐπὶ ἵππῳ καὶ γυναίκῳ. Ἀττικώτερον δὲ τὸ ἐπιβαίνει, καὶ συντάσσεται δοτικῇ. ἀποβαίνει τῆς γῆς, γενικῇ. ἀποβαίνει καὶ τὸ ἀπέρχεται ἀμετάβατον. ὑποβαίνει τὸ ὑποπίπτει καὶ ἡττῶν δοκεῖ, δοτικῇ. ὑπερβαίνει λέγεται καὶ ἀντὶ τῷ παραβαίνει. λέγεται καὶ ἀντὶ

18) Ceterum υπερβαίνω.

Βάνω, αἰτιατικῇ. καὶ τὸ σχεδὸν ὁμῶ πάντας περι-
λαβὼν γράφω, καὶ οἷον εἰπεῖν ὁμοιογῶ, ὡς καὶ
Πλάταρχος· πᾶσαν ἀθεότητά κατασκευάζουσι τῆς
δικεμένης, τες νομιζομένους θεοὺς πάντας ὁμαλῶς
διὰ γράφων.

Ἀρχὴ τοῦ δ.

Δεῶ δῶ τὸ δεσμῶ, αἰτιατικῇ. καὶ καταδῶ
ὁμοίως αἰτιατικῇ, δεσμῶ δεσμῶ ἐπὶ τρίτης συζυ-
γίας τῶν περισπώμενων, ἀντὶ τῶ εἰς εἰρκτὴν εἰς-
τάγω-τινά, αἰτιατικῇ.

Ἐνδύεσθαι ὅταν δηλοῖ τὸ ἐμβαίνειν ἢ τοῖ το εἰς-
δύεσθαι, ἐφ' ἧ καὶ παραδύεσθαι, δοτικῇ. ὡς καὶ
Πλάταρχος· ὡς περ δραμάτων ὑποκριταὶ τὰς τῶν
στρατηγῶν καὶ βασιλέων τάξεις διατιθέμενοι, καὶ
ταῖς ἐκεῖνων υποβοηθούμενοι μνήμας. ὅτε δὲ δηλοῖ ἐν-
δύεσθαι τὸ περιβάλλεσθαι, αἰτιατικῇ.

Τὸ δύναμαι ἀπαρεμφάτω συντάσσεται ὑπεμφαί-
νον ποτὲ μὲν εὐθείαν οἰκεία πρόσωπα, οἷον, δύναμαι
χρησὸς γενέσθαι. ποτὲ δὲ συντάσσεται ἀπαρεμφά-
τω ἐφελκαμένω αἰτιατικῇ τῶ ῥήματος, αἷον, δύνα-
μαι ἐργάζεσθαι καλῶ τὸν νεανίσκον. ἐστὶ δ' ὅτε καὶ
ἀναπολυτὸν ἐν τοῖς οὖσιν ἐν αρχαῖς καὶ ἐν τέλει
συντάσσόμενον αἰτιατικῇ, οἷον, μεγάλη παρὰ βα-
σιλεῖ δύναμαι.

Δυσχεραίνω συντάσσεται ἄττικῶς μὲν αἰτιατι-
κῇ, καὶ δηλοῖ τὸ ἀπρερέφομαι καὶ μισῶ, καὶ βδε-
λυττομαι· κοινῶς δὲ δοτικῇ, καὶ δηλοῖ τὸ ἀνιῶμαι
καὶ ὀργίζομαι, ὡς καὶ Λιβάνιος, καὶ Βασίλειος μὲν
ἦν δυσχεραίνων ταῖς τῶν πόλεων στρατηγίαις.

Διδάσκω αἰτιατικῇ. Λιβάνιος, εἰ δ' ἐν τι καὶ
ἐξηνέχθη, Νικέντιος σε διδάξει καλῶς. καὶ μετα-
διδάσκω τὸ ἀναπέδω, αἰτιατικῇ. καὶ ἐκδιδάσκω
ὁμοίως αἰτιατικῇ, ὡς Δρῖσοφάνης. 23) ἴδι νῦν κα-

23) In Nubibus v. 237. Male codex καὶ ὡς ἐμαί. Verba δ'
ἐμπρὸς aberrans memoria grammaticā sumptū e v. 234.

τάβηθ', ὡς Σόκράτες, ὡς Σωκρατίδιον, καὶ ὡς ἐμέ,
ἵνα μ' ἐκδιδάξῃς ὡνπερ ἔκεκ' ἐλήλυθα.

Δοκῶ ἀναπόλυτον, ὡς καὶ Συνέσιος, πῶς δο-
κεῖτε δέδηγμα τὴν καρδίαν. καὶ δοκῶ γενέσθαι τό-
δε μετὰ ἀπαρεμφάτῃ.

Διατρίβω εἰς τόνδε τὸν τόπον μετὰ προθέσεως,
καὶ διατρίβω τὸ κοινῶς παίζω ἀμετάβατον. ἔδει
καὶ διατριβὴ τὸ παίγνιον, καὶ Συνέσιος ἵνα μὴ δια-
τριβὴ τοῖς ἀπαντῶσι γενώμεθα. ἐνδιατρίβω δὲ δο-
τικῇ.

Δέχομαι αἰτιατικῇ. Λιβάνιος πάντα δὲ τῆτα
δὴ τὸ λεγόμενον προσδοκῶν, εἴ γε καὶ Ἰεροκλῆς αἰ-
τίας ἐδέξατο. καὶ διαδέχεται ἄλλο πάθος ἄλλο,
αἰτιατικῇ. ἀποδέχομαι δὲ σε τῆς σπεδῆς ἀπὸ αἰ-
τιατικῆς εἰς γενικὴν. καὶ ἀντιτρόφως ἀποδέχομαί
σε τὴν σπεδῆν.

Δέομαι καὶ πρόσδεομαι γενικῇ, ὡς Ἀρισείδης
τρίτον γλυκυτάτον τε καὶ ποτιμώτατον. ὃ πίνων
ἐκ ἂν οἶνε προσδεθείης.

Δειπνῶ ἐπὶ τῆ ἐσπερινῆ δείπνε ἀμεταβάτως,
ὡς Ἀρισοφάνης.

ἀπὸ τῶν ἐμῶν γὰρ ναὶ μὰ Δία δειπήσεται.

δειπνῶ δὲ ἄριστον ἀντὶ τῆ ἀπλῶς ἐσθίω, μεταβα-
τικὸν αἰτιατικῇ. καὶ δειπνίζω ἕτερον, αἰτιατικῇ,
ὡς καὶ Πλάταρχος. ὑποδοχὰς δὲ ποιέμενος ἐδει-
πνιζε τῆς ὑπατικῆς καὶ τῆς ἡγεμονικῆς.

Δέδοικα καὶ δειμαίνω καὶ ἔδεισα αἰτιατικῇ, ὡς
καὶ Λιβάνιος. καὶ ὑποδειμαίνω ὁμοίως αἰτιατικῇ, ὡς
καὶ Πλάταρχος. ἔτως ἡμεῖς μῆτε Φυγὴν Ἀρισείδε,
μῆτε ἑρμὸν Ἀναξαγόρου, μῆτε περίαν Σωκράτες, ἢ
καταδίκην Φωκίωνος ὑποδειμαίνωμεν.

Ἰστέον ὅτι τὸ δοκῶ σημαίνει τὸ οἶμαι, καὶ ὅτε λαμβάνεται ἀντ' αὐτῆ, συντάσσεται ἀπὸ δοτικῆς εἰς ἀπαρέμφατον. ποτὲ δὲ ἀντὶ τῆ Φαίνομαι, καὶ συντάσσεται δοτικῇ, ἀφ' ἑτέρας εὐθείας ἀπαντώσης εἰς ἀπαρέμφατον, παρεμφαινομένης αὐτῆς τῆς εὐθείας, οἷον, ἐγὼ χερσός σοι δοκῶ εἶναι ποιῶν τὰ φέοντα· ὡς Δημοσθένης· χερσοί μοι δοκῶσιν ἄνδρες Θηβαῖοι εἶναι μὴ Φιλίππῳ εἰζάντες. ἐσι δὲ ποτε καὶ τὸ δοκῶ χωρὶς ἀπαρεμφάτε νοθεύειν ἔξωθεν, ὡς καὶ Συνέσιος· νῦν ἔν εἰ δοκοίη σοι τῆτο ποιεῖν ἐπιτρέπω. ἐσι δοκῶ καὶ τὸ ἀρέσκω, δοτικῇ, ὡς Ἀριστοφάνης·²⁴⁾

ἐδ' ἂν ἐδ' εἰ Σωκράτης δοκεῖ.

Ἐχω τὸ κέκτημαι, καὶ συντάσσεται αἰτιατικῇ, ὡς καὶ Ἀριστοφάνης·²⁵⁾

ἔχω τιν' ἀγαθὴν ἐλπίδα, ἐξ ᾧν ἐπέ μοι ὁ Φαίβος αὐτός.

ἔχω καὶ τὸ δύναμαι μετὰ ἀπαρεμφάτε, ὡς καὶ Διβάνιος. ἐκ ἔσχε μὲν σῶσαι τὲς Ὀλυμπίους τοῖς πολλοῖς λόγοις ὁ Δημοσθένης· εὐδοκίμει δὲ ὅμως ὡς σεσωκῶς διὰ τὸ προελεύσθαι σῶσαι. ἔχω καὶ τὸ φέρω καὶ κρατᾶ, ὡς Ἀριστοφάνης·²⁶⁾

ἔχων ἀφίκται δεῦρο πρεσβύτην τιν', ᾧ πόνησαι καὶ ἔχω τὸ οἰκῶ, αἰτιατικῇ, ὡς ὁ αὐτός·²⁷⁾

ἡ Μαιῶτιν λίμνην ἔχετε.

ἔχω τὸ ἀνέχω, ὡς ὁ αὐτός Ἀριστοφάνης,

24) In Nubibus v. 1432. ἐδ' ἂν Σωκράτης δοκοίη.

25) In Pluto v. 212.

26) In Pluto v. 265.

27) In Nubibus v. 273. et 264.

Ὁ δὲ βασιλεὺς ἀνάξ, ὅς ἔχει τὴν γῆν.

ἀντὶ τῆ ἀνέχεις καὶ ἐξηρημένην ἔχεις. καὶ ἔχω
τὸ περιβέβλημα καὶ ἐνδεδόμα, αἰτιατικῇ. ἀνέ-
χειν λέγεται μὲν μεταβατικῶς τὸ βασιλεύειν, ὡς τὸ
ἀνέχουσι τὸν οἶκον οἱ κίονες, αἰτιατικῇ. λέγεται δὲ
καὶ ἀμεταβατικῶς, καὶ δηλοῖ τὸ ἐπέχειν. κατέχειν
τὸ σφοδρῶς κρατεῖν καὶ φυλάσσειν, αἰτιατικῇ.
διέχειν τὸ διασατεῖν καὶ διαλείπειν καὶ ἀφίστασθαι
τρόπον τινά, ὃ δηλοῖ τὸ ἀπέχειν ²⁸⁾ ἐπὶ τῶν μετεω-
ρων. * * * ²⁹⁾ κατὰ Φησι καὶ Λιβάνιος· τὸν Ἀπόλ-
λω μὲν εὐθύς ἔτι ἀνέχω. ἀντὶ τῆ στέργω καὶ τι-
μῶ αἰτιατικῇ, ὡς Εὐριπίδης ³⁰⁾.

τῆς μαντιπόλε βακχῆς ἀνέχων
λέκτρ' Ἀγαμέμνων.

μετέχειν τὸ κοινωνεῖν, καὶ συντάσσεται γενικῇ. με-
τέχειν καὶ τὸ μετὰ τινὰ ἔχειν τινὰ τὸ ὅλον, ὡς περὶ
δὴ καὶ ὁ πρῶτος ἔχειν. ἀπὸ δοτικῆς εἰς αἰτιατικὴν,
ὅτε μάλιστα τίθεται καὶ ὁμοκλήτος ὄνομα, ὡς Δρι-
σοφάνης ³¹⁾.

ὁ γὰρ μετέχεις τὰς ἴσας πληγὰς ἐμοί.

καὶ παρὰ Δημοσθένει μετέχοντες τὴν αὐτὴν δόξαν
τοῖς Λακεδαιμονίοις. παρέχειν τὸ δίδουαι καὶ ὀρέγειν,
ἀπὸ δοτικῆς εἰς αἰτιατικὴν. παρέχειν τὸ προϊσχε-
σθαι καὶ προτείνειν, αἰτιατικῇ, ὅπερ καὶ παρέχε-
σθαι γράφεται αἰτιατικῇ. εἰ δὲ πού συμβῆ πρόσω-
πον τεθῆναι, δοτικῇ, ὡς ἀπὸ δοτικῆς εἰς αἰτιατι-
κὴν. ἀντέχειν τὸ ἀντιτείνειν καὶ ἀντιβαίνειν καὶ ἀν-
τικρῆεν καὶ ἀποδυσπετεῖν, αἰτιατικῇ. ἐπέχειν τὸ

28) Sic codex e correctione; antea ἐπέχειν.

29) Nulla lacunae vestigia in codice. Mox his scriptum oportebat ἀνέχω, quod semel tantum in codice est.

30) In Hecuba v. 118.

31) In Pluto v. 1144.

ἐπιλαμβάνεν ἐπὶ τόπῳ καὶ χώρῳ, αἰτιατικῇ, ὡς καὶ Συνέσιος· καὶ τὴν χώραν, ἣν ἔχουσιν οἱ πολέμιοι. ἐπέχεον καὶ τὸ κωλύειν καὶ διεύρειν, μεταβατικῶς ἀπὸ αἰτιατικῆς εἰς γενικὴν. οἷον ἐπέχεον σε τῆς ὀρμῆς. ἐπέχεον ἀμεταβάτως καὶ τὸ ὀρμώμενον σινὰ εἶτ' ἐξεπίτιδες ἰστασθαι. περιέχεον τὸ περιλαμβάνειν αἰτιατικῇ. ἀπέχεον τὸ ἀφεισηκέναι, συντασσόμενον γενικῇ.³²⁾ ἀπέχεον καὶ τὸ ἀπολαμβάνειν αἰτιατικῇ; ὡς καὶ Συνέσιος· ἀπέχω τὴν χάριν Κασσαῶς ἰκέτης.³³⁾ μου γέγονε ὑπέχεον σημαίνει δύο, καὶ ἀμφοτέρω συντασσόμενα αἰτιατικῇ· ὑπέχεον μὲν γὰρ λέγεται καὶ τὸ ἀπλῶς δίδοναι καὶ ἐκτίθειν,³⁴⁾ οἷον ἐπ' εὐθύνης καὶ δίκης· οἷον, ὑπέχει τις δίκην ἢ εὐθύνην ἢ λογισμόν. ὑπέχεον καὶ τὸ ὑποτείνειν καὶ ὑπενδίδοναι. ὑπερέχεον τὸ περιεῖναι καὶ νικᾶν, συντασσόμενον γενικῇ καὶ αἰτιατικῇ, ὡς καὶ Ἀριστοτέλης· ἀλλὰ καὶ τῶν οἷς τισὶ νῦν πρὸς ἀλλήλους γενομένων ὑπερέχεσθα. αἰτιατικῇ, ὡς ὁ Δημοσθένης· ὑπερέχον ἐκεῖνος τῇ ῥώμῃ μὲν ἑδαιμῶς. ὁ καὶ προσέχω γράφεται Ἀττικῶς. εἰσέχει λέγεται ἐπὶ οἰκοδομῆς κυρίως, οἷον, εἰσέχει πρὸς τὴν οἰκοδομὴν ὁ λίθος. καὶ εἰσέχει ὁ κόλπος ἀντὶ τῆς ὑφίστελλε, ὡς ἐναντίον τὸ³⁵⁾ ἐξέχει, ἀμετάβατον· συνέχεον τὸ συνάγειν καὶ φυλάττειν καὶ συγκροτεῖν, αἰτιατικῇ, ὡς παρὰ Δημοσθένεος· πῶς γὰρ ὅς γε ἀδικεῖς συνέχεον τὴν πολιτείαν τὰ δικαστήρια καὶ τὰς νόμους καταλύειν. συνέχεον καὶ τὸ συσφίγγειν καὶ συλλαμβάνειν ἐπὶ τῶν ξύλων μῶν συνδεόντων³⁶⁾. ἀπὸ τούτου καὶ ἐπ' ἄλλων, αἰτιατικῇ, προσέχεον τὸ προσκείσθαι, ὁτι-

32) In margine haec adscripta: ἀπέχαν ἐπὶ τῶν μετεώρων, δέχων ἐπὶ τῶν ἐπιπέδων.

33) Codex οἰκέτης. Synesii locus legitur epist. 14. init.

34) Codex ἰππικῶν.

35) Codex τῆ.

36) Ita codex.

κῆ. προέχεν τὸ ὑπερέχεν καὶ διαφέρειν, ὁ δὲ καὶ προσηρται, γενικῆ. ἀνέχεσθαι δὲ παθητικῶς λαμβάνεται ἀντὶ τῆς φέρειν καὶ ὑπομένειν, εἰς μὲν τὸ πρόσωπον ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον γενικῆ, πρὸς δὲ τὸ πρᾶγμα αἰτιατικῆ. κατέχεσθαι τὸ κωλύεσθαι καὶ κρατεῖσθαι καὶ ἐμποδίζεσθαι, παθητικόν. παρέχεσθαι ταυτὸν τῷ παρέχεν, ὅπερ δὴ καὶ προσηρται. ἀντέχεσθαι δὲ οὐκ Ἀττικόν καὶ σπᾶνιον. ἔχομαι δὲ τὸ ἀπτομαι, γενικῆ. καὶ ἔχομαι ἀντὶ τῆς κρατεῖμαι, παθητικόν. ἐπέχεσθαι τὸ κωλύεσθαι, παθητικόν. περιέχεσθαι τὸ σφύρα καὶ συντεταμένως ἔχεσθαι τινος καὶ ἀντιποιεῖσθαι, γενικῆ. ἀπέχεσθαι τὸ φείδεσθαι καὶ ἀφίσασθαι, γενικῆ. ἐνέχεσθαι τὸ ὑπεύθυνον καὶ ὑπὸ δικὸν καθεσθάναι, δοτικῆ. ἐξέχεσθαι τὸ ἐξηρτῆσθαι καὶ ἐκκρεμάσθαι, γενικῆ, οἶον, ἐξέχεται τῆς φιλίας τῆς δέσνους. συνέχεσθαι τὸ φυλάττεσθαι ἐπὶ πάθους. προσέχεσθαι τὸ προσκείσθαι, δοτικῆ.

Διεξέρχομαι τὸ διηγῆμαι, ὁμοίως καὶ ἐπεξέρχομαι ἐπὶ τῆς αὐτῆς, τὸ μὲν πρόσωπον δοτικῆ, τὸ δὲ πρᾶγμα αἰτιατικῆ. ἐπεξέρχομαι καὶ ἀντὶ τῆς τιμωρῆμαι καὶ εἰς εὐθύνην καὶ κρίσιν ἄγω, συντασσόμενον δοτικῆ, ὡς καὶ Συνέσιος. ἀκριβῶς ἐπεξεληθῶν τοῖς ἐκείνων ἐγκαταλείμμασι.

Παρίεμαι ἀντὶ τῆς ἐφίεμαι γενικῆ, ὡς καὶ Πλάτων, καὶ πάνυ, ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τῆτο ὑμῶν δέομαι καὶ παρίεμαι.

Διελκύνω αἰτιατικῆ, ὡς Ἀριστοφάνης³⁷⁾

διὰ δακτυλῆς μιν ἐν ἐμέ γ' ὦν διελκίσαις.

Ἐγείρω καὶ ἐξεγείρω αἰτιατικῆ, ὡς ὁ αὐτὸς³⁸⁾
Ἀριστοφάνης.

37) In Pluto v. 1036.

38) Codex ὡς αὐτός. Aristophanes in Nubibus v. 78. 79.

ἀλλ' ἐξεγείρασι πρῶτον αὐτὸν βέλομα·
καὶ ἐπεγείρασι αἰτιατικῇ, ὡς ὁ αὐτός·
πῶς δὴτ' ἂν αὐτὸν ἐπεγείραμι;

Παρελκίω τὸ νικῶ, αἰτιατικῇ· ὁμοίως καὶ ἐξο-
λαίω.

Ἐσθίω αἰτιατικῇ· ὁμοίως καὶ πίνω· παρὰ δὲ
Ἄττικοῖς γενικῇ, οἶον, ἐσθίω τῷ ἄρτε καὶ πίνω
τῷ οἶνε, ὡς καὶ Λακκιανός· ἐγὼ δὲ τότε μὲν ἐν ἡ-
σθιον τῶν κυάμων· ἐφιλοσόφην γάρ· νῦν δὲ Φά-
γοιμ' ἂν.

Ἐρυθριῶ καὶ ἀπερυθριῶ ἀμετάβατον, ὡς καὶ
Πλέταρχος· δεῖ γάρ ἐρυθριῶν ἐπανέμεινον, ἐκ ἀπε-
ρυθριῶν.

Ἄρχῃ τῷ ζ.

Ζητῶ αἰτιατικῇ· ἀλλὰ καὶ ἐπιζητῶ, ἢ, ὅπερ
ἐφθάκειν προαποδεδικώς, ἢ τὸ κέχρεωσθαι ὡς
καὶ Συμέσιος· αἰτιατικῇ καὶ αὐτὸ συντασσόμενον,
τὴν δὲ Λυσίδος τῷ Πυθαγορείῃ πρὸς ὑπαρχεῖαν
ἐπιστολὴν ἐπιζητήσου.

Ἄρχῃ τῷ η.

Ἠγῆμαι τὸ νομίζω αἰτιατικῇ· Λιβάνιος· λέγε-
ται σὲ ἄνδρα ἀγαθὸν ἠγῆσθαι, καὶ τὸ συνέιναι
μέγα ποιῆσθαι· ἠγῆμαι τὸ ἄρχω, γενικῇ, ὡς καὶ
Σαφοκλῆς·³⁹⁾

ὥστε Αἰάντος· ἠγῆσθαι ποτέ·

ἠγῆμαι δὲ τὸ παραδεποιῶ, δοτικῇ, ὡς καὶ Ἀριστο-
φάνης·⁴⁰⁾

εἰ γὰρ βλέποντες τοῖς τυφλοῖς ἠγῆμεθα.

39) In Aiaçe v. 1106.

40) In Plato v. 15.

καὶ ἠγγῆμαι σοι τὴν ὁδὸν, ἀπὸ δοτικῆς εἰς αἰτιατικὴν.

Καθήκειν λέγεται τὸ προσήκειν καὶ ἀρμόζειν καὶ ἐπιβάλλειν, δοτικῇ. καθήκειν καὶ τὸ διαφέρειν. καθήκειν καὶ τὸ διὰ κλίματος, κατέρχεσθαι, ἦτοι καταβαίνειν, ἀμεταβάτως. εἰ δὲ ποτε τυχοί μεταβατικὸν γενέσθαι, μετὰ προθέσεως συντάσσεται.

Διηγῆμαι σοι, ἀπὸ δοτικῆς εἰς αἰτιατικὴν, ὡς καὶ Λευκιανός· ἐκ ὀκνῶ δὲ σοι καὶ διηγῆσασθαι, ὃ μοι Θεσμόπολις ἕτος ὁ στρωϊκὸς διηγῆσατο.

Στοιχεῖον τὸ θ.

Θηρᾶν καὶ θηρᾶσθαι ταῦτόν, ὥσπερ γε δὴ διερευνᾶν καὶ διερευνᾶσθαι. ταῦτα πάντα αἰτιατικῇ. ἔστι δ' ὅτε τὸ παθητικὸν λαμβάνεται καὶ ἐπὶ πάθους, ὡς ὁ Ξενοφῶν· θηρῶμενον ὑπὸ γυναικῶν.

Θαυμάζω σε τῆ κάλλους, ἀπὸ αἰτιατικῆς εἰς γενικὴν. θαυμάζω σε δὲ γενικῇ μόνον, ἀντὶ τῆ καταγελῶ σε, ἐπὶ εἰρωνείας λαμβανόμενον, ὡς καὶ Φάλαρις· ἐθαύμασά σε ποιδάκις, ὃ Στρησίχορε· ἀντὶ τῆ κατεγέλασά τε.

Θεραπεύειν λέγεται τὸ ἰᾶσθαι καὶ τὸ μετέρχεσθαι, ἦτοι μεταχειρίζεσθαι καὶ κολακεύειν, ὃ καὶ ὑπέρχεσθαι λέγεται· καὶ συντάσσεται αἰτιατικῇ.

Θέω ἀμεταβάτως τὸ τρέχω. καὶ θέω πρὸς τὸδε μετὰ προθέσεως. ὡς καὶ Φιλόστρατος· πάντες ἐπὶ τὴν ὁδὸν⁴¹) συνθέσαι καὶ γίνονται τείχος.

Στοιχεῖον τὸ ι.

Ἰσημι αἰτιατικῇ. συνίσημι δὲ σοι τόνδε, ἦτοι μαρτυρῶ, ἀπὸ δοτικῆς εἰς αἰτιατικὴν, ὡς καὶ Συν.

41) Ita codex. Vide supra in γίνεσθαι.

ἴσιος· ἔ γάρ ὅτι συγγενής ἐστὶ Ἡρώδης ἐμός, διὰ
 τὸτό σοι τὸν ἰστανίσκον συνίστημι. καὶ παρίστημι καὶ
 ἀνδίστημι σοι τὸν ἀνδρωπον, ἀπὸ δοτικῆς εἰς αἰτια-
 τικὴν. παρέστη δὲ λέγεται ἀντὶ τῆ ἐπὶ ἡλθεν, οἶον,
 παρέστη μοι λογίσασθαι τόδε, καὶ παρέστη μοι τόδε,
 ἀπὸ δοτικῆς. παρέστη καὶ τὸ πλησίον ἦλθεν ἢ ἔστη, δο-
 τικῆ. παρεστήσατό ἀντὶ τῆ ἐλεηλάτησε καὶ ἤχμα-
 λώτισεν, τὸ κοινῶς λεγόμενον παρέλαβεν, ἦτοι
 ἐπολιόρησεν, αἰτιατικῆ, ὡς Ἀρισείδης· Αἰγύπτου
 καὶ ἀποστάτης βασιλεὺς εἶδεν σπεδάσας ἦν ἐν τοῖς
 αὐτοῖς· ἔτω βραδύως ἐκεῖνα παρεστήσατό, ἀντὶ τῆ
 ἐπολιόρησε καὶ ἠφάνισεν.

Ἀποσατέ γενικῆ· ἐστὶ δ' ὅπε καὶ αἰτιατικῆ. καὶ
 διασατέ γενικῆ· ἐστὶ δ' ὅπε καὶ αἰτιατικῆ. καὶ ἐπι-
 σατέ γενικῆ· ἐστὶ δ' ὅπε καὶ αἰτιατικῆ. παρὰ δὲ
 τοῖς Ἀττικοῖς συντάσσεται τὸ ἐπισατέ γενικῆ. ἀλλ'
 ἐπὶ τὸ ἴσημι πάλιν ἐπαναγέσθω ὁ λογος, εἰ καὶ
 τι παρεμπροσθὸν ἡμῖν τῆς ὁρμῆς ἀνεχάιτισεν.

Δίστημι σε τόδε, ἀπὸ γενικῆς εἰς αἰτιατικὴν.
 προσίσταμαι δὲ σοι παθητικῶς, τὸ ἐναντιῆμαι. καὶ
 περιίσταμαι καὶ ἀνδίσταμαι, ὡς καὶ Λιβάνιος· ἀλλ'
 ἀληθές ἦν τὸ λεγόμενον, ὅτι φθόνος ἀνδίσταται τοῖς
 καλοῖς καὶ νεμέσᾳ τὰ δαιμόνιον ταῖς ἀπραγίαις ταῖς
 ἀγαν. καὶ ἐφίσταμαι δοτικῆ. ἐπιστάς δὲ λέγεται ἀν-
 τὶ τῆ ἐπελθῶν καὶ βαρέως ἐπιδραμῶν τῆς ἐπὶ ἐπι-
 θεσιν δόξης, δοτικῆ, ἐπιστάς λέγεται καὶ ἀντὶ τῆ
 παραστάς, ἦτοι ἀντὶ τῆ ἐγγύς ἐλθῶν, δοτικῆ. ἐπι-
 στάς λέγεται καὶ ὁ προσασίαν ἐγχειριστάς, ὄθεν
 καὶ ἐπισάτης. ἀφίσταμαι τὸ ἀπέχω, γενικῆ, ὡς καὶ
 Λιβάνιος· οἱ λέγοντές με πλείστον ἀφεσηκέναι λόγων,
 ἐμοὶ μὲν ταυτὰ ⁴²⁾ φθέγγονται, σοὶ δὲ ἀντιλέγε-
 σιν. ἀφίσταμαι καὶ τὸ ἐξίσταμαι καὶ παραχωρῶ,
 συντασσόμενον ἀπὸ δοτικῆς εἰς γενικὴν. μεδίσταμαι

42) Codex ταῦτα.

γενικῆ. ἐξίσαμαι γενικῆ, ὡς καὶ Ἀθικιανός· ἐξίσαμαι τῆς ὄψεως. ὑπεξίσαμαι δὲ δοτικῆ, ὡς καὶ Φιλόφρατος· ὑπεκῶμεν, ὦ παῖ, τῇ νύμφῃ. ἀνίστημι δὲ αἰτιατικῆ, ὡς καὶ Φιλόφρατος· οἶσθ' ἄγε τῆς Ἰλιάδος τὴν γνώμην, ἐν οἷς Ὀμηρος μὲν ἀνίστησι τὸν Ἀχιλλεῦ ἐπὶ τῷ Πατρόκλῳ, κινῶνται δὲ οἱ θεοὶ πολεμεῖν ἀλλήλοις. περιίστημι δὲ δοτικῆ, ὡς ὁ αὐτὸς Φιλόφρατος· τὸ δὲ κάλλιπον αὐτῆς, ἡμίκυκλος περιέστηκε τῇ θαλάσῃ σκιρῶσίδης ὑπὸ τῆ ἐν αὐτῇ λίθῃ. καὶ ὑπεξίσαμαι δοτικῆ.

Ἰσχυρίζεται καὶ δισχυρίζεται, τὸ διατέοντα καὶ ἀποφάνεται, αἰτιατικῆ, κυρίως ἐπὶ δικαστηρίῳ καὶ ἀντιλογίᾳ ταυτόμενον.

Στογχεῖον τὸ κ.

Καλεῖν λέγεται τὸ ὀνομάζεν αἰτιατικῆ, ὡς Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις·

ὅπως

τὴν καρδόπην, ὥσπερ καλεῖς τὸν Σωκράτην. ⁴³⁾

καλεῖν ἀντὶ τῆ εἰσκαλεῖσθαι, αἰτιατικῆ, ὡς καὶ Αἰβάνιος· καλεῖ δῆποτε κακείνη ταύτην παρ' ἑαυτῆς ἀντὶ τῆ εἰσκαλεῖται. καλεῖν καὶ τὸ βοᾶν καὶ φωνεῖν, αἰτιατικῆ, ὡς παρ' Ἀριστοφάνει.

τί με καλεῖς ὦ Φήμερε. ⁴⁴⁾

καλεῖν καὶ τὸ ἐπικαλεῖσθαι Ἀττικῶς, ἤγουν δέεσθαι καὶ εὐχεσθαι, αἰτιατικῆ, ὡς καὶ Ἀριστοφάνης· καλῶ ἐπὶ τῷ ὀνόματι τέτρω Ἐρμῆν λόγιον καὶ Ἀπόλλω Μισσαγέτην, ἀντὶ τῆ ἐπικαλεῖται. ἀνευ μὲν ἐν τῶν προθέσεων ταύτας δὴ τὰς σημασίας εὗρομεν παρ' Ἀττικοῖς, μετὰ δὲ τῶν προθέσεων καθητικῶς μὲν

43) Ita codex. Locus est v. 677.

44) In Nubibus v. 323.

ἐκφερόμενον, ἐνεργεῖαν δὲ δηλῆν, διαφόρους τὰς ση-
μασίας ποιεῖ, οἷον, ἀνακαλεῖμαι ἀντὶ τῆ ἀναδέχο-
μαι καὶ ἀντὶ τῆ λαμβάνω, οἷον, ὀργισθεὶς τῷ θεῷ
ὁ βασιλεὺς, εἶτ' αὐτῷ ἀνεκαλέσατο, αἰτιατικῇ,
καὶ ἀντὶ τῆ ἐπανακτῶμαι, καὶ αὐτὸ αἰτιατικῇ,
οἷον, ἀνακαλεῖται τὴν ἦτταν. μετακαλεῖμαι ταυτὸν
τῷ⁴⁵⁾ μεταπέμπομαι, ἀντὶ τῆ διὰ τινος εἰς ἑμαυ-
τὸν τινα ἄγω, αἰτιατικῇ. παρακαλῶ ἐνεργητικῶς
μὲν λαμβανόμενον⁴⁶⁾ ἀντὶ τῆ ἰκετεύω καὶ δεομαι,
αἰτιατικῇ. Ἀπτικῶς δὲ ἀντὶ τῆ παρακινῶ καὶ διε-
γείρω, αἰτιατικῇ, μετὰ δὲ τὴν αἰτιατικὴν εἰς πρό-
θεσιν ἀποδιδόμενον, οἷον Διβάνιος· σὺ μὲν παρεκά-
λες με πρὸς παρθῆσιαν. παρακαλεῖμαι δὲ ἐπὶ πά-
θος τό τε παρακινῆμαι καὶ τό ὑπ' ἄλλου ἰκετεύο-
μαι. ἐπικαλῶ μὲν ἑδάμῳς, ἐπικαλεῖμαι δὲ ἀντὶ τῆ
ἐπιβοῶμαι καὶ ἰκετεύω αἰτιατικῇ.⁴⁷⁾ εἰσκαλεῖται τὸ
ἐπὶ Φιλίᾳ τινὰ δεξιῶμαι, ὃ καὶ εἰσκαλῶ γράφεται
κοινῶς, αἰτιατικῇ. ἐκκαλεῖται ἀντὶ τῆ μεθ' ἑαυτῆ
καὶ ἕτερον ἔξω τῶν οἴκων ἔλκω, αἰτιατικῇ, ὡς καὶ
Ἀριστοφάνης.⁴⁸⁾

ἀλλ' ἐκκάλες τὸν δεσπότην τρέχων ταχύ.

προσκαλεῖται τὸ προσλαμβάνω ἢ τινά, ἢ πολλούς·
τάττεται δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἐν καίς πόλεσιν ἐπικέρων.
αἰτιατικῇ, ὡς καὶ Διβάνιος· ὡς ἔγωγε ἐπιστελῶ
προσκαλεόμενος γράμματα σὰ ἀπὸ μέσης μάχης.
προκαλεῖται κυρίως ἐπὶ πολέμῳ καὶ μονομαχίας· ἀ-
πὸ τῆς δὲ καὶ ἐπ' ἄλλων· αἰτιατικῇ, ὡς καὶ Δι-

45) Codex τό.

46) Codex λαμβάνομαι.

47) In margine haec adscripta: παρα τῷ κυρίῳ Μαγίστρω τῷ
ἐπικαλῶ ἀντὶ τῆ ἐγκαλῶ λαμβάνεται, ὃ καὶ δοκιμωτέρον
αὐτὸς κρίνει τῆ ἐγκαλῶ. καὶ ἐπικλημα ἀντὶ τῆ ἐγκαλῶ.

48) In Plato v. 1103.

Βάνιος· προκαλέμενος ἔν με φίλον εἶναι, τὸν ἄντα προκαλῆ. ὁ καὶ προκαλῶ ποιητῆ γράφεται·

αὐτὸς δὲ προκαλέσσον ⁴⁹⁾ Ἀχαιῶν ἔστις ἀ-
ριστος.

Ἀνάκειται λέγεται ἐπὶ ἱερῶν ἀντὶ τῆ ἀνωτέθε-
ται, δοτικῆ. ἀνακειται καὶ τὸ ἐπικείται ἐπὶ κλίνης.
κατάκειται ἐπὶ νοσούντων. καὶ ἀπλῶς ἀντὶ τῆ σιγαῖ,
ἀμεταβάτως. διάκειται καὶ τὸ διάθεσιν ἔχει, καὶ
ἀντὶ τῆ συμβαίνει, καὶ ἀπλῶς ἐστὶν ἀμετάβατον,
ὡς Ἀριστοφάνης· ⁵⁰⁾

ὡς μὲν γὰρ νῦν ἡμῖν ὁ βίος διάκειται.

διάκειται λέγεται καὶ τὸ πρόσκειται, δοτικῆ. πα-
ράκειται τὸ πλησίον ἐστὶ, δοτικῆ, ὡς καὶ Ἀριστοφάνης·
παράκειται δὲ ταύτῃ τῇ χώρᾳ. παράκειται καὶ
τὸ ἐξω τῆ δέοντος διατίθεται, δοτικῆ. ἀντίκειται
καὶ τὸ ἀπλῶς ἀντιπρόσωπον κεῖται, δοτικῆ, οἷον,
τὸ κάτοπτρον τῷ προσώπῳ ἀντίκειται. ἐπικείται τὸ
βαρέως ἐπιτίθεται καὶ ἐπιπιπίπτει, δοτικῆ. ἐπικεί-
ται καὶ τὸ ἐπάνω τῆς κλίνης κεῖται, δοτικῆ. ἐπι-
κειται ἀπλῶς καὶ τὸ πλησίον ἐστὶ, δοτικῆ. περικεί-
ται τὸ περιελεῖται καὶ ἐν κύκλῳ κεῖται, δοτικῆ. πε-
ρίκειται καὶ τὸ ὡς ἐπέκεινα καὶ περιττόν ἐστὶ, ἀμε-
τάβατον. ἀπόκειται τὸ ἐν ἀποθήκῃ ἐκ περιττῆ κεῖ-
ται, ἀμεταβάτως. ὑπόκειται τὸ ὑπέκει καὶ ὑποτέ-
τακται, δοτικῆ. ὑπόκειται καὶ ἐπὶ δίκης ἀντὶ τῆ
ἐνέχεται, δοτικῆ, ὡς περὶ δὴ καὶ ὑπόκειται θανάτῳ,
ἀντὶ τῆ ἐνοχός ἐστὶ θανάτῳ. ἔγκεται τὸ ἐν ἄλλῳ
τινὶ ἄλλο κεῖται, δοτικῆ. ἔγκεται καὶ τὸ ἐπιτίθεται
καὶ ἐναντίως κεῖται, δοτικῆ. ἔγκεται τὸ ἐλπίζει καὶ
ὑποτάσσεται, δοτικῆ, ὡς καὶ Συνέσιος· ἀλλ' ἡμῖν

49) Codex προκαλέσσον. Illud, VII. 39. ubi προκαλέσσαι le-
gitur.

50) In Plute v. 509.

εἰς ἀντίδοσιν ἀρκεῖ τὸ μὴ ἀγνοῦσθαι παρὰ σὲ τὴν
 ἔνστασιν ἡμῶν, ὅτι μόνω σοὶ τῶν ζώντων ἐγκείμεθα.
 αὐγκεται τὸ συμφωνεῖ καὶ συντίθεται, δοτικῆ. πρόσ-
 κεται τὸ προσέχει καὶ χαίρει καὶ ἐμμένει, δοτικῆ.
 πρόκειται λέγεται καὶ ἐπὶ νεκρῶ, καὶ ἐπ' ἀγορᾶς,
 καὶ ἐπὶ δειπνῶ, καὶ τῶν τριῶτων.

Κλέπτω αἰτιατικῆ. καὶ Συνέσιος· ἠγῆμαι δὲ
 ἀσθενέστερον λόγῳ κλέπτειν ἀποθανόντων ἢ θαιμά-
 τια. καὶ ἐκκλέπτω αἰτιατικῆ, ὡς καὶ Λιβάνιος· καὶ
 ἐκέμην ἄν ὡς δῆποτε ἰσχυῶσαι, εἰ με ἐξήρασαν, ὅς-
 τις καὶ τὸν Ἄρην δεδεμένον ἐξέκλεψεν.

Κρίνω τὸ δοκιμάζω καὶ βασανίζω, αἰτιατικῆ.
 κρίνω καὶ τὸ νομίζω. καὶ ἠγῆμαι, μετὰ ἀπαρεμφά-
 τε. κρίνω καὶ τὸ διαχωρίζω αἰεὶ μετὰ προθέσεως,
 οἶον, ἀποκρίνω τὸδε τῷδε, ἀπὸ αἰτιατικῆς εἰς γενι-
 κὴν ὡς καὶ Λιβάνιος· σὺ δὲ ἀπέκρινας τὰ νόθα
 τῶν γνησίων.

Κρύπτω αἰτιατικῆ. ἀποκρύπτειν λέγεται τὸ κοι-
 νῶς συγκρύπτειν καὶ συσκιαίνει καὶ συγκαλύπτειν,
 αἰτιατικῆ. ἀποκρύπτειν λέγεται καὶ τὸ νικᾶν, αἰ-
 τιατικῆ. ἀποκρύπτειν λέγεται καὶ τὸ ὑπεραίρειν καὶ
 διαβαίνειν, αἰτιατικῆ, ὡς καὶ Συνέσιος· ὑφ' εἰ τα-
 χύ τὴν γῆν ἀπεκρύπτομεν.

Στοιχεῖον τὰ λ.

Ἐκλέγειν τὸ Φόρος ἀπαιτεῖν, αἰτιατικῆ. εἰς λέ-
 γειν εἶχ' εὐρηται. συλλέγειν τὸ συναίγειν καὶ συνα-
 θροῖζειν αἰτιατικῆ. προσλέγειν εἶχ' εὐρηται. προλέ-
 γειν σημαίνει δύο. λέγεται γὰρ προλέγειν τὸ μαν-
 τασθαι, αἰτιατικῆ, καὶ προλέγειν τὸ ἐπιφανεῖ-
 σθαι, δοτικῆ. ἀναλέγειν κυρίως τὸ κάτωθεν ἀνω
 ἔλκεν, αἰτιατικῆ. καταλέγειν τὸ ἀπαριθμεῖσθαι
 καὶ διηγῆσθαι, αἰτιατικῆ, ὡς καὶ Ἀριστείδης· καὶ
 τί δὲ τῆς παλαιᾶς καταλέγειν ἢ ποιητᾶς ἢ ῥήτο-

ρας. κατέλεγεν τὸ καταστάττειν καὶ ἐγγράφειν, ἀπὸ δοτικῆς εἰς αἰτιατικὴν. ἀντιλέγειν τὸ τοῖς λόγοις ἐναντιῶσθαι, δοτικῇ. ἐπιλέγειν τὸ ἐπάδειν, δοτικῇ.

Ἀναλαμβάνω, τὸ ἀναδέχομαι καὶ ἐπανακτῶμαι, αἰτιατικῇ. ἀναλαμβάνομαι δὲ ἐγώ, ἐπὶ πάθους. καταλαμβάνω λέγεται τὸ φθάνω, αἰτιατικῇ. λέγεται καὶ καταλαμβάνω τὸ κατέχω, αἰτιατικῇ. καταλαμβάνομαι δὲ ἐγώ, ἐπὶ πάθους. διαλαμβάνω προσόμοιον τῷ³¹) περιλαμβάνω, αἰτιατικῇ. καὶ διέλαβε τὸν λεμῶνα τῷ περιβόλῳ, ἀντὶ τῆς περιφραξέ. διαλαμβάνεται δὲ ἡ ὑπόθεσις καὶ περιλαμβάνεται ὁ λεμῶν, ἑκάτερον ἐπὶ πάθους. παραλαμβάνω κοινῶς τὸ διαδέχομαι, αἰτιατικῇ, ὡς καὶ Λαβάνιος· παραλαβὼν τὴν βασιλείου ἀρχὴν. ἀντιλαμβάνω μὲν οὐχ εὐρηται αἰτιατικῇ. ἀντιλαμβάνομαι δὲ παθητικῶς μὲν προφέρεται, λαμβάνεται δὲ ἀντὶ τῆς ὑπερμαχῶ καὶ ἐπικερῶ, συντασσόμενον γενικῇ, ὡς καὶ Δημοσθένης· ἕως ἔσι καιρός, ἀντιλαμβάνεσθε τῶν πραγμάτων. ὁμοίως καὶ ἐπιλαμβάνομαι ἀντὶ τῆς ἀπτομά τινος ἀμαρτόντες, γενικῇ. περιλαμβάνω αἰτιατικῇ. ἀπλαμβάνω τὸ κενωσθὲν κυρίως, αἰτιατικῇ. ὑπολαμβάνω τὸ νομίζω καὶ ἠγῆμαι, ἀπαρεμφάτω μετὰ αἰτιατικῆς συνταττόμενον, οἷον, ὑπολαμβάνω σε ἀγαθὸν εἶναι. ὑπερλαμβάνω ἔχ εὐρηται. ἔδὲ ἐλαμβάνει, ἔτε μὴν εἰσλαμβάνω. συλλάμβανω λέγεται τὸ συκαίρομαι καὶ βοηθῶ. καὶ συλλάμβανειν λέγεται ἐπιγυναικός ἀντὶ τῆς κύειν. προσλαμβάνω τὸ μεθ' ἑαυτῆς καὶ πολλῶν καὶ ἕτερον ἄγω, αἰτιατικῇ, ὡς καὶ Ἀριστοτέλης· καὶ προσλαβὼν αὐτῶν ὀπλίτας τε καὶ φεβρον. προσλαμβάνω κυρίως ἐπὶ τῶν δρομέων, ὅταν ἀλλήλους παρελαύνωσιν ἀγωνιζόμενοι καὶ τρέχοντες, γενικῇ.

31) Codex προσόμοιον. τὸ.

Λυμαίνομαι καὶ ἐπὶ ἐνεργείας καὶ ἐπὶ πάθους, οἶον, λυμαίνομαι ἀντὶ τῆ λυπῶ καὶ παραφθείρω καὶ βλάπτω, δοτικῇ, ὡς Ἀριστοφάνης·

ἐκάστοτε

λυμαινομένων, ⁵²⁾ τοῖς μειρακίσις.

λέγεται λυμαίνομαι καὶ ἐπὶ πάθους ἀντὶ τῆ φθείρωμα, ὡς ὁ Θεόλογος, λελυμασμένην τὴν ἐκκλησίαν. Ἀττικῶς δὲ αἰεὶ ἐπὶ ἐνεργείας τίθεται ἀντὶ τῆ φθείρω καὶ λωβῶμαι.

Ἀπολαύω συντάσσεται γενικῇ. ὡς καὶ Λιβάνιος βελοίμην ἀν τῆς ἀρχῆς ἀπολαῦσαι τὸν ἀνδραγον. ἔστι δ' ὅτε λέγεται καὶ μετὰ αἰτιατικῆς· καὶ ἡ μὲν γενικῇ τότε λαμβάνεται ὡς αἰτία, ἡ δὲ αἰτιατικῇ ὡς πρᾶγμα· ὡς καὶ Λιβάνιος· τοιαῦτα τῆ παρόντος ἀπολαύομεν καιρῶ. καταπολαύω δὲ τὸ καθ' ὑπερβολὴν καὶ ὑπὲρ χρείαν ἐμφερῆμαί τινος, γενικῇ. ὡσπερ λέγεται χρῶμαι καὶ καταχρῶμαι καὶ ἀναλίσκω καὶ καταναλίσκω.

Λαγχάνω κληρον καὶ λαγχάνω κλήρη, γενικῇ μεταλαγχάνω δὲ τῶδε, ἀντὶ τῆ μεταλαμβάνω, γενικῇ μόνον.

Καταλύω αἰτιατικῇ, ἀντὶ τῆ ἀφανίζω, τόδε ⁵³⁾ πρᾶγμα, καὶ καταλύω τὸν βίον, ἀντὶ τῆ ἀποθνήσκω, αἰτιατικῇ. καταλύω δὲ εἰς πανδοχῆσον ἀμετάβατον, εἰ μήπως συντεθῆ μετὰ προθέσεως. διαλύω τὰ ἠνωμένα ἐπὶ τε Φιλίας καὶ ἐπ' ἄλλων, αἰτιατικῇ. παραλύω ἐπὶ νοσούντων. ἔξ ἧ καὶ παρελύσεν ἡ νόσος τὰ μέλη. ἀπολύω τὸ ἀδύον δίδωμι, αἰτιατικῇ.

52) In Nubibus v. 928. ubi est λυμαινομένων, abest autem ἐκάστοτε.

53) Codex τὸ δὲ.

Στοιχείον τὸ μ.

Συμμιγνύναι λέγεται τὸ συνέρχεσθαι καὶ συναπτεῖν καὶ συμβάλλειν κατὰ νόμον πολέμου, δοτικῆ. λέγεται συμμιγνύναι καὶ τὸ κατὰ Φιλοφροσύνην τὰς δεξιὰς ἀρατῆναι.

Μένω ἀμετάβατον. καὶ μένω τινὰ ἀντὶ τῆ περιμένω, αἰτιατικῆ. ἔτω γράφεται καὶ τὸ ἀναμένο. παρὰ γὰρ τοῖς Ἀττικαῖς ταυτόν. ὁμοίως καὶ περιμένο αἰτιατικῆ, ὡς καὶ Συνέσις· βαδύ σε γῆρας καὶ λπαρὸν περιμένειεν, ἀγιάτατε καὶ σφωτάτε δέσποτα.

Ἀπὸ τῆ εὐμενεῖς εὐμεναίνω ῥήμα ἔ λέγεται ἀπὸ τῆ δυσμενεῖς δὲ λέγεται δυσμεναίνω τὸ μνησικακῶ, δοτικῆ.

Διαμετρῶ αἰτιατικῆ, ὡς Ἀριστοφάνης·⁵⁴⁾

πῶς δῆτα τῆτο διεμέτρησε.

καὶ ἀναμετρῶ ὁμοίως ἀντὶ τῆ διαμετρῶ, αἰτιατικῆ. καὶ ἀναμετρῶ τὸ τὸ μετρηθὲν ἐξ ἀρχῆς ἀναλαμβάνω πάλιν ἐφ' ᾧ γέ μετρήσαι.

Ἀπομνημονεύω αἰτιατικῆ, ὡς καὶ Λακκιανός· διὰ τιμῆς αὐτὸν ἐκένη, ὡς τὸ εἰκός, ἦγε καὶ τῆνομα τῆς κιναιίδος ἀπεμνημόνευεν.

Μέμφομαι κοινῶς αἰτιατικῆ, ὡς καὶ Λιβάνιος· τὸν ἐν ἔτως ἄθλιον μέμφομαι. Ἀττικῶς δὲ δοτικῆ· τὸ δὲ καταμέμφομαι μόνον γενικῆ, οἶον, καταμέμφομαι σε, ἦτοι κατὰ σὲ μέμφομαι. ὅτε δὲ δηλοῖ ἢ κατὰ πλείω ἔμφασιν, αἰτιατικῆ, ὡς καὶ Συνέσις· καθεζομένη γέν ἐπ' ἀμφικεφάλῃ καθεδρᾶς, πολλὰ κατεμέμφετο τὴν ἀκαιρίαν τῆς συμφορᾶς.

54) In Nubibus v. 148.

Ὅτι τὸ ὑπομένω αἰτιατικῇ, ὡς καὶ Λεκιανός· τὸ δὲ δι' ἠδοκῆς ἐλπίδα μόνον πολλὰς ἀηδίας ὑπομένειν, γελοῖον.

Στοιχεῖον τὸ ν.

Νομίζω τὸ ὑπολαμβάνω καὶ ἠγῆμαι ἐπ' αἰσάν· φῶς πράγματος λεγόμενον. νομίζω καὶ τὸ νομίμων ἄγω, αἰτιατικῇ. νομίζω καὶ τὸ νομίμασι χρώμα, δῶτικῇ, ὡς Ἀριστοφάνης· Βυζάντιοι σιδηρῶ νομί· ζουσιν.⁵⁵)

Νοῶ αἰτιατικῇ. ἀλλὰ καὶ ἐννοῶ ὁμοίως αἰτιατικῇ, ὡς καὶ Λιβάνιος· τί πρῶτον ἐννοήσω; καὶ διατί πρῶτον οὐδύρωμαι; καὶ Λιβάνιος· ἀλλὰ χόστε τὸ μὲν προσπεσεῖν σοι πολλὰ λυπηρὰ μετὰ τὴν ἀρχὴν λέγων, αὐτὰ δὲ οἷς ἐλυπήθης ἐκ ἐπιών, πᾶν εἶδος κακῶν ἠνάγκασας ἐννοεῖν.

Νεύω ἀμετάβατόν, ὡς καὶ Φιλόστρατος· συνίσταται δὲ εἰς κολυμβήθραν παγκάλην· διὰ μέσση γὰρ τῆ ὕδατος ἀμάραντα νεύει, τὰ μὲν ἐνθεν, τὰ δὲ ἐκένθεν.

Ἐπινοῶ αἰτιατικῇ, ὡς καὶ Λιβάνιος. ἀλλὰ καὶ Λεκιανός· καλῶς ἔχει μὴ τοιαύτας τινας ἀφορμαῖς ἐπινοεῖν.

Στοιχεῖον τὸ ο.

Παρορῶ καὶ ὑπερορῶ τὸ αὐτό. πλὴν τὸ μὲν παρορῶ αἰτιατικῇ, καὶ περιερῶ ὁμοίως αἰτιατικῇ, ὡς καὶ Λιβάνιος· συμβελεύω τοῖς ἐμαυτῆ πρόλιταῖς μὴ ταῦτα περιερεῖν, ἀλλ' ἀνακτῆσαι καὶ κωλύσαι. ὑπερορῶ δὲ παρὰ μὲν τοῖς κοιναῖς γενικῇ, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικαῖς καὶ αὐτὸ αἰτιατικῇ, ὡς καὶ Συνέσιος· πνεῦμα Ἰσων ὑπερορῶ μικρολογίαν συγγραφοικῆν.

55) Res, non verba haec, in Aristophanis Nubibus v. 249.

Ὁρθῶ ἕτερον, αἰτιατικῇ. ὀρθῶμα δὲ ὑφ' ἑτέρου.
ἐπανορθῶ αἰτιατικῇ, ὡς καὶ Λιβάνιος· ἴσασιν οἱ
στρατιῶται τὴς ἐμῆς πόλεως, ⁵⁶⁾ τὰς ἐμαῖς ἀγρυπνίας,
ἐν ὅσαις αὐτὰς ἤσκην μελέταις, ὅπως δ' ἐτίμων
τὴς ἀγαθῆς, ὅπως δ' ἐπανόρθην τὴς μὴ τοιαύτης.
καὶ διορθῶ ὁμοίως αἰτιατικῇ.

Ὀλώλα καὶ ἀπόλωλα καὶ ὀλώλεκα καὶ ἀπο-
λώλεκα ἐπὶ παρακειμένη λαμβανόμενα ἐ τὸ αὐτὸ
δηλοῦσιν. ἀπόλωλα μὲν γάρ ἐσιν ἀντὶ τῆ ἐφθάσθη
ἀμετάβατον, ὡς παρ' Ἀριστοφάνει ⁵⁷⁾

ἀπόλωλα δέλαιος ἐκ τῆ σκίμποδος.

ἀπολώλεκα δὲ ἕτερον, αἰτιατικῇ, ὡς παρὰ τῷ
αὐτῷ Ἀριστοφάνει ⁵⁸⁾

ἀπολωλεκῶς ἀπαντὰ τὰκ τῆς οἰκίας.

καὶ παρὰ Λιβανίῳ ἀπολωλεκῶς, ὃ θεοί, τὸν
ἐμαυτῆ παῖδα Ἀλιβρόδιον. ὀλώλα δὲ καὶ ὀλώλε-
κα οὐ σύνηδες, εἰ μὴ πε σπάνιον καὶ παρὰ ποιη-
ταῖς. μετὰ γὰρ προθέσεως γράφεται Ἀττικῶς.

Ὀνειροπολῶ τὸ φαντάζομαι καὶ ἀναπλάττω
καθ' ὕπνον, ἀμετάβατον. λαμβάνεται καὶ μετα-
βατικὸν αἰτιατικῇ συντασσόμενον, ὡς καὶ Λιβάν-
ιος, ἐγὼ δὲ ὀνειροπολῶ τὰ Φοινίκων ἀγαθὰ.

Τὸ οἶμαι μετὰ ἀπαρεμφάτε, οἶον, οἶμαι γενέ-
σθαι τόδε. καὶ ἀναπόλυτον, ὡς καὶ Συνέσιος, εἰ
γὰρ οἶμαι νομίζεται νυμφευτρίαις βαδίζεσιν ἐπ' ἐκ-
φορᾶν.

56) Post hoc verbum in codice οἶον additum, quod sustulit.
Mox αὐτὸν codex pro αὐτέ. Veram lectionem supra ha-
bet in ἀσπῶ.

57) In Nubibus v. 709. ubi ἀπόλυμαι.

58) In Plato v. 857.

Στοιχείον τὸ π.

Ἀναπέμπειν τὸ ἀναφέρειν, οἷον ἀναπέμπει τῷ κρείττονι ἢ τοῖ τῷ θεῷ εὐχάς. ἀπὸ δοτικῆς εἰς αἰτιατικὴν. καταπέμπειν κυρίως ἐκ τῶν ὑπερκοσμίων εἰς κόσμον, οἷον, τὸ θεῖον ἐπ' εὐεργεσία τῆ κοινῆ τῶν ἀνθρώπων γένεσ καταπέμπει τῆ δεινός τὴν ψυχὴν. ὡς καὶ Σύνεσιος, οἰμά σε τὴν θεσπασίαν ψυχὴν ἐπ' αὐτὸ τῆτο καταπεμφθῆναι, αἰτιατικῆ. λέγεται καταπέμπειν καὶ τὸ ἐγγραφα προστάγματα πέμπειν τοῖς ὑπὸ χεῖρα καὶ τοῖς μακρὰν ἔσι καὶ ἀποδημῶσιν, ἀπὸ δοτικῆς εἰς αἰτιατικὴν. διαπέμπειν τὸ διὰ τινῶν πέμπειν εἶδη τινὰ πρὸς πολλὰς, μετὰ προθέσεως συνταττόμενον. ὡς Ἀριστοφάνης, ⁵⁹⁾

εἶτα ἔ διαπέμπεις καὶ πρὸς ἡμᾶς τὰς φίλους. μεταπέμπεισθαι παθητικῶς δεῖ ἐκφέρειν, ἢ τοῖ διὰ τινος προσκαλεῖσθαι τινὰ, αἰτιατικῆ, ὡς Ἀριστοφάνης ⁶⁰⁾.

ἔσι δὲ μοι τῆτ' αὐτὸ θαυμαστόν, ὅπως
χρησόν τι πράττων τὰς φίλους ἔ μεταπέμπεται.

παραπέμπειν ἐπὶ χρόνῳ, οἷον ὁ μακρὸς χρόνος ὡς ἡμᾶς παραπέμπει διὰ τῆς ἰσορίας τῷ προσθεν γεγεννημένα, αἰτιατικῆ. παραπέμπειν καὶ τὸ ἀποπέμπειν καὶ ἀπωθεῖσθαι, αἰτιατικῆ. ἀντιπέμπειν τὸ ἐξεναντίας πέμπειν, ἢ τοῖ εἰς τὴναντίον καὶ ἐξ ἀντιπροφῆς πέμπειν, αἰτιατικῆ. ἐπιπέμπειν τὸ μετ' ἐπιθέσεως καὶ ἐν ἐπιτιμήσει καὶ σωφρονισμῷ πέμπειν, οἷον, Φρικώδη μοι τὸ θεῖον ἐπιπέμπει ὀνείρατα, ἀπὸ δοτικῆς εἰς αἰτιατικὴν. περιπέμπειν τὸ ἐν κύκλῳ καὶ πανταχῆ καὶ ἑκάσασχῆ πέμπειν, αἰ-

59) In Pluto v. 397.

60) In Pluto v. 340. ubi θαυμάσιον, et omissum ἔ.

τῆς αἰτιατικῆς ἀποπέμπει καὶ τὸ ἀποδιώκειν καὶ ἀπελάυνει αἰτιατικῆς ὑποπέμπει τὸ κρύφα καὶ λαθραίως ἀπρόβλεπτον αἰτιατικῆς ὑπερέμπει κυρίως τὸ ὑπερβαίνειν τὸν σκοπὸν ἐν τῷ ἀφιέναι τὸ βέλως, αἰτιατικῆς ἀπὸ δὲ τοῦ ὑποπέμπω σύγκεται τὸ ὑπεπέμπω τὸ λαθραίως πέμπω τινὰ, συμφελομένης τῆς ἐκ προθέσεως, γενικῆς μετὰ τὴν αἰτιατικὴν, ὡς Εὐριπίδης⁶¹⁾,

λάθρα μ' ὑπεξέπεμψε Τρωϊκῆς χθονός.

εἰσπέμπει καὶ προσπέμπει καὶ προπέμπει ταυτὸ δηλοῖ, κυρίως ἐπὶ τῶν προαγωγῶν, οὓς οἱ ἐρώντες ἐπὶ τὰ παιδικὰ πειρώμενοι πέμπουσιν ὑπὲρ τῆς τυχεῖν, αἰτιατικῆς ἐκπέμπει τὸ ἀπλῶς ἔξω πέμπει καὶ ἀποδιώκειν, αἰτιατικῆς προπέμπει τὸ προπομπὴν ποιῆσθαι, ὁμοίον τῷ παραπέμπειν.

Πυνθάνομαι τὸ ἐρωτῶ, γενικῆς πυνθάνομαι δὲ τὸ μανθάνω καὶ ἀκέω, αἰτιατικῆς, ὡς καὶ Λιβάνιος, καὶ περὶ τὴν τελευταίαν ἐπυθάνην, ἀνώμωσα συντάσσεται δὲ καὶ ἀπαρεμφάτω πολλὰκις, οἷον, πυνθάνομαι γενέσθαι τῶδε καὶ τὸ μὲν πυνθάνεσθαι τὸ ἐρωτᾶν ποιεῖ τὴν πύσιν, τὸ δὲ μανθάνειν καὶ ἀκέειν ποιεῖ τὴν πίσιν.

Παύω ἐνεργητικῶς αἰτιατικῆς παύομαι δὲ παιθητικῶς γενικῆς, ὡς καὶ Λιβάνιος, καὶ παύσεται τῆς ἐπὶ τοῖς τοιούτοις ἐργῆς, καὶ ἐγὼ τῶν ἐπαίνων.

Στοιχεῖον τὸ ρ.

Συρρεῖν λέγεται τὸ ὁμῶς τρέχειν ἀμετάβατον ἐπιρρεῖν τὸ πυκνὰ θρῆσθαι, ἀλλὰ ἐπ' ἄλλοις δοτικῆς, ὡς καὶ Φιλοστράτος, τὸ δὲ ἀμφὶ τὸν Ἡφαίσσον

B b 2

61) In Hecuba v. 6. ubi dicitur μ' ὑπεξέπεμψε.

πῦρ ἐπιβρεῖ τῷ ὕδατι, καὶ ὁ ποταμὸς ἀλγεῖ καὶ ἰκετεύει τὸν Ἡφαιστον αὐτός.

Ῥιγῶ ἐπὶ ῥίγες συζυγίας γ' τῶν περισπωμένων, ἀμεταβάτως, ὡς καὶ Συνέσιος, ἔτα θασυμάξεις ὁ τὸς αὐχμῶδεις Φυκῆντας οἰκῶν, εἰ ῥιγῶις καὶ τὸ σῶμα ἐξεπονήρευσας. ῥιγῶ δὲ τὸ Φρίττω καὶ Φοβῆμαι ποιητικὸν συζυγίας α' τῶν περισπωμένων, αἰτιατικῆ. ἐνεῤῥίγωσα δὲ ἀμετάβατον, ὡς Ἀριστοφάνης, ⁶²⁾

ἐκ. ἀλλ' ἐνεῤῥίγωσα ἔτη τριακάδεκα.

Ἀπορρίπτω αἰτιατικῆ, ὡς καὶ Λακκιανός, ἐπειδήποτε ὁ καιρὸς ἀφίκετο, πρὸς τάχος ἑμαυτὸν ἀπορρίψας ἀπειμι κοσμίως μάλα ἐσχηματισμένος, ἀναστρέψας τὸ τριβώνιον.

Στοιχείον τὸ σ.

Διασύρω αἰτιατικῆ, ὡς καὶ Λιβάνιος, τὸ μὲν τὸς σοφιστὰς διασύρειν εἰωθός σοι καὶ πάλα.

Στέρω καὶ σερῶ, ἐνίοτε μὲν γενικῆ, ἐνίοτε δὲ αἰτιατικῆ, πλὴν τὸ μὲν σέρω Ἀττικόν, τὰ δὲ σερῶ κοινόν, τὸ δὲ στερίσκω ποιητικόν. πλὴν εὐρίσκειται καὶ τῆτο παρὰ Συνεσίῳ γενικῆ. ὡσπερ ἔν καὶ σέρομαι ποτὲ μὲν γενικῆ, ποτὲ δὲ αἰτιατικῆ, καὶ σερεῖμαι ὁμοίως. μετὰ μὲν ἔν τῆς προθέσεως τὸ βαρύτερον, οἷον τὸ σέρω, εὐδαμῶς δεῖ γράφειν. οἷον ἀποσέρω. ἔτω καὶ τὸ ἀποσέρομαι καὶ αὐτὸ εἰ γράφωμενον. τὸ δὲ περισπώμενον μετὰ προθέσεως δεῖ μᾶλλον γράφειν Ἀττικῶς, οἷον ἀποσερῶ καὶ ἀποσερεῖμαι.

Στένω ἀμεταβάτως. Λιβάνιος, ἐγὼ δὲ καὶ αὐτὸς ταῦτά τε ὑπέληφα καὶ ἅμα σένω. καὶ ἀνασένω παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ὁμοίως, ἀμετάβατον.

62) In Plutō v. 846.

Σκευάζω αἰτιατικῇ. παρασκευάζω ἀπό δοτικῆς εἰς αἰτιατικὴν, ὡς καὶ Συνέσιος, ἀπὸ τέτων ἔν παρασκευάζουσιν αὐτῶ δόξαν, ὡς ἀνδρὶ γενναίῳ. καὶ παρασκευάζομαι ἀντὶ τῆ ἐτοιμάζομαι, αἰτιατικῇ. κυρίως ἐπὶ πολέμῳ ἑαττόμενον, ὡς καὶ Δημοσθένης· ἐστὶ δὲ τὰτ' ἐμοὶ δοκῶντα ψηφισασθαι μὲν ἤδη τὴν βοήθειαν καὶ παρασκευάσασθαι τὴν ταχίστην. συσκευάζω δὲ ἀντὶ τῆ κακουργῶ καὶ πανουργεύομαι, αἰτιατικῇ. συσκευάζομαι δὲ τὸ τῶ ἐπιτήδεια κυρίως συλλέγω ἐπ' ἐξάδῳ, ὃ καὶ ἀντὶ τῆ ὀπλίσεσθαι λαμβάνεται, αἰτιατικῇ, ὡς παρὰ Ξενοφῶντι· ἔδοξεν ἔν αὐτοῖς συσκευασάμενοις ἂ ἔχον καὶ ἐξοπλισάμενοις προίεσθαι εἰς τὸ πρῶσθεν. κατασκευάζω ἐπὶ τῶν τεκτόνων τὸ δημιουργῶ, καὶ κατασκευῆ ἐκ τέτε, αἰτιατικῇ. ὡ ἐναντίον τὸ ἀνασκευάζω. ἐπισκευάζω καὶ ἐπισκευάζομαι ἀντὶ τῆ ἀνακτῶμαι καὶ ἀνοικοδομῶ. καὶ ἐπισκευῆ ἢ τῆ πεπτωκόςος τείχεος ἐπανόρθωσις. λέγεται ἐπισκευάζω καὶ τὸ ἐπιφορτίζω καὶ ἐπιτίθημι αἰτιατικῇ, ὡς καὶ Θεκυδίδης, ἐπεὶ ἐπεσκευάσαν τὰς ναῦς, παρέπλευσαν εἰς Λοκρῆς. μετασκευάζω τὸ τὰ δεδημιουργημένα μεταποιῶ, αἰτιατικῇ, ὡς καὶ ὁ Θεόλογος, πάντα ποιῶν καὶ μετασκευάζων ἐπὶ τὸ βέλτιον. ἀποσκευάζομαι τὸ ἀποσοβῶ καὶ ἀποδιαπομπῆμαι.

Σοφίζομαι τινὰ ἀντὶ τῆ ἐξαπατῶ. καὶ σοφίζομαι ἀντὶ τῆ σοφὸς γίνομαι. καὶ σοφίζομαι τὴν λύπην ἀντὶ τῆ παραμυθῆμαι καὶ ψυχαγωγῶ. καὶ σοφίζομαι τὸ ἐφευρίσκω. ταῦτα πάντα αἰτιατικῇ, ὡς καὶ Λιβάνιος, πράττες δὲ ἔ τῆτο μόνον, ἀλλὰ καὶ πλείω σοφίζεται.

Ἐπισκῆπτω μὲν λέγεται τὸ ἐντέλλομαι καὶ προστάττω, δοτικῇ. λέγεται ἐπισκῆπτω καὶ τὸ ἐπιτιμῶ καὶ ἐπιπλήττω Ἀττικῶς, δοτικῇ συντασσόμενον. ἐπισκῆπτομαι δὲ παθητικῶς ἔχ εὔρηται μετὰ

προθέσεως. δίχως δὲ προθέσεως τίθεται ἐπὶ ἐνεργείας, καὶ λαμβάνεται ἀντὶ τῆ ψευδῆς προφάσεως προβάλλομαι. ἐπισκέπτομαι δὲ τὸ προμυθεῖν καὶ κήδομαι τινος, αἰτιατικῇ συντασσόμενον. δίχως δὲ προθέσεως λαμβάνεται ἀντὶ τῆ ἀναλογίζομαι καὶ μελετῶ. ἐνσκήπτω δὲ ἐπὶ κεραυνῷ κυρίως.

Στοιχεῖον τὸ τ.

Τείνω τὸ ἕξαπλῶ. καὶ τείνει τὸ ἀφορᾶ, ὡς παρὰ Φιλοφράτῳ, λόγιον γὰρ τι ὁ Τειρεσίας λέγει τείνον ἐς Μειοικέα, ἤγουν ἀφορῶν. καὶ μετὰ τῶν προθέσεων ἀνατείνει τὸ ἀνέχει καὶ εἰς ὕψος αἶρει, οἷον, ἀνατείνει τὰς χεῖρας πρὸς τοῦ θεοῦ κατατείνει τὸ κατεργάζεται καὶ πιέζει καὶ ἐπιτίθει, οἷον, κατατείνει ἡ νόσος τὸν ἀνθρώπον. καὶ κατατείνει τὸν δεινὰ πληγαῖς καὶ μάστιγι ὁ δεινὰ. κατατείνει καὶ τὸ εἰς μῆκος ἐκτείνει, ὡς τὸ κατατείνει λόγους καὶ ὁμιλίαν. ὅθεν καὶ τείνει δίχως προθέσεως ποιητικῶς ἀντὶ τῆ ἀποτείνει, κυρίως ἐπὶ τόπῳ λεγόμενον, οἷον, ἀποτείνει λόγον μακρὸν, ὡς παρὰ Σοφοκλεῖ, ⁶³⁾

μὴ τείνε μακρὸν, ἀλλ' ὅπως κρύψης τάφω, ἀντὶ τῆ μὴ ἀποτείνει, λόγον μακρὸν δηλονότι. κατατείνει καὶ τὸ σπευδει καὶ τρέχει, ὡς τὸ κατατείνει δρέμον ἐπὶ λιμένῃ. διατείνει τὸ διαπλεῖ, ὡς τὸ διατείνει ὁ ἀράχνης τὸ ἴδιον ὕφασμα. παρατείνει τὸ παρέλκει καὶ μέχρι πάρῳ προσάγει, οἷον παρατείνει τὴν ὁμιλίαν, ὡς καὶ ὁ Κύπριος ⁶⁴⁾, ὁ μόνται πόντος καὶ ἐς αὐτὸν παρατείνεται τὸν ὄρθρον, ἀντιτείνει τὸ ἀντιβαίνει καὶ ἀντικρῆσι καὶ ἀντερείδει. ἐπιτείνει τὸ αὖξει καὶ εἰς ἐπίδοσιν ἄγει, οἷον, ἐπιτείνει τὸς περὶ λόγους ἰδρωῶτας. περιτείνει τὰ ἐπὶ

63) In Alace v. 1040. ubi μακρῶν.

64) Ita Codex.

τινος ἕξαπλοῖ, ἤγυν ἐπᾶνω τινός, οἷον περιτείνεις τὸ σκύτος ὁ σκυτοτόμος τῷ ξύλω, παρὰ Λεκιανῶ. ἀποτείνεις εἰς ταυτὸν τείνει καὶ. Φέρει κατὰ θάτερον τῶν σηματομένων τῷ κατατείνεις, οἷον ἀποτείνεις διήγησιν, καὶ εἰς μῆκος τὴν ὁμιλίαν ἀποτείνεις. ὑποτείνεις τὸ ὑπαβάλλει καὶ ὑποφαίνει, οἷον ἐλπίδας χρησῆς ὑποτείνει, παραπλησίον τῷ ἐμφαίνει. καὶ Συνέσιος· λειπομένῳ δὲ παρὰ πολὺ τῆς ἀξίας ἐλπίδα πικρὰν ὑποτείνεις τῷ μέλλοντος, ἀντὶ τῷ ὑποφαίνει καὶ ἐμφανίζει. καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ, ⁶⁵⁾

μηδενὸς ἄλλε παραπράζαντος
μεγάλας ὀδύνας ὑποτείνεις.

ὑπερτείνεις τὸ ὑπερβάλλει. ἐντείνεις τὸ τὴν χορδὴν καὶ νευρὰν ἐφαρμόζει. ὄθεν καὶ ἐντείνεις τὸ τόξον. καὶ ἐντείνεις μυσικὴν ἢ κιθάραν. καὶ Ἀριστοφάνης, ⁶⁶⁾

ἐντευναμένους τὴν ἀρμονίαν ἣν οἱ πατέρες παρῶκαον.

ἐκτείνεις τὸ ἕξαπλοῖ. συντείνεις τὸ συνέρχεται καὶ συννεύει καὶ λυσιτελεῖ. προτείνεις τὸ προβάλλεται, ὡς τὸ προτείνει πολλὰ κεφάλαια τῷ δικαίῳ. παρὰ Δημοκῶς τὸ πλέον Ἀττικῶς ἐκφερόμενον, ὡς καὶ Δημοσθένης, τῆς μὲν ἔν ἄλλε, ὅσοι πρὸς τὰ κοιναὶ δικαίως προσέρχονται, τὴν ἀειλογίαν προτεινομένους, ἀντὶ τῷ προβαλλομένους.

* * * 67)

Ὅσα ἀμετάβατα. Βαδίζω, τὸ ἀπλῶς περιπατῶ. Βαδίζω δὲ πρὸς τὴν πόλιν μεταβατικῶς αἰτιατικῇ. Βακχεύω τὸ μαίνομαι. ἐκβακχεύω δὲ ἕτερον ἀντὶ τῷ μαίνεσθαι ποιῶ, μεταβατικῶς αἰ-

65) In Alace v. 261.

66) In Nubibus v. 968.

67) Pagina una in codice vacua est.

τιατικῆ. Βαίνω τὸ ἴσασμαι, ἐξ ἑ καὶ βάσις. παιη-
 τικῶς δὲ τὸ πορεύομαι, ἐξ ἑ καὶ ποδῶν βήματα.
 βαρβαρίζω. βαττολογῶ. βιῶ. βιοτεύω. βλασά-
 νω. βλύζω, τὸ ὕδωρ ἐκ πηγῶν. βεδυτῶ. βεκολᾶ.
 ἀπαβεκολᾶ δὲ ἕτερον ἀντὶ τῆ πλανῶ, μεταβατι-
 κῶς αἰτιατικῆ. βελιμιῶ τὸ μεγάλας πεινῶ. βραγ-
 χιῶ. βραδύνω. βράζει τὸ ὕδωρ θερμανόμενον. ἀνα-
 βράζω δὲ τὸ ὕδωρ ἐγώ, μεταβατικῶς αἰτιατικῆ.
 βραχυλογῶ. βρέμει τὸ πῦρ, ἀντὶ τῆ ἥξει. βρεν-
 θύομαι. βρέχει ἐπὶ ὑστῆ. διαβρέχω, δὲ τὰ ἱμάτια
 ἀντὶ τῆ ὑγραίνω, μεταβατικῶς αἰτιατικῆ. βρίθει
 ἀντὶ τῆ βαρὺς ἐσι. βρίθει δὲ τὸ δένδρον τοῖς καρ-
 ποῖς. βροντᾶ ἐπὶ βροντῆς. καταβροντᾶ ἀντὶ τῆ
 καταπλήττει ἄλλος ἄλλον, μεταβατικῶς αἰτια-
 τικῆ.

Ἔσα εἰς αἰτιατικὴν. Βασκαίνω. βοηθῶ. Βα-
 σιλεύω τὸ ἀρχω. βασιλεύω δὲ τὸ βασιλέα ποιῶ,
 αἰτιατικῆ. βαδύνω. βιάλλω καὶ βιάλλομαι ἐπὶ νῆν.
 καὶ ἀμφοτέρω μετὰ πασῶν τῶν προθέσεων, οἷον
 ἀναβάλλω δοτικῆ, ὑποβάλλω δὲ σοι τόδε. βιάπτω.
 βαπτίζω. βαρύνω. βασανίζω. βασάζω. Βιάζω
 καὶ ἐμβιάζω καὶ μετὰ τῶν ἄλλων προθέσεων. ἐμ-
 βλέπω δὲ καὶ προσβλέπω καὶ ἀντιβλέπω σοι, δο-
 τικῆ. βόσκω. βεκολῶ. βέλομαι. βεχθίζω καὶ κα-
 ταβεχθίζω. βύω τὸ κλείω. βυθίζω. ἰστέον ὅτι τὸ
 βέλομαι μετὰ ἀπαρέμφατε συντάσσεται, οἷον,
 βέλομαι ὑπάρχειν παρὰ τοῖς φίλοις.

Στοιχεῖον τὸ γ.

Ἔσα ἀμετάβαστα. Γαληνιαῖ θάλασσα. γαίν-
 νυμαι τὸ χαίρω. γασρίζομαι. γασριμαργῶ.⁶⁸⁾ γαυ-
 ρῶ καὶ γαυριῶμαι. γηπονῶ. γελῶ ἐπὶ τῆ κατὰ
 φύσιν γέλωτος. γελῶ δὲ ἕτερον μεταβατικῶς. γω-
 μετρῶ. γεωργῶ. γεωργῶ δὲ τὴν ἀγαθὴν γῆν, με-

68) Codex γασριμαρχῶ.

ταβατικῶς αἰτιατικῆ. γέγηθα· γηῶ καὶ γηράσκω.
γίνομαι. συγγίνομαι τῷ δέινι. καὶ περιγίνομαι τῷ
δε, ἀντὶ τῷ νικῶ. καὶ ἐξεγένετέ μοι τάδε, ἀντὶ τῷ
ἄδεια μοι ἐδόθη τῷ πράγματι, μεταβατικῶς. γνω-
σικαχῶ τὸ μεταναῶ. γῶ τὸ θρηῶ. γογγύζω.
γυμνητεύω. γέμα. ⁶⁹⁾ γεύμα· γεύω σε δὲ μετα-
βατικῶς τῷ οἴνῃ. γεινιῶ καὶ γεινιάζω.

Ἔσα εἰς αἰτιατικὴν. Γαλαχῶ· γαμῶ. γαμέ-
σοιῶ. γαργαλίζω. γεννῶ. γεραίρω. γεφυρῶ. γη-
ροκομῶ. γηροβοσκῶ· γηροτροφῶ· γινώσκω, καὶ δια-
γινώσκω, καὶ ἐπγινώσκω, καὶ συγγινώσκω σοι, καὶ
καταγινώσκω σοῦ ἁμαρτίαν· καὶ μεταγινώσκω ἐπὶ
τοῖς πεπραγμένοις. τὰ δὲ ἀπογινώσκω ποτὲ μὲν γε-
νικῆ, ποτὲ δὲ αἰτιατικῆ. γλυκαίνω. γλύπτω. γνά-
πτω τὸ ἐπικόμπω. γοητεύω. γυμῶ. γυμνάζω.

Στοιχεῖον τριδ.

Ἔσα ἀμετάβατα. Δακρύω τὸ δάκρυα χέω.
δακρύω δὲ τὸν ἀποθανόντα μεταβατικῶς αἰτιατι-
κῆ. δαρδάνω τὸ ἀποκοιμῶμα· δειπνῶ ἐπὶ τῷ
ἐσπερινῷ δείπνῃ. δειπνῶ δὲ ἄρτον ἀντὶ τῷ ἀπλῶς
ἐσθίῳ, μεταβατικῶς αἰτιατικῆ· δημηγορῶ. διανυ-
κτερεύω. διημερεύω. δικαιοδοτῶ. δίψῶ ἐπὶ δίψῃς. δι-
ψῶ δὲ τὸς λόγους μεταβατικῶς αἰτιατικῆ. δύει
καὶ δύει ὁ ἥλιος. ἐνδύω καὶ ἐκδύω καὶ περιδύω σε
τὰ ἱμάτια αἰτιατικῆ. δυσπραγῶ. δυστοκῶ. δυστυ-
χῶ. δυσπλοῶ. δυσφορῶ. δωροδοκῶ, τὸ δῶρα δέ-
χομαι.

Εἰς γενικὴν. Δασπόζω. δρᾶττομαι. ἐξεσιάζω.

Εἰς δοτικὴν. Δασμοφορῶ. δαιτῶ, τὸ αἰρετῶς
κρίνω. καταδαιτῶ δὲ σε, ἀντὶ τῷ καταψηφίζο-
μαί σε γενικῆ· διακονῶ. διαπληκτίζομαι. δυσαρ-
εῖμα. δυσκολαίνω. δωροφορῶ.

69) Minio supra scriptum γενικῆ.

γω. ἐσιῶ δὲ ἕτερον, τὸ τὸν κεκλημένον τρέφω. ἐτάζω καὶ ἐξετάζω. εὐεργετῶ. ἀθετῶ. εὐθύνω τὴ διορθῶμαι καὶ εὐθύνω τὸ κολάζω. εὐλαβεῶμαι. εὐλογῶ τὸ ἐπαινῶ. εὐμαρίζω τὴν ὁδόν, ἀντὶ τῆ εὐχερῆ ποιδῶ. εὐνάζω καὶ κατευνάζω τὸ καταπαύω. εὐοδῶ. εὐρίσκω. εὐρύνω, τὸ πλατύνω. εὐτρεπίζω. εὐφημῶ. εὐφραίνω. εὐωδιάζω. εὐωχῶ. ἐφοδιάζω. ἔχω καὶ συνέχω καὶ κατέχω καὶ ἐπέχω καὶ περιέχω. εὐ δὲ ἔχω τῆ σώματος γενικῆ. ὁμοίως καὶ ἔξω. κατέχω καὶ προσέχω καὶ διέχω ἐπὶ διαστήματος. καὶ μετέχω καὶ ὑπερέχω γενικῆ. προσέχω σοι δὲ τὸν νῦν καὶ παρέχω σοι τόδε ἀπὸ δοτικῆς εἰς αἰτιατικὴν ἔχει τὴν σύνταξιν. ὁμοίως τὸ ἀπτομαι καὶ ἐξέχομαι σε καὶ ἀνέχομαι, τὸ ὑπομένω, καὶ ἀντέχομαι, τὸ ἀντιποιῶμαι καὶ ἀπέχομαι ἀρετῶν γενικῆ. τὸ δὲ ἐνέχομαι δοτικῆ. ἔψω. ἔω. ἔλω.

Στοιχεῖον τὸ ζ.

Ἔσα ἀμετάβατα. Ζέω τὸ βράζω. ζῶ. ζῶω. Ζυτῶ.

Ἔσα εἰς αἰτιατικὴν, ζεύγνυμι. ἀναζεύγνυμι δὲ ἐπ' οἶκον ἢ ἐπ' οἶκον. ζηλῶ. ζηλοτυπῶ. ζητῶ. ζοφῶ. ζυγοςατῶ. ζυμῶ. ζωγραφῶ. ζῶννυμι. ζωογονῶ. ζωοτυπῶ.

Στοιχεῖον τὸ η.

Ἔσα ἀμετάβατα. Ἡβῶ. ἠβίασκα. ἠδομαι τὸ εὐφραίνομαι. ἠδομαι δὲ τῶ πράγματι, μεταβατικῶς δοτικῆ. ἠκω τὸ ἔρχομαι ἠκω δὲ πρὸς τὴν πόλιν καὶ ἐξήκει μοι ὁ χρόνος ἀντὶ τῆ διήνυσαι. καὶ προσήκει μοι ἀντὶ τῆ πρέπει μοι. ἠεμῶ. ἠσυχάζω. ἠχῶ. ἀντηχῶ δὲ σοι καὶ περιηχῶ σε μεταβατικῶς.

Ἔσα πρὸς αἰτιατικὴν. Ἡγῶμαι, τὸ νομίζω, αἰτιατικῆ. ἠγῶμαι δὲ τὸ ἄρχω, γενικῆ. ἠγῶμαι δὲ

σαι τὴν ὁδόν, ἀντὶ τῆ περιγηῆμαι. ἠδύνα τὸ εὐφραίνω. ἠλυγάζω καὶ ἐπηλυγάζω τὸ ἐπικρύπτω, ἡμερῶ. ἐξημερῶ.

Στοιχεῖον τὸ θ.

θαι
νατ
μετ
τὸ
θεο
θερ
ἀπ.
κῶς

Θάλλω. θανατῶ, τὸ τῆ
ζ' τῶν περισπωμένων. θαι-
ς γ' τῶν περισπωμένων,
θαρρῶ. καὶ θαρρῶ τόδε
ικῶς αἰτιατικῆ. θεολογῶ,
ἐρεε εἴ τιτι τόπω διάγω.
κτικῶς αἰτιατικῆ. θύω τὸ
ἰω δὲ τῶ θεῶ, μεταβατι-
τῶ θεῶ βῆν ἢ θυσίαν.

Ἔοσα πρὸς αἰτιατικὴν. θάλλω. θαμβῆμαι. θείνω τὸ τύπτω ποιητικῶς. ὡς θέλω. θέλω. θεμελιῶ. θεῶ καὶ ἀποθεῶ, συζυγίας γ' τῶν περισπωμένων. θεοποιῶ τὸ αὐτό. θεραπεύω. θερμαίνω. θεσπίζω, τὸ μαντεύομαι. θεωρῶ. θήγω, τὸ ἀκονῶ. θηλάζω. θηλύζω. θηρῶμαι. θηρεύω. θησαυρίζω. θάπτω. θλίβω. θοινῶμαι τὸ εὐωχῆμαι. θολῶ. θερυβῶ. θράττω, τὸ ἐκπλήττω. θραύω. θρηνῶ. θριαμβεύω. θριγκῶ, ⁷¹⁾ τὸ περιφράττω. θροῶ. θροῶ δὲ τὸ ἐκπλήττω. ποιητικῶς δὲ τὸ λέγω. θρυλλῶ τὸ διαφημίζω. θωπεύω. θωρήσω τὸ καθοπλίζω.

Στοιχεῖον τὸ ι.

Ἔοσα ἀμετάβατα. ἰαεύω, τὸ κοιμῶμαι. ἰδιωτεύω, τὸ τὰ ἴδια διαπράττω. ἰδρῶ. ἰδροποτῶ. ἰζῶ καὶ ἰζάνω, τὸ κάθημαι ἐπὶ δίφρω. ἰλιγγιῶ. ἰλισπῶμαι δὲ ἐπὶ τῆς τῶν σκωλήκων παρείρεε. ἰππάζομαι καὶ ἰππεύω. ἰπταμαι.

71) Codex Throgm̄,

Ἔσται πρὸς γενικὴν. Ἰμέρω καὶ ἰμέρομαι. ἰδρεύω καὶ ἰδρύω καὶ καθιδρύω τὸν ἕρατον ἐν τῷδε τῷ τόπῳ. καθιδρύω δὲ τῷ θεῷ ναόν.

Ἔσται πρὸς αἰτιατικὴν. Ἰημι καὶ ἀφίημι τὸ πέμπω, καὶ μετὰ τῶν ἄλλων προθέσεων. ἀφίεμαι δὲ παθητικῶς, καὶ μεθίεμαι, καὶ ἐφίεμαι, τὰ ἐπιθυμῶ, γενικῆ. ἰθύω τὸ κατευθύω. ἰκετεύω. ἰκμάζω καὶ ἐξικμάζω τὸ ξηραίνω. ἰλαρύνω. ἰλάσκομαι. ἰλεῖμαι. ἰμάσσω, τὸ μασίζω. ἰνδάσκω, τὸ φαντάζομαι. ἰξεύω. ἰσημι. συνίστημι σοι τὸν ἄνδρα, καὶ παρίζημι καὶ ἀνδίζημι, ἀπὸ δοτικῆς εἰς αἰτιατικὴν. δίζημι δὲ σὲ τὸ πρᾶγμα ἀπὸ γενικῆς εἰς αἰτιατικὴν. προρίζομαι δὲ σοι παθητικῶς τὸ ἐναντιῖσθαι, καὶ παρίζομαι καὶ ἀνδίζομαι καὶ ἀφίζομαι⁷²⁾, δοτικῆ. προρίζομαι δὲ καὶ περιρίζομαι καὶ δίζομαι, γενικῆ. ἰσορῶ ἐπὶ ἰσορίας. καὶ ἰσορῶ κατὰ τὰς τραγικὰς τὸ ἐρωτῶ. ἰσχυαίνω, τὸ λεπτύνω. ἰσχύω. ἰσχυρίζομαι καὶ διίσχυρίζομαι, τὸ διαβεβαίεμαι. ἰχνεύω. ἰῶμαι.

Στοιχεῖν τὸ κ.

Ἔσται ἀμετάβαστα. Καχλάζω. κακοδαιμονῶ. κακοπραγῶ. κάμνω. καρηβαρῶ. κατηφιῶ. καυχᾶζω. κῆμαι. κελადῶ. κελαρύζω. κιθαρίζω. κιθαρωδῶ. κινδυνεύω. κισσᾶ ἢ γυνή. κλαυθμυρίζομαι. κοιμῶμαι. κοιμίζω δὲ ἕτερον, μεταβατικῶς αἰτιατικῆ. κοιτάζομαι. κολυμβῶ. κομῶ, τὸ κόμην τρέφω. κομᾶ τις ἐν ἀγαθοῖς. κορυβαντιῶ. κυρίττω, τὸ κερατίζω. κοριῶ, τὸ κερᾶς δέομαι. κραιπαλῶ. κῦε ἢ γυνή ἢ κατὰ γαστέρας ἔχουσα. κυλοιδῶ. κύπτω.

Ἔσται εἰς γενικὴν. Κατευμεγεθῶ. κήδομαι. κυριεύω.

72) Ita codex.

Ὅσα εἰς αἰτιατικὴν. Καθαίρω· καίω· κακίζω, τὸ ψέγω· κακηγορέω, τὸ κακῶς ἀγαρεύω, καὶ λοιδορέω· κακῶ τὸ βλάπτω· κακύνω τὸ κακίαν ἐμποιῶ· κακολογῶ· κακουργῶ· κακρχῶ· καλῶ καὶ μετὰ τῶν προθέσεων· ἐγκαλῶ δὲ δοτικῇ· καλύω· καλλῶπίζω· καλύπτω· ἐγκαλύπτω· ἐγκαλύπτομαι δὲ τὸ αἰσχύνομαι, ἀμεταβάτως· κάμπτω· κανονίζω· καπηλεύω· παραδοκῶ· καρπέμαι· καρτερῶ· κατασερίζω· κείρω· κενῶ· κεντῶ· κεραίζω, τὸ διαφθείρω· κερῶ τὸ κερνῶ· κερδαίνω· κερτομῶ, τὸ λοιδορῶ· κεραυνῶ· κεφαλαῖῶ· συγκεφαλαῖῶ· κηδεύω· κηλιδιῶ, τὸ μολύνω· κηλῶ, τὸ θέλω· κηρύττω καὶ ἀνακηρύττω καὶ ἀποκηρύττω· ἐπικηρύκευομαι δὲ δοτικῇ· κιβδηλεύω· κινῶ· κλῶ, τὸ συντρίβω· κλαίω· κλείω· κλείζω· κληρχῶ· κληρονομῶ· ἐπίστε δὲ καὶ μετὰ γενικῆς· κλίνω· κλύζω· κολάζω· κολακεύω· κολάπτω καὶ ἐγκολάπτω· κολαφίζω· κολεύω· κολοβῶ· κομίζω· κονιῶ, τὸ τοῖχον χρίω· κονίομαι δὲ τὸ εἰς μάχην εὐτρεπίζομαι, ἀμεταβάτως· κόπτω, καὶ μεθ' ὧν συνάπτεται προθέσεων· προσκόπτω σοὶ δὲ δοτικῇ· κόπτομαι τὸ σῆθος· κερύσσω· κερυφῶ καὶ συγκερυφῶ· κοσμῶ· κραδαίνω, τὸ δορυκάλλω· κρατῶ, τὸ ἄπτομαι· ἐπίστε δὲ γενικῇ· κρατῶ δὲ τὸ ἐξουσιάζω καὶ νικῶ αἰεὶ γενικῇ· κρατύνω· κρεμῶ· κρημνίζω· κρίνω, καὶ μεθ' ὧν συνάπτεται προθέσεων· καὶ προκρίνω ἕτερον ἕτερον· ἀποκρίνομαι δὲ σοὶ δοτικῇ· κροτῶ· κρέω· προσκρέω σοὶ δὲ δοτικῇ· ἀνακρέομαι δὲ τι μέλος· ἀποκρέομαι σε αἰτιατικῇ· κτῶμαι· κτείνω· κτίζω· κτυπῶ· κυβερνῶ· κυδαίνω· κυκῶ τὸ ταράσσω· κυκλέω, κυκλῶ, τὸ σρέφω· κυκλώω δὲ κυκλῶ τὸ περιλαμβάνω· κυλίω καὶ κυλίνδω· κυνήγῶ καὶ κυνηγετῶ· κυρώω κυρῶ τὸ βεβαῖω· κυρέω δὲ κυρῶ, τὸ ἐπιτυχεῖν, δοτικῇ· κυρέω δὲ κυρῶ, τὸ ὑπάρχω κατὰ τὰς τραγικὰς, ἀμεταβάτως· κωδωνίζω καὶ διακωδωνίζω, τὸ δοκιμάζω· κωκύω· κωμῶδῶ.

Στοιχείον τὸ λ.

Ἔσα ἀμετάβατα. Λαβραγορῶ. λάμπω καὶ ἐκλάμπω. καταλάμπω δὲ ἕτερον μεταβατικῶς αἰτιατικῇ. λοχῶ, τὸ ἐνεδρεῦω. λοχεύει ἡ γυνή.

Ἔσα εἰς αἰτιατικὴν. Λαυχαίνω. λακτίζω. λαμβάνω, καὶ μεθ' ὧσιν συνάπτεται προθέσεων. μεταλαμβάνω δὲ τὸ μετέχω, γενικῇ. μεταλαμβάνω δὲ τὸ μετὰ τὸδε λαμβάνω, αἰτιατικῇ. λάμβάνομαι δὲ σε καὶ ἀντιλαμβάνομαι καὶ ἐπιλαμβάνομαι, γενικῇ. λαμπρύνω. λανθάνω. ἐπιλανθάνομαι δὲ γενικῇ, ἐπίστε δὲ καὶ αἰτιατικῇ. λαξεύω. λεαίνω. λεηλατῶ. λείπω, τὸ καταλιμπάνω. λέχω καὶ λιχμῶμαι. ⁷³⁾ λεπτύνω. λευκαίνω. λήζομαι τὸ λαφύραγωγῶ. λησεύω. λιγαίνω ποιητικῶς τὸ ὑμῶ. λιθαλευσῶ. λικμῶ. λιμοκτονῶ. λιπαίνω. λίσσομαι καὶ λιτάζομαι ποιητικῶς τὸ ἱκετεύω. λογίζομαι καὶ μεθ' ὧσιν συνάπτεται προθέσεων. ἀπολογεῖμαι δὲ δοτικῇ. λοιδορῶ καὶ λοιδορῶ ποτὲ μὲν αἰτιατικῇ, ποτὲ δὲ δοτικῇ. λέω. λυγίζω, τὸ κάμπτω. λυμαίνομαι ἐπίστε μὲν αἰτιατικῇ, ποτὲ δὲ δοτικῇ. λυπῶ. λαβῶμαι, τὸ βλάπτω.

Στοιχείον τὸ μ.

Ἔσα ἀμετάβατα. Μαγεύω. μαγγανεύω. μαθητιῶ, τὸ μαθητὴς γενέσθαι ἐπιθυμῶ. μαίνομαι. ἐκμαίνω δὲ ἕτερον. μεθύω καὶ μεθύσκομαι. μειδῶ. προσμειδῶ δὲ σοι, μεταβατικῶς δοτικῇ. μένω καὶ συμμένω, ⁷⁴⁾ τὸ διαρκῶ. μένω δὲ τὸ περιμένω, μεταβατικῶς αἰτιατικῇ. μελαγχολῶ. μοχθῶ καὶ μοχθίζω ποιητικῶς.

Ἔσα πρὸς αἰτιατικὴν. Μακαρίζω. μαλαττω. μαλθακίζω. μανθάνω. μαρραίνω. μασιγῶ. μάττω

73) Codex λαχῶμαι.

74) Codex συμμαίνω.

ἐπὶ ζύμῃς, καὶ μάττομαι. ἀναμάττομαι, τὸ ἀνα-
λαμβάνω. μεγαλύνω. μελίσσομαι καὶ ἐκμελίσσο-
μαι. μειῶ, τὸ ἐλαττώ. μελαίνω. μελετῶ. μέλπω.
μελωδῶ. μερίζω. μερίζω ἐπὶ μελωδίας. καὶ μερίζω
τὸ κατακόπτω. μέμφομαι ἐνίοτε μὲν αἰτιατικῇ, ἐνίο-
τε δὲ δοτικῇ. καταμέμφομαι δὲ σε, γενικῇ. μερί-
ζω. μετρωρίζω. μετοχετεύω. μετρῶ. μηκύνω. μη-
ρύνομαι, τὸ σχοινίον συναγαῶ. μηχανῶμαι. μισαίνω.
μικρύνω καὶ σμικρύνω. μιμῶμαι. μισῶ. μισθῶμαι.
μνησεύομαι. μολυνω. μορμολύττομαι. μορφῶ. μο-
σχεύω τὰ κλήματα. μοχλεύω καὶ ἀναμοχλεύω.
μυῶ καὶ μυσαγωγῶ, τὸ τὰ μυσηρία διδάσκω. μυ-
ζῶ καὶ ἐκμυζῶ. μυκτηρίζω. μυρίζω. μυσάττομαι,
τὸ βδελύττομαι. μυωπίζω. μακῶμαι.

Στοιχεῖον τὸ ν.

Ἔσα ἀμετάβατα. Ναυαγῶ. νεάζω. νεανιεύο-
μαι. νίφω, ἐπὶ νιφετῷ. νεωτερίζω. νηπιάζω. νήφω,
τὰ ἐκτὸς μέθης εἰμί. νήχομαι. νοσῶ. καὶ νοσῶ τῷ
σώματι καὶ τὸ σῶμα.

Ἔσα πρὸς αἰτιατικῇ. Νεκρῶ. νέμω, τὸ βιάσκω.
νέμω σοι δὲ τότε ἀντὶ τῷ δίδωμί σοι, δοτικῇ. νέμε-
ται τὴν ὕλην τὸ πῦρ. νεῶ τὴν γῆν, καὶ ἀνανεῶ.
νευρῶ τὸ ἐνίσχίω. νήθω, τὸ κλώθω. νίζω καὶ νί-
πτω. νικῶ. νοῶ, καὶ μεθ' ὧσαν συναπτεται προ-
θέσεων. μετανοῶ σοι δὲ δοτικῇ. καὶ μετανοῶ ἐπὶ
τοῖς πεπραγμένοις. προνοῶμαί σε δὲ γενικῇ. νομί-
ζω. νοσφίζω. νοσφίζομαι. νεθετῶ. νίπτω.

Στοιχεῖον τὸ ξ.

Εἰς αἰτιατικῇ. Ξαίνω ἐπὶ ἐρίων. Ξεῶ ἐπὶ ξύ-
λων, καὶ ξύω. Ξενίζω, τὸ εἰς Ξενίαν. δέχομαι. Ξη-
ραίνω. Ξυρῶ τὴν κεφαλὴν καὶ τὸν πάγωννα.

Στοιχεῖον τὸ ο.

Ἔσα ἀμετάβατα. Ὀδεύω. καὶ ὀδεύω εἰς τόνδε
τὸν τόπον, μεταβατικῶς αἰτιατικῇ. ὀδειπορῶ. ὀδυ-

νώμαι. ὄζω. καὶ ὄζω μύρων. οἰδῶ, τὸ ἐξογκῆμαι,
καὶ ἐξωδηκῶς τὸν πόδα. οἰκοδομῶ. οἰκερῶ. οἰμάζω.
οἰνοφλυγῶ. οἰτρῆμαι. οἰχομαι, τὸ φθῆρομαι. καὶ
οἰχομαι πρὸς τόνδε τὸν τόπον, ἀντὶ τῆ πορεύεσθαι.
οἰωνίζομαι. ἀντὶ τῆ δι' οἰωνῶν μαντεύομαι. οἰωνίζο-
μαι δὲ τὸ πρᾶγμα ἀντὶ τῆ ἀπλῶς σοχάζομαι καὶ
μαντεύομαι μεταβατικῶς αἰτιατικῆ. οἰκλάζω. ὀλι-
σθαίνω. ὀργῶ. ὀρθρίζω. ὀρμεῖ ἡ ναῦς. ὀρμίζω δὲ
τὴν ναῦν, αἰτιατικῆ. ὀφθαλμιῶ.

Ἔσσα εἰς αἰτιατικῆν. ὀβελίζω, τὸ διαγράφω.
ὀγκῶ καὶ ἐξογκῶ. οἰκονομῶ. οἰκτεῖρω. οἶσω, τὸ κο-
μίζω. ὀκνῶ. ὀλβίζω, τὸ μακαρίζω. ὀλοφύρομαι.
ὀμαλίζω. ὀμνυμι τὸν θεόν, καὶ ὀμνυμί σοι εἰς τὸν
θεόν. ὀνειδίζω σε, καὶ ὀνειδίζω σοι τὸδε τὸ πρᾶγμα.
ὀνήνησιν ἀντὶ τῆ ὠφελεί. ὀνομάζω. ὀξύνω. ὀπλίζω.
ὀπτῶ κρέας. ὀρῶ, καὶ μεθ' ὅσων συνάπτεται προ-
θέσει. ὀρέγω, τὸ ἐκτείνω. ὀρέγομαι δὲ τὸ ἐπιθυμῶ,
γενικῆ. ὀρθῶ καὶ ἀνορθῶ. ὀρίζω καὶ ἐξορίζω. ὀρῶ-
δῶ τὸ φοβῆμαι. ὀρύσσω. ὀτρύνω, τὸ διεγείρω. οὐ-
τάζω ποιητικῶς τὸ τιτρώσκω. ὀφείλω τὸ αὐξῶ
ποιητικῶς. ὀχλῶ καὶ ἐνοχλῶ, ἐνίοτε μὲν δοτικῆ,
ἐνίοτε δὲ αἰτιατικῆ. ὀχυρῶ. ὀψομαι τὸ θεᾶσομαι.

Στοιχεῖον τὸ π.

Ἔσσα ἀμετάβαστα. Παιγκρατιάζω. παίζω. παίζω
δὲ τὰ πρᾶγματα καὶ προσπαίζω σοι μεταβατικῶς.
παλαίω. προσπαλαίω σοι δὲ καὶ καταπαλαίω σε
μεταβατικῶς. πάσχω. πατρῶζω. πάφλάζω. πε-
ξεύω, τὸ περὶ περιπατῶ. πειρῶ. πέλω τὸ ὑπάρ-
χω ποιητικῶς. πενθῶ τὸ πένθους καιρὸν διανύω.
πενθῶ δὲ τὸν πατέρα. περιαιτολογῶ. περιττεύω.
πέτομαι. πηδῶ ἐπὶ τῆ ἀγῶνος. πηδῶ δὲ τὴν τά-
φρον. καὶ ὑπερπηδῶ τὴν δίκην μεταβατικῶς αἰ-
τιατικῆ. πίπτω. καὶ πίπτω εἰς γῆν. προσπίπτω
δὲ σοι, μεταβατικῶς δοτικῆ. ἐκπίπτω δὲ τῆς ἀρ-

χῆς, γενικῆ. πλεονάζω. ἐνίστε δὲ καὶ αἰτιατικῆ
 μεταβατικῶς. πλεονεκτῶ. πλημμελῶ. πλυστῶ. καὶ
 πλυστίζω ἕτερον μεταβατικῶς. πνέω καὶ ἀνάπνέω.
 πνέω δὲ μάχην, καὶ ἐπιπνέω σοι προθυμίαν, μετα-
 βατικῶς. | πνεύσῶ. πολιτείομαι. πρωτεύω. πρωτεύω
 δὲ τῆ δῆμῳ, μεταβατικῶς γενικῆ. πτερυσομαι.
 πτώσσω, ὄσεν καὶ κατεπτήχως.

Ὅσα πρὸς αἰτιατικὴν. Παιδαγωγῶ. παιδοτρι-
 βῶ. παιδεύω. παίω, τὸ τύπτω. παλαίω. παλα-
 μῶμαι, τὸ μηχανῶμαι. πάλλω, τὸ κινῶ. παραγ-
 κωνίζομαι. πατάσσω, τὸ τύπτω. πατῶ. πάττω.
 πείθω, πειρᾶ ἀνῆρ γυναῖκα. πειρῶμαι δὲ ἀντὶ τῆ
 πείραν λαμβάνω, μετὰ γενικῆς. πειράζω. πείρω,
 τὸ σεβρίζω. πολεμῶ τὸ μάχομαι, δοτικῆ. πολε-
 μῶ, τὸ καταβάλλω, αἰτιατικῆ. πελεκῶ, τὸ δια-
 πελέκως φονεύω. πέμπω, καὶ μεθ' ὅσων συνάπτε-
 ται προθέσειν. περατῶ καὶ περσίνω. περιέπω. πε-
 ριαγκωνίζω, τὸ εἰς τῆπίσω δεσμῶ τὰς χεῖρας.
 πέττω. πυνθάνομαι, τὸ ἀκέω. πυνθάνομαι δὲ τὸ
 ἐρωτῶ, γενικῆ. πηγάζω. πηρῶ. πημαίνω τὸ βλά-
 πτω. πήττω, τὸ πηγνύω. πιαίνω. πιέζω. πικραί-
 νω. πιλῶ, τὸ συσφίγγω. πιμπρῶ, τὸ καίω. πίνω,
 Ἀττικῶς δὲ γενικῆ. πλανῶ. πλάττω καὶ πλαττο-
 μαί τὸν μὴ εἰδῶτα, ἀντὶ τῆ ὑποκρίνομαι. πλατύνω.
 πλέκω. πλήττω. πληθύνω. πλύνω. πνίγω. ποδῶ.
 ποιῶ. μεταπειῖμαι. δὲ καὶ ἀντιπειῖμαι, γενικῆ.
 ποικίλλω. ποιμαίνω, τὸ βοσκῶ. πολίζω, τὸ κτιζῶ.
 πολιορκῶ. πολυπραγμονῶ. ποντίζω καὶ καταπον-
 τίζω. πορθῶ. πορθμεύω. πράττω. συμπράττω
 σοι δὲ καὶ ἀντιπράττω σοι, δοτικῆ. εἰσπράττομαι
 δὲ σε τὰ χεῖματα, ἀντὶ τῆ ἀπαιτῶ, αἰτιατικῆ.
 πραινῶ. πρῖω τὰς ὀδόντας. πρίζω τὸ σχίζω. προ-
 νομεύω. προπηλακίζω. προσδοκῶ. προσκυνῶ, ἐνίστε
 δὲ δοτικῆ.

Στοιχεῖον τὸ ρ.

Ἔοσα ἀμετάβατα. Ῥαθυμῶ. ρασιωνεύω. ῤέγ-
χω. ῤέει τὸ ὕδωρ. ῤέμβομαι. ῤητορεύω. ῤίγῶ, ἐπὶ
ῤίγεις, συζυγίας ἕ τῶν περισπωμένων. ῤίγῶ δὲ τὸ
Φρίττω καὶ Φοβῆμαι, ποιητικῶς αἰτιατικῇ.

Ἔοσα πρὸς αἰτιατικῇν. Ῥαβδίζω. ραπίζω. ρά-
πτω. ῤήγγυμι. συρῤήγγυμι δὲ σοι καὶ προσῤήγγυμι δο-
τικῇ. ῤίζῶ καὶ ἐκρίζῶ. ῤινῶ, ὅθεν καὶ διεῤῥινημένος⁷⁵⁾.
ῤιπίζω. ῤίπτω, καὶ μεθ' ὅσων συνάπτεται πρὸς δε-
σεων, προσῤίπτω δὲ καὶ ἐπιῤῥίπτω σοι τῖδε. ῤοφῶ.
ῤυθμίζω. ῤυπῶ καὶ ῤυπαίνω. ῤύπτω τὸ καθάρω
ῤώνυμι.

Στοιχεῖον τὸ σ.

Ἔοσα ἀμετάβατα. Σαλπίζω. διασαλπίζω δὲ τὰ
πεπραγμένα ἀντὶ τῆ διαφημίζω, μεταβατικῶς αἰτια-
τικῇ. σιγῶ καὶ σιωπῶ τὰ ἀπόρρητα, μεταβατικῶς
αἰτιατικῇ. σκάζω, τὸ χαλαίνω. σκαίρω, τὸ σκιεῖν.
σκάπτω. σκάπτω δὲ τὴν γῆν, μεταβατικῶς αἰτια-
τικῇ. σκαρδαμύττω. σκιαμαχῶ. σκιεῖν. σκότοδι-
νῶ. σκυθροπάζω. σοβαρεύομαι. σολοικίζω. σοφι-
σεύω. σπείρω. σπείρω, τὸ σπείρω ἀναπέμπω. σπεί-
ρω δὲ τὸν τεθνηκότα. σιλβῶ, τὸ σιλβηδόνει πέμ-
πω. στίλβῶ δὲ τὸ ξίφος, μεταβατικῶς αἰτιατικῇ.
σμφάζω, τὸ λαβρεύομαι. σρατεύω. σρατοπεδεύω.
σρηνῶ. συγνάζω. σωμύλλομαι. συρίζω καὶ συρίττω.
συρίττω δὲ ἕτερον ἐπὶ χλευασμῶ. σφύζω. σχολάζ-
ω. σωφρονῶ. σωφρονίζω δὲ ἕτερον, μεταβατικῶς
αἰτιατικῇ.

Ἔοσα πρὸς αἰτιατικῇν. Σαγηνεύω. σαθρῶ. σά-
νω. σαίρω. σάρῶ. σαφηνίζω καὶ διασαφῶ. σβέννυ-
μι. σέβω καὶ σεβάζομαι. σεμνύνω. σήθω, τὸ κο-

75) Codex διεργονυμίτος.

σκηνίζω. σημειῶ καὶ δημεῖμαι. σήπω. σιγάζω. σι-
 τῆμαι ἄρτον. σιτίζω δὲ ἕτερον. σιτεύω. σκαίλω καὶ
 σκαλεύω. σκεδάζω καὶ διασκεδάζω κατασκεδάζω
 δὲ σου λουιδρίαν. σκελίζω καὶ ὑποσκελίζω. σκίπω
 καὶ σκεπαῶ. σκέπτομαι. σκήπτομαι, τὸ πρὸ Φα-
 σίζομαι. σκιάζω καὶ ευσκιάζω. ἐπισκιάζω δὲ δοτι-
 κῆ. σκληρύνω. σκοπῶ. σκορπίζω. σκοτῶ καὶ σκοτί-
 ζω. σκορπιῶ ⁷⁶⁾ καὶ σκορπίζω. σκυλεύω. σκώ-
 πτω. σμήχω τὸ καθαίρω. σμύχω τὸ καίω. σοβῶ
 τὸ ταράσσω. σοφίζω ἕτερον καὶ σοφίζομαι σε, ἀντι-
 τῆ παραλογίζομαι. στῶ τὸ λαμβάνω. καὶ μεθ'
 ὄσων συνάπτεται προθέσεων. σπαθῶ καὶ κατασπα-
 θῶ. σπαθᾶν τὸ σπαταλᾶν, καὶ τὸ ἀφειδῶς ἀνα-
 λίσκειν. σπαργανῶ. σπαράττω. σπείρω. σπέρχω
 καὶ ἐπισπέρχω, τὸ κατεπείγω. σπιλῶ, τὸ μολύνω.
 σπογγίζω. σέγω τὸ ὑπομένω. σεγάζω. σέργω.
 στέφω. σεφάνῶ. στηλῶ καὶ ἀνασηλῶ. στηλογρα-
 φῶ. σπρίζω. σίζω τὸ κεντῶ. σοιβαῶ. σολίζω. σο-
 μῶ ἐπὶ μαχαίρας. σορέννυμι καὶ σρωννύω. σρεβλῶ.
 στρέφω, καὶ μεθ' ὄσων συνάπτεται προθέσεων. σφάτ-
 τω καὶ σφαγιάζω. σφάλλω. σφάλλομαι δὲ τῆς ἑλ-
 πίδος γενικῆ. σφενδονῶ καὶ ἀποσφενδονῶ. σφετερί-
 ζομαι. σφικῶ τὸ δεσμεύω. σφηνῶ. σφίγγω. σφρα-
 γίζω. σχάζω ἐπὶ κόπης. καὶ σχάζω τὴν φλέβα,
 ἀντι τῆ τέμνω. σχεδιάζω καὶ αὐτοσχεδιάζω. σχί-
 ζω. σχηματίζω. σώζω. σφρεύω.

Στοιχεῖον τὸ τ.

*Ὅσα ἀμετάβατα. Ταλαιπωρῶ καὶ ταλαιπω-
 ρῆμαι. τὰχύνω καὶ ἐπιταχύνω τὸ ἔργον. τελευτῶ,
 ἀντι τῆ τέλος λαμβάνω. τελευτῶ δὲ τὸ ἔργον, ἀν-
 τι τῆ τελειῶ. τοξεύω, τὸ ἀπλῶς βέλη πέμπω. το-
 ξεύω δὲ ἐπὶ σκοπόν. καὶ τοξεύω κατὰ τῆ δῆνος.

76) Codex σκορπιῶ.

τρέμων ἐπὶ τρόμα. τρέμων δὲ τὸν θάνατον ἀντὶ τῆ
 Φοβέμαι. τρέχω ἐπὶ δρόμα. τρέχω δὲ ἐπὶ τὸ βρα-
 βεῖον. καὶ τρέχω τὸν περὶ ψυχῆς. τρυφῶ τὸ ἐν τρυ-
 φῇ διάγω. τρυφῶ τὰς λόγους. κατατρυφῶ δὲ σε ⁷⁷⁾).

Ἔσσα πρὸς αἰτιατικὴν. Ταυτιῶ. ταλανίζω. τα-
 λακτεύω καὶ ταλαντεύομαι τὴν γνώμην, ἀντὶ τῆ δι-
 ζᾶζω. ταμιεύω. ταπεινῶ. ταράττω. ταρβῶ ποιη-
 τικῶς τὸ Φοβέμαι. ταριχεύω. τάττω, καὶ μεθ'
 ὅσων συνάπτεται προθέσεων. προστάττω σοι δὲ καὶ
 ἐπιτάττω καὶ διατάττομαι καὶ ἀντιτάττομαι, δο-
 τικῆ. προτείνω καὶ ὑπατείνω σοι τόδε τὸ πρᾶγμα.
 τεύρω τὸ δαμάζω. τεχνίζω. τεκμαίρομαι. τεκταίνω.
 τελῶ, τὸ ποιῶ καὶ ὑπάρχω. τελειῶ. τέμνω. τέρ-
 πω. τερσαίνω, τὸ ξηραίνω. τεφρῶ. τεχνῶμα. τη-
 κω. προστέθηκα δὲ τοῖς μαθήμασι, δοτικῆ. τηρῶ.
 τιθασσεύω, τὸ ἡμερῶ. τιθηνῶ, τὸ τρέφω. τίθημι
 καὶ μεθ' ὅσων συνάπτεται προθέσεων. * * * ⁷⁸⁾ ἐπι-
 τρέπω δὲ σοι δοτικῆ. τρέφω. τρίβω. προστρίβω σοι
 δὲ μέμψιν. καὶ ἀποτρίβομαι τὴν κατηγορίαν. ἀντὶ
 τῆ ἀπολύομαι. τροπέμαι τὸ νικῶ. τρυγῶ. τρυπῶ.
 τρύχωι τρώγω, Ἀττικῶς δὲ γενικῆ. τυλίττω καὶ
 ἀνατυλίττω. τυμβεύω. τυπῶ καὶ ἀνατυπῶ. τυ-
 πτω. τυρεύω, τὸ μηχανῶμαι. τυφλῶ. τωθάζω τὸ
 λοιδορῶ.

Στοιχεῖον τὸ υ.

Ἔσσα ἀμετάβατα. Ἰλομανῶ. ὑπνῶ.

Ἔσσα πρὸς γενικὴν. Ἰσσερίζω τῆς ἐορτῆς. Φεί-
 δομαι. Φροντίζω.

Ἔσσα πρὸς αἰτιατικὴν. Ἰγιάζω. ὑγραίνω. υἰο-
 θετῶ. ὑμνῶ. ὑπωπιάζω. ὑφαίνω. ὑψῶ καὶ ἀνυψῶ.

77) In margine: σημείωσαι, ὅτι τὰ μὲν τρυφῶ αἰτιατικῆ,
 τὸ δὲ κατατρυφῶ γενικῆ.

78) Quaedam exciderint necesse est: quamquam nulla lacunae
 vestigia in codice.

Στοιχείον τὸ Φ.

Ὅσα ἀμετάβατα. Φεύγω ἐπὶ ἐξορίας. Φεύγω σε δέ, καὶ Φεύγω τὴν δίκην, μεταβατικῶς αἰτιατικῇ. Φεύγω δὲ Φόνε ἀντὶ τῆς κατηγορεῖμαι, γενικῇ. Φλεγμαίνω. Φλυαρῶ. Φωνῶ, τὸ Φονικῶς πνέει. Φριμάσσω. Φραάττομαι.

Ὅσα εἰς αἰτιατικὴν. Φαιδρεύω. Φαυλίζω καὶ ἐκφαυλίζω. Φενακίζω. Φημίζω καὶ διαφημίζω καὶ εὐφημῶ. τῆτο δὲ ἐνίοτε καὶ ἀμετάβατον ἐστὶ, ὡς τὸ εὐφήμει ἀντὶ τῆς σιώπα. Φθάνω. Φθείρω. Φιλῶ. Φιλοφρονεῖμαι. Φλέγω. Φλογίζω. Φοβῶ καὶ ἐκφοβῶ. Φοβεῖμαι περὶ σὲ ἢ περὶ σοί. Φοινίσσω τὸ Φοινικῆν βάπτω. Φονεύω. Φορτίζω καὶ ἐπιφορτίζομαι. Φραάττω ἐπὶ Φραγμῆ. Φράζω, τὸ λέγω. Φράζομαι δὲ ποιητικῶς τὸ νοῶ. Φρίττω ἐπὶ Φρίκης. Φρύττω δὲ ἐπὶ τῶν Φρυγομένων ἐν πυρὶ. Φρονῶ. καταφρονῶ δὲ σε, γενικῇ. Φρερά. Φύω τρίχας ἢ ὀδόντες. ἐνίοτε δὲ καὶ ἀμεταβάτως. ὡς ὅταν λέγωμεν Φύσιν αἱ τρίχες ἢ οἱ ὀδόντες. προσφύομαι δὲ σοὶ καὶ ἐκφύομαι καὶ ἐπιφύομαι δοτικῇ. Φυλάττω, τὸ τηρῶ. Φυλάττομαί σε ἀντὶ τῆς Φεύγω σε. Φιλοκρινῶ. Φύρω, τὸ συγχέω. Φυρῶ δὲ ἄρτες. ἐξ ἑ καὶ Φύραμα. Φυσῶ. Φυτεύω. Φώνῶ. Φωτίζω.

Στοιχείον τὸ Χ.

Ὅσα ἀμετάβατα. Χαίρω τὸ εὐφραίνομαι. Χαίρω δὲ τῶ πράγματι ἀντὶ τῆς περστέτηκα, μεταβατικῶς δοτικῇ. Χαίνω. Χορεύω. Χρέμπτομαι. Χωλαίνω καὶ Χωλεύω τὸν πόδα. Χαλῶ τὸ ἐνδίδωμι.

Ὅσα εἰς αἰτιατικὴν. Χαλινῶ. Χαράττω. Χαρακτηρίζω. Χαριτῶ. Χαυνῶ. Χέω. Χειραγωγῶ. Χειρίζω καὶ διαχειρίζω, τὸ διοικῶ. καὶ προχειρίζομαι καὶ διαχειρίζομαι, τὸ Φονεύω. ἐγχειρῶ τῶ ἔργῳ, καὶ ἐπιχειρῶ τοῖς πολεμίοις, δοτικῇ. καὶ ἐγχει-

ρίζω σρι τόδε τὸ πρᾶγμα ἀντὶ τῆ δίδωμι. χειροτο-
νῶ. χειρῶμα. χλευάζω. χλιαίνω. χραίνω. χρία.
χρώζω, τὸ βάπτω. χρωματίζω. χωνεύω χρυσόν
ἢ ἀργύρον. χωρίζω.

Στοιχεῖον τὸ ψ.

Ἔοσα ἀμετάβατα. Ψυχοβράγῶ. ψωριῶ.

Ἔοσα μεταβατικά. Ψεύδομαί σε, μεταβατι-
κῶς αἰτιατικῇ. καταψεύδομαι δέ σε, γενικῇ. ψαύω
γενικῇ. προσψαύω δὲ δοτικῇ.

Ἔοσα εἰς αἰτιατικὴν. Ψέγω. ψηφίζω, ἐπὶ λο-
γισμῷ. καταψηφίζομαι δὲ σε θάνατον. ψηλαφῶ.
ψηῶ. ψιλῶ, τὸ ἀπογυμνῶ. ψύχω καὶ καταψύ-
χω. ἀποψύχω δὲ τὸ ἀποθνήσκω, ἀμεταβάτως.
ψυχαγωγῶ, τὸ παραμυθεῖν. ψυχραίνω. ψω-
μίζω.

Στοιχεῖον τὸ ω μέγα.

Ἔοσα κριῶ. ὠρεύομαι. ὠχεῖῶ.

Ἔοσα πρὸς αἰτιατικὴν. ὠθῶ. ὠραίζω. ὠφελῶ.

Ταῦτα μὲν τὰ πρὸς ἓν μόνον πρόσωπον τὴν με-
τάβασιν ἔχοντα. νυνὶ δὲ ἤδη ρητέον καὶ περὶ τῶν
ἔχοντων μὲν τὴν μετάβασιν εἰς ἕτερον πρόσωπον,
συναγόντων δὲ καὶ ἕτερον ἢ πρᾶγμα ἢ πρόσωπον.
τῶν τοίνυν ἀπὸ μὲν γενικῆς εἰς γενικὴν, ἢ ἀπὸ γε-
νικῆς εἰς δοτικὴν, ἢ ἀπὸ δοτικῆς εἰς δοτικὴν μετα-
βαῖνον ἔδεν εὐρίσκαται, ἀλλὰ ἢ ἀπὸ γενικῆς εἰς αἰτια-
τικὴν, ἢ ἀπὸ δοτικῆς εἰς γενικὴν, ἢ ἀπὸ αἰτιατικῆς
εἰς γενικὴν, ἢ ἀπὸ δοτικῆς εἰς αἰτιατικὴν, ἢ ἀπὸ
αἰτιατικῆς εἰς δοτικὴν, ἢ ἀπὸ αἰτιατικῆς πάλιν εἰς
αἰτιατικὴν.

Ἀπὸ μὲν ἓν γενικῆς εἰς αἰτιατικὴν ταῦτα.
Ἄνω σε τὸς λόγους. ἐπακέω δὲ σε γενικῇ. ἐπα-

κῶ σοι δὲ δοτικῇ μόνον. ἀποδέχομαί σε τόδε· καὶ ἀποδέχομαί σε τόδε· δέομαί σε τόδε. διήσημί σε τὸν φίλον. κατηγορῶ σε Φόνον. καταδικάζω σε θάνατον. καταψηφίζομαί σε ζημίαν. καταγινώσκω σε ἀμαθίαν· προτιμῶ καὶ προκρίνω τὸ νῦν τὸ γνήσιον.

Ἀπὸ δὲ δοτικῆς εἰς γενικὴν ταῦτα. Ἀμφισβητῶ σοι τῆς ἀρχῆς· δεῖ μοι χρημάτων· μετέχω καὶ συμμετέχω σοι τῷ πάθῃ. καὶ μετέχω σοι τὸ ἴσον πάθος, ὡς ὁ Ἀριστοφάνης, ⁷⁹⁾.

ὁ γὰρ μετεῖχες τὰς ἴσας ἐμοὶ πληγὰς.

κοινωνῶ σοι τῆς δόξης. μέτεστί μοι τὸ κλῆρον. μέλει μοι τὸ ἀνθρώπου, ἀντὶ τὸ φροντίς μοι ἐστὶ· καὶ μέλει μοι ὁ ἀνθρώπος, ἀντὶ τὸ διὰ φροντίδος ἐστί. μεταμέλει μοι τῆς ἀποδημίας. Φθονῶ σοι τῆς εὐτυχίας. συγγινώσκω σοι τῆς ἀναισθησίας. ἴλαθί μοι τῆς παροιίας. ἐν γὰρ τέττοις ἔξωθεν τὸ ἕνεκεν λαμβανόμενον ἀναπληροῖ τὴν σύνταξιν, πλὴν τὸ δεῖ μοι χρημάτων καὶ μετέχω καὶ κοινωνῶ καὶ μέτεσιν.

Ἀπὸ δὲ αἰτιατικῆς εἰς γενικὴν ταῦτα. Ἄγαμαί σε τὸ φρονήματος, καὶ θαυμάζω σε τῆς συνέσεως, καὶ ἐκπλήττομαί καὶ ἐπαινῶ καὶ ἐγκωμιάζω καὶ ζηλῶ καὶ ὀλβίζω καὶ εὐδαιμονίζω καὶ φιλῶ καὶ ἀγαπῶ καὶ ἀποδέχομαι. ὁμοίως καὶ μισῶ σε τῆς ἀναιδείας, καὶ συγῶ καὶ βδελύττομαι καὶ ἀποστρέφομαι καὶ ταλανίζω καὶ κακίζω καὶ μέμφομαι. νοεῖται γὰρ ἐν ἅπασιν τέτοις τὰ ἕνεκα, ὡς ἀγαμαί σε ἕνεκα τὸ φρονήματος. τοιῶτόν ἐστι καὶ τὸ αἰτιῶμαί σε τῆς ζημίας. καὶ ἐλεῶ καὶ οἰκτείρω σε τῆς ταλαιπωρίας, καὶ θρηνῶ καὶ κλαίω καὶ ὀλοφύρομαί σε τῆς συμ-

79) In Plato v. 1144.

Φορᾶς, καὶ δακρύω σε τῆς ἀναισθησίας. ταῦτα δὲ πάντα καὶ ἀντιστρέφω ἀπὸ γενικῆς εἰς αἰτιατικὴν συντάσσεται, οἷον, ἀγαμά σε τὸ σῶφρον, καὶ θαυμαζώ καὶ ἀποδέχομαί σε τὸ γαργᾶν. τὸ δὲ αἰρεῖμα καὶ προαιρεῖμα ζῶν τῷ θανάτῳ, καὶ ἀλλοστομαί χρύσεια χαλκῶν⁸⁰) ἐκ ἀντιστρέφεται. τὸ δὲ ἐξαίρεμαί σε τῷ θανάτῳ, καὶ λύω σε τῷ δεσμῷ, καὶ ἀπολύω καὶ παραλύω σε τῆς ἀρχῆς, καὶ ἀμβλύνω σε τῆς ὁρμῆς, καὶ διώκω σε τῆς οἰκίας, καὶ ἐκδιώκω καὶ ἐποδιώκω καὶ κωλύω σε τῆς ὁρμῆς, καὶ παύω καὶ ἀνακόπτω καὶ ἀναχαιτίζω καὶ ἀναστέλλω καὶ ἐπέχω καὶ εἴρω σε τῆς πορείας, καὶ ἐλαύνω σε τῆς χώρας, καὶ ἐξελαύνω καὶ ἀπελαύνω καὶ ἀπωθεῖμαι καὶ ἀποπέμπω καὶ ἐκκλείω σε τῆς οἰκίας, καὶ ἐλαφρύνω καὶ κωφίζω σε τῷ βάρει, καὶ ἐλευθερῶ σε τῆς δουλείας, καὶ ἔνομα καὶ λυτρεῖμαι καὶ ἀπαλλάττω καὶ μακρύνω σε τῆς πόλεως, καὶ ἀρπάζω σε τῷ πυρός, καὶ ἐγείρω καὶ ἐξεγείρω σε τῷ ὕπνῳ, καὶ ἰώμαί σε τῷ κοσμήματι, καὶ καθαίρω σε τῷ ῥυτί, καὶ κρεμῶ σε τῷ ποδός, καὶ μετεωρίζω σε τῆς γῆς. ἔχουσι γάρ. ἔξωθεν λαμβανομένην τὴν εἴς καὶ τὴν ἀπὸ πρόθεσιν.

Ἔτερα δὲ εἰσι ῥήματα ἀπὸ αἰτιατικῆς εἰς γενικὴν ὁμοίως συντασσόμενα, ἐν οἷς ἔτε τὸ ἔνεκα ἔτε τις πρόθεσις ἔξωθεν λαμβάνεται, ἀλλ' αὐτὰ τὰ ῥήματα εἰς ὄνομα καὶ ῥῆμα διαλύονται, αἷον ἀξιώ σε τιμῆς, τῆσιν ἀξίον κρῖνω σε τιμῆς. γυμνῶ σε τῆς ἀρχῆς, ἀντὶ τῷ γυμνόν ποιῶ. ἐλάττω σε τῷ ἔτερι, ἀντὶ τῷ ἐλάττονα ποιῶ. ἀθῶω σε τῷ ἐγκλήματος, ἀντὶ τῷ ἀθῶον ποιῶ. κενῶ σε τῷ πλάτῃ, ἀντὶ τῷ κενόν ποιῶ. τὸ γάρ γεμίζω τὸ πλεῖον σίτε, καὶ κορέννυμι σε τροφῆς, καὶ ἐμπιπλῶ σε ἀγαθῶν, καὶ πληρῶ τὸν οἶκον εὐωδίας, φύσει τὴν τοιαύτην

80) In textu χαλκῶ: in margine γ'g: χαλκῶν.

σύνταξιν κέντηνται. τὸ δὲ ἐπείραμιν δῆλον εἶκοσι
μῶν, καὶ ἀνῆμαι ἕνον σίτε, καὶ πωλῶ, καὶ πιπρά-
σκω, τὴν διὰ προθέσιν ἕζωθεν ἔχει λαμβανομένην.

Ἀπὸ δὲ δοτικῆς εἰς αἰτιατικὴν ταῦτα. Ἄγ-
γέλω σοι τὰ πεπραγμένα, καὶ παθητικῶς ἐπαγ-
γέλομαι σοι εὐδαιμονίαν. ἀγορεύω σοι λόγον. προσ-
αγορεύω σε δὲ αἰτιατικῆ μόνῃ. λέγω σοι τὰ μέλ-
λοντα. ὁμοίως καὶ προλέγω καὶ καταλέγω. ἐκλέ-
γω δὲ καὶ συλλέγω αἰτιατικῆ μόνῃ. ἀντιλέγω δὲ δο-
τικῆ μόνῃ. καὶ παθητικῶς μεθ' ὧν συνάπτεται
προθέσεων, αἰτιατικῆ μόνῃ. λαλῶ καὶ ἐκλαλῶ σοι
τὰ ἀπέρρητα. καταλαλῶ δὲ σε γενικῆ μόνῃ. Φη-
μίζω σοι ταῦτα. φθέγγομαι σοι λόγον. ἀποφθέγγ-
γομαι δὲ αἰτιατικῆ μόνῃ. φράζω σοι τὸ ζητούμενον.
ἐρμηνεύω σοι τὸν ἕν. διασαφῶ σοι τὰ γεγραμμένα.
ἄγω σοι τὸν ἄνθρωπον, καὶ μεθ' ὧν συνάπτεται
προθέσεων. καὶ ἄγω σε εἰς τόδε τὸν τόπον. καὶ
ὅσα σημαίνει τὸ ἄγω, οἶον, ἠνεγκά σοι τὸ ζητούμε-
νον. καὶ ἠνεγκά σε εἰς τόδε τὸν τόπον. ὑπῆνεγκά
σε δὲ ἀντὶ τῶ ὑπέμενα, αἰτιατικῆ μόνῃ. κομίζω
καὶ προσκομίζω σοι τὸ δῶρον. κομίζομαι δὲ τὸ λαμ-
βάνω, αἰτιατικῆ μόνῃ. φέρω σοι δῶρα, ἢ εἰσφέρω
σε εἰς τὴν πόλιν. καὶ μεθ' ὧν συνάπτεται προ-
θέσεων. ὑποφέρω σε δὲ τὸ ὑπαμένω, αἰτιατικῆ. πα-
θητικῶς δὲ ἐκφέρομαι τῶ καθεσηκότος καὶ κατα-
φέρομαι τῶ ἐχθρῶ, γενικῆ μόνῃ. συμφέρομαι δὲ καὶ
προσφέρομαι καὶ διαφέρομαι καὶ ἀντιφέρομαι, τὸ
ἐναντιῶμαι, δοτικῆ μόνῃ. ἀποφέρομαι δὲ κλέος, αἰ-
τιατικῆ. δίδωμι σοι τὸ αἰτούμενον, καὶ μεθ' ὧν
συντάσσεται προθέσεων. μεταδίδωμι σοι τῶ πλεῖτε
ἀπὸ δοτικῆς εἰς γενικὴν. παθητικῶς δὲ ἀποδίδομαι
σοι τὸν ἵππον τοσούτων, ἀντὶ τῶ πιπράσκω. ὁμοίως
καὶ ὅσα τὸ δίδωμι ἢ δωρέομαι σημαίνει, οἶον, ἀφίη-
μί σοι τὴν ἐσίαν. ἀφίημι δὲ σε τῶ χρεῖς ἀντὶ τῶ
ἀπολύω, ἀπὸ αἰτιατικῆς εἰς γενικὴν. βραβεύω σοι

τὸ ἔπαθλον. δανείζω σοι χρήματα. ὁμοίως καὶ πα-
 ρέχω καὶ προτείνω ἢ ὑποτείνω. καὶ ἐγχειρίζω. καὶ
 ὑπέχω σοι δίκην. πέμπω σοι γράμματα. μετα-
 πέμπομαί σε δὲ καὶ ἀποπέμπομαι αἰτιατικῇ. πορί-
 ζω σοι τροφήν. περιζομαι δὲ βοήθειαν αἰτιατικῇ μό-
 νη. προξενῶ σοι κέρδος. χορηγῶ σοι χρήματα. ἐπι-
 τρέπω σοι τὸν υἱόν. νέμω καὶ διανέμω τοῖς πτωχοῖς
 τὰ πρεσόντα. δωρεῶμαί σοι χρυσίον, καὶ ἀντιστρόφως
 δωρεῶμαί σε χρυσίω. ἀφισιῶμαί σοι τὸ χρέος. ἄδω σοι
 μέλος. προσάδω σοι δὲ δοτικῇ μόνη. περὶκίδω σε δὲ αἰ-
 τιατικῇ. κατεπαίδω σε δὲ γενικῇ μόνη. ἀπειλῶ σοι
 φόνον. ἀπεμπολῶ σοι τὸν ἵππον ἐποσι νομισμάτων.
 ὁμοίως καὶ πωλῶ καὶ πιπράσκω καὶ ἀποδίδωμαι καὶ
 ἀνῶμαι καὶ ἐπριάμην. ἀρῶμαι σοι τὰ χεῖρισα. γινώ-
 σκω σοι χάριν. ὁμοίως καὶ οἶδα καὶ ἐπίσασμαι καὶ ὁμο-
 λογῶ. γνωρίζω σοι τὴν ἑαυτῆ βεβλήν. γράφω σοι τὰ
 πράχθεντα. καὶ ἀντιστρόφως γράφω σε τοῖς πο-
 λιταῖς. διαγράφω σε δὲ τῆ τάγματος, ἀπὸ αἰτια-
 τικῆς εἰς γενικὴν. περιγράφω σε δὲ αἰτιατικῇ. καὶ
 παθητικῶς γράφομαί σε ἀδικίας ἀντὶ τῆ κατηγο-
 ρῶ. παραγράφωμαί σε δὲ καὶ ἐπιγράφωμαι αἰτια-
 τικῇ μόνη. δείκνυμι σοι τὸν ἄνθρωπον. ὁμοίως καὶ
 δηλῶ καὶ παραδηλῶ καὶ ἐμφανίζω καὶ φανερῶ καὶ
 σημαίνω. σημαίνω δὲ τὸ ἀρχω καθ' Ὀμηρον γενικῇ
 μόνη. ὁμοίως καὶ φαίνω καὶ ἐκφαίνω σοι τὰ κεκρυμ-
 μένα. ἀποφαίνομαι δὲ τότε αἰτιατικῇ μόνη. ἐκπο-
 λεμῶ σοι τὸν ἀδελφόν. ἐτοιμάζω σοι δεῖπνον. εὐαγ-
 γελίζομαί σοι νίκην. ζευγνύω σοι τάνδε, καὶ ἴσα τῆς
 αὐτῆς ἐστὶ διανοίας, οἶον, μίγνυμι λίθοις ξύλα. καὶ
 ἐνῶ καὶ συνάπτω καὶ ἀρμίζω. κοινῶμαί σοι τὴν βε-
 βλήν. προσέχω τοῖς πράγμασι τὸν νῆν. θύω τῷ θεῷ
 ἑκατόμβην. λαγχάνω σοι δίκην. ὀφείλω σοι χρήμα-
 τα. σπένδω τῷ τεθνεῶτι χοάς. σπένδομαι σοι δὲ
 ἀντὶ τῆ καταλλάττομαι, δοτικῇ. συνάπτω σοι μά-
 χην. στέλλω καὶ ἀποστέλλω σοι τὸν ὑπηρετήν. ἀνα-
 στέλλω σε δὲ τῆς ἑρμῆς, ὡς τὸ κωλύω. καὶ διαστέλλω

τόδε τῆδε, ἀντί τῆ χαρίζω. συσέλω δὲ καὶ κατα-
φέλω καὶ περισέλω, καὶ παιθητικῶς μετασέλωμαι
αἰτιατικῆ μόνη. σίνοιδε σοι Φόρον. ὑποβάλλω σοι
τόδε ἀντί τῆ ὑποτίθημι. ἠγέμαι σοι τὴν εἰδύ. κα-
θιδρύω τῷ θεῷ ναόν. συνίστημι σοι τὸν ἀνδραπῶν.

Ἀπὸ αἰτιατικῆς εἰς δοτικὴν ταῦτα. Ἀμείβομαι
σε δώροισ. δεξιέμαι σε τραπέξει. ἐθίζω σε τῇ γεωρ-
γία. ἐξισῶ σε τῷ Ἡρακλεῖ. ὁμοιωῶ σε τῷ Ἀχιλλεῖ.
ἡ δὲ τοιαύτη σύνταξις σχεδὸν ἡ αὐτὴ ἐστὶ τῇ προε-
φηθείσῃ ἀπὸ δοτικῆς εἰς αἰτιατικὴν, καὶ γὰρ καθεὶ
δυναμέθα προτιθέμετες τὴν αἰτιατικὴν, ἔτα ἐπιφέ-
ρουν τὴν δοτικὴν.

Ἀπὸ αἰτιατικῆς εἰς αἰτιατικὴν ταῦτα. Γυμνά-
ζω καὶ διδάσκω σε τὰ τῆ πολέμου. καὶ παιδεύω καὶ
παιδοτριβῶ καὶ νουθετῶ. ἐνδύω καὶ ἐκδύω καὶ ἀπο-
δύω καὶ περιδύω τινὰ τὰ ἱμάτια. ἐρωτῶ σε τὰ πε-
πραγμένα. ζημιῶ σε χρυσίον καὶ χρυσία. κλέπτω
σε τὰ χρήματα. κρύπτω σε τὴν ἑμαυτῆ βελήν.
μυῶ καὶ τελῶ σε τὰ ἀπόρρητα. πείθω σε τόδε τὸ
πράγμα. ποτίζω σε οἶνον. πρᾶττομαι καὶ εἰσπράτ-
τομαι σε τὸν Φόρον. σερωῶ καὶ ἀποσερωῶ σε τὰ χρεῖ-
ματα ἢ τῶν χρημάτων.

Τὰ δὲ εἰς ἀπαρέμφατον ποιόμενα τὴν μετάβα-
σιν ταῦτα. Ἀδυνατῶ γράφειν, αἰδέομαι γυμνὸς βα-
δίζειν. αἰσχύνομαι καὶ ἐρυθριῶ. ἀκῶ καὶ πυνθά-
ναμαι σε νοεῖν. ἀναγκάζω σε τρέχειν. βιάζομαι πα-
ρὰ τὴν γνώμην πονεῖν. ἀξιώ σε ἐλθεῖν. διισχυρίζο-
μαι σοι ταυτῷ ἕτως ἔχειν. ἀρωμαι, καὶ εὐχομαι τῷ
θεῷ, εὐφορίαν γενέσθαι. ἀρκῶ καὶ αὐταρκῶ μόνος
διατᾶσθαι. συνέβη γενέσθαι τόδε. βραδύνα ἐλθεῖν.
θεῖ βαδίζειν. ὁμοίως καὶ χρεῖ. ἐνδέχεται περιπατῆν-
τα προσπταίειν. δοκῶ σε χαίρειν, καὶ ἠγέμαι καὶ
νομίζω. καὶ λογίζομαι καὶ ὑποτοπάζω καὶ οἶμαι.
δύναμαι τρέχειν, καὶ εὐκαιρῶ καὶ εὐπορῶ καὶ ἔχω

καὶ ἰσχύω. εἰμαρται καὶ πέπρωταί μοι κακοδαίμο-
να γενέσθαι. ἐπισκῆπτω σοι ἡρεμεῖν, καὶ ἐντέλλομαι
καὶ προστάσσω καὶ κελεύω. εἰπικας μηδὲν ἐμὲ φρον-
τίζεν. κατεπεύγω σε ἐργάζεσθαι. ἔπειτά μοι σι-
γᾶν. ἀφίημι καὶ ἑώτσε βαδίζειν. κινδυνεύω ἀποθα-
νεῖν. μεριμνῶ θρέψαι τὸς παῖδας. νεύω σοι πράττειν
τόδε.

Τὰ δὲ ποτὲ μὲν εἰς ὄνομα, ποτὲ δὲ εἰς ἀπαρέμ-
φατον, ἔτι ταῦτα. Αἰρῆμα καὶ προαιρῆμα ζῶν
θανάτε. καὶ αἰρῆμα ἀναγινώσκειν μᾶλλον ἢ γρά-
φειν. ἀναινομα καὶ ἀρνῆμα τὴν στρατείαν. ἀρμόζω
μοι ἢ δεσποτεία. καὶ ἀρμόζει μοι δεσπόζεν. ἀρχο-
μα τῆς γραφῆς καὶ ἀρχομα γράφειν. βέλομα καὶ
δέλω τὰ τσιαῦτα. καὶ βέλομα πλεῦσαι. χεῖζω
πλεῖτε καὶ χεῖζω πλεῖται. συμβλεῖω σοι τὴν
ἡσυχίαν, καὶ συμβλεύω σοι ἡσυχάζειν. γινώσκω
τὴν γραφὴν καὶ οἶδα καὶ ἐπίσταμαι, ἀντὶ τῆ τέχνην
ἔχω. καὶ γινώσκω γράφειν. ὅταν δὲ τὸ ἀπλῶς
εἰδέναι σημαίνει, πρὸς μετοχὴν ἢ σύνταξις γίνεται,
οἶον, οἶδα σε γράφοντα, γινώσκω σε χεῖζόν ὄντα.
γλίχομα καὶ ἐπιθυμῶ καὶ ἰμείρομα καὶ ὀρέγομα
ἡγεμονίας. καὶ γλίχομα ἡγεμογεῦσαι. δέδοικα νυ-
κτὸς βαδίζειν καὶ φεβῆμα καὶ εὐλαβῆμα καὶ ὀκνῶ.
καὶ φρίττω καὶ φυλάττομα τὴν θάλασσαν. διδά-
σκω καὶ νεθετῶ σε τὴν ταπεινοφροσύνην. καὶ διδά-
σκω σε ταπεινοφρονεῖν. δίδωμί σοι θάρρος καὶ δίδω-
μί σοι θάρρειν. εἶργω καὶ κωλύω καὶ ἐπέχω σε τῆς
μάχης. καὶ εἶργω σε μάχεσθαι. ζητῶ τὴν φιλοσο-
φίαν. καὶ ζητῶ φιλοσοφεῖν. κρίνω καὶ διακρίνω τόδε.
καὶ κρίνω μηδένα δεῖν ἐχθρὸν ἔχειν. λήγω καὶ παύο-
μα τῆς γραφῆς. καὶ παύομα γράφειν. καὶ ἔτι
παύομα γράφων μετοχῇ. μανθάνω τὴν γεωργίαν
καὶ μανθάνω γεωργεῖν. μαντεύομα τὰ μέλλοντα
καὶ μαντεύομα δεινὸν τὸν πόλεμον ἔσεσθαι. ὀφείλω
πολύ χρυσίον. καὶ ὀφείλω τὰ δίκαια ποιεῖν. πειρῶ-

μαί τῶν πολεμίων, καὶ πειρῶμαι νικήσειν τὰς πολε-
 μίους. πλάττομαι καὶ ὑποκρίνομαι τὸν φίλον. καὶ
 πλάττομαι φίλος εἶναι. σέγω σε καὶ ἀνέχομαι σε.
 καὶ σέγω τὰ τοιαῦτα ἀκέειν καὶ ἐτι ἀνέχομαι ἀκέων
 μετοχῇ. συμφέρει μοι ἡ ἀπραγμοσύνη. καὶ συμφέ-
 ρει μοι μὴδὲν πολυπραγμονεῖν. ἐπαγγέλλομαι καὶ ὑπι-
 σχνῆμαι καὶ ὁμολογῶ καὶ ἀπειλῶ σοι φόνον. καὶ
 ἀπειλῶ φονεῦσαι τὸν δαίνα.

Τὰ δὲ εἰς ἓν μὲν ὄνομα ποιούμενα τὴν μετάβα-
 σιν, ἐκ ἀνευ μέντοι μέσης προθέσεως, ταῦτα. Ἀμ-
 Φιβάλλω καὶ διαζῶ καὶ ἐνδοιάζω περὶ τέττε. κά-
 θημαι ἐπὶ θρόνου. ἀπαντῶ πρὸς τὸ δικαστήριον. αὐ-
 τομολῶ πρὸς τὰς πολεμίας. ἀφικνεῖμαι καὶ βαδίζω
 πρὸς τὴν πόλιν ἢ εἰς τὴν πόλιν. καὶ ὅσα τῆς αὐ-
 τῆς ἔχονται σημασίας, οἶον, πορεύομαι, ἔρχομαι,
 φοιτῶ, παραγίνομαι, τρέχω, ὄρμῶ. βηλεύομαι πε-
 ρὶ εἰρήνης. ἐγκρατεύομαι ἀπὸ οἴνου. θαμίζω περὶ
 τὴν ἀγοράν. θρασύνομαι κατὰ τῆδε. μερίμνῶ περὶ
 τροφῆς. μετοικῶ καὶ μεταναστεύω ἐκ τῆσδε τῆς πό-
 λεως εἰς ἕτεραν. μικρολογῆμαι περὶ Φαύλων. νοσῶ
 καὶ ἀπονοσῶ ἀπ' οἴκου ἢ ἐπ' οἶκον. οἰκῶ ἐν τῷ ἀγρῷ.
 οἰκίζω δὲ ἕτερον. ἐξώκειλεν ἡ ναῦς εἰς βραχίας. ὄχθ-
 μαι ἐφ' ἵππεσ. παροικῶ εἰς τὰς συμπότας. ῥέπω
 πρὸς ναυτιλίαν. σαλεύει ἐπ' ἀγκύρας ἡ ναῦς. ὑβρι-
 ζῶ καὶ ἐξυβρίζω εἰς τὴν ἀρχὴν. χωρῶ πρὸς ἔργον.
 καὶ ταῦτα μὲν ἔτως.

Ἰστέον δὲ ὅτι πάντα τὰ ῥήματα μεταβατικά
 καὶ ἀμετάβατα τῇ σύν προθέσει συναπτόμενα καὶ
 ἕτερον προσλαμβάνουσι πρόσωπον μετὰ δοτικῆς ἐκ-
 Φερόμενον, μεταβατικά μὲν, οἶον, συναδικῶ σοι τὸν
 δαίνα. συναθῶ. συνθρηνῶ. ἀμετάβατα δὲ, οἶον,
 συναθλῶ σοι. συμπαίζω σοι. συνακμάζω σοι.

Ἔτι πάντα τὰ ἀμετάβατα ῥήματα, ὅσα τῇ
 ἀντὶ προθέσει συνάπτονται, μεταβατικά γίνονται

καὶ δοτικῇ συντάσσονται, οἷον, ἀντίκειμαι σοι. ἀν-
φίρρητορεύω σοι.

Ἔτι πάντα τὰ ῥήματα καὶ μεταβατικά καὶ ἀμετάβατα προσηγορικῶς ὀνόμασι συντασσόμενα, ἐξ αὐτῶν τῶν ῥημάτων παραγομένοις, αἰτιατικῇ προ-
φερόμενον ἔχουσι τὸ τοιοῦτον ὄνομα, προσλαμβάνου-
μένων δηλονότι τοῖς τοιοῦτοις προσηγορικῶς καὶ ἐπι-
θέτων· μεταβατικά μὲν, οἷον, ἀδικῶ σε ἀδικίαν
μεγάλην. ἐρῶ σὲ ἔρωτα δριμύν. ἴδθ' ἄρα ἢ μὲν ἀδι-
κία ἐκ τῆ ἀδικῶ, καὶ ἔστι προσηγορικὸν μὲν ἢ ἀδικία,
ἐπίθετον δὲ τὸ μεγάλην. ἀπειθῶ σοι ἀπειθείαν ἀδι-
εργάπτειν. καὶ ἐν τοῖς παιητικοῖς, ἀδικῆμαι ἀδι-
κίαν περιφνή. ἀμελέμαι ἀμέλειαν ἢ μικράν. ἀμε-
τάβατα δὲ, οἷον, γηρῶ γῆρας ταλαίπωρον. δυστυ-
χῶ δυστυχίαν ἀνήκετον. βιώ βίον φιλόσοφον. εἰ δὲ
ὡς ὄργανω χρώμεθα τῷ τοιοῦτω προσηγορικῶ, κατὰ
δοτικὴν αὐτὸ τότε προφέρομεν, οἷον, ῥάβδω ῥαβδί-
ζω. ὄπλοις ὄπλιζομαι.

Ἔτι πάντα τὰ ῥήματα μεταβατικά καὶ ἀμε-
τάβατα, ὧν αἱ ἐνέργειαι ὄργανοις τισὶ γίνονται,
ἐάνπερ καὶ τὰ ὄργανα ἔχωσιν ἐν τῇ συντάξει, δο-
τικῇ ταῦτα ἔχουσι προφερόμενα· μεταβατικῶ μὲν,
οἷον, βλέπω σε τοῖς ὀφθαλμοῖς. τύπτω σε τῇ χει-
ρὶ ἢ τῇ ῥάβδῳ. ἰατρεύω σε φαρμάκοις. ἀμετάβα-
τα δὲ, οἷον, ἀγάλλομαι τῇ ψυχῇ. ἀσφραπύω περι-
μεθύω οἴνω.

Ἔτι πάντα ῥήματα μεταβατικά, τὰ παιη-
τικὴν σημασίαν ἔχοντα, δοτικῇ προφερόμενον ἔχει
τὸ πρόσωπον τὸ τὴν ἐνέργειαν ποιοῦν, νοημένης τῆς
δοτικῆς ἀντὶ γενικῆς μετὰ τῆς ὑπὸ προθέσεως, οἷον,
τύπτομαί σοι, ἀντὶ τῆ ὑπὸ σὲ. γέγραπται τῷ δεῖ-
νι λόγος, ἀντὶ τῆ ὑπὸ τῆ δεῖναι.

Ἔτι πάντα τὰ ῥήματα καὶ μεταβατικά καὶ ἀμε-
τάβατα, ὅταν ἔξωθεν ἐμφαίνηται πρόσωπον, ἢ

τινός πρὸς χάριν ἢ ἐνέργειᾳ γίνεται, δοτικῇ τὸ πρόσωπον ἐκείνο ἐκφέρεται· μεταβατικᾷ μὲν, οἶον, τύπτω σοι τὸν δαίνα, τῆτεςί σὴν χάριν· ἀρδεύω σοι τὸν κῆπον· ἄπτω σοι πῦρ· ἀμεταβάτα δέ, ὡς ὅταν λέγωμεν, ὁ ἥλιος ἡμῖν ἀνατέλλει· καὶ ἄνεμοι ἡμῖν πνέουσι, τῆτεςί χάριν ἡμῶν· εὐχομαι πλέσιος εἶναι ἐγώ, καὶ εὐχομαι πλέσιον εἶναι ἕτερον, μεταβατικῶς αἰτιατικῇ.

Διδέσ· τὸ θέμα δίδωμι· συζυγίας γ' τῶν εἰς μι· ἢ ὁ παρατατικός ἐδίδων· ἢ μετοχή ὁ δίδες· καὶ ἔχει τὴν ἀπόδοσιν τῆς συντάξεως ἀπὸ δοτικῆς εἰς αἰτιατικὴν, ὡς τὸ δός μοι λόγον· λόγε, μὴ σιγῶν παρέλθης με· καὶ ἐδίδεν αὐτῶ ἐσμενισμένον οἶνον πιεῖν· τὸ δὲ μεταδίδωμι ἀπὸ δοτικῆς εἰς γενικὴν, ὡς τὸ μεταδός ἡμῖν τῆς λαμπρότητος· εὐρίσκεται δὲ καὶ εἰς αἰτιατικὴν τῆς μετὰ προθέσεως ὑπεροχρονίαν δηλώσεως, ἢ περιττῶς κειμένης κατὰ Ἀττικῆς, ὡς τὸ ἐδε τὸ μεταδέναι τὸν υἱὸν σεαυτῆς τῶ γεγεννηκότι· τοιοῦτον τι πάσχει καὶ τὸ μεταλαμβάνω καὶ πρὸς γενικὴν καὶ αἰτιατικὴν συνταττόμενον, οἶον, τί τὸ περὶ ἐμέ τῆτο μυστήριον μετέλαβον τῆς εἰκόνος καὶ ἐκ ἐφύλαξα; καὶ πάλιν σῶμα Χριστοῦ μεταλάβωμεν.

Ὀλυμι ἐνεζῶς καὶ ὀλύω· ὄλυον παρατατικός ὀλέσω μέλλων καὶ ἀπολώ· ὄλεσα ἀόριστος· ὀλώλεικα παρακείμενος· ὀλύμαι ἐνεζῶς· ὀλύμην παρατατικός· ὀλέμαι μέλλων· ὄλωλα παρακείμενος· Ἰστέον δ' ὅτι ταῦτα πάντα χωρὶς μὲν τῆς ἀπὸ προθέσεως ποιητικῶς γράφεται, μετὰ δὲ τῆς ἀπὸ κοινῶς.

Οἶω ποιητικῶς καὶ οἶω· οἶμαι τὸ αὐτὸ κοινῶς καὶ οἶομαι· ὤμην παρατατικός, καὶ ὠόμην καὶ ὠοἶομην ποιητικῶς· ὠήθη ἀόριστος.

Γινώσκω ἐνεζῶς· ἐγίνωσκον παρατατικός· γνώσομαι μέλλων· καὶ εἰδήσω καὶ εἶσομαι παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς· ἐγνων ἀόριστος· ἐγνώκα παρακείμενος, ὅπερ

Ἀπτικώτερον οἶδα γράφεται. τέτε τὸ β' οἶδας, καὶ πλεονασμῷ τῆς θά συλλαβῆς καὶ συγκοπῆ οἶσθα. ἦδειν ὑπερσυντελικός, καὶ ἔγνώκειν. εἰδώς μετοχή ἀπὸ τῆ εἰδικῶς ἀχρήστε κατὰ συγκοπήν. ἀπὸ τῆ τῆ εἰδοίμι εὐκτικόν, καὶ τροπῆ τῆ μι εἰς ἠν εἰδοίην^{α)}, καὶ ἵνα μὴ συνεμπέση τῷ εἰάν δοίην, τῷ παρασάχοιμι γίνεται τὸ δεῖ ε καὶ ι.

Τὸ δεῖν ἐκ ἀπὸ τῆ δέων συναλείφεται. διότι ἐκ ἐπὶ πάντων λέγεται, ἐφ' ὧν τὸ δεῖν. ἀντὶ μὲν γὰρ τῆ δέων ᾠήθην γράψαι λέγεται. καθὼς καὶ δεῖν ᾠήθην γράψαι. δεῖν δὲ ὅν γενέσθαι τότε, ἐγένετο τότε, ἔ λέγεται, ὡς περὶ τὸ δεῖν γενέσθαι τότε, ἐγένετο τότε. καὶ τὸ πλεῖν ἐξ ἀνάγκης ἐκ ἀπὸ τῆ πλέον γίνεται, ἐπεὶ καὶ αὐτὸ ἐκ ἐπὶ πάντων λέγεται, ἐφ' ὧν τὸ πλεῖν. πλεῖν μὲν γὰρ δύναται τότε τῆ δε λέγεται, πλεῖν δὲ δύναται ἔ λέγεται.

Ἀδικοῖς. κανών. ἀδικέω ἀδικῶ. καὶ ἡ μετοχή ὁ ἀδικέων ὁ ἀδικῶν. τῆ ἀδικέοντος τῆ ἀδικῶντος. καὶ τὸ εὐκτικόν ἀδικέοιμι ἀδικοῖμι. καὶ τροπῆ τῆς μι εἰς ἠν ἀδικοίην. τὸ β' ἀδικοῖς. τοῖσταν καὶ τὸ εὐδρομοῖς, εὐδαιμονοῖς, καὶ πολλὰ ἕτερα.

Γινώσκω γινώσκεις γινώσκει. τὰ δυϊκὰ ἴσον, ἴσον, κατὰ συγκοπήν. τὰ πληθυντικὰ ἴσμεν, ἴστε ἴσασι.

Χράω χρῶ ἐνεσῶς. τὸ δανείζω καὶ τὸ μαντεύω. ἔρχασον ἔχρων παρατατικός. χρήσω μέλλων, ἔχρησα ἀόριστος. χράομαι χρῶμαι ἐνεσῶς, ἐπὶ χρείας. ἐχραόμην ἐχρώμην παρατατικός. χρήσομαι μέλλων. ἐχρησάμην ἀόριστος. κέχρημα παρακείμενος.

Ἀλίσκομαι ἐνεσῶς. ἠλίσκομην παρατατικός. αἰλάσομαι μέλλων. εἰάλωκα παρακείμενος. εἰάλων ἀόριστος β'.

80) Codex ἀδάην, sed supra mediam syllabam scriptum α.

Ὄρυθσω ἐνεσώς. ὠρυθσον παρατατικός. ὀρύξω μέλλων. ὠρυξα αόριστος. ὠρύχουχα παρακείμενος. ὀρύσσομαι ἐνεσώς παθητικός. ὠρυσσόμην παρατατικός. ὀρυγήσομαι μέλλων. ὠρύγην αόριστος. ὠρύγμαι παρακείμενος.

Δέω δῶ, τὸ δεσμεύω, ἐνεσώς. ἔδεον ἔδην παρατατικός. δῆσω μέλλων. ἔδησα αόριστος. δέσμαι δέμαι ἐνεσώς παθητικός. ἐδέσμην ἔδεμην παρατατικός. δεδήσομαι μέλλων. ἐδέδην αόριστος. δέδεμαι παρακείμενος.

Ὀνίνημι ἐνεσώς. ὠφέλεν παρατατικός. ὀνήσω μέλλων. ὠνήσα αόριστος. ὀνίσσομαι ἐνεσώς παθητικός. ὠνίσσομαι παρατατικός. ὀνήσομαι μέλλων. ὠνάμην αόριστος, ἀφ' ἧς τὸ ὀνάμην.

Ἄγω ἄξω. ἀγήνοχα. ἤγμαι ἤκται. ἄκτον, ὄνομα.

Πιπράσσομαι ἐνεσώς. ἐπιπρασκόμην παρατατικός. πεπράσσομαι μέλλων, καὶ ππραθήσομαι. ἐπράθην αόριστος. πέπραμαι παρακείμενος. πέπρασα. πέπραται. καὶ τὸ ἀπαρέμφατον πέπρασθαι.

Θύω ἐνεσώς. ἔθυον παρατατικός. τέθυκα παρακείμενος. ἐτύθην αόριστος. τροπή τῆς θ' εἰς τ'.

Πάσχω ἐνεσώς. ἐπάσχον παρατατικός. πέσομαι μέλλων. ἐπάθον αόριστος. πέπονθα παρακείμενος.

Ἀπὸ τῆς μερίζω ποιητικῶς, τὸ παρά τοῖς κοιναῖς μέσιν καὶ τῆς σ τῆς ἐν τῷ ζ. τὸ λευκὸν ὄψιν εἰς τὰ δραστὰ. αἰμέρω τὸ ἀμαυρῶ καὶ τῆς λαμπρότητος ἀποσερᾶ. ἡμέρωδον παρατατικός. αἰμέρω μέλλων. ἡμέρω αόριστος.

Κείρομαι ἐνεσῶς. ἐκεκρόμην παρατατικός. κειρέ-
μαι μέλλων. ἐκεκράμην αόριστος. καὶ ἐκάρην ἐπὶ β'
αόριστος, ὃ τὰ ττεται ἐπὶ αἰτίμα κερῶς.

Θνήσκω ἐνεσῶς. Ἰθνησκον παρατατικός. τεθνή-
σκομαι μέλλων ἢ θανῶμαι. τέθνηκα παρακείμενος.
ἔθανον αόριστος.

Ἄγω ἐνεσῶς. ἤγον παρατατικός. ἄξω μέλλων.
ἀγῆσομαι παρακείμενος. ἤγαγον β' αόριστος. ἀγομαι
ὑπό τινος ἐπὶ παιδητικῆς σημασίας. καὶ ἀγομαι
γυναῖκα ἀντὶ τῆ λαμβάνω. ἠγόμην παρατατικός
ἐπὶ τῶν δύο τῶτων σημαυνομένων. ἄξομαι μέλλων
ἐπὶ τῆς σημασίας τῆ εἰεργητικῆ. ἀχθήσομαι δὲ
ἐπὶ πάθους. ἠγόμην ⁸²⁾ ἐπὶ β' αόριστος ἐπὶ ἐνε-
ργείας. ἤχθην δὲ ἐπὶ πάθους.

Φεύγω ἐνεσῶς. ἔφευγον παρατατικός. Φεύξο-
μαι μέλλων. πέφευγα μέσος παρακείμενος. ἔφυγον
β' αόριστος.

Πυνθάνομαι ἐνεσῶς. ἐπυνθανόμην παρατατικός.
πεύσομαι μέλλων. πέπυσμαι παρακείμενος.

Φαίνω ἐνεσῶς. ἔφαινον παρατατικός. Φανῶ
μέλλων. φαίνομαι ἐνεσῶς. ἐφαινόμην παρατατικός.
Φανήσομαι καὶ Φανῶμαι μέλλων.

Ἄσμενος. ⁸³⁾ κανῶν. ἦδω τὸ εὐφραίνω. ὁ μέλλων
ἦσαι. ὁ παρακείμενος ἦσα, ὁ παιδητικός ἦσαι. ἠ-
μεποχή ὁ ἦσμενος, καὶ τροπῇ τῆ η εἰς α, καὶ
ὑπερβιβασμὸν τῆ τόνος ἄσμενος. διὰ δὲ τὴν τῆ
χρόνος συστολήν καὶ ὁ τῆ τόνος ὑπερβιβασμὸς γέ-
γυονε, καὶ ἠ τῆ πνεύματος ἀμειψίς. τὸ ὁμοιον δὲ
γίνεται καὶ εἰς τὸ εἰτάμενος καὶ ἐληλάμενος καὶ

82) Ita Codex.

83) Haec usque ad finem recentiore atramento scripta sunt,
etfi ab eadem manu, quae superiora scripsit, videntur
profecta.

Φθάμενος. καὶ γὰρ καὶ ἐκείνοι ἐτάσμενος, καὶ
 ἐληλασμένος, καὶ ἐφθήμενος ἦσαν. διὰ δὲ τῆ μὲν
 τὴν συστολήν, τῆ Φθάμενος, τῶν δὲ τὴν ἀφαιρέ-
 σιν καὶ ὑπερβιβασμός τῆ τόνος γέγονε. κανονίζε-
 ται δὲ τὸ μὲν ἐτάσμενος ἀπὸ τῆ ἐτάω, ἐτῶ, το-
 τιρώσκω. ἀπὸ δὲ παιθητικῆ παρακείμενος τῆ ἐληλα-
 μένος τὸ ἐληλάμενος. ἀπὸ τῆ ἐλάω, ἐλῶ τὸ ἐλαύνω.
 καὶ Φθάω τὸ Φθῶ τὸ Φθάνω, εἰς παιθητικὸν καὶ
 αὐτὸ παρακείμενον. ἐσι γὰρ εἰ μόνον Φθάνω, αἰδέομαι
 καὶ Φθάω, Φθῶ, Φθῆμι. ὡς ἰσαῶ, ἰσῶ, ἰσημι, εἰ
 καὶ ὁ παραστατικός ἐφθην.

ΚΑΝΟΝΕΣ ΣΤΗΝ ΘΕΩ ΠΕΡΙ ΣΥΛΛΑΒΩΝ ΕΚΤΑΣΕΩΣ ΚΑΙ ΣΥΣΤΟΛΗΣ ΔΙΑΛΑΜΒΑΝΟΝΤΕΣ, ΑΛΛΑ ΔΗ ΚΑΙ ΠΕΡΙ ΤΟΝΩΝ, ΠΕΡΙΣΠΩΜΕΝΗΣ ΦΗΜΙ ΚΑΙ ΟΞΕΙΑΣ.

1. **Τ** * * * * * προ μίας συλλαβῆς ἔχοντα τὸν τόνον, ἅπαντα * * * * * Αἴας, Αἰνείας.

2. Ἄλλοτε κανὼν. Τὰ εἰς ας ὀνόματα * * * * * μακρὸν ἔχουσι τὸ ας, πλὴν τῶν ἐδωτέρων κέρας κέρας. σὺν τέτοις καὶ γῆρας, καὶ ἔδας, καὶ τὰ ὅμοια.

3. Καὶ ἄλλως. Τὰ εἰς ας μόνως ἀρσενικὰ μακροκαταληκτῆσι, πλὴν τῆ μεγάς καὶ λαῖας. αἱ δὲ κλητικαὶ τῶν εἰς ας μακρὸν ἀρσενικῶν ὀνομάτων ἰσοχρονῆσι ταῖς εὐθείαις, ἤγουν μακροκαταληκτῆσι καὶ αὐταί, καὶ παροξύνονται, οἷον, ᾧ Αἰνεία, ᾧ Ερμεία. τὰ εἰς ας γὰρ ἰσοσυλλάβως κλινόμενα ἀποβολῇ τῆ σ ποιεῖ τὴν κλητικὴν. ἀν δὲ ἡ γενικὴ τὴν φύσει μακρὰν τῆς εὐθείας εἰς θέσιν μεταποιῇ, ὡς τὸ Θόας, Θόαντος, τῆκαῦτα τὸν ἐλάχιστον χρόνον ἔχει ἡ κλητικὴ, ἤγουν βραχυκαταληκτῆ καὶ προπερισπᾶται. ὡς ᾧ * * * καὶ ἐπὶ τῶν ῥημάτων, ὁ προφήτης, ᾧ προφήτα.

4. Ὅσα ὑπὲρ δύο σύλλαβας εἰσι καὶ καθαρόν ἔχουσι τὸ α, ταῦτα πάντα μακροκαταληκτοῖσι καὶ παροξύνονται, κοχλίας, Αἰνείας, Ἑρμείας, Φυλάττωσι, δὲ τὸν χρόνον καὶ αἱ κλητικαί

5. Ὡσαύτως καὶ αἱ εἰς ας μετοχαί μακροκαταληκτοῖσι καὶ αὐταί καὶ παροξύνονται, καὶ ἐπὶ τῆς κλητικῆς τὴν ἴσον Φυλάττωσι χρόνον, ὁ ποιήσας, ὁ νέμας, ὦ ποιήσας, ὦ νέμας. λέγει γάρ ὁ κανὼν, αἱ μετοχαί καὶ τὰ μετοχικὰ ὀνόματα τὰς αὐτάς ἔχουσιν ὀρθάς καὶ κλητικάς. τὰ ἑδῆτερα δὲ τῶν, τὸ ποιῆσαν, τὸ λαλήσαν, προπερισπῶνται.

6. Τὰ εἰς αξ ἐπὶ μὲν ἀρσενικῶν μακροκαταληκτοῖσι καὶ παροξύνονται, ὁ θῶραξ, ὁ οἶαξ. ἐπὶ δὲ θηλυκῶν βραχυκαταληκτοῖσι καὶ προπερισπῶνται, ἡ αὐδαξ, ἡ μῆραξ. τῆτοις ἀνελευθεροῖσι αἱ οἰκείαι κλητικαί. λέγει γάρ ὁ κανὼν τὰ εἰς διπλὴν λήγοντα τὴν αὐτὴν ἔχει ὀρθὴν καὶ κλητικὴν. Θραξ ὀξύνεται, λαίλαψ παροξύνεται.

7. Τὰ διὰ τῆ ανος κλινόμενα μακρὸν ἔχουσι τὸ α καὶ προπερισπῶνται, Παιάν, Παιᾶνος, μαστιγᾶν, μαστιγᾶνος. ὡσαύτως καὶ αἱ λοιπαὶ βραχυκαταλήκτοι πτώσεις, τῶ Παιᾶνι, τὸν Παιᾶνα.

8. Τὰ εἰς ρσ τῶ α, παραληγόμενα ἐπ' αὐτῶ τὸν τόνον ἔχοντα, παροξύνονται, κάρος, βάδος, ἡ πορεία. πρᾶος μόνον προπερισπᾶται.

9. Τὰ εἰς ιξ βραχυκαταλήκτα ὄντα προπερισπῶνται. Φοῖνιξ. * * * * * σὺν τέτοις καὶ κῆρυξ διὰ τῆ υ ψιλῆ.

10. Τὰ διὰ τῆ ιλος * * * * * παροξύνονται, Φίλος, σπῖλος, κτίλος, πῖλος προ * * π * * * ποιικί.

8. κρηία) Codex κρηίακ.

λος, ἀργίλος. ἐν τισι δὲ τὸ σπίλος καὶ πῖλος
* * * *

11. Τὰ διὰ τῆ ἰγος ἅπαντα προπερισπῶνται
Κωνσαντίνος * * αντίνος, Πλατίνος, δίνος, ἢ συστρο-
Φή. σὺν τέτοις ἐργασίνος. * * * * ἀργυροδίνα προ-
περισπῶνται. πῖνος ὁ ῥύπος παροξύνεται * *

12. Τὰ διὰ τῆ ἰτης ἅπαντα μακρὸν ἔχουσι τὸ
ι, πολίτης, ἐπίτης. ὄθεν καὶ αἱ εὐθείαι τῶν πλη-
θυστικῶν προπερισπῶνται, οἱ πολῖται, οἱ ὀπίται,
οἱ ὀδίται, οἱ μεσίται, οἱ Θερεῖται, καὶ τὰ ὅμοια.
καὶ ἡ χρῆσις τε τῆ θηλ * *

13. Τὰ διὰ τῆ ἰος παροξύνονται, ἐναντίος, νυμ-
φίος, πλὴν τῆ δίος.

14. Τὰ εἰς ος μὴ καθαρὸν ἔχοντα τὸ ι παρα-
ληγόμενον αὐτῶ, παροξύνονται, Λίτος κύριον, κρι-
κος, πλὴν τῆ σίτος, ἴσος, μῖσος, γριφος. ἢ συνή-
θεια δὲ ὀξύνει τὸ γριφος.

15. Τὰ εἰς ιν δικατάληκτα ἔτε ἀρσενικά, ἔτε
θηλυκά, μακρὸν ἔχουσι τὸ ι καὶ ἐν τῇ εὐθείᾳ καὶ
ἐν τῇ γενικῇ, καὶ προπερισπῶνται ἐν τῇ γενικῇ,
καὶ ταῖς λοιπαῖς πτώσει, τῆ δελφίνος, οἱ δελφι-
νες, οἱ θίνος, αἱ ἀκτίνος. εὐριν, εὐρις μακροκατα-
ληκτεῖ, καὶ κοινὰ τῶ γένος. διὸ καὶ παροξύνονται.

16. Κύβος, λύγος, Κύρος κύριον, πλὴν τῆ κῦ-
ρος, ἢ ἐξουσία, ὃ καὶ ἐδέτερόν ἐστι, μῦθος, θῦμος,
τῦφος. ἢ δὲ συνήθεια ὀξύνει τὸ τῦφος.

17. Τὰ διὰ τῆ υνος προπερισπῶνται, θῦνος,
φρῦνος.

18. Τὰ διὰ τῆ αια θηλυκά, εἰ μὲν ἐξ ἐνό-
ματος γίνονται, ἐκτέννουσι τὸ α καὶ παροξύνονται,
οἷον δίκη, δικαία, σελήνη, σεληναία, ἀκταία, ἀπευ-
κταία ἀπὸ τῆ εὐχή, περικέφαλαία ἀπὸ τῆ κε-
φαλή, δειλαία ἀπὸ τῆ δειλός, κεραία ἀπὸ τοῦ

κέραις. σὺν τέτοις καὶ ἔλαια καὶ νουλαία, ἢ πληθυσ. εἰ δὲ μὴ ἐξ ὀνομάτων παράγονται, βραχυκαταληκτέσι καὶ προπερισπῶνται, μαῖα, γαῖα, αἰα, γραῖα. καὶ Μαῖα τὸ κύριον. Ἔτερος κανῶν. Καθόλου τὰ διὰ τῆ αἰα διασύλλαβα προπερισπῶνται. τέτοις ἀκολουθεῖσι καὶ αἱ οἰκείαι κλητικαί. λέγει γὰρ ὁ κανῶν, τὰ εἰς α δηλυκὰ τὴν αὐτὴν ἔχει ὀρθὴν καὶ κλητικὴν. παρεξυνομένης ἔν τῆς εὐθείας παροξύνεται καὶ ἡ κλητικὴ, προπερισπῶμένης δὲ προπερισπᾶται. ἡ δὲ γενικὴ καὶ δοτικὴ μακρὸν ἔχουσι τὸ α ἐν πᾶσι τοῖς τοιούτοις ἑνέμασι, καὶ παροξύνονται. συγγένειαν γὰρ ἔχουσιν αἱ δύο αὐτῶν πτώσεις.

19. Ἀπλῶς ὅσα ἀπὸ ῥήματος γίνονται, βραχυ ἔχουσι τὸ α καὶ προπερισπῶνται, εἰ μακρὰ παραλήγονται. οἷον ἐσι καὶ τὸ Μῆσα ἐκ τῆ μῶ γὰρ τὸ ζητῶ καὶ βῆσσα ἐκ τῆ βῶ, καὶ νῆσσα ἐκ τῆ νῶ, καὶ ἦσσα ἐκ τῆ ἦσσῶ, καὶ παῦλα ἐκ τῆ παύῶ, καὶ χλαῖνα ἐκ τῆ χλαινώ, καὶ πείνα ἐκ τῆ πεινῶ. σὺν τέτοις καὶ τὰ μετοχικά, ὡς ἀπὸ ῥήματος καὶ αὐτά, δεῦσα, σχεῖσα, τετυφύια, κεποικηυῖα. σὺν αὐτοῖς σταῖσα, βᾶσα καὶ τὰ ὅμοια προπερισπῶνται. τέτοις ἠκολούθησε καὶ τὸ πᾶσα.

20. Ἔτερος κανῶν λέγει τὰ εἰς α λήγοντα δηλυκὰ εἰ ἔχει τὴν παραλήγουσαν διὰ διχρόου, ἐκτένει αὐτό. διὸ καὶ προπερισπῶνται, πᾶσα, σταῖσα, τλαῖσα, ζευγνῦσα, δειπνῦσα. πρύμνα δὲ καὶ πυράγρα ὀξεῖαν ἔχουσιν ὡσαύτως καὶ τὰ εἰς διπλὴν λήγοντα, ῥίξα, σχίξα, μύξα.

21. Τὰ εἰς ρα δηλυκὰ πρὸ μιᾶς ἔχοντα τὸν τόνον, εἰ μὲν διφθόγγῳ παραλήγεται, προπερισπῶνται, σφαῖρα, μαῖρα, στῆρα, μοῖρα. εἰ δὲ μονοφθόγγῳ παραλήγεται, παροξύνεται, Ἡρα, χῆρα, ὄρα, χῶρα, ὀπώρα. καὶ τὰ διχρόου πα-

ραλληγόμενα, λύρα, θύρα, σφύρα, περσύρα. ἐπι-
παροξύνονται καὶ τὸ ἐρήθρα, δακτύληθρα.

22. Τὰ τῆ αὐ διφθόγγω παραλληγόμενα πα-
ροξύνονται, σαύρα, λαύρα, σὺν τέτοις καὶ τὸ
Φαίδρα κύριον.

23. Τὰ διὰ τῆ ια θηλυκὰ παροξύνονται, εἶον
καιλία, καρδία. καὶ τὰ διφθόγγω παραλληγόμενα
θία, χρεία. καὶ τὰ ἀπὸ τῶν διὰ τῆ ευω, πρε-
σβείω, πρεσβεία, δελεύω, δελεία, ἰατρεύω, ἰα-
τρεία.

24. Τὰ δὲ ἀπὸ τῶν εἰς υς ἀρσενικῶν διὰ τῆ
εἰα γινόμενα θηλυκὰ περισπῶνται, ταχύς, τα-
χία, βραδύς, βραδεία. λέγει γὰρ ὁ κανὼν, τὰ
εἰς α θηλυκὰ παρεσχηματισμένα ἀρσενικῶν τῆ
γενικῇ τέτων ἰσοχρονῶσι. ὄζυς, ὄζεος, ὄζεια. θεῖος,
θεῖς, θεία. ἀσείος, ἀσεῖς, ἀσεῖα. τέτοις ἐπιεται
καὶ τὸ σπεδαία, γενναία, παντοία, ὡς ἀπὸ τῆ
σπεδαίε, γενναίε, καὶ παντοίε.

25. Τὰ εἰς ις διὰ τῆ ι θηλυκὰ πρὸ μιᾶς ἔχοντα
τὸν τόνον καὶ μακρὰ παραλληγόμενα προπερίσπῶν-
ται, μῆνις, ῥῆσις, καῦσις. καὶ ἡ αἰτιατικὴ τὴν
μῆνιν, τὴν ῥῆσιν, τὴν καῦσιν. λέγει γὰρ ὁ κανὼν
πᾶσα αἰτιατικὴ εἰς ν λήγῃσα τῆ ἰδία εὐθεία ὁμο-
τονεῖν φιλεῖ καὶ ὁμοχρονεῖν. καὶ αἱ κλητικαί, ὦ
μῆνις, ὦ ῥῆσις.

26. Τὰ εἰς ις διχρόνῳ παραλληγόμενα παροξύ-
νονται, τάσις, βάσις, πλὴν τῆ λῦσις, ῥῦσις, πρᾶ-
ξις, χῦσις, καὶ πρᾶσις. τῆτο δὲ ἡ σινηθεῖα πα-
ροξύνει. εὐρεν καὶ τὸ μῦσις παρὰ τισὶ προπερι-
σπῶμενον.

27. Ἡ Χίος ὁσ παροξύνονται. Χίος ὁ ἀνήθ
περισπᾶται.

26) μῦσις) Ita, nisi fallor, codex. Adbo enim evanuerunt
litterae, ut vix acerrima oculorum acie cerni queant.

28. Τα δια τῆ ἰνη θηλυκά ἐκτείνουσι τὸ ι, ὑσμίνη, δατίνη, τὰ κύρια, Στρατονίκη, Βερνίκη. αἱ γέν πληθυντικά τέτων εὐθεία, ὡς βραχυκατάληκτοι, προπερισπῶνται, αἱ ὑμῖαι, αἱ κλιαι, αἱ ἠρώϊαι, καὶ τὰ ὅμοια.

29. Τα δια τῆ ἰνος γενικά, ἀκτῖνος. Σαλαομίχος, προεγράφησαν ἐν ταῖς ἀρσενικοῖς ἤγαν ἐν τῷ Δελφίνος, ἐρμῖνος. ταῦτα δὲ περισπῶνται.

30. Τα εἰς ις ὀξύτονα δια τῆ δος κλινόμενα δισύλλαβα ἔντα καὶ παραληγόμενα τῷ η, μακροκατάληκτά εἰσι καὶ προπερισπῶνται ἐν τῇ γενικῇ. παροξύνονται δὲ ταῦτα ῥανίς, ῥανίδος, Βολίς, Βολίδος, αἰγίς, αἰγίδος, ὡς ἀπὸ δοτικῆς τῆς αἰγί. καὶ γὰρ καὶ τῶν ὑπὲρ δύο συλλαβῶν ὅσα ἀπὸ δοτικῆς, συστέλλονται, Αἰθίοπι, Αἰθιοπίς, Πέλοπι, Πελοπίς, Πελοπίδος. καίκενα δὲ τὰ τρισύλλαβα, ὧν ἡ παραλήγουσα βραχεῖα, κοινῶς μὲν καὶ Ἰωνικῶς ἐκτείνονται, Ἀττικῶς δὲ συστέλλονται.

31. Τα εἰς ις ὀξύτονα καὶ ἐπ' εὐθείας καὶ ἐπὶ γενικῆς ἐκτείνονται, δελφίς, δελφίνος, κρηπίς, κρηπίδας, κρημνίς, κρημνίδος. Ἀττικῶς δὲ τὸ αἰγίς, αἰγίδος διαφερεῖται. οἱ καθ' ἡμᾶς δὲ γραμματικοὶ μόνον τὰ τὴν παραλήγουσαν ἔχοντα φύσει μακράν, εἶπομεν τέτο, διὰ τὸ ἀτμίδος, βαλβίδος, ἔτω καὶ σὺ τόνιζε.

32. Τα δια τῆ ἰνη δισύλλαβα μακρὸν ἔχουσι τὸ υ, αἱ Φρῦναι λοιπὸν περισπᾶται, καὶ τὰ ὅμοια, τῶν δὲ ὑπὲρ δύο συλλαβῶν ὅσα μὲν ἔχει πρὸ τῆ υ τὸ σ, μακρὸν αὐτὸ ἔχει. Βριθοσύναι, δικαισύναι. εἰ δὲ μή, ἀδιάφορον, αἱ κορυναί, αἱ ἀμύναι, αἱ εὐφροσύναι, παρὰ τισιν. αἱ ἀμύναι καὶ αἰσχῦναι περισπῶνται. [καὶ ὁ κανὼν ἡ γενικὴ τῆ ἀρσεν-

92) Quae unis inclusi, in códice punctis supra et infra positis deleri iubentur.

νικῆ τὴν ἰδίαν παραλήγουσαν θέσει μακράν ἔσαν εἰς φύσει μακράν εἰς α τὸ θηλυκὸν ποιεῖ.]

33. Αἱ χλαμύδες παροξύνονται. καὶ ὁ κανὼν τῶν εἰς υς ὀξύτων τὰ εἰς ος κλινόμενα βραχὺ ἔχει τὸ υ ἐπὶ τῆς γενικῆς, ἰσχύς, ἰσχύος, ἐρινύς, ἐρινύος, ὄσφύος, πληθύος. παροξύνονται. καὶ ὁ κανὼν τὰ εἰς υς ἐπὶ τέλους ἔχοντα τὸν τόνον καὶ διὰ καθαρεῖ τῆ ος κλινόμενα, ἐπὶ τῆς γενικῆς συστέλλει αἶε καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων πτώσεων, ἐν τε μονοσυλλάβοις καὶ ἐν ταῖς ὑπὲρ δύο συλλαβάς. σῦς, σῦός, αἱ σῦες. δρῦς, δρῦός, οἱ δρῦες. ὄσφύς, καὶ τὰ ὅμοια.

34. Βῆμα, μνήμα, δῶμα, καὶ τὰ ὅμοια περισπῶνται. καὶ ὁ κανὼν, πᾶν ἐδέτερον εἰς α λήγη συστέλλει αὐτό, νᾶμα, κρᾶμα, δρᾶμα. διὸ καὶ προπερισπῶνται. κλίμα, κρίμα παροξύνονται.

35. Τὰ εἰς μαο δισύλλαβα τῷ υ παραληγόμενα συστέλλει αὐτά, καὶ παροξύνονται, ὕμα, πλῆμα, πλὴν τῆ κῦμα, θυμα, φῦμα.

36. Γῆρας καὶ ἔδας, ἕας, καὶ τὰ ὅμοια περισπῶνται. καὶ ὁ κανὼν τὰ εἰς ας ἐδέτερα συστέλλει τὸ α πρὸς ἀντιδιαβολὴν τῶν ἀρσενικῶν ὀνομάτων.

37. Τὰ εἰς αε ἐδέτερα περισπῶνται, ἦπαρ, ἔθαρ, εἶλαρ, πῖαρ, καὶ τὰ ὅμοια. σὺν τέτοις καὶ εἶλαρ ἐπίρρημα ἀντὶ τῆ εὐθύς. καὶ αἱ μετοχαί, τὸ λαῆσαν, τὸ πρᾶξαν. τὸ στάν καὶ τὸ ἰσάν ὀξύνονται. κατὰ ἀποκοπὴν γὰρ γίνονται τῶν ἀρσενικῶν τῆ βάντος, σάντος, καὶ τῶν ὁμοίων. διὸ καὶ τὸν τόνον τῆς γενικῆς ἐφύλαξαν.

33. παροξύνονται) Excidit καί.

ib. συστέλλει αἶε) Excidit τὸ υ.

38. Τὰ εἰς ος δισύλλαβα τῶ α παραληγόμενα συ-
στέλλει αὐτὸ καὶ παροξύνεται, Φάος, πάθος, βά-
θος, κάπος, χάος, καὶ τὰ ὅμοια. πλὴν τῆ πρᾶ-
τος τῆτο γὰρ μακρὸν ἔχει τὸ α ἐκ τῆ πρᾶσσω.

39. Τὰ εἰς ος τῶ ι παραληγόμενα παροξύνον-
ται, στίφος, ξίφος, πλὴν τῆ σίνος, πνίγος, νίκος,
κλίτος, μῖσος, σίτος, λίπος, καὶ μῦσος διὰ τῆ υ
ψιλῆ. τὸ ξίγος ἢ συνήθεια παροξύνει, καὶ οἱ ἀρ-
χαῖοι προπερισπῶσι.

40. Πᾶυ, μᾶλυ, προπερισπᾶται. καὶ ὁ κανὼν
τὰ εἰς υ λήγοντα ἐδέτερα συστέλλει αὐτό.

41. Τὰ διὰ τῆ υλον ἐδέτερα προπερισπῶνται,
γκῦλον, Φῦλον, τὸ γένος. σῦλον, τὸ κλέμμα, πλὴν
τῆ ξύλον παροξυνομένη, καὶ Φύλλον τὸ τῆ δένδρου,
διὰ τὸ θῆσε μακρὸν ἔχειν τὸ υ.

42. Τὰ εἰς ος τῶ υ παραληγόμενα προπερι-
σπῶνται. κῦτος, σκῦλος, γκῦτος, Φῦκος. ψύχος
δὲ καὶ τρύχος παροξύνονται.

43. Τὰ ἀπὸ τῆς αι διφθόγγης δίχρονα, οἷον
τὸ κλαῖον, τὸ καῖον μακρὰ εἰσι καὶ περισπωμένην
ἐπιδέχονται.

44. Τῶν διὰ τῆ ἀνω τὰ ὑπὲρ δύο συλλαβῶς
ὄντα βραχύνεται, μανθάνω, τυγχάνω. ὥστε τὰ
ἐδέτερα τὸ μανθάνον, τυγχάνον καὶ τὰ ὅμοια πα-
ροξύνονται. τὸ δὲ ἰκᾶνον καὶ το κιχᾶνον μόνον πα-
ραλόγως μακρὸν ἔχουσι τὸ α, καὶ περισπῶνται. τὸ
φθάνον καὶ τὰ λοιπὰ δισύλλαβα παροξύνονται.
Φᾶναι δὲ καὶ λιπᾶναι προπερισπῶνται. λέγει γὰρ
ὁ κανὼν εἰ μὲν τοι περισπῶτοῦ μέλων, καὶ τῆ
παραλήγουσαν αὐτῆ ἐκτείνει ὁ ἀόριστος, οἷον Φαί

νω, Φαῖω, ἔΦανα, λιπαίνω, λιπαῖω, ἐλιπαῖω, καὶ τὰ ἀπαρέμφατα τῶν προπερισπῶνται, Φαῖκα, λιπαῖκα, δραῖκα, καὶ τὰ ὅμοια. ὁμοίως καὶ τὰ ὑποδραῖκα. Φάνα, ἀντὶ τῆ εἰπεῖν παροξύνεται, καὶ τὸ ἰσάνα. τὸ σα γὰρ βραχύ ἐστὶ κατὰ τὴν ἀκολουθεῖαν τῆ τιθέαι. διδῶκα. ὡς γὰρ ἐκεῖνα βραχεῖ παραλήγονται, ἔτω καὶ τὸ ἰσάνα. ἀλλὰ δὴ καὶ τὸ ζευγνύκα, δεικνύκα.

45. Ἐγέρασα μακρὰν ἔχει τὴν παραλήγουσαν. λέγει γὰρ ὁ κανὼν. ὁ ἀόριστος τῆς ἐ συζυγίας φύσει μακρὰ παραλήγουσα. θέλει, ὥστε τὰ ἀπαρέμφατα προπερισπῶνται, γεράσα, ἄρα. δῆλον δὲ ἐκείθεν. εἰ μὲν τοι περισπᾷτο ὁ μέλλων, καὶ τὴν παραλήγουσαν αὐτῷ ἐκτείνει ὁ ἀόριστος. αἴρω γὰρ ὁ μέλλων ἀρῶ.

46. Τὸ γελάω, γελάσω, βραχεῖα τὰ δίχρονά. διατί; ἠνίκα ἔχει ὁ ἐνεστώσ τὸ λ, τότε καὶ ὁ μέλλων διὰ βραχεῖος τῆ α ἐκφέρεται. γελάω, γελάσω, πελάω, πελάσω. ἐκ τῆ μέλλοντος λοιπὸν καὶ ὁ ἀόριστος βραχύνεται, καὶ παροξύνεται ἐν τοῖς ἀπαρέμφαταις, ἐγέλασα, γελάσαι. ἐθλάσα, θλάσαι. λέγει γὰρ ὁ κανὼν καθόλου ὁ ἀόριστος μακρὰ παραλήγεται, εἰ μὴ ἀπὸ τῆ μέλλοντος ἔχει τὸ βραχύ, ὡς καὶ τὸ τέλεσω, ἐτέλεσα.

47. Ἐτερος κανὼν. Τὰ καθαρειύοντα μακρὸν ἔχουσι τὸ α καὶ προπερισπῶνται, ἐρυθραῖσα, ἄσα, ἔασα. τὰ δὲ μὴ καθαρειύοντα βραχύ ἔχουσιν αὐτὸ καὶ παροξύνονται, κεράσα, οὐκλάσα. γηράσα. ἀλλ' ἢ συνήθεια καὶ τὰ καθαρειύοντα παροξύνει. τὸ ἄσα δικαίως προπερισπᾷται, ἐπεὶ ὁ ἀόριστος ἦσα. καὶ τὰ τοιαῦτα δὲ πάντα ἀπαρέμφατα τῶ οἰκεῖν ἀορίσω ἀκολουθεῖσι.

48. Τὰ διὰ τῆ αζω βραχύνεται ἐπὶ μέλλοντος, φράζω φράσω, ἐτοιμάζω, ἐτοιμάσω. ὥστε τὰ ἀπα-

ρήματα παροξύνονται, ἑτοιμάσαι, ἑτάσαι, Φράσαι, καὶ τὰ ὅμοια. ἢ τῷ ἀόριστῳ γὰρ παραλήγασα ἀκολουθεῖ τῇ τῷ μέλλοντος. καὶ ἔδει τὸν τῶν τοιούτων ῥημάτων μέλλοντα βραχεῖα παραλήγεσθαι ἐκ τῷ παθητικῷ παρακειμένῳ, ἔχοντος τὸ σ, ἠτοιμάσμαι, ἑτάσμαι. λέγει γὰρ ὁ κανὼν βραχεῖα ἕως τῆς παραλήγασα τῷ μέλλοντος, παραλαμβάνει ὁ παθητικὸς παρακειμένος τὸ σ.

49. Κρίνω, ὁ μέλλων κρίνω, ὁ ἀόριστος ἔκρινα, καὶ τὸ ἀπαρέμφατον κρίμαι, μετὰ περισπωμένῳ τῷ τόνῳ. οὕτω καὶ τὸ κλῖμαι, Φθῖναι, σῖμαι. καὶ ὁ κανὼν εἰ μὲν ται περισπῶτο ὁ μέλλων, καὶ τὴν παραλήγασαν αὐτῷ ἐκτείνει ὁ ἀόριστος. ὡσαύτως περισπῶνται καὶ τὰ προστακτικά, κλῖνον, σῖνον. ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῷ ὀριστικῷ ἐνεσῶτος μακρὸν ἔστι τὸ ι. ὡς τὸ κρίνε, κλῖνε, σῖνε. διὸ καὶ προπερισπῶνται.

50. Φωτίσαι, ἀγιάσαι, ὑβρίσαι παροξύνονται. βραχεῖα γὰρ ἐν τέτοις ἢ παραλήγασα τῷ ἀόριστῳ ἀπὸ τῷ μέλλοντος. καὶ δῆλον ἐκ τῷ παθητικῷ παρακειμένῳ ἔχοντος τὸ σ, ἠτοιμάσμαι, πεφώτισμαι, λέγει γὰρ ὁ κανὼν, ὃν καὶ προεγράψαμεν βραχεῖα ἕως τῆς παραληγομένης τῷ μέλλοντος, προσλαμβάνει ὁ παθητικὸς παρακειμένος τὸ σ. ὥστε καὶ τὸ Φωτίσαι, τὸ ἀγιάσαι παροξύνονται.

51. Τὰ διὰ τῷ ιω ῥήματα ὑπὲρ δύο συλλαβαῖς ντὰ συστέλλουσι τὸ ι, κυλίω, ἐσθίω. τὸ κυλίω ὖν καὶ τὸ ἐσθίον καὶ τὰ τοιαῦτα παροξύνονται, καὶ τὸ κυλίσαι, καὶ τὸ μνήσαι. τῷ δὲ δισύλλαβον καὶ μακρὸν ἔχει τὸ ι ὄθεν καὶ τὸ τίον καὶ τὸ τίει προπερισπῶνται.

52. Τὰ ἀπὸ τῶν διὰ τῷ ὕζω, βλύσαι, κλύσαι, παροξύνονται. ὁ ἀόριστος γὰρ ἀπὸ τῷ μέλλοντος ἔχει

τὰ βραχύ. τὸ δὲ τῆ μέλλοντος βραχύ ἄλλον ἐκ τῆ παρακειμένη, ἔχοντος τὸ α. κέκλυσμα γάρ. περὶ τῶν τοιῶτων προεγράφη.

53. Ὀτρύνω, ἀλγύνω, καὶ τὰ ὅμοια μακρὸν ἔχει τὸ δίχρονον. ὥστε τὸ ὄτρυνον, ἀλγύνον, προπερισπῶνται. ὄτρυνω, ὁ μέλλον ὄτρυνῶ, ὁ ἀόριστος ὄτρυνα, καὶ τὸ ἀπαρέμφατον ὄτρυναι. ὁ καὶ προπερισπᾶται κατὰ τὸν κανόνα· εἰ μὲν τοι περισπᾶτο ὁ μέλλον, καὶ τὴν παραλήγουσάν αὐτῆ ἐκτένεις ὁ ἀόριστος. ἔτις ἔν καὶ τὸ ἀλγύναι, μολύναι, ἔξύναι. σὺν τέτοις καὶ τὸ δύναι. ἀρύξαι, ἀμύξαι, καὶ τὰ ὅμοια παροξύνονται.

54. Ταῖ διὰ τῆ υὼ ῥήματα, κωλύω, μηνύω, μύω, θύω, λύω, ῥύω, καὶ τὰ ὅμοια, κατὰ μὲν τὸν ἐνεσῶτα ἔχουσι καὶ μακρὸν καὶ βραχύ τὸ υ, κατὰ δὲ τὸν μέλλοντα αἰεὶ μακρὸν, ὥστε τὸ θύσαι, λύσαι, ῥύσαι, καὶ τὰ τοιαῦτα προπερισπῶνται. ἀλλὰ καὶ τὰ ὀνόματα, λῦσις, ῥῦσις.

55. Ταῖ ἀπὸ κράσεως δίχρονα ἐκτείνονται, καὶ περισπωμένην ἐπιδέχονται. δίιος, δίος, δρύας, δρύς.

56. Καθόλου τὰ τρία δίχρονα τὰ ἐκ συναλοιφῆς ἐκτείνεσθαι θέλει, ἀέκων, ἄκων, κρέαα, κρέα. εἰ μὲντοι ἀποκοπὴν ἐκδέχεται τῆς συλλαβῆς τῆ κρέατα, καὶ κρέατα, συνεσταλμένον ἔχει τὸ δίχρονον. Θέτιι, Θέτι.

πάντα Θέτι καλιπλοκάμω.

μήτιι, μήτι.

μήτι δ' ἠνίοχος περιγίνεται ἠνίοχοιο.

ἰερεύς, ἰερεύς, βότρεις, βότρεις, νέκυες, νέκυς.

56) τῆ κρέαται, καὶ κρέατα) Ita codex. Scribendum erat τῆ κρέατα καὶ κρέατα. Locī Homerici leguntur in Iliad. XVIII. 407. XXIII. 318. Codex ἠνίοχοιο περιγίνεται.

57. Πᾶν ὄνομα μονοσύλλαβον ἄ-
 ον, ἢ εἰς ρ, ἢ εἰς σ, ἀρσενικόν,
 δέτερον, ἀπαρασχημάτιστον, ε-
 κτείνεν αὐτὸ θέλει, ὡς ἔχει τὸ
 ῥᾶς, κῖς, μῦς, σῦς, δρῦς, πῦρ-
 εῖωται, συστέλλον τοῖ. τὸ δὲ σταδα
 ῥυσε. καρπον.

ς ν λῆ-
 κόν, ἢ
 χρονον,
 γραῦς,
 σ σεση-
 κλάδα

58. Πᾶν εἰς αν λήγον ὄνομα ἀρσενικόν ἐπ' εὐ-
 θείας ἐκτείνεσθαι θέλει. Παιάν, Τιτάν, Ἀλκμάν,
 ἢ ὅσα τοιαῦτα.

59. Πᾶν ῥς ας ἀρσενικόν βαρύτονον ἐπ' εὐθείας
 κτείνεσθαι θέλει, εἴτε ὄνομα εἴη, εἴτε μετοχή,
 ἴας, Δρύας, Θείας, λέξας, ποιήσας, γραψας.
 ἰὸ σημειόμεθα ποιητικὸν τὸ λαας.

60. Τὰ εἰς ας ῥζύτονα δυσύλλαβα ὄντα διὰ τῆ
 ῥς κλιόμενα συστέλλεσθαι θέλει, Ἀρκῆας, Φυγῆας,
 θῆας, πολυδειράς.

61. Τὰ εἰς ᾶς περισπώμενα ἀναγκασίως ἔχει τὸ
 ε μακρὸν. ἄλλᾶς, ἥρᾶς, βῆρᾶς, πελεκᾶς, Φλα-
 κᾶς.

62. Τὰ εἰς ας λήγοντα ἐδέτερα καὶ βαρύνετα
 ἢ συστέλλει τὸ α. κρέας, τέρας, δέπας, κέρας.

63. Τὰ εἰς αξ λήγοντα ἐκτείνει τὸ α καὶ συ-
 στέλλει. ὅσα μὲν ἐν δυσύλλαβα ὄντα ἔχει πρὸ τέ-
 λους μὴ φύσει μακράν, ἀλλ' ἦτοι βραχεῖαν ἢ θέσει
 μακράν, ἀδιάφορον ἔχει τὸ δίχρονον. κ'ραξ, Φύ-
 λαξ, ἄναξ, βόαξ, ἰεᾶξ, ἄμφαξ, Φέρταξ. εἰ δὲ
 ἰ μὲν πρὸ τέλους φύσει μακρὰ εἴη, ἢ δὲ τελευταία
 συστέλλεται, τὸ γένος θηλυκὸν ἔραται πίδαξ, λεί-

57. ῥᾶς) Ita codex. Mox syllabae καρπον cum interpunctio-
 ne incipiunt ultimam paginae lineam, cuius reliqua pars
 vacua est.

61. ἥρᾶς, — Φλασκᾶς) Ita codex, nisi quod in priorē voca-
 cabulo incertum, utrum asper an lenis spiritus sit.

μαξ, βάλλαξ. μείραξ, τὸ μείρακιον ἐπὶ θηλυκοῦ
 τεθειμένον, εὖ ἂν ἔχοι. ἔσθ' ὅτε οἱ κωμικὴ καὶ ἀρ-
 σενικῶ γένει τὴν σύνταξιν ποιῶνται· ἀλλ' εἰκὸς καὶ
 αὐτὲς θηλυκῇ πρὸς ἡγορέᾳ σκώπτειν τὰς πασχη-
 τιῶντας. ὅσα μέντοι ἔχει πρὸ τέλους φύσει μακράν,
 ἀρσενικὰ ὄντα, καὶ τὸ α θέλει ἔχειν ἐκτεταμένον,
 ὡς ἔχει τὸ Φάλαγξ, θώραξ, οἶαξ, λούταξ, βώ-
 μαξ, νόδαξ, σημειώμεθα τὸ κῦαξ, καὶ σῦλαξ,
 ἔχοντα φύσει μακράν τὴν παραλήγουσαν, καὶ συ-
 στέλλοντα τὸ α. σαύσαξ. Φασὶ δὲ τῆτο λύνει
 τὸ ὄσπριον. καὶ καύαξ διαφορέμενον. τῆτο γὰρ
 ποτὲ μὲν ἐκτείνει τὸ α, ποτὲ δὲ συστέλλει αὐτό.
 ἔστι δὲ ὄρνεον. τὰ μέντοι ὑπὲρ δύο συλλαβὰς ἐκτε-
 νει τὸ α μὴ ὄντα σύνθετα. ἰέραξ, ἐπιδαύραξ, ἐρ-
 θίαξ, θορυμέλαξ. τὰ δὲ σύνθετα βαρύνεται καὶ
 τὸν τῶν ἀπλῶν χρόνον φυλάσσει. ἀχαρνοφαίαξ,
 ἱππῶναξ, ἀρχαίαναξ, ἐριβάλαξ, πολυπίδαξ. ἐπιρ-
 ρήματα δὲ τῶν σύνθετα συστέλλει τὸ α, διαμπαξ,
 βλεφαρροπάξ. τὰ μέντοι μονοσύλλαβα θηλυκὰ
 ὄντα θέλει συστέλλειν τὸ α. σάξ. ἔτως ὁ κύων πα-
 ρά Πέρσους. κλάγξ, πλάγξ, γλάγξ, δράξ. ἡ δὲ
 ράξ ἐκτείνεται. τὰ δὲ ἐκτείνοντα τὸ α ἀρσενικὰ
 ἐσι, κλάξ, κράξ, πτάξ. τὸ δὲ Πράξ ἰσορεῖται μὲν
 ἐκτείνεσθαι, ἐγένετο δὲ Ἀχιλλέως ἀπόγονος, ἔνδει
 οἱ Πράκες.

64. Τὰ μέντοι εἰς ἰξ μονοσύλλαβα συστέλλει τι
 ι, ἔχοντα δύο σύμφωνα πρὸ τῆ ι, σίξ, φεξ, θρεξ.
 τὸ μέντοι ἰξ καὶ φεξ ἐκτείνονται. τὰ μέντοι εἰς ἰξ
 λήγοντα ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν πάντα μὲν συστέλλει
 τὸ ι. ἐπὶ μέντοι γενικῆς πῆ μὲν φυλάσσει τὸ ι συ-
 σταλμέναν, πῆ δὲ ἐκτείνει, καὶ Φασὶ τήρησίν τινα

63. πασχητιῶντας) In margine: ἦτοι τὰς θηλυδρίας, τὰς
 πάσχοντας τὰ τῶν ἐξώρων.

λέταξ) Scribendum πλάταξ.

αι τοιαύτην, ὡς τὰ ἔχοντα πρὸ τέλους μακράν
 ει ἐν τῇ γενικῇ ἐκτείνόμενον τὸ ι. Φοίνιξ, Βέμβριξ,
 νιγξ, τέττιξ, σκάνδιξ, χοίγιξ, πέριδιξ. Πτολέ-
 κος δὲ ὁ Ἀσκαλωνίτης Φησὶν, ὡς τῆς πέριδος καὶ
 ἰνικος γενικῆς ἡ μέση συστέλλεται, πεισθεὶς Ἀρι-
 Φάνης τῷ γραμματικῷ, καὶ τοῖς ἔτω χρησαμέ-
 ς ποιηταῖς διὰ τὸ μέτρον. ἀλλ' ἐστὶν αὐτὰ καὶ
 τεταμένα πολλάκις εὐρεῖν. τὸ μόντοι Θρηϊκός συ-
 ἔλλει τὸ ι, ἔχον διαλλαγήν. λέγεται γὰρ καὶ
 ιαϊκός καὶ Θρηϊκός, καὶ κατὰ συναλοιφὴν Θρηϊκός.
 δὲ ἤλιξ συνεξῆλθε τοῖς ἔχουσι τὸ λ πρὸ τῆς ι, χαι-
 ρος, ἔλικος, κύλικος. τὸ σύμμιγος συνθετὸν ἐστὶ.

65. Τὰ εἰς υξ μονοσύλλαβα συστέλλει τὸ υ, καὶ
 λιάσσει μὲν τὸ υ συνεσταλμένον, ὅσπερ τὸ χ ἢ
 γ ἐπὶ τῆς γενικῆς ἔχει, στόνυχος, ὄνυχος, ἄρ-
 γος, ἔλυγος, δίξυγος, φάρυγγος. τὸ δὲ κέκκυ-
 ς, καὶ συστέλλουσι καὶ ἐκτείνουσι. εἰ μόντοι διὰ
 κ ἢ κλῆσις ὑπάρχει, πῆ μὲν φυλάσσει τὸ υ συν-
 σταλμένον, πῆ δὲ ἐκτείνει. εὐρυκός γὰρ συνεσταλ-
 λον, ἄμβυκος, βέβρυκος, κάλυκος, σάνυκος, ἔβυ-
 ς. ἐκτεταμένον δὲ ἐπὶ τῆς κήρυκος. τὰ μόντοι εἰς
 ὑπὲρ δύο συλλαβάς, ἥτοι σύνθετα ἢ καὶ ἀπλά, ὀδηλον ἔχει τὸν χρόνον, ὡς ἐν τῇ κλίσει παρα-
 ὄται.

66. Τὰ εἰς ιψ μονοσύλλαβα ἐκτείνονται. ὁμοίως
 ἐπὶ γενικῆς. διὸ ἡ λιβὶς γενικῇ μακρὸν ἔχει τὸ
 τὰ δὲ ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν συστέλλεται. Θέλωσι
 τὸ παιδοτρέιβης ἐκτείνειν, πλαιώμενοι ἐκ τῆς τα-
 χιλόχω ἄνδρες εἰς ἀμφίτριβας.

E e 2

6. ἐκ τῆς ταρχιλόχω ἄνδρες εἰς ἀμφίτριβας) Ita codex.
 Scripsisse videtur: ἐκ τῆς παρ' Ἀρχιλόχω, ἄνδρας εἰς ἀμ-
 φίτριβας, Ἀμφίτριβαν habent Hesychius et Phavorinus.

67. Τὰ εἰς αψ λήγοντα ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν
 Φαμὲν συστέλλειν τὸ α. λαίλαψ. ἐν δὲ τοῖς μονο-
 συλλαβοῖς τὸ δραψ ἐκτείνεται, κείμενον παρ' Ἀριστο-
 Φάνει. καὶ τὸ λαψ παρὰ Ταραντίνους. ἡ δὲ γραψ
 καὶ φαψ θηλυκῶ γένει συστέλλεται.

68. Τὰ διὰ τῆ ἀνω ὑπὲρ δύο συλλαβῶν βαρυ-
 νόμωνα συνεσταλμένον ἔχει τὸ α. λανθάνω, λαμβά-
 νω. τὸ μέντοι ἰκάνω καὶ κισιάνω παραλόγως μα-
 κρὸν ἔχουσι τὸ α.

69. Τὰ εἰς πτω λήγοντα ῥήματα εἰ ἔχει πρὸ
 τέλους τὸ ι, συνεσταλμένον ἔχει αὐτό. λίπτω, ἴπτω,
 χρίπτω. διὸ σημειώμεθα καὶ τὸ πίπτω καὶ ῥίπτω.

70. Τὰ εἰς νος λήγοντα ἐπ' εὐθείας δισύλλαβα
 καθαρεύοντος τῆ ν, εἰ ἔχει πρὸ τέλους τὸ ν, ἐκτε-
 νει αὐτό. ὡς ἔχει τὸ Φρυνός, θῦνος, τρῦνος, καὶ
 βαρυνόμενον τὸ κῦνος. τὸ μέντοι πλυνός ἔχ' ἔτι
 ἔχει.

71. Τὰ εἰς ος λήγοντα ὑπὲρ δύο συλλαβῶν, εἰ
 παραλήγοιτο τῶ υ, πῆ μὲν συστέλλει αὐτό, ἐπὶ
 τὸ π προηγῆται αὐτῆ, ὡς ἔχει τὸ δεσπόσυνος, πι-
 συνος, θάρσυνος. τὸ δὲ μέσυνος ἐκτεταμένον ἀπὸ
 γενικῆς ἐστὶ γενόμενον. αἱ δὲ γενικαὶ διὰ τῆ νος ὑπὲρ
 δύο συλλαβῶν ἀρχουσαι εἰ παραλήγοιτο τῶ υ, ἐκ-
 τεταμένω παραλήγονται. Φορκυνός, πόλτυνος. αἱ
 μέντοι εὐθείαι αὐτῶν συστέλλουσι τὸ υ. τὰ μέντοι
 διὰ τῆ νος ἐπ' εὐθείας μὴ ἔχοντα τὸ * πρὸ τῆ υ ὑπὲρ
 δύο συλλαβῶν ὄντα ἐκτείνειν θέλει τὴν πρὸ τέλους
 κίνδυνος, εὐθύνος, πάχυνος, λάγγυνος. διὸ καὶ τὸ
 βόθυνος ἀναλόγως Ἀττικοὶ ἐκτείνουσι. καὶ ὁξύνητα
 τὰ τοιαῦτα, ὡς Μαριανδυνός, Βιδυνός. τὸ αἴγυνοι

67. φαψ) Codex φαξ.

68. βαρυνόμενα) Codex βαρυνόμενον.

71. παραλήγοιτο) Codex παραλήγοντο.

ἀνδρόγυνος ἔ μείχεται. σύμφετα γὰρ ἔσι. καὶ δέ-
 εται τὸν τῷ ἀπλῆ χρόνον, λέγω δὴ τῷ γυνή, ὅπερ
 ἢ αὐτὸ συνέσταλται κατὰ χρόνον. τὰ γὰρ εἰς ν
 ἰθαρειύοντα δισύλλαβα εἰ ἔχει πρὸ τέλους τὸ υ,
 τεταμένον αὐτὸ ἔχει, ὡς ἔχει τὸ βύνη, μύνη,
 ρύνη, ὑπεσαλμένους δηλονότι τῷ γυνή. προσέθηκε δὲ
 τύλλαβα, ἐπεὶ τὰ ὑπὲρ δύο συλλαβῶν διὰ μὲν τῷ
 νη ἔντα αἰεὶ συστέλλει τὸ υ, βριθούνη, ὑποθημοσύ-
 . εἰ δὲ μὴ ἔχει τὰ σ πρὸ τῷ υ, ἀδιάφορον ἔχει τὸν
 χρόνον. δελφύνη γὰρ καὶ χελύνη ἐκτεταμένως, κορύνη
 καὶ ταμύνη συνεσταλμένως.

72. Πᾶν εἰς α λήγον ἑτηλικὸν ἄνομα ἔχον πρὸ
 ἢ α ἐν τι τῶν διπλῶν, ἢ τὸ σ, ἢ τὸ ν, μὴ κατὰ
 ἄθος ἢ διάλεκτον, ἔχει τὸ α συνεσταλμένον, χα-
 κζα, ἄμαξα, ἀμφίσβαινα, Λάκαινα, χαρίσσα,
 ἔσα. τὸ δὲ Ἀθηνᾶ, καὶ ὠνᾶ, καὶ θανᾶ, καὶ ὅσα
 ἰαῦτα, ἔσι κατὰ πάθος.

73. Τὰ εἰς ρα λήγοντα ἑτηλικὰ καθαρὰ, εἰ
 κραλήγοιτο τῷ υ, ἀμοιβαῖον ποιεῖ τὸν χρόνον. εἰ
 κρ ἐκτείνει τὸ υ, τὸ α συστέλλεται, καὶ προπα-
 ζύεται, ὡς ἔχει τὸ Κέρκυρα, ὄλυρα. εἰ δὲ συ-
 τέλλει τὸ υ, τὸ α ἐκτείνεται, καὶ παροξύνεται τὰ
 ηλικὰ ὑπὲρ δύο συλλαβῶν ἔντα, οἷον πορφύρα.
 ἔν κάλυρα κατ' ἀμφοτέρας τὰ δίχρονα ἐκταθὲν
 μειῶδες. τὸ δ' αὐτὸ καὶ ἐπὶ ἀσυλλάβων. πύρα
 τείνει τὸ α, συστέλλει δὲ τὸ υ. τό τε λύρα καὶ
 ἴρα βαρυνόμενον. τὸ δὲ σφύρα ἐκτεῖνον τὸ υ συ-
 τέλλει τὸ α.

74. Τὰ εἰς ρα λήγοντα μετ' ἐπιπλοκῆς συμ-
 ῶνου ἐκτείνει τὸ α. τὸ πίρα, κολυμβήθρα, Ἡλέ-
 ρα, καλύπτρα. σημειῶδες ἔν τὸ Τάναγρα, καὶ
 ολόπενδρα.

75. Τὰ εἰς α λήγοντα ἐπὶ ἔχει πρὸ τῷ α δι-
 ἔν σύμφωνόν, πάντως συνεσταλμένον αὐτὸ ἔχει.

χάλαζα, γάζα, μύζα, ὄνυζα, Φύζα, σχίζα, ῥί-
ζα, ὅθεν σημειῶδες τὸ μάζα, ἐκτείνον πρὸ τῆ δι-
πλῆ τὸ α.

76. Τὰ παρώνυμα διὰ τῆ αἰα παραληγόμενα
ἐκτεταμμένον ἔχει τὸ α, σεληναία, ἀμαξαία, ἀναγ-
καία, ἀρχαία. ὅθεν ἔχρησεν καὶ τὸ γαῖα ἐκτείνεσθαι.
χωρὶς εἰ μὴ ἢ προσότης τῶν συλλαβῶν ἐποίησεν συνε-
σταλμένον ἔχειν τὸ α. τοιαῦτά γάρ καὶ τὰ ἄλλα.

77. Τὰ εἰς α λήγοντα καθαρὸν συνεσταλμένον
ὅπότε εἰσὶν ὑπὲρ δύο συλλαβῆς, τὴν ἀπὸ τέλους ἔχει
Φύσει μακράν. Μήδεια, Θάλεια, Πηνελόπεια, εὐνσία,
εὐχροία. ὑπεσταλμένων τῶν πρὸ τέλους ἔχόντων τὴν
τρισυλλαβίαν διὰ τὰ τοιαῦτα. ποιήτρια. ὀρχήστρια.
παραλίγως ἔν ὃ πρὸ τέλους χρόνος τῆ πόντια, Ὀμ-
πια, Πολύμνια, λάμνια.

78. Ὅσα ἔχει πρὸ τέλους τὸ ι ὑπὲρ δύο συλλαβῆς
ὄντα, καὶ καθαρῶν ἔχει τὸ α, ἐκ ἑν συστολῆ
αὐτὸ ἔχει, ἀλλ' ἐν ἐκτάσει, κακία, Φιλία, σκοπία,
ἔσχατία. τῶν ἔν πόντια, καὶ Ὀμπια, καὶ τῶν
τοιαύτων καὶ ἢ πρὸ τέλους ἡλάττωται, καὶ ἢ ἐπὶ τέ-
λους.

79. Πᾶν ἑξῆς εἰς α λήγον ἐνικὸν συνεσταλ-
μένον ἔχει τὸ α, βῆμα, αἶμα, ποιήμα, νόημα. τὸ
τοίνυν κάρα ἐκτεινόμενον ἐξ ἀποκοπῆς ἐστὶ γενόμενον
τῆ * * *.

80. Τὰ εἰς αρ λήγοντα ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν
ἐπὶ παντὸς γένους συστέλλει τὸ α, μάκαρ, δάμαρ,
ἔαρ, θέναρ, φρέαρ, σέαρ. Ἀττικὸς δὲ Φασίν ἐκτε-
νειν τὸ στέαρ καὶ τὸ φρέαρ.

81. Τὰ εἰς α λήγοντα θηλυκὰ εἴτ' ἐπ' ὄνομάτων
εἴτ' ἐπὶ μετοχῶν, εἰ ἔχει τὴν πρὸ τέλους συλλαβὴν

79. τῆ * * *) Spatium in codice vacuum.

80. θέναρ, φρέαρ, σέαρ) Codex θέναρ, φρέαρ, γέαρ.

ἰς δίχρονον λήγσαν, πάντως ἐκτεταμένον αὐτὸ
 χεῖ, πᾶσα, πᾶσα, Φῦσα, δῦσα, τίσα, κῖσα,
 νῖσα. ἐκ ἀγνοῶ δὲ ὅτι Πίσαν εἶπε τὴν πέλιν κατὰ
 υσολὴν Πίνδαρος. εἰ μὲντοι εἰς σύμφωνον λήγει ἢ
 πρὸ τέλους συλλαβῆ, τὸ δίχρονον συστέλλεται. Θα-
 ασσα, ἀνασσα, πῖσσα, νύσσα, λύσσα.

82. Πᾶν εἰς α λῆγον ἐδέτερον, τὸν χρόνον ἔχει
 ἢ α τῆ κατὰ γενικὴν τῆ ἀρσενικῆ, τάλανος, τά-
 αν, μέλανος, μέλαν, σάντος, σάν, βάντος, βάν.
 πει ἐν παντός Φαμέν κατὰ υσολὴν, καὶ τὸ πᾶν
 ατὰ υσολὴν ὠφείλομεν λέγειν, ἢ μὲντοι παρ' ἡμῖν
 κτᾶσις τῆ α καὶ παρ' Ἀττικοῖς καὶ παρὰ τοῖς Ἰω-
 νιν ἀφορμῆν ἔχει τῆ περισπᾶν τὸν τόνον, ὅτε μὲν-
 ρι τὸ πᾶν δισυλλάβως λέγεται, τότε ἔξει τὸ α συν-
 σταλμένον, σύμπαν, ἅπαν, τὸ δὲ ἅπαν εὐρεται
 παρ' Ἀθηναίους ἐκτεῖνον τὸ α.

83. Ταῖ εἰς αν λήγοντα θηλυκὰ πάροχημα-
 ισμένα ἀρσενικῶν, ὅποτε μία συλλαβῆ τῆ ἀρσενικῆ
 λεονάζει, συνεσταλμένον ἔχει τὸ α, ταχύς, τα-
 ῖσα, Κρής, Κρήσσα, τάλας, τάλαινα, Κίλιξ,
 Ἰλισσα, ἱερεὺς, ἱερεῖα. Ἀττικοὶ δὲ ἐκτεταμένον
 εῖσαν ἀποφαίνονται.

84. Ταῖ εἰς ος λήγοντα ὅποτε ἔχει θηλυκὰ εἰς
 λήγοντα, ἐκτεταμένον ἔχει τὸ α. Ρίδιος, Ρο-
 α, Κνίδιος, Κνιδία.

85. Αἱ εἰς ος λήγσαι μετοχαὶ ἀρσενικαὶ ἤτοι
 βραχυκατάδηκτοί εἰσιν, ὡς τυπτόμενος, λεγόμενος,
 μακροκατάληκτοί, ὡς πεποιθώς, διδώς, βίως. εἰ
 εἰς δίχρονον λήγσιν, ἐκτεταμένον αὐτὸ ἔχουσι,
 τὰς, βὰς, ζευγύς, δὺς, Φύς.

86. Πᾶν εἰς ον λῆγον συγκριτικόν, εἰ ἔχει δι-
 χρονον ἐν τῇ πρὸ τέλους συλλαβῇ, συνεσταλμένον
 ὑτὸ ἔχει, πάσων, μᾶσων, βράσων, γλύσων.

σεσημαίνονται τὸ ῥάσων, καὶ ἐλάσων, ἐκτείναντα τὸ δίχρονον.

87. Τὰ εἰς ὦν λήγοντα καθαρὰ συγκριτικὰ ὅπτε παραλήγονται τῷ ι, ἐκτεταμένῳ αὐτῷ παραλήγονται καλλιῶν, βελτίων, ἠδίων, γλυκίων, κακίων.

88. Πᾶσα εἰς α λήγουσα αἰτιατικὴ ἀπαθῆς συστέλλεται θέλει Ἄλκιμᾶνα, ποιμένα, Ἀχιλλῆα, βασιλέα. Ἀττικοὶ μέντοι ἐκτείνουσι τὸ α ἀπὸ τῶν εἰς εὐς, Ἀτρέα λέγοντες καὶ ἱερέα. πρόσκειται ἀπαθῆς, διὰ τὸ χοᾶ, καὶ Ἐρετριᾶ καὶ Πειραιᾶ καὶ Στεिरαιᾶ.

89. Τὰ διὰ τῆ αριον ὑποκοριστικὰ παρὰ τοῖς παλαιαῖς Ἑλλήσι συστέλλει τὸ α. ἰππάριον, Φελάριον. ἢ μέντοι συνήθεια ἀπὸ τῆς τῶν Ῥωμαίων διαλέκτε πολλά ἐπίσταται διὰ τῆ αριον ἐκτεταμένα, σιδάριον λέγουσα καὶ κελλάριον.

90. Τὰ διὰ τῆ ἰνη παράγωγα ὑπὲρ τρεῖς συλλαβαῖς μονογενῆ Φιλῆ ἐκτείνειν τὸ ι. μητίνη, ἰατρίνη, θριδακίνη, ἠρωίνη, ὠκεανίνη. χωρὶς τῆ εἰλαπίνη καὶ τῆ μελυβδίνη. ἔστι δὲ καὶ ὄνομα πόλεως, ὑπὲρ τρεῖς συλλαβαῖς ἔφην, διὰ τὸ σατίνη ἔστι δὲ εἶδος ἄρματος καὶ τὸ Ἀσίνη ἔστι δὲ ὄνομα πόλεως καὶ τὸ μυρσίνη ἐκ ἐκεῖο ἀποφαινόμενος, ὡς τὰ τρισύλλαβα αὐτὸ συστέλλει τὸ ι. πολλά γὰρ ἐστὶ ἐκτείνοντα τῆτοι ὡς ἔχει τὸ δωτίνη, ὑσμίνη, ποτίνη.

91. Τὰ εἰς νος λήγοντα δυσύλλαβα ἰζυτονα καθαρὰ μῆτον ἔχοντα τὸ ν, εἰ ἔχοιεν ἐν τῇ πρὸ τέλους συλλαβῇ τὸ α, ἐκτεταμένον αὐτὸ ἔχουσι, δανός, ὁ ξηρός, τρανός, μανός. τῆτοι δὲ παρ' Ἀττικοῖς συστέλλεται.

90. σατίνη) Codex yaticus.

92. Πᾶν δίχρονον ἔχον διπλὴν ἀμετάβολον ἐπιφειόμενον, συστέλλεσθαι θέλει. Πραξιῖδα, Τελεσίδα, ἴμιος, Κόριννος, Θύννος, ἄλλος, πυρρός. παραλόγως ἢ ἐκτέταται τὸ μᾶλλον.

93. Τὰ διὰ δύο αα παράγωγα ῥήματα ὑπὲρ δύο συλλαβῶν βαρύτερα, ἢ ἔχει δίχρονον πρὸ τέλους, συστελλόμενον αὐτὸ ἔχει. ἀράσσω, πατάσσω, χαράσσω, ἐλίσσω, ἀφύσσω. δηλονότι καὶ τὸ ἰάσσω εἰσφέρει τὸ α συστελλόμενον ἔχειν.

94. Τὰ διὰ τῷ αζω δισύλλαβα συτέλλει τὸ α, ἰσυσταλμένων τῶν Διολικῶν, διὰ τῷ πτάζω καὶ πλάζω, ἀντὶ τῷ ἐπιτάσσω. ἴστωσαν παραδείγματα τῷ κανόνος ταῦτα· στάζω, φράζω, βάζω. παράλογον ἄρα τὸ κράζω. καὶ τὰ ὑπὲρ δύο συλλαβῶν ἔχει πάλιν συσυσταλμένον τὸ α, χωρὶς εἰ μὴ ἔχῃ πρὸ τῷ α τὸ ι, διὰ τὸ ματαίζω, σφαιδαίζω. ἴστωσαν παραδείγματα τῷ κανόνος ταῦτα· σκιάζω, ἐξουσίαζω, ἐνθουσίαζω, ἐκκλησίαζω, αγοράζω. τινὲς δὲ ἰκτείνουσι τό,

οὐδ' ἀγοράζει κλειδ' ἔχων.

γετέστιν, ἐν ἀγροῦ διατρέβειν, πρὸς ἀντιδιαβολὴν τῷ ἑτέρῳ, λέγω δὴ τῷ ὠϊῶσθαι.

95. Τὰ οἷς ζε λήγοντα ἐπιρῥήματα, ὅπῃ ἔχει πρὸ τῷ τέλει τὸ α, συσυσταλμένον αὐτὸ ἔχει. Ἀθήκαζε, Θύραζε, Θήβαζε, ἔραζε. τὸ μόντοι χαμαῖζε εἰσφέρει τὸ α καὶ περισπάται.

96. Τὸ α ἔχων ἐν δευτέρῃ συλλαβῇ τὸ ξ ἢ τὸ ψ μὴ ἐν ῥηματικῇ κλίσει, Φιλεῖ συστελλεσθαι. ἄξων,

92. τὸ μᾶλλον) Codex τὸ μίλλον.

94. ἴστωσαν παραδείγματα τῷ κανόνος ταῦτα· ατάζω) Codex ἴστωσαν παρὰ τῷ κανόνος ταῦτα· στάζω.

ἄξιος, ἀξίνη, ἀψίς, ἄψυγα, ἄψυχος, ἀψευδής. τὸ κρᾶζον ἐκτέταμένον ἔχει τὸ α. διὰ εἴη μὴ ἐν ἑπιματικῇ κλίσει.

97. Τὰ α πρὸ τῆ ζ ἐν ὀνόματι συστέλλεται. γαζα, χάλιαζα, μαζός. σεσημαιωμένον τῆ μάζα, καὶ αλαζών, καὶ ἀμαζών.

98. Τὰ εἰς νος λήγοντα δυσύλλαβα μετ' ἐπιπλοκῆς συμφώνε, εἰ ἔχει πρὸ τέλες ἐν τι τῶν διχρόνων, συνεσταλμένον αὐτὸ ἔχει, καπνός, θαλπνός, ἀγρός, ἀμνός. τὸ αὐτὸ καὶ ἐπὶ τῶν ὑπὲρ δύο συλλαβῶν· ἀλαπαθνός, ἀκιδνός, ὀλοφυδνός. τὸ μέντοι φρυφνός οἱ Ἀττικοὶ ἐκτείνουσι τὸ υ.

99. Τὰ διὰ τῆ ιμος παράγωγα ὑπὲρ δύο συλλαβῶν συνεσταλμένον ἔχει τὸ ι· νήλιμος, ὠφέλιμος, ὄμβριμος. τὸ μέντοι ἀτιμος. ἐκτείνουσι τὸ ι, σύνθετόν ἐστι. οὕτως ἀξιῶσι καὶ τὸ βέλιμος ἐκτείνειν κατὰ τὴν β' συλλαβὴν, συνθέτω ὑπάρχοντος τῆ ὀνοματος. ἀντὶ γὰρ τῆ μέγας λιμός.

100. Τὰ διὰ τῆ ινος ὑπὲρ δύο συλλαβῶν ὀξυνόμενα κατὰ καιρὸν ἢ χρόνον παραλαμβάνόμενα, συστέλλει τὸ ι, ἐαρινός, χειμεριός, παρὰ μέντοι τῷ ποιητῇ κατὰ ἑκτασιν ἀναγιγνώσκωμεν τῆτο, ἐπιζητῆντος τῆ μέτρε· ὡς δ' ἐτ' ὀπωρινός βορέης, καὶ πάλιν, ὡστὲρ ὀπωρινῶ ἀλίγκιος.

101. Τὰ εἰς μα δυσύλλαβα τῶ υ παραληγόμενα συστέλλειν αὐτὸ θέλει. πλύμα, χύμα, ρύμα, τὸ λῦμα ἐκτείνει καὶ τὸ Φῦμα.

102. Τὰ εἰς ρος λήγοντα ὀξύτονα ὅτε ἔχει τὴν τῆ τὴν ἀπὸ τέλες ἤτοι θέσει μακρὰν ἢ φύσει, πάντως ἔχει τὴν πρὸ τέλες μακρουμένην. εἰ δὲ ἢ πρὸ τέλες εἴη βραχεῖα, καὶ ἢ ἀπὸ τέλες, βλαβερός, Φαιε-

ρός, ὑπερρός, ἔχμος, καπυρός, ἱερός. τὸ γὰρ ἐκ-
 γεινον τὸ ποιητικὸν ἔστι. Κρατερός, τὸ γὰρ κρατε-
 ρός ὑπέρθεσιν ἔχει. τὰ μὲντοι ἔχοντα τὴν πρὸ τέλους
 μακράν, ποιηρός, ἀλγυρός, πνιγυρός, ἀνθηρός. ὅθεν
 εἰ τὸ ἀλμυρὸν ἔχει τὴν γ' ἀπὸ τέλους μακράν, ὑγιῶς
 ἔχει καὶ τὴν πρὸ τέλους μακράν. ἀναλογώτερον ἔν οἱ
 Ἀττικοὶ ἐκτείνοντες αὐτὸ παιῶσι. παρὰ μὲντοι τῷ
 ποιητῇ κατὰ συστολήν ἀνέγνωμεν, ἀλμυρὸν ὕδωρ.
 ἀντιπίπτει τὸ πενθερός μακράν ἔχον τὴν γ' ἀπὸ
 τέλους καὶ βραχεῖαν τὴν πρὸ τέλους. ἀλλ' ἔν γε ἔ-
 ρηται πενθερός διὰ τῆς η, ὡς περ ἐπὶ ἱματίεσσι μέλα-
 νος. ἰδὲ γὰρ πονηρός, τυχηρός.

103. Ὁ α τῆς στερήσεως συστέλλεσθαι θέλει,
 ἀκακος, ἄσημος, ἀφίλος. τῆ γὰρ ἀθάνατος, ἀκά-
 ματος ἐξέτειναν τὸ α διὰ τὰς ἐκαβήλους τέσσαρας
 βραχείας, αἵτινες ἀνευθετοὶ εἰσιν ἐν ἡρωικῷ μέτρῳ.

104. Πᾶν ἕδτερον εἰς ος λῆγον δισύλλαβον, ἔχον
 πρὸ τέλους τὰ α, συναταλλόμενον αὐτὸ ἔχει, ὅποτε
 μὴ κατὰ διάλεκτον εἴη. ἄχος, δάος, Φάος, χάος,
 σάκος, βάρος, πᾶδος, κράτος, θράσος. ὅθεν τὸ

104. ἐν Κρίσῃ) Codex ἑγκλίσις. Eadem Brankius in Lexico
 Sophocleo v. Φάρος ex Herodiano MS. περι διχρόνων et
 Dracone Stratonicensi περι μέτρων sic scripta affert: ὅθεν
 καὶ τὸ Φάρος συστέλλων τὸ α, ὡς παρὰ Σοφοκλῆ ἐν Κρί-
 σῃ σατυρικῇ, καὶ Φάρος τῶδ', ὡς ἐμοί, καλύπτομαι. καὶ ἐν
 Τηρῇ, σπεύδωσαν αὐτήν, ἐν δὲ ποικίλῳ Φάρος. ἀναλογώτε-
 ρόν ἔστι τῷ ἐκτείνοντος τὸ α, ὡς παρὰ Αἰσχύλῳ ἐν Σαλα-
 μινίαις· ἐμοί γένοιτο Φᾶρος ἴσον κρανῶ. Aeschylt versum
 Porsonus ad Oresten Euripidis v. 9. corruptum putat, quia
 ἴσος primam apud Atticos brevem habeat. Fortasse οἷον
 scripsit poeta, si coniecturae locus in tam brevi fragmen-
 to. Sed quod ἴσόθεος apud eundem poetam, ut obser-
 vat Porsonus, prima longa est, id non eo fit, quod i an-
 ceptus sit, sed quod eam syllabam duae breves sequuntur.
 Quare producitur epicorum poetarum exemplo, ut alia
 apud tragicos manifesto primam natura brevem habentia,
 veluti ἀθάνατος, ἀπαράμυθος.

Φάρος συστέλλει τὸ α, ὡς παρὰ τῷ Σοφοκλεῖ ἐν Κρίσει σατυρικῇ,

καὶ δὴ Φάροι τῶδ' ὦ ἐμῷ καλύπτομαι.
ἐν δὲ ποικίλῳ Φάροι.

ἀναλογώτερον ἐστὶ τὸ ἐκτείνειν τὸ α, ὡς παρὰ Δισχύλῳ ἐν Σαλαμινίαις,

ἔμοι γένοιτο Φάρος ἴσον ἔραναῶ.

τὸ πρῶτος παρὰ τὸ πρήσσω καὶ πρέσσω γινόμενον, συγκετεινόμενον ἔσχε τῷ ῥήματι τὸ α. πρόσκειται μὴ κατὰ διάλεκτον αἶψ, διὰ τὸ μη, μάκος.

105. Τὰ εἰς ὀσ λήγοντα δισύλλαβα ὀξύτονα, ὅπῃ ἔχει πρὸ τέλους δίχρονον, ἢ ἐκτεινόμενον αὐτὸ ἔχει δὲ ἑαυτῆ, ἢ διὰ συμφώνου μεγεθυνόμενον. καὶ τὰ μὲν διὰ συμφώνου μεγεθυνόμενα ταῦτά ἐστι μαλός, θαλλός. τὰ δὲ δι' ἑαυτῶν τοιαῦτα, φίλος, χιλός, δαλός, βαλός. ἕτως ὁ βαθμὸς ἐν τῇ τραγωδίᾳ καὶ ἐν τῇ κωμδίᾳ. ἔχρη ἐν καὶ τὸ καλός ἢ βεηθεῖσθαι συμφώνου, ἢ αὐτίθεν ἐκτείνεσθαι. ὑγιής ἐν ἢ ἐπέκτασις παρὰ τῷ ποιητῇ.

106. Τὰ εἰς ἰ λήγοντα ῥήματα τὴν πρὸ τέλους ἔχει φύσει μακράν, ἐστήκασι, βεβασιλεύκασι, τετύφασι, γεγραφάσι, γεγῆκασιν. οἱ μὲντοι ποιηταὶ πολλὰκις ἐπὶ τέτων συστολήν ποιῶνται, ὡς παρὰ Σειοφάνει,

ἔξ ἀρχῆς καθ' Ὀμηρον ἐπεὶ μεμαθήκασι πάντες.

106. Corripi tertiam pluralem perfecti falso, ut alia multa, tradit. Prior Xenophanis versus, nisi μεμαθήκαν ἅπαντες scribendum, non dubito quin certe ex iis, quae sequebantur, emendari possit. In altero scribendum, ὅπῃ δὴ θνητοῖσι πεφῆκασ' εἰσοράσθαι. Tertius videtur Homeri esse ex Odyssaeae VII. 114. ubi nunc: ἔδα δὲ φένδρα μακρὰ πεφύκα τηλεδίοντα.

ἢ πάλιν,

ὅποταν δὴ θνητοῖσι πεφίνασιν εἰσοράασθαι.

ἢ παρ' Ἀντιμάχῳ. τοῖτον καὶ τό,

ἄμφι δένδρεα μακρὰ πεφύκασι,

ἢ ἕτερα πλείστα.

107. Τὸ ἐκτενόμενον α ἐπὶ πληθυντικῆς αἰτιατικῆς οἱ Δωριεῖς συστέλλουσι. ναύτας, Σκυθας.

108. Ταῖς διὰ τῆ αρος ἰζύτονα συστέλλει τὸ α, αδαρός, χαλαρός, ῥυπαρός. καὶ ὅσα ἄλλα ἐστὶν οἰαῦτα. Χρὴ ἐν καὶ τὸ ἀνιαρός συστέλλειν τὸ α, ἠλονότι τὸ νομιζόμενον Ἰωνικόν. ἀνιηρός γὰρ πρίερον ἦν, καὶ τροπήν δεξάμενον Ἰωνικὴν, ἐγένετο νιαρός.

109. Τὸ α πρὸ τῆ β αἰεὶ θέλει συστέλλεσθαι, μὴ κατὰ διάλεκτον εἴη γενόμενον ἐκ τῆ η εἰς α, ἵς ἔχει ἠβήσομεν, ἀβάσομεν, ἀνηβος, ἀναβος. ὦ ἐν μαρτυρία τῆ συνεσθλημένη α βλάβος, βλάβη, Ἀβυδος, στραβος, ἄβιος, Λάβδακος, ράβδος. μάχεται τὸ ἀβάλε, ἐκτεῖνον τὸ α. δύο γὰρ μένη λόγῳ εἰσὶ.

110. Τὸ α ἐπιφερομένου τῆ μ συστέλλεσθαι θέλει ατ' ἀρχὴν, εἰ μὴ διαλέκτῳ εἴη κατὰ τροπήν γεόμενα, ὡς ἐπὶ τῆ ἡμέρα ἀμέρα. ἔστωσαν δὲ παραεγμματα τῆ κανόνος ταῦτα, ἀμύσσω, ἀμαῖσα, ἀνός, ἀμιλλα, ἀμάρα, ἀμύμων. σημειώμεθα τὸ μῶ ρῆμα ἐκτενόμενον, καὶ τὸ ἀμητος παρ' αὐτὸ ἰνόμενον.

111. Τὸ α ἐπιφερομένου τῆ σ, ὧ ὑποτέτακται Φωνον, συστέλλεσθαι θέλει. ἄσθμα, ἄσπις, ἄστν,

109. Λάβδακος) Codex λάμβακος.

Ἀσκληπίος, ἀσχάλλω, ἀσβόλη, ἀσκός. ἔτως ἄρα
ὀφείλει καὶ τὸ ἀσκήσας καὶ ἀσκηθεῖς.

112. Ἡ ἀρ συλλαβὴ ἀρχεσα καὶ ἀσυνάλειπτος
ἔσα ἐπιφερομένη τῶν ἀφώνων ἑνός, πλὴν τῆ δ, συ-
στέλλεσθαι θέλει. ἀρχω, ἀργής, ἀργινός. τὸ ἀργος
τὸ ἐκτεινόμενον ἐκ τῆ ἀεργός ἐστὶ συναληλιμμένον.
τὸ δὲ δ ἐφυλαξάμην, ἐπεὶ τὸ μὲν ἀρδὸς συστέλλε-
ται, τὸ δὲ ἀρδω ἐκτείνεται.

τὸν νῆν ἐνάρδω καὶ λέγω τι δεξίον.

καὶ τὸ ἀρδην ἐκτείνεσι.

113. Τὸ ι πρὸ τῆ τ κατ' ἀρχὴν συστέλλεσθαι
θέλει. ἴτυς, Ἰταλός, ἰππάλιον, ἰτριον, ἰτέα. τὸ
δὲ ἰτέα ἐκτέταται ποιητικῶς, ὡσπερ καὶ τὸ ἴτων.
τὸ δὲ ἰτυμονεύς ἐκτέταται, ὀφείλον συστέλλεσθαι.

114. Τὸ ι κατ' ἀρχὴν ἐπιφεραμένων δύο συμ-
φώνων καὶ μὴ κατὰ κλίσιν, συστέλλεσθαι θέλει.
ἴσχω, ἰσῶ, ἰκρίον, ἰκτινος, Ἰσμαρος, ἰφθιμος. ἐφυ-
λαξάμην δὲ κλίσιν, διὰ τὸ ἴσθανον καὶ τὸ ἰσίον.

115. Τὸ ι κατ' ἀρχὴν ἔχον τὴν β' συλλαβὴν ἀρχο-
μένην ἀπὸ τῆ ν μὴ κατὰ κλίσιν ῥηματικὴν, ἐκτείνεσθαι
φιλεῖ. ἰνώ, Ἰναχος, ἰνίον. ἀντικίπτει τὸ ἴνα, ἔτε
ἐπίρρημα εἴη ἔτε σύνδεσμος. προσέθηκα δὲ μὴ ἐν
κλίσει ῥηματικῇ διὰ τὸ ἴνα, καὶ ἕξινα ἀπαρέμφορα.

116. Τα εἰς ω λήγοντα καθαρὸν βαρύτονα ρή-
ματα ὑπὲρ δύο συλλαβὰς ὑπάρχοντα, καὶ παρα-
ληγόμενα τῶ ι μόνα, ἐκτεταμένα αὐτῶ παραλήγε-
ται, χωρὶς εἰ μὴ σύνθετα εἴη κατ' ἑλλησπιν τῆ ζ,
κυλίω, ἀλίω, μινίω, δηρίω, κονίω, ῥίω. τὸ δὲ ἐσθίω
συστέλλει τὸ ι. ἐφυλαξάμην δὲ τὰ σύνθετα διὰ τὸ
αἰτίω, τὴν τε ἑλλησπιν τῆ ζ, διὰ τὸ μασίω. τὰ δὲ

115. ἐν κλίσει) Codex ἑκκλίσει.

δοίω ε̄ ρητόν. τὸ δὲ κηκίω ἐκ διπλασιασμῶ.

πολλά δ' ἀνεκήκειεν ἄλμη.

117. Τὸ ἰ ἐπιφερομένῃ ἐνὸς συμφώνῃ ἀπλῶ, ἔπερ
χει ὑποτασσόμενον τὸ ἰ, Φιλῆι ἐκτείνεσθαι. ὑπε-
ταλμένων τῶν κατὰ κλίσιν. ἴβις, ἴβικος, ἴθυσ,
ις, Ἴλιον, ἰνίον. ἴφιν, Ἴτυμονεύς. τὸ δὲ ἴτυς συ-
τέλλει τὸ ἰ. τὸ δὲ ἴθι κλίσει ῥηματικῇ.

118. Τὰ εἰς ἰ λήγοντα βαρύτερα αἰεὶ συστέλλει
ὁ ἰ, εἰ μὲν σύνθετα ὑπάρχει ἐξ ἀπλῶν ἐκτεινόν-
των τὸ ἰ, κόνις, δῆρις, μάντις, ὄρχις, ὄφισ, λά-
ρις, ὄρνις. Ἀριστοκλῆς δὲ ἐν τῷ περὶ διαλέκτε-
υσιν Ἀττικῆς ἐκτείνειν. προσέθηκα δὲ εἰ μὴ σύνθε-
τα εἴη ἐξ ἀπλῶν ἐκτεινόντων τὸ ἰ, διὰ τὸ κνημῖς,
ὕκνημῖς, ψηφίς, μελαψηφίς. καὶ ὅσα ἐστὶ τοιαῦ-
τα. τὰ μὲντοι ὀξύτονα θηλυκά εἰς ἰς λήγοντα, εἰ
πρὸ τέλους εἴτε μακρὰ εἴη εἴτε βραχεῖα, συστέλ-
λει τὸ ἰ. βολίς, ρανίς, αἰγίς, Δωρίς. ἐκτείνεται δὲ
ὁ ἰ καὶ μάλιστα ἐπὶ δυσύλλαβων, εἰ ἢ πρὸ τέλους
μακρὰ ὑπῆρχεν, ἥτοι φύσει, ἢ θέσει. κηκίς, κη-
κίς, νηστίς, κρηνίς, ψηφίς, σφραγίς, αἰψίς, βα-
σίς, Φαρκίς. τὸ μὲντοι κερίς καὶ ῥιπίς ἢ μὲν κοινῇ
υνήθεα ἐκτείνει, ἢ δὲ τῶν Ἀθηναίων διάλεκτος συ-
τέλλει. δυσύλλαβα δὲ παρεθέμην, ἐπεὶ ὀραταὶ τρι-
σύλλαβα βραχεῖα παραληγόμενα, ἃ κατὰ μὲν τὴν
υνήθη χρῆσιν καὶ τῶν Ἰωνῶν ἐκτείνουσι τὸ ἰ, κατὰ
ἢ Ἀττικῆς συστέλλονται, πλοκαμίς, κεραμίς, βλε-
δαρίς, ῥαφανίς: τὸ δὲ ἀγαθίς αἰεὶ συστέλλομένον
στι. καὶ πάντως δὲ τὰ καθαριεύοντα συστέλλεται
θησις: δμωίς, ἥρωίς, Μινωίς.

119. Τὰ εἰς ρος λήγοντα καθαρὸν δυσύλλαβα
ἰὼν ἀρσενικά, καὶ θηλυκά, τῶν παραληγόμενα
μὴ κατὰ Δωριδα διάλεκτον, συστέλλομένον ἔχει τὸ

118. σφραγίς) Codex σφραγίς.

α, λάρος, γάρος, σκάρος, Σάρος ὁ ποταμὸς, Πάρος νῆσος, Κάρος ἢ πέλις τὸ τοῖνον βάρος καὶ ἑάρος παρ' Ἀττικαῖς κατὰ χρῆσιν σημειώθη, τὰ τε ὑπὲρ δύο συλλαβῶν βαρυνόμενα. παρὰ * * * πολλὰς ὄντα συνεσταλμένον ἔχει τὸ ι, μὴ ὄντα Δωρικὰ, μήτε σίθεται. ἐπίτασιν ἔν ἔχει τὸ ἄγγαρος καὶ κίσσαρος. τὸ δὲ Φλύαρος ὀφείλει συστέλλεσθαι.

120. Τὰ εἰς μ καθαρόν δισύλλαβα, ἔχοντα τὸ υ, ὀξύνεσθαι θέλει καὶ ἐκτείνεσθαι. χυμός, θυμός, δρυμός, ρυμός. εἰ δὲ ὑπὲρ δύο συλλαβῶν ὑπάρχει, καὶ προπαροξύνει καὶ συστέλλει τὸ υ, εἰ μὴ σύνδετα ὑπάρχει. ἔρυμος, ὄλυμος, ὀδυμος, ἔτυμος, ὀ αὐληθής. τὸ δὲ πρόδυμος καὶ μέγαδυμος καὶ ὀξύθυμος ἀσυνδέτως ἔσχε τὸ υ.

121. Τὰ εἰς ας λήγοντα ὑπὲρ δύο συλλαβῶν προπαροξυνόμενα καὶ ἔχοντα πρὸ τέλους τὸ α, συνεσταλμένον αὐτὸ ἔχει. ταύτη μοι δεκεῖ καὶ τὸ ἰασος τὸ α συστέλλειν τῷ χαρακτήρι πεισθέν, ἐπὶ γὰρ προπαροξυτόνων τῶν ἔχόντων τὸ ὀ εῖραται καὶ ἢ συστολή καὶ ἢ ἔκτασις, ὡς ἐν τῷ τάγμασος καὶ ἔμπνασος. ἀλλὰ καὶ κέρασος καὶ ἔρασος.

122. Τὰ εἰς τι λήγοντα ἐπιρρήματα εἰ γένοιτο ἀπὸ τῶν εἰς ζω ληγόντων ρημάτων ἢ ἀπὸ τῶν εἰς ως ἐπιρρημάτων, συστέλλειν θέλει τὸ ι, Ἰαστί, Λιβισί, Φρύγισί, Δωρισί, μεγαλωστί, δημιωστί, ἰρωστί, νεωστί, τὸ μέντι ἀπνευστί καὶ ἀνοίστι παρα τὸ ἀπνευστος, καὶ ἀνώιστος, τὰ δὲ ἀπὸ πτωτικῶν, ἔτως μηκύνεται, ὡς ἔχει τὸ ἀκονίτι, ἀνααιματί, πανθονί, ἀκριτί. ἔστι δὲ ὅτε ποιητικῇ αἰθείᾳ συνεσταλμένον πρὸφέρεται.

119. ἑάρος) Sic codex cum spiritu ahero.

120. ἐκτείνεσθαι) Codex ἐκτάναν. In fine scribere debebat ἔσχε τὸ υ μακρὸν.

121. προπαροξυτόνων) Sic in margine; in textu ὀξυτόνων.

Νέσφω δ' ὁ γέρον ἀμογητὶ ᾤσειεν.

ἀμισθὶ γὰρ σε πάμπαν.

123. Ταῖς εἰς εε ἐπιβρήματα * * *

124. Αἱ διὰ τῆς ι μόνης ἐπεκτάσεις ἐν οἰωδήποισι ἔχει λόγος ἐκτεταμένον ἔχει τὸ ι, ᾠδί, ἐνθάδι, νί, δευρί. τὸ δὲ αὐτὸ καὶ ἐπὶ τῶν ἀντωνυμιῶν, ενοσί, ἔτοσι.

125. Πᾶν εἰς ζω λήγον ῥῆμα ἔχον πρὸ τέλους ι, συνθεσάλμενον αὐτὸ ἔχει. οἰκίζω, καθαρίζω, κλεμίζω, ἐλπίζω, σκελίζω. τὸ μέντοι δανείζω διὰ φθόγγου γράφεται. ἢ μέντοι δι' ἐκτεταμένους τῆς ι.

Περὶ μονοσύλλαβων.

126. Πᾶν μονοσύλλαβον ὄνομα ἑδύτερον περισπᾶται, οἷον πᾶν, πῦρ, κῆρ, ἦρ, κρῖ, σκῶρ, ᾠς, ὄς, σαῖς. καὶ αἱ κλητικαὶ τέτων. τῆς γὰρ εὐθείας τῆ παραληγῆσι ἀκαλεθεῖ καὶ ἡ κλητικὴ περισπᾶται καὶ τὰ μονοσύλλαβα τῶν τα, μῦ, νῦ, ξῦ, πῖ, ρῶ, ταῦ, καὶ τ τοῖς ἀρσενικοῖς περισπᾶται τὸ χᾶς, ἔξ. ἐκ τῆ Θραίξ γὰρ Θραῖξ, καὶ ἐκ τ

127. Ἀπὸ τῶν εἰς ας ληγόντων α περισπᾶται τὸ λαῖς, πᾶς, φθοῖς. τὸ μέντοι δισύλλαβον ἔδεις καὶ μηδεῖς οἴζυεται. περισπῶνται καὶ ντα ταῖ διὰ τῆς υς ψιλῆ μονοσύλλαβα, μῦς, ὄς. αἱ δὲ πλάγια τέτων βραχὺ ἔχει τὸ υ παροξύοντα, σύες, μῦες καὶ τὰ λοιπά. τὰ λυκά δὲ περισπῶνται ταῦτα, μνᾶ, γῆ, γράυς, ἢ ἡ νῆσος, βῶς τὸ σκεταῖριον κατὰ μεταβολὴν.

3. Spatium in fine lineae vacuum decem ferme syllabarum.

17. φθοῖς). Excidit ἄς, quod et sequentia, et lectio 189. docent.

F f

τῆ βῆς. δῶς δὲ ἢ δωρεά, καὶ κλείς, καὶ αἶξ ὀξύνονται. Πάν κύριον, φθείς, Ζεύς, ῥήξ, μῆν, χῆν, σῆς, κτείς, θῶψ, Τρώς, καὶ Φῶς, ὁ ἀνῆς, ὀξύνονται. καὶ τὰ μετοχικά, στάς, βᾶς, στάν, βᾶν.

128. Τὰ εἰς ας κατ' ἀποβολὴν τῆ σ κλινόμενα ἢ διὰ τῆ ντ περισπῶνται, οἷον βορᾶς, βορᾶ, Θωμᾶς, Θωμᾶ, ἀλλᾶς, ἀλλάντος. πλὴν τῆ ἱμάς, ἱμάντος, καὶ ἀνδριάς, ἀνδριάντος. καὶ αἱ μετοχαιῖς, ἱσᾶς, ἱσάντος, ἰβᾶς, ἰβάντος. ὅσα δὲ εἰς κατὰ ἀποβολὴν τῆ σ εὐδὲ διὰ τῆ ντ κλίνονται, ὀξύνονται, ἔθᾶς, ἔθᾶδος, φυγᾶς, φυγᾶδος, καὶ τὰ θηλυκά, λαμπᾶς, τριᾶς. καὶ τὰ εἰς ἀν' ὑπὲρ μίαν συλλαβῆς ὀξύνονται καὶ ἐπὶ τῆς εὐθείας καὶ ἐπὶ τῆς κλητικῆς. ὁ Ἀλκμᾶν, ὁ παιᾶν. αἱ δὲ γενικαὶ τέταται περισπῶνται, τῆ Ἀλκμᾶνος, τῆ παιᾶνος.

129. Τὰ εἰς εἰς διφθογγιζόμενα ἅπαντα ὀξύνονται, εἰδῆς, μηδεῖς, καθεῖς. καὶ αἱ μετοχαιῖ, ὁ τυφθεῖς, ὁ ποιηθεῖς, πλὴν τῆ ὁ εἰς μονοσυλλάβου. καὶ προεπιπομεν.

130. Τὰ εἰς εὐς ἅπαντα ὀξύνονται, Βασιλεύς, Πηλεύς. αἱ κλητικαὶ δὲ ἀποβάλλουσι τὸ σ καὶ περισπῶνται. τὸ Σοφοκλῆς δὲ, Ἡρακλῆς, Τιμοκλῆς συναϊρένται ἐκ τῆ Σοφοκλέης καὶ τῶν ὁμοίων.

131. Περισπῶνται καὶ ὅσα εἰς εἰς ἔχουσι τὴν γενικήν, Ἑρμῆς, Ἑρμῆ, Ἀπελλῆς, Ἀπελλῆ. τὰ δὲ παρ' αὐτὸ ὀξύνονται εἴτε ἀρσενικά, εἴτε θηλυκά, ψευδῆς, ψευδέος, ἀληθῆς, ἀληθείος. προβολῆς, προβολῆτος, καὶ τὰ ὅμοια.

132. Τὰ εἰς ες ἀπλᾶ ἅπαντα περισπῶνται, χῆς, νῆς, ῥῆς, ἀπλῆς, διπλῆς, πολλαπλῆς.

133. Τὰ εἰς υς εἴτε ἀρσενικά, εἴτε θηλυκά, ὀξύνονται, ταχύς, βραδύς, ἰχθύς, χλαμύς. τὸ μέντοι ὀσφύς εὐρον παρὰ τοῖς παλαιοῖς περισπῶμενον. ἀλλὰ κατὰ συνήθειαν ὀξύνει.

134. Τὰ εἰς ὧν ἀρσενικά, εἰ μὲν διὰ τῆς ντ λίνονται, περισπῶνται, Ξενοφῶν, Ξενοφῶντος, Χαίρων, Χαίρωντος, ὅτε ἀπὸ συναϊρέτων ταῦτα. δὲ ἑτέρως κλίνονται, ὀξύνονται. Τυφῶν, Τυφῶς, ἡγεμών, ἡγεμόνος, πλὴν τῆς Ποσειδῶν, Ποσειδῆος. συναϊρεῖται γὰρ ἐκ τῆς Ποσειδάων. περισπῶνται καὶ αἱ συναϊρέμεναι μετοχαί, ὁ ποιῶν, ὁ ποῶν, καὶ οἱ δευτέρου μέλλοντες τῶν βαρυτάων, ὁ πῶν, ὁ λιβῶν.

135. Τὰ εἰς ὡς ὀξύνονται, ἰδῶς, λαγῶς, αἰῶς, ὁ ἀγνώστος. τὸ μὲντοι ταῶς καὶ τυφῶς παρὰ τὰς παλαιὰς περισπῶμενα εὖρον, αἶ καὶ δικατάκτα εἰσι. καὶ ὁ ταῶν γὰρ καὶ ὁ τυφῶν. ἀλλὰ ἢ τὸ λαγῶς περισπῶμενον εὖρον. σὺ δὲ κατὰ συνήθειαν ὀξυνε. ὀξύνονται καὶ αἱ μετοχαί, ὁ τυφῶς, ὁ πεποικηῶς, ὁ ἑσῶς. εἰ γὰρ καὶ συναϊρεῖται ἐκ τῆς ἑσαῶς, ἀλλ' ἐκ ἑξ' ὀξείας καὶ βαρῆς. διὸ πάλιν ὀξυνε κατὰ τὸν κενόντα.

136. Οὐδὲν θηλυκὸν ἢ ἑδότερον ὄνομα ὑπὲρ μίαν λαβὴν περισπᾶται ἀσυναϊρετον ὄν, ἀλλὰ τὰ πεπασθέντα ἐκ συναϊρέτων περισπᾶσθησαν ὡς ἡ ἀργυρεῖα, ἡ ἀργυρεῖα, καὶ ἡ χρυσεῖα, ἡ χρυσεῖα, ἡ Φάκῃ, ἡ συκῃ, ἡ ἀμυγδαλῃ, ἡ γαλῃ, ἡ δαλῃ, ἡ κυνῃ, ἡ γῃ. ταιῖτόν ἐστι καὶ τὸ Ἀθημναῖ, καὶ ἐπὶ τῶν ἑδότερων, κανέον, κανῆν, υρέον, ἀργυρεῖν. καὶ αἱ μετοχαί τὸ ποιῆν, τὸ ν. τὰ δὲ μὴ ἀπὸ συναϊρέτων πάντα ὀξύνονται. κμπᾶς, ἡ Λητά, τὸ ζευγνύς, τὸ δεκνύν, τὸ ἐν. τὸ δὲ πᾶν, ἀπολογίαν ἔχει τὸ θέλειν πεῖσθαι, ὡς τὸ ἀρσενικὸν καὶ ὅσα θηλυκὰ ἢ θρα ἀπὸ ἀρσενικῶν ληγόντων εἰς ἑς περισπῶν. ἡ ἀπλῃ, τὸ ἀπλῆν, ὅτι καὶ ἀπλῆς. ἡ τριπλῃ, τὸ τριπλῆν, ὅτι καὶ τριπλῆς. καὶ τὰ τοιαῦτα.

Περὶ τῶν ἔθνικῶν ὀνομάτων.

137. Ταῖς ἔθνικαὶ καὶ Ἑβραϊκὰ ὀνόματα μονόκλιτά εἰσι καὶ ὀξύνονται ἐπὶ πασῶν πτώσεων. οἷον ὁ Σαμφών, τοῦ Σαμφών, ἡ Μαριάμ, τῆς Μαριάμ. ὡσαύτως καὶ ἐπὶ τῶν λοιπῶν πτώσεων καὶ ἀριθμῶν.

Περὶ γενικῆς καὶ δοτικῆς.

138. Πᾶσα γενικὴ καὶ δοτικὴ μακροκαταλήκτος ἐπὶ τῆς μακρᾶς ἔχουσα τὸν τόνον περισπᾶται ἐπὶ παντός ἀριθμοῦ, τῆ καλῆ, τῷ καλῶ, τῆ ἀληθῆς, τῷ ἀληθεῖ, τῆς λαμπρᾶς, τῇ λαμπρᾷ. σσημείωται ἐν ἀντωνυμίαις ἢ ἐμοὶ καὶ σοὶ δοτικῆ. καὶ τὰ Ἄττικα τῆ νεῶ, τῆ λεῶ. τὸν τόνον γὰρ τῆς κοινῆς εὐθείας φυλάττεσιν Ἄττικοὶ ἐν πάσαις ταῖς σιτώσεσιν.

139. Αἱ ἀπὸ τῶν εἰς α βαρυτόνων εὐθειῶν γενικὰ καὶ παροξύνονται, δικαία, δικαίας, μαία, μαίας. πλὴν τῆ μία, μίας.

Περὶ δοτικῶν ὅσα λήγουσιν εἰς ι.

140. Πᾶσα δοτικὴ εἰς ι λήγουσα καὶ ἐπὶ τέλει ἔχουσα τὸν τόνον ὀξύνεται. τῷ βοί, τῷ ποδί, τοῖς βροσί, τοῖς ποσί, πλὴν τῆς ἡμῖν ἀντωνυμίας. εἰάν δὲ ἐν τῇ παραληγῆσιν ἔχη τὸν τόνον μακρᾷ ἔσθ, προπερισπᾶται, οἷον τῷ ἤρι, τῷ ἡ τῷ ἰδρωτί, τοῖς ἰδρωσί, τοῖς πᾶσι, τοῖς στᾶσι. αἱ δὲ εἰς α λήγουσαι δοτικαὶ μακρὸν αὐτὸ ἔχουσαι καὶ παροξύνονται, τῷ λαία, τῇ μαία, τῇ γραία, τῇ εὐθεία, τῇ βραχεία. τούτων καὶ αἱ γενικὰ παροξύνονται, ὡς προεγράφη. ὡσαύτως ἡ γενικὴ μετὰ τῇ δοτικῇ περισπᾶται ἐπὶ ἐκείνων, τῆς γραίας, τῇ γραίᾳ, τῆς μακρᾶς, τῇ μακρᾷ. μακροκαταλήκτα γὰρ εἰσὶ τὰ τοιαῦτα.

140: παροξύνονται, τῷ λαία) Codex προπερισπᾶται.

141. Πᾶσα αἰτιατικὴ ἐνικὴ εἰς α λήγεται βρα-
 χυ αὐτὸ ἔχει καὶ περισπᾶται, εἴαν πρὸ μιᾶς ἔχη
 τὸν τόνον καὶ μακρᾶ παραλήγηται. τὸν ἰδρῶτα,
 τὸν πῶκα, τὸν μῆνα, καὶ τὰ τοιαῦτα. ἐπὶ δὲ
 τῶν λοιπῶν αἰ εἰς αὐ λήγεται εὐθεῖα τῶν πληθυν-
 τικῶν ἐκτείνεσι τὸ α τῶν αἰτιατικῶν, καὶ παροξύ-
 νουσιν αὐτάς, οἱ Χρῦσαι, τῆς Χρύσας, αἱ Μῆσαι,
 τῆς Μῆσας. αἱ δὲ εἰς εσ συστέλλουσιν καὶ περισπᾶ-
 ν, οἷον οἱ μῆνες, τῆς μῆνας, αἱ σωλῆνες, τῆς σω-
 λῆνας.

142. Πᾶσα αἰτιατικὴ εἰς ν λήγεται τῇ ἰδίᾳ εὐ-
 θεῖα ὁμοτονεῖν θέλει καὶ ὁμοχρονεῖν, ὁ βῆς, τὸν
 βῆν, ὁ Ἑρμῆς, τὸν Ἑρμῆν, ὁ Βερέας, τὸν Βορέαν.
 ημείωσαι τὸν ἰχθυὺν παρὰ Πινδάρῳ βραχυνομένου
 καὶ ὀξυνομένου, παρὰ δὲ τοῖς ἄλλοις περισπῶμενον.
 καὶ πάλιν ἐπὶ τῶν πρὸ μιᾶς συλλαβῆς ἔχοντων τὸν
 ὄνον, ὁ Αἰνεάας, τὸν Αἰνεάν, ἡ Μοῦσα, τὴν Μῆ-
 σαν, ἡ μαῖα, τὴν μαῖαν, ἡ εὐθεῖα, τὴν εὐθεῖαν.
 δικαία, τὴν δικαίαν. καὶ ἀπλῶς τῇ ἰδίᾳ εὐθεῖα
 ὁμοτονεῖ ἢ αἰτιατικῇ, ὅτι καὶ ὁμοχρονεῖ. ποῖαι δὲ
 εἰς εὐθεῖαν ἔχουσι τὸ α μακρὸν, καὶ ποῖαι βρα-
 χύ, μάθοις ἐν τοῖς ἐμπροσθεν κατὰ λεπτόν.

143. Αἱ συναρρέμεναι αἰτιατικαὶ ἐξ ἀνάγκης πε-
 σπῶνται, καὶ αἱ εὐθεῖαι ὀξύνονται, ὁ ἀληθής,
 ἢ ἀληθέα καὶ ἀληθῆ, ὁ ψευδής, τὸν ψευδέα καὶ
 εὐδῆ. ἐπὶ δὲ τῶν πληθυντικῶν καὶ αἱ εὐθεῖαι καὶ
 αἰτιατικαὶ περισπῶνται, οἱ ἀληθεῖς, τῆς ἀληθεῖς,
 ὁ ἀληθῆ. αἱ εἰς ω ἀρσενικαὶ αἰτιατικαὶ ἐξ ἀπο-
 πῆς γίνονται καὶ περισπῶνται. τὸν ἰδρῶ γὰρ ἐκ
 ἰδρῶτα λεγόμενον, τὸν Ποσειδῶ, ἐκ τῆ Ποσει-
 να, καὶ ἑδῆτερον τὸ δῶ ἐκ τῆ δῶμα. περισπῶ-
 ν καὶ τὰς τῶν θηλυκῶν ἄνομάτων αἰτιατικὰς,
 ν ἦσα, τὴν ἦω, τὴν αἰδῶα, τὴν αἰδῶ. ἦως γὰρ
 ἢ αἰδῶς εἰσὶν αἱ εὐθεῖαι. τὴν μέντοι Σαπφῶ καὶ
 ν Δητῶ καὶ τὴν Ἑρατῶ, καὶ τὰ ὅμοια κἂν συν-

πρημένα ὄσιν, ὀζύνονται, διὰ τὸν κανόνα τὸν λέγοντα, πᾶσα πτώσις ὁμοφωνήσασα τῇ ἑτέρᾳ πτώσει καὶ τὸν τόνον αὐτῆς ἔχει ὁμοίως καὶ τὸν χρονον. Σαπφῶ γὰρ καὶ ἡ αἰτιατικὴ ὡς ἡ εὐθεία, καὶ τὰ λοιπαὶ ὡσαύτως. τὸν εὐκλεᾶ, τὸν εὐφυᾶ, τὸν ἑνδεᾶ Ἀττικά εἰσι καὶ περισπῶνται, κατὰ τροπὴν τῆ α εἰς η γινόμενα.

144. Πᾶσα κλητικὴ ἐπὶ τέλει ἔχουσα τὸν τόνον τῇ ἰδίᾳ εὐθείᾳ ἔματονεῖ, ὁ σοφός, ὡ σοφέ, ὁ Ξενοφῶν, ὡ Ξενοφῶν, ὁ Βορῆας, ὡ Βορῆᾶ, παρὰ τὸν κανόνα τῆτον περισπῶνται τὸ αἰδοῖ, ὡ Λητοῖ, καὶ τὰ ὅμοια.

145. Πᾶσα κλητικὴ τὸν ἴσον χρόνον θέλει ἔχει τῆς ἰδίας εὐθείας, ὡς τὸ ὁ πλόος, ὡ πλόε, ἡ Μῆσα, ὡ Μῆσα, καὶ πάλιν, ὁ Χρύσης, ὡ Χρύση, ὁ Αἰνείας, ὡ Αἰνεία. πολλάκις δὲ εἰς μακρὸν ληγῶσι τῆς εὐθείας ἡ κλητικὴ βραχυκαταληκτῆ, ὅταν δηλονότι τὴν ἐπὶ τῆς ἰδίας εὐθείας φύσει μακρὰν ἢ γενικὴν εἰς θέσιν μεταποιῇ, ὡς Ἰάας, Ἰάαντος. τὸ κ γὰρ καὶ τὸ τ' ἐκτείνει τὸ α. ἡ κλητικὴ λοιπὸν, ὡ Ἰάαν, βραχυκαταληκτῆ καὶ περισπᾶται. καὶ ἐπὶ τῶν ῥηματικῶν ἐλάττονα χρόνον ἔχει ἡ κλητικὴ, ὁ προφήτης, ὡ προφήτα, ὁ θυτής, ὡ θυτα. διὸ καὶ περισπᾶται.

146. Οὐδέποτε μείζονα χρόνον τῆς εὐθείας ἔχει ἡ κλητικὴ, ὡς εἶναι αὐτὴν μακροκαταληκτον, τῆς εὐθείας ἕως βραχυκαταληκτῆ.

Περὶ εὐθείας καὶ αἰτιατικῆς τῶν δυνικῶν.

147. Τὰ εἰς α λήγοντα δυνικά ἀπὸ μὲν ὀζυτῶν ὀζύνονται ἐπὶ τῆς εὐθείας καὶ τῆς κλητικῆς, ὁ αἰχητής, τῷ αἰχητά, ὁ ὀλιγοσός, τῷ ὀλιγοσά. ἀπὸ δὲ περισπῶμένων εὐθεῶν περισπῶνται, ὁ Ἑρμῆς, τῷ Ἑρμᾶ, ὁ Ἀπελλῆς, τῷ Ἀπελλᾶ, ὡ Ἀπελλᾶ.

148. Τα εἰς φ λήγοντα δυϊκὰ ἐπὶ τέλους ἔχον-
 τε τὸν τόνον ὀξύνονται ἐπὶ τῶν ἀρσενικῶν καὶ ὑδε-
 ἑρών, τῷ σοφῷ, τῷ καλῷ. τὰ δὲ πρὸ μίᾳς ἔχον-
 α τὸν τόνον, καὶ εἰς α λήγοντα, οἷον τῷ Διναίᾳ,
 ᾧ Ἑρμείᾳ, μακρὸν ἔχουσι τὸ α, καὶ παροξύνον-
 ται ὁμοίως τῇ δοτικῇ τῶν ἐνικῶν.

Περὶ γενικῆς καὶ δοτικῆς τῶν δυϊκῶν.

149. Αὕτη εἰς οἶν ἢ εἰς αἶν λήγουσα καὶ ἐπὶ τέ-
 λους ἔχουσα τὸν τόνον περισπᾶται, τοῖν σοφοῖν, τοῖν
 αλοῖν, ταῖν τιμαῖν, ταῖν Σαπφοῖν. καὶ πᾶσα γε-
 νικὴ καὶ δοτικὴ μακροκατάληκτος ἐπὶ τῆς μακροῦς
 χουσα τὸν τόνον περισπᾶται. τοῖν Χρῦσαιν δὲ καὶ
 Ἰσσαιν παροξύνονται.

Περὶ τῶν εὐθειῶν τῶν πληθυντικῶν, ὅσαι ἐπὶ
 τέλους ἔχουσι τὸν τόνον.

150. Ἐπὶ τέλους ἔχουσα τὸν τόνον αἱ εὐθεῖαι
 ὧν πληθυντικῶν ἢ εἰς οἶ ἢ εἰς αἶ λήγουσαι, καὶ
 εἰ τέτων αἰτιατικῆ καὶ κλητικῆ τὸν τόνον τῆς
 εὐθείας τῶν ἐνικῶν φυλάττειν ἐπὶ τε ἀρσενικῶν
 καὶ θηλυκῶν καὶ ὑδετέρων, οἷον ὁ σοφός, οἱ σοφοί,
 ἕς σοφές, ᾧ σοφοί. ὁ χρυσεῦς, οἱ χρυσοί, τῆς
 χρυσεῦς, ᾧ χρυσοί. ὁ Ἑρμῆς, οἱ Ἑρμαί, ᾧ Ἑρμαί.

151. Αἱ εἰς εἰς ἀπὸ συναυρέτων περισπῶνται,
 ἱηλεῖς, βασιλεῖς.

152. Αἱ εἰς αἶ ἢ εἰς οἶ λήγουσαι εὐθεῖαι τῶν
 πληθυντικῶν καὶ ἐν τῇ παραληγῆσιν ἔχουσαι τὸν
 ὄνον, ἕση μακροῦ, περισπῶνται, οἱ Χρῦσαι, οἱ δὲ-
 οἱ, αἱ Μῆσαι. ἢ αἶ γὰρ καὶ ἢ οἶ δίφθογγος ἐν
 οἷς ὀνόμασι καὶ ἐν τοῖς ἀπαρεμφάτοις ἀντὶ βρα-
 βείων λογίζονται.

153. Αἱ εἰς ας λήγουσαι αἰτιατικῆ, καὶ πρὸ
 μίᾳς ἔχουσαι τὸν τόνον, ἂν μὲν ἢ εὐθεῖαι τέτων εἰς

αι λήγη, μακρὸν ἔχουσι τὸ α καὶ παροξύνονται, οἱ Αἰεῖαι, τὰς Αἰνεῖας. αἱ Μῆσαι, τὰς Μῆσας. εἰ δὲ εἰς εσ ἡ εὐθεῖα λήγει, βραχὺ τὸ α ἔχει καὶ προπερισπᾶται.

154. Μακρᾶς ἔσης τῆς παραληγῆσης, τῆς δὲ ληγῆσης βραχεῖας, ἡ λέξις προπερισπᾶται, οἱ μῆνες, τὰς μῆνας, αἱ δαῖτες, τὰς δαῖτας.

Περὶ τῶν πληθυντικῶν τῶν ἐδοτέρων.

155. Τὰ πληθυντικὰ τῶν ἐδοτέρων εἰς α λήγοντα, καὶ ἐν τῇ παραληγῇ ἔχοντα τὸν τόνον, ἔση μακρᾶ, προπερισπῶνται. τὰ εὐθεῖα, τὰ δὲ λα. βραχὺ γὰρ ἔχουσι τὸ α.

156. Πᾶσα γενικὴ καὶ δοτικὴ μακροκατάληκτος ἐπὶ τῆς μακρᾶς ἔχουσα τὸν τόνον περισπᾶται. προσγράφη καὶ ἐν τοῖς ἀρσενικοῖς. αἱ μὲν εἰς α λήγουσαι εὐθεῖαι τῶν πληθυντικῶν περισπῶσι τὰς γενικίας, εἰ Χρῦσαι. τῶν Χρυσῶν, αἱ Μῆσαι, τῶν Μῆσῶν. αἱ δὲ εἰς εσ ἐκέτι, ἀλλὰ παροξύνουσι, πλὴν εἰ μὴ μονοσύλλαβόν ἔσι τὸ ὄνομα, ὅ μῆν, οἱ μῆνες, τῶν μηνῶν, ἡ δαῖς, αἱ δαῖτες, τῶν δαιτῶν.

157. Αἱ εἰς ι δοτικαὶ πληθυντικαὶ ὀξύνονται. Βοοί, Τρωοί, πλὴν τῆς ἡμῖν ἀντωνυμίας.

158. Πᾶν ῥῆμα μακροκατάληκτον ἐπὶ τῆς μακρᾶς ἔχον τὸν τόνον περισπᾶται, ποιῶ, ποιῆς, βοῶ, βοᾶς. τὰ προστακτικά, νοῦ, θοῦ, ποιῦ. ποιεῖν, βοᾶν, τὰ ἀπαρέμφατα. περισπᾶται καὶ τὸ ἐχερῆν. χρηὶ δὲ ἀντὶ τῆ ἐνδέχεται, καὶ Φῆς, ἀντὶ τῆ λέγεις, κᾶν καὶ μακροκατάληκτα ὡσιν, ὀξύνονται. ποιείσθαι, βιάσθαι, ποιῆσαι, λαλήσαι. τὰ Ἰατρικὰ παροξύνονται, οἰδάς, ὤφας. οἱ παρασκευασμένοι προπερισπῶνται. ἦσα ἀντὶ τῆ ἐλεξά, ὡσα ἀντὶ τῆ ἐδίωξα καὶ τὰ ὁμοία.

159. Πᾶσα μετοχή ἀπὸ συναυρέτων ἔσσα περισπᾶται, ὁ ποιῶν, τὸ ποιῆν, τὸ βοῶν. αἱ δὲ μὴ ἀπὸ συναυρέσεως εἰς ὦ λήγουσαι, καὶ ἐπὶ τέλει ἔχουσι τὸν τόνον, ἔτω διαστέλλονται. ὧν αἱ γενικαὶ φύσει μακρᾶ παραλήγονται, τέτων αἱ εὐθείαι περισπῶνται, τῆ τυπῆντος, ὁ τυπῶν, τῆ σπερῆντος, ὁ σπερῶν, τῆ τεκνῆντος, ὁ τεκνῶν. μέλλοντες γὰρ εἰσι β'. ὧν δὲ ἐν τῇ παραληγῆσθι τῆς γενικῆς τὸ ρ μετὰ τῆ νι, θέσει δηλονότι μακρὸν ὀξύνονται, τῆ λαβῆντος, ὁ λαβῶν, τῆ δραμόντος, ὁ δραμών, τῆ ἀμαρτόντος, ὁ ἀμαρτῶν. ἀόριστοι γὰρ εἰσι β'.

160. Αἱ εἰς ας μετοχαὶ ὀξύνονται, ὁ ἰσᾶς, ὁ ἀναβάς, καὶ τὰ ἑδῆτερα, τὸ ἰσᾶν, τὸ ἀναβάν. αἱ δὲ γενικαὶ παροξύνονται, τῆ ἰσᾶντος, τῆ ἀναβάντος. διὰ καὶ τὸν τόνον αὐτῆς φυλάττεται.

161. Τὰ θηλυκὰ προπερισπῶνται, ἡ ἰσᾶσα, ἡ ἀναβάσα. λέγει γὰρ ὁ κανὼν ἡ γενικὴ τῆ ἀρσενικῆ τρέψασα τὸ τ εἰς α καὶ τὴν παραληγῆσαν εἰς φύσει μακρᾶν τὸ θηλυκὸν ποιεῖ. τῆ ἰσᾶντος, ἡ ἰσᾶσα, ὡς καὶ τῆ τυπῆντος, ἡ τυπῆσα. ὁ ποιήσας, ὁ λαλήσας, μακρὸν ἔχουσι τὸ α καὶ παροξύνονται. τὸ ποιῆσαν δὲ καὶ τὸ λαλήσαν βραχυκταληκτέσι καὶ προπερισπῶνται. ὁ τυφθεῖς, ὁ ποιηθεῖς ὀξύνονται. ὁ βίεις, ὁ διδεις, ὀξύνονται. τὰ δὲ τέτων ἑδῆτερα περισπῶνται, τὸ βίειν, τὸ διδῆν. ὁ ζευγνύς, ὁ δαικνύς, καὶ τὰ ἑδῆτερα, τὸ ζευγνύν, καὶ τὸ δαικνύν, ὀξύνονται, αἱ γενικαὶ τέτων καὶ αἱ λοιπαὶ πτώσεις προπερισπῶνται, τῆ δαικνύντος, τῆ ζευγνύντος, τῶ ζευγνύντι, τὸν ζευγνύντα, καὶ τοῖς ζευγνύσι. καὶ τὰ θηλυκὰ τέτων ὡσαύτως, ἡ ζευ-

161. τῆ δαικνύντος) In margine: σημάωσαι περὶ τῆ δαικνύντος καὶ ζευγνύντος καὶ τῶν τοιούτων, ὅτι προπερισπῶνται.

γνῦσα, ἢ δεκπῦσα, καὶ ὁ κανὼν ἐν τῷ ἰσᾶσα, βᾶσα.

162. Αἱ εἰς ὡς μετοχαὶ ὀξύνονται, ὁ τετυφῶς, ὁ πεπρωικῶς. ἀλλὰ δὴ καὶ ὁ ἐνεσῶς καὶ τὸ ἐνεσῶς. καὶ γὰρ καὶ συναρῆται, ἀλλ' ἐκ ἐξ ὀξείας καὶ βαρείας, ἀλλ' ἐκ βαρείας καὶ ὀξείας. διὸ πάλιν ὀξύνεται, τὰ θηλυκὰ προπερισπῶνται, ἢ τετυφῦα, ἢ πεπρωικῦα. αἱ μετοχαὶ δὲ πᾶσαι, διχρόνω παραληγόμενα, περισπῶνται, οἷον βᾶσι, στασι. λέγει γὰρ ὁ κανὼν, ὅτι κατὰ τὴν παραλήγεσσαν ἰσοχρονεῖν θέλει ταῖς ἄλλαις πλαγίαις ἢ δοτικῇ τῶν πληθυντικῶν. ἐνίοτε δὲ καὶ μείζονα χρόνον θέλει ἔχειν, εἰδέποτε δὲ ἐλάττονα, ὥστε καὶ τὸ ἰμάσι καὶ ἀνδριαῖσι προπερισπῶνται.

Περὶ τῶν ἄρθρων.

163. Τῶν ἄρθρων τὰ μὲν προτακτικά, οἷον ὁ Αἴας, τῷ Αἴαντος· τὰ δὲ ὑποτακτικά, ἃ ὑποτασσόμενα ταῖς ὀνόμασι τίθενται καὶ ὑσερα, οἷον, ὁ Αἴας, ὃς ἀνδρεῖος ἦν, τὸ ὃς ὑποτακτικὸν ἐστὶν ἄρθρον. ὡσαύτως καὶ τὸ εἶ, καὶ τὰ τοιαῦτα. τὰ γὰρ ὑποτακτικά ταῦτα ἐκ τῶν προτακτικῶν γίνονται, τὸ ὃς ἀπὸ τῷ ὀ, τὸ εἶ ἀπὸ τῷ τῷ, κατὰ ἀποβολὴν τῷ τ. καὶ τᾶλλα ἀπολέθως. καὶ τὸς αὐτὸς τόνος τοῖς προτακτικοῖς ἔχουσι. πᾶν δὲ ἄρθρον ὀξύνεται ἐπὶ ἀρσενικῷ καὶ θηλυκῷ καὶ εἰδέτερον γένος, πλὴν τῶν γενικῶν καὶ δοτικῶν. ἐπιδέχονται καὶ δασεῖαν πάντα, ὡς κατὰ ἀφαίρεσιν τέτων γινόμενα. λέγει γὰρ ὁ κανὼν, τὰ κατὰ ἀφαίρεσιν ψιλῶ δασύνονται.

164. Πᾶσα πρόθεσις ὀξύνεται. ἐν δὲ τῇ συνεκείᾳ βαρύνονται αἱ δισύλλαβα, οἷον ἀνά τὴν πύ-

λιν, κατὰ τὴν πόλιν. καὶ τῶν μονοσυλλάβων αἱ ἀπὸ συμφώνων ἀρχόμεναι, οἷον πρὸς τὴν πόλιν ἀπέρχομαι, πρὸ τῶν ἄλλων πορεύομαι. ἐν δὲ ταῖς τυνηθέσει πάσαι αἱ προθέσεις ἀποβάλλουσι τὸν τόνον. σύνθεσις δὲ ἐστίν, ὅτε ἡ πρόθεσις μεθ' ἑτέρας λέξεως ἐν μέρος λόγῳ γένηται. οἷον περιβολή, ἀναβαίνω, καταβαίνω. ἀν δὲ ἐπάγονται τοῖς ὀνόματιν αἱ δυσύλλαβοι, ἀναβιβάζουσι τὸν τόνον, οἷον γῆ θεῆ μῆ ὑπο εὐεργετῆμαι, τῆ φίλε μῆ πέρι λαλῶ. καὶ τὰ τοιαῦτα.

165. Ταῖς εἰς ω μέγα ἐπιβήματα ἐπὶ τέλους ἔχοντα τὸν τόνον, περισπῶνται, ἀληθῶς, ἀψευδῶς. γὰρ καθῶς καὶ τὸ ὡς ἀντὶ τῆ ἔσως ὀξύνονται.

166. Ταῖς εἰς ω ὀξύνονται, ἰώ, ὦ, καὶ τὰ τοιαῦτα.

167. Ταῖς εἰς ης διὰ τῆ η ἀπαντα περισπῶνται, ἐξῆς, καθεξῆς, τὰ δὲ εἰς ι ὀξύνονται, δις, τρίς.

168. Ταῖς εἰς η λήγοντα περισπῶνται, διπλῆ, τριπλῆ, ὡς ἀπὸ περισπωμένων γινόμενα, τῆ διπλῶς, τριπλῶς, πεζῶς, πενταχῶς. σὺν τέτοις περισπᾶται καὶ τὸ ὁμαρτῆ, ἀμαρτῆ, κομιδῆ, ἵνα γυνεμπέση τῷ θηλυκῷ, τῇ κομιδῆ. πῆ καὶ ἦ, ἀντὶ τῆ ὄψε καὶ καθά. ὀξύνονται δὲ ταῦτα ὠή, ὠή, δηλαδῆ. ὀξύνεται καὶ τὸ ἀκμήν, καὶ ἀκῆν.

169. Ταῖς εἰς ι λήγοντα ὀξύνονται, ἀμισθί, ἀγνευσί, δευρί. προπερισπῶνται δὲ τὸ αὔθι, ἦχι. ὃ δὲ ναίχι παρξύνεται.

170. Ταῖς εἰς ει δίφθογγα ὀξύνονται, αἰεί, αἰεῖ.

171. Ταῖς εἰς αι ὀξύνονται, βαβαί, χαμαί. τὸ ἔ εἶθε καὶ αἶθε παροξύνονται.

168. ταῦτα, ὠή.) Codex πάντα habet pro ταῦτα.

172. Τὸ χαμᾶζε περισπᾶται, ὡς εὐρον. ἀλλ' ἢ συνήθεα παροξύνει.

173. Τὰ εἰς οἰ περισπῶνται, ἐνταυθοῖ, ἰσομοῖ, ποῖ, ἐνδοῖ, ἀντί τῆ ἐνδον, πεδοῖ, ἀρμοῖ. τὸ οἶκοι ἀντὶ τῆ εἰς τὸν οἶκον παροξύνεται.

174. Τὰ εἰς οἰ καὶ εἰς αἰ σχετλιαστικά παραλόγως περισπῶνται, ὀττοτοῖ, καὶ εὐοῖ, παπαῖ, κῆταταῖ. πλὴν τῆ αἰ, βαβαῖ, εἰαῖ. παροξύνονται δὲ τὸ οἶμοι καὶ ἄμοι. ἢ δὲ συνήθεα ὀξύνει τὸ ατατά καὶ τὸ παπαῖ.

175. Τὰ εἰς εὐ περισπῶνται, Φεῦ, ἔλελεῦ, εὐ, πτλὴν τῆ ἰδῆ, ἰῆ καὶ τῆ ἔ ἀρνητικῆ. τῆτο καὶ ἢ τῆ συνεπεία ὀξύνεται.

176. Τὰ εἰς υ ὀξύνεται, ἰθύ, εὐθύ. σὺν τῶ τοις καὶ τὸ εὐθύς.

177. Τὰ εἰς ξ ὀξύνονται, ὀδαξ, ἀπρίξ.

178. Τὰ εἰς α ἀπαντα ὀξύνονται, τριχά, τετραχθά, ἀναφανθά. καὶ ἄλλως. τὰ ἔχοντα μετὰ τῆ ψ τὸ α, μάψ, λάξ, διαμπάξ. τὰ δὲ διὰ τῆ α πρὸ μιᾶς ἔχοντα τὸν τόνον καὶ μακρᾶ παραληγόμενα προπερισπῶνται. ἦκα, αἰψα, οἶα ἀντὶ τῆ καθά. καὶ τὸ αῖμα παροξύνεται διὰ τὸ βραχύνεσθαι τὴν παραλήγουσαν, καὶ τὸ κάρτα διὰ τὴν θέσει μακρῶν.

179. Τὰ εἰς αε προπερισπῶνται, αὐτῆμαε, ἄνῆμαε.

180. Τὰ ἐρωτηματικά περισπῶνται. πῶς, πῆ, πῆ, ποῖ.

181. Τὸ κάποτε προπαροξύνεται.

182. Τὸ ἰνατί, διατί, καὶ ἐν τῆ συνεπεία ὀξύνονται.

172. Τὸ χαμᾶζε) Codex τὸ μᾶζε.

183. Ὁ μὲν, δέ, τέ, καί, ἐπεί, ἐπειδή, καὶ ὁ
ἀλλά, ὀξύνοται. καὶ ἐν τῇ συνεπείᾳ βαρύνονται.

184. Τὸ ἔπερ, ἐπέπερ, ἐπειδήπερ, παροξύνο-
ται. καὶ γὰρ ὁ πέρ παραπληρωματικὸς ὧν ἐγείρει
τὴν πρὸ αὐτῆ βαρεῖαν εἰς ὀξείαν, ὡς καὶ ὁ κέ ἐν
τῷ αἶκεν, εἶκεν.

185. Τὸ εἶάν, ἄν, ἦν, ἐπᾶν, ὀξύνοται. ἐν δὲ
τῇ συμφράσει βαρύνονται, ἄν θέλῃς, ἦν βέλες.

186. Τὸ εἶτε παροξύνεται. ἐν δὲ τῇ συνεπείᾳ
τόιον εἰ δέχεται, εἰ θέλεις, εἰ βέλες.

187. Οἱ εἰς α λήγοντες σύνδεσμοι παροξύνοται,
ἴνα, ὄφρα, ἄρα, τὸ ἀπόλυτον. ἄρα δὲ ἐρωτημα-
τικὸν περισπᾶται, εἶτα, καῖτα. καὶ ᾄτα.

188. Οἱ παραπληρωματικοὶ πάντες ὀξύνοται
μὴν, δῆ, ῥά. ἐν δὲ τῇ συνεπείᾳ βαρύνονται.

189. Τὸ ἔν, γῆν, ἔκῃν περισπῶνται. τὸ ἔκῃν
βαρύνεται.

190. Τὸ μῶν, ἐν αἰ ἐρωτηματικόν, περισπᾶ-
ται. ἀπὸ γὰρ τῆ μὴ ἐν σύγκειται.

191. Ὁ ἢ σύνδεσμος διαζευκτικὸς ὧν, ὀξύνε-
ται. ἐν δὲ τῇ συνεπείᾳ βαρύνεται. ὡς τό, ἢ νύξ
ἴστιν ἢ ἡμέρα. ἐρωτηματικὸν δὲ ὄν τὸ ἢ ἀντὶ τῆ
ἄρα, καὶ βεβαιωτικὸν ἀντὶ τῆ ὄντως, περισπᾶται.

192. Τὸ νῆ κατωμοτικόν, καὶ τὸ μὰ ἀπωμο-
γικόν, οἶον νῆ τῆς λόγῃς, μὰ τῆς λόγῃς, βαρύν-
ονται.

183. συνεπείᾳ) Codex συνδία.

186. συνεπείᾳ) Codex συνδία.

192. τῆς λόγῃς, βαρύνονται) Haec codex in lineae initio.
Reliqua erasa sunt, quae index sequentis sectionis viden-
tur esse debuisse.

193. Βάλλω, σέλλω, τίλλω, διὰ δύο λ, ἐπὶ δὲ μέλλοντος δι' ἐνός, ὡσπερ καὶ τὸ βάλλων, ἔβαλλον, καὶ πάλιν βαλών, ἔβαλον, ἀντὶ τῆ ἱτρῶσα. ἢ ὡς ἐπωμέν σοι περὶ τῆτε σαφέστερον, ὅταν πολλαίς ὑποφαίνηται ἐν τοιούτῳ ῥήματι, οἷον ἀπὸ τῆ Βάλλω, ἀντὶ τῆ τιτρώσκω, ἔβαλλον, πολλαίς δηλονότι, ἀντὶ τῆ ἐτίτρωσκον, διὰ δύο λ ἐκφέρεται. ἔσται δὲ τὸ ἀπαξ, δι' ἐνός. ἔτω καὶ τὸ στείλω, ἔστειλον. στείλω δὲ καὶ στείλω, τίλλω, ἤγεν κόπτω, τίλω δὲ ἀντὶ τῆ κόψω. καὶ ἔτιλον ἀντὶ τῆ ἔκοψα ἀπαξ δηλονότι. δι' ἐνός λ καὶ ταῦτα.

Περὶ τῶν προθέσεων.

194. Αἱ προθέσεις, αἶ τε ἄλλαι καὶ ἡ ἓν καὶ ἡ σύν μετὰ τῶν ὀνομάτων ἢ ἐν παραθέσει εἰσὶν, ἢ ἐν συνθέσει. καὶ παράθεσις μὲν ἐστίν, ὅταν ἡ πρόθεσις καὶ τὸ ὄνομα δύο μέρη λόγου λαμβάνωνται, οἷον ἐν καιρῷ, σὺν καιρῷ. σύνθεσις δὲ, ὅταν ἡ πρόθεσις μετὰ τῆ ὀνόματος ἢ ῥήματος, ἢ ἐπιρρήματος ἐν μέρος λόγου λαμβάνηται, οἷον ἐγκαίρως, σύγχρονον. ὅταν μὲν ἔν ἐν παραθέσει αἱ δύο αὐταὶ προθέσεις ᾧσι, συμφῶνς ἐπαγομένε, τὸ ν φυλάττεσιν, ἐν καιρῷ, σὺν καιρῷ, σὺν πόνῳ. ὅτε δὲ ἐν συνθέσει εἰσὶν, ἀμείβουσι τὸ ν ποικίλως, ὡς μαίθης. ἢ γενὴν πρὸς τὰ ἀμετάβολα λ, μ, ρ, εἰάν ἐπάγονται ταῦτα, οἷον ἐλέγω, συλλέγω, ἔμμονος, σύμμογος, ἔρροπος, σύρροπος. μεταβάλλει δὲ εἰς μ συμφῶνῶν ἐπαγομένων τῶν ἐκφωνημένων ἄλλοις τοῖς χείλεσιν, ὁμοίως τῷ μ, ἢ τῶ τῆ β, π, φ, ψ, οἷον ἐμβαίνω, συμβαίνω, ἔμπορος, σύμπονος. ἐμφωνον, σύμφωνον, ἐμψηφος, σύμψηφος. μεταβάλλουσι καὶ εἰς γ ἐπαγομένε τῆ γ, ἐγγονος, σύγγονος. ὡσαύτως καὶ τῶν ἀμοφῶνῶν τῷ γ συμφῶνῶν ἐπαγομένων, τῶν ἐκφωνημένων δηλαδὴ ἔνδον τῆ λάρυγγος, τῆ κ, ξ, χ, οἷον ἐγκαλῶ, ὁμοίως τῷ γ, οἷον ἐγγίφος, ἐγ-

χέω, συγχείω. τῆ σ δὲ ἐπαγομένη ἐν τῇ ἐν προθέσει ἐφυλάχθη τὸ ν. ἐν δὲ τῇ σὺν μετέβαλεν εἰς σ, οἶον ἔνσαρκος, ἔνσωμος, σύσσαρκος, καὶ σύσσωμος. ἔχει δὲ τὸ ἀμετάβλητον ἢ ἔν, ἵνα μὴ δόξῃ ἔς πρόθεσις.

Πόσα σημαίνει τὸ ὄς.

195. Ἰστέον ὅτι τὸ ὄς τριάκοντα σημαίνει παρὰ Τρύφωνι. παραβολήν,

ὥστε λέων ἐχώρη.

ἀνταπόδοσιν, ὡς τό,

ὡς αὐτίς καθ' ὅμιλον ἔδου Τρώων.

ὑπερβολήν, ὡς τό,

ὡς ἐκ αἰνότερον καὶ κύντερον ἄλλο γυναικός.

ὁμοίωσιν, ὡς τό,

ὡς Ὀδυσσῆος μεγαλήτορος υἱεὶ ἔοικεν.

ὅμως, ὡς τό,

ἀλλ' ἐδ' ὡς ἐτάρες ἐρρύσατο καὶ ἱέμενός περ.

ἀναφορικόν, ὡς τό,

ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.

θαυμασμόν, ὡς τό,

ὡς αἶγαθαὶ φρένες ἦσαν ἐχέφρονι Πηνελόπειῃ.

ἴτως, ὡς τό,

ὡς εἰπὼν πυλέων ἐξέσσυτο Φαίδιμος Ἐκτωρ.

αἰ σύνδοσμον, ὡς τό,

ὡς μοι καὶ τόνδ' ἀνδρα πελώριον ἐξονομήνοισι.

πως, ὡς τό,

194. τῆ κ, ξ, χ.) Codex τῆ κ, ξ, φ.

195. ἰστίον) Vide supra p. 11.

ὡς σπέσσης Διὶ πατρί.

ἔτι, ὡς τό,

ἔγνω ὡς θεός.

ἐπεὶ, ὡς τό,

ὡς εἶδε χῶρον ἔρημον.

καὶ, ὡς τό, ὡς ἐστήκασιν νόμοι καὶ παρ' ἡμῖν δικασίρια. αἶθε, ὡς τό,

ὡς ὄφελος αὐτός τ' ὀλέσθαι.

διό, ὡς τό,

ὡς ἂν ἔπειτ' ἐκπὸ σέο, φίλον τέκος.

ὡ συναιπτικόν, ὡς τό,

ὡς ὑμεῖς παρ' ἐμεῖο θοὴν ἐπὶ νῆα κίεσι.

ὁμοίως, ὡς τό,

μνήσομαι ὡς με ἀσύφλον.

ὅπως, ὡς τό,

ἤρξατο δ', ὡς πρῶτον Κίκονας δάμασ' αὐτάρ.

ἐπὶ πρόθεσιν, ὡς τό,

ὡς αἰεὶ τὸν ὅμοιον ἄγει θεός ὡς τὸν ὅμοιον.

τοσῶτον, ὡς τό,

ὅσων Φαίηκες περὶ πάντων ἴδριες ἀνδρῶν
νῆα θοὴν ἐπὶ πόντον ἐλαυνέμεν.

καί, ὡς τό,

δαμ, ὡς τό, ἤρξατο) Vide Etym. M. p. 824, 33. Odyss. XXIV. 310. Codex: ὄμας, ὡς τό, καὶ τρῶσον ἤρξαται, ὡς πρῶτον Κίκονας δαμάσαντα.

ὡς τό, ὅσων Φαίηκες) Codex: ὡς τό, ὡς ὅσων Φαίηκες περὶ πάντων ἴδριες. Hoc exemplum coniungi debet cum sequente. Etymologus M. p. 824, 35. τὸ τοσῶτον νῆα θοὴν ἐπὶ πόντον ἐλαυνέμεν ὡς δὲ γόνωσι. Legitur Odyss. VII. 108.

ὡς δὲ γυναῖκι.

ὄσον,

καὶ κρέας ὡς οἱ χεῖρες ἐχάνδανον.

γάρ, ὡς τό,

ὡς ἔ τοι ποταμῶ γε δαμήμεγαί αἰσιμον ἦεν.

εὐθέως, ὡς τό,

ὡς ἴδεν, ὡς μιν ἔδου χόλος.

ὡσαύτως καὶ τό,

ὡς δ' αὖ νῦν μοι ἀγροσθε θεοί.

βεβαίωσιν, ὡς τό,

ὡς χαρίεν τὸ ἀνθρώπινον ἀνθρώποισιν.

ἀλλά, ὡς τό, ὡς τῆτ' ἀλήθεια. ἕως, ὡς τό,

ὡς ὁ μὲν ἔνθα παλὺν βίοτον καὶ χρυσὸν
ἀγείρας.

οὗτος δεικτικόν, ὡς τό,

ὡς ποτ' ἔην· νῦν αὖτε νεώτεροι ἀντιωόντων.

οὐδαμῶς, ὡς τό,

ὡς ἐκ ἔσι χάρις μετόπισθεν εὐεργεσιῶν.

διηγηματικόν, δηλῆν κεφαλαίωσιν, ὡς τό,

ὡς τ' ἦλθεν, ὡς τ' Αἴγισθος ἐμήσατο λυ-
γρὸν ὄλεθρον.

τόσσον Φαίηκες περὶ πάντων ἰδρῖες ἀνδρῶν

ἦθα θαῖν ἐνὶ πάντῃ ἐλαυνέμεν· ὡς δὲ γυναῖκες

ἑσὸν τεχνῆσαι.

Μοχ' eodex: ὄσον καὶ κρέας ὡσαύ.

ὡς ἔ τοι ποταμῶ γε δαμήμεγαί) Iliad. XXI. 291. Codex ὡς
ἦτοι ποταμῶν δαμήμεγαί.

ὡς χαρίεν) In Etymologico p. 824, 41. (ὡς χαρίσοιτ' ἀνθρω-
πος ἀνθρώποισι.

ὡς ποτ' ἔην·) Iliad. XXIII. 643. Codex ὡς ποτ' ἔην αὖτε
νεώτερος ἀντιωόντων.

Αἴγισθος ἐμήσατο) Codex Αἴγισθος ἐμμήσατο.

λίαν, πᾶραι ὀρθοκρίτω. ὡς τό, ὡς ἄλλος ἔστι. καὶ πᾶραι τῇ θείᾳ γραφῇ ὡς ἐμεγαλύνθη τὰ ἔργα σῆ, κύριε. πάντα δὲ ταῦτα ὀξύνονται, χωρὶς δύο, τῷ σημαίνοντος τὸ ὅπως, καὶ τῷ σημαίνοντος τὸ ὅμως. ταῦτα γὰρ περισπῶνται. ἔστι δὲ καὶ ὡς, τὸ ὠτίον ὑποκοριστικόν, ὅπερ μόνον ψιλᾶται, τῶν ἄλλων πάντων δευνομένων, καὶ περισπᾶται. γέγονε δὲ παρὰ τὸ αὖω, τὸ φωνῶ. παρ' ἑ παραγωγὸν αὖος, καὶ ὑποσολῆ τῷ υ αὖος. καὶ κρέσει ὡς, τὸ φωνῆς ἀντιληπτόν.

Πόσα σημαίνει τὸ ω.

196. Ὡ σὺν τῷ ἰ μετὰ δασείας καὶ περισπωμένης ἄρθρον ἐστὶν ὑποτακτικὸν ἀντωνυμικόν. ὡ ψιλῆμενον ἀνευ τῆ ἰ γίνεταί ῥῆμα, ὃ δηλοῖ τὸ ὑπάρχω. καὶ ὡ ἐπίρρημα κλητικῆς πτώσεως. καὶ σχετλιαστικόν μετὰ βαρείας καὶ ψιλῆς, ὡς τό, ὡ θαύματος καινῆ.

Πόσα σημαίνει τὸ ην.

197. Ἦν ἐπίρρημα ἀγανακτήσεως, ἀντὶ τῆ, ἂν σοι εἶπω. ἦν ἀντὶ τῆ ὑπῆρχε. καὶ ἦν ἀντὶ τῆ ἦνται, ἄρθρον ὑποτακτικόν γένεθ θηλυκῆ, πτώσεως αἰτιατικῆς τῶν ἐνίκων. ἦν σύνδεσμος κατὰ συναλοιφὴν ἀντὶ τῆ εἰάν. ἦν ἀντὶ τῆ ἦμην, ὃ Δωριεῖς ἦς λέγουν.

Πόσα σημαίνει τὸ ἰς.

198. Ἴς μετὰ ψιλῆς καὶ περισπωμένης ἀντὶ τῆ δύναμις, εἶον.

Ἴν' ἀπέλεθρον ἔχοντας.

σημαίνει καὶ τὸ νεῦρον.

ἑ γὰρ ἔτι σάρκας τε καὶ ὀστέα ἴνως ἔχουσι

198. Ἴν' ἀπέλεθρον ἔχοντας) Iliad. V. 245. Codex Ἰς πέλεθρον ἔχοντες.

σάρκας τε) Odyss. XI. 218. Codex σάρκας τε.

καὶ ἔτι μετὰ τῆ θ λεγόμενον, τὸν αἰγιαλὸν σημαί-
νει, οἶον,

αἰκέων παρὰ θῖνα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης.
σημαίνει δὲ καὶ τὸν σωρὸν.

Πόσα σημαίνει τὸ ὄμβ.

199. Τὸ ὄμβ δ' σημαίνει παρὰ τοῖς πηλαιοῖς,
τόπον, χρόνον, ἐγγύτητα, ἀριθμὸν. τόπον μὲν, ὡς
Δημοσθένης πονηροῖς ἔσιν ὁμοῦ συνδιατρίβομεν, ἀν-
τὶ τῆ ἐν αὐτῷ τῷ τόπῳ. χρόνον, ὡς Σοφοκλῆς

πέλις δ' ὄμβ μὲν θυμιαμάτων γέμεν,
ὄμβ δὲ παιάνων τε καὶ στεναγμῶν.

ἀντὶ τῆ ἐν αὐτῷ τῷ χρόνῳ. ἐγγύτητα, ὡς παρὰ
Ξενοφῶντι, ὄμβ εἶον οἱ πολέμιοι, ἀντὶ τῆ ἐγγυς.
ἀριθμὸν δὲ, ὡς Δημοσθένης ἐν τῷ παραπροσβείας,
ταῦτα δὲ ὄμβ σχεδὸν ἔτι ἀπὸ Σόλωνος.

Πόσα σημαίνει ἀνδρεία.

200. Ἀνδρεία ἢ ἀρετή, καὶ ἀνδρεία γυνή, ἀν-
δρεῖος ἀνήρ, καὶ ἀνδρεῖον φρόνημα.

201. Ἄρα ὁ συλλογιστικὸς σύνδεσμος. καὶ ἄρα ὁ
διαπορητικὸς σύνδεσμος. ἀρά τὸ σημαίνει τὴν ἀράν
καὶ τὴν εὐχὴν.

202. Πόνηρος, ὁ ἐπίπονδος, ὡς Ὀμηρος. πονηρός,
ὁ ἐλέος ἀξίος. πονηρός, ὁ φαῦλος τῷ ἦθει, καὶ δια-
βεβλημένος, ὡς σιγηρός. πονηρός δὲ καλεῖται παρὰ
τῆ θείᾳ γραφῇ ὁ διάβολος.

203. Ἰστέον ὅτι τότε ἐν τῇ συνδέσει τίθενται
δύο ρρ, ὅτε ἢ σημαίνει τὸ συντιθέμενον τί. ὅτε δὲ

G g 2

199. ὄμβ εἶον οἱ πόλεμοι) Ita codex.

σημαίνει, ἔ προστίθεται καὶ ἕτερον ρ, οἷον χρυσό-
 ρειθρος. ἐπεὶ τὸ ρειθρον σημαίνει, ἐν γράφεται ρ.
 τὸ δὲ σύρροια, ἐπεὶ τὸ ροῖα χωρὶς τῆς σὺν προθέ-
 σεως ἔδεν σημαίνει τί, διὰ δύο ρρ γράφεται.

204. Ὅσαι ἀνωθυμῖαι ἀρχόνται ἀπὸ μακρᾶς, δα-
 σύνανται. οἷον, ἔτος, αὐτή, ἦδε, ἡμεῖς, καὶ αἱ ἄλλαι.
 σησημέωται τὸ αὐτός, διότι ἡ αὐ δίφθογγος ψι-
 λῆται.

Περὶ τῆ α τῆς δευτέρας συζυγίας τῶν πε-
 ρισπωμένων πότε ἐκτείνεται.

205. Σημεύωσαι ὅτι τῆς β' συζυγίας τῶν πε-
 ρισπωμένων τῆ α τότε ἐν μακρὸν, ὅτε τὸ ρ ἔχει
 ὀπισθεν, οἷον περάσω, ἢ ὅταν ἡ καθαρὸν, οἷον,
 ἰάσω, ἀνιάσω. ὅτε δὲ ἐπιφέρεται τὸ λ, βραχύ ἐσι,
 οἷον ἰλάσω, γελάσω. ἐξ ἔ καὶ ὁ παθητικὸς πα-
 ρακείμενος ἐπιφέρει τὸ σ. ἰλασμα, καὶ γεγέλασμα.

Πότε γράφεται ἔσι καὶ πότε ἐσίν.

206. Ὅτε μὲν ἐνὶ τὸ κλιτικὸν ἔμπροσθεν, ἔστιν,
 οἷον ἔσι πόλις. ὅτε δὲ ὀπισθεν, ἐσίν, οἷον, καλὸν
 ἐστίν.

207. Γινώτε, τὸ ο μικρὸν ὄφειλεν εἶναι. ἀλλ'
 ἰστέον ὅτι τὰ προστακτικὰ τῶν εἰς μι κατὰ τὸν ἐνε-
 στῶτα καὶ τὸν παρατατικὸν συστέλλουσι τὴν παρα-
 λήγασαν αὐτῶν πρὸς τὴν παραλήγασαν τῆ πρώτης
 προσώπης τῶν πληθυντικῶν τῆ ἰδίᾳ ἐνεργητικῆ κα-
 τὰ δὲ τὸν δευτέρου ἀόριστον ἔ συστέλλουσι. σησημέωται
 τὸ θές, δός, ἔς, ὅτι ταῦτα ἔχοντα εἰς σ ὄξυτόνευ-
 τὰς μετοχὰς, ἐκ ἔχουσι εἰς θ, ἀλλ' εἰς ες τὰ προσ-
 τακτικὰ αὐτῶν.

208. Ἀμαρτάνω, ὃ μέλλων ἐκ ἔχει, διότι τὰ
 διὰ τῆ ανω ῥήματα ἄχρι τῆ παρατατικῆ κανονί-
 ζονται, οἷον λαμβάνω, ἀμαρτάνω, κλάνω. καὶ ἔχε-

σι βραχὺ τὸ α. διότι παραγωγή εἰσι καὶ συστέλλουσιν αὐτό.

209. Εἰσὶ τὰ ὑποτακτικὰ τὰ ὑποτάσσονται ταῦτα, τρέποντα ἐπὶ ἐνεστώτων καὶ μελλόντων ἐπὶ β' καὶ γ' προσώπων, ἐπὶ μὲν ἐριστικῶν ῥημάτων τὴν εἰ διφθογγον εἰς η, ἐπὶ δὲ παθητικῶν τὴν παραλήγουσαν αὐτῶν, εἰ μὲν ἔστιν εἰς ο, τρέπουσιν αὐτὸ εἰς ω, εἰ δὲ εἰς ε, εἰς η. ὁμοίως καὶ τῷ γίνομαι τὸ ι τρέπουσιν εἰς ε, πότε δὲ καὶ εὐκτικῶν ἐπέχουσι τάξιν. καὶ τὴν εἰ διφθογγον εἰς τὴν οἰ μεταβάλλουσιν, ὡς ἔχει τὸ εἰ μὴ ἕτερος κωλύει λόγος. ἔτω καὶ τὴν ε διφθογγον εἰς ω. χωρὶς εἰ μὴ μέσον τῷ ὑποτακτικῷ καὶ τῷ ῥήματος εὔρεθῆι ἕτερον μέρος λόγος, ὡς τό, ἵνα τί ὑπολαμβάνετε, καὶ τό, ἕως πότε ἀποστρέφεῖς, ποιεῖς, ἵνα ποιῆς, ὅπως ποιῆς. εἰάν εἴτε μόνον, εἴτε μεθ' ἑτέρου μέρους λόγος, λέγομεν, εἰάν λέγομεν. ὅποταν καὶ ὅταν, καὶ κἂν, καὶ ἠνίκα. λαλῶσιν. ὅπηνίκα λαλῶσιν. ὁ εἰ σύνδεσμος ὅτε ἀντὶ τῷ εἰάν παραλαμβάνεται. γίνεται. εἰ μὴ γένηται. μὴ. τὸ ἀπαγορευτικόν, ὡς τό, μὴ τύψητε. ὡσαύτως καὶ τὸ ὅτε καὶ τὸ ὅποτε ὑποτάσσει δίχα τῷ ἂν σύνδεσμος, καθὼς ὁ ποιητὴς φησιν,

ὅποτε τις καὶ ἐμεῖο ἄρει ἐκ θυμὸν ἔληται.

τὸ δὲ μὴ ἔχ ὑποτάσσει, ἔτε ἔστιν ὑπέκρισις. καὶ τὸ ἕως, ὅτε τις συμβουλευτικῶς λέγει.

210. Ταῦ δὲ εἰς α. λάας, λαῖς. αε εἰς α, Βοάεις, βοᾶς. αἰ εἰς α, κρέαι κρέα. αο εἰς οἰν, κρε-

209. Quae hic leguntur usque ad finem vereor ne ex alio sint libro. Post sectionem 211. alio eoque recentiore atramento sequuntur quaedam praecepta syntactica, eadem linea cum hac sectione continuata, sed manifesto aliena ab huius libelli argumento.

ἄρα) Iliad. XXI. 112. Codex ἄρην.

αῖον, κρεῖον. αο εἰς ω, Φάος, Φῶς. αο εἰς ω, λαός, λῶς,
 εω εἰς ω, βοάω, βοῶ. αε εἰς η, γέα, γῆ. αε εἰς α, Ἡρα-
 κλέας, Ἡρακλᾶς. εα εἰς εη, Ἡρακλέας, Ἡρακλεῖς.
 εα εἰς υ, ἡδέα, ἡδύν. εε εἰς η, Ἡρακλέε, Ἡρακλῆ.
 εῖ εἰς ει, εὐγενεῖ, εὐγενεῖ. εο εἰς ε, Ἡρακλέος, Ἡρα-
 κλῆς. εοι εἰς οι, Ἡρακλέοιν, Ἡρακλαῖν. εω εἰς ω,
 ποιέω, ποιῶ. ηη εἰς η, τιμής τιμῆς. οα εἰς ω, Βόαξ,
 βῶξ. οε εἰς ε, τῆτο ἑμὸν, τῆτ᾽ ἑμὸν. οει εἰς οι, χρυ-
 σάεις, χρυσοῖς. ο οι εἰς οι, Σαπφάοις, Σαπφοῖς. οε
 εἰς ω, Φόος, Φῶς. εο εἰς ευ, Θεοφάνης, Θεοφά-
 νης. Θεοδόσιος, Θεοδοσίος. εο εἰς ο, υἱέος, υἱός. εω
 εἰς ει, πλέως, πλεῖν. καὶ δέον, δέν. καὶ νεώλεως
 νέιλεως. οη εἰς ω, ὀγδοήκοντα, ὀγδώκοντα. εη εἰς
 η, τιμῆς, τιμῆς. οα εἰς α, βέλοιο αἶν, βέλοιοτ᾽ αἶν.
 εα εἰς η, τείχεα, τείχη. ἠ εἰς ι, ὄφι, ὄφι. ιε εἰς
 ι, ὄφις, ὄφις Ἰωνικῶς.

211. Ἰστέον ὅτι Φεῖδω καὶ πείδω ῥήματα βαρῦ-
 τονα, καὶ ἀφειδῶ καὶ ἀπειδῶ περισπώμενα, καὶ
 ἠφειδημένος καὶ ἠπειδημένος, καὶ Φεῖδῃ καὶ πείδῃ
 προστακτικά, καὶ ἠφειδῶ, καὶ ἠπειδῶ ἰνόματ᾽
 δηλυκὰ διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται. Φιδῶ δὲ
 καὶ πιδῶ περισπώμενον, καὶ πεφιδημένος καὶ πεπι-
 δημένος, καὶ Φιδῆ καὶ πιδῆ προστακτικά διὰ τῆς ι

INDEX I. SCRIPTORVM

EMENDATORVM VEL ILLUSTRATORVM,

- A.**
- A**elius 78.
 Aeschylus Prom. 167. Persf.
 34. Choe. 60. 68. 103.
 Apollonius Dyscolus synt. 91.
 99. excerpt. gramm. 80.
 Aristophanes Nub. 88. 169.
 Ach. 113. Lys. 46. 81.
- C.**
- Canones Ms. *περὶ τόνων*. 91.
 103. 111. 112.
 Charax 72. 73. 79. 83. seq.
 92.
 Choeroboscus 77. seq.
- D.**
- Dionysius Halic. 12.
- E.**
- Epictetus 192.
 Epigrammata 236.
 Etymologicum M. (p. 22).
 262. (40) 277. (79) 269.
 (116) 28. (123) 104. 115.
 (226) 27. (230) 29. (232)
 291. (346) 41. (347) 29.
 (405) 271. (406) 105.
 (613) 29. (632) 7. (645)
 271.
 Etymologicum MS. 18. 27.
 28. 29. 45. 104. 107. 115.
- F.**
- Fragmentum lexici MS. 264.
 261. 262. 263. 264. 266.
 267. 169. 273. 277. 281.
 291.
 Eupolis ap. Athen. 26.
 Euripides Or. 244. Phoen.
 34. 244. Hipp. 34. 60.
 Alc. 60. Hel. 60.
 Eustathius (p. 1600) 283.
 (1881) 261.
- G.**
- Gaza, 263.
 Gellius (VL 15) 58. 287.
 Grammaticus MS. de syntaxi
 45. 296.
 Gregorius Cor. 55.
- H.**
- Herodianus MS. 271.
 Herodotus 58.
 Hesychius 21. 48. 294. 298.
 Hippocratis Laconia epist.
 294.
 Hipponax 278.
 Homerus Iliad. I. 195. II.
 168. IV. 190. seqq. V. 102.
 bis. 170. VII. 38. VIII. 38.
 IX. 74. 102. 188. XII. 58.
 XIV. 89. 279. XV. 61. 89.
 266. XXIII. 76. seq. XXIV.

102. 201. 263. Odyss. 38.
 I. 102. 201. III. 213. VII.
 87. X. 44. XI. 46. XVII.
 43. XIX. 286. XXII. 43. 44.
 XXIV. 286. hymn. in Cer.
 39.
 Horti Adonidis 281.
- I.
- Ioannes euangelista 192.
 Ioannes grammaticus 48. 55.
- L.
- Lexicon Augustanum MS. 18.
 19. 34. 45. 67. 270. 297.
- M.
- Menander 77.
- P.
- Phavorinus 298.
 Pindarus Pyth. IV. 46.
 Plato in Cratylo 202.
- S.
- Scholiasfes Homeri Venetus
- ad II. 281. ad Catal. 15.
 ad IV. 191. ad V. 107. ad
 XXIII. 42.
 Scholiasfes Homeri Wasseb.
 112.
 Scholiasfes MS. Lycophronis
 42.
 Scholiasfes Pindari 47.
 Scholiasfes MS. Sophoclis 19.
 67.
 Simonides 314.
 Sophocles Aiace 86. 89. 194.
 Electra 86. bis. Oed. R. 19.
 47. 86. 88. 170. Antig. 50.
 Oed. Col. 60. Trach. 19.
 71. fragm. 26.
 Suidas 21. 30. 38. 45. 265.
- T.
- Technologiae MS. 37.
 Theocritus I. 114. VII. 81.
 XXII. 66. 102. XXV. 102.
 epigr IV. 114.
 Thucydides 23.
- X.
- Xenophon Ephesius 236.

INDEX II. RERVM ET VERBORVM.

- A
- *Αγάμαι 263.
 ἄγκλον 288.
 αἰ diphthongus 52.
 αἰσθάν 265.
 αἶσος (αἶσος) 55.
 ἀναμπακχτος 19.
 ἀνέψιος 61.
 ἀνήνοθεν 279.
 ἀπεσσα 294.
 ἀπλακίω, ἀπλακίωα 18.
 *Ἀσκληπίος 61.
 αὐθυπότακτα 262.
- αὐταί 50.
 αὐτόν encliticum 82.
 Accentus in diphthongis im-
 puris 48. 51. proparox. in
 Attica declinat. us 24. seqq.
- Γ
- Γγ 59.
 Genitivus ex Ion. ap. Hom.
 33.
- Δ
- Dativus in ii nominum mo-

nosyllaborum contractus *Νεοπτόλεμα* quatuor syllabarum 32.

E

E muta 32.

ea diphth. 53.

ἔλσαυ 279.

ἐπανηνοθεν 279.

ἐρυγγαίνω 59.

— ἐστ enclit. 84. pro ἔξεσσε 89. cum ἄν permut. 316.

ἔχω. ἔσχον 58. 287.

Z

Z 54.

H

H pro *as* Aeol. 7.

ἡμῶν enclit. 78.

ἡρώνη 39.

Θ

Θ 54.

θεός monosyllabum 32.

θιγγάνω 59.

I

I muta 33. subscriptum 36. seqq.

ἰβρίκαλοι 21.

ἰλεις 41.

Imperfectum consuetudinem significans 198. pro aoristo 243.

K

Καβοάνων 59.

καί γ γονυ 59.

καίσαν 296 seqq.

καί et *ws*. permut. 308. 309.

καπετον 59.

κακυρός 59.

κατενηνοθε 279.

κεκαδήσω, κέκαδον 296 seqq.

κειχάγω 60. 278.

M

Μορφή 39.

N

N finalis 10. seqq. paragoga cum 13. seqq.

O

O muta 41.

ὀβρίκαλα 21.

ὀβριμος 20.

ὀϊλεύς 41.

ὀϊώ, ὀϊόμαυ 43.

ὀϊώ Lacon 45.

ὀμβριμος 20.

οοίω 45.

ὄρω, ὄρορεν imperfectum 286.

ου pro *υ* Aeol. 7.

οὐ accentus in seqq.

οὐν et ἐστ permutata 316.

Π

Παρά et περί permutata 301.

παρενηνοθεν 279.

πέπομφος et πέπονδας permut. 322.

πέπονδας et πέπομφος permut. 322.

περί et παρά permut. 301

περί *πῆρι* 87.

Pentametri eleg. syllaba finalis 17.

Perfectum consuetudinem significans 198.

Plusquamperfectum consuetudinem significans 202.

Σ

Σχ 57.

Spiritus in diphthongis impuris 51.

Τ

Ταυ terminatio et τες permut. 302. 317.

τες terminatio et ταυ permut. 302. 317.

τίς 91.

τοί 167.

τίως 113.

Tmesis 116. seqq.

T muta 46.
 ὑμῶν encliticum 78.
 ἴσθω. ἴσθωρε imperfectum
 286.

Ἐγγαίνω 52.

Ω: accent. III. seqq. cum
 xg) permitt. 308. 309,
 ω diphthong. 47.

INDEX III. SCRIPTORVM

A GRAMMATICIS ALLATORVM.

- Aelianus 349.
 Aeschylus 444.
 Anaxagoras 323.
 Antimachus 445.
 Aphthonius 343. 345. 348.
 350.
 Apollodorus 323.
 Archilochus 435.
 Aristides 324. 326. 332 bis.
 333 bis. 335 ter. 336 bis.
 337. 341. 342 bis. 347 ter.
 348 ter. 351. 352. 358. 359.
 363. 366 bis. 367. 369. 372.
 376. 377. 379. 380. 381.
 Aristoteles 447.
 Aristophanes 310. 315. 321
 quater. 322 bis. 323. 325.
 356. 357. 359 bis. 360. 361.
 362 bis. 366 bis. 368. 369.
 370 quinquies. 371. 373 bis.
 374 bis. 378. 379. 382. 383.
 384. 385 bis. 386 bis. 388.
 391. 409. 436.
 Aristophanes grammaticus
 435.
 Aristoteles 322.
 Callimachus 309.
 Chionides 324.
 Cyprius 390.
 Demosthenes 343. 346. 357.
 358. 359. 360. 361. 365. 367.
 370. 371. 372. bis. 381. 382.
 391. 467 bis
 Diphilus 324.
 Epicharmus 323.
 Eubulus 323.
 Eupolis 309 bis. 320.
 Euripides 308. 326. 329. 371.
 387.
 Herodotus 320. 325. 332.
 Hesiodus 316.
 Homerus 304. 310. 311 qua-
 ter. 317. 318. 321. 322. 323.
 328. 330. 336. 339. 343. 349.
 350. 367. 379. 432 bis. 441
 bis. 443. 444. 445. 449.
 463 novies. 464 decies. 469
 novies. 466. 467 bis. 468.
 469.
 Iulianus 357.
 Libanius 332. 340 bis. 342.
 344. 345. 346. 347. 355 bis.
 356. 358 bis. 359. 360 ter.
 361. 362 ter. 363 bis. 364
 bis. 367 bis. 368 bis. 369.
 370. 371. 374. 376 bis. 377.
 378 ter. 380 bis. 381. 382
 bis. 383. 384 quater. 385
 ter. 387 bis. 388 bis. 389.
 Lucianus 324. 336. 338 ter.
 342. 360. 366. 374. 375.
 377. 383. 384 bis. 388. 391.

- Lycophron 339.
 Menander 301. 317. 325.
 Metaphrastes 347. 351.
 Phalaris 375.
 Philo 347 bis.
 Philostratus 363. 364. 365.
 366. 367. 375. 377 bis. 384.
 387. 390.
 Pindarus 439.
 Plato 340. 341. 344. 349. 373.
 Plutarchus 365. 368 bis. 369
 bis. 374.
 Poeta incertus 307. 441. 446.
 447. 449. 465.
 Ptolemæus Aſcalonita 435.
 S. Scriptura 344 bis. 361.
 467.
 Sophocles 320 bis. 329. 349.
 356. 358. 359. 374. 390.
 391. 444 bis. 467.
 Synesius 321. 333. 336. 353.
 355 bis. 356 bis. 363. 364.
 369 bis. 370. 372 bis. 373.
 374. 375. 379. 380 bis. 383
 bis. 384. 385. 386. 388 bis.
 389. 391.
 Theologus 358. 359. 382. 389.
 Theocritus 465.
 Thucydides 323. 327. 353.
 357. 366. 389.
 Trypho 325.
 Xenophanes 444. 445.
 Xenophon 352. 357. 359.
 360. 375. 389. 467.

INDEX IV. IN GRAMMATICOS.

A

- A privat. 443.
 a terminatio 328. 329. 425.
 437. 438. 439. 440. 460.
 αβ 445.
 ἄγγελος 327.
 αγε term. 434.
 ἀγροῖκος, ἀγροίκος 328.
 ἄγω 338.
 ἀγών 326.
 ἀγωνία 326. 329. 340.
 ἀγωνιστήν 340.
 ἀζα; ἀζος, ἀζων term. 442.
 ἀζε term. 441. 460.
 ἀζυμος 325.
 ἀζω term. 316. 430. 441.
 ἀθερίνας 324.
 Ἀθηναῖ, Ἀθῆνα, Ἀθηναῖα, Ἀ-
 θηναῖα 329.
 ἄθλον 351.
 ἀ term. adverb. 439.
 αἶμα term. 424. 426. 438.
 αἰγίς, αἰγίδες 427.
 αἰδώς 329.
 αἰθρία 307.
 αἰκίζω, ὄμας 346.
 αἶνος 344.
 αἰσχύνη 329.
 αἰτιατικῶν προσώδια 453. 454.
 αἰτώ, ἔμας 346.
 αἰκήρα 315.
 αἰκη 344.
 αἰκόνιον 324.
 αἰκίσω, ὄμας 347.
 αἰκρόδραμ 325.
 αἰλαίνω 330.
 αἰσφω 351.
 ἀλλήλα 315.
 ἀλλήλα 315.
 ἀλλοαίνω 330.
 ἀλλοί 349.
 ἀλλομα, ἄλλο 339.
 αἰ 445.

- ἀμαζαία 329.
 ἀμέρδα 419.
 ἀμυδίτριβες 435.
 ἀν 335.
 αν, ανος term. 433. 450. neu-
 tra 428. 439.
 ἀναβάδομαι 344.
 ἀνάγεσθαι 348.
 ἀναερῶν 344. 345.
 ἀνακαλῶ, ἔμαι 346.
 ἀνάμνησις 319.
 ἀναπίπτων 323.
 ἀνάστασις 343.
 ἀνατίθῃμι, ομαι, 336.
 ἀνδρία 467.
 ἀνδῶν 304.
 ἀνόνοα 324.
 Ἀντιγονίς 320.
 ανω term. 429. 437. 468.
 ἀνωχθεῖ 349.
 αξ term. 423. 433. 460.
 ἀπαγγέλλω 345.
 ἀπαγωγή 348.
 ἀπαίρειν 348.
 ἄπαν 439.
 ἀπαρῶμῶ, ἔμαι 346.
 Ἀπειθεῖς 307.
 ἀπελπίζω 351.
 ἀπειμπολῶν 326.
 ἀπέχω, ομαι 338.
 ἀπῆλανσα 315.
 ἀποβάλλω, ομαι 347.
 ἀποδῆναι, δόδθαι 332.
 ἀποκρύπτω, ομαι 346.
 ἀπομνημονεύω 340.
 ἀποπέμπομαι 338. 346.
 ἀπωθῆμαι 346.
 αρ in mediis vocabulis 446,
 αρ term. 428. 438. 460.
 ἄρα, ἄρα 467.
 αρα term. aorist. 430.
 Ἄραβας 310.
 Ἄργος 350.
 ε αγός 350.
 ἄρδω 446.
 ἄρδρων τόνοι 458.
 αριον term. 440.
 ἀριστῶ 326.
 ἄρμα 330.
 ἄρμίζω, ομαι 347.
 αρος term. 445.
 ἄρπαξ 330.
 ἄρτων γένη 325.
 αs in mediis vocabulis 445.
 αs term. 328. 422. 423. 428.
 433. 439. 445. 450. 457.
 ἄσα term. 457.
 ἄσαι term. 431.
 ἄσαι term. 430.
 ασι term. perfecti 444.
 ἄσκῶ 341. 346.
 ἄσμενος 420.
 ασω term. 430. 441. 468.
 ἀτιμάζω 340.
 ἀτιμῶω 340.
 Ἀττικίζαν 333.
 αὐδῆ 304.
 αὐλῆ 304.
 αὐλῆ instrum. mus. 328.
 αὐλός 528.
 αὐλώνες 328.
 αὐξῆ 304. αὐξῆ 342.
 αὐξῆσις 342.
 αὐτάγγελος 327.
 αὐχην 327.
 ἀφαιρῶ, ἔμαι 332. 346.
 ἀφαιλάμην 314.
 ἀφῆγησις 351.
 ἀφουαί 324.
 ἄχθος 328.
 ἄχρς 328.
 ἄχω 349.
 αψ term. 436.

B

- Βαδίζω 316.
 βάδος 433.
 βακχεύαν 343.
 Βακχος 343.
 βατίδες 324.
 βουήσαι 339.
 βελη 334.
 βέλησις 319.
 βοῶσαι 339.
 βρέχαν 323.

Γ

Γέλοιοι, γελοῖος, 327.
 γενικῆς τόνου 452. 455.
 γεννᾶν 327.
 γένω 330.
 γεφύρης 302.
 γίγας 328.
 γίγνη 330.
 γινόμενοι 336.
 γνωρίζω 320.
 γνώτε 468.
 γραφή 337.
 γραφω, ομαι 337. γεγρα-
 φηκα 317.
 γριφός, γρίφος 321. 424.

Δ

Δαῖς 323.
 δαπανῶ, ὤμαι 346.
 δαδίττομαι 346.
 δαδῶσκον 311.
 δάκω, τὸ φοβᾶμαι 330.
 δᾶν pro δέον 418. 470.
 δαπνῶ 326.
 δεξιά 327.
 δέον 340.
 δέρη 327.
 δεσμέω, δεσμῶω 339.
 δέχεσθαι 327.
 δηλήσαι, δηλώσαι 339.
 Δημήτηρ πύργοφόρος 325.
 διά pro διόλε 352.
 διάγγελος 327.
 διαγράφω 332.
 δικδικασία 339.
 διακρίω, ἔμαι 333. 346.
 διακονῶ, ἔμαι 346.
 διακῆσαι 352.
 διαλύω, ομαι 346.
 διαπονῶ, ἔμαι 347.
 διαπρεσβεύομαι 333.
 διατάττω, ομαι 346.
 διατί 460.
 διαφέρω 332.
 διανοχλῶ 342.
 διήγησις 351.
 δίκαιον 351.

Διονύσειον 308.
 διωρῶ, ἔμαι 346.
 δίχα 349.
 δίψα 328.
 διωρῆμαι 346.
 διώκω 340.
 δοκῶ 326. 338.
 δοξα 328. 329.
 δόρατος, δόρασιν 349.
 δοτικῆς τόνου 452. 455.
 δράψ 436.
 δύοιν gen. et dat. 334.
 Δωδωναῖος λίβης, et inde pa-
 roemia 343.

Ε

Εα term. accusf. 440.
 εἶν 469.
 εαυτές 342.
 ἐγγραυλίδες 324.
 ἐγκρυφίας 325.
 ἐγγελεύς 321.
 ἔζω 313.
 ε pro ε 320.
 εἶ 331. 469.
 εἶ term. adverb. 460.
 εα term. 426. 438.
 εἰδάνη 418.
 εἶνω 330.
 εἶων 319.
 εἶναι παρέλκον 331.
 εἶργω, εἶργω 337.
 εἰς term. 450.
 εἰς χάρας ἐρχεσθαι 344.
 εἰσπράττω. ομαι 337.
 εἶτα παρέλκον 331.
 ἐκαδεζῶμην 313.
 ἐκεχασία 344.
 ἐκκληῆσθαι 342.
 ἐκμετρῶ, ἔμαι 347.
 ἐκπληξίς 329.
 ἐκπορίζω, ομαι 347.
 ἐλάσσω 440.
 ἔλαχον 326.
 ἐλέγχω 350.
 ἐηλάμενος 420.
 ἐλπίζω (ἐλπω) 350.

ἄμαυτῆ 341.
 ἄμιόν 341. 342.
 ἄμικκος 448.
 ἄμολῶν 326.
 ἄναρῶν 446.
 ἄναξις 339.
 ἄνεκα 327.
 ἄνιστος 326.
 ἄνιοι 331.
 ἄνιστε 331.
 ἄνοχλῶ 342.
 ἄνο 468.
 ἄναγγελοσ 327.
 ἄνατῆμαι 346.
 ἄνατάζω, ομασ 345.
 ἄζινομ 446.
 ἄζον 340.
 ἄζωδῶ, ἔμαι 346.
 ἄπαγγέλλομαι 345.
 ἄπανατῶν 346.
 ἄπέλων 316.
 ἄπεριπάταν 313.
 ἄπιθυμία 328.
 ἄπιλαμβάνομαι 335.
 ἄπιθήματα ἑρωτηματικῶ 460.
 ἄπισφραγίζω, ομασ 347.
 ἄπιτηθεοί 340.
 ἄπλων 316.
 ἄπτυχῶ 312.
 ἄρασος 448.
 ἄραῶν, ομασ 346.
 ἄραγῶν 348.
 ἄραμα 330.
 ἄραμοι, ἑραμῶν 342.
 ἑραμῶσ 307.
 ἄραων 330.
 ἄρα 468.
 ἄρασαρματες 349.
 ἄραχομαι 346.
 αἰσ χαῖρας 344.
 ἄραδ' ὅτε 331.
 ἄραω 330.
 ἄρατι, ἑστίν 468.
 ἄραρα, ἑταῖρος 331.
 ἄρα term. adverb. 460.
 ἄραγινίδα 302.
 ἄραταῖαι ἀνικῶν 454. πληθυντι-
 κῶν 455.

ἄρατι, ἑστίς 424.
 αἰσ term. 450.
 ἄραπέλων 327.
 ἄραρησ 344.
 ἑρασηκα 312.
 ἑρα 313.
 ἑρα 349.
 ἑρα 469.

Z

Ζίζηκα 311.
 Ζεύω 348.
 Ζηδῶ 316.
 Ζηλήμων 339.
 Ζηλήσομαι, Ζηλώσομαι 339.
 Ζυμόνοα 305.
 Ζυμίτης 325.
 ζω term. 449.

H

ἠ, ἦ 461.
 ἦ term. adverb. 459.
 ἠδονῆ 328.
 ἠήλιος 330.
 ἠηκῶσ 315.
 ἠλατο 330.
 ἠλιος 330.
 ἠλύσιον πεδῶν 330.
 ἠμέτερον 341.
 ἠμίση 302.
 ἠν, ἦν, ἦν 466.
 ἠνάστην 312.
 ἠνίκα 469.
 ἠρῶσ 433.
 ἠριον 309.
 ἠσ term. 450.
 ἠσ term. 450. adverb. 459.
 ἠσ pro ἦν 466.
 ἠυξάμη, ἠυχόμη 314.

Θ

Θαλάμη, θαλαμος 350.
 θασσω 440.
 θαυμάζω 332. θαυμάσω, ἠσ
 346. 347.
 θαυτης 327.
 Θετίδιος 308.

ἰωρικὰ χρήματα 327.

ἰωρός 327.

ἰγῶ 348.

Ἰραξ, Ἰραῖος 333. 483.

Ἰριδακίνη 323.

Ἰρίδαξ 323.

Ἰρίσσαυ 324.

Ἰύω, Ἰύομαι 318. 346.

I

I terin. adverb. 459. nomi-
num 323.

ια term. 426. 438. 439.

ἱασιν et composita 332.

ἱᾶσιν et comp. 332.

ἱάρος 448.

ἱβᾶς 450.

ἱερῶα 439.

ἰζω term. 316. 329.

ἰθι 349.

ἰδος term. 423.

ἰμα term. 428.

ἰμος term. 442.

ω in mediis vocabulis 446.

ω term. 424.

ἰνα 469.

ἰναυ 446.

ἰνατί 460.

ἰνη term. 427. 440.

ἰνος term. 424. 442. genit. 427.

ἰνω, ἰνώ, ἰναυ term. 431.

ἰξ term. 423. 434. 460.

ἰος term. 424.

ἰπτω term. 436.

ἰς term. 310. 426. 447. ad-

verb. 459.

ἰς, ἰδος term. 427.

ἰς, ἰνος term. 427.

ἰς 466.

ἰσαυ term. 431.

ἰσθνον 446.

ἰσίδιον 308.

ἰσμεν 342.

ἰστίν 446.

ἰτ 446.

ἰτης term. 424.

ἰψ term. 435.

ἰω term. 431. 446.

ἰων comparat. 440.

K

Καθαρῶ καθαίρω 339.

καθήκοντα 334.

καδίτημι, αμαυ 346.

καίω 336.

καλάμη 350.

καλαμος 350.

Κάλχως 328.

καλώ 341.

καμνω 346.

καῖν 469.

καῖον 429.

καραδοκῶ 326.

καρίς 325.

καρός 423.

καταγαγῶν 350. κατέγεσταυ

348.

καταγωγή 348.

καταδαλῶ, ἔμαυ 346.

καταίρων 348.

κατάπληξις 329.

καταστρέφω, ομαυ 346.

καῶ 336.

κίρικια 312.

κίραμῖς 310.

κίρασος 448.

κηλῆσαι, κηλῶσαι 339.

κηλῶσα 339.

κιδάρα, κιδάριστις, κιδάριτης

κιδάριδος 327.

κίχλη 322.

κλαῖδα 433.

κλαδί 349.

κλαίω 336.

κλαῶν, κλαῖον 336. 429.

κλητικῶν τόνοι 459.

κλιβανίτης 326.

κλυθῖ 349.

κνίσσα 329.

κοῦφι 324.

κομιδή 336.

κομίζω, ομαυ 336.

κόμμι 324.

κόνου 320.

κορυφαϊότατος 310.

κοτύλη, κοτύληδων, 321.

κρᾶζον 442.
 κρᾶσις 432.
 κρηπίς 325.
 κριβανέτης 326.
 κρυπτῶ, ομαι 346.
 Κυβέλη 325.
 κυκλήσασθαι, κυκλῶσθαι 339.
 κυρέω, κυρώ 339.
 κώδιον, κωθανισμός, κωθωνίζο-
 μαι 329.
 κώνων 324.

Λ

Λᾶας 433.
 λαγός 320.
 λαίλαψ 423.
 λαμβάνων 327. εἶδαι 335.
 λη term. 322.
 Ληδα 303.
 λῆμα 326.
 λῆμμα 326.
 λιβός genit. 435.
 λίγα 350.
 λίπος 429.
 λίτος 424.
 Λα, Λος term. 322. 441.
 Λω 462.
 λόγος 334.
 λοιδωρῶ, ἔμαι 346.
 λος term. 444.
 Λυπός 309.
 λύπη 328.

Μ

Μαι term. 428.
 μάζα 328. 438.
 μαλάχη 323.
 μάλλον 441.
 μανθάνω 320.
 μανός 440.
 μάρτυρα, ομαι 347.
 μεθ' ἡμέραν 341.
 μένω 330.
 μέρω 419.
 μερίζω, ομαι 347.
 μεταπλάσμος 349.
 μετέρχομαι 345.
 μή 469.
 Μηδίξαν 333.

μήδω 348.
 μηρίς, μητρόπολις 324.
 μητρῶα 527.
 Μίμας 328.
 μίμνω 330.
 Μίνως 351.
 μνήμη 319.
 μνημονεύω 340.
 μολόχη 323.
 Μολυβδίη 440.
 μοναυλία 340.
 μορφῆ 319.
 μῦθος 344.
 μύια 307.
 μύσις 426.
 μῦσος 429.
 μῶν 461.

Ν

Νεῦλος 351.
 νῆσος 305.
 νήσης 304.
 ννα, ννος term. 441.
 νοῆσαι, νοῶσαι 339.
 νομίζω 334.
 νομος, τομος 350.
 νοῦμαι 324.
 νοός genit. 303.
 νος term. 440. 442.
 νυκτωρ ηἴη μεθ' ἡμέραν 341.
 νυν, νυνί 327.

Ξ

Ξυαυλία 340.
 Ξυρᾶσθαι, Ξυρεσθαι, Ξυρᾶ,
 324.
 Ξυρῆς 302.

Ο

Οἰ term. adv. 460.
 οια term. 426. 438.
 οἶδα 343.
 οἶκτος 328.
 ὄκνος 329.
 ὀλέκω 330.
 ὀλική, ὀλικός 350.
 Ὀλυμπιονίκης 305.
 ὁμοίωμα 319.
 οὐκ 467.

ἀπόματα μενεύων. 449. 3ηλ.
καὶ ἐδέρ. περισπωμ. 451.
ἰνικὰ ἢ Ἐβραϊκὰ 452.

δαίω. 417.

ἐπὶνικα, ἐπέτων, ὅποτε 469.

ἐπταῖν 324.

ἔπως 469.

ἔρμος 350.

ἔρμιθι, ἔρμιθιοσκόπος 326.

ἔρμιθων γνάμη 323.

ἔρπηξ 330.

ἔρτυγας 310.

ἔρφοι 324.

ἔρω 348.

εἰ term. 424. 426 bis. 449.

ἔσανοι 351.

ἔσφυς 450.

ἔταν, ἔτε 469.

εἰ pro: ε 320.

ἐπέτε 338.

ἔπω 338.

εἰ term. 449. 450.

εἰτάμενος 440.

ἔφικαίτερον, ἔφικτερον 331.

ἔψον 322.

ἔψονόμος 324.

ἔψωνῆν, ἔψωνηκεν 324.

Π

Πανῆργος 343.

παράβολη 345.

παράδειγμα 345.

παράδεισις 345.

παράδειμα 352.

παράχρησις, ἐπίω 347.

παρέρχομαι 332.

παρέχω, παρέξω, ὁμαί 347.

παρήμι, παρήμισα, ἐπίω 347.

πάσασθαι 323.

πάτρια 327.

πατρίς 324.

πατρόπολις 324.

πατρώος, πατρώα 327. 350.

παύω, ὁμαί 334. 347.

πᾶν 317.

πέπτηχα 318.

πέρδικας 310.

περιβλέπω, ὁμαί 347.

περίσμι 357.

περίσσειον 313.

περιήγησις 351.

πέτω 330.

πέγω 349.

πίλος 474.

πινακίς 310.

πίομαι, πιῶμαι 321.

πίπτω 330.

πίσσα 328.

πιστῶν 332.

πλάττω 316.

πλεῖν pro πλεόν 418.

πλέων, πλεῖων 350.

πλεόν τῶ ἐν Δωδώνῃ χαλκῶς

λέγων 343.

πληθυντικά ἐδέτερα 456.

πλημμελής 356.

πλήν 333.

πολεμῆσαι, ὤσαι 339.

πολεμίζω, πολεμῶ 334.

Πολυνάκας 305.

πολύπικς 322.

πόνηρος, πονηρός 327.

πονῶ, ὤμαι 346. 347.

πορεύω, ὁμαί 345.

πορίζω, ὁμαί 347.

πράξ 433.

πράττω, ὁμαί 337. 347.

πρεσβύτεια 333.

πριν 341.

προαίρεσις 319.

πρόβασιν 308.

προγεύσις 324.

προγόνος, προγονός 350.

προϊμένδι 331.

προέρχομαι, προήλθεν 344.

προδέσειν παράδεισις καὶ συνδε-

σις 468. τόνοι 458.

προϊέμενοι 331.

προϊήται, ἁμαί 347. προϊέ-

μενος 335.

προκινδύνεω 332.

προμύδιον 344.

προσαγορεύω 351.

προσδοκῶ 328.

προσέμενοι 331.

προσηγορία 351.

προσιέμενοι 331.

προστίθημι, ἁμαί 336.

Hh

προτίθησι 324.
 προτρέπω, ὁμοί 347.
 προφέρω 336.
 πρωϊότερον, πρωϊτερον 350.
 πυθίσθαι 332.
 πωλῶν 326.
 πῦρ 310.

P

Pa term. 425. 426. 437.

παθῶ, ἔμοι 347.

πέπω 330.

πέπονται 312.

πέρεως 312.

πέω 3:9.

ρήματα παθητικά σημασίαν
 ἔχοντα ἰεργητικὴν καὶ τὰμ-
 καλιν 335.

ρήγος 429.

ρήπτω 330.

ρός 303.

ρος term. 442. 447.

ρόω 339.

ρός term. 441.

ρώ 349.

ρώσις 339.

Σ

Σαυτῆ 342.

σαῖφα 350.

σβένω 349.

σεληναία 329.

σεμιδάλιτης 325.

Σεραπῶν 307.

σημῶν 319.

Σικελικός, Σικελός 327.

σκηνέω, σκηνώ 339.

σκοπῶ, ἔμοι 336.

σμήχω 350.

σοφίζω, ὁμοί 351.

σπένδω ὁμοί 344.

σπίλος 424.

σπῶ, ἔμοι 347.

σσω term. 441.

στάδα 433.

σταθμισσάσθαι 339.

στατήσαι 339.

στέαρ 438.

στρεδίον 320.

σύναγρος 320.

συγγενεῖσι, συγγενεῶσι 301.

συγγενίδα 302.

συγκρατικῶν σύνταξις 333.

συγχωρησομεν, εἶθαι 347.

συναμίνα 303.

σύμβολον 319.

σύν 342.

συνδέσμων τόνοι 461.

συνε, συβῆ 468.

σχῆμα 306. 319.

T

Τάγμαρος 448.

ταμία genit. 303.

τέρχος 324.

τάχα 349.

τέτραχα 349.

τευθίς 325.

τ. term. adverb. 448.

τίθεται 336.

τίκται 327.

τιμῶν 323.

τίμια, τίμοι 340.

τραγήματα 323.

τρέπω, ὁμοί 347.

τρίχα 349.

τριχίδης 324.

τρούφα. θρούφα, ὁμοί 347.

τύρος 350.

τυρός 350.

τῆφος, τῆφος 424.

T

T Attici addunt in 6. con-
 iug. baryt. fut. 337.

ύ term. adverb. 460: neut.
 429.

ύγεία 307.

ύγιανός, ύγιής 319.

ύζω term. 431.

ύιός 307.

υλον term. 429.

υμα term. 428. 442.

υμι term. 348.

υνη term. 427. 437.

υνός term. 424. 436. genit.

ibid.

υνω term. 432.

υξ term. 423. 435.
 υξαι term. 432.
 υπερβαίνω 338.
 υπέχω 345.
 ὑπεροτώ, ἔμαι 347.
 ὑποτέμνω, ὀμαι 347.
 υρα term. 437.
 ὕς term. 428. 439, 450. ὕς
 449.
 ὕσαι term. 457.
 υσαι, υσω term. 431, 432.
 υω, υσω term. 432.

Φ

Φάει 349.
 φακή, φακοί 309.
 φαλαίνα 324.
 Φάρος 444.
 Φάσις 338.
 Φέρω 342.
 Φεύγω 340.
 Φθόνος 348.
 Φθῶ, Φθίσονται, Φθίμενος
 348 421.
 Φιάλη 326.
 Φιλοπότης, Φιλοπότης 310.
 Φιλοτιμία, Φιλοτιμᾶσθαι 348.
 Φίλτατα, Φίλτατοι 340.
 Φλασκῆς 423.
 Φόβος 328.

Φόρβις 328.
 Φράζω, ὀμαι 343.
 Φρέαρ 438.
 Φυλάττω, ὀμαι 335. 338.
 Φυτεύω, ὀμαι 346.

Χ

Χαμάζω 441. 460.
 χαράσι 306.
 χερνίβα, χερνίβιον 321.
 χηρίζω 349.
 χρω, ὀμαι 345.

Ψ

Ψ term. 321.
 ψέφυχα 311.
 ψηφίς 325.

Ω

Ω term. adverb. 459.
 ὦ, ὦ, ὦ 466.
 ὠδαν 317.
 ὠπα 350.
 ὠπεν 317.
 ὠν term. 451. comparat. 459.
 ὠς term. 458.
 ὠς 462.
 ὠς 466.
 ὠχρός, ὠχρίας ὠχρότης, 320.

24

3 2044 038 402 020

